

Tỳ Nữ Vương Phi

Contents

Tỳ Nữ Vương Phi	3
1. Chương 1: Nha Hoàn	3
2. Chương 2: Vương Gia Bất Lương	9
3. Chương 3: Phục Vụ Tắm Rửa	10
4. Chương 4: Tai Họa Tới Cửa	13
5. Chương 5: Thẩm Vấn Tiểu Hà	14
6. Chương 6: Ám Sát Mộc Mộc	16
7. Chương 7: Cục Hình Cung Khai	18
8. Chương 8: Trước Sói Sau Hồ	20
9. Chương 9: Giết Diệt Khẩu	22
10. Chương 10: Cùng Nhau Ăn Cơm	24
11. Chương 11: Dụng Tâm Lương Khổ	26
12. Chương 12: Vương Gia Ra Tay	27
13. Chương 13: Tranh Đấu Gay Gắt	29
14. Chương 14: Dạy Dỗ Tử Thư	31
15. Chương 15: Máu Lạnh Tuyệt Tình	33
16. Chương 16: Kê Biên Tài Sản Viện	34
17. Chương 17: Chi Tiết Sống Còn	36
18. Chương 18: Đau Khổ Cầu Xin	38
19. Chương 19: Mẹ Con Khóc Rống	40
20. Chương 20: Phạt Roi	41
21. Chương 21: Bôi Thuốc Vết Thương	43
22. Chương 22: Tranh Cãi Đối Lập	45
23. Chương 23: Đạo Là Vô Tình	46
24. Chương 24: Trên Đường Đi Gặp Cao Thủ	48
25. Chương 25: Thu Nhận Người Hầu	50
26. Chương 26: Cẩn Một Cái	52
27. Chương 27: Phê Tâm Cổ	54
28. Chương 28: Lưu Thẩm Rơi Xuống Nước	56
29. Chương 29: Hạ Độc Đến Chết	58
30. Chương 30: Khởi Binh Hối Tội	60
31. Chương 31: Người Nào Hạ Độc	62
32. Chương 32: Tìm Ra Ngọc Bội	64
33. Chương 33: Cục Diện Thiên Hạ	66
34. Chương 34: Vương Gia Trở Về Phủ	68
35. Chương 35: Sâu Keo Xử Án	70
36. Chương 36	72
37. Chương 37: Xung Đột Nổi Lên	72
38. Chương 38: Đi Tìm Trợ Thủ	74
39. Chương 39: Hách Liên Vương Phi	76
40. Chương 40: Không Rõ Chân Tướng	79
41. Chương 41: Sát Khí Giết Người	80

42. Chương 42: Giả Tình	83
43. Chương 43: Kế Hoãn Binh	85
44. Chương 44: Đề Xuất Hôn Lễ	87
45. Chương 45: Thay Da Đổi Thịt	90
46. Chương 46: Bí Mật Mã Gia	91
47. Chương 47: Tới Nhà Làm Khách	94
48. Chương 48: Đau Bụng Khó Chịu	96
49. Chương 49: Thiên Thiên Nổi Giận	98
50. Chương 50: Phát Hiện Quỷ Kế	100
51. Chương 51: Vạch Trần Bí Mật	102
52. Chương 52: Một Quyển Tấu Chương	103
53. Chương 53: Xuất Cung Bất Lợi	106
54. Chương 54: Tam Hoàng Tử Đến	108
55. Chương 55: Hồ Ly Lớn Nhỏ	110
56. Chương 56: Chuẩn Bị Lâm Triều	112
57. Chương 57: Day Dỗ Nô Tài	114
58. Chương 58: Tam Hoàng Phi	116
59. Chương 59: Bản Tính Bất Đồng	118
60. Chương 60: Hắc Bạch Diên Đảo	120
61. Chương 61: Giá Của Mạng Người	122
62. Chương 62: Sỉ Nhục Thiên Thiên	123
63. Chương 63: Trở Về Trả Thù	137
64. Chương 64: Vương Phi Trúng Độc	146
65. Chương 65: Quan Hình Bộ	159
66. Chương 66: Hắc Bạch Diên Đảo	168
67. Chương 67: Điều Kiện Trao Đổi	174
68. Chương 68: Minh Dung Chết	183
69. Chương 69: Âm Mưu Trùng Trùng	191
70. Chương 70: Một Khắc Nguy Hiểm	199
71. Chương 71: Phát Hiện Âm Mưu	206
72. Chương 72: Hồng Lâu Cự	214
73. Chương 73: Chứng Có Vô Cùng Xác Thực	220
74. Chương 74: Tả Ngôn Được Cứu Sống	225
75. Chương 75: Tử Thư Có Thai	231
76. Chương 76: Giang Sơn Xã Tắc	236
77. Chương 77: Cuộc Chiến Bắt Đầu	242
78. Chương 78: Phụng Tiêu Trở Lại	249
79. Chương 79: Cung Biến Kết Thúc	254
80. Chương 80: Thôn Ngũ Liên	260
81. Chương 81: Mua Ruộng Đất	266
82. Chương 82: Chuyện Nhà	271
83. Chương 83: Đậu Hủ Khô	277
84. Chương 84: Bán Đi Phương Pháp Gia Truyền	282
85. Chương 85: Vương Gia Đến	288
86. Chương 86: Hưu Thê	293
87. Chương 87: Cuộc Sống Bình Thường	299
88. Chương 88: Tạm Thời Thoả Hiệp	305
89. Chương 89: Độc Chết Người	306
90. Chương 90: Tuyệt Tử Tuyệt Tôn	312
91. Chương 91: Trùng Phạt Đúng Tội	317
92. Chương 92: Năm Tháng Tốt Đẹp	323

Tỳ Nữ Vương Phi

Giới thiệu

Nữ chính trong truyện Tỳ Nữ Vương Phi không thánh nữ mà có tính tình dứt khoát, thẳng thắn, có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ty-nu-vuong-phi>

1. Chương 1: Nha Hoàn

Dược Vương Cốc.

Ta họ Lâu, tên Hương Văn, ngày đó sư phụ nhặt được ta khi ta còn là trẻ sơ sinh. Lúc nào sư phụ cũng luôn gọi ta là oa nhi, cho đến sau khi được hai tuổi, người trong cốc mới nhắc nhở, lúc này sư phụ mới đặt cho ta cái tên chính thức.

Mỗi khi cảm thấy khó chịu, liền chạy đến trên đồi cao đất bằng phẳng, nhìn trời chiều tuyệt đẹp cho đến khi hoàng hôn dập tắt.

Trong thi từ văn sĩ thì hoàng hôn luôn mang chút đau thương, cũng giống như tên của ta chỉ có điều lại mang thêm chút khí tao nhã lịch sự. Dĩ nhiên làm sao sư phụ có thể lấy tên thô tục đặt cho ta chứ.

“Oa nhi, người nói xem, một nam nhân yêu một nam nhân khác có phải không biết thẹn hay không?” Sư phụ mặc bộ trường sam màu xanh nhạt, cài trâm ngọc lên tóc trong rất chỉnh tề, dung mạo tuấn mỹ tựa như tranh vẽ thần tiên giáng thế, hơi thở tỏa ra luồng khí ôn hòa, lúc ôm ta trong mắt ông luôn nở nụ cười ấm áp dịu dàng.

.

“Không phải, chỉ vừa lúc sư phụ yêu người kia, mà người đó lại là nam nhân mà thôi.” Hải tử chỉ một hai tuổi, giọng còn rất non nớt, bàn tay nhỏ bé mềm mại bao trùm lấy bên hông sư phụ với cánh tay thon dài như ngọc.

Là do sư phụ yêu phải nam tử mà thôi, bất kỳ một đoạn tình cảm nào của thế gian này cũng đều thuộc loại trân quý phi phàm (*).

(*Trân quý phi phàm *: như viên trân châu quý giá nhất trên thế gian mà không có gì thay thế sánh bằng).

“Oa nhi, con còn nhỏ nên không hiểu được đâu.” Trong mắt sư phụ lộ ra đau thương, bàn tay nhỏ bé mềm mại có chút dao động, nụ cười từ khóe môi của ông lại mở ra. “Oa nhi là hải tử thiện lương đơn thuần nhất thế gian này.”

“Sư phụ.” Ta nên giải thích với ông như thế nào, sống nhờ trong thân thể của tiểu hải tử chính là linh hồn một người hiện đại, quá mức không thể tưởng tượng nổi.

“Thanh với oa nhi đang nói gì đó?”, Một âm thanh vang dội truyền đến, kèm theo là một bóng dáng cao ngất không giống thân thể gầy yếu của sư phụ, cho dù mặc bộ trường sam bình thường, cũng không thể che giấu quý khí trên người, toát ra vẻ cuồng ngạo kia.

“Tiểu oa nhi của ta là ngoan nhất.” Viên Đạt hắng giọng cười to, một tay bế tiểu nữ nhi đang được Cố Thanh ôm ở trên đầu gối lên trước mắt, cánh tay trắng kiện dùng sức giơ lên cao, trong nháy mắt hài tử đã ở giữa không trung.

“Cha nuôi, thả con xuống.” Đối với cử chỉ cha nuôi như vậy, ta chỉ có thể mở to hai mắt bất đắc dĩ nhìn bầu trời xanh thẳm.

Ở trong cốc, cái hài tử khác đều hâm mộ ta được cha nuôi bế lên cao, nhưng mà nếu như trong suy nghĩ của họ khi một cô gái 25 tuổi bị biến thành hài tử, còn nâng lên ở không trung thì chắc chỉ có thể im lặng ngược nhìn ông trời.

“Đừng làm loạn oa nhi nữa.” Sư phụ vừa rồi còn buồn bã yên lặng, giờ phút này đều đã hoàn toàn biến mất, nhìn theo bóng dáng cha nuôi đầy vui mừng, giọng cũng dịu dàng đi rất nhiều, chỉ cần nhìn vào trong mắt sư phụ là biết ngay sư phụ rất yêu cha nuôi.

“Được rồi, không làm khó oa nhi nữa, chúng ta về nhà thôi.” Rốt cuộc cha nuôi cũng đem ta từ trên đỉnh đầu ôm vào trong ngực, một tay ôm ta, tay khác vòng qua eo sư phụ, vẻ cương nghị tuấn lãng trên mặt vẫn lộ rõ nụ cười.

“Đừng làm loạn, oa nhi vẫn còn ở nơi này.” Sư phụ thấp giọng khiển trách, vốn gò má trắng như tuyết nhưng vì cử chỉ thân mật của cha nuôi mà phỉếm hồng, dù vậy ông vẫn không thể thoát khỏi cánh tay quán ngang hông của cha nuôi được.

“Cha nuôi, con muốn đi dạo chơi ở trong cốc.” Ta thoát khỏi lồng ngực của cha nuôi, để không phải quấy rầy bọn họ nên tìm cách thoát đi. Vả lại, tất cả người ở trong cốc rất chất phác lương thiện, nên sư phụ rất yên tâm còn cha nuôi càng thêm vui mừng.

Dưới mặt trời chiều, ánh sáng màu vàng phản chiếu trên đường đi, cách đó không xa là một hàng đầy trúc. Ở nơi này luôn tràn ngập không khí mùa xuân, màu xanh dây leo quấn đầy trên hàng rào, mùi hoa nhàn nhạt cùng hương vị nhẹ nhẹ của dược thảo nơi đây bay thoang thoang theo trong gió, y thuật của sư phụ là giỏi nhất cho nên trước sân nhà đều trồng rất nhiều dược thảo.

Sư phụ với cha nuôi đang rất hạnh phúc, còn ta lẳng lặng đắm chìm trong sắc vàng dưới phòng trúc phản chiếu ra bóng của hai người. Cả đời này, ta sẽ sống yên ở trong cốc, có sư phụ có cha nuôi vậy là đã đủ.

Xoay người đi đến nhà của những người khác ở trong cốc thôi, bởi cha nuôi sẽ quán chặt sư phụ ít nhất thêm một canh giờ nữa, vốn không muốn làm sư phụ lúng túng vì vậy ta sẽ đợi đến khi trời tối, đợi đến khi cha nuôi dọn dẹp giường sạch sẽ, mở cửa sổ trong căn phòng tối đen ra, thì mới quay về.

Năm tháng trôi qua như một bài hát, đảo mắt đã hai năm rồi.

Từ khi được hai tuổi, sư phụ vẫn dạy ta về thảo dược, học y thuật của ông, cha nuôi luôn bận rộn, chỉ vào ngày thứ bảy mới đến cốc một chuyến, gần đây trên mặt cha nuôi luôn chau chặt mày kiếm tạo ra vết nhăn càng sâu, nhưng khi nhìn sư phụ xử lý thảo dược thì trở nên mất hồn, ánh mắt phức tạp khó mà phân biệt rõ.

“Oa nhi mệt sao? Mệt thì con nghỉ một chút đi.” Sư phụ thấy ta hái dược thảo mà cứ ngẩn người, cho là ta đã mệt nên cất tiếng hỏi thăm ân cần.

Sư phụ nói ta là người quan trọng nhất với ông, sau đó mới là cha nuôi, vì thế cha nuôi đã từng giận rất lâu, ta biết rõ cha nuôi đang ghen, dù hôm nay ta chỉ mới là nữ nhi bốn tuổi.

“Sư phụ, oa nhi sẽ luôn luôn bên cạnh sư phụ.” Tâm tình cha nuôi không tốt, gần đây thần sắc sư phụ cũng có chút kì lạ, cảm giác bất an dần dần đóng chặt lại trong lòng, ta để thảo dược xuống xoay người ôm lấy sư phụ đang ngồi ở trên ghế, mùi dược thảo nhàn nhạt tỏa ra truyền vào trong mũi, vẫn cảm thấy rất ấm áp như cũ.

“Oa nhi của ta.” Cuối cùng sư phụ đã cười, trong ánh mắt dịu dàng như hòa tan đi mấy phần sầu lo, những ngón tay thon dài cứ vỗ trên đầu của ta, từng phát từng phát một, bốn năm nay sư phụ luôn dưỡng dục ta trong tình yêu thương ấm áp.

Sư phụ có đôi tay rất đẹp, cho dù sư phụ có làm việc nhà, nhưng mỗi lần đều dùng được thảo ngâm rửa tay, trên đôi bàn tay bạch ngọc thon dài không hề có một vết chai, móng tay được bảo dưỡng sạch sẽ trơn bóng, khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay ấm áp, nhưng trên cổ tay sư phụ lại có một vết sẹo cũ kỹ.

Mỗi một lần sư phụ lấy máu đều tránh xa ta ra, nhưng rốt cuộc ta không phải là hài tử bốn tuổi, ta biết cha nuôi trúng độc, ta còn biết sư phụ dùng máu của mình làm thuốc dẫn, sư phụ không muốn làm cho ta lo lắng nên cứ gạt ta.

Hôm nay là ngày cha nuôi đến, nhưng ánh mặt trời chiều cũng dần biến mất, mà lại không nhìn thấy được bóng dáng của cha nuôi nên sư phụ có chút lo lắng, thỉnh thoảng giương mắt nhìn về phương xa.

“Sư phụ, có một loại nhớ thương tên là mỗi mắt chờ mong.” Bốn tuổi nên giọng của ta mặc dù còn rất trẻ con, nhưng cũng đã trở nên trong trẻo hơn.

Sắc mặt sư phụ thẹn đỏ, giơ tay lên nhẹ nhàng gõ vào cái trán của ta, ta ôm sư phụ làm nũng, ít nhất như vậy thì sư phụ cũng không còn lo lắng.

Trong cốc có biến.

Hôm nay mặt trời chiều đỏ rực, giống như màu máu, không hiểu từ đâu có một trận gió thổi tới, rõ ràng vẫn là mùa xuân tháng ba, tại sao cảm thấy rét lạnh thấu xương.

“Sư phụ.” Ta đưa tay ôm lấy cổ sư phụ, dùng có chút sức, nhưng dù trong hơi thở sư phụ vẫn ngửi thấy mùi hương quen thuộc, tâm vẫn cứ đập bất an.

Khi âm thanh giết chóc từ dưới thôn truyền đến, sư phụ ôm ta đi tìm cha nuôi, nhưng ông còn chưa trở về, thì ta đã hiểu dự cảm chẳng lành kia xảy ra từ đâu. Trong cốc không có người ngoài, bên ngoài cốc là Trần Ngũ Bát Quái Hành mà sư phụ bố trí, chương khí bao quanh cùng với độc trùng độc thảo, những thứ này dùng để diệt trừ kẻ xấu, nhưng không hiểu sao bọn họ lại xông vào làm hại thôn dân được như vậy?

Sư phụ là một người tài giỏi, *văn cao bát đầu*, bất kể là kỳ môn dị thuật hay là y thuật cũng đều đáng kinh ngạc, nhưng chỉ có một thứ sư phụ lại không biết đó chính là võ công.

*Văn cao bát đầu: Tài cao về văn chương phi phạm hơn người.

“Oa nhi đừng nhìn, đừng sợ.” Sư phụ không có cách nào cứu những thôn dân đã chết thảm dưới đao kia, ta chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt trắng bệch của ông như vậy. Đôi tay ông ôm chặt lấy ta, dùng hết sức lực chạy tới phòng trúc, nơi đó sư phụ đã bố trí thuốc than, bất kể thảo dược tốt hay độc nhất đều có.

Tuy nhiên đã quá muộn, dù sư phụ chạy nhanh nhưng sau đó lại lùi ra phía sau, thấy đại đao rỉ máu, nam nhân cầm trường kiếm phóng nhanh đến, ta bị quăng ngã xuống đất nặng nề, cái trán va vào ngưỡng cửa máu chảy đầm đìa, ngất xỉu trong bóng tối, cuối cùng ta nghe sư phụ gọi ta oa nhi, sao nghe có vẻ lo lắng và hoảng sợ như vậy, không giống vẻ ưu nhã hiền hòa như lúc trước.

Màu máu của ánh chiều tà chiếu sáng phía chân trời, tỉnh lại lần nữa thì xiêm y của sư phụ đã không còn chỉnh tề, bị người đặt ở trên đất áp bức và lăng nhục, trên mặt dính đầy bụi bặm và bùn đất, nụ cười ôn hòa kia đã bị cắn phá, máu tươi chảy xuôi xuống.

Oa nhi, không được nhìn! Cổ họng sư phụ không phát ra thanh âm nào, chỉ có thể dùng bờ môi đầy máu tươi lại một lần rồi một lần nói với ta. Từ phía sau ông, nam nhân thô bạo kia nhấc chân sư phụ lên cao, điên cuồng động lên thân thể, lần thứ nhất rồi lại lần thứ nhất, lăng nhục thân thể gầy yếu của sư phụ.

Nước mắt từ khóe mắt lăn xuống, ta ngơ ngác nhìn ngón tay thon dài như ngọc của sư phụ bị nắm thật chặt ở trên mặt đất, mười ngón tay dính đầy máu.

Cách đó không xa, tiếng thiếu nữ bị lăng nhục kêu to thảm thiết, kèm theo là những thanh âm hưng phấn của đám người xấu này, xen lẫn vào nhau, kèm theo mùi làm cho người ta muốn nôn mửa, vườn hoa được sư phụ xử lý tinh xảo giờ trở thành một mảnh vườn bừa bãi, bị máu tươi, bị màu trắng dịch, bị những thứ rửa không sạch của tội ác làm ô nhiễm.

Sư phụ! Ta muốn mở miệng lại không phát ra được âm thanh nào, cổ họng đau giống bị dao găm Lăng Trì, lau đi vết máu ở khóe mắt, ta nỗ lực chống đẩy thân thể của mình lên đi tới bên sư phụ.

Gương mặt của kẻ xấu xa kia khi bị đâm xuống một đao rõ ràng, đôi mắt đang lảng nhục kẻ yếu điên cuồng như một loài dã thú. Lần đầu tiên, ta biết hận một người như thế nào, hận mình chỉ là một hài tử bốn tuổi, hận mình không thể bảo vệ sư phụ.

Rào tre liền bị sụp đổ ở một bên, vốn dĩ nó đang phơi y phục liền bị kéo rơi đầy xuống đất, có lẽ ta chỉ là một hài tử cho nên không có người để ý ta đã lấy đi một bộ y phục.

“Sư phụ, còn có con ở đây.” Ta lấy y phục đắp lên thân thể bầm tím đầy dấu vết của sư phụ, bởi vì lau vết máu đỏ trên trán, nên trên tay vẫn còn dính vết máu chưa khô lại nắm lấy bàn tay của sư phụ, gương mặt ông trắng bệch như tờ, ta còn nhớ rất kỹ.

Oa nhi! Sư phụ vẫn như cũ không cách nào mở miệng, chỉ có thể men theo từ mấp máy trên môi mà ông đọc lên, đang nói với ta là Trương Khải, sau đó sư phụ dùng sức đứng dậy, kêu ta đắp y phục bao trùm lên trên người của hắn.

“A” Một tiếng thét thê lương cùng với tiếng rên rỉ cuối cùng, đó là ghim bím tóc mà Linh tỷ tỷ thích nhất đã tặng cho ta. Cô lơ lửng thân thể, một đôi mắt màu đỏ nhìn về phía trước mặt cô, như muốn ăn tươi nuốt sống bọn súc sinh không bằng heo chó này.

Linh tỷ tỷ kêu lên thảm thiết, ta với sư phụ ở trong cốc tại phòng trúc cao nhất trong núi. Nói là cốc nhưng thật ra chỉ là do nơi này được mọi người gọi là Dược Vương Cốc, cho nên mới gọi là cốc. Bên trái phòng trúc là vách đá vạn trượng, sâu đến không thấy đáy. Sư phụ nói nơi này chính là Sinh Tử Nhai, là nơi cắt đứt sinh mạng của người sống.

Linh tỷ tỷ nhảy xuống núi rồi, cuối cùng thân thể mềm yếu kia dùng sức xông về phía trước, ôm chặt một kẻ xấu nhảy xuống vách đá của Sinh Tử Nhai.

Đi sát theo Linh tỷ tỷ nhảy xuống núi, là bóng dáng quen thuộc của thẩm thẩm trong rất thống khổ như muốn chết đi, không hề chần chờ chút nào hướng nhanh chạy đến vách đá, tất cả người nhà đều đã chết hết, bà không còn muốn sống nữa.

Lần đầu tiên, ta khiếp sợ như vậy, cho dù đối diện với mấy tên xấu đâm đầu máu trên đại đao kia, ta đều không sợ, nhưng ta lại sợ sư phụ sẽ làm theo Linh tỷ tỷ mà nhảy xuống Sinh Tử Nhai.

Ta nắm chặt tay sư phụ, nước mắt lăn xuống, vết sẹo trên trán lại chảy máu tươi lần nữa, nhưng mà ta không dám chớp mắt, ta sợ một cái chớp mắt, sư phụ đã không còn thấy tăm hơi, từ chỗ này cắt đứt mạng sống ở vách đá vạn trượng.

Tay sư phụ lạnh như băng nắm chặt tay của ta, mắt lảng lạng nhìn ta mờ ảo. Sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, sư phụ còn có ta nên ông không thể nhảy xuống Nhai, sẽ không ném ta cho những tên súc sinh giết người không chớp mắt này.

Sau khi an lòng, ta dùng hết sức ôm lấy sư phụ. Sau đó dùng thân thể nhỏ bé chắn ở trước mặt ông, những người này muốn chà đạp sư phụ, trừ phi đạp qua xác của ta, cho dù ta chỉ là một đứa bé còn nhỏ không có sức lực gì, nhưng sư phụ cần bảo vệ không phải là thân thể mà là sự bi thương của ông.

Rốt cuộc cha nuôi đã đến, mang theo lửa giận điên cuồng giống như dã thú bị thương kêu lên thảm thiết, mặc dù cha nuôi là Xích Thủ Không Quyền (*). Tuy nhiên vẫn như cũ đánh một quyền liền giết chết kẻ xấu, óc vỡ toang ra, tử trạng đáng sợ.

Xích Thủ Không Quyền (*): 1 tay đánh chết người.

Kẻ xấu thứ hai không còn sức giơ kiếm phản kháng liền bị cha nuôi vạn gãy cổ. Ta quay đầu lại, trên mặt sư phụ rốt cuộc đã hiện lên một tia nhẹ nhõm, ông biết cha nuôi đã đến thì ta sẽ không bị bắt nạt, nhưng ta vẫn cứ y như cũ nắm chặt lấy tay của sư phụ.

Đột nhiên, đôi mắt sư phụ trợn to, ánh mắt kinh sợ, khắp người run rẩy rét lạnh như băng, so với bị kẻ xấu lảng nhục lúc này lại càng thêm thống khổ, men theo ánh mắt sư phụ ta nhìn xuống kẻ xấu xa đã tử vong trên đất, một khối hình tròn kim bài rơi ra ngoài, phía trên có hai chữ_____ Huyết Sát.

Huyết Sát Lâu, tổ chức sát thủ đệ nhất thiên hạ, bỏ tiền mua mạng, chỉ cần có bạc coi như hai bên đã thỏa thuận xong.

Sư phụ không còn sức ôm lấy ta, ông nắm lấy tay của ta dùng sức, sư phụ lại không hề cảm nhận ông đang dùng sức muốn bẻ gãy tay của ta. Đôi mắt ông luôn dịu dàng như mặt nước tĩnh lặng, nhưng giờ phút này lại rơi vào tuyệt vọng đau khổ, đó là do bị người mình yêu nhất lừa gạt phản bội, nên xuất hiện ánh mắt buồn bã im lặng.

Cha nuôi vẫn điên cuồng như cũ, giết chết những kẻ xấu này, giống như bọn họ đã giết hại người ở trong cốc. Khi cha nuôi phát hiện ra thì đã không còn kịp nữa, bởi vì ta với sư phụ đã thối lui đến Sinh Tử Nhai.

“Thanh, trở về đi, không sao đâu, tất cả đều đã kết thúc rồi.” Lần đầu tiên cha nuôi dùng giọng nói êm ái như vậy, giống như sợ bướm bướm bay rời khỏi cành. Ông nhìn sư phụ, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, “Em biết mà Thanh, ta sẽ không để ý đến điều này, hãy trở lại đây đi.”

Sư phụ cũng không nói, bàn tay vốn đang nắm lấy tay ta từ từ buông ra, sau đó nhẹ vỗ vỗ đầu của ta, ngón tay dường như lau đi vết máu trên trán của ta.

Ta hiểu rõ sư phụ muốn làm cái gì, như màu máu đổ dưới trời chiều, dưới màu vàng của lệnh bài chiếu xạ ra tia sáng chói mắt. Từ đầu đến cuối sư phụ không nhìn cha nuôi một cái, sau đó tung người nhảy xuống, giống như chim xanh bay lên, bay lượn ở trong sương trắng vách đá phía dưới.

Cha nuôi bị thống gào thét truyền theo gió trong cốc, vẻ mặt tuấn lãng đang cười liền trở nên vặn vẹo, thống khổ dữ tợn. Cha nuôi vọt đến bên vách núi, dường như muốn nhảy xuống dưới vách đá kia, ánh mắt bị thống đến cực điểm, máu tươi từ khóe miệng của cha nuôi từ từ tràn ra.

Tại sao? Tại sao lại làm như vậy? Ta không động đậy nhìn cha nuôi đau đến không muốn sống, xoay người nhìn vách đá sau lưng vạn trượng, sư phụ, ta nói rồi, bất kể xảy ra chuyện gì, ta đều sẽ ở cùng với người, ta nhẹ nhàng nhảy xuống.

Cha nuôi vừa nhìn thấy, chạy đến đã không còn kịp, ông chỉ kịp bắt lấy được một ống tay áo của ta. Oa nhi! Thanh âm của cha nuôi cứ quanh quẩn mãi ở vách đá.

Chương 1: Nha hoàn.

Đầu mùa hè.

Khi vương triều nhà Nguyên lên ngôi, tại kinh thành An Lăng của Phượng vương phủ.

Là viện tốt nhất tọa ở phía Bắc của Nam Triều, đông ấm hạ mát, nhưng lúc này ở Thu Phong Viện, tại một gian phòng khi trời vừa sáng, ánh mặt trời đầu hè xuyên thấu qua khung cửa sổ chiếu vào trong phòng, nhiệt độ lên cao. Làm cho cô gái đang gối đầu nằm trên chiếu trúc phải cắn chặt răng, oán hận cầm khăn lụa lau mồ hôi đang không ngừng chảy ra.

Tóc rối bù, Lâu Hưởng Văn bĩu mồm ngồi dậy, nhìn chằm chằm ánh mặt trời sáng ngời trong phòng mà cắn răng nghiêng lợi, cô rất yêu chiếc giường của mình. Từ trên xuống dưới cả Phượng vương phủ đều biết rõ, vì vậy cô ở trong Phượng vương phủ rộng lớn này chỉ có công việc là bưng trà, nên Du Nhiên cười, “Để cho Tiểu Mộc Đầu ở Thu Phong Viện.”

Vì vậy, vào Hạ Thiên (*) trời vừa sáng thì rất sáng, còn mùa đông thì cả gian phòng trong viện trở nên u ám. Lâu Hưởng Văn lau mồ hôi chảy trên trán lần nữa, đứng dậy mặc chiếc váy màu xanh đậm giản dị, vãi vóc cũng không tồi đều là tơ lụa quý. Dù sao cô cũng là nhất đẳng tỷ nữ ngoại viện của vương phủ, ngoại trừ nhất đẳng nha hoàn của Vương gia ở Kỳ Lâm viện, cùng với lão Vương phi, Dung Trắc Phi, hai vị phu nhân thì trong viện các nha hoàn cũng không có quyền sai khiến cô. Mà tất cả nha hoàn cùng gã sai vặt của Phượng vương phủ, đều do cô với Hoa Thiên Thiên cai quản.

Hạ Thiên (*): mùa hạ.

Mái tóc dài xõa đến eo được xoắn lên thành một búi tóc, Lâu Hưởng Văn dùng cây liễu chấm vào muối rồi cho vào miệng, dùng nước giếng lạnh như băng nhúng khăn vào vắt khô rồi đắp lên mặt, sau khi lau mặt xong cô dùng loại thuốc dưỡng da do mình tự chế thoa lên. Không sử dụng bất kỳ một chút son phấn hay mùi thơm, không muốn trông cô quá xinh đẹp nên vào mùa hạ chỉ dùng nước để bảo vệ, nhưng khuôn mặt nhỏ bé ít nhất vẫn có thể giữ được vẻ mềm mại non mịn. (để ta về làm thử)

“Lâu Lâu, Lâu Lâu, không xong rồi.” Thanh âm lo lắng từ bên ngoài sân xa xa truyền đến, sau đó là tiếng bước chân chạy nhanh vang lên tiếng bùm bùm phá tan không khí an tĩnh sáng sớm.

Thu Phong Viện cách rất xa các viện khác, vì gian phòng không được tốt lắm nên từ trước đến giờ vẫn bỏ trống, cho đến khi Lâu Hưởng Văn vào trú ngụ thì không còn người thứ hai vào sống. Giờ khắc này đang hít thở không khí trong lành, Lâu Hưởng Văn nhón chân lên nhìn sang hướng đường mòn nơi xa, một bóng dáng màu nâu xanh đang xách góc váy lên chạy nhanh như bay đến, cô chính là nha hoàn phục vụ bên cạnh của Lâu Hưởng Văn.

“Sáng sớm gọi cái gì, bị Thiên Thiên với Lôi quân gia nhìn thấy coi chừng da thịt của người đó.” Lâu Hưởng Văn híp đôi mắt nhỏ, lộ ra vẻ mười phần nguy hiểm hừ hừ, chỉ tiếc vóc người cô quá gầy và nhỏ nhắn rất tương xứng với khuôn mặt con nít chưa trưởng thành kia, nhưng lại không bằng nửa điểm của nha hoàn nhất đẳng Hoa Thiên Thiên với uy vũ khí thế bất phàm, trông cô giống như tiểu cô nương ngây ngô ở nhà bên cạnh.

“Lâu Lâu, xảy ra chuyện lớn rồi, tôi qua Tiểu Hà chuồn ra ngoài vương phủ gặp tình lang. Sáng bị bắt tại trận, Lôi quân gia đang ở trong tiền sảnh thẩm vấn, tất cả mọi người đều qua hết, nghe nói Tiểu Hà khóc đến ngất đi, sắc mặt trắng bệch, miệng bị sưng lên, nghe nói là do bị tình lang hôn sưng, nên chứng cứ vô cùng xác thực.” Da thịt Đoàn Tử vô cùng tròn trịa giống như hạt đậu được bóc ra, lại còn khoa tay múa chân đem tất cả mọi chuyện báo nhanh cho Lâu Hưởng Văn biết.

Thu Phong Viện ở xa, thêm Lâu Hưởng Văn vừa mới dậy nên không biết tin gì cả, tốc độ Đoàn Tử chạy đến càng lúc càng nhanh, nguyên nhân là do mỗi ngày cô đều chạy đến chỗ Lâu Hưởng Văn ở Thu Phong Viện để báo tin mọi chuyện lớn nhỏ trong vương phủ cho cô biết.

“Tiểu Hà? Nha hoàn trong viện của Dung Trắc Phi.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng hồi tưởng nhân vật Tiểu Hà trong đầu mình như thế nào, đáng đáp cô ấy tròn hay là dẹp.

Cả vương phủ ngoại trừ nhất đẳng nha hoàn trong nội viện và nhất đẳng nha hoàn ở ngoại viện, các nha hoàn còn lại đều có y phục màu nâu xanh, mà Lâu Hưởng Văn lại có chứng bệnh dễ quên. Cô tuyệt đối không cách nào nhớ tên hay mặt chính xác, nhưng về phương diện khác trong trí nhớ lại rất tốt, cho nên vừa nói đến tên tuổi Tiểu Hà, Lâu Hưởng Văn biết ngay đó là nha hoàn trong viện của Dung Trắc Phi, chỉ là nha đầu làm việc vặt bình thường, không có nhiều ấn tượng gì.

“Đúng vậy Lâu Lâu, trước đó Dung Trắc Phi đã nói, bất kể nha hoàn của ai nếu phạm vào gia quy của vương phủ, thẩm vấn như thế nào cứ thẩm vấn, phạt như thế nào thì cứ phạt, bà ấy tuyệt đối không can thiệp vào.” Gật đầu mạnh nhìn Lâu Hưởng Văn, trong ánh mắt cô lộ ra tia sáng kính nể, Lâu Lâu thật là lợi hại, trên dưới vương phủ có 280 nha hoàn và gã sai vặt, lão mục, dường như cô đều nhớ tên hết, còn biết ngay ở viện nào, làm việc gì.

“Các nha hoàn tiền viện của lão mục với gã sai vặt, đều được Lôi quân gia thẩm vấn ở Tiền Viện rồi hả?” Lâu Hưởng Văn hít hà lỗ mũi, lập tức cảm thấy có mùi vị nguy hiểm, Đoàn Tử chuyển động con người một vòng, gật đầu, dường như Đoàn Tử muốn nhắc chân chạy đi tham gia náo nhiệt, Hưởng Văn tức giận vịn ngay lỗ tai của cô lên.

“Lâu Lâu, đau đau đau đó, cô cứ vịn lỗ tai của tôi nữa, chắc sẽ mau chóng biến thành tai thỏ đó!” Đoàn Tử đau kêu lên, tức giận nhưng không dám làm gì cứ nhìn Lâu Hưởng Văn.

[b]“Đau cái đầu quý của người đó, người muốn làm gì thì cứ làm, không cho phép dính vào Tiền viện, có biết tư thông là đại kỵ của vương phủ không hả.” Lâu Hưởng Văn hừ một tiếng, vì lợi ích chung nên khiến trách cho đến khi Đoàn Tử biết sai gật đầu, lúc này cô mới chịu buông tay ra, “Hãy đi quét dọn phòng ta cho sạch sẽ, nếu để ta biết người đi đến Tiền viện, người hãy chuẩn bị thành người đi đổ Dạ Hương(*) trong vương phủ đi.”

(*)Dạ Hương: phân.

Mặt Đoàn Tử lộ ra vẻ đau khổ, bị sát khí trước mặt cường chế tuyệt đối, không thể không dập tắt ngọn lửa nhiệt huyết của mình, chấp nhận đi đến quét dọn sửa sang lại căn phòng.

Đoàn Tử vừa đi vào trong, mặt Lâu Hưởng Văn so với việc ăn phải Hoàng Liên(*) còn thấy khó chịu hơn,

mới vừa rồi còn bưng bưng khí thế rằng dạy tùy tùng nhỏ, quay lưng liền dùng tay trực tiếp xốc vấy lên chạy nhanh như điên, dưới ánh mặt trời bóng dáng màu xanh đậm phản chiếu, giống như một tiểu tinh linh đang chạy trốn.

Hoàng Liên(*): Vị thuốc đông y, có vị đắng vô cùng.

Lúc trước, mỗi khi ra khỏi Thu Phong Viện đều thấy các nha hoàn quét dọn dọc theo đường mòn trong vườn hoa, không phải tưới nước cho hoa cỏ thì là tĩa cành lá, cắt cẩn thận những đóa hoa nở rộ bỏ vào trong giỏ. Sau đó đưa đến các viện để bọn sai vặt biết mình cần làm gì thì làm, nhưng giờ phút này ngoại trừ chỗ quan trọng trong vương phủ cần được bảo vệ, cùng với chỗ cửa bên ngoài được đám thị vệ canh giữ, cả vương phủ đều trống rỗng.

Chuyện trong viện Dung Trắc Phi có nha hoàn tư thông, Lâu Hưởng Văn dám cam đoan với chính mình, Dung Trắc Phi mượn chuyện Tiểu Hà để tạo thêm uy danh ình trong vương phủ, nhưng mà Lôi quân gia sẽ chẳng để cho Dung Trắc Phi tự mình dùng hình bức cung đâu. Ở trong vương phủ, ngoại trừ lão vương phi mỗi ngày thường ra bên ngoài lễ Phật, thì Phượng vương gia cũng chỉ có một Trắc Phi và hai vị phu nhân.

Tất cả nha hoàn và gã sai vặt đều đi đến Tiền Viện hết, đoán chừng Dung vương phi nhân cơ hội này biết rõ người nào đã từng cầu cạnh Tiểu Hà, người duy trì phe trung lập, người thuộc phe đối lập ở trong vương phủ này. Lâu Hưởng Văn mím chặt môi nhìn, ngoại trừ đại thúc cầm đang ở bên ngoài đồn củi, quả thật trong phòng bếp vắng tanh không có bóng người, nếu không biết rõ chuyện, chắc còn tưởng chỉ trong một đêm cả vương phủ đều đã bị diệt môn hết rồi.

2. Chương 2: Vương Gia Bất Lương

Còn nửa canh giờ thì vương gia sẽ phải lâm triều! Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, sau đó chỉ ngón giữ lên khe nguyên rửa, không có việc gì lại đi chọc phá Dung Trắc Phi sao, liền cuộn ống tay áo lên đánh cam chịu số phận, lộ ra cổ tay trắng nõn mảnh mai, cô bắt đầu làm công việc của mình.

Phòng bếp trống rỗng, nếu trẻ nãi đồ ăn sáng của vương gia cũng đồng thời làm trẻ nãi giờ vào triều, so với ai khác Lâu Hưởng Văn biết rõ tính khí của vương gia. Hắn không nghe lời người khác nói tại sao phòng bếp không có ai, tại sao không đưa đồ ăn đến đúng giờ mà chỉ cần biết kết quả. Sau đó bản thân nhất đẳng nha hoàn ở ngoại viện là mình đây sẽ là người bị phạt đầu tiên, nghĩ đến bản thân nhỏ bé của mình thì Lâu Hưởng Văn rất mừng vì mình còn biết nấu cơm.

Buổi sáng vương gia thường hay ăn rất thanh đạm, nhưng lại không thích quá nhạt, vương gia rất kén cá chọn canh. Nên cô ghét nhất phải chọn làm điểm tâm cho hắn ăn, Lâu Hưởng Văn trực tiếp cắt ớt xanh cùng với đậu phụ khô, thịt băm thái sớ đã được đầu bếp thái xong bỏ qua một bên, nhờ đại thúc cầm nấy lửa lên. Lâu Hưởng Văn nhanh chóng đổ dầu vào trong nồi, sau đó đun nóng, hành gừng tỏi đều cho vào nồi, xào lên có mùi hương rồi đem thịt băm bỏ vào nồi.

Một khắc trôi qua, ớt xanh thịt băm đều rời khỏi nồi, mì sợi cũng đã chín liền bỏ vào trong hộp đựng thức ăn. Nếu đây là thức ăn của gia đình nghèo khó, tuyệt đối được xem như đồ ăn sáng khá phong phú, nhưng đây là Phượng vương phủ Lâu Hưởng Văn liền xuất thủ lần nữa, cắt hai khoanh trứng luộc màu vàng để ở bên ngoài. Thật may trong lồng hấp còn có sủi cảo, gạch cua cuộn cùng với bánh bao nhân đậu đều đã sớm được chưng lên hết, cho nên Lâu Hưởng Văn đặt vào bốn đĩa nhỏ mỗi loại bỏ vào trong hộp đựng thức ăn.

Rửa tay sạch sẽ, thả ống tay áo đang cuộn hạ xuống, nha hoàn ngoại viện tuyệt đối không cho phép tùy tiện đi vào trong nội viện, nhưng bản thân Lâu Hưởng Văn là nhất đẳng nha hoàn ngoại viện nên được bãi miễn, ngoại trừ bị bức đến đường cùng Lâu Hưởng Văn tình nguyện ở trong Thu Phong Viện, tuyệt đối không bước vào nội viện một bước. Nhưng hôm nay, tất cả nha hoàn cùng gã sai vặt đều đi đến tiền sảnh, Lâu Hưởng Văn đành đem hộp đựng thức ăn đi đến Kỳ Lâm Viện.

So với Thu Phong Viện kia luôn làm cho Lâu Hưởng Văn phát điên, khi mà đông lạnh hạ nóng thì vị trí Kỳ Lâm Viện của vương phủ ở phía Đông, mặc dù nói là viện, nhưng nó lại chiếm cả phần năm khoảng trống

của vương phủ, đủ biết Kỳ Lâm Viện xa hoa thế nào rồi rồi.

Từ trong bếp đi đến Kỳ Lâm Viện phải mất nhiều giờ, Lâu Hưởng Văn phải vừa chạy, vừa không được để đồ ăn trong hộp đựng thức ăn đổ ra ngoài. Lâu Hưởng Văn nguyên rửa lần nữa, ông lại cố ý đem tất cả lớn nhỏ ở trong bếp đi đến Tiền Viện, dù chính người cũng không nên ác như vậy chứ.

Rốt cuộc, từ xa xa nhìn thấy biển rồng màu đen chữ viết như rồng bay phượng múa với ba chữ to Kỳ Lâm Viện, Lâu Hưởng Văn thở phào nhẹ nhõm, một tay lau đi mồ hôi mỏng trên mặt, cô trời sinh không sợ nóng, nên khi vào mùa hạ thì cơ thể vẫn toát ra chút hơi lạnh lạnh.

Lúc này, Lâu Hưởng Văn cảm giác trên mặt cứ dính dính khó chịu, đoán chừng áo sơ mi đã sớm ướt đầm mồ hôi rồi. Bất kể Dung Trắc Phi có ý định gì, dù sao lần này Lâu Hưởng Văn đã vượt qua kiếp nạn, coi như mình đã an toàn vượt qua nguy cơ trước mắt.

“Lâu tỷ tỷ, tại sao hôm nay tỷ lại đưa đồ ăn sáng đến đây vậy?” Nha đầu Kỳ Lâm Viện vừa nhìn thấy Lâu Hưởng Văn tới, nhanh chóng nhận lấy hộp đựng thức ăn trên tay cô ngay.

“Không sao, thỉnh thoảng cũng nên đem đồ đến chứ, vương gia đã dậy chưa?” Lâu Hưởng Văn hạ thấp giọng xuống, nhìn bàn tay trắng nõn của mình vào lúc này, chỉ vì giờ hộp thức ăn lên mà bị siết đỏ, từ bỏ vai đến cánh tay đều đau nhói, làm cho Lâu Hưởng Văn chỉ muốn chạy đi ngay, “Bảo Nhi, đồ ăn sáng này làm phiền cô rồi, ta không thể vào trong hầu hạ được rồi.”

Bình thường đồ ăn sáng đưa tới, đều được nha đầu bày lên trên bàn, sau đó lui ra viện ngoài chờ vương gia dùng xong đồ ăn, thì sẽ dọn đi bát đĩa cùng với hộp đựng thức ăn đi ngay.

“Dạ, chắc Lâu tỷ tỷ vẫn chưa ăn gì? Thôi thì chị hãy mau trở về đi, nơi này để em lo được rồi.” Mặc dù Bảo Nhi là nha hoàn Kỳ Lâm Viện, nhưng không thuộc Lâu Hưởng Văn cai quản, bản thân Lâu Hưởng Văn là nhất đẳng nha hoàn ngoại viện, so với Lôi quản gia thì thấp hơn một bậc, nhưng đối với tất cả nha hoàn lớn nhỏ hay gã sai vặt cùng lão mục trông cửa của vương phủ, hay tất cả thị vệ thì Lâu Hưởng Văn lại có vị trí khác hơn.

Lâu Hưởng Văn tâm tình hiện rất khá, khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần phỉếm đỏ lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ lõm ở trên má, vài sợi tóc ướt đầm mồ hôi dính vào trán, thanh âm nhẹ nhàng, “Vậy ta đi trước, một hồi nhờ nha đầu khác tới đây dọn dẹp bát đĩa sau.”

“Nhóc đầu gố, sao hôm nay ngươi lại đem đồ ăn sáng đến cho Bồn vương?” Một âm thanh dí dỏm, lại pha thêm chút mệt mỏi nên giọng có chút khàn khàn và trầm thấp.

Lâu Hưởng Văn vừa muốn đi thì chân lại cứng ngắc cứ dừng ở giữa không trung, hung hăng cắn răng một cái, đem những lời chửi rửa thầm kín nuốt vào trong bụng. Sau đó xoay người lộ bộ dạng của tiểu nô tỳ hèn mọn, liếc sang phía âm thanh truyền đến, cửa sổ vừa mở thì nhìn thấy một bóng dáng cao to đang đứng ở bên cửa, mày kiếm nhướng lên, mắt phượng phỉếm cười, ánh mắt cô dời xuống, thấy lộ ra lồng ngực cường tráng trong tấm mắt, đúng là đồ diên, mới sáng sớm đã đi khoe thị rồi!

“Nô tỳ bái kiến vương gia.” Khom người hành lễ, Lâu Hưởng Văn cúi đầu, nhắm mắt làm ngơ.

“Đã đến đây rồi, đi vào phụ giúp đi.” Phượng Kính Dạ nhìn tiểu nha đầu trong sân hành lễ, gò má tuấn mỹ dần dần nở ra nụ cười, xoay người rời khỏi cánh cửa.

3. Chương 3: Phục Vụ Tắm Rửa

Dùng tốc độ tiểu quy (*) từ từ bò vào cửa, Lâu Hưởng Văn cúi đầu khom lưng, tuyệt đối khúm núm rất vâng lời, cô chỉ thiếu co rúc mình vào trong vỏ rùa mà thôi.

Tiểu quy (*) : rùa con.

“Nhóc đầu gỗ, người muốn bốn vương lâm triều trễ sao?” Bóng dáng cao to uể oải đứng lại, Phượng Kính Dạ quay đầu về phía sau lưng, nhìn Lâu Hưởng Văn mà cười híp mắt.

“Nô tỳ không dám.” Hung hăng oán thầm trong lòng mình một phen, thanh âm Lâu Hưởng Văn càng thêm hèn yếu, mặc dù vương gia đối xử với mình không tệ, lúc nào vui vẻ liền bản thưởng rất nhiều rất nhiều thứ.

Nhưng từ khi ở Phượng vương phủ, nhìn thấy Phượng Kính Dạ đáp lại nụ cười vui vẻ với đôi mắt phượng hẹp dài, sau đó còn trêu chọc cô là Tiểu Mộc Đầu, Lâu Hưởng Văn liền quyết định. Từ nay về sau, vương gia ở hướng đông, cô sẽ ở hướng Tây, nơi có vương gia ở thì Lâu Hưởng Văn coi đó là cái hổ, sẽ không đem mình chôn vào đó.

Phượng Kính Dạ cúi đầu nhìn bộ dạng đi của Lâu Hưởng Văn, môi mỏng cười lên hài hước, hít vào rồi thở ra một hơi dài, thầm đếm ba... hai... một...

“Đau!” Lâu Hưởng Văn xoa lỗ mũi bị đụng đau thê thảm, lòng bàn tay lại truyền đến hơi thở ấm áp khiến Lâu Hưởng Văn kinh ngạc một chút. Đột nhiên ngẩng đầu lên liền trợn to đôi mắt, sắc mặt bị đèn nến tái nhợt trắng xanh một lúc, “Vương gia, nô tỳ biết tội.”

“Nhóc đầu gỗ, đây là lần đầu tiên người ngã vào lòng của bản vương, thật đáng vui mừng làm sao có tội chứ?” Âm cuối nâng cao, Phượng Kính Dạ thần nhiên cười tự đắc, ánh mắt dịu dàng cùng thần thái chán chường mệt mỏi nhìn giống như là một con hồ ly.

Thiếu chút nữa lỗ mũi chảy máu rồi, vậy mà gọi là ôm ấp yêu thương? Mặc dù vừa rồi mình cúi đầu xuống, nhưng rõ ràng cảm thấy không có người đứng ở phía trước, làm sao lại bị đụng chứ, thật kỳ lạ! Lâu Hưởng Văn cúi đầu lần nữa, cau mũi một cái, nói nhiều sai nhiều, im lặng là vàng.

“Hãy để Tử Thư phục vụ vương gia tắm rửa, chậm trễ nữa sẽ lâm triều muộn đó.” Thanh âm giòn tan ngọt ngào tận xương cốt, người cũng như tên Tử Thư thích nhất là màu tím, cả thân mặc bộ váy tím hoa lệ, so với vải bông trên người Lâu Hưởng Văn lại nhiều phần đẹp hơn, chính xác là một thiên kim tiểu thư.

Tử Thư tuy rất gầy nhưng lại xinh đẹp quyến rũ, mày lá liễu, mắt xéch, gương mặt xuất chúng, tài nghệ tinh thông hơn người một bậc cho nên thái độ cũng có chút kiêu kỳ. Thanh âm và tiếng cười giòn tan của cô, liền cắt ngang cuộc đối thoại giữa Phượng Kính Dạ và Lâu Hưởng Văn.

Tử Thư không chỉ là nha hoàn, mà còn là nhất đẳng nha hoàn của Kỳ Lâm Viện, dĩ nhiên cũng là người bên gối của Phượng vương gia. Nếu không thì làm sao có thể mặc được tử y diễm lệ trên người chứ, cô giờ tay áp sát vào mái tóc mai màu đen, ống tay áo trượt xuống lộ ra cổ tay trắng như tuyết uốn lượn trắng nõn nà, nhất cử nhất động đều rất quyến rũ.

Tử Thư được sự sủng ái của Phượng Kính Dạ, cho nên địa vị trong vương phủ của cô cũng ngang hàng với Dung Trắc Phi. Giờ phút này Tử Thư đi đến bên cạnh Phượng Kính Dạ mang theo nụ cười, thậm chí không tỏ ra chút nào ái ngại, cứ xử sự như vợ chồng với nhau.

“Thôi đi, đêm qua nàng đã mệt nhọc rồi, nhân cơ hội này đi nghỉ đi, Tiểu Mộc Đầu tới đây.” Ánh mắt Phượng Kính Dạ mập mờ nhìn Tử Thư. Trong ngữ điệu tràn đầy quan tâm lại, không nói thêm gì liền phất tay áo tung bay đi, bóng dáng cao to trực tiếp hướng ra phía sau đi thẳng đến Thanh Trì Các.

Tử Thư cười có chút gượng, nhưng nhanh chóng khôi phục nụ cười trên mặt, dùng tay gõ lên đầu Lâu Hưởng Văn một cái, liền hiện lên dấu chấm đỏ như hạt đậu, nhìn cả hai giống như bằng hữu thân thiết, “Mộc Mộc, mau đi nhanh lên một chút đi, giờ khắc vương gia đi lâm triều cũng đã muộn muộn rồi, còn phải chưa dùng đồ ăn sáng đó.”

“Vậy ta phải đi nhanh qua đó hầu hạ rồi.” Rốt cuộc Lâu Hưởng Văn cũng ngẩng đầu lên, đáp lại Tử Thư bằng nụ cười sáng rõ, đi đến bên Phượng Kính Dạ, từ từ thu hẹp khoảng cách cùng nhau rời đi.

Thanh Trì Các rất lớn, độ lớn gian phòng chừng tầm căn nhà bình thường, đá cuội được lát ở bốn phía, cho nên dù có đứng dậy tắm cũng sẽ không vì nước đọng mà bị trượt ngã, bốn phía hồ tắm có thể bày thêm một cái hồ bơi nhỏ ở đằng trước cũng được, chỉ là không biết nước chảy đến từ nơi nào.

Phượng Kính Dạ đưa cánh tay ra, không cần nói Lâu Hưởng Văn lập tức đi qua giúp hắn cởi áo. Hôm nay thật sự đã quá trễ, nếu làm lỡ cuộc lâm triều thì sẽ rất phiền toái.

“Nhóc đầu gỗ, sao lại nhỏ thế này, người không có ăn cơm sao?” Lâu Hưởng Văn cúi đầu nhìn tới chỗ bộ ngực của mình, nhìn ánh mắt Phượng Kính Dạ đang ngẩn cười. Sáng sớm đã kích nhóc đầu gỗ này, càng làm cho tâm tình của hắn tốt hơn thêm.

“Do nô tỳ có khung xương nhỏ ạ!” Từ trong kẽ răng day nghiêng cổ nặn ra từng chữ nói, Lâu Hưởng Văn cơ hồ muốn mắng cha hắn, bị người chọc tức giễu cợt như vậy, còn phải nói cảm ơn nữa chứ, “Đa tạ vương gia quan tâm, vương gia có thể tắm rồi ạ.”

Dường như Phượng Kính Dạ biết rõ hiện giờ đã trễ, chân thon dài bước trực tiếp vào bên trong bồn tắm, cầm lấy khăn lau chùi thân thể bần chác của mình, nhìn thấy Lâu Hưởng Văn đứng một bên cúi đầu, “Nhóc đầu gỗ, ngẩng đầu lên.”

“.....” Không có bất kỳ chần chờ, Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu lên nhìn về phía Phượng Kính Dạ trong bồn tắm.

“Nhóc đầu gỗ, người có biết tường thành dùng nguyên liệu gì để giữ cho nó kiên cố không?” Phượng Kính Dạ đảo qua nhìn cô cười dí dỏm, nhưng thái độ lại rất nghiêm túc, thanh âm trong trẻo điềm tĩnh, không hề lộ ra chút cợt nhả.

“Nô tỳ không biết.” Bị Phượng Kính Dạ chuyển đề tài quá nhanh, nhưng Lâu Hưởng Văn lại không có hứng thú đi nghiên cứu suy nghĩ khác người bình thường của vương gia kia.

“Đó là mượn một món đồ ở trên người của nhóc đầu gỗ đó.” Thản nhiên nói ra đáp án, sắc mặt Phượng Kính Dạ trông rất chân thật. Căn bản hắn là một nam nhân vô cùng tuấn lãng, lông mi uốn lượn, mắt phượng hẹp dài, ngũ quan anh tuấn, tóc đen buộc ở sau lưng, cho dù lúc này đang đứng ở trong bồn tắm, nhưng vẫn nổi bật đáng vẻ bất phàm, quả là có cốt cách của một Long Chương Phượng Tư (*).

Long Chương Phượng Tư (*): có khí phách của một vị vua anh minh.

“Là cái gì?” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Lâu Hưởng Văn thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình ngay lập tức, bất kể tiếp theo nghe được gì, Lâu Hưởng Văn biết rằng đó không phải là lời nói tốt đẹp gì.

“Đương nhiên là mượn da mặt của nhóc đầu gỗ rồi, đến tháng mười thì người đã tròn mười lăm tuổi, sao thấy thân thể nam nhân mà không hề đỏ mặt quay đi, da mặt dày này của người có thể đắp thành tường thành để bảo vệ nghiệp lớn thiên thu của vương triều nước ta.” Thanh âm trầm thấp dễ nghe cùng với nụ cười kia, Phượng Kính Dạ ở trong hồ tắm nhìn Lâu Hưởng Văn tỏ ra rất thích thú, do đứng trong hồ cho nên vị trí có vẻ thấp hơn một chút, Phượng Kính Dạ có thể nhìn thấy vẻ mặt vụn vụn cúi đầu xuống của Lâu Hưởng Văn, tâm tình lập tức cực kỳ hào hứng.

“Vương gia khen trật rồi!” Khinh người quá đáng! Lâu Hưởng Văn thiếu chút nữa cắn nát hàm răng rồi.

“Nhóc đầu gỗ có phải người đã ảo tưởng vô số lần đến thân thể bốn vương hay không, cho nên hôm nay mới có thể thản nhiên nhìn ta như vậy?” Phượng Kính Dạ cười sang sảng, tiếp tục lau mồ hôi do đêm qua ngủ đổ đầy trên người. (Editor: Nghe câu này xong sao mắc ối quá đi.)

“Bẩm vương gia, khi còn bé nô tỳ đã ở trong sơn cốc, Hạ Thiên đến liền thấy những nông phu với bọn trẻ kia đều ra sông tắm, thấy nhiều nên đã thành thói quen ạ.” Liên tưởng đến căn phòng tắm với những bông hoa màu trắng, chỉ cần nhìn bản thân mình với Vương gia, liên tưởng đến ngực phẳng có chút giống với thiếu nữ mới lớn, còn phía dưới lại chẳng nhìn thấy gì, vậy có gì mà phải ngượng ngùng, tất cả cũng chỉ là một đồng thịt mà thôi.

“Hừ, nhóc đầu gỗ còn nhớ rõ tên bọn họ không?” Hơi thở nguy hiểm liền truyền đến, Phượng Kính Dạ che giấu vài phần ẩn ý trong nụ cười đi, mắt phượng lộ ra chút vẻ thâm thúy.

“Để làm gì?” Càng ngày càng không cho phép mình hiểu rõ suy nghĩ của vương gia, Lâu Hưởng Văn không hiểu nhìn sang hắn.

“Bảo tên cho bốn vương biết, để bốn vương phái Long Vệ đến đó, thiến!” Mặc dù nói đùa, nhưng với ngữ điệu kia của Phượng Kính Dạ càng lộ ra ba phần bén nhọn, làm cho người ta không rét mà run, “Người vẫn là thiếu nữ chưa lấy chồng, sao lại dám vô si dụ dỗ nhóc đầu gỗ, lại biết rõ những chuyện không cần biết để làm gì!”

Khóe mắt Lâu Hường Văn co quắp lại rồi hạ xuống, sau đó mở to hai mắt nhìn Phượng Kính Dạ với cái quần lót màu trắng đứng ở trong bồn tắm trước mặt, vô tội mở miệng nói, “Bẩm vương gia, hôm nay nô tỳ vẫn chưa lấy chồng ạ!” Cho nên muốn thiên, thì thiên người đang nói đó, không biết hắn đã làm hại biết bao nhiêu nữ nhân chưa chồng rồi!

“Đương nhiên không tính bồn vương vào, nhóc đầu gỗ là nha hoàn vương phủ, dĩ nhiên là người của bồn vương, bồn vương không ngại để cho nhóc đầu gỗ nhìn lâu thêm mấy lần.” Thanh âm vang vọng cùng tiếng cười sang sảng hào hứng phát ra trong Thanh Trì Các, Phượng Kính Dạ vô cùng thần nhiên bình tĩnh.

Lâu Hường Văn im lặng cúi đầu nhìn đá cuội trên đất, khóe miệng co giật một chút, hắn mới thật sự là da mặt dày!

4. Chương 4: Tai Họa Tối Cửa

Trong căn phòng nhỏ, đồ ăn đã được bày trí xong ở trên bàn cùng với hai bộ bát đĩa, trừ Phượng Kính Dạ ra dĩ nhiên người còn lại là Tử Thư rồi, cô vốn là thiên kim của quan phủ, vì gia tộc gây tai họa trong công việc nên bị biến thành nô tỳ, sau đó được đưa vào Phượng vương phủ, nhưng lại chưa bao giờ làm qua công việc của nha hoàn.

“Vương gia, đồ ăn sáng đều muốn nguội lạnh rồi, còn không mau qua dùng một chút đi ạ.” Tử Thư cười khanh khách mở miệng với thanh âm trong trẻo, ý vào sự sủng ái cho nên dù đối mặt với Phượng Kính Dạ, cũng tỏ ra cực kỳ thân mật.

“Tử Thư, lần sau nếu đói bụng thì cứ ăn trước đi, không cần phải chờ bồn vương.” Sau khi tắm rửa, Phượng Kính Dạ mặc một thân cẩm bào màu lam đậm, bên hông là tơ vàng viền đai lưng rộng hình Kỳ lân, tô điểm thêm ngọc bội thượng hạng trông rất tuấn nhã và cao quý, không có chút so đo với lời nói ngạo mạn của Tử Thư.

Trước khi hầu hạ, tiểu nha đầu Bảo Nhi sẽ đứng cúi đầu ở một bên cung kính, Lâu Hường Văn chỉ hy vọng vương gia ăn nhanh lên sau đó rút đi lâm triều, còn mình cũng thoát thân khỏi Kỳ lân Viện.

“Tiểu Mộc Đầu, sao tự nhiên hôm nay xuống bếp nấu cho bồn vương vậy, chẳng lẽ người muốn biểu đạt tình cảm ái mộ đối với bồn vương sao?” Tâm tình Phượng Kính Dạ cực kỳ tốt liền ăn ngay mì sợi, động tác thông thả càng tạo thêm vẻ ưu nhã, tựa hồ không lo việc lâm triều sẽ bị kéo dài thêm thời gian.

“Nô tỳ không dám, hôm nay phòng bếp có chút rối loạn, cho nên sợ trì hoãn cuộc lâm triều của vương gia, nô tỳ bất tài, dám lớn mật làm đồ ăn sáng ạ.” Lâu Hường Văn nhỏ giọng trả lời, tình cảm ái mộ ư? Mình chỉ muốn cho vương gia này hai bữa mà thấy vẫn còn hơi ít đó, tốt nhất cả đời này không nên qua lại với nhau thì hơn.

Tay Phượng Kính Dạ đang gấp thức ăn liền dừng lại, thần sắc trên trán tối sầm, lẳng lặng nhìn đĩa thức ăn trước mặt.

Lâu Hường Văn cùng Tử Thư đồng loạt đứng ngẩn ra, theo ý thức hô hấp liền chậm lại, phần lớn thời điểm Phượng Kính Dạ luôn vui vẻ hiền lành, lúc ra tay cũng rất hào phóng, ít nhìn thấy hắn tức giận, mặc dù có chút cuồng ngạo của con em hoàng tử, nhưng tổng thể mà nói hắn là một chủ tử tốt, hướng chi mặt mũi Phượng Kính Dạ rất anh tuấn, dĩ nhiên nhìn rất vui tai vui mắt, nhưng trong lòng Phượng Kính Dạ tựa hồ không người nào có thể mờ ra được.

Tâm trí Lâu Hường Văn cứ luôn bất an, thấy Phượng Kính Dạ từ từ mở miệng, thanh âm lạnh nhạt chìm xuống mấy phần, “Tử Thư, một hồi nói cho Lôi tổng quản, đem toàn bộ các nô dịch của phòng bếp đánh 10 trượng, để cho bọn họ nhớ rõ một chút về quy củ của vương gia.”

Tất cả nha hoàn cùng gã sai vặt phải nhớ rõ quy củ của vương gia, nhớ cho kỹ cô chính là đầu sỏ gây nên chuyện, Lâu Hường Văn có thể tưởng tượng ra khi mình đắc tội với người trong phòng bếp, từ đây về sau mình không thể nào được ăn cơm ngon nữa rồi!

“Vương gia, đây chỉ là chuyện nhỏ, là do nô tỳ không lưu tâm đến, kính xin vương gia xuống tay lưu tình.” Chấp nhận mở miệng cầu xin, Lâu Hường Văn biết vừa vào Kỳ Lân Viện, đó chính là từ mình tìm khổ, ngữ điệu càng thêm thành khẩn, “Lần này vì Tiễn Viện có chút việc, tất cả mọi người đều đi đến đó, khi họ về nhất định nô tỳ sẽ dạy dỗ họ thật tốt!”

“Vương gia, ngài dạy dỗ những nha đầu với bọn sai vặt kia như vậy, bọn họ sẽ tưởng Mộc Mộc đi tố cáo mà căm ghét, việc này người cần gì phải làm khó Mộc Mộc như vậy?” Nhìn thấy ánh mắt cầu viện của Lâu Hường Văn, Tử Thư ngừng cười, cái miệng hồng nhỏ nhấp nhấp ngậm nước canh, “Sáng sớm Mộc Mộc đã làm đồ ăn đưa đến, không có công lao thì cũng có khổ lao, lần này vương gia hãy nể mặt của thiếp mà bỏ qua hết đi.”

“Lần sau sẽ không được chiếu theo lệ này nữa đó.” Tâm tình Phượng Kính Dạ cũng không tệ, cho nên liền hào phóng đổi lời, ánh mắt xẹt qua nhìn biểu tình Lâu Hường Văn, thấy cô đã tránh được một kiếp nạn, môi mỏng hạ xuống ánh mắt trở nên tinh mịch, “Tiểu Mộc Đầu, đi tra rõ Tiễn Viện đã xảy ra chuyện gì, sau khi hạ triều tới bẩm báo lại cho bốn vương biết.”

Lâu Hường Văn mới vừa tránh được một kiếp nạn liền thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt trở nên cứng ngắc, sớm biết bị bắt đi kiểm tra việc của Dung Trắc Phi này, mình tình nguyện bị cả phòng bếp cùng đám nha đầu và gã sai vặt ghét bỏ, nhiều nhất không được họ chào đón mà thôi, nhưng nếu đắc tội với Dung Trắc Phi, Lâu Hường Văn liền dựng tóc gáy sau lưng, nếu có thể cô thật sự muốn nhào qua cắn chết tên vương gia này, không có việc gì lại đi bắt nạt người ta!

Thật sự hôm nay Phượng Kính Dạ đã bị trễ, cho nên vừa ăn xong đồ ăn sáng liền trực tiếp đi ra cửa vào triều, Tử Thư buông đũa xuống, nụ cười quan tâm nhìn Lâu Hường Văn đứng một bên suy nghĩ, “Còn đứng đó, hãy ngồi xuống ăn một chút đi.”

“Tử Thư, lần này ta nhất định chết chắc rồi, nói thẳng ra là vương gia muốn làm thịt ta cho rồi, bắt quá chặt đứt đầu để lại một cái vết sẹo bự, có cần chi hãm hại ta như vậy chứ?” Lâu Hường Văn làm sao còn muốn ăn chứ, rõ ràng sau khi nghe trộm chuyện xảy ra với Tiểu Hà, liền cấm không đi đến Tiễn Viện để tham gia náo nhiệt, phòng ngừa có người dụng tâm lôi vào trong nước đục, nhưng đảo qua một vòng, thế lại đem chính mình bị cuốn vào trong vòng tròn đó.

“Muốn chết thì ăn no mà chết, làm quỷ chết no bụng vẫn hơn.” Kết quả Bảo Nhi đưa ra cái khăn lau khóe miệng một cái, Tử Thư ưu nhã cười, vẻ mặt kiều mỵ động lòng người, mang theo nét xinh đẹp vô cùng quyến rũ.

“Đúng rồi, chết cũng phải làm quỷ no bụng đã, trời mới biết có ăn được bữa tiếp theo hay không.” Nhận lấy bát đũa từ một tiểu nha hoàn khác đưa đến, Lâu Hường Văn trực tiếp gấp lên một miếng bánh chưng, mở miệng há hàm răng cắn vào một cái, trực tiếp biến bánh chưng thành người nào đó cho vào miệng gặm cắn hu hu.

Chết? Ở vương phủ này ai dám động đến Mộc Mộc thì người đó mới là tìm đường chết! Tử Thư nửa khép mí mắt, cười như không cười cúi đầu nhìn Lâu Hường Văn đang ăn ngấu ăn nghiến, một chút tướng ăn cũng không có, lắc đầu một cái khôi phục lại nụ cười ban đầu, giấu trong đáy mắt lóe lên vẻ ghen ghét.

5. Chương 5: Thẩm Vấn Tiểu Hà

Lâu Hường Văn không còn sức rời khỏi Kỳ Lân Viện, cách đó không xa Đoàn Tử đang ngồi ăn Mãn Thầu(*) dưới tàng cây thì nhìn thấy Lâu Hường Văn, lập tức mở to hai mắt sáng rỡ chạy đến, “Mộc Mộc, cô đã đi đâu vậy? Ta tìm khắp nơi nhưng vẫn không nhìn thấy cô.”

Mãn Thầu(*): là bánh bao, (ừm, ta muốn dùng chữ mãn thầu để hợp với thời cổ đại đó nha.)

“Đoàn Tử, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ta, người nhớ thắp hương cho ta đó.” Mặt Lâu Hường Văn đầy bi thương mở miệng nói, vỗ vỗ vào bả vai Đoàn Tử.

“Mộc Mộc, đã xảy ra chuyện gì? Nếu là chuyện nhỏ cô cứ tìm Lôi quản gia, nếu là chuyện đại sự thì đi cầu xin vương gia, ai dám bắt nạt Mộc Mộc chính là cùng Phượng vương phủ đối địch, có phải kẻ đó không còn muốn sống nữa hay không?” Đoàn Tử mở miệng nói đầy chính nghĩa, một tay chống nạnh một tay cầm Mân Thầu cắn một miếng lớn, dáng điệu xem ra mười phần là chó cậy chủ nhà.

“Vương gia bắt ta lên đi xử lý chuyện của Tiểu Hà!” Nghe được hai chữ vương gia, Lâu Hường Văn cắn chặt hàm răng theo phản xạ tự nhiên, rõ ràng bản thân mình không muốn nhúng vào chuyện này, tại sao quay đầu lại liền rơi trên đầu mình chứ!

Đoàn Tử sững sốt một chút, sau đó hưng phấn ôm cổ Lâu Hường Văn hoan hô, “Mộc Mộc, cô lợi hại quá, nói không chừng đây là chuyện tốt khi cô điều tra xong, vương gia vui vẻ sẽ ban thưởng đó, lần trước Tiểu Đình được vương gia ban thưởng ột thỏi bạc đó.”

“Đoàn Tử, ngươi có biết heo chết như thế nào không?” Lâu Hường Văn đẩy lò lửa Đoàn Tử ra, giữa mùa hè ôm nhau không sợ nóng chết sao.

“Bị đồ tể làm thịt.” Đoàn Tử không chút do dự mở miệng, mặt cười phì phò mắt híp lại chỉ lộ ra một đường nhỏ, vẻ mặt đơn thuần giống như đang xin chút khích lệ.

“Heo là do ngu ngốc mà chết, cũng như người bị dần mà chết!” Lâu Hường Văn tức giận gõ vào trên đầu của Đoàn Tử, khi vương gia hạ triều chỉ cần biết kết quả, cho nên Lâu Hường Văn phải lên đi thăm vấn Tiểu Hà.

Đoán chừng Lôi quản gia sẽ dùng chuyện Tiểu Hà, giết một người mà răn đe cả trăm người, bây giờ phải Lâu Hường Văn chỉ có thể đi thẳng đến đó để tìm hiểu kết quả, bọn nha hoàn cùng đám sai vặt thường ngày thấy Lâu Hường Văn cũng hi hi ha ha chào hỏi, hôm nay gương mặt họ cũng lộ ra cung kính, sau đó hành lễ chào hỏi liền lập tức bắt đầu ngay vào công việc, không người nào dám giễu cợt, đúng là thật giả cứ lẫn lộn vào nhau.

Ở phía Tây Phượng vương phủ có một tiểu viện rất vắng vẻ, ba gian phòng vắng vẻ lại thêm có chút đồ nát, chắc vì viện này không có ai vào ở, mà cây xanh đã mọc lên thành rừng rậm ở chung quanh. Sau đó lại thêm bị bỏ hoang nên trong sân đã sớm mọc lên tầng lớp bụi cỏ, dần dần nơi này được dành cho những nha hoàn hay gã sai vặt vi phạm chuyện trong vương phủ đều bị nhốt ở chỗ này. Tất cả mọi hình phạt đều được sử dụng ở trong nơi đây, nhưng hình phạt đáng sợ nhất trong phủ chính là đụng chạm đến các chủ tử.

“Lâu cô nương, cô đã đến rồi.” Cúi đầu khom lưng, trước mắt là một nam nhân với làn da ngăm đen khô gầy, vừa hai mươi liền bị bán đứt vào trong vương phủ, vốn dĩ mua vào để phụ trách quét bên trong hay là bên ngoài viện, mỗi lúc vào mừng một âm lịch, 15, gã sai vặt phải bố trí thêm trái cây để dâng hương.

Nhưng vì là Từ Đường nên thường ngày cũng không có người nào đến kiểm tra gì, Mã Tứ có lòng dạ hẹp hòi, đã ăn trộm trái cây bánh ngọt không nói, còn len lén dùng nhan hương thấp kém thay cho nhan thượng đẳng, sau đó đem ra ngoài bán lấy tiền bị Lâu Hường Văn bắt được quát ột trận, vốn dĩ gã sai vặt bất kính lớn gan như vậy phải bị chặt đứt hai chân ném ra khỏi vương phủ.

Nhưng mà Mã Tứ dù có to gan lớn mật cũng chỉ là có tâm kế nhỏ, mà toàn bộ trên dưới Phượng vương phủ đều biết Lôi quản gia rất nghiêm khắc, luôn xử sự đâu ra đó, vĩnh viễn nhìn vào chuyện không nhìn vào người, chỉ cần phạm vào quy củ liền mặt lạnh vô tình xử phạt theo gia quy của vương phủ.

Trong các nha hoàn nhất đẳng thì Hoa Thiên Thiên là sôi nổi, tính tình thường ngày cực kỳ cay cú, phạm tội rơi vào trong tay của Hoa Thiên Thiên, dù không thể thâm giống như rơi vào trong tay của Lôi quản gia, nhưng người không chết cũng bị lột da.

Còn Lâu Hường Văn lại rất đổi mềm lòng, cho nên bình thường xảy ra chuyện gì giữa nha hoàn hay đã gã sai vặt, chỉ cần cầu xin Lâu Hường Văn một chút thì cô lại mềm lòng ngay, không muốn nhìn thấy bọn nha hoàn và gã sai vặt vừa quỳ vừa dập đầu, giúp được liền giúp chỉ cần không phạm vào chuyện đại sự.

Mà ngày đó Mã Tứ cứ dập đầu lan ra thành một cái vũng máu tươi, hắn đã kí khế ước bán mình vào trong vương phủ. Nếu bị vương phủ đuổi ra ngoài, quan phủ sẽ đem những gã sai vặt không tuân quy củ, dùng trọng hình trực tiếp đầy đi ra ngoài biên quan không được quay trở về.

Cuối cùng Lâu Hưởng Văn nghiêm trị Mã Tứ, đem anh điều đến nơi này, mỗi ngày phải quét dọn viện, nếu như vương phủ có hạ nhân phạm tội đưa tới, Mã Tứ cũng phụ trách trông giữ.

Lâu Hưởng Văn đi thẳng hướng về phía viện, Mã Tứ ở bên cạnh cúi đầu khom lưng đi theo, “Tiểu Hà bị nhốt ở trong căn phòng thứ nhất.”

“Người hãy đi ra ngoài đi.” Lâu Hưởng Văn dừng bước chân lại, quay đầu nhìn Mã Tứ, mặc dù cô không có gia thế bao nhiêu, nhưng Lâu Hưởng Văn cũng là nhất đẳng nha hoàn của vương phủ, cho dù đánh chết một hai người cũng không ai dám tra hỏi, cho nên Mã Tứ lập tức gật đầu lui về phía sau.

“Tiểu nhân biết, tiểu nhân biết.” Lui ra sau ba bước, lúc này mới xoay người cong eo xuống, rụt rè hướng ra khỏi cửa viện, trong mắt Mã Tứ vốn dĩ xẹt qua một tia độc ác đầy đố kỵ, cùng giống nhau là hạ nhân hạ tiện mà thôi! Chiếm được sự sủng ái của Lôi quân gia nên mới ở trên đầu lão tử làm mưa làm gió!

“Mộc Mộc, vì sao không cho Mã Tứ đi vào, nghe nói lúc trước Lôi quân gia thẩm vấn, đã đánh 10 roi, nhưng Tiểu Hà không nói gì, hơn nữa còn nổi điên gây ra rất nhiều trở ngại, nếu không phải được cản ngăn thì sợ đã đâm đầu chết rồi, nhưng mà Mộc Mộc cô hãy yên tâm, ta sẽ bảo vệ cho cô!” Đoàn Tử vốn có tên, tên thật của cô Hồng Hoa.

Cho đến khi Đoàn Tử đi theo Lâu Hưởng Văn đến đây, trực tiếp cho cô cái tên khác là Đoàn Tử, kêu lên thuận miệng thì không nói gì, tuy Đoàn Tử chỉ mười ba tuổi, ngược lại thân thể rất đầy đặn, mặt cũng mập mạp tròn mịn, vô cùng đúng với tên gọi Đoàn Tử.

Nhìn ngược Đoàn Tử đầy đặn vang lên tiếng đập thùng thùng, khoe miệng Lâu Hưởng Văn co giật một chút. Sau đó im lặng nhìn cửa gỗ trước mắt có chút đồ nát, thật may có Đoàn Tử đi theo mình. Mã Tứ chính là kẻ như vậy, Lâu Hưởng Văn mà biết rõ bản tính đánh chết không đổi của hắn, thì đã ném hắn ra ngoài vương phủ rồi.

Nhưng mà bản tình mình rất nhu nhược, nhìn thấy Mã Tứ đập đầu chảy máu vẫn sẽ buông tha, Mã Tứ không phải hạ nhân biết giữ mồm giữ miệng, chuyện của Tiểu Hà vô cùng phức tạp, trời mới biết bên trong có gì mờ ám, để cho Mã Tứ chờ đợi một bên nghe xét hỏi, quay đầu lại khẳng định đem tin tức đi bán ngay, mà Lâu Hưởng Văn lại phụ trách thẩm vấn dĩ nhiên sẽ gánh chịu trách nhiệm, cho nên cô mới đưa Mã Tứ đuổi đi ra ngoài tránh tình thế càng thêm phức tạp.

Đoàn Tử đẩy cửa ra, trong căn phòng trống rỗng, bởi vì trong viện có rất nhiều cỏ dại nên đã ngăn đi ánh sáng mặt trời, làm có chung quanh cảm giác giống như ngôi nhà ma.

Tóc tai Tiểu Hà bù xù bị trói trên cây cột trong phòng, sợi dây thô giữ chặt trên người siết lại từng đoạn, hơn nữa trước đó đã bị đánh 10 roi, máu tươi thấm vào trong y phục, gương mặt tái nhợt, thở ra nhiều nhưng hít vào lại rất ít.

“Mộc Mộc cô thật thông minh, thì ra cô đã sớm biết Tiểu Hà bị trói lại rồi.” Đoàn Tử vốn dĩ đang nắm chặt lòng bàn tay, nhưng khi thấy không còn sợ hãi nữa, cứ đứng bảo hộ ở trước người của Lâu Hưởng Văn.

Dù sao Lâu Hưởng Văn rất gầy, so với những nha hoàn trong vương phủ làm việc nặng kia còn gầy hơn mấy phần, thân thể tựa như cây gậy trúc, gió vừa thổi liền có thể lão đảo ngay. Trước đó đã nghe nói Tiểu Hà nổi điên cho nên Đoàn Tử rất lo lắng, lúc này nhìn thấy Tiểu Hà bị trói chặt mới thật sự thở phào nhẹ nhõm.

6. Chương 6: Âm Sát Mộc Mộc

Không chút căng thẳng khi phát hiện tình trạng thê thảm đang thoi thóp thở của Tiểu Hà, mày nhíu lại thành vết nhăn, dù có chút không nhẫn tâm nhưng cuối cùng vẫn Lâu Hưởng Văn đứng ở sau lưng trầm mặc.

“Việc Lôi quân gia nên hỏi cũng đã hỏi rồi, Tiểu Hà thay vì chịu khổ như vậy, không bằng cứ nói ra, ít nhất không cần phải chịu tội.” Lâu Hưởng Văn thở dài một tiếng, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chạp, không cần

nói sơ qua quy củ của vương phủ cho Tiểu Hà biết, thật sự đã phạm vào quy củ, thì Lâu Hưởng Văn vẫn phải làm theo gia quy mà trách phạt.

Đoàn Tử đi theo sau Lâu Hưởng Văn gật đầu mạnh, hy vọng Tiểu Hà vẫn cứ nhận tội, như vậy sẽ không bị trói đến chỗ này làm khổ thân mình. Hơn nữa, một ngày cô không nhận tội chỉ sợ sẽ còn bị đánh, nhưng nếu để Tử Thư cô nương động thủ, sợ Tiểu Hà sẽ hối hận sống trên đời này không mau trở về trong bụng mẹ lần nữa để sớm được đi đầu thai.

Hô hấp Tiểu Hà nặng nề, ngực giống như ống gió cũ nát lên xuống liên tục, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua mái tóc đen rối loạn nhìn Lâu Hưởng Văn trước mặt, giọng khản thiết nói, “Lâu cô nương, cô có lòng dạ bỏ tất có thể cởi dây trói cho ta có được không, cái gì ta cũng sẽ nói cho cô biết.”

“Đoàn Tử, đi đi.” Lâu Hưởng Văn gật đầu, Đoàn Tử ở một bên vừa nghe Tiểu Hà đề nghị, nhanh chóng chạy tới dùng sức mở nút buộc, khi thấy sau lưng Tiểu Hà đầy máu, Đoàn Tử không ngừng lộ vẻ không đành lòng, “Thật may còn Mộc Mộc chịu nghe lời cung khai của cô, nếu không thì cô không bị đánh đến chết, cũng sẽ bị đau mà chết.”

Tiểu Hà bị trói nên thân thể có chút cứng ngắc, dựa vào cây cột sau lưng thở hổn hển, một tay vén mái tóc rối lên, lộ ra gương mặt có chút xanh đen, tựa hồ nghĩ ngợi đã đủ rồi liền muốn cung khai, môi nhép nhép. Đột nhiên, ánh mắt lúc đó của Tiểu Hà giống như ác quỷ, điên cuồng vụn vụn, tay kéo Ngân châm cài tóc của Đoàn Tử xuống, thét lớn nhào tới Lâu Hưởng Văn, châm bén nhọn trực tiếp ghim tới cổ của Lâu Hưởng Văn.

“Mộc Mộc!” Đoàn Tử đầu tiên sửng sốt, sau đó hét lên cũng nhào tới theo, gương mặt mập mạp bị dọa sợ đến tái nhợt.

Nhú mảy một cái, Lâu Hưởng Văn thấy Tiểu Hà như ác quỷ nhào tới mình, thân thể lách sang một bên, trong làn váy bàn chân di chuyển bình tĩnh, xem ra chỉ là một động tác đơn giản, mũi chân đá vào huyết đạo trên đùi của người kia.

Tiểu Hà cảm thấy chân đột nhiên như bị đóng đinh, cơn đau nhức quét tới, thân thể không vững vàng lao đảo một cái, mà sau lưng Đoàn Tử cũng đang nhào tới, ầm ầm hai tiếng, thân thể Đoàn Tử trực tiếp ngã nhào trên người của Tiểu Hà.

Lâu Hưởng Văn nhanh chóng ngồi xổm xuống, dường như muốn đoạt lại Ngân châm trong tay của Tiểu Hà, ngón tay mảnh khảnh dùng sức bấm vào khớp xương ở cổ tay của Tiểu Hà, từ từ nó lỏng ra, Lâu Hưởng Văn lấy lại cây châm trong tay cô đã rơi lỏng liền cầm lấy.

“Cái tên súc sinh vong ân phụ nghĩa này, cô dám đâm Mộc Mộc sao!” Đoàn Tử thật bị hù sợ chết khiếp, nện quả đấm tức giận xuống thân thể Tiểu Hà đang bị áp đảo ở dưới, nhất là dám dùng cây châm trên đầu của mình, nếu thật sự tổn hại đến Mộc Mộc, Đoàn Tử cảm giác mình có chết đến bảy tám lần cũng không đủ đền bù.

“Đoàn Tử, trói cô ta đứng dậy.” Lâu Hưởng Văn thấy Tiểu Hà bị đánh, dù lực quả đấm của Đoàn Tử không nhỏ, nhưng khi đánh vào người sẽ phát ra tiếng rên rĩ.

“Được.” Lần này xem như Đoàn Tử hiểu rõ ở trong vương phủ không nên quá tốt bụng, dùng sức nâng bả vai Tiểu Hà lên, khoanh chặt cánh tay ra sau lưng tranh cô phản kháng giây giụa, Lâu Hưởng Văn cầm sợi dây lên trói người lại.

“Chuyện này là thế nào?” Người chưa đến giọng đã truyền đến, Hoa Thiên Thiên đứng mở nửa cánh cửa, thấy Tiểu Hà bị chủ tớ buộc lại. Tựa hồ hiểu rõ việc gì, nhướng đuôi lông mày tức giận nhìn chằm chằm mặt vô tội của Lâu Hưởng Văn.

“Đầu óc người là đậu hũ hủ, dám tự thả người ra? Tiệp nhân đã lên vụng trộm như vậy, còn gì không dám làm chứ, nếu ả lỡ chết đi thì sao. Lâu Hưởng Văn, cô sợ sống quá lâu nên muốn tìm đường chết hả?” Hoa Thiên Thiên liền mắng người, giọng vừa nhanh vừa nghiêm khắc, đặng đặng tức giận tăng cao, hận không thể mắng rõ ra, lúc nào Lâu Hưởng Văn cũng luôn cứ mềm lòng.

“Thiên Thiên, chỉ là sợi dây bị rơi lỏng, ta và Đoàn Tử chỉ muốn buộc lại thôi mà.” Lâu Hưởng Văn kinh hãi nhìn Hoa Thiên Thiên mắng chửi, trong lúc Thiên Thiên mắng chửi là dữ tợn nhất.

“Sợi dây lỏng?” Bên ngoài cười nhưng bên trong lại không hề cười, Hoa Thiên Thiên hừ hừ, ánh mắt càng trở nên nguy hiểm, chân lướt nhanh như bay đi tới trước mặt Lâu Hưởng Văn.

“Thiên Thiên, trời rất nóng, không cần đến gần ta như vậy.” Lâu Hưởng Văn run rẩy, giống như bị con sói lớn (ONO) đang để mắt tới một con cừu nhỏ, vừa xông lên chạm một cái liền lui ra xa ba bước lớn.

“Đoàn Tử, tóc cô đã búi lên rồi, sao lại rối bù như thế, còn nữa..... Sau lưng Tiểu Hà lại có dấu chân ấn lên là như thế hả? Ta không hiểu người đã bị trói trên cây cột sao trên eo lại lưu dấu chân như vậy, còn Mộc Mộc, sao trong tay cô lại cầm Ngân châm của Đoàn Tử hả?”

Sau đó phát ra tiếng răng rắc hỏi thăm, Hoa Thiên Thiên vòng tay quanh lưng, dù rất bận rộn nhưng vẫn nhàn rỗi đợi lời giải thích của Lâu Hưởng Văn, quả thật càng ngày càng lớn mật, thật muốn đáng chết cô ngay, dám ở trước mặt mình mà nói láo sao.

Mộc Mộc, không phải Đoàn Tử không giúp cô, thật sự Thiên Thiên quá lợi hại, nhân thần cô ta quá tin tưởng căn bản không thể lường gạt! Đoàn Tử đồng tình nhìn Lâu Hưởng Văn sắp chui vào hốc tường, rơi vào trong tay của Thiên Thiên, Mộc Mộc chỉ có thể cung khai.

Lâu Hưởng Văn khê đảo tròn mắt, ánh mắt len lén liếc nhìn một cái, ăn ngay hóa được của Hoa Thiên Thiên, chột dạ cười một tiếng, nũng nịu mở miệng, “Tôi chỉ muốn làm Tiểu Hà cung khai mà thôi? Nên mới để cho cô ấy ăn chút đồ ngọt, nới lỏng dây trói, muốn cho cô ấy biết là ta đứng ở phía bên cô, sau đó mới lấy lời khai.”

“Lại diễn nữa, Mộc Mộc, ta phát hiện cô càng ngày càng lợi hại đó, người chết cũng bị cô nói làm sống lại!” Lâu Hưởng Văn cười lên, kỳ thực làm cho người khác thấy rất thương yêu, mi nhíu chặt, lông mày cong cong xinh đẹp, mặt trắng nõn lộ ra hai má lúm đồng tiền sâu, bởi vì cười mà thịt trên gương mặt cong lên mềm mại, bộ dạng cười ha hả làm cho người ta không nhận được muốn néo xuống một cái.

Hỏa khí Hoa Thiên Thiên dù rất lớn, nhưng nhìn bộ dạng tươi cười của Lâu Hưởng Văn làm tiêu tán đi một ít, nhưng về mặt cô vẫn cứ giữ y như cũ, ngược lại ánh mắt liền tránh đi nhìn về phía Tiểu Hà đang bị trói chặt, cười lạnh một tiếng trong ánh mắt lộ ra đầy tia âm khí, “Người nào đã mua chuộc người, kêu người đi ám sát Mộc Mộc, xem ra lá gan của người cũng không nhỏ, không biết người có thể chịu việc thẩm vấn được bao lâu đây, Đoàn Tử, đi xuống kho bên kia cho ta, nói rằng ta muốn lấy một cây sâm núi để bồi bổ thân thể cho Mộc Mộc.”

7. Chương 7: Cực Hình Cung Khai

“Sâm núi? Thân thể ta rất tốt không cần tắm bổ, thật đó Thiên Thiên mới vừa rồi Tiểu Hà không hề làm tổn thương đến ta mà.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng mở miệng, vỗ vỗ ngực mình, sau đó quay một vòng ý bảo Hoa Thiên Thiên nhìn xem, thật sự mình không có sao, không cần tắm bổ.

“Người mạnh như trâu, sâm núi này dùng để kéo dài mệnh sống bị treo ngược của Tiểu Hà, hình phạt vương phủ không phải người bình thường có thể chịu được, trước khi khẩu cung chưa đến tay, người không thể chết.” Hoa Thiên Thiên cười lạnh mở miệng, cô so với Lâu Hưởng Văn cao hơn một cái đầu, Tiểu Hà bị trói trên cao nhìn xuống, mặt mũi cực kỳ độc ác, dám giết Mộc Mộc, cô muốn xem miệng của Tiểu Hà này cứng được bao lâu!

Nghe Hoa Thiên Thiên giải thích, Đoàn Tử lập tức đi xuống kho, lại bị Lâu Hưởng Văn nhanh chóng kéo cánh tay cô lại, dùng sức nháy mắt, Thiên Thiên chỉ hù dọa Tiểu Hà thôi, Đoàn Tử ngu ngốc lại tin là thật.

“Mộc Mộc, mắt cô bị sao vậy? Bị bụi hả, sao cứ co quắp không ngừng thế?” Đoàn Tử không hiểu nhìn Lâu Hưởng Văn, sau đó di chuyển cơ thể mập mạp đi tới, “Mộc Mộc, cô đừng động đây, để ta giúp người thổi mắt sẽ không sao đâu!”

Tại sao mình lại có người hầu ngu ngốc như vậy! Lâu Hưởng Văn trợn mắt nhìn lên nóc nhà, không phải mắt cô đang rút gân mà cả người cô đều muốn rút gân đây, sắp bị chọc cho tức chết rồi!

Hoa Thiên Thiên mặc kệ hai chủ tớ đứng bên cạnh mình, tay trắng nõn nâng cằm Tiểu Hà lên, lạnh lùng cười một tiếng, “Chỉ là đánh có 10 roi đã tái nhợt như vậy, sáng trưa chiều đều đánh 10 roi, chắc phải dùng hết sấm núi mới giữ được cái mạng của ngươi. Tiểu Hà, ngươi cho rằng mình có thể kiên trì tới khi nào hả?”

“Phạt roi làm cái quái gì, Hoa Thiên Thiên, thủ đoạn của cô cũng không phải quá kém rồi ư.” Tiếng cười quyến rũ truyền đến, một thân váy hoa lệ màu tím y như cũ, mái tóc như hoa, Tử Thư chậm rãi đi vào, vốn dĩ cần phòng tối đen giờ dường như bừng sáng chói lọi.

So với loại váy vải bông màu xanh nhạt của Lâu Hưởng Văn và Hoa Thiên Thiên, Tử Thư kiêu ngạo giống như Hoa Khổng Tước, xinh đẹp lại còn mang dáng vẻ mỉa mai hoặc quyến rũ với hàng lông mày lá liễu, nhìn Tiểu Hà bị trói, chặc chặc một tiếng cười mở miệng, “Tìm người cầm kềm đến đây, hồi lần thứ nhất không đáp, liền rút một móng tay ra. Sau đó dùng Tú Hoa Châm đâm vào trong thịt của móng tay bị lột đó, lần thứ hai không đáp cũng rút một móng tay tiếp, mỗi lần không đáp cứ rút một móng tay ra, còn hai chân nữa, đoán chừng hai mươi ngày sẽ nói ra tất cả.”

So với dung nhan xinh đẹp của Tử Thư, thật không tương xứng với nét diện cuồng cay độc trên gương mặt cô, liền giờ bàn tay với những móng tay được sơn đỏ thắm vén mái tóc ngắn ở trán lên, ống tay áo rơi xuống lộ ra cổ tay trắng như tuyết. Sau đó móng tay nhọn xẹt qua mặt của Tiểu Hà, dùng sức nhấn một cái, móng tay trên mặt Tiểu Hà lập tức chảy ra một tia máu.

“Lúc trước ta nghe đám nương nương trong cung bày ột phương pháp, muốn tạo uy danh ỳnh, trước tiên tìm những cung nữ hay thái giám không thuận mắt của mình, đào một cái hố trong viện, để người đi vào, sau đó dùng dao cạo hết tóc ở đỉnh đầu, sau khi lộ ra da đầu dùng dao găm khoét miệng đầu theo chữ thập, để cho hai thái giám cùng nhau mở vết thương đó ra, sau đó để người khác không ngừng đổ thủy ngân vào trong miệng vết thương, nghe nói sau khi rót nhiều vào, người đó sẽ đau khổ mà không ngừng giãy dụa, da thịt tách ra đầy đau đớn, cuối cùng người đó sẽ biến thành máu, cả hố chỉ còn lưu lại Thủy Ngân da người.”

Ánh mắt Đoàn Tử trợn thẳng, Hoa Thiên Thiên cau mày, ghét nhìn thấy vẻ hưng phấn mỗi khi Tử Thư kể chuyện, dùng biện pháp ác độc như vậy cũng chỉ có cô ta mới dám nghĩ ra.

Lâu Hưởng Văn hít lỗ mũi, mắt nhìn lên trên nóc, thời điểm Tử Thư nói chuyện đã sớm tịnh tâm nên tai không nghe được gì, còn Tiểu Hà cứ luôn mạnh miệng nói, hiện giờ trên mặt lại chẳng còn chút máu, tựa hồ trong đầu đang nghĩ đến hình phạt tàn khốc kia, thân thể run lẩy bẩy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Hai người các cô thực quá vô dụng, cho nên mới không trị nổi bọn nha hoàn và đám sai vặt này, nếu như ta không phải người của Kỳ Lâm Viện mà ở ngoại viện, xem thử cả vương phủ này có ai dám cả gan không tuân quy củ không.” Tử Thư diễm lệ với khóe môi đỏ hồng cong lên, khinh miệt nhìn Lâu Hưởng Văn cùng Hoa Thiên Thiên, vuốt vuốt móng tay của mình, đuôi lông mày nhú lên, “Tiểu Hà, ngươi có khai ra không, hay là muốn thử hình phạt Thủy Ngân lột da đó hả?”

“Ta nói, ta nói.” Thật sự bị hù sợ rồi, thanh âm cũng run rẩy, ánh mắt Tiểu Hà có chút rã rời đáp lại ánh mắt giống như rắn độc kia của Tử Thư, cả người giật mình tựa hồ thần trí đã trở về, giọng nói đứt quãng, “Năm ngoái ta ở bên ngoài có một nam nhân, nhưng mà thứ đối phương nhìn trúng chính là tiền tiêu vật hàng tháng của ta được cấp ở trong vương phủ này. Chỉ muốn gạt tiền của ta nên liền cắt đứt với người nam nhân kia, nhưng hắn cứ muốn lừa gạt ta để lấy mười lượng bạc, nên dây dưa không ngừng, lúc đó bị Văn phu nhân nhìn thấy nên ra tay giải vây, cảnh cáo không phép hắn quay trở lại vương phủ, bằng không sẽ chặt đứt chân của hắn.”

Khi từ trong miệng Tiểu Hà bật ra ba chữ Văn phu nhân, ngoại trừ Đoàn Tử ở bên ngoài, sắc mặt của những người khác đều thay đổi, bộ dáng Lâu Hưởng Văn vô cùng căng thẳng, nắm chặt móng tay nhỏ, hận không thể nhét vào trong lỗ tai của mình ngay lập tức, trốn vào nơi xa xa. Vương gia nhà mình đứng là độc ác, đem chuyện xấu như vậy vứt xuống trên đầu của mình, muốn tránh cũng không tránh được.

Ánh mắt Hoa Thiên Thiên dần thay đổi, lo lắng liếc mắt nhìn bên cạnh cắn răng nghiêng lợi, không ngừng tự nói thầm với mình và Lâu Hưởng Văn cái gì đó, bất đắc dĩ lắc đầu, phỉ sức thăm vắn lại chẳng có chuyện tốt xảy ra, rốt cuộc Mộc Mộc phải làm gì để giữ cái đầu trên người của mình đây.

Tử Thư vẫn cười xinh đẹp như cũ, híp mắt phượng lại, lộ ra nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt, vẫn ung dung nhìn Tiểu Hà nói, “Sau đó thì sao?”

“Nô tỳ không có vụng trộm, mà là Văn phu nhân, Văn phu nhân bà ấy nuôi nam nhân!” Rốt cuộc Tiểu Hà cũng nói ra, dường như không đếm xỉa bất cứ thứ gì, chắc cô bị hình phạt lột da của Tử Thư dọa sợ, nên dốc hết sức lực ra nói.

Tiểu Hà không che giấu bất kỳ thứ gì, liền tiếp tục nói, “Người nam nhân kia chính là biểu ca ở xa của Văn phu nhân, sống nương nhờ vào Văn phu nhân, cách năm ngày Văn phu nhân lại đến thăm một chuyến, sau này cuộc sống của hần càng trở nên tốt hơn nhiều.”

8. Chương 8: Trước Sói Sau Hổ

“Tiểu Hà, ăn có thể ăn lung tung, nhưng lời không được nói lung tung, Văn phu nhân là phu nhân của Phượng vương phủ, không phải người để cho người tùy tiện bôi nhọ danh dự!” Cướp lời trước mặt Tử Thư, Hoa Thiên Thiên tức giận nghiêm túc khiển trách, “Cái gì biểu ca, nam nhân, người nghĩ vương gia là ai, Văn phu nhân không được vương gia đoái hoài nên cố tình đi vụng trộm với nam nhân khác sao!”

“Đúng là như vậy, ta chẳng còn gì để giấu giếm? Văn phu nhân lợi dụng chuyện của ta nhằm uy hiếp ta, bắt ta yếm trợ, canh chừng cho cô ta, cô ta còn nói vương gia gần đây không có ở trong viện, nếu có cũng chỉ đi tìm Tử cô nương, cô ta cũng là nữ nhân, cần phải có người thương yêu! Ngày hôm qua, Văn phu nhân nhờ ta canh giữ trông chừng giúp cô ta, nhưng do ta bị nhiễm phong hàn, cuối cùng đã ngủ thiếp đi, lúc này mới bị bắt tại trận nói ta vụng trộm, căn bản Văn phu nhân đem tội danh này giá họa trên đầu của ta! Nếu nói đến Văn phu nhân có dã tâm nuôi nam nhân ở bên ngoài, thì từ trên xuống dưới trong vương phủ người nào mà không biết chứ!”

Bốp! Một cái tát vang lên như tiếng pháo nổ, Hoa Thiên Thiên thu tay lại, ánh mắt sắc bén như mũi tên gắt gao đâm vào Tiểu Hà.

Sau khi rống xong dường như đã dùng hết toàn bộ sức lực, Tiểu Hà cụp đầu xuống, thở hổn hển, khóe miệng chảy máu tươi làm sưng lên nửa bên mặt, trông vô cùng thảm hại, bất kể cô nói chuyện Văn phu nhân là thật hay giả, Tiểu Hà thật sự khó thoát khỏi cái chết.

Ra khỏi phòng, Lâu Hường Văn dùng khóa cửa sắt khóa cửa lại, cẩn thận cất chìa vào, Tiểu Hà vẫn bị giam giữ trói ở bên trong, phòng ngừa cô nói lung tung, Lâu Hường Văn dùng khăn lấp miệng của cô lại.

Đi theo sau lưng Hoa Thiên Thiên và Tử Thư mà không còn sức lực, Lâu Hường Văn cùi gằm đầu xuống, lần này thảm rồi, dù sao mình cũng chỉ có một chữ chết! Rốt cuộc mình đã đắc tội thể nào với vương gia, để cho hần hăm hại mình như vậy!

So với bước chân từ từ bò như rùa con của Lâu Hường Văn, Hoa Thiên Thiên và Tử Thư đã đi một khoảng lớn khá xa, đứng ở đầu đường mòn, một đoạn thông thẳng tới Kỳ Lâm Viện, một đoạn đi thẳng đến ngoại viện của Hoa Thiên Thiên.

“Chuyện này vương gia đã giao cho Mộc Mộc, cô tốt nhất không nên tự tiện đâm ngang vào, muốn làm thế nào đều do Mộc Mộc quyết định!” Hoa Thiên Thiên lạnh giọng cảnh cáo Tử Thư, những người khác còn kiêng kỵ Tử Thư nhưng Hoa Thiên Thiên lại không sợ!

“Đây là chuyện của Phượng vương phủ, Thiên Thiên, cô có thể bảo hộ Mộc Mộc đến khi nào?” Tử Thư cười khóe miệng vô cùng quyến rũ, ánh mắt quét qua bước chân di chuyển xa xa, nhìn dáng vẻ Lâu Hường Văn giống như đang công vật nặng ngàn cân ở trên lưng, lạnh lùng mở miệng, “Chuyện này nếu có người có tâm địa bất chính muốn phá hoại mà nói ra thì dù cố gắng cách mấy cũng sẽ không thể khống chế nổi nữa, chuyện Văn phu nhân lên vụng trộm, cho dù cô với Lôi quân giả có áp chế thể nào, không phải tin đồn cũng sẽ truyền ra từ trong vương phủ sao.”

“Tử Thư, cô dùng cách gì để tranh thủ tình cảm với chủ tử bằng cách nào ta cũng mặc kệ, cũng không có quan hệ với Mộc Mộc, cho nên Mộc Mộc cũng không phải là đá kê chân của cô, cho nên nếu cô nhúng tay

vào, cô dừng trách ta không khách khí đó!” Thanh âm Hoa Thiên Thiên đè nén thật thấp, lo lắng Lâu Hưởng Văn nghe chuyện, vẻ mặt lạnh lùng mang theo vài phần uy hiếp của nhất đẳng nha hoàn.

“Cô quá nhạy cảm rồi.” Tử Thư dứt tiếng nở nụ cười, đợi đến khi Lâu Hưởng Văn đến, liền vỗ vỗ đầu của cô, thái độ vẫn có vẻ thân mật như cũ, “Ta đi về trước đây.”

“À, hôm nay rất cảm ơn cô, nếu không thì Tiểu Hà sẽ không thể nào chịu cung khai ra!” Lâu Hưởng Văn gạt đầu một cái, dùng ánh mắt cảm kích liếc nhìn Tử Thư, rõ ràng là một đại mỹ nhân xinh đẹp, nhưng sao Tử Thư chỉ vừa mới ra tay thì Tiểu Hà liền lập tức cung khai ngay?

Dĩ nhiên vào giờ phút này, Lâu Hưởng Văn thà rằng nguyện ý để Tiểu Hà không có cung khai ra, cứ như vậy đem đi, dù bị đánh chết cũng tốt, ít nhất không cần đem chính mình kéo xuống nước! Có cái gì không trộm, lại đi trộm người, Lâu Hưởng Văn bắt đầu nghĩ đến ngày mai mình sẽ giống như quả dưa chuột, không biết có thể ngăn chặn việc vụng trộm người này hay không!

“Cô đó, bị người bán đứng mà còn vui mừng trả tiền cho người ta nữa chứ!” Hoa Thiên Thiên nhìn Tử Thư rời đi với vẻ phong tình vạn chủng (*), tức giận nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn đang ỉu xiu.

phong tình vạn chủng (*): dáng vẻ lãng lơ đầy quyến rũ.

“Thiên Thiên, ta không có dần như vậy.” Giọng nho nhỏ thì thầm, vì muốn biện giải cho chính mình nhưng đôi khi cũng hơi lười biếng một chút, cứ làm người tốt một chút, Lâu Hưởng Văn cau mày một cái, mình nào có dần như lời Thiên Thiên nói chứ, nhưng về việc Đoàn Tử ngu ngốc lại không sai lắm.

“Chuyện này nhất thời không nghĩ ra được, trước hết người cứ kéo dài ra để cho ta về suy nghĩ lại, Đoàn Tử, người nhớ hôm nay người không có nghe chuyện gì cả, nếu bị người chụp mũi vào lời nói đó thì tháng này người cứ ngày ngày húp cháo ăn rau đại đi!” Bất luận kẻ nào, Hoa Thiên Thiên cũng đều biết rõ nhược điểm của đối phương. Đối với Đoàn Tử tham ăn, trực tiếp sử dụng chiêu ăn uống ra uy hiếp Đoàn Tử là hiệu lực nhất.

Gật đầu mạnh, Đoàn Tử sợ hãi liền tránh vào sau lưng Lâu Hưởng Văn, xem ra Thiên Thiên thật sự rất đáng sợ.

“Đoàn Tử, người cho vóc người của người có thể trốn ở phía sau ta sao?” Sau khi Hoa Thiên Thiên rời đi, Lâu Hưởng Văn quay đầu lại tức giận nhìn Đoàn Tử đang co rút thành một cục núp ở phía sau lưng mình, sau đó tức giận ngất vào lỗ tai Đoàn Tử một cái, “Người là người hầu của ta, sao lại đi sợ Thiên Thiên chứ?”

“Mộc Mộc, không phải cô cũng rất sợ Thiên Thiên sao?” Vuốt vuốt lỗ tai bị nhéo, Đoàn Tử vô tội mở miệng nói, Thiên Thiên nổi giận lên trông rất dọa người, cả đám thị vệ kia cũng đều trốn đi đường vòng hết, “Nhưng mà Mộc Mộc à, Tiểu Hà không phải đã cung khai rồi sao, cô làm gì lộ, mặt ử mày ê thế chứ?”

“Không nhận tội cung khai cũng là một chuyện rất tốt, nhưng Tử Thư không chịu ở Kỳ Lân Viện, lại chạy tới đây tham gia náo nhiệt để làm gì chứ.” Lâu Hưởng Văn im lặng nhìn bầu trời xanh thẳm thẳm.

Trước đó Tiểu Hà không nói bị người nào mua chuộc muốn giết chết mình, cho dù không thuận lợi, nhưng bị Tử Thư thẩm vấn liền cung khai ra những thứ không nên cung khai, kể ra tất cả.

Văn phu nhân chính là phu nhân của vương phủ, hơn nữa ở trong vương phủ này chỉ có Văn phu nhân là người có con, tuy nữ nhi chỉ mới mới có 5 tuổi, Văn phu nhân dám ở bên ngoài có dã tâm nuôi nam nhân, chính là dám làm cho vương gia đội nón xanh.

Có bằng chứng có căn cứ, sao lại hoàn mỹ như vậy chứ, hôm nay chỉ lợi dụng mấy trò đã làm Tiểu Hà nói ra việc Văn phu nhân vụng trộm. Vô bằng vô cứ mà mình bầm báo lên, nói không chừng trên lưng sẽ mang tội danh hãm hại chủ tử, hơn nữa còn là tội danh nghiêm trọng nhất!

Lâu Hưởng Văn gỡ gỡ đầu, thói quen cứ bứt lọn tóc đen, gương mặt đau khổ, mình chỉ muốn sống yên ổn một chút thôi mà, những người này muốn diệt trừ Văn phu nhân hay còn có mục đích khác, nhưng tại sao họ muốn mình làm người chết thế chứ!

Nhưng nếu mình không bầm báo lên trên, không nói việc Tiểu Hà đã cung khai ra tất cả chân tướng, dù mình có lừa gạt tất cả mọi người, làm cho Tiểu Hà không nói ra, nhưng lỡ không may tội danh này rơi trên đầu mình thì, còn nữa nếu như Tiểu Hà chết đi trong chính tay mình, Lâu Hưởng Văn dường như muốn

khóc, căn bản việc này trước có sói, sau có hổ, bất kể làm thế nào cũng khó thoát khỏi bầy rập!

9. Chương 9: Giết Diệt Khẩu

“Mộc Mộc, cô đừng bứt, mỗi lần phiền muộn cô liền bứt tóc, sớm muộn gì sẽ trở thành ngốc tử đó!” Đi theo sau lưng Lâu Hưởng Văn một thời gian rất lâu, Đoàn Tử biết Lâu Hưởng Văn có thói quen bứt tóc, giờ phút này lo lắng nhìn cô, Mộc Mộc cho dù có tóc cô có nhiều hơn người bình thường, nhưng ngày ngày cứ nhổ vậy sẽ trở thành đầu trọc thôi.

“Đoàn Tử, cô đi làm việc của cô đi, không cần lo cho ta.” Lâu Hưởng Văn hướng đến Thu Phong Viện, trên mặt lộ vẻ thất bại, trời mới biết bên trong sự kiện lần này của Tiểu Hà dính tới bao nhiêu người, Dung Trắc Phi mượn chuyện Tiểu Hà lập uy danh, luôn nghĩ thừa cơ phải diệt trừ Văn phu nhân, nhưng rốt cuộc ai đã say khiến Tiểu Hà giết mình chứ?

Mặc dù nói Thu Phong Viện đông lạnh hè nóng, nhưng khi ngồi trên ghế dưới cây đại thụ, dưới bóng râm có một trận gió thổi qua, Lâu Hưởng Văn tiếp tục bứt tóc, mở được cánh cửa này lại có thêm một cánh cửa khác, lục đục đầu óc có thể không quản, nhưng rốt cuộc mình nên nắm bắt thể nào với vương gia đây? Chẳng lẽ nói với vương gia, nữ nhân của người vụng trộm ở bên ngoài! Không phải không có chuyện gì tự mình đánh mình sao!

Tựa vào trên ghế, dù sao đều là chết, tiến lùi đều khó, Lâu Hưởng Văn chẳng muốn suy nghĩ, ngáp một cái trực tiếp nhắm mắt lại, lúc này dưới tầng cây Thu Phong Viện rất an tĩnh, Lâu Hưởng Văn nằm ngửa trên ghế dựa, vài sợi tóc đen bị gió thổi tán lác trên gương mặt, phản chiếu lên gương mặt trắng nõn gây càng thêm tinh xảo, mặt mày có vẻ mệt mỏi nên ngủ rất thoải mái, dù gì cũng còn nhiều chuyện phiền toái ở phía trước mà.

Thời gian dần trôi qua, từ lúc giữa trưa đến trời xế chiều, ngã xuống về phía tây.

Ánh trời chiều xuyên thấu qua lá cây, ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, trong ánh sáng mờ lung, bóng dáng nằm ngủ càng tăng thêm vẻ yên tĩnh.

“Đã ngủ đó bao lâu rồi?” Xa xa, trên lầu hai Thư Phòng cách xa Thu Phong Viện, cánh cửa sổ mở ra, ánh mắt Phượng Kính Dạ nhìn về phía bóng dáng xa xa trong Thu Phong Viện, môi mỏng cong lên lộ ra nụ cười, cho dù bận rộn chánh sự cả ngày, vào giờ khắc mệt mỏi này tựa như biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại ánh mắt nhu hòa đầy vẻ tà mị trên gương mặt tuấn mỹ.

“Hồi bẩm vương gia, Lâu cô nương trở về lúc giữa trưa liền đi ngủ, đã hai canh giờ rồi.” Một bóng dáng ám vệ âm thầm thoáng hiện ra nhanh chóng, quỳ một chân trên đất, cung kính bẩm báo cho Phượng Kính Dạ.

Nha đầu lười này đúng là có thể nằm ngủ được! Phượng Kính Dạ lắc đầu một cái, mắt phượng hẹp dài hơi híp lại, ánh sáng lung linh lộ ra nụ cười, nhưng thanh âm mở miệng lại có vẻ âm lãnh, “Đi xử lý tiện tỳ kia ngay cho bốn vương, nhớ làm sạch sẽ một chút.”

“Dạ, vương gia!” Tiếng nói vừa ngừng, bóng dáng ám vệ dĩ nhiên cũng biến mất trong Thư Phòng.

Dám động thủ với Tiểu Mộc Đầu, trên gương mặt Phượng Kính Dạ lộ ra nụ cười khát máu đầy ác độc, người của hắn, dù muốn động thủ cũng phải để tự bản thân hắn ra tay, còn chưa đến phiên người khác động thủ đâu!

“Lôi Bôn, thông báo Lôi quản gia, tối nay bốn vương muốn cùng ba vị phu nhân dùng bữa tối.” Sất khi rút đi, trong nháy mắt liền khôi phục vẻ tuấn đạt không hề lộ ra thái độ bất thường, Phượng Kính Dạ mệt mỏi mở miệng ra, thần sắc nhìn có vẻ nhu hòa, nhưng lại làm cho người ta không cách nào hiểu được thâm ý trong ánh mắt của hắn.

“Dạ!” Lôi Bôn là thị vệ thân cận của Phượng Kính Dạ, cũng là thủ lĩnh của tất cả thị vệ trong vương phủ, là con trai duy nhất của Lôi quản gia, từ khi sinh ra và lớn lên, càng trở nên khôi ngô tuấn tú, hoàn toàn

không giống vẻ bảo thủ nghiêm khắc của Lôi quân gia, Lôi Bôn trời sanh ít nói, nhưng lại có thân thủ cực giỏi, từ nhỏ đã cùng tập võ chung với Phượng Kính Dạ.

Bốn vương có nhiều chuyện phiền muộn như vậy, sao có thể để cho Tiểu Mộc Đầu ngủ thỏa mái như vậy chứ? Phượng Kính Dạ nhìn về phương hướng Thu Phong Viện một lúc, môi mỏng nâng lên đường cong hoàn mỹ trong nụ cười, tiếng bước chân trầm ổn, bóng dáng cao to hướng đi thẳng tới cửa cầu thang.

Ngủ đã lâu cho nên có chút mơ màng, đầu choáng váng nặng nề khó chịu, Lâu Hưởng Văn dụi dụi con mắt ngồi dậy, híp mắt nhìn trời chiều sắp hạ xuống, ngủ một lâu như vậy nên khó trách cảm thấy nhức đầu, bụng cũng đói rồi.

“Mộc Mộc, có chuyện không tốt rồi, không xong rồi!” Đoàn Tử lần nữa chạy nhanh tới Thu Phong Viện, xa xa có thể nghe âm thanh của cô, do chạy quá nhanh nên cứ thở hổn hển, mặt đỏ bừng đầy mồ hôi hột, “Mộc Mộc, không xong rồi!”

“Đoàn Tử, người đang nói cái gì không xong, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.” Thanh âm mềm dẽo, Lâu Hưởng Văn lay động thân thể cứng ngắc, quả thật ngủ trên ghế lâu quá nên xương cốt có chút đau đớn, nhưng nếu ở trong phòng, giữa Hạ Thiên tựa như cái lò lửa, cho nên Lâu Hưởng Văn chỉ có thể ngủ trên ghế dựa ở dưới tầng cây.

“Tiểu Hà chết rồi!”

Lâu Hưởng Văn kinh hãi chợt đứng lên, động tác quá mạnh liền một cước trực tiếp đá vào chân ghế nằm, không để ý đến ngón chân đau đớn, Lâu Hưởng Văn thấy Đoàn Tử gật đầu mạnh, nghĩ lại như vậy cũng tốt, tiết kiệm thời gian ình nghĩ đến chuyện này rốt cuộc nên làm như thế nào.

Tiểu Hà nếu bị người khác bịt miệng, coi như cô đã thật sự vụng trộm, sau đó sợ tội tự sát, mặc dù người chết trong tay mình nhưng ít nhiều gì Lâu Hưởng Văn cũng khó chạy thoát liên quan, nhưng nhiều nhất bị Lôi quân gia khiển trách một trận, hơn nữa do mình làm việc bất lực, về sau vương gia sẽ không đem những chuyện nhỏ nhặt khó giải quyết này ném ình xử lý nữa rồi.

Nụ cười dần dần lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Lâu Hưởng Văn cười híp mắt, ngủ một giấc quả thật làm tinh thần càng sáng khoái, phiền tái gì cũng có thể giải quyết, sau đó dùng lực vỗ vỗ bả vai Đoàn Tử, “Chết tốt lắm.”

Không dùng đầu óc suy nghĩ cũng biết, những lời cung khai kia của Tiểu Hà mà nói ra, khẳng định khiến cho vương phủ có thêm một trận gió tanh đầy mùi máu.

Chỉ là đau ngón chân thật sự rất đau! Lâu Hưởng Văn đặt mông ngồi xuống, ôm lấy chân nhanh chóng cởi giày thêu ra, xoa đau ngón chân bị đá đau của mình.

“Mộc Mộc, cô không sao chứ? Không phải bị dọa sợ mà choáng váng chứ?” Đoàn Tử ngơ ngác nhìn, sau đó cười to, Lâu Hưởng Văn ôm chân xoa xoa, trợn to đôi mắt, bởi vì mập nên cổ chen mất hạt đậu ra, lo lắng nhìn Lâu Hưởng Văn.

Lâu Hưởng Văn khoát khoát tay, bất kể ai giết Tiểu Hà diệt khẩu, dù sao chuyện này đã như vậy xem như không thể giải quyết được gì, sau này trong vương phủ sẽ không còn ai nhắc đến chuyện phu nhân vụng trộm, cũng không còn quan hệ đến mình rồi! Dù bị ìm lông heo do bí mật kia bị phanh phui ra, cũng là chuyện của vương gia.

Lâu Hưởng Văn vui mừng như uống rượu, lần nữa nhìn về mặt lo lắng của Đoàn Tử, cười nheo mắt lại, lộ ra lúm đồng tiền thật sâu, ngữ điệu rất thoải mái, “Đoàn Tử, rốt cuộc ta đã nhìn thấy ánh sáng rồi.”

Đoàn Tử quay đầu lại nhìn bầu trời, lúng ta lúng túng mở miệng, “Nhưng mà mặt trời đã xuống núi, trời sắp tối rồi.” Nơi Mộc Mộc nói có ánh sáng là ở chỗ nào, quay đầu lại, Đoàn Tử nhìn thần thái phấn khởi của Lâu Hưởng Văn, Mộc Mộc thật không có chuyện gì đó chứ?

Tại cửa viện, một nha hoàn cung kính nhìn về phía Lâu Hưởng Văn cúi người hành lễ, lúc này mới nhẹ giọng nói, “Lâu cô nương, vương gia muốn cô đi đến tiền thính.”

10. Chương 10: Cùng Nhau Ăn Cơm

Phượng Kính Dạ rất bận, nên cũng rất ít thời gian dùng bữa với ba vị phu nhân trong vương phủ, thường ở trong Kỳ Lân Viện xử lý chính vụ, vì vậy Tử Thư thường có thời gian dài chăm sóc cho Phượng Kính Dạ, nên mới vinh hạnh cực kỳ sung ái.

Giờ phút này, ngọn đèn dầu trong tiền thính sáng ngời, trên bàn gỗ Lê Hoa bày đầy món ngon, tản ra mùi thơm nồng nặc, Phượng Kính Dạ ngồi ở chủ vị, Dung Trắc Phi có phẩm chất cao nhất vì là phi tử được cưới hồi đàng hoàng, ngồi ở phía dưới bên phải tay của Phượng Kính Dạ.

Nhà mẹ đẻ của Dung Trắc Phi chính là trụ cột trong triều, phụ thân là Minh Trí Viễn Thừa Tướng đương triều, nếu không Minh Dung cũng không thể vào Phượng vương phủ, được phong làm Trắc Phi, chỉ tiếc cho tới nay vẫn không sinh được con, nếu không đã sớm được thăng làm chánh phi rồi.

Hai vị phu nhân còn lại là Văn Phu Nhân, lúc trước là nha đầu phục vụ phòng của Phượng Kính Dạ, sau đó được phong làm phu nhân, sinh ra một nữ nhi, giờ đã được 5 tuổi tên là Phượng Vân, có lẽ do xuất thân Văn phu nhân là nha hoàn nên tình tình dịu dàng, ở trong vương phủ không có nhiều địa vị, nên chuyện vụng trộm này, duy chỉ có bọn hạ nhân điên cuồng mới dám truyền ra, vì không bằng không chứng, nên không thể kết luận thật sự có chuyện kỳ lạ này không, hay có người bịa đặt ra để hãm hại.

Vị còn lại là Trịnh phu nhân, so với Văn phu nhân kia thì tính tình có nhiều phần cay cú hơn, lúc trước là người đứng đầu băng trong thanh lâu, có cơ trí, lòng dạ, thủ đoạn, đều tài giỏi hơn người, cho nên dù thân phận so với Văn phu nhân kém hơn, nhưng ở trong vương phủ vẫn giữ phong cách giả tạo như cũ, lúc nào nên tàn nhẫn độc ác, lúc nào nên cúi đầu tuyệt đối, không bao giờ lộ ra bản tính thô lỗ cộc cằn.

Phượng Kính Dạ vẫn không đụng vào chiếc đĩa, ba vị phu nhân, bao gồm Dung Trắc Phi đều không dám can rở, chỉ là ba người, mỗi người mỗi vẻ, trên mặt nữ nhân tươi cười nhìn Phượng Kính Dạ nói chuyện, xem ra rất vui vẻ hòa thuận.

“Dùng bữa thôi.” Lười biếng mở miệng, Phượng Kính Dạ dẫn đầu cầm đĩa lên, lúc này ba vị phu nhân mới cầm đĩa lên, mặc dù trên mặt đều tươi cười, giống như Dung Trắc Phi bình thường xinh đẹp đầy kiêu ngạo, Trịnh phu nhân quyến rũ nhưng lại không lộ vẻ phô trương, còn Văn phu nhân vẫn trước sau như một, lộ nụ cười nhu mì nhã nhặn lịch sự.

Nếu như chuyện Tiểu Hà vụng trộm đơn giản chỉ có một người, Lâu Hưởng Văn sẽ nói chuyện vụng trộm này giống như trộm thú vật, hay là dùng dưa chuột cũng không sai biệt lắm, đây chẳng qua là một nha hoàn, không người nào để ý, thậm chí ngay cả cô vụng trộm nuôi nam nhân đều sẽ không để ý.

Nhưng ở trong vương phủ này, chuyện nhỏ cũng có thể tạo nên sóng to gió lớn, trong Phượng vương phủ có bao nhiêu người dùng chuyện Tiểu Hà vụng trộm để giành lợi ích ỉn, phải thận trọng, cẩn thận tính toán cũng không thể đoán hết được, mà lúc nào Phượng Kính Dạ vẫn cứ nhạy cảm như vậy, cùng ba vị phu nhân cùng nhau đi ăn tối, có chút quỷ dị thể nào đó, cho nên ba vị phu nhân dù khuôn mặt tươi cười, nhưng trong lòng họ vẫn đang rất cân nhắc.

Xa xa nhìn thấy mấy người trong phòng khách đang dùng thiện(*), Lâu Hưởng Văn đang đứng ở trong viện nhìn tiểu nha hoàn đang đi tới phục vụ, nghĩ một buổi chiều thấy người khác đang ăn, Lâu Hưởng Văn nuốt nước miếng, sờ soạng cái bụng đói quắt, ngoại trừ buổi sáng ở Kỳ Lân Viện chỉ ăn qua loa này nọ ở bên ngoài, lúc ánh trăng đều nhô lên cao ở trên bầu trời đêm, thì thật sự cảm thấy đói rồi!

thiện(*): Ăn cơm.

Trong phòng nhỏ có ba nha hoàn hầu hạ, là nha hoàn thân cận của ba vị phu nhân bên cạnh, cho nên những nha hoàn khác đều phải đứng ở bên ngoài viện, nếu như có gì cần cũng không cần vội, mấy vị phu nhân cũng không ngốc, trong các nha hoàn cũng có người đáng đáp rất hấp dẫn, lại trẻ tuổi, mặc dù trẻ trung giống nhau, nhưng khó cam đoan vương gia sẽ nhìn trúng người nào, hơn nữa nếu nha hoàn muốn bay lên đầu cành, chỉ cần lúc ở bên bàn ăn hầu hạ, cố ý quyến rũ một chút là được.

Cho nên bên cạnh vương gia ngoại trừ ba vị phu nhân và nha hoàn, tuyệt đối không để nha đầu khác ở ngoại viện đến gần, cần ngăn chặn tất cả mọi khả năng, mà Lâu Hướng Văn hoàn toàn không cần phải ngăn chặn, sớm ngoan ngoãn đứng ở bên ngoài viện, ước chừng cứ kéo dài bao lâu thì cứ kéo, không cần vào là được.

“Đói bụng à?” Nha hoàn bên cạnh lớn hơn mười mấy tuổi so với Lâu Hướng Văn, mặc dù Lâu Hướng Văn là nhất đẳng nha hoàn, nhưng xưa nay không có ra dáng, lòng dạ rất tốt, cho nên tự nhiên coi cô như văn bối, trở thành muội muội bình thường.

“Dạ.” Sờ sờ bụng, Lâu Hướng Văn cảm thấy gật đầu như vậy, thật sự rất đói, mình cũng không ngu thật, trực tiếp xông vào như vậy, coi như Tiểu Hà đã chết, mình cũng nên đi đến phòng bếp tìm vài cái bánh bao để làm đầy cái bụng trước đã, sao hôm nay lại thế này, vì cái gì mà mùi thơm thức ăn lại thoảng qua đây chứ.

“Tiểu Mộc Đầu đã đến rồi sao?” CƠM ăn được một nửa thì Phượng Kính Dạ chợt cười mở miệng, ngón tay thon dài như ngọc đang cầm đũa, thì đột nhiên nghĩ đến, “Lôi Bôn, ra ngoài xem chút đi.”

Tiếng lộp bộp thoáng vang lên, ba vị phu nhân đang ngồi tươi cười có chút biến hóa nhỏ, nhanh chóng trong khóe mắt Dung Trắc Phi thoáng qua tia tàn nhẫn, biểu cảm âm độc đến nhanh nhưng đi lại càng nhanh hơn, nếu như có người không cẩn thận thấy được, cũng chỉ có ánh sáng của ngọn nến lung lay trong mắt.

Trịnh phu nhân vẫn giữ nụ cười, ăn thức ăn vào trong miệng có vẻ khổ sở nhằm chán rất nhiều, chỉ có thể cúi đầu yên lặng ăn cơm, càng không nhìn ra Văn phu nhân có chút biến hóa lớn gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu, cho nên mới làm người khác không nhìn thấy thái độ của cô.

Thật ra không cần Lôi Bôn chạy ra ngoài tìm, Lâu Hướng Văn cúi đầu khom người, bộ dáng tiểu nô tỳ hèn mọn chấp nhận đi đến phòng khách, mùi thơm thức ăn trong nháy mắt trở nên nồng nặc, làm cho ngũ tạng lục phủ kháng nghị.

Từ nhỏ vương gia cứ hành hạ mình, biết rõ mình đói bụng, còn kêu mình đứng một bên xem bọn họ ăn cơm! Lâu Hướng Văn thầm oán, ngũ tạng vẫn cung kính vương gia như cũ, “Vương gia.”

“Ừ.” Chỉ đáp một chữ, Phượng Kính Dạ vẫn thong thả ăn như cũ, khuôn mặt hân hạnh đến tuần lẳng phi phạm cùng hơi thở tao nhã, cho dù ăn cơm, Phượng Kính Dạ vẫn cao nhã thoát tục, ánh đèn ngọn nến sáng ngời chiếu vào hàng mi cong, môi mỏng như có như không cười yếu ớt, mắt phượng hẹp dài đa tình, nhưng lại thâm trầm khó lường đến không thấy đáy.

Phượng Kính Dạ không mở miệng, ba vị phu nhân cũng tự nhiên không quan tâm đến Lâu Hướng Văn đang đứng ở một bên cúi đầu, vẫn cười như cũ ăn cơm, chỉ mơ hồ hiểu Phượng Kính Dạ cho đòi gặp Lâu Hướng Văn, là vì chuyện vụng trộm của Tiểu Hà, dù sao cái việc này cũng giao cho cô làm mà.

Một khắc đồng hồ trôi qua, Phượng Kính Dạ để đũa xuống, nhận lấy khăn lau khóe miệng của nha hoàn đưa đến, bưng qua tách trà xanh uống một hớp, lúc này mới ngẩng đầu lên, trán đầy đặn, một đôi mắt đen nhìn về phía Lâu Hướng Văn, ba vị phu nhân tự nhiên cũng ngừng dùng cơm, ý bảo nha hoàn đến thu dọn chén đĩa, Phượng Kính Dạ đột nhiên lên tiếng.

“Tiểu Mộc Đầu, đói bụng chưa?” Cả Phượng vương phủ, thậm chí trên triều đình cũng đều biết Phượng vương gia trời sinh bản tính tao nhã, tính tình cũng tốt, khi cao hứng thì trán luôn phỉm cười, cho đến tận nay cũng không có người nào nhìn thấy được sau vẻ hiền hòa của Phượng Kính Dạ là dụng ý gì, một người có địa vị nhị hoàng tử thế cùng với địa vị thái tử ngang bằng, mà vương gia vẫn luôn nắm giữ chuyện triều chánh, sao có thể là hạng người ôn hòa chứ.

“Nô tỳ không đói.” Vừa nói dối trái lương tâm, ngũ tạng lục phủ kịch liệt kháng nghị lần nữa, Lâu Hướng Văn cắn chặt răng.

“Cũng đúng, thân là một đầu nên phải hút tinh hoa của thiên địa, ánh sáng chói chang của nhật nguyệt, không giống với những tục nhân chúng ta, những thứ cơm canh thịt nguội dư thừa này, đoán chừng nhìn không thuận mắt rồi?” Giọng nam dễ nghe cùng nụ cười bí ẩn như đang nhạo báng, thật ra chỉ là một lời nói đùa. Phượng Kính Dạ ngồi ở trên ghế, tay nâng ly trà, cười híp mắt nhìn về phía Lâu Hướng Văn, nhưng khi Phượng Kính Dạ mở miệng, trong nụ cười âm áp của nam nhân này đột nhiên sinh ra nồng đậm sát khí, hình dáng quý dị khó đoán chuẩn xác.

“Nô tỳ không dám!” Mộc Đầu, cả nhà người mới là mộc đầu! Đầu Lâu Hưởng Văn hạ thấp hơn, thanh âm mở miệng nghe có mấy phần sợ hãi, nếu nhìn thấy mặt của cô, sẽ phát hiện thanh âm run rẩy hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ cẩn răng nghiêng lợi của cô, “Nô tỳ chỉ là tặc nhân.”

“Đã như vậy, cơm và những món ăn còn sót lại này, ta thưởng cho ngươi!” Phương Kính Dạ hắng giọng cười lớn, tâm tình rất vui vẻ, vì nụ cười mà trên trán đã bay đi dáng vẻ tà mị, càng làm tăng thêm vài phần hấp dẫn.

11. Chương 11: Dụng Tâm Lương Khổ

Phương Kính Dạ muốn Lâu Hưởng Văn cùng nhau dùng bữa tối, làm ột nha hoàn bên cạnh nhức đầu, vương gia vốn muốn cùng ba vị phu nhân cùng nhau dùng bữa, vốn đã chuẩn bị cho họ một bộ bát đĩa sạch sẽ, dĩ nhiên không phải vì trước đó sẽ có thêm một người ăn cơm mà lo lắng lúc các chủ tử dùng cơm có biến cố, nên sẽ chuẩn bị dư ra một bộ bát đĩa sạch sẽ, nhưng sao trong hộp đựng thức ăn trống không, bát đĩa dự bị không còn nhìn thấy rồi.

Thân là thay thế thị vệ, Lôi Bôn trầm mặc như trước, đứng sau lưng cách Phương Kính Dạ không xa, đôi tay chắp ở sau lưng, dáng người của hắn to lớn, y phục màu xám tro, nhưng mà ống tay áo sau lưng hơi có chút khua lên, nếu để nha hoàn nhìn thấy sẽ kêu lên một tiếng, kia không phải là bát đĩa dự bị sao.

Nhìn thần sắc lo âu của Tiểu nha đầu, sắc mặt Lôi Bôn rất thần nhiên, thật ra thì trong lòng cũng có chút oán giận, vương gia muốn Lâu cô nương cùng nhau ăn cơm thì cứ nói rõ ra không được sao, làm gì để nhất phẩm Đái Dao Thị Vệ dùng mảnh khốe của mình đi trộm bát đĩa chứ.

“Thế nào? Không nghe bốn vương nói gì sao?” Tuấn nhan lộ ra nụ cười vài phần, ánh mắt Phương Kính Dạ lạnh như băng quét về phía sau lưng, không cần nói cũng biết về mặt không vui hiện ra rất rõ ràng.

“Nô tỳ đáng chết, không có đem bát đĩa dự phòng theo rồi!” Tiểu nha hoàn quỳ gối trên đất một cái phịch, đập đầu, thân thể run lấy bầy, mặc dù lúc nào vương gia cũng đều tươi cười, nhưng mỗi khi phạm sai lầm, nhìn thấy nụ cười của Vương gia, người vương phủ sẽ cảm thấy hoảng sợ lắm tim gan run rẩy, nụ cười kia so với vẻ uy nghiêm, so với lãnh giận, càng tăng cho người ta thêm phần thấp thỏm lo âu.

“Nếu như các phu nhân không chê, nô tỳ lớn mật mượn dùng một bát đĩa ạ.” Lâu Hưởng Văn liếc mắt nhìn run lấy bầy, đều chỉ dãn xếp muốn giúp tiểu nha hoàn kia giải vây.

Đáng tiếc lời vừa nói ra khỏi miệng, Lâu Hưởng Văn liền cảm thấy ghê tởm, dùng chung bát đĩa người khác, nói dễ nghe là gián tiếp hôn, nói khó nghe là ăn phải nước miếng của người khác, đồ ăn nguội lạnh dư thừa còn chưa tính, tại sao lại muốn mình ăn nước miếng người khác, đúng là ác tâm.

“Vậy hãy dùng bát đĩa của bốn vương đi.” Phương Kính Dạ cười lần nữa biến thành gió xuân ấm áp, hắn lên tiếng trực tiếp lên tiếng mở miệng nói làm ngán lời nói trong cổ họng của ba vị phu nhân, bóng dáng tuấn lãng thậm chí còn đứng dậy, chuyển ghế dựa sang một bên, “Tiểu Mộc Đầu ăn nhanh lên một chút đi, một hồi bốn vương còn có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Tiểu nha hoàn đập đầu biết mình đã tránh được một kiếp rồi, nhanh chóng đứng dậy, sau đó dời qua một cái ghế bỏ vào bên cạnh Phương Kính Dạ, đây là vị trí chủ vị, trong vương phủ còn có ba vị phu nhân ở đây, theo lẽ thường mà nói, Lâu Hưởng Văn ngồi vào chỗ này ăn cơm tuyệt đối không hợp quy củ.

Nhưng mà Phương Kính Dạ mở miệng muốn Lâu Hưởng Văn dùng chén đĩa của mình, thậm chí còn đem cái ghế dịch qua một chút ỉnh, rõ ràng muốn Lâu Hưởng Văn dùng cơm, nha hoàn vương phủ chỉ cần nhìn mặt nói chuyện dĩ nhiên là hàng nhất, cho nên không cần Phương Kính Dạ mở miệng, đem cái ghế để vào, thậm chí còn dùng chén Phương Kính Dạ múc đầy một chén cơm.

Di chuyển bước chân, Lâu Hưởng Văn dùng tốc độ rùa đi đến, mặc dù còn cúi đầu, nhưng khi bị ánh mắt sắc bén phóng đến trên người, khiến Lâu Hưởng Văn cảm giác thân mình bị đốt vài cái, nhưng ở Phương

vương phủ thì vương gia là lớn nhất, đương nhiên Lâu Hướng Văn không có can đảm chất vấn lời Phụng Kính Dạ.

“Quả thật Tiểu Mộc Đầu đã quá đói rồi, bước chân cũng không còn sức lực để đi nữa, có cần bổn vương qua đỡ người đi không?” Mắt phụng híp chặt lại, Phụng Kính Dạ nhướn mày kiêu khê cười.

Ăn phải nước miếng vương gia cũng làm ình sắp Vạn Kiếp Bất Phục rồi, nếu bị vương gia đỡ, Lâu Hướng Văn hoài nghi mình có thể không nhìn thấy được ánh mặt trời vào ngày mai rồi, cho nên mới nghe đến Phụng Kính Dạ nói ra mập mờ không rõ, làm Lâu Hướng Văn bỏ ngay lễ tiết ra chín tầng mây, cọ xát một chút, bóng dáng mảnh mai nhanh chóng ngồi vào trên ghế, cầm đũa lên bắt đầu cùng ăn.

“Xem ra Tiểu Mộc Đầu rất đói bụng, vừa nghe đến ăn là tốc độ lập tức rất nhanh, không cần nhen, bổn vương cũng không muốn làm chậm trễ thời gian nữa, người cứ ăn từ từ.” Trong ánh mắt lộ ra nụ cười sâu hơn, Phụng Kính Dạ nhìn cô nhai cơm, khóe mắt Lâu Hướng Văn cứ co giật.

Cả ngày Tiểu Mộc Đầu đều xưng hô nô tỳ với vương gia, đầu kia hạ thấp, hận không dùng tóc mình che kín mặt, cho nên dù Phụng Kính Dạ rất ít nhìn thấy khuôn mặt Lâu Hướng Văn, càng không thể thấy rõ biểu hiện và ánh mắt trên mặt của cô.

Vào giờ khắc này, Lâu Hướng Văn ngồi ở bên cạnh ăn cơm, nhúu mày lại có thể gấp chết một con muỗi, vì lấp không ít cơm vào trong miệng, gò má phồng lên tức giận, nhưng lại không thể làm gì, Phụng Kính Dạ hoàn toàn rất vui mừng, làm cho hắn cảm thấy tách trà xanh trong tay cũng dần ngọt ngào.

Ba vị phu nhân đều hòa thuận vui vẻ cười cười, hoặc là nhón lấy trái cây ăn hoặc là uống trà, nhưng khi cúi đầu thì ánh mắt trong nháy mắt nhìn về phía Lâu Hướng Văn tuy nhiên cũng thay đổi.

Lâu Hướng Văn hoàn toàn che giấu ngũ quan của mình, không nghe không nói không nhìn, cứ mãi cúi đầu, dù sao bụng mình cũng sớm đói, ngoại trừ ăn nước miếng của vương gia, Lâu Hướng Văn phát hiện mấy đĩa món ăn trước mắt đều là món mình rất thích, hơn nữa mỗi một cái đĩa chỉ ít đi một phần, đoán chừng chỉ bị ăn vài miếng, mặc dù nói là canh thừa thịt nguội, nhưng lại làm cho Lâu Hướng Văn ăn rất vui sướng.

Trên bàn bày ra tám đĩa thức ăn, một món ăn nguội, một tô canh, vừa đúng 10 dạng, chay mặn đều đều phối hợp, đầu bếp vương phủ nấu ăn rất ngon, trước kia là ngự trù, sau đắc tội một thái giám trong cung nên bị đuổi đi, sau đến Phụng vương phủ, những thức ăn này thực sự mang sắc hương vị đầy đủ.

Vì có Phụng Kính Dạ ở đây, đừng nói không đói bụng, miệng anh đào nhỏ của ba vị phu nhân lại ăn rất chậm, ngẫu nhiên gấp một hai đũa thức ăn ở trước mặt của mình, tuyệt đối sẽ không xuất hiện theo người trong nhà, nhìn thấy có chỗ tốt liền trực tiếp đứng lên gấp, cho nên món ăn trước mặt của Phụng Kính Dạ lại không có ai động vào.

Vào giờ khắc này, nhìn thấy Lâu Hướng Văn gấp thức ăn không ngừng nhảy ăn ngẫu nhiên, tốc độ quét sạch không giống đại gia khuê tú, nhưng mà Văn phu nhân không có nhận thấy được điều gì, Dung Trắc Phi và Trịnh phu nhân liền biến sắc, tựa như hiểu rõ.

Những đĩa thức ăn đặt trước mặt vương gia e rằng không phải tùy tiện bày trí, mà cố tình bày ra, nhất là phía bên trái bàn là món cà chua trứng gà, mùi vị chua ngọt, căn bản vương gia không từng động đũa vào, nhưng hôm nay lại phân lượng lại thiếu một nửa, đều do Lâu Hướng Văn ăn, dụng tâm Phụng Kính Dạ hiển nhiên dễ nhìn, sao bát đũa dự bị lại không thấy, cũng có lý do hợp lý để giải thích rồi.

12. Chương 12: Vương Gia Ra Tay

Lâu Hướng Văn không phải không biết mình ăn như hổ đói không có hình tượng, nhưng cô cũng không ngu ngốc, thứ nhất mình thật sự rất đói bụng, những thức ăn này đều là mình thích ăn, lại hợp khẩu vị tự nhiên ăn nhiều hơn.

Thứ hai, cô cảm giác vương gia không có gì lại chọc ghẹo mình, vốn cho rằng không muốn cho ba vị phu nhân cảm thấy không bị áp lực. Sau đó chính mình sẽ đem nha hoàn nhỏ đồ kỵ này ra động thủ trừng trị, cho nên Lâu Hường Văn tình nguyện tự hủy hình tượng.

Dù sao mình cũng là một kẻ tham ăn, về sau để cho vương gia ghét nhìn đến bản thân mình mà tránh ra, ba vị phu nhân tốt nhất xem mình như một nha đầu thôn dã quê mùa không đáng quan tâm, việc này quả là quá hoàn mỹ.

“Tiểu Mộc Đầu, nghe nói Tiểu Hà chết rồi, ngươi có biết không?” Vốn dĩ Phượng Kính Dạ đang nhàn nhã uống trà, đặt tách trà không nhẹ không nặng đặt ở trên bàn. Phảng phất một tiếng, mắt phượng sắc bén nhìn Lâu Hường Văn.

Vốn dĩ còn chuẩn bị ăn tối no, hôm nay nghe được câu hỏi của Phượng Kính Dạ, Lâu Hường Văn chỉ có thể không cam lòng buông chén đĩa xuống, dù sao mình cũng chịu không ít rồi, đoán chừng cũng không còn hình tượng gì, nếu không thì sao vương gia lại lên tiếng cắt ngang việc ăn cơm của mình, đoán chừng hẳn đã nhìn sinh ra chán ghét rồi.

“Lâu Hường Văn đứng dậy, lại cúi đầu thái độ cung kính hèn nhất, “Nô tỳ biết sai.” Nếu giờ phút này cô ngẩng đầu lên, sẽ phát hiện trong mắt Phượng Kính Dạ tuyệt đối không phải vẻ chán ghét gì, chỉ là lo lắng cô ăn quá nhiều sẽ bị đau dạ dày.

“Tiểu Mộc Đầu, ngươi làm sai ở chỗ nào?” Âm cuối nâng cao, Phượng Kính Dạ dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Lâu Hường Văn cúi đầu, giọng nói trong sáng mang theo mỉa mai hoặc, “Ngẩng đầu lên, nhìn bốn vương nói!”

Điều chỉnh thái độ một lúc, Lâu Hường Văn nhanh chóng ngẩng đầu lên, dưới ánh nến sáng ngời, là vẻ mặt tinh xảo mà thanh tú, mặt mày nhỏ nhắn, lông mày cong, ánh lên trong đôi mắt cũng có vẻ cong cong, tựa hồ chung quanh nhìn vào đều mang theo nụ cười.

Mặt trắng nõn, không có chút son phấn, chỉ lộ ra màu da vốn có, cho dù trên người rất gầy, nhưng trên mặt lại vẫn có chút thịt, trắng non mềm mại, tựa hồ bán vào là có thể bóp ra hạt châu nước, bởi vì xụ mặt nên có chút nghiêm túc, cho nên trên gương mặt cũng chỉ có hai lúm đồng tiền nho nhỏ lõm xuống.

“Tiểu Hà cung khai một chút, trước đó cô ta đã từng lén ra vương phủ hẹn hò, thời gian trôi qua nửa năm, nô tỳ đoán chừng sự việc bị bại lộ, không muốn bị đánh, cho nên mới cắn lưỡi tự sát.” Lâu Hường Văn nhanh chóng mở miệng, khuôn mặt thản thờ như nhìn Phượng Kính Dạ, nhưng ánh mắt lại không có gì cháy bỏng tan rã, căn bản nói rõ ra như đi vào cõi thần tiên.

“A, như vậy, tại sao trước đó Lôi quân gia thẩm vấn mà Tiểu Hà lại cắn chặt miệng không nói?” Thái độ Phượng Kính Dạ nhìn không ra là đang vui hay là tức giận, nhàn nhạt hỏi lại một câu. Sau đó đưa mắt nhìn Lâu Hường Văn ngồi ở bên cạnh ba vị phu nhân, môi mỏng dính chặt lại, cười như không cười, “Các ái phi nghĩ thế nào?”

“Hồi bẩm vương gia, trước khi Tiểu Hà bị Lôi quân gia thẩm vấn đã từng gặp trở ngại tự tìm cái chết, sau khi nô tỳ thẩm vấn, liền đem cửa khóa lại, chìa khóa vẫn còn ở trong tay nô tỳ, cho nên nô tỳ phỏng đoán Tiểu Hà đã nhổ khăn trong miệng ra, sau đó cắn lưỡi tự sát.” Lâu Hường Văn mang theo túi trong người lấy ra chìa khóa đặt ở trên bàn, chứng cứ có sức thuyết phục, tuyệt đối Tiểu Hà vì chuyện vụng trộm, sợ tội tự sát, tuyệt đối không cần thiết, sau đó chuyện này xem như không còn quan hệ với mình rồi!

“Tiểu Mộc Đầu, ngươi cũng biết quy củ vương phủ không thể phá, bao che phạm nhân tội trạng giống nhau!” Ngữ điệu Phượng Kính Dạ rét lạnh chìm xuống mấy phần, mắt phượng hẹp dài nhìn chằm chằm Lâu Hường Văn trước mắt, thiện lương của nàng muốn kéo dài đến khi nào thì? Trong vương phủ, nhất định không được phép mềm lòng thiện lương!

“Nô tỳ không dám!” Trực tiếp đáp lại vẻ quan sát của Phượng Kính Dạ, vẻ mặt Lâu Hường Văn rất vô tội, “Nô tỳ không có ý bao che bất luận kẻ nào!”

“Nhưng sao bốn vương nghe nói Tiểu Hà từng nói cô ta chỉ trông chừng cho người khác, phạm vào quy củ của vương phủ đó chính là tử tội!” Cuối cùng lời cũng kết thúc, tuần nhan Phượng Kính Dạ đột nhiên

chuyển thành giận dữ, ngũ quan anh tuấn, nhưng chốc lát lại trở nên tuấn dật tao nhã, chỉ chốc lát sau giống như mưa to gió lớn, rét lạnh đầy khiếp sợ.

Nháy mắt, trong phòng khác không khí căng thẳng quỷ dị, mỗi người không khỏi tự chủ nín thở, bọn nha hoàn càng bị uy hiếp khiếp sợ, giật mình liếc mắt nhìn rồi cúi đầu xuống, không dám thở mạnh một chút, Dung Trắc Phi với Trịnh phu nhân xoay người một chút, dù sao cũng là chủ tử, không thể không có cam đảm đến như vậy.

Lâu Hưởng Văn có chút tức giận liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ, rõ ràng mình sẽ tránh được, tại sao vương gia lại muốn kéo mình vào trong nước đục sâu không thấy đáy này.

Đang ở vương phủ, chính là người của vương phủ! Phượng Kính Dạ thần nhiên nhìn Lâu Hưởng Văn với ánh mắt hơi buồn bã kia, Tiểu Mộc Đầu quả thật chỉ bị bức ép mới nóng tính, mới nhận thấy được cảm xúc chân thật của cô.

“Thế nào, còn phải tự mình để bản vương chỉ đích danh hay sao? Có lá gan làm không có gan thừa nhận sao?” Phượng Kính Dạ cười lạnh, nhướn mày sao, ánh mắt sắc bén như đao, lạnh lùng nhìn về phía đầu dưới Văn phu nhân.

Thật ra hắn đã sớm biết, từ lúc mới bắt đầu cũng đã biết! Văn phu nhân đáp trả lại ánh mắt vô tình lãnh khốc kia của Phượng Kính Dạ, rõ ràng nam nhân tuấn nhã này vẫn đang cười, thần nhiên ngồi ở trên ghế, màu lam cấm bào toàn thân càng tăng thêm vẻ hơn người, dù long chương phượng tư nhưng tim của hắn lạnh băng, máu rất lạnh lùng!

Phịch một tiếng đã quỳ gối trên đất, Văn phu nhân cúi đầu, không hề nhìn Phượng Kính Dạ một cái, có lẽ là sợ hãi cho nên dù đang quỳ, thân thể vẫn như cũ có chút run rẩy.

“Dẫn đi, phong tỏa viện Văn Thị, tất cả tôi tớ cấm ra ngoài.” Một đạo thanh âm không lớn nhưng cũng đã quyết định số mạng của Văn phu nhân, thần sắc Phượng Kính Dạ từ đầu tới cuối đều bình tĩnh như thế.

13. Chương 13: Tranh Đấu Gay Gắt

“Tiểu Mộc Đầu, nếu không phải Tử Thư nói rõ chân tướng cho bản vương biết, không phải ngươi lại muốn tiếp tục giấu diếm?” Văn phu nhân bị dẫn đi, Phượng Kính Dạ khôi phục lại nụ cười, nâng chung trà lên, đột nhiên khẽ cười nhướn mày kiêu, “Minh Dung, nàng nói bản vương nên ban thưởng gì cho Tử Thư đây?”

Mặc dù Dung Trắc Phi có chút không cam lòng, nhưng Phượng Kính Dạ lên tiếng, thân là nữ chủ nhân của vương phủ, Dung Trắc Phi nũng nịu cười một tiếng, mặc dù thần sắc cao ngạo, nhưng đối mặt với Phượng Kính Dạ biến thành tràn đầy tình yêu, “ Trong cung nô tì có một cây vải gấm, chỉ bằng vương gia hãy ban thưởng cho Tử Thư đã lập một công lao lớn.”

“Cũng được, một hồi nàng cho người đưa qua Tử Thư đi.” Phượng Kính Dạ gật đầu một cái, không phải là không nhìn thấy trong ánh mắt Dung Trắc Phi đang lóe lên mưu tính, chỉ là chán phải quan tâm đến, ngón tay khẽ gõ vào mặt bàn, “Tiểu Mộc Đầu, ngươi nói người làm việc bất lực, vi phạm quy củ của vương phủ, bản vương nên phạt người thế nào đây?”

“Mặc cho vương gia xử trí!” Lâu Hưởng Văn có chút ỉu xiu, không còn sức trả lời một câu, chỉ trong chớp mắt Tử Thư đã bán đứng mình, đem chuyện Văn phu nhân vụng trộm nói cho Phượng Kính Dạ biết, mặc dù Lâu Hưởng Văn có chút thất vọng, nhưng cũng biết đây là Tử Thư muốn tranh công với Phượng Kính Dạ, biến mình thành đá kê chân mà thôi.

“Thấy sáng nay người rửa tay làm đồ ăn sáng cho bản vương.” Phượng Kính Dạ cố ý dừng lại một chút, trên trán nhuộm nụ cười khô ngô, từ trong mắt phượng chợt lóe lên vẻ hài hước.

Lâu Hường Văn vừa nghe có cơ hội chuyển biến, đôi mắt lập tức sáng long lanh nhìn Phượng Kính Dạ, tha thiết nhìn hân, hy vọng có thể được xử lý khoan hồng.

“Bổn vương cho người một cơ hội lấy công chuộc tội, Văn thị phạm vào gia quy trong vương phủ, xóa tên đuổi đi, chuyện này sẽ do Tiểu Mộc Đầu người đảm nhiệm làm, chính là cơ hội của bổn vương cho người!” Phượng Kính Dạ hào phóng mở miệng, thưởng thức nhìn sự mong đợi đến kinh ngạc của Lâu Hường Văn, cuối cùng chuyển thành ngọn lửa giận hừng hực, hắng giọng cười lớn trực tiếp đứng dậy rời đi.

Độc ác, thật quá độc ác! Lâu Hường Văn nhìn về phía bóng lưng dưới bóng đêm, ánh mắt hung hăng như muốn chọc thủng. Vốn dĩ chuyện này coi như đã qua, nhưng quay đầu lại, tại sao lại rơi trên đầu mình nữa!

Cẩn rằng nghiêng lợi, Lâu Hường Văn cơ hồ muốn xông lên nắm lấy áo của Phượng Kính Dạ hỏi một câu, chẳng lẽ đối trước mình đào tổ phần nhà vương gia, để cho hân bắt nạt mình như vậy! Giết người không thấy máu cũng không có ác độ như vậy chứ!

“Mộc Mộc, người và Tử Thư còn có Thiên Thiên, mặc dù là nha hoàn vương phủ, tuy nhiên cũng tình như tỷ muội, hôm nay nếu không phải Tử Thư đem chuyện Văn phu nhân vụng trộm nói cho vương gia biết, Mộc Mộc nhất định lại mềm lòng giấu giếm, chuyện xấu này nếu như ngày sau bị người bên ngoài vương phủ biết, vậy coi như làm bẽ mặt vương gia rồi.”

Trịnh phu nhân cất giọng cười đứng dậy, cổ áo hoa lệ có chút mở lớn, mang theo bộ dáng quyến rũ lẳng lơ, trên mặt Trịnh phu nhân hóa thành nhàn nhạt, kéo búi tóc, bộ dáng hòa ái dễ gần, thậm chí còn nâng bàn tay lên vỗ vỗ vào bả vai Lâu Hường Văn, dứt tiếng cười quay lại nhìn, “Dung Trắc Phi, không biết lời này của muội muội nói có đúng không?”

Mặc dù Trịnh phu nhân xuất thân thanh lâu, nhưng mấy câu nói ngắn ngủi, chẳng những che bao thân phận nha hoàn của Lâu Hường Văn và Tử Thư, thậm chí gián tiếp khích bác quan hệ của Tử Thư và Lâu Hường Văn, dù sao Văn phu nhân gặp riêng nam nhân là Tử Thư mật báo.

“Hừ, nếu chuyện xấu như vậy còn dám làm, há có thể lừa gạt được vương gia.” Không có Phượng Kính Dạ, Dung Trắc Phi khôi phục thái độ cao ngạo, liếc mắt nhìn khinh miệt Lâu Hường Văn và Trịnh phu nhân, lên mặt nạt người dùng tư cách nữ chủ nhân vương phủ khoan dung khiến trách, “Các người tốt nhất lấy Văn thị làm ví dụ, đừng xuất hiện chuyện như vậy, vương gia cũng sẽ không khai ân đuổi các người ra khỏi vương phủ dễ dàng như vậy! Bổn vương phi sẽ lột da các người!”

“Dạ, nô tỳ biết rõ.” Lâu Hường Văn hạ đầu thấp đến không thể thấp nữa, liếc nhìn bụng nhỏ có chút nhô ra, quả thật đã ăn rất nhiều, “Nô tỳ trở về để tĩnh tâm lại.”

Tiếng nói vừa ngừng, Lâu Hường Văn khom người thối lui đến cửa, sau đó xoay người lui ra khỏi phòng khách, ngẩng đầu lên liếc bóng đêm hắc ám một cái, chờ đi đến cửa viện thì bước nhanh hơn, nhìn Thu Phong Viện chỉ cách ba bước hai bước liền chạy chậm dần.

Nhìn vẻ hèn mọn rời đi của Lâu Hường Văn, Dung Trắc Phi xem như hài lòng, liếc mắt nhìn Trịnh phu nhân nhưng không tỏ thái độ gì, lạnh giọng khế hừ, chỉ là tiện nhân được vương gia mua từ thanh lâu về, thật sự cho rằng vương gia xem trọng nàng sao, đúng là không biết thẹn.

“Nô tì cũng đã trở về rồi!” Ngược lại Trịnh phu nhân rất lễ phép nói một tiếng, cũng xoay người rời đi, nha hoàn sau lưng lập tức hành lễ với Dung Trắc Phi rồi vội vàng rời đi.

Trừ sanh ở phủ Thừa Tướng Minh Gia, Dung Trắc Phi xem mình là gì! Cơ hội tốt như vậy, khiến Lâu Hường Văn cùng Tử Thư nội đấu, Dung Trắc Phi cũng làm cho Lâu Hường Văn có cơ hội đào tẩu! Trịnh phu nhân khéo léo thoáng trên mặt vẻ châm chọc, mới vừa rồi vương gia muốn Dung Trắc Phi ban thưởng đồ cho Tử Thư, dùng chút suy nghĩ Trịnh phu nhân cũng biết, Dung Trắc Phi nhất định mượn cơ hội này đi dạy dỗ Tử Thư.

Nếu như vừa rồi Dung Trắc Phi làm theo lời của mình Lâu Hường Văn, Tử Thư chẳng những ghen ghét Dung Trắc Phi, nhất định cũng sẽ hận Lâu Hường Văn, bởi vì Tử Thư mật báo trước, nếu như Lâu Hường Văn cùng Dung Trắc Phi đi cùng, nhất định sẽ bị Tử Thư cho rằng vì mình mật báo mà Lâu Hường Văn muốn báo thù mình, như vậy sẽ náo loạn một trận, bản thân là người hiểu rõ tri thức lễ nghĩa, phu nhân

phải dịu dàng nhu mì, khiến vương gia thay đổi cách nhìn đối đãi, đáng tiếc vào buổi tối Lâu Hường Văn rất sợ phiền phức, trốn đi quá nhanh.

Mà giờ khắc này trong phòng khách, nha hoàn thân cận ở bên cạnh của Dung Trắc Phi, chính là hồi môn nha hoàn đi cùng mình từ Minh phủ Thừa Tướng, nhỏ giọng mở miệng, “Vương phi muốn đem cây lụa màu đỏ sẫm này ban thưởng cho Tử Thư sao?”

“Không tệ, chính là cây lụa màu đỏ thẫm này, màu tím ngằm ý che đậy giả tạo, đồ của bọn vương phi không muốn tiện tỳ quyến rũ kia sử dụng!” Minh Dung cười lạnh châm chọc, vương gia lại thương yêu cái thứ yêu tinh Tử Thư đó, mà mình là chủ tử được Phượng vương gia cưới hỏi hoàng đế, Tử Thư là thứ gì, con diêm không biết xấu hổ, muốn tranh giành tình cảm với mình, thật không muốn sống mà!

14. Chương 14: Dạy Đỗ Tử Thư

“Mộc Mộc, Mộc Mộc, đã xảy ra chuyện rồi.” Đoàn Tử căng thẳng đầy nghiêm túc, không còn vẻ hoạt bát thường ngày, sùi mắt ử rử cúi đầu, làm cho người ta thấy vẻ ngây thơ hoàn toàn suy sụp.

Nóng quá! Mặt trời buổi sáng chiếu thẳng vào trong phòng ngủ, nhiệt độ càng tăng cao, làm Lâu Hường Văn lặn qua bên này đến bên kia, mà cảm thấy thân thể nóng như cây đuốc.

“Lại xảy ra chuyện gì?” Mồ hôi thấm ướt đầm dính tóc vào trên trán, Lâu Hường Văn không cam lòng bò xuống giường, cắn răng nghiêng lợi nguyên rửa vương gia một lần nữa, đáng đời bị cấm sùng!

“Tử Thư và Dung Trắc Phi sáng sớm lại cãi nhau nữa rồi.” Đoàn Tử dĩ nhiên đứng ở bên Tử Thư, mặc dù ngày thường thấy Tử Thư nhưng vẫn cảm thấy ớn lạnh cả người, nhưng Đoàn Tử thấy Tử Thư đối xử với Lâu Hường Văn rất tốt, chuyện Tiểu Hà còn nhờ vào Tử Thư thăm vấn mà cung khai ra, cho nên Tử Thư gây sự với Dung Trắc Phi, Đoàn Tử mới vội vàng như vậy, dù Tử Thư được cưng chiều như thế nào cũng chỉ là một đứa nha hoàn.

“Tại sao lại cãi nhau chứ?” Lâu Hường Văn nghe lời này, nở nụ cười đáng sợ, trên mặt trắng nõn lộ ra lúm đồng tiền sâu, đôi mắt lấp lánh, trông như tiểu hồ ly, gây tức giận, để cho tên vương gia kia không còn tìm cách giằng vò mình, nhân cơ hội nội bộ mâu thuẫn, đáng đời, đúng là cách trả thù tốt!

Đoàn Tử nhìn Lâu Hường Văn không giống trước kia, bộ dạng không thèm quan tâm đến những chuyện vặt vãnh trong vương phủ này, lập tức hiểu Lâu Hường Văn đang lo lắng cho Tử Thư, nên tường thuật lại tất cả chi tiết cho Lâu Hường Văn.

Buổi sáng Dung Trắc Phi mang theo tiểu nha hoàn cùng đi đến Kỳ Lâm viện, dù sao tối hôm qua Phượng Kính Dạ đã nói muốn ban thưởng Tử Thư, nhưng Dung Trắc Phi lại ban thưởng là một cây lụa. Đó là cây tơ lụa màu đỏ chót trong cung ban tặng, vốn là cực kỳ quý giá, nhưng vì có những đóa hoa màu tím, dĩ nhiên Minh Dung cực kỳ không thích, trực tiếp ném vào trong kho của viện.

Người của Phượng vương phủ biết Tử Thư chỉ mặc xiêm áo màu tím, Dung Trắc Phi lại đem một cây lụa màu đỏ thẫm với những bông hoa tím, nói khó nghe chính là muốn dần vật mặt của Tử Thư, màu đỏ thẫm với hồng hồng ở vương phủ chỉ có vương phi mới có tư cách mặc, các phu nhân chỉ có thể mặc màu phấn hồng.

Một cây lụa còn là hoa màu tím, điều này rõ ràng chính nói trong vương phủ Dung Trắc Phi là chánh chủ, Tử Thư chỉ là nha hoàn ở Kỳ Lâm Viện được cưng chiều, giống như đóa hoa màu tím bình thường chỉ làm nền mà thôi.

“Mộc Mộc, Tử Thư chờ Dung Trắc Phi vừa đi, đem cây lụa quăng xuống đất, sau đó trong phòng gì đó, tất cả đều bị đập nát, tất cả nha hoàn cùng gã sai vặt không dám đi vào, nghe nói nghiêm mực vương gia thích nhất đều bị đập nát.” Đoàn Tử nói xong, trong đôi mắt tràn đầy sợ hãi, cả vương phủ cũng chỉ có Tử Thư can đảm dám đập đồ gì đó của vương gia.

Mình thật may là không có bị Dung Trắc Phi lôi kéo, cùng nhau đi ban thưởng cho Tử Thư! Lâu Hưởng Văn may mắn mình đã tránh được một kiếp nạn, nhìn Đoàn Tử hưng phấn, nhưng cũng tức giận, vắn lỗ tai của cô ngay, “Ta đã nói người không được dính vào chuyện Kỳ Lâm Viện, thì người lại dò hỏi cẩn thận hơn quá đó.”

“Mộc Mộc, đau lỗ tai đó!” Đoàn Tử nhanh chóng tránh tay Lâu Hưởng Văn ra, vuốt vuốt lỗ tai bị ngược đãi của mình, vô tội giải thích, “Ta không có đi đại sảnh, là Dung Trắc Phi tặng thưởng, đột nhiên sau khi trở về từ Kỳ Lâm Viện, thấy cây lựu bị ném xuống đất, Dung Trắc Phi đánh Tử Thư một cái tát, nói nàng không biết điều, thậm chí ngay cả đồ trong cung ban thưởng gì đó cũng dám chà đạp, đây là sỉ nhục đồ hoàng gia, nếu như bị những người khác biết, chuyện không tốt truyền ra chính sẽ trừng trị tội vương gia bất kính hoàng tộc!”

Vương gia sao dễ dàng để người khác bắt được nhược điểm để trị tội chứ? Trong đầu Lâu Hưởng Văn hiện ra gương mặt tà mị cười tuần tú như không cười của Phượng Kính Dạ kia, tức giận hừ hai tiếng, lau mồ hôi mỏng đi trên trán, chỉ có vương gia trị tội người khác.

“Mộc Mộc, người không nên đi nhìn Tử Thư một chút?” Đoàn Tử nhìn Lâu Hưởng Văn hỏi thăm, tính tình Tử Thư ngạo mạng như vậy, đột nhiên bị Dung Trắc Phi đánh, chỉ sợ tâm tình không tốt.

“Đoàn Tử, người nói ở vương phủ này lớn nhất là vương gia, hay là Dung Trắc Phi lớn nhất?” Lâu Hưởng Văn khoanh chân ngồi ở trên chiếu trúc, cười híp mắt nhìn về mặt Đoàn Tử không hiểu ở trước mặt

“Đương nhiên là Vương gia lớn.” Đoàn Tử không hiểu tại sao Lâu Hưởng Văn đột nhiên hỏi vấn đề không cần giải thích này, nhưng Đoàn Tử phát hiện từ xưa cho tới nay mình vẫn chưa bây giờ biết rõ trong đầu Lâu Hưởng Văn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

“Không đúng sao, Tử Thư bị đánh chính là ý của vương gia, người không sợ chết cứ đi gặp Tử Thư, đảm bảo người bị đánh sau đó chính là người.” Lâu Hưởng Văn cũng không ngờ lại nhìn có chút hả hê, mặc dù đúng như việc mèo ăn vụng đã được thực hiện, nhưng việc Tử Thư mật báo đúng là không tốt lành gì, cho nên Lâu Hưởng Văn cũng không ngu như vậy lại đi trêu chọc Tử Thư.

Nhìn mặt Đoàn Tử ngu si, Lâu Hưởng Văn thở dài một hơi, lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta thế nào lại có người hầu dẫn như thế này, vương gia biết rõ từ trước đến giờ Dung Trắc Phi cùng với Tử Thư bất hòa, lần này Tử Thư mật báo, vương gia để Dung Trắc Phi đi ban thưởng, chính là muốn họ cãi lộn với nhau, hơn nữa còn biết Tử Thư sẽ thua thiệt.”

Lợi dụng nữ nhân, nam nhân quả là gian trá rồi! Lâu Hưởng Văn hận hận liếc mắt nhìn ánh sáng mặt trời chiếu vào cửa sổ, không phải nói nam nhân là người không câu nệ chuyện tiểu tiết sao? Tại sao vương gia lại vô sỉ như vậy, không nói đến việc đi lợi dụng nữ nhân, còn cẩn thận quan sát, đưa mình đi đến Thu Phong Viện.

“Mộc Mộc, vì sao vương gia lại muốn giáo huấn Tử Thư?” Trong đầu Đoàn Tử là hồ nước rộng lớn, Tử Thư không phải được cưng chiều nhất sao? Dám cùng Dung Trắc Phi khiêu chiến, đều là do vương gia cưng chiều quá mà ra ngoài kết quả này, tại sao muốn để Dung Trắc Phi dạy dỗ Tử Thư chứ.

Lâu Hưởng Văn híp mắt suy tư, tối ngày hôm qua trở lại Thu Phong Viện, Lâu Hưởng Văn nghĩ mãi cho đến khi ngủ thiếp đi, vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân, xác định vương gia thực cưng chiều Tử Thư, hơn nữa Tử Thư đem mình làm đá kê chân đi mật báo, nhưng cũng có thể là do vương gia cao hứng quá, bởi vì Tử Thư đối với Vương gia không chút nào giấu giếm, trung thành như vậy tại sao phải bị giáo huấn.

“Thôi, đừng nói nữa, Đoàn Tử, người nhớ lòng của vương gia so với tâm tư nữ nhân còn phải phiền toái hơn, cho nên chuyện vương phủ người không cần phải mò mẫm dính vào!” Lâu Hưởng Văn phớt lờ nhìn về phía Đoàn Tử dận dỏ, dù sao cô nghĩ không ra rốt cuộc vương gia đang tính toán cái gì, hơn nữa mình còn phải đi khắc phục hậu quả chuyện Văn phu nhân rời khỏi vương phủ, vừa nghĩ tới việc này, Lâu Hưởng Văn hận không thể đem Phượng Kính Dạ cắn chết, tại sao đến cuối cùng cứ đem chính mình lôi xuống nước!

15. Chương 15: Máu Lạnh Tuyệt Tình

Lâu Hưởng Văn không nghĩ ra tại sao vương gia mượn tay Dung Trắc Phi dạy dỗ Tử Thư, dĩ nhiên Đoàn Tử chỉ là người hầu nhỏ nhoi làm sao biết rõ, Lâu Hưởng Văn không ngừng tiếp tục suy nghĩ, nhưng lại càng không nghĩ ra, cảm giác trong lòng này giống như một con mèo không ngừng gãi, rốt cuộc khiến Lâu Hưởng Văn phát hiện mình không thể chịu đựng được cần phải đi tìm người am hiểu nhất.

“Lôi bá, người nói xem vương gia đang diễn tuồng gì vậy?” Lâu Hưởng Văn cười híp mắt, mở miệng nói, nhìn bộ dáng nhỏ bé trông rất lạnh trí, không giống khi đối mặt bộ dáng hèn mọn của Phượng Kính Dạ, giờ phút này đang ngồi ở trên ghế, ánh mắt sáng long lanh, bởi vì cười, lúm đồng tiền trên gương mặt lõm xuống, khoe môi gior lên, thấy thế nào cũng có vẻ hoạt bát cởi mở.

“Không nghĩ ra thì đừng nghĩ, lòng vương gia, người có thể nghĩ thông suốt sao.” Mọi người ở vương phủ rất kiêng kỵ kính nể Lôi quân gia, mỗi ngày vô cùng nghiêm túc, ánh mắt dữ dằn, chỉ cần phát hiện sai lầm, tuyệt đối sẽ không nuông chiều, thậm chí người vương phủ không hề nhìn thấy qua nụ cười của Lôi quân gia.

“Lôi bá, người không nói ra, ban đêm con không thể ngủ được đó!” Lâu Hưởng Văn lôi kéo ống tay áo Lôi quân gia làm nũng, đáng thương ngược đầu nhìn Lôi quân gia, “Do con không hiểu rõ ý của Vương gia, cho nên từ nay về sau lỡ con làm sai chuyện gì, chắc chắn sẽ bị phạt, Lôi bá, người xem thân thể nhỏ bé của con có thể hứng chịu gia quy của vương phủ sao?”

“Tử Thư đã bán đứng người, người cứ mặc kệ chuyện của nàng ta làm đi?” Lôi quân gia nghiêm mặt, thanh âm lạnh nhạt khiển trách.

“Trời đất chứng giám, con tuyệt đối không phải giúp Tử Thư, con chỉ đơn thuần muốn biết tâm tư của Vương gia!” Bớt huyền não lại, bàn tay nhỏ bé nâng lên ngang lỗ tai, Lâu Hưởng Văn trịnh trọng không ngừng thề thốt, sợ Lôi quân gia không tin mình.

Mình cũng không thiện lương như vậy đâu, tính tình Tử Thư thuộc dạng âm tình bất định, một hồi tốt, một hồi sinh ra ác độc. Trước kia không nói, lần này Tử Thư bị Dung Trắc Phi đánh, Lâu Hưởng Văn tuyệt đối sẽ không ngu ngốc đi trêu chọc Tử Thư, trở thành nơi trút giận của cô ta.

” Lòng của Vương gia. . . .” Tiếng nói Lôi quân gia dừng một chút, mở to hai mắt, hiếu kỳ không ngừng nhìn Lâu Hưởng Văn, sau đó lộ ra dáng vẻ phớt tỉnh mở miệng, “Người đi hỏi Vương gia đi.”

“Không được!” Lâu Hưởng Văn nhảy lên rất cao, trực tiếp lắc đầu, ngu mới đi trêu chọc Vương gia, không có gì còn bị Vương gia làm hại, nếu mình tái phạm dính vào chuyện ngu ngốc, không phải tìm vào chỗ chết sao.

Lôi quân gia cực kỳ mâu thuẫn nhìn Lâu Hưởng Văn, ánh mắt phức tạp lóe lóe, rốt cuộc mở miệng nói, “Thân thể hoàng thượng càng ngày càng kém, đã qua hai năm đều không quan tâm đến chuyện triều chánh, cứ luôn phải dùng thuốc để kéo dài mạng sống. Ở trong triều đình, quan hệ của Thái Tử với Tam vương gia càng ngày càng trở nên căng thẳng. Lúc này, Vương gia cần phải dẹp yên chuyện vương phủ, mới có thể chuyên tâm xử lý đại sự bên ngoài.”

Dẹp yên vương phủ? Trong đầu Lâu Hưởng Văn kinh ngạc nghĩ đến bốn chữ này, là có ý gì? Vương gia muốn vương phủ yên ổn, vậy phải làm sao? Tử Thư sẽ không an phận, tính tình ương ngạnh cũng là tấm gương do Vương gia cưng chiều mà ra, hơn nữa Tử Thư chỉ là một nha hoàn, cho nên người Vương gia muốn trừ đi là Dung Trắc Phi, mà Tử Thư chỉ là một con cờ thôi sao?

Trong lòng cảm giác có chút lạnh lùng, có chút lạnh dăm, không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt Lâu Hưởng Văn liền tái nhợt, cho dù là Hạ Thiên nhưng lại có cảm giác tay chân lạnh như băng, trên người toát mồ hôi lạnh.

Chuyện Văn phu nhân vụng trộm tạm thời không nói, bất kể là Tử Thư hay là Dung Trắc Phi ở vương phủ rất ương ngạnh, nhưng tìm các nàng đều hướng về Vương gia, nhưng hôm nay Vương gia lại muốn lợi dụng họ nội đấu để diệt trừ đối phương, Dung Trắc Phi xảy ra chuyện, sẽ lấy thế lực Minh Gia ra, chỉ sợ Tử Thư chỉ có một con đường chết, nếu không Minh Gia sao có thể từ bỏ ý đồ?

“Vương gia sao có thể ác như vậy?” Tại sao giữa người và người cũng có thể lợi dụng? Lâu Hượng Văn cúi đầu, sắc mặt có chút tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn, không nói ra được cảm thấy rất khó chịu, cảm giác đè nén giống như bàn tay giữ chặt lại ở cổ họng. Mình biết rất rõ, cho nên mới trốn đến nơi rất xa, nhưng sao vẫn có loại cảm giác thất vọng?

“Mộc Mộc, người ở đây nói bảy bệ gì đó, ở trong vương phủ không được phép mềm lòng, Vương gia làm nhiều chuyện như vậy, không phải là vì. . . .” Lời còn không có nói ra, Lôi quản gia dừng lại lời nói, nhìn bóng dáng cao ngất ở cánh cửa màu đen, sau đó cung kính khom người, bước chân chậm lại lui ra ngoài.

Mắt phượng hẹp dài của Phượng Kính Dạ lẳng lặng cúi đầu nhìn, không biết thần trí của Lâu Hượng Văn đã bay đến địa phương nào, trong một thời gian ngắn nụ cười trên khuôn mặt anh tuấn của hắn liền mất đi nụ cười, mang vẻ lạnh nhạt mà nghiêm nghị, thì ra khi Phượng Kính Dạ không cười lại xem ra lãnh khốc vô tình như thế.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy trong tròng mắt đen của Phượng Kính Dạ ẩn giấu vẻ quan tâm cùng lạnh nhạt bất đắc dĩ, Tiểu Mộc đầu chính là quá mềm lòng, mà ở bên cạnh Phượng Kính Dạ, nhất định không được phép mềm lòng, cho nên hắn phải hung ác tuyệt tình, để cho Tiểu Mộc đầu của hắn nhanh chóng lớn lên, cho dù cô oán giận cũng tốt, lẫn tránh cũng được, đợi ngày sau chờ thiên hạ an định, cho dù cô mềm lòng thì trong mắt cũng không được lộ ra, cho dù trong vương phủ cũng là nước sâu vô cùng, càng không cần phải nói vương phủ đến thế cục ở bên ngoài, cho nên giờ khắc này Tiểu Mộc đầu nhất định không thể gặp chuyện không may xảy ra.

“Trách Bổng vương có lòng dạ độc ác có phải không?” Phượng Kính Dạ mở miệng cười, môi mỏng chậm rãi cười.

“Đúng là. . . . Vương gia, nô tỳ không dám!” Vốn cho là Lôi quản gia mở miệng, vừa mới trả lời, Lâu Hượng Văn nhận ra có cái gì không đúng, nhanh chóng ngẩng đầu lên đáp trả lại nụ cười tà mị kia của Phượng Kính Dạ, Lâu Hượng Văn lập tức nói vòng vo, lại cúi đầu cung kính có vẻ hèn mọn, chỉ là lần đầu tiên cảm giác nụ cười ấy của Phượng Kính Dạ sao lại máu lạnh vô tình như thế, có lẽ đây chính là người trong hoàng gia, không phải mình đã sớm biết rồi sao?

Nghĩ đến ngày đó, trời chiều như máu cả Dược Vương Cốc, nghĩ đến tình cảnh trốn chạy, cảnh dính đầy máu tanh cùng bụi bặm, nghĩ đến bóng dáng một số người hướng đến Sinh Tử Nhai nhảy xuống, Lâu Hượng Văn chợt siết chặt tay, móng tay hung hăng nhấn vào trong lòng bàn tay. Người trong hoàng gia, từ trước đến giờ đều máu lạnh vô tình, luôn có thể lợi dụng mọi người bên cạnh mình, chính mình biết rất rõ vậy tại sao còn cảm thấy thất vọng, còn cảm thấy khó chịu.

“Tiểu Mộc đầu, nhìn Bổng vương!” Phượng Kính Dạ không biết tại sao Lâu Hượng Văn đột nhiên dùng ánh mắt xa lạ nhìn mình như thế, nhưng bất kể là vì sao, ánh mắt Phượng Kính Dạ rất lạnh lẽo, lộ ra bộ mặt không vui.

“Nô tỳ không dám!” Như cũ bốn chữ, không giống thường ngày với dáng vẻ cung kính, giờ phút này thanh âm Lâu Hượng Văn vừa êm ái lại mang theo nụ cười lạnh, nếu nghe cẩn thận, thậm chí có thể cảm thấy trong lời nói của cô rất châm chọc.

“Làm trái lệnh Bổng vương, Tiểu Mộc đầu, lá gan của ngươi ngược lại càng lúc càng lớn!” Thanh âm Phượng Kính Dạ rét lạnh mấy phần, cười lạnh bước chân tiến lên, thân thể Lâu Hượng Văn lui về phía sau, nhanh chóng lẩn người tiến lên, một bàn tay kèm theo mấy phần lực đè xuống bả vai Lâu Hượng Văn, một tay thô bạo nâng cằm của cô lên, ánh mắt lộ ra tia cười lạnh, “Tiểu Mộc đầu, ngươi có thể chạy trốn tới nơi nào đây?”

16. Chương 16: Kê Biên Tài Sản Viện

Phượng Kính Dạ lộ ra bản chất chân thật nhất của mình, mắt phượng nguy hiểm đây âm trầm, nụ cười băng hàn cực điểm, u âm làm người ta khiếp sợ, Lâu Hượng Văn lẳng lặng nhìn Phượng Kính Dạ cười lạnh,

cầm bị bấm đau, bả vai cũng bị bấm đau vô cùng, nhưng vừa nghĩ tới Phượng Kính Dạ máu lạnh vô tình đẩy thủ đoạn như thế, Lâu Hướng Văn vẫn cố chấp như cũ nhìn hẩn bằng ánh mắt xa lạ.

“Rất tốt, Tiểu Mộc đầu, ánh mắt này Bồn vương lần đầu tiên nhìn thấy!” Lên tiếng nở nụ cười, ánh mắt Phượng Kính Dạ nguy hiểm híp chặt lại, đột nhiên gương mặt tuần tú tiến đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Lâu Hướng Văn, tựa vào quá gần làm hơi thở lẫn nhau tựa cứ quần quít lấy nhau, môi mỏng lãnh khốc cong lên cười, đầy vẻ tàn nhẫn, “Tiểu Mộc đầu, ngươi vẫn nhất quyết cố chấp như vậy sao?”

“Nô tỳ không hiểu Vương gia đang nói gì.” Cầm Lâu Hướng Văn bị cấu chặt, thanh âm có chút cứng nhắc, khuôn mặt nhỏ nhắn mất đi vẻ sáng rực, Tiểu Mộc chết lặng như cũ nhìn Phượng Kính Dạ tức giận, dường như cô hoàn toàn trở thành người xa lạ.

“Rất tốt, rất tốt, để Bồn vương xem ngày sau Tiểu Mộc đầu ngươi sẽ kết quả thế nào đây!” Giận quá thành cười, Phượng Kính Dạ đột nhiên thu tay lại, ngược lại khôi phục dáng vẻ tuần nhã tôn quý quen thuộc, tất cả vẻ tàn khốc trong mắt đều rút đi, vẻ mặt thay đổi cực nhanh, làm cho người ta cơ hồ nghĩ đến nam nhân nguy hiểm vừa rồi chỉ là một ảo ảnh.

“Nô tỳ cáo lui!” Lâu Hướng Văn cúi đầu, sau đó xoay người từng bước từng bước rời đi, đi tới trong viện đột nhiên nghe được thanh âm thật lớn truyền từ sau lưng một hồi, Lâu Hướng Văn dừng bước chân lại trong một lúc, rồi kiên quyết rời đi lần nữa.

Còn Phượng Kính Dạ ở trong phòng khách, bàn gỗ đỏ ăm ăm ngã xuống đất, Phượng Kính Dạ dùng một chưởng đánh vào bàn gỗ vụn nát, nam nhân này luôn không kềm chế được bản tính cuồng dã, gương mặt tuần tú không còn vẻ dịu dàng, do hẩn cũng không dùng nội lực nên một chưởng này chỉ dùng sức lực của mình. Lúc này lòng bàn tay nứt ra, từng giọt máu tươi theo ngón tay thon dài, nhỏ xuống trên mặt đất.

Ánh mặt trời bên ngoài càng nóng, đã gần lập hạ nên trời càng ngày càng nóng, Lâu Hướng Văn cúi đầu nhỏ xuống, tại sao mình lại kích động như vậy?

Đều không liên quan đến mình, kết quả làm mình bị bấm vào cầm và bả vai đau đớn, đoán chừng cũng bị bầm đen rồi! Mình quả thật điên loạn! Lâu Hướng Văn đá một cước làm văng hòn đá nhỏ trước mắt, cau mày một cái, quyết định từ nay về sau, những thị phi của người trong Ly vương phủ cần phải tránh đi thật xa.

“Mộc Mộc, cô đi đây vậy, Văn phu nhân. À Văn thị vẫn chờ cô ở bên kia, mới đi ra khỏi vương phủ.” Tiểu nha hoàn thấy Lâu Hướng Văn giống như thấy được cứu tinh, nâng chân đau nhức tìm kiếm cô này giờ, khi nhìn thấy liền chạy tới, vẻ mặt vội vàng vô cùng, “Cứ trì hoãn nữa, sẽ mất thêm mấy canh giờ đó.”

Lại phải đến chỗ của Văn phu nhân! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâu Hướng Văn liền tái nhợt, thở dài một tiếng, không còn hơi sức liền phát tay một cái, để cho tiểu nha hoàn lui ra, một mình đi thẳng tới viện của Văn phu nhân.

Bao gồm Dung Trắc Phi, Trịnh phu nhân và Văn phu nhân, tất cả đều ở viện phía nam, mặc dù so với Kỳ Lâm Viện nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cũng là hậu viện Tiền viện, phải đi vào trong viện. Giờ khắc này, ở cửa viện của Văn phu nhân có hai thị vệ đang đứng canh, cả đám gã sai vặt cùng lão mục đứng thành hai hàng chỉnh tề chờ đợi, thấy Lâu Hướng Văn tới, lập tức ngưng tất cả việc bàn luận lại.

“Cô nương, hãy bắt đầu đi?” Lão mục cũng được xem là người dẫn đầu ở nội viện bên này, hướng về phía Lâu Hướng Văn ân cần cười, đã quan sát hết mọi thứ trong viện của Văn phu nhân, đây là cơ hội để xem có gì béo bở có thể vơ vét, chỉ cần Lâu cô nương mở một mắt, nhắm một mắt, những đồ trang sức bằng bạc gì đó, có thể len lén dấu riêng đi một hai cái cũng không có người chú ý đến.

“Ừ, bắt đầu đi.” Lâu Hướng Văn dẫn đầu mở rộng chân bước đi vào, nhìn thấy viện Văn phu nhân được canh chừng nghiêm mật, tránh Văn phu nhân đem đồ của vương phủ đi ra ngoài. Khi Phượng Kính Dạ ra lệnh, viện này liền bị thị vệ vương phủ trông chừng nghiêm ngặt.

“Cô nương, mời người ngồi, nơi này chỉ cần để Lão Bà đến làm là được.” Lão mục cũng chính là Lưu Thị, đã bốn mươi mấy tuổi, khôi ngô tráng kiện. Trong ngày thường, nha hoàn và gã sai vặt đều hô một tiếng Lưu Thấm, nhanh chóng nhân cơ hội di dời một cái ghế bỏ vào chỗ mát mẻ để Lâu Hướng Văn ngồi xuống.

“Không cần.” Tâm tình Lâu Hướng Văn có chút không tốt, nhất là thấy đôi mắt đỏ rưng rưng, đoán chừng Văn phu nhân cả đêm đã không có ngủ.

Một đêm ngắn ngủi, trong nháy mắt Văn phu nhân đã già đi rất nhiều, mặc dù trên người vẫn mặc y phục thường ngày, nhưng tóc có chút xơ xé. Một chút tinh thần cũng không có, ánh mắt rã rời như bị bệnh, khiến Lâu Hướng Văn nhớ đến việc gặp Phượng Kính Dạ, tùy tiện hy sinh một người đối với hắn mà nói, cần bản không đáng nhắc tới.

“Văn phu nhân, nô tỳ phụng mệnh Vương gia đến kê biên tài sản viện, không biết Văn phu nhân có sổ sách hay không, đều là đồ của vương phủ gì đó sẽ phải để lại, đồ gì của Văn phu nhân có thể mang đi ra ngoài.” Lâu Hướng Văn hơi cúi người hành lễ, sau mới mở miệng.

Vương gia rất phóng khoáng, lúc cao hứng đồ ban thưởng đều trực tiếp đưa tới đây, nhưng lúc Vương gia tuyệt tình lãnh khốc, sẽ không nhớ đến việc Văn phu nhân đã đi theo hắn mười năm qua.

“Hồ giả hồ uy, chó cậy chủ nhà!” Văn phu nhân đột nhiên cúi đầu nỉ cười, ánh mắt phẫn nộ ác độc nhìn chằm chằm Lâu Hướng Văn, trong nháy mắt cô ngẩng đầu lên, ngoài dự liệu mọi người, cô giơ tay lên, tát một cái vào mặt của Lâu Hướng Văn.

Bóng dáng khẽ động, nghiêng người tránh ra, Lâu Hướng Văn có chút kinh ngạc, không hiểu nhìn ánh mắt âm độc của Văn phu nhân cứ nhìn mình chằm chằm, người mặt báo là Tử Thư, người ra lệnh là Vương gia, tại sao Văn phu nhân lại dùng ánh mắt ác độc nhìn mình, mình chỉ là người bị hại, bị Vương gia lôi kéo xuống nước để dọn dẹp hậu quả mà thôi.

“Đứng lên mặt, ngươi tưởng rằng mình còn là phu nhân của vương phủ sao?” Lưu Thấm mới vừa mang ghế ra lấy lòng Lâu Hướng Văn không thành công, nhân cơ hội thấy Văn phu nhân muốn đánh Lâu Hướng Văn, lập tức bước nhanh đến, nôn nóng khiển trách. Bốp! Thanh âm bạt tay vang lên, mặt Văn phu nhân bị đánh lệch qua bên. Cả người tóc tai bù xù, cả mặt sưng đỏ, càng lộ vẻ nghèo túng không chịu nổi.

“Lưu Thấm, đi dò xét trong phòng đi!” Lâu Hướng Văn không vui nhìn thấy Lưu Thấm động thủ, không còn sức lực liền phát tay một cái, cứ để bọn họ đi vào trong phòng kiểm kê tài vật. Nếu như không phải Vương gia đem việc tội tệt này ném ỉnh, sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Lau chùi vết máu ở khóe miệng, Văn phu nhân vén tóc tán lác, một đôi mắt ác độc lạnh như băng nhìn chằm chằm Lâu Hướng Văn, thanh âm thê lương tựa như ác quỷ muốn lấy mạng, “Ta không cần người ở nơi này, giả bộ làm người tốt!”

Ở trong vương phủ, cho dù tốt bụng cũng bị đoán là loại Xuất Thiên ác ý (chơi bẩn), Lâu Hướng Văn thấy Văn phu nhân sa cơ lỡ vận, trực tiếp xoay người hướng đến bên ghế, cô không cần Văn phu nhân ơn mình, chỉ cần mình không thẹn với lòng là được, nói cho cùng đều là Vương gia gây chuyện! Nữ nhân của mình vụng trộm, tại sao cuối cùng người bị oán hận, thiếu chút bị đánh một cái tát vào người lại là mình!

17. Chương 17: Chi Tiết Sống Còn

Trong phòng Văn phu nhân bố trí đồ cổ bằng ngọc, tranh họa, một bức bình phong được bài biện cần phải được bảo lưu lại, quần sự đang đứng một bên ghi lại danh sách. Đồ trang sức Vương gia thường ngày ban thưởng, đều thuộc về tài vật của vương phủ, Văn phu nhân xúc phạm gia quy của vương phủ, ngoại trừ bị đuổi ra khỏi vương phủ, những món đồ này cô đều không có quyền mang đi .

“Đó là lúc sinh nhật tiểu thư Vương gia đã ban thưởng, ngươi hãy để xuống!” Nha hoàn Thúy Trúc cận thân bên cạnh Văn phu nhân kêu lên, tức giận cầm lấy hộp gỗ, len lén muốn đem mấy viên trân châu lấy làm của riêng thì bị Lưu Thấm nhào tới.

” Tiện nhân đáng chết, đây là vương phủ, chưa tới phiên ngươi giường oai!” Lưu Thấm đem trân châu trả lại vào bên trong hộp gỗ, thẹn quá hóa giận xoay người đi, một tay vịn lấy cánh tay của Thúy Trúc, tràn đầy nếp nhăn tức giận trên nét mặt già nua , “Cút qua một bên đi! Muốn chết phải không? Ngươi còn tưởng

rằng người là nha hoàn nội viện, tiện nhân không biết xấu hổ, người với chủ tử của người đúng là một dạng hạ tiện!”

“Ta liều mạng với người!” Thúy Trúc nhìn lại căn phòng vốn dĩ rất tao nhã, hôm nay bị lật tung trở nên ngổn ngang, tất cả y phục đều bị ném vào trên đất, còn có một gã sai vặt đang len lén giấu quần lót thường ngày của Văn phu nhân ở trong ngực, Thúy Trúc tức giận chảy ra nước mắt, kêu gào hướng vật lộn Lưu Thấm.

“Lộng hành, quá lộng hành rồi! Các người còn thất thần cái gì, đem tiện nhân này bắt lại, để Lâu cô nương xem kỹ một chút, đều là do Văn Thị dạy hư nha đầu này!” Bị bỏ nhào làm bà lão đảo một cái, vốn đang giấu cây Ngân trâm ở trong tay áo liền bị rút ra ngoài, Lưu Thấm mặt già đỏ lên, hung hăng đầy âm độc một cước đạp vào chỗ kín của Thúy Trúc.

“Được rồi, tranh cãi cái gì, nhanh dọn dẹp một chút, nếu như thấy người nào dấu đồ riêng, chờ kế tiếp cùng bị đuổi ra luôn đi!” Lâu Hường Văn nghiêm mặt, đáng tiếc thường ngày cô đều cười hì hì, đáng vẻ lưỡi biếng cho nên dù thanh âm lạnh, lại không có bao nhiêu uy nghiêm của nhất đẳng nha hoàn.

Nhưng dù sao Lâu Hường Văn cũng là nhất đẳng nha hoàn, lời này vừa nói ra, bọn sai vặt đang kiểm kê liền hai mặt nhìn nhau, bọn họ đang tranh thủ vớt đồ thì dừng lại, không dám lấy cái gì cả? Vì vậy mọi người đều liếc nhìn Lâu Hường Văn một cái, thấy Lâu Hường Văn ra lệnh, nhưng vẫn chưa chú ý đến, cứ đem mấy thứ len lén lấy được mang đi ra ngoài.

“Khi ra khỏi viện này, lục soát thân thể từng người một cho ta!” Lâu Hường Văn mặc dù không nhiều uy nghiêm, nhưng trái lại ném ra lời nói lưỡi biếng, xoay người hướng đi tới cửa.

Mấy gã sai vặt đang cất giấu đồ liền liếc nhìn nhau một cái, đúng là vẫn không hề biến sắc, đem mấy thứ cất đi liền bỏ xuống, nhưng mà gia quy vương phủ vô cùng nghiêm khắc, nếu quả thật dấu đồ riêng bị lục soát ra được, bọn họ sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc nhất.

Văn phu nhân cùng Thúy Trúc đứng ở trong viện giống như cọc gỗ, Lâu Hường Văn cũng không mở miệng nữa, ước chừng qua một canh giờ, quân sự đem sổ sách cầm đi tới, gã sai vặt sau lưng cũng đem rương gỗ chở tới, để Lâu Hường Văn đối chiếu con danh sách.

“Y phục gì đó cứ để Văn phu nhân mang đi ra ngoài, còn tiền hàng tháng của cô cứ tính ra hết rồi cấp cho Văn phu nhân đầy đủ đi.” Lâu Hường Văn biết chữ, rất nhiều nha hoàn và gã sai vặt cho rằng vì tính tình cô rất hiền lành nên mới trở thành nhất đẳng nha hoàn.

Dù sao rất nhiều nha hoàn gã sai vặt do không có cơm ăn, liền bị bán làm nô, nên sao có thể biết được chữ nghĩa. Sau khi tới được vương phủ, do có một chút lợi ích thông minh mới được đưa đi làm quân sự, dạy biết chữ để làm một số công việc khác.

Văn phu nhân thu dọn y phục thành hai gói, kế ước bán thân cùng với trăm lượng bạc đưa cho cô, người bình thường thì một năm chỉ chi tiêu 20 đến 30 lượng bạc, một trăm lượng nếu tiết kiệm sử dụng có thể dùng tới ba năm.

một lượng bạc= 200 nguyên, giá cả so có chút thấp, mọi người không nên so sánh với hiện tại nha.

Sau khi Văn phu nhân đứng lâu như vậy, tựa hồ cũng cả mặt dần dần giãn ra, cam chịu số phận, không cần dùng ánh mắt ác độc như vậy cứ nhìn chằm chằm Lâu Hường Văn, khổ sở mở miệng, “Đa tạ Lâu cô nương.”

“Không cần, đồ gì đó thuộc về Văn tiểu thư, sẽ phải để lại cho Văn tiểu thư.” Lâu Hường Văn lắc đầu nhìn Văn phu nhân một cái, cô tội gì phá hư gia quy của vương phủ, nếu như không phải cô dính vào chuyện vụng trộm, sẽ không biến thành thảm trạng như hôm nay.

Thấy Lâu Hường Văn không hiểu, Văn phu nhân nở nụ cười, khuôn mặt tự giấu cột, “Lâu cô nương cho là ta ngu sao? Ha ha, thật sự ta rất ngu, nhưng có một số việc làm không phải kết quả cũng giống nhau sao.”

Từ khi bị lão Vương phi làm nha hoàn cùng phòng với Vương gia, cô thật không có dã tâm gì, chỉ muốn chăm sóc thật tốt cho nam nhân anh tuấn cao ngạo to lớn cao ngạo, có thể sanh cho hần sanh một đứa con chính là hạnh phúc nhất đời, nhưng mà, ánh mắt Văn phu nhân nhìn Lâu Hường Văn rất hâm mộ, vì cô

vẫn chưa phát giác ra được sự thật. Bắt đầu từ hôm nay, trong vương phủ này sẽ không buông tha bất cứ nữ nhân nào, chẳng qua mình chỉ là người mở đầu mà thôi.

Đêm hôm đó, dường như đã qua ba năm cô sống đơn độc trong căn phòng trống rỗng, Văn phu nhân lần nữa nhìn bóng đêm nam nhân bước đến, cầm bào màu đen hoa lệ, gương mặt vẫn tuấn mỹ như cũ, trên trán tràn đầy ngạo khí tôn quý. Nhưng đêm hôm đó, nụ cười Vương gia sao mà tàn nhẫn như thế, hẳn để ỉnh lựa chọn? Lựa chọn lưu lại nữ nhi sống ở vương phủ với cuộc sống của một tiểu thư, còn lại là chọn hai mẹ con hai người bị đuổi đi.

Trong một khắc kia Văn phu nhân mới biết, thì ra nam nhân tuấn mỹ giống như thiên thần lại có lúc tình cảm như vậy, đối xử với mọi người thì máu lạnh vô tình, đối mặt với nữ tử trước mắt này lại dụng tâm như thế, hai chữ vụng trộm nặng như thế lại hung hăng đặt ở trên người mình, không còn quyền lựa chọn nào khác!

“Mộc Mộc, người đã cực khổ rồi.” Trịnh phu nhân còn chưa đến, thanh âm thanh thúy đã truyền từ xa tới, mang theo hai nha hoàn ở sau lưng.

Trịnh phu nhân xinh đẹp mỉm cười, liếc mắt nhìn bên này viện, vừa liếc nhìn Văn phu nhân liền thở dài một tiếng, tựa hồ cực kỳ tiếc hận cùng cảm thán, “Cuối cùng cũng là tỷ muội, chỗ này muội muội có chút tiền riêng, sau này Văn tỷ tỷ ở bên ngoài cũng có thể xoay sở cuộc sống của mình tốt hơn.”

Trong khi nói chuyện, Trịnh phu nhân cũng tiêu sái đi tới, giả bộ đưa hầu bao trong tay năm mươi lượng bạc kín đáo giao cho Thúy Trúc ở sau lưng Văn phu nhân, nhướn mày kiêu cưỡi, “Nhận đi, về sau ở bên ngoài vương phủ, sẽ phải cần dùng nhiều tiền.”

Trịnh phu nhân chợt nhỏ giọng, tựa hồ muốn cùng Văn phu nhân nói chút chuyện riêng, “Này sắp đến giờ đi khỏi phủ rồi, sao không thấy Vân Nhi? Phải để ẹ con nói chuyện một lúc chứ.”

18. Chương 18: Đau Khổ Cầu Xin

Văn phu nhân vẫn cố ngụy trang cứng rắn, đột nhiên liền sụp đổ, nước mắt bỗng chốc từ trong hốc mắt lăn xuống, khuôn mặt thê thảm nắm lấy tay Trịnh phu nhân bạc Trịnh đưa bạc ỉnh cầu khẩn, “Muội muội, hãy giúp ta một chút, ta muốn nhìn thấy Vân Nhi một cái, từ giả cùng con của mình.”

“Tỷ tỷ cầu xin lắm người rồi, Vương gia để Mộc Mộc phụ trách, chuyện này phải do Mộc Mộc gạt đầu.” Lúc này Trịnh phu nhân vẫn giữ nụ cười trên môi, vỗ vỗ tay Văn phu nhân có chút bi thương, ánh mắt quét về phía sau lưng nơi Lâu Hưởng Văn đứng cách đó không xa, trong tròng mắt chợt lóe lên dự tính.

Văn phu nhân hiểu rõ, cảm kích hướng về phía Trịnh phu nhân gạt đầu một cái, ngay sau đó nhanh chóng hướng đi tới Lâu Hưởng Văn, nhìn Văn phu nhân và sau lưng cô là Trịnh phu nhân, Lâu Hưởng Văn mở to mắt, lập tức có dự cảm không ổn.

“Lâu cô nương, ta cầu xin người, để cho ta gặp Vân Nhi một lần cuối thôi.” Nhắc tới con gái của mình, thanh âm Văn phu nhân khàn khàn nghẹn ngào, nước mắt không ngừng lăn xuống, càng phản chiếu nét mặt thống khổ và tiều tụy trên mặt của cô, nhìn Lâu Hưởng Văn cầu khẩn.

“Việc này không được, quy định vương phủ không thể phá.” Lâu Hưởng Văn nhướn mày lên, có chút không nhẫn tâm nhìn bộ mặt rơi lệ thê thảm của Văn phu nhân. Do trước đó đã gặp Lôi quân gia, Lôi quân gia đã dặn dò Lâu Hưởng Văn không được làm việc mềm lòng nữa, bị bắt vào nhược điểm phá hư quy củ của vương phủ, thì Lâu Hưởng Văn phải tự mình chịu phạt.

“Lâu cô nương, ta biết lỗi của ta, nhưng ta cầu xin người, để cho ta gặp Vân Nhi một lần cuối cùng đi!” Khóc không thành tiếng, Văn phu nhân cực kỳ bi thương, bỏ hết tôn nghiêm nhìn Lâu Hưởng Văn, phịch một tiếng đã quỳ gối trước mặt nàng, không ngừng dập đầu .

Nếu như Văn phu nhân phạm vào những chuyện khác bị đuổi ra khỏi vương phủ, có lẽ chính mình và nữ nhi Phượng Vân có thể tạm biệt, nhưng là cô lại vụng trộm, tội này không ân xá, càng không nói đến ở Phượng vương phủ. Nên tối qua Phượng Vân liền bị Lôi quân gia phái người mang đi, cấm Văn phu nhân gặp lại hài tử, dù sao hồng hạnh xuất tường, Văn phu nhân vụng trộm đã mất đi tư cách làm một mẫu thân.

“Lâu cô nương, người Đại Từ Đại Bi, ta van cầu xin người.” Dập đầu vào đá làm rách da, máu tươi chảy ra, khóc lem cả mặt, mỗi một tiếng của Văn phu nhân đều rất thê lương, cúi mình ở trên mặt đất.

Trịnh phu nhân mang theo hai nha hoàn đứng sau lưng, thần sắc trên mặt dường như cũng lo lắng, nhưng trong nháy mắt cúi đầu, làm thế nào cũng không thể che hết khóe miệng cong lên. Trong phép tắc vương phủ, người nào phạm vào quy củ thì Lôi quân gia cũng sẽ nghiêm trị, đôi khi mềm lòng chính là nhược điểm lớn nhất.

Phịch một tiếng, Thúy Trúc cũng quỳ gối trên đất, hướng Lâu Hường Văn dập đầu, những nha hoàn cùng gã sai vặt giờ phút này đều đỏ tròng mắt, mặc dù không dập đầu, nhưng cũng nhìn Lâu Hường Văn cầu khẩn.

“Nhiều lắm là một khắc đồng hồ!” Thở dài một tiếng, Lâu Hường Văn biết mình lại mềm lòng, nhưng khi nhìn Văn phu nhân kia chợt ngẩng đầu lên, vẻ mặt mừng như điên, thậm chí bởi vì dập đầu mà trên mặt đều là máu tươi, tuy nhiên trong đôi mắt do khóc mà đỏ lên lại tràn đầy cảm kích, Lâu Hường Văn bỗng nhiên có cảm giác dù mình bị xử phạt cũng đáng lắm.

“Vậy muội muội liền đi một chuyến, đem Vân Nhi mang tới.” Trịnh phu nhân nói chuyện, cũng bước nhanh đi tới cửa viện, đưa lưng về phía mọi người, trên mặt không hề nén được cười lên.

“Được rồi, kiểm tra tốt lắm, đây kín rương đưa vào phòng kho.” Lâu Hường Văn sai khiến gã sai vặt đem ba hòm gỗ lớn niêm phong cất vào kho, ánh mắt quét xuống. Sau đó dừng lại, biểu lộ có chút tránh né, muốn bước nhanh rời khỏi Lưu Thấm, Lâu Hường Văn do dự một chút, sau đó phát hiện mình phải tạo ra uy nghiêm của một nhất đẳng nha hoàn.

“Mới vừa rồi ta đã nói, trước khi đi phải lục soát trên người, Thúy Trúc liền lục soát từ trên người của người.” Lâu Hường Văn nhìn hung ác, Thiên Thiên nói không sai, mình chính là quá mềm lòng, cho nên những thứ người hầu này không sợ mình chút nào, nếu ngày sau xảy ra chuyện, đúng là tự mình xui xẻo!

Lâu Hường Văn nghiêm mặt, vẻ mặt nghiêm túc không cười, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng có vẻ lạnh lùng, mặc dù chưa đủ uy nghiêm, nhưng xem như có mấy phần uy thế.

Sắc mặt Lưu Thấm liền tái nhợt, cúi đầu xuống, thân thể trắng kiện có chút run rẩy, hận liếc mắt nhìn Lâu Hường Văn, mới vừa rồi Lưu Thấm tức giận đá Thúy Trúc, nhân cơ hội này Thúy Trúc lục soát cẩn thận, từ trong giấy Lưu Thấm móc ra một cây Ngân châm.

“Lưu Thấm, đây là cái gì?” Lâu Hường Văn mặt lạnh, các gã sai vặt khác thật không dám dẫu đồ riêng, nhưng Lưu Thấm lại là người phạm vào quy củ.

“Cô nương, lão nô sai rồi, lão nô biết sai rồi.” Biết Lâu Hường Văn mềm lòng, Lưu Thấm quỳ gối trên đất, dùng một tay đánh vào bàn tay của chính mình, “Lần sau lão nô không dám tái phạm nữa.”

“Đứng lên đi.” Nhìn Lưu Thấm dùng tay của mình đánh chính mình, Lâu Hường Văn cảm giác lập uy đã nhận được hiệu quả, cũng không muốn trừng phạt Lưu Thấm nữa.

Bên này vẫn đang chờ Trịnh phu nhân đưa Phượng Vân qua, Lâu Hường Văn có cảm giác xấu, thời gian không còn dài, khi nhìn thấy bóng dáng xa xa đi đến, Lâu Hường Văn biết cái gì gọi là Ô Nha Chủ (*), tốt thì không linh, xấu thì lại linh.

Ô Nha Chủ (*): Miệng quạ, nói ra đều xấu.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Đã qua buổi trưa rồi, tiện phụ này sao vẫn còn ở trong vương phủ?” Dung Trắc Phi kêu căng mở miệng, mặc dù ghét Văn phu nhân vụng trộm, tuy nhiên ánh mắt và ngón tay quả trách đều hướng về phía Lâu Hường Văn. Sau đó lấy dáng vẻ vương phi ra, hung hăng ra lệnh, “Sững sờ cái gì, đem tiện phụ này đuổi ra ngoài vương phủ đi!”

Lần này không phải mình không muốn giúp Văn phu nhân, mà là Dung Trắc Phi đã tới, tự mình muốn giúp một tay cũng không được, mặc dù Lâu Hưởng Văn mềm lòng, nhưng cũng sẽ không Thánh mẫu phá hư quy củ vương phủ mà đắc tội với Dung Trắc Phi, vội vàng tới cầu cạnh Văn phu nhân hiểu cho.

19. Chương 19: Mẹ Con Khóc Rống

Bên này nghe Dung Trắc Phi ra lệnh, bọn sai vặt áp giải Văn phu nhân mắt đầy máu ra khỏi viện, tiếng khóc liên vang lên, Phượng Vân tuy chỉ có năm tuổi, nhưng tối qua cô biết mẫu thân phạm vào chuyện vương phủ, lúc này nhìn thấy Văn phu nhân bị đẩy đi lao đảo, trên mặt toàn là máu, tóc tai bù xù, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lập tức sợ mà khóc lên.

“Người bắt nạt mẹ ta! Người bắt nạt mẹ ta!” Phượng Vân chỉ có năm tuổi, tính tình cực kỳ giống Văn phu nhân, bản tính vẫn nhút nhát, nhưng do bị buộc trở nên nóng nảy, mới lộ ra vẻ điên cuồng, bất kể Phượng Vân hay là Văn phu nhân.

Phượng Vân nhào tới Dung Trắc Phi, trên mặt tràn đầy nước mắt, vừa đá vừa đánh, mà Dung Trắc Phi đến nay ở trong vương phủ không hề có hài tử. Lúc này thấy Phượng Vân có chút ghen ghét, càng không cần nói Phượng Vân dám mạo phạm mình, không cần Dung Trắc Phi động thủ, Tiểu Nha trực tiếp sử dụng lực làm cho Phượng Vân bị đẩy ngã trên đất.

Lo lắng cho ái nữ, Văn phu nhân đột nhiên tránh thoát khỏi gã sai vặt áp giải mình, cũng muốn nhào tới Dung Trắc Phi, lại muốn ôm lấy nữ nhi trên đất, mà Phượng Vân bị đẩy ngã xuống đất, cảm hận dùng đôi mắt tràn đầy nước mắt nhìn, lại trực tiếp cắn một cái vào trên đùi của Dung Trắc Phi.

“Nha đầu chết tiệt này!” Bị đau kêu lên, Dung Trắc Phi nhấc chân lên đá, mà Văn phu nhân rút cuộc chạy tới, ôm cổ chân Dung Trắc Phi lại.

Thân thể mất đi thăng bằng, đôi tay Dung Trắc Phi bắt lấy ở trong không trung, sau đó phịch một tiếng, trực tiếp ngã xuống đất, kể cả Văn phu nhân cùng Phượng Vân cũng cùng nhau ngã xuống.

Trợn mắt hốc mồm, Lâu Hưởng Văn mở to hai mắt, cuối cùng cô cũng xuất hiện, giờ phút này nhìn thấy một màn ở trước cửa viện như vậy, lại thấy Dung Trắc Phi ngã trên mặt đất, Lâu Hưởng Văn chỉ có một suy nghĩ, mình thảm rồi!

“Sững sờ làm gì? Mau kêu người lôi đi!” Trịnh phu nhân cúi kính mở miệng, ngược lại có mấy phần uy nghiêm của đương gia, trực tiếp sai khiến gã sai vặt cùng nha hoàn đem mấy người náo loạn ở trên đất lôi tới đây, còn mình cùng nha hoàn đến đỡ Dung Trắc Phi lên.

“Tôi đưa Văn phu nhân ra khỏi phủ!” Lâu Hưởng Văn dùng sức bắt lấy cánh tay của Văn phu nhân, lúc này không đi ra ngoài, chỉ sợ Dung Trắc Phi trở lại, thật sự sẽ không đi được.

Nước mắt Văn phu nhân ràn rụa, liếc mắt nhìn bị kéo đi, thê lương kêu thét nữ nhi, rốt cuộc hạ quyết tâm cùng rời đi với Lâu Hưởng Văn, lưu lại nữa chỉ sợ nữ nhi mình sẽ nguy hiểm!

Người bị đuổi ra khỏi vương phủ chỉ có thể đi bằng cửa sau, Thúy Trúc cũng khóc nghẹn ngào, Văn phu nhân càng thêm chật vật không chịu nổi, vết máu trên trán khô cạn, trên mặt vừa lộ ra nước mắt vừa có vết máu.

“Yên tâm, Dung Trắc Phi không đối xử với Vân Nhi như thế đâu.” Đứng ở cửa sau vương phủ, nhìn Văn phu nhân và Thúy Trúc, Lâu Hưởng Văn chỉ có thể an ủi như thế, dù sao cô cũng là nữ nhi của Vương gia.

Xoa xoa nước mắt trên mặt, Văn phu nhân nhìn Lâu Hưởng Văn, nhiều hâm mộ và ghen tỵ hơn nữa cũng đã uống công, Văn phu nhân đẩy Thúy Trúc đỡ mình ra, hướng về phía Lâu Hưởng Văn cúi mình vái chào, “Lâu cô nương, hôm nay đa tạ cô nương, chỉ kính xin cô nương cẩn thận, mới vừa rồi Vân Nhi đối với Dung Trắc Phi kêu gào đấm đá, chỉ sợ Trịnh phu nhân cố ý nói gạt Vân Nhi, đây là ngọc bội cận thân của ta, ta

đã nói qua với Vân Nhi, cô nương cầm ngọc bội đưa cho Vân Nhi, phiên cô nương nói cho Vân Nhi biết sự thật, không làm cho Vân Nhi oán hận Dung Trắc Phi, ta chỉ có có. Một nữ nhi này.”

Lâu Hường Văn nhận lấy ngọc bội, nhìn Văn phu nhân khóc không thành tiếng rời đi, thì ra nữ nhân trong vương phủ cũng còn nhân tính của người, cho dù Văn phu nhân khôn khéo như thế, mới vừa thấy Phượng Vân đánh Dung Trắc Phi, biết Trịnh phu nhân cố ý nói để lừa gạt, lúc Phượng Vân náo loạn như vậy, chỉ sợ Dung Trắc Phi sẽ nổi trận lôi đình, mà mình lại chấp thuận việc Phượng Vân đi gặp Văn phu nhân, cho nên xui xẻo cuối cùng là cô hay là mình!

Gãi gãi đầu, Lâu Hường Văn bắt đầu cúi đầu xuống, muốn trốn cũng không trốn khỏi, huống chi mới vừa rồi còn làm Dung Trắc Phi té bốn chân chống lên trời!

“Lâu Hường Văn, đầu cô là óc heo hả!” Thanh âm Hoa Thiên Thiên truyền tới, cấp tốc đi đến, chỉ tiếc rên sất mãi vẫn không thành thép, nhìn chằm chằm Lâu Hường Văn, một tay trực tiếp đánh lên trán Lâu Hường Văn, “Tối qua ta nói thế nào với cô, không cần lo đến chuyện của Văn phu nhân, lập tức dò xét viện liên rồi đi bẩm báo với Lôi quân gia, người nào cho người lá gan, để người xen vào việc của người khác hả!”

“Thiên Thiên, ta biết sai rồi.” Lâu Hường Văn sờ sờ cái trán bị đập đau, trước mới bị Vương gia khiển trách một trận, lần này lại đến phiên Thiên Thiên.

“Biết lỗi có ích gì!” Hoa Thiên Thiên trực tiếp nói rất thô tục, nhìn bộ dáng đáng thương của Lâu Hường Văn, sắc mặt tức giận tái xanh, “Không cần giả bộ đáng thương với ta, muốn giả bộ, cô đi giả bộ trước mặt Vương gia đi!”

“Không cần!” Nhắc tới Phượng Kính Dạ, Lâu Hường Văn giống như xù lông, đầu lắc mạnh, sau đó vỗ vỗ lồng ngực, mặt Chính Khí Hạo Nhiên(cương trực), “Người nào làm người đó chịu, ta không thể cúi đầu thế lực độc ác đó!”

“Tốt lắm, Lâu Hường Văn, người thật bướng bỉnh, ngạo mạn, ta xem cô làm sao tránh được lần này!” Hoa Thiên Thiên giận dữ nở nụ cười, trực tiếp xoay người, sai bước hướng tới phòng của Lôi quân gia.

Cọc gỗ đáng chết, Vương gia gọi như thế này quả thật không sai, quả thật là đầu gỗ mục vừa thối vừa cứng! Vương gia không ở trong phủ, hôm nay chỉ có thể để Lôi quân gia ra mặt, nhưng vừa nghĩ tới Lôi quân gia thiết diện vô tư, Hoa Thiên Thiên hiểu Lâu Hường Văn lần này khó tránh khỏi kiếp nạn rồi, nhưng để Mộc Mộc nhớ lâu một chút cũng tốt !

20. Chương 20: Phạt Roi

Lâu Hường Văn dùng tốc độ Ô Quy, chuyển Văn phu nhân sang bên này viện, giờ phút này Dung Trắc Phi đang đứng một bên, nha hoàn cận thân đang giúp cô sửa sang lại dung nhan, Dung Trắc Phi giận dữ, ánh mắt hung hăng tức giận nhìn chằm chằm Lâu Hường Văn, ánh mắt âm độc thoáng qua, trước kia không bắt được nhược điểm của cô, hôm nay đừng trách lòng dạ mình độc ác!

Chết sớm để siêu sinh sớm! Lâu Hường Văn liếc sắc mặt tái xanh vắn vẹo Dung Trắc Phi, bả vai co rúm lại kinh sợ một chút, coi như trả giá cao để thấy Dung Trắc Phi bị té bốn chân chống lên trời đi, “Dung Trắc Phi.”

“Lâu Hường Văn, người thật to gan, dám tự mình phạm vào gia quy của vương phủ, tiện nhân Văn Thị kia, lại dám hèn hạ vùng trộm, tiện nhân như vậy sao xứng dạy Phượng Vân, người thân là nha hoàn nhưng tự tiện làm chủ để Phượng Vân gặp Văn Thị, Lâu Hường Văn, người có dụng tâm gì, có phải muốn cho Phượng Vân học theo Văn Thị hay không, phẩm hạnh không đoan, ngày sau làm hồng hạnh xuất tường!”

Ngoài việc Dung Trắc Phi là tiểu thư Minh gia, mặc dù trời sanh tính thanh cao, xem thường những người khác của vương phủ, nhưng lúc mắng người, vẫn y như cũ liền trực tiếp chụp mũ đội lên đầu Lâu Hường Văn.

“Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ chỉ một lúc mềm lòng, tài sơ học thiển, kiến thức nhỏ hẹp, cho nên không có nghĩ sâu xa như Dung Trắc Phi.” Cúi đầu, Lâu Hường Văn nhận lỗi lầm của mình, trong đầu không ngừng hiện ra gương mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ, giận quá hóa cười, “Tiểu Mộc đầu, Bồn vương cũng muốn nhìn xem kết quả của người thế nào đây!”

Quả thật là Ô Nha Chủ! Lâu Hường Văn cảm hận, thầm oán ở trong bụng, chưa qua hai canh giờ thì kết quả của mình đã tới rồi!

“Một câu biết sai là được rồi sao? Tất cả nha hoàn bọn sai vật lớn nhỏ trong vương phủ này cũng sẽ học theo người, một câu nô tỳ biết sai rồi, vậy Phượng vương phủ còn có quy củ để nói sao?” Dung Trắc Phi châm chọc cười lạnh, cao ngạo nhướng mày nhìn Lâu Hường Văn cúi đầu.

Mặc dù trong vương phủ nói, Vương gia sủng ái nhất là Tử Thư, nhưng trực giác của nữ nhân, Dung Trắc Phi có cảm giác người mà Phượng Kính Dạ quan tâm là Lâu Hường Văn, nhưng tất cả chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ nào có thể chứng minh điều này, Lâu Hường Văn vẫn là nha hoàn của vương phủ, vẫn ở trong Thu Phong Viện rách nát, hoàn toàn không có dấu hiệu được sủng ái, cho nên Dung Trắc Phi muốn lợi dụng chuyện lần này, xò xét lòng dạ của Phượng Kính Dạ.

Nếu thật Vương gia quan tâm tiện nhân này? Trong mắt xéch Dung Trắc Phi suy nghĩ sâu xa, chợt lóe ra sát cơ, thật vất vả mới đuổi đi một Văn phu nhân, mình tuyệt đối không chấp thuận có thêm một tiện tỳ cùng mình ngồi ngang hàng!

Thiên Thiên cùng Lôi bá sao đến chậm như vậy! Lâu Hường Văn cúi đầu không nói lời nào, có lợn chết mới không sợ phỏng nước sôi mà thôi, có thể kéo một khắc thì cứ kéo, chờ Thiên Thiên đưa cứu binh đến là được.

Dung Trắc Phi liếc mắt nhìn Lâu Hường Văn, quay đầu lại nhìn về phía Trịnh phu nhân, hai người liếc nhìn nhau một cái, mặc dù thường ngày hai người là nước giếng không phạm nước sông, nhưng lúc này đều hiểu rõ, Lâu Hường Văn đang cố trì hoãn thời gian.

“Xúc phạm quy củ vương phủ, theo lý quát 20 roi!” Dung Trắc Phi vốn muốn nói 50 , nhưng nghĩ lại, Lâu Hường Văn phạm phải chuyện cũng không lớn, nếu làm quá mức, ngược lại khiến Trịnh Thị được tiện nghi, cho nên vẫn giữ án theo quy củ.

Lâu Hường Văn nhìn con đường ở nơi xa, không thấy cứu binh, chỉ có thể chấp nhận nhận lấy trừng phạt, “Nô tỳ lãnh phạt!”

Gã sai vật đem băng ghế dài đến, Lâu Hường Văn nằm ở trên băng ngồi, nhìn mặt đất, tay chân bị sợi dây trói chặt, vì phòng ngừa thời điểm chịu phạt chạy trốn, quả thật mềm lòng không có kết quả tốt, nhưng hồi tưởng lúc ấy, Văn phu nhân cứ la khóc thê lương, 20 roi thì 20 roi.

Nhưng khi roi thứ nhất đánh xuống, Lâu Hường Văn đau đến lộ ra trên nét mặt, không then với lương tâm, quả thật cần phải trả giá cao đầy máu! Tên khốn kiếp nào đang đánh vậy, quả thật muốn rút da thịt của mình!

Trong miệng bị lấp khắn, lo lắng đau quá chịu không nổi liền cắn đầu lưỡi, giờ khắc này Lâu Hường Văn không cách nào quay đầu lại, roi thứ hai lại hạ xuống, lực độ như cũ vẫn mười phần, khiến Lâu Hường Văn bắt đầu yên lặng nói, quả thật mình không có uy nghiêm, nếu không những gã sai vật này cũng không dám dùng sức như vậy.

Không có nội lực hộ thể, roi quát sau lưng mang đến đau rát, Lâu Hường Văn cắn khắn trong miệng, 20 roi một hồi sẽ không còn, cố nhịn một chút là được!

Sắc mặt tái nhợt tràn đầy mồ hôi lạnh, Lâu Hường Văn không còn hơi sức, trong lòng đếm tới 20 thì roi thứ hai mươi một lần nữa hạ xuống, khiến Lâu Hường Văn chợt cả kinh, nhưng bị đau dữ dội, thân thể đã mềm nhũn, đôi tay hai chân cũng bị cột vào trên ghế dài, khiến Lâu Hường Văn muốn kháng nghị đều không thể mở miệng.

Vượt qua số lượng, nhưng Lưu Thẩm len lén liếc một cái về phía trắc phi và Trịnh phu nhân, chó cầy chủ nhà, nở nụ cười, tiện tỳ này dám lấy vị trí nhất đẳng nha hoàn của ra đe dọa, mình chỉ dấu riêng một cây Ngân châm, lại bị đánh vào bàn tay, không đòi lại thì mình không phải là Lưu Thẩm!

Cứu binh không tới, mình thật sự thảm! Lâu Hưởng Văn đổ mồ hôi ướt đầm trên y phục, máu trên lưng mơ hồ đã lan ra một mảnh, mặc dù sức lực Lưu Thắm khá lớn, nhưng cũng không kỷ xảo hành hình gì, cho nên đúng là vạn hạnh trong bất hạnh, đây đều là bị thương da ngoài, xem ra vết thương rất nặng, nhưng sẽ không đủ thương đến gân cốt.

“Các người đang làm gì?” Rốt cuộc thanh âm của Hoa Thiên Thiên đã truyền tới, nhìn Lâu Hưởng Văn bị quất, chạy nhanh tới, mặt giận đỏ lấy roi trong tay của Lưu Thắm, hung hăng ném tới một bên, “Ai cho người động thủ đối với Mộc Mộc!”

“Thiên Thiên, Mộc Mộc phạm vào quy củ vương phủ, đây chỉ là trừng phạt roi cho cô ta, vừa lúc Lôi quản gia ở chỗ này, không bằng cứ tới hỏi ý Lôi quản gia đi?” Dung Trắc Phi cười lạnh, kiêu căng hất cằm lên, xem Lôi quản gia giả quyết.

21. Chương 21: Bôi Thuốc Vết Thương

Hoa Thiên Thiên đau lòng không dứt nhìn Lâu Hưởng Văn, máu tươi nhuộm đỏ áo sơ mi màu trắng, ngồi xổm người xuống nhanh chóng tháo dây thừng trói cả tay lẫn chân, nhìn mồ hôi lạnh tái nhợt tràn đầy trên mặt của cô, càng thêm đau lòng, “Mộc Mộc.”

“Thiên Thiên, không chết được đâu.” Rốt cuộc lấy được tự do, Lâu Hưởng Văn lột chiếc khăn trong miệng xuống. Sau đó được Hoa Thiên Thiên đỡ đứng dậy, sau lưng cô rút đau đớn một hồi kịch liệt, Lâu Hưởng Văn không có nằm xuống, sau đó nhìn Lưu Thắm ở một bên, rốt cuộc tìm được kẻ đầu sỏ gây nên.

“Dung Trắc Phi nói 20 roi, nhưng lại vượt quá đến 16 roi, chuyện gì xảy ra vậy hả Lưu Thắm?” Lâu Hưởng Văn tái mặt, sau lưng đau rất, giống như đau đến tận xương tủy, đây là Hạ Thiên, nếu không cẩn thận bị nhiễm trùng, Lâu Hưởng Văn cảm giác lần này mình thật bị thua thiệt rất nhiều, còn mặc cho những người này trói chính mình lại, quả thật là ngu quá đi mất.

“Dung Trắc Phi, Trịnh phu nhân, đây đang xảy ra chuyện gì vậy?” Gương mặt Lôi quản gia vẫn lạnh lùng nghiêm khắc, thậm chí không nhìn Lâu Hưởng Văn một cái, chỉ theo quy củ hỏi thăm Dung Trắc Phi với Trịnh phu nhân ở trước mặt.

“Đánh hơn mười mấy roi? Ta với Trịnh phu nhân đang bàn chuyện, chỉ là trừng phạt một nha hoàn, chẳng lẽ ta đường đường là vương phi trong vương phủ vương phi phải nhớ rõ số lần đếm sao?” Dung Trắc Phi nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Lưu Thắm đang cầm roi ở một bên, “Chuyện gì xảy ra hả, đánh mà không biết đếm sao?”

“Vương phi khai ân, lão nô lớn tuổi, đầu óc hồ đồ, cứ nghĩ vẫn chưa tới 20 roi.” Lưu Thắm phịch một tiếng đã quỳ gối trên đất, cúi đầu nhận lỗi, cả Phương vương phủ, ngoại trừ Vương gia ở bên ngoài ra, Dung Trắc Phi chính là thiên kim Thừa Tướng Minh phủ, Lưu Thắm chỉ cần đầu phục Dung Trắc Phi, về sau thì mình có thể hưởng thụ vô tận vinh hoa phú quý.

Lớn tuổi? Lúc đánh còn dùng sức như vậy, ta đào tổ mộ phần nhà của người sao! Lâu Hưởng Văn tựa vào trên người Hoa Thiên Thiên, tức giận cắn răng, đáng tiếc vết thương sau lưng quá đau, khiến Lâu Hưởng Văn tái nhợt, mồ hôi lạnh tràn đầy trên mặt toát ra vẻ thống khổ cùng tức giận.

“Trắc phi.” Lôi quản gia không đầu không đuôi chỉ nói một câu như vậy, cải chính cách xưng hô của Dung Trắc Phi.

Trong nháy mắt, sắc mặt Dung Trắc Phi tím tím xanh xanh vằn vẹo, tuy nhiên nó lại không có tác dụng với vẻ mặt nghiêm khắc của Lôi quản gia, hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó không để ý đến mọi người xoay người rời đi, lập tức nha hoàn vội vàng đi theo.

“Lão mù này cũng thật hồ đồ, cả trí nhớ không tốt, rõ ràng khiến cho Mộc Mộc chịu tội rồi.” Trịnh phu nhân cười giòn tan dần xấp, đau lòng không dứt nhìn Lâu Hưởng Văn, “Mộc Mộc người mau trở về bôi thuốc, hãy thu xếp lão mù này đến viện của ta đi, tiết kiệm ngày sau lại tái phạm phiền toái.”

“Cho người mềm lòng, cho người mù quáng cứ thể hiện ra, lần này hãy nhớ kỹ đi?” Hoa Thiên Thiên cũng không truy cứu nữa, chỉ đỡ Lâu Hưởng Vân rời đi, ánh mắt liếc nhìn Lưu Thắm đang quỳ gối dập đầu nhỏ giọng với Trịnh phu nhân, lạnh lùng cười một tiếng, lão bà thật cho rằng có núi dựa liền an toàn ư.

“Thiên Thiên, người nhần tâm nhìn Vân tiểu thư còn nhỏ phải tách ly với mẹ mình sao?” Lâu Hưởng Vân biện giải ỉnh một câu, sau đó mặt cảm khái nhìn Hoa Thiên Thiên, “Chờ người sau này làm mẹ, người sẽ hiểu.”

“Người nói giống như người đã từng làm mẹ rồi.” Hoa Thiên Thiên khịt mũi hừ lạnh, đối với việc Lâu Hưởng Vân mềm lòng không phải là ngày thứ nhất cô biết.

“Ta đã từng là nữ nhi của người ta, cho nên cũng biết.” Lâu Hưởng Vân giả hoạt trả lời một câu, cúi đầu nhìn con đường thông tới Thu Phong Viện, căn bản mặt tái nhợt giờ lại càng tái nhợt thêm, mơ hồ thoáng hiện vẻ thống khổ trên gò má, sự phụ.

“Hãy nằm xuống đi, ta đi lấy thuốc tới đây.” Dìu Lâu Hưởng Vân vào phòng, Hoa Thiên Thiên liếc mắt nhìn, chỉ tiếc rèn sắt mãi không thành thép, lại chỉ có thể đi lấy thuốc tới đây.

Sau lưng có thương tích, cho nên chỉ có thể nằm lỳ ở trên giường, cơn đau rất không ngừng xâm nhập, Lâu Hưởng Vân nhắm hai mắt, ý thức có chút bay xa, trong mơ hồ, cảm giác Hoa Thiên Thiên đã trở về rồi, an tâm cười một tiếng, Thiên Thiên chính là miệng cứng lòng mềm, động tác vẫn dịu dàng như thế, giống như sợ làm mình đau vậy.

“Không sao đâu, Thiên Thiên, lúc ta bị đánh không có kêu đau.” Lâu Hưởng Vân rất muốn ngủ, nhưng vết thương sau lưng cứ nhói lên, làm Lâu Hưởng Vân căn bản không thể ngủ được, lơ mơ thì thảm một tiếng, phía sau có người cởi quần áo trên người mình, nên càng phải cố kìm thân thể lại.

Trời nóng, nên mặc rất ít, cái áo sơ mi màu trắng đã bị máu tươi nhiễm đỏ. Mà y phục lại không bị cởi hết xuống, cảm thấy chỉ tuột từ nơi bả vai đến bên hông thôi, “Thiên Thiên, cởi xuống hết đi, đều là dính mùi máu tươi hết thôi.”

Đang nói chuyện, tay Lâu Hưởng Vân vừa động muốn bắt lấy tay Hoa Thiên Thiên tay, tuy nhiên cảm giác tay trong lòng bàn tay quá lớn, ngón tay rất dài, khớp xương lồi ra, không giống bàn tay mềm mại của cô gái, thon dài lại mang theo một loại lực độ mạnh mẽ lực độ.

Đây không phải tay của Thiên Thiên! Lâu Hưởng Vân có chút lơ mờ phát giác ra, mình bị đánh đến ngu sao, tại sao không phát hiện ra người cởi quần áo của mình không phải Thiên Thiên, sau lưng chẳng những đau rát, thậm chí Lâu Hưởng Vân có thể cảm thấy gió thổi xuyên thấu qua cửa sổ phơi bày trên da thịt mình có cảm giác rất quỷ dị, lúc này mình có thể không hắng giọng gọi người sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, Vương gia đã đọc sách thánh hiền, vậy toàn bộ chạy đâu hết rồi!

“Cầm vậy được rồi, buông ra đi.” Trong thanh âm Phượng Kính Dạ tựa như lộ ra một cổ tà mị, giống với nụ cười kia, bởi vì Lâu Hưởng Vân vẫn còn nằm lỳ ở trên giường, cho nên không thấy được mặt của Phượng Kính Dạ, chung quy lại cảm giác trong giọng nói của hắn có chút lạnh lẽo.

“Vương gia.” Lâu Hưởng Vân bỏ tay bắt được tay của Phượng Kính Dạ ra, động tác quá lớn, khe động vết roi trên bả vai, Lâu Hưởng Vân đau nhe răng ra, còn chưa kịp động, trên bả vai lại có thêm bàn tay, đem lấy thân thể muốn lộn xộn của cô đè lại, sau đó tựa vào trong ngực.

Từ trên chiếu trúc thô ráp, đột nhiên chuyển tới nằm trên đùi của Phượng Kính Dạ, quả thật là cực phẩm trời sinh, mát lạnh như thế này, làm Lâu Hưởng Vân cảm thấy quá xúc động với Phượng Kính Dạ, ngàn vàng khó cầu, tơ lụa Thiên Sơn cực phẩm này lại làm áo khoác, mùa hè này mặc nhiều vậy thoải mái à, cảnh giác lạnh lẽo tựa hồ thấu vào trong thân thể rồi.

Nhưng lại có cảm giác gì đó không đúng, Lâu Hưởng Vân ngơ ngác nhìn nơi mình nằm sấp, sau đó oanh một cái nổ tung trong đầu, “Đế. Mở.” Trên mặt nóng hừng hực như lửa đốt, rất cuộc nhớ tới mình chỉ mặc một cái yếm, lại còn nằm ở trên nửa thân trần trên đùi của Phượng Kính Dạ, con người liếc xuống phía dưới một cái, ngực trắng nõn trong cái yếm đang đội trên bắp đùi của Phượng Kính Dạ, máu trực tiếp vọt lên tới đầu, đây là tình huống gì vậy!

22. Chương 22: Tranh Cãi Đối Lập

“Dừng động!” Cảm thấy Lâu Hưởng Văn giãy giụa, thanh âm Phượng Kính Dạ có chút không kiên nhẫn, một tay cầm khăn vải đặt ở bên bồn, thấm nước rồi lau lên sau lưng dính đầy máu của Lâu Hưởng Văn.

“Buông ra!” Rốt cuộc thanh âm không hề cà lăm, lần này Lâu Hưởng Văn rốt cuộc hiểu rõ tư thế của mình có rất nhiều quỷ dị, tại sao cô phải nằm ở trên đùi của Vương gia, còn miệng mình lại đối diện ở giữa hai chân Vương gia, Lâu Hưởng Văn cảm thấy mình tình nguyện ngất đi.

“Tiểu Mộc đầu, ngươi muốn Bốn vương điểm huyết đạo của ngươi sao?” Nụ cười âm lãnh, vốn dĩ mỉa mai hoặc, giọng nói từ tính lúc này lộ ra mười phần nguy hiểm, tay nắm khăn vải bởi vì dùng sức mà thậm chí có chút run rẩy, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

“Ta.” Lâu Hưởng Văn giãy giụa từ giữa hai chân Phượng Kính Dạ, lúng túng ngẩng đầu lên, sau đó liếc nhìn gương mặt tuần tú của người đàn ông này đang đen lên, lông mi nhíu chặt, tựa hồ đè nén sóng to gió lớn, giống như đang tức giận, làm Lâu Hưởng Văn không còn dũng khí, sau đó chấp nhận cúi khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, tránh khỏi chỗ nhạy cảm.

“Kết cục này như thế nào?” Nhìn Lâu Hưởng Văn không còn cự tuyệt, Phượng Kính Dạ tiếp tục lau chùi vết máu sau lưng Lâu Hưởng Văn, thanh âm tựa hồ cũng khôi phục lại bình thường, giọng véo von nhưng lại mang theo ý cười nhạo báng.

“Vương gia đã biết trước rồi mà!” Lâu Hưởng Văn cắn răng nghiêng lợi, người quả là Ô Nha Chủ, tốt thì không linh, xấu lại linh!

“Tâm tình không tốt sao?” Phượng Kính Dạ gương môi cười, chỉ là động tác trên tay càng thêm êm ái.

“Vương gia, Nhân Chi Sơ, tính bốn thiện!” Lần sau mềm lòng nữa, thì móng vuốt liền đặt ở trên người của mình! Nhưng là người thua không thua trận, hơn nữa nghe ra trong thanh âm của Phượng Kính Dạ cũng có chút hả hê, Lâu Hưởng Văn mạnh miệng trả lời một câu, đột nhiên vết thương sau lưng bị dùng sức ấn một cái.

“Đau!” Lâu Hưởng Văn bị đau, liền hét lên thảm thiết, hai chân giùng giàng, bởi vì nằm ở trên đùi Phượng Kính Dạ, giống như tiểu quy bình thường lột xác.

“Đau à?” Âm cuối nâng lên, Phượng Kính Dạ lần nữa đè Lâu Hưởng Văn đang giãy giụa náo loạn xuống, sau đó động tác cũng nhẹ nhàng chậm chạp lại.

Không đau vậy ngươi thử đi! Tiểu nhân hèn hạ, lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn! Lâu Hưởng Văn không tiếng động thầm nói, ngó nơi mặt đối diện, thử nghe rằng, không biết liền cắn xuống một cái, nhìn Vương gia có biết đau hay là không đau!

Ánh mắt Phượng Kính Dạ nhìn lướt qua, thấy Lâu Hưởng Văn nghiêng răng, tầm mắt Phượng Kính Dạ dừng ở chân của mình, sau đó tuần nhan hơi rớt rầm liền hạ xuống về tà mị, trong mắt phượng tràn đầy bất đắc dĩ, vẫn tiếp tục quan tâm đến vết thương sau lưng của Lâu Hưởng Văn, đều là đau da thịt.

Vương gia trở về lúc nào? Hơn nữa trước đó không phải rất tức giận, đã hủy đi một cái bàn rồi sao? Chẳng lẽ Vương gia không có xuất phủ, mà núp trong bóng tối nhìn mình bị đánh ư? Lâu Hưởng Văn bắt đầu suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên, nghĩ tới đây không khỏi cắn răng, khó trách lại tới nhanh như vậy, tiểu nhân này đúng là cái miệng ăn mắm ăn muối!

“Về sau đừng chõ mõm nhiều vào, biết không?” Phượng Kính Dạ liếc mắt nhìn không biết Lâu Hưởng Văn đi đến cõi thần tiên nào rồi, trên mặt tuần mỹ lộ dáng vẻ nghiêm túc mà tôn quý nhiều hơn một chút, ngã một lần liền khôn hơn một chút.

“Nô tỳ cẩn tuân lời Vương gia dạy bảo.” Lâu Hưởng Văn có chút chột dạ, mới vừa rồi trước khi Văn Thị rời đi đưa ình mảnh ngọc bội vẫn còn đang ở trong túi tay áo.

“Tiểu Mộc đầu, chẳng lẽ ngươi có chuyện dối gạt Bốn vương sao?” Giọng Phượng Kính Dạ rất nguy hiểm.

“Nô tỳ không dám!” Giả vờ ngu ngốc, Lâu Hướng Văn lắc đầu giống như cái trống lắc, chỉ là cho Văn tiểu thư một khối ngọc bội, cái này không tính là gì.

“Nhớ kỹ là tốt rồi, như vậy mới ngoan.” Phượng Kính Dạ cong môi mỏng nở nụ cười, ngược lại hết sức hài lòng với câu trả lời của Lâu Hướng Văn, bàn tay âm áp nhe nhàng vuốt ở trên ót cô.

“Ta cũng không phải là hài tử.” Lâu Hướng Văn nói thầm một tiếng, sau lưng tựa hồ bơi lên thuốc thoa ngoài da gì đó, mát mẻ một lúc, rốt cuộc chẳng còn đau đớn, khiến Lâu Hướng Văn có chút mệt mỏi, thanh âm lơ mơ cơ hồ nghe không rõ ràng.

Căn bản luôn ngẩn thẳng đầu để tránh chỗ giữa hai chân của Phượng Kính Dạ, nhưng lại bắt đầu buồn ngủ, Lâu Hướng Văn cúi đầu, trực tiếp chôn mặt xuống, sau mình cảm thấy cơ đùi đang nằm đột nhiên căng thẳng, cứng rắn như tảng đá, làm Lâu Hướng Văn cũng có chút khó chịu.

Cứng như thế không bằng cứ nằm sấp trên chiếu, ý thức hiện lên rõ trong đầu cô như vậy, Lâu Hướng Văn miễn cưỡng chống mí mắt lên. Sau đó khoảng cách loại tơ lụa Thiên Sơn gần như ở ngay trước mặt, nghĩ đến mặt của mình giờ đang nằm ở chỗ nào, cơn buồn ngủ liền biến mất ngay lập tức.

“Đừng động!” Đột nhiên thấy Lâu Hướng Văn giãy giụa, vết thương vừa mới cầm máu, máu tươi từ trong vết thương hẹp dài thấm ra ngoài, Phượng Kính Dạ hạ giọng nói xuống.

Bất động? Kẻ ngu mới bất động! Lâu Hướng Văn giãy giụa muốn đứng dậy, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, ngược với vẻ hồng thấu, tóc dính ướt nhẹ vào cả mặt trên má, con mắt tròn tròn, bộ dáng tức giận nhưng lại không dám nói gì.

“Nằm sấp trên giường thì nằm sấp trên giường!” Nhìn vết thương sau lưng của Lâu Hướng Văn càng ngày càng nứt ra nhiều, Phượng Kính Dạ chỉ có thể buông xuôi miệng vết thương, để Lâu Hướng Văn nằm lỳ ở trên giường.

Nhưng mới vừa lấy được tự do, Lâu Hướng Văn cũng bắt chập vết thương sau lưng, thân thể nhanh chóng lặn qua một bên, sau đó vết thương cứ chồng chất ở phía sau lưng phải trên vách tường, Lâu Hướng Văn đau kêu lên a ô một tiếng.

“Không biết có thương tích sao?” Phượng Kính Dạ lạnh mặt, mắt phượng phần nộ, trực tiếp một tay đem thân thể trán né của Lâu Hướng Văn kéo đến, cô cứ giãy giụa mãi, liền trực tiếp điểm vào huyệt đạo của cô.

23. Chương 23: Đạo Là Vô Tình

Người khác là dao thốt, ta là thịt cá! Lâu Hướng Văn bị điểm huyệt, không thể động đậy phía dưới, chỉ có thể dùng ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm cây trúc ở phía dưới.

“Không hề điểm á huyệt.” Phượng Kính Dạ tức giận đến rất nhanh, đi lại càng nhanh hơn, lại khôi phục thái độ tà mị tuần nhả thường ngày, lạnh bạc cười cười, trên tay vẫn như cũ, không nhẹ không nặng tiếp tục bôi thuốc lên vết thương sau lưng của Lâu Hướng Văn.

“Nói nhiều sai nhiều, nô tỳ không dám mở miệng nữa!” Lâu Hướng Văn cắn răng nghiêng lợi trả lời một câu, cũng không sợ chọc giận Phượng Kính Dạ, tiếp tục mở miệng, trong ngữ điệu mang theo oán trách chưa từng có, “Nếu như không phải Vương gia đem việc tội tệt này ném cho nô tỳ, nô tỳ sao lại bị thương chứ?”

Phượng Kính Dạ dùng ánh mắt sắc bén với thái độ khác thường nhìn chằm chằm, Lâu Hướng Văn rất can đảm cố ý làm trái mệnh lệnh của mình, giận quá thành cười, dùng thanh âm có chút hung ác cắt ngang, “Tiểu Mộc đầu oán hận Bồn vương sao?”

“Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là nha hoàn, chuyện nội viện của Vương gia với các vị phu nhân đều không liên quan đến nô tỳ, nô tỳ không có năng lực xử lý gì cả, kính xin Vương gia về sau hãy nghĩ lại.” Lâu Hướng Văn cảm giác sau lưng tựa hồ bị một đạo nóng rực trùng trùng xuyên qua trong tầm mắt, liền chếp miệng, dù sao nên nói đều đã nói ra hết rồi, muốn chém muốn giết hay róc thịt cứ làm đi, tránh sau này bị dính vào trong chuyện này, lại làm cho cả thân thể dính phải mùi máu tanh.

Phượng Kính Dạ cười lạnh, động tác bôi thuốc cũng dừng lại, đứng dậy nhìn từ trên cao nhìn xuống Lâu Hường Văn đang nằm lỳ ở trên giường, lạnh lùng cười lạnh, “Ngược lại Bồn vương mới biết rõ, thì ra Tiểu Mộc đầu người cũng là người thông suốt, thế nào hôm nay cố ý trúng bữa roi này, chính là vì ở chỗ này làm Bồn vương không tìm thấy cảm giác thống khoái? Dùng khổ nhục kế uy hiếp?”.

Đầu óc mình hư rồi mới dùng khổ nhục kế uy hiếp! Lâu Hường Văn nằm ở dưới mặt gối đầu liếc mắt, con người tà tà liếc về bên giường, đáng tiếc bởi vì Phượng Kính Dạ đang đứng, con người đang liếc cũng chỉ có thể liếc đến cằm của Phượng Kính Dạ, môi mỏng mím chặt thành một đường, cằm bị xiết chặt, mặc dù không thấy cả khuôn mặt, Lâu Hường Văn cảm giác, bất quá đoán chừng cũng chỉ là mặt Diêm Vương mà thôi.

Không khí căng thẳng, làm cho người ta cảm thấy hô hấp khó khăn, đảo mắt nhìn lên, cả người quá mệt mỏi, rốt cuộc Lâu Hường Văn rũ mắt xuống, ánh mắt men theo đến trên tay Phượng Kính Dạ, chưa từng nhìn thấy vết máu trên tay của hắn, nhưng giờ phút này, Lâu Hường Văn bỗng chốc mở to mắt, không phải vết máu dính ở trên lưng mình, một giọt một giọt máu theo ngón tay nhỏ xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy vết thương trong lòng bàn tay của Phượng Kính Dạ.

“Tay sao vậy?” Lâu Hường Văn vốn muốn đứng dậy, nhưng lại không thể động dậy. Lúc này mới nhớ tới mình bị điểm huyết, chỉ có thể hướng mắt nhìn Phượng Kính Dạ, hắn vẫn mím chặt môi mỏng như cũ, hàn băng bắn ra bốn phía.

Mắt lạnh Phượng Kính Dạ quét nhìn bàn tay chảy máu một chút, ban ngày đập vỡ cái bàn bằng một chưởng không dùng nội lực, cho nên lòng bàn tay cũng vết nứt của vết thương. Lúc này trong thanh âm của Lâu Hường Văn nghe rất lo lắng, Phượng Kính Dạ nữa tức nữa giận coi như đã tiêu mất.

“Thuốc ở chỗ này, một ngày ba lần nhớ bôi đó.” Đặt hai bình sứ trong tay trên tủ ở bên giường, Phượng Kính Dạ nhìn Lâu Hường Văn nằm lỳ ở trên giường, đặt bàn tay trái không bị thương dừng lại rồi rơi vào trên đầu cô, cuối cùng không có bất kỳ mập mờ hoặc là động tác thân mật, bóng dáng tuần mỹ liền xoay người rời đi.

“Huyết đạo của ta!” Lâu Hường Văn không quay đầu được, chỉ có thể la hét, đáng tiếc tiếng bước chân cũng đã đi càng ngày càng xa, lập tức Thu Phong Viện trở nên an tĩnh lại.

Rõ ràng muốn tránh những chuyện vương phủ, tại sao quay đầu lại vẫn cuốn lấy mình! Lâu Hường Văn liếc mắt, sau đó tầm mắt dừng lại ở trên tủ đầu giường với hai bình sứ, kia khuôn mặt nhỏ nhắn vốn biếng nhác lại trở nên phức tạp hơn nhiều, cô là thầy thuốc cho nên dù chỉ ngửi qua mùi thuốc cũng biết đây là được cao được luyện chế trân quý từ Thiên Sơn tuyết liên, ngàn vàng khó cầu, chỉ sợ trong hoàng cung cũng chưa có qua thập bình, mà Vương gia lại phí một chai trên chính người của mình.

Mơ mơ màng màng nghĩ tới, vết thương sau lưng dần dần mất đi một chút, Lâu Hường Văn bị điểm huyết nên không thể nhúc nhích, trực tiếp nhắm hai mắt ngủ thiếp đi, lần nữa tỉnh lại thì bên tai đã có giọng nói, ngủ quá say, nên đầu có chút căng cứng khó chịu.

“Thế nào? Thấy Mộc Mộc bị đánh, cô cao hứng lắm hả?” Hoa Thiên Thiên cười lạnh nhìn Tử Thư đứng bên cạnh, trong lời nói mang theo khinh thường, “Chuyện người với các chủ tử tranh giành tình nhân cũng được, cứ người tranh ta đấu cũng được, đều không liên quan tới Mộc Mộc, người làm như vậy là có ý gì?”.

“Thiên Thiên, người có ý gì? Mộc Mộc bị đánh là do thủ đoạn của Trịnh phu nhân với Dung Trắc Phi, không cần đổ tội lên trên đầu ta!” Ánh mắt Tử Thư đầy khiêu khích, đối chọi gay gắt, sau đó không nỡ nhìn về thê thảm về phía sau lưng của Lâu Hường Văn, yêu mị trên mặt thoáng qua một tia áy náy, nhưng khi ánh mắt lơ đãng xẹt qua đặt ở bình sứ bên giường, một tia áy náy lập tức bị ghen tỵ thay thế.

Đây là thuốc mê trong đại nội hoàng cung, Tử Thư sống ở Kỳ Lân viện nên biết rất nhiều, thuốc này đoán chừng ở cả Phượng vương phủ không vượt quá ba bình, để thôi thật vụn vặt nữa được tái sinh từ trân phẩm được cao, dù vết thương có nặng như thế nào, không quá ba ngày vết thương nhất định sẽ khép lại, thậm chí không lưu lại một chút vết thương nào, nhưng sao Vương gia lại hào phóng để cả một bình lại, chỉ vì như vết thương do roi gây ra thôi sao.

“Mộc Mộc rất hiền lành, Vương gia đã ép cô ấy, người cũng muốn ép cô ấy sao? Không phải do người đi mật báo Vương gia, Mộc Mộc sẽ không phải dính vào chuyện này?” Hoa Thiên Thiên chẳng muốn đi cùng Tử

Thư để tranh luận cái gì, dù đau lòng nhìn Lâu Hưởng Văn đang ngủ mê man, lấy bộ y phục sạch sẽ chuẩn bị cho cô thay, dọn dẹp y phục dính máu đi thì mảnh ngọc bội do Văn phu nhân giao cho Lâu Hưởng Văn không cẩn thận rơi ra, sắc mặt Hoa Thiên Thiên biến đổi, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Tử Thư.

“Người hãy gác lại tình cảm với Mộc Mộc đi, xem đây là vật gì, sao cô ta lại dám nhận lấy chứ!” Tử Thư cũng kinh ngạc một lúc, ngọc bội luôn thân cận của Văn phu nhân lại ở chỗ của Lâu Hưởng Văn, làm không tốt chẳng khác nào nhận hối lộ của Văn phu nhân, nếu truyền tới chỗ Dung Trắc Phi và Trịnh phu nhân, chỉ sợ lại thêm một việc phiền phức khó giải quyết lại xảy ra.

” Mộc Mộc chết tiếc!” Hoa Thiên Thiên cũng tức giận, nhưng khi nhìn sắc mặt tái nhợt, cho dù Lâu Hưởng Văn đang ngủ thiếp đi cô vẫn cứ cau mày, nhưng dù đang cảm tức vẫn còn sót lại vẻ đau lòng.

Lúc này nếu như mở mắt ra, chỉ sợ lại bị Thiên Thiên mắng chết! Lâu Hưởng Văn nhắm hai mắt lại, thận trọng duy trì hô hấp đều đều, quyết định tiếp tục giả vờ ngủ.

Quả thật chờ một giây lát, Hoa Thiên Thiên với Tử Thư đều rời đi, Lâu Hưởng Văn bỗng nhúc nhích thân thể, sau lưng đã không còn cái loại đau rát, chỉ là lúc cảm thấy bị roi tổn thương, xem ra quả thật là được cao cực hảo, chỉ là đó không phải liên ngọc cao thật sự, chắc là ngự y ở trong hoàng cung đã làm theo cách thức của sư phụ chế tạo liên ngọc cao, tương tự cũng phải đến chín phần.

24. Chương 24: Trên Đường Đi Gặp Cao Thủ

Có thuốc thượng hạng, vết thương sau lưng cũng không còn đau đớn nào nữa, mặc dù đã không còn sưng, nhưng khi đứng lên nhìn vẫn có chút khiếp sợ, một đường vết thương chiếm lấy trên tấm lưng trắng nõn, giống như con rắn độc xấu xí đang giương miệng to như chầu máu.

“Lôi bá, ta là bệnh nhân.” Sáng sớm mới vừa bôi thuốc xong, ăn điểm tâm, Lâu Hưởng Văn vốn dĩ còn muốn dùng thân thể bị roi đả thương xin nghỉ phép, kết quả lại phát hiện Lôi quản gia quả thật là nhân vật thiết diện vô tư nhất của vương phủ, thậm chí ngay cả người bệnh cũng ngược đãi.

“Đáng đời!” Lôi quản gia gương mặt đầy nếp nhăn vẫn trước sau như cũ bộ dáng nghiêm khắc, lạnh lùng mở miệng, một chút thương lượng cũng không có, “Người đi xem cửa hàng của Liễu gia một chút đi, nếu như lần này lại cung ứng rượu cứ làm theo hàng nhái nữa, cũng thôi đi, nhưng nếu như dám dùng thủ đoạn với Phượng vương phủ, đừng quên Liễu gia.”

Lời Lôi quản gia nói còn chưa hết, Lâu Hưởng Văn cảm nhận có một cỗ âm trầm lạnh lẽo thể nào đó, hơn nữa Lôi quản gia lóe ra ánh sáng dao găm không khỏi quá kinh khủng, cho dù là Phượng vương phủ, giết người cũng là phạm pháp.

“Còn không mau đi!” Ngừng tranh cãi, ánh mắt Lôi quản gia trực tiếp nhìn về phía Lâu Hưởng Văn đang khóc thút thút mà trốn mắt nhìn, nha đầu này luôn không để cho người khác tỉnh tâm.

“Dạ, con lập tức đi ngay!” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng mở miệng, xoay người chuẩn bị rời đi, bởi vì động tác quá mạnh, làm vết thương trên bả vai đau đớn, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức bị đau liền xụ xuống, cau mày thê thảm, cho dù có thuốc tốt đến đâu, vết thương này cũng phải vài ngày mới khôi phục, nguyên rửa Lưu Thẩm ăn cơm ghen chết, uống nước sặc chết!

“Đoàn Tử, đi cùng ta ra ngoài cửa diều võ dương oai!” Phá vỡ chiêu bài vương phủ, ở trong Phượng vương phủ, mặc dù Lâu Hưởng Văn phải cụp đuôi khi là nha hoàn, nhưng ra ngoài cửa chính vương phủ, thì giá trị con người tăng cao, có câu nói vương phủ nhìn theo cửa quan thất phẩm, càng không cần phải nói cô còn là nhất đẳng nha hoàn của Phượng vương phủ, đi tới đâu thì lại hoành hành bá đạo.

“Mộc Mộc, cô rất có bộ dạng hổ giả hổ uy.” Đoàn Tử nhìn cô ra khỏi cửa, lập tức thay đổi thành một người khác; Lâu Hưởng Văn, khó bật ra được thành ngữ đã học.

“Hồ giả hồ uy?” Lâu Hưởng Văn cười lạnh âm trầm, mắt híp nguy hiểm, sau đó đưa tay qua trực tiếp vặn chặt lỗ tai Đoàn Tử, “Đây là bộ dáng của nha hoàn nhất đẳng đó!”

“Mộc Mộc, ta sai rồi!” Lỗ tai bị xoắn đau, Đoàn Tử sợ hãi liếc nhìn Lâu Hưởng Văn, Mộc Mộc quả thật ở vương phủ đã lâu, tính tình cũng càng trở nên kỳ quái hơn rồi.

Hừ một tiếng, Lâu Hưởng Văn thẳng lưng sải bước đi tới trước mặt, “Đoàn Tử, cô hãy nghe cho kỹ, ở vương phủ nên làm việc khiêm tốn, đó là thủ đoạn dùng để bảo vệ mình, đi ra ngoài, chúng ta chính là người của Phượng vương phủ, đương nhiên tăng thể diện cho vương phủ, hung ác thế nào thì cứ hung ác.”

“Nhưng mà Mộc Mộc, cô khiêm tốn cũng bị đánh, Thiên Thiên rất cao ngạo dữ tợn nên cũng chưa có người nào dám đánh cô ta cả.” Đoàn Tử vừa nói dứt, cảm giác Lâu Hưởng Văn cười rất vặn vẹo, sau đó Đoàn Tử lại thống khổ kêu lên lần nữa, lỗ tai bị vặn sắp thành lỗ tai thỏ rồi.

Không phải vì những chuyện hư hỏng của Vương gia kia, mình sao lại bị đánh chứ? Lâu Hưởng Văn tức giận chỉ muốn học máu, lần cho bản thân mình bị đánh, sau đó bỏ lại được cao ình, lại còn bị đánh một cú rất đau chứ? Lâu Hưởng Văn giương cằm lên, hừ hừ hai tiếng, mình tuyệt đối không có ngu như vậy để bị lừa lần nữa, những chuyện của vương phủ, dù có đánh chết mình thì mình cũng sẽ không tham gia vào.

“Á, các ngươi không có mắt nhìn sao? Đụng vào chúng ta, các ngươi không còn muốn sống có đúng không?” Giờ phút này Đoàn Tử đã không còn chức vị của một người hầu, giờ phút này mới vừa đi tới sông bạc cửa, đột nhiên thiếu chút nữa bị người đụng vào té ngã, Đoàn Tử lấy gia thế của nha hoàn Phượng vương phủ ra, một tay chống nạnh, một ngón tay chỉ vào các đại hán đang đứng ở trước cửa đồ phường (xông bạc) giáo huấn.

Lâu Hưởng Văn mở to hai mắt nhìn đột nhiên nổi óa nảm, sau đó phát hiện mình vẫn thích cụp đuôi để làm người hơn, Đoàn Tử dường như thích hợp với câu hồ giả hồ uy, thanh âm sắc bén như vậy, Đoàn Tử học từ ai chứ?

“Từ đâu có mụ béo ở chỗ này la lối om sòm, không nhìn thấy đây là nơi nào sao? Muốn tìm đường chết, lão tử thành toàn ngươi!” Đáng tiếc, bọn đại hán ở đồ phường đều là người không có mắt, lại trương mặt đồ hơn nữa, đoán chừng sáng sớm uống quá nhiều, hai mắt trờ trờ hung ác, lập tức tiến sát gần Đoàn Tử với khí thế hùng hùng như muốn xuyên thủng.

“Ta chính là vương.”

“Vương cái gì vương? Lão tử cho ngươi một đấm!” Đại hán theo men say liền huân thiên rồng dữ dội một tiếng đưa cánh tay trắng kiện ra, Đoàn Tử mập mập nhưng khi nhìn thấy men say của hán tử trước mặt, dù mặt mập mập cũng không ngăn nổi quả đấm của đối phương.

“Mộc Mộc?” Bị rồng đến sưng sốt, Đoàn Tử cứng ngắc ở giữa không trung, đưa tay thu trở lại, cầu cứu nhìn hướng Lâu Hưởng Văn ở sau lưng với bộ dáng cố gắng muốn đem mình nguy trang thành Lộ Nhân Giáp ắt Bính.

“Tới đây con ma men lý luận, ngươi uống nhiều quá nên đầu óc không dùng được sao?” Lâu Hưởng Văn bị điểm tên nên vô lực đi tới, Đoàn Tử bị hù dọa đến ngu ngốc, nói đầy thành khẩn, “Lúc nên trốn thì cứ trốn đi, cho dù về sau ngươi có đánh thắng trở về, nhưng bản thân chính mình cũng sẽ bị ăn đòn, chấp nhận đau đón có đáng giá không?”

Đoàn Tử gạt đầu mạnh, mặt đầy tán thành nhìn Lâu Hưởng Văn, “Ta hiểu rồi, Mộc Mộc, đây là kinh nghiệm của bản thân cô có đúng hay không?”

Lâu Hưởng Văn không hề thiếu hấp dẫn, vốn dĩ khuôn vặn vẹo càng vặn vẹo thêm, nhưng gương mặt hiện tại rất tinh tảo. Tại sao Đoàn Tử luôn làm mình giận, nhưng có lúc đặc biệt làm cho đầu óc mình tỉnh táo hẳn?

“Mẹ nó, đã chọc tức lão tử giờ muốn chạy trốn sao?” Hán tử say lắc đầu, nhìn thế nào vẫn cảm thấy Đoàn Tử cũng không vừa mắt, lại gơ quả đấm lên lần nữa, tốc độ cực nhanh khiến cho hai tên hán tử đang say muốn cản cũng không cản được, dù sao hai nữ nhân ở trước mặt này vừa nhìn y phục trên người là biết thuộc nô bộc của gia đình giàu có, đã cần phải nhìn chủ nhân. Dưới chân thiên tử, không có bối cảnh tương

đổi cùng thân phận, làm việc gì cũng phải cẩn thận nhiều hơn nữa, ai biết lúc này sẽ đắc tội người không nên đắc tội nào đây.

Từ sau lưng nhìn thấy được quả đấm, Lâu Hưởng Văn dùng một tay bắt được nắm tay, vừa mới chuẩn bị muốn tránh né, đột nhiên, trên đất vốn có nam nhân áo xám bị ném ra ngoài lại đột nhiên giống như mũi tên nhọn vút qua chần ở giữa.

Bóng dáng quá nhanh! Lâu Hưởng Văn giật mình trong lòng, nhưng khi chạm mặt bóng dáng màu xám tro không có chút sát ý nào, về sau chính là một tiếng phịch, hán tử say mèn cao ráo khô ngô hơn bảy xích trực tiếp bị áo xám nam nhân dùng một quyền đánh bay đi ra ngoài, hầu như co quắp trên mặt đất, hoàn toàn ngất đi.

Đây là cao thủ thâm tàng bất lộ? Mới vừa rồi tại sao lại trở thành đồ bỏ đi, lại còn bị người ta ném ra ngoài, thiếu chút nữa đã nện vào mình và Đoàn Tử? Chẳng lẽ cao thủ trong trần thế, chưa tới thời cơ, tuyệt đối sẽ không ra tay sao?

Lâu Hưởng Văn hai mắt đờ đẫn nhìn hán tử (anh hùng) bất tỉnh say xỉn trên mặt đất, trong đầu liền bắt đầu tiến hành kế hoạch, mọi người xung quanh đều biến đổi trở nên ngây ngẩn cả người, vốn dĩ từ trong sông bạc ném ra một tên ma bài bạc bị thua sạch, thế nào cũng không nghĩ đến hán tử là Vô Lâm Cao Thủ.

25. Chương 25: Thu Nhận Người Hầu

“Đánh giỏi!” Thấy người áo xám đánh một quyền đánh bay hán tử say xỉn, Đoàn Tử là người phản ứng đầu tiên, sau đó lộ bộ dáng cáo mượn oai hùm vỗ tay đi lên thét to, quả thật giống như điều Lâu Hưởng Văn suy nghĩ, vào lúc này Đoàn Tử sẽ có phản ứng đặc biệt.

Khóe miệng co quắp liền hạ xuống, Lâu Hưởng Văn không biến sắc kéo ra khoảng cách với Đoàn Tử, người hầu mất thể diện như vậy cùng với mình tuyệt đối không có quan hệ, bất quá lúc tiến sát đến nam nhân áo xám bên cạnh thì Lâu Hưởng Văn phát hiện hô hấp đối phương rất nhẹ nhàng, cơ hồ khiến người ta không phát hiện được, quả thật cao thủ có nội lực thâm hậu, khó trách lúc mình sắp bị đánh, lại không nhận ra được đây là một cao thủ.

“Thiếu nợ thì trả tiền, đạo lý hiển nhiên, đây chính là quy củ của sông bạc!” Còn sót lại mấy tên tay chân càn rỡ nói, sau đó hoảng sợ nhìn ma bài bạc thu sạch tiền ở trước mắt, nếu như biết rõ đối phương chỉ dùng một quyền có thể đánh ngất xỉu người giỏi nhất trong đồ phường này, có cho hán tử mượn lá gan cũng không dám ném đối phương ra ngoài cửa chính.

“Họ không liên quan.” Thanh âm của nam nhân áo xám rất trầm thấp, nghe rất trống rỗng, trên người dù là nửa điểm sát khí cũng không có.

Chẳng lẽ mình gặp được một Cao Thủ Vô Lâm ngu ngốc sao? Ra đời không lâu, nên mới đơn giản như vậy? Ánh mắt Lâu Hưởng Văn hướng thẳng, sau đó nhìn bóng dáng màu xám tro đưa lưng về phía mình, sau đó nở nụ cười gian trá, hào phóng đem hầu bao đưa ra, tạm gát lại mọi chuyện, khí khái mười phần hướng bọn hung ác trước mắt, “Hán thiếu bao nhiêu, ta trả.”

Mặt Đoàn Tử tràn đầy sùng bái nhìn thái độ của Lâu Hưởng Văn, lần nữa muốn gào thét cổ vũ, nhưng đối với ánh mắt cảnh cáo của Lâu Hưởng Văn, Đoàn Tử mới vừa vươn hai tay ra của lại trở nên cứng ngắc liền thu trở về, chỉ là Mộc Mộc sao lại có phong thái giống Vương gia.

Nhận lấy hầu bao của Lâu Hưởng Văn, mấy tên tay chân cũng tương đương như tìm được lối thoát, trực tiếp đem hán tử say xỉn bị bất tỉnh kéo vào bên trong sông bạc, sau đó phịch một tiếng đóng cửa lại, chỉ sợ sẽ chọc giận đến sát tinh.

Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu lên quan sát nam nhân áo xám trước mắt, mặt thon gầy, ngũ quan khắc sâu, con ngươi màu nâu nhạt, khiến ánh mắt lạnh nhạt rất vô ích, toàn thân đều quanh quẩn hơi thở rất nhạt rất mát lạnh.

“Đa tạ cô nương.” Nam nhân áo xám đưa lưng về phía mọi người, làm cho người ta cảm giác tựa hồ có chút lơ đãng, nhưng ngay mặt vừa nhìn, lại phát hiện hẳn tuyệt đối là một nam nhân thanh nhã mà lạnh nhạt, tóc dài màu đen có chút xốc xếch, vết bẩn màu xám tro dính trên y phục, xem ra rất nghèo túng, tuy nhiên nó giống như kia Cô Lang ở hoang mạc, vẫn như cũ làm cho người ta sợ hãi, Cô Hàn cùng với Lãnh Ngạo.

Trúng độc? Lâu Hưởng Văn hơi ngẩn ra, y phục bên trên không phải vết bẩn, mà là vết máu khô khốc, chỉ vì thời gian dài, nên biến thành màu đen. Trời vừa nóng, cho nên mới khiến nam nhân tuần tú cô lạnh thoát nhìn rất nghèo túng, hơn nữa hẳn dùng nội lực áp chế độc trong thân thể mình, cho nên lúc bắt đầu Lâu Hưởng Văn đã không hề phát hiện, đến khi nam nhân áo xám động thủ, độc tố trong thân thể lập tức chiếm thượng phong, phá vỡ độc cùng nội lực vẫn giữ được thăng bằng, lúc này Lâu Hưởng Văn mới cảnh giác thật sự không thích hợp.

Thấy Lâu Hưởng Văn không có mở miệng, nam nhân áo xám hơi gật đầu rồi lại xoay người cất bước chuẩn bị rời đi, gò má lạnh lùng như tảng núi, bỗng dừng làm cho người ta trải qua một trận tang thương, bị thống cùng đau thương.

“Chờ một chút, ta mới vừa thay người đưa bạc, coi như người là người của ta rồi.” rốt cuộc Lâu Hưởng Văn vẫn mềm lòng, mặc dù cô không biết đây là độc gì, cũng không dám tùy tiện mở miệng nói ra, tuy nhiên cũng không nhẫn tâm lạnh lùng nhìn nam nhân cứ như vậy mà trúng độc bỏ mình, thầy thuốc: hành y tế thế, sư phụ đã dạy, Lâu Hưởng Văn không dám quên.

Đoàn Tử trọn to đôi mắt lớn chừng hạt đậu, dừng bước nhìn lại, đưa lưng về phía Lâu Hưởng Văn và người áo xám, không khỏi hoảng sợ lôi kéo tay Lâu Hưởng Văn, lá gan Mộc Mộc cũng quá lớn, đây là cao thủ giang hồ, Mộc Mộc lại không lo lắng đối phương lại ra tay, vậy mình và Mộc Mộc sẽ bị răng rắc rồi.

Nam nhân áo xám xoay người lại, ánh mắt màu nâu nhạt trống rỗng lẳng lặng nhìn Lâu Hưởng Văn, tựa hồ như xuyên thấu qua cô nhìn đến nơi xa xôi nào đó, sau đó thu hồi ánh mắt, thanh âm trong trẻo vẫn lạnh lùng như cũ, “Dạ, tiểu thư.”

“Vậy hãy đi cùng ta thôi.” Lâu Hưởng Văn yên lòng, nếu nam nhân áo xám vừa rời đi thật, như vậy Lâu Hưởng Văn cũng nên dừng tay, nhưng xem ra hôm nay mình quả thật còn rất may mắn, đã thu một người hầu là Vô Lâm Cao Thủ, tuyệt đối so với Đoàn Tử đáng tin hơn nhiều.

Mọi người trên đường đều nhìn theo bóng ba người rời đi, tất cả đều đã được giải tán, chỉ là nhóm người tụm năm tụm ba bàn về chuyện kỳ quái vừa xảy ra, rõ ràng là cao thủ lại bị ném ra cửa chính sông bạc, rõ ràng là nha hoàn lại đột nhiên thu nhận Vô Lâm Cao Thủ, chuyện lạ hàng năm đều có nhưng năm nay đặc biệt nhiều hơn.

Xéo đối diện đồ phường là một tiệm trà, tại lầu hai bên trong Nhã Các gần bên cửa sổ, Tả Ngôn bưng tách trà sứ liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ ngồi ở trước mặt, trầm giọng mở miệng, “Người trong phủ của người sao?”

“Đúng, quả là nha đầu gây chuyện, ở trong vương phủ thì rất nhu thuận, ra ngoài thật lại có mấy phần phong thái, người nào cũng dám thu nhận!” Phượng Kính Dạ cười sáng rỡ, mắt phượng hẹp dài, trên khuôn mặt tuần mỹ phản phát nụ cười, nhưng thanh âm kia lại làm người nghe cảm thấy lạnh lẽo thế nào.

Tả Ngôn bắt ngờ nhìn vẻ mặt giận quá hóa cười của Phượng Kính Dạ, quen biết nhiều năm, lần đầu tiên Tả Ngôn phát hiện xưa nay Phượng Kính Dạ nổi tiếng là Phượng vương gia ưu nhã cao quý, thế nhưng cũng có bộ mặt tức giận đến như vậy.

“Bất quá chỉ là cao thủ.” Phượng Kính Dạ đúng là cũng thấy hứng thú về nam nhân áo xám, đầu ngón tay thon dài như ngọc quơ quơ ở tách trà, cúi đầu khẽ nhấp một hớp, môi mỏng cười như không cười cong lên lạnh nhạt, Tiểu Mộc đầu ở trong vương phủ cứ giả vờ như thật!

Rượu được đưa đến Phượng vương phủ mà hẳn cũng dám làm giả, quân sự phụ trách đã nếm rượu và đưa ra lời phê phán. Lúc này dám đem rượu tặc đến vương phủ, chương quây đã lên đưa cho Lâu Hưởng Văn ngân phiếu năm mươi lượng, đó là tiền thưởng tránh lần này, coi như để giải thích hiểu lầm.

“Mộc Mộc, Vương gia muốn người đến thư phòng đó.” Lâu Hưởng Văn mang theo Đoàn Tử cùng người áo xám —— Dịch Quân Hàn mới vừa trở lại Phượng vương phủ, Lâu Hưởng Văn muốn nghĩ giải quyết vấn

đề của Dịch Quân Hàn với Lôi quân gia, kết quả người mới vừa trở lại phủ đệ, thì có tiểu nha hoàn nhanh chóng chạy tới công khai khẩu dụ của Phượng Kính Dạ.

“Đoàn Tử, người mang Dịch Quân Hàn đi gặp quân gia trước đi, sau đó liền an bài ở tại Thu Phong Viện.” Mặc dù không biết Vương gia tìm mình làm gì, nhưng bản thân là nha hoàn của vương phủ, Phượng Kính Dạ là chủ tử nên mặc dù Lâu Hường Văn không muốn đi, nhưng vẫn không thể không đi đến Kỳ Lâm Viện.

Thư phòng của Phượng Kính Dạ là cấm địa của cả vương phủ, mặc dù là một viện độc lập ở trong Kỳ Lâm Viện. Cả thư phòng được nối liền nhau qua bốn gian phòng, phía sau thư phòng còn có một gian phòng nghỉ ngơi, u tĩnh mà trang nhã.

Bốn phía thư phòng ở vương phủ đều được Long Vệ canh giữ, không có lệnh Phượng Kính Dạ, cả vương phủ thậm chí bao gồm cả lão Vương phi đang ở hậu viện lễ Phật cũng không có tư cách tiến vào thư phòng, nếu không thì Long Vệ có quyền tuyệt đối tiền trạm hậu tẩu.

Lâu Hường Văn đứng ở cửa thư phòng, cong eo xuống không dám mở miệng quấy rầy Phượng Kính Dạ đang xem tấu chương, cúi đầu suy nghĩ, ngày hôm qua mình mới bị đánh, không lẽ lần này vương gia lại muốn hại mình nữa hay sao.

Phượng Kính Dạ đang chuyên chú thẩm duyệt tấu chương, ngón tay phải thon dài nắm chặt bút lông sói. Sau khi viết xong ở trên tấu chương, mặt mũi tuấn mỹ ưu nhã, đuôi lông mày dưới hơi nhíu mắt phượng hẹp dài, cười như không cười, làm cho không người nào có thể phỏng đoán được lòng của Phượng Kính Dạ.

26. Chương 26: Cẩn Một Cái

“Tiểu Mộc đầu, người thật ra chính là ghé con không sợ cộp, người nào cũng dám mang vào trong vương phủ.” Phượng Kính Dạ buông bút lông sói trong tay xuống, chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt phượng cười như không cười khom người nhìn, Lâu Hường Văn cúi đầu, trong đầu Lâu Hường Văn liền hiện ra trận đánh nhau ở trước cửa đồ phòng.

Trong ánh mắt lộ vẻ sáng rực cùng dáng hình nhỏ nhắn hung hãn, nhưng khi đến trước mặt mình lại hoàn toàn nguy trang thành một tiểu Mộc đầu ngu ngốc không hiểu chuyện, Phượng Kính Dạ cười khổ, trong mắt phượng hẹp dài không khác gì hơn là sự cứng chiều.

Sao lại biết nhanh như vậy, chân trước vừa mới đưa người dẫn vào vương phủ, còn trực tiếp dấu diếm, chỉ muốn Lôi bá cho người đó biến thành gã sai vặt cấp vào trong phủ, tại sao vừa quay lưng lại thì Vương gia đã biết được chuyện này chứ?

Lâu Hường Văn chép miệng buồn thê thảm, thật sự rất buồn không còn hơi sức mở miệng, “Hồi bẩm Vương gia, vương phủ vừa lúc thiếu gã sai vặt, cho nên nô tỳ tự tiện làm chủ mang người đến.”

“Vậy sao? Ở nơi nào của Vương phủ thiếu người hả?” Phượng Kính Dạ há có thể dễ dàng bị gạt gẫm, nâng chung trà lên ưu nhã hợp một ngụm trà, nghe giọng nam êm dịu không phát ra tiếng hỉ nộ.

Khóe mắt Lâu Hường Văn liếc xéo một cái, rõ ràng liếc trộm rất thận trọng không ngờ tầm mắt Phượng Kính Dạ lại phẳng một tiếng đụng vào nhau, Lâu Hường Văn run rẩy, rốt cuộc vẫn không hề tỏ ra khoan dung, “Tiền Viện và Hậu Viện ở Thu Phong Viện cũng cách quá xa, nô tỳ thiếu gã sai vặt làm việc nặng.”

“Cần bản muốn đem người nuôi ở trong Thu Phong Viện.” Âm cuối nhếch cao, Phượng Kính Dạ cơ hồ cần rằng nghiêng lợi nặn ra chữ nói, trên khuôn mặt tuấn mỹ hoàn toàn lộ ra dáng vẻ vụn vặt cười tà mị, Tiểu Mộc đầu đáng chết này! Còn dám đem một người đàn ông giấu vào trong viện!

Cúi đầu nên không thấy được biểu hiện của Phượng Kính Dạ, nhưng Lâu Hường Văn cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua, hơn nữa cảm giác nhạy cảm đến từ chỗ Vương gia nên rất khó chịu, được rồi, dùng bạc vương phủ để nuôi gã sai vặt, Vương gia tức giận cũng là phải, ai bảo mình muốn lấy việc công làm việc tư chứ.

“Vương gia, nô tỳ sẽ dùng tiền tháng của mình phân ra một nửa cho gã sai vặt, không để trong phủ bỏ tiền ra, gã sai vặt này là gã sai vặt của một mình nô tỳ.” Suy nghĩ một chút, Lâu Hưởng Văn quyết định hy sinh bạc mỗi tháng của mình, như vậy cũng xem như tự mình nuôi người, không như lấy tiền của công.

“Lần đầu tiên Tiểu Mộc có một gã sai vặt à?” Ngũ quan tuần mỹ tà mị vận vẹo thành một thể, tạo ra sương lạnh màu đen dày đặc, bóp một tiếng, chung trà trong tay Phượng Kính Dạ liền lên trên thư án, bỗng chốc đứng dậy mặc cẩm bào màu lam đậm cao to, thân thể trực tiếp sải bước toát ra vẻ áp bức tiến đến bên Lâu Hưởng Văn.

“Vương gia?” Hoảng sợ kinh hãi, Lâu Hưởng Văn đột nhiên ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện ra Phượng Kính Dạ đang cúi đầu nhìn mình chăm chăm, ánh mắt khiếp sợ khiến cho Lâu Hưởng Văn co rúm lại lui về phía sau mấy bước, vẻ mặt vô tội cùng đôi mắt mở to nhìn Phượng Kính Dạ.

“Vương gia, người làm sao vậy?” Lâu Hưởng Văn không biết vì sao thanh âm mở miệng có chút run rẩy.

“Không có gì.” Phượng Kính Dạ bắt đầu từ từ trong kẽ răng nặn ra từng chữ nói, bàn tay đột nhiên duỗi tới, tốc độ cực nhanh khiến Lâu Hưởng Văn không tránh né kịp nữa, liền rơi ở trên đầu cô hung hăng xoa nhẹ mái tóc đen mềm mại của cô, vò thành rối tung đi, tựa hồ lúc này mới hết giận.

Lâu Hưởng Văn nghiêng đầu, bộ dáng tức giận không dám nói gì, ánh mắt liếc xéo nhìn Phượng Kính Dạ, mặc dù có chút kinh ngạc, thế nhưng Phượng Kính Dạ là loại người lớn chuyện đi bắt nạt trẻ nhỏ ngây thơ, nhưng cảm giác lúc này cho biết tâm tình của Phượng Kính Dạ thật sự không tốt lắm, hơn nữa mình lại còn muốn đem Dịch Quân Hàn ở lại trong vương phủ, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn để bị bắt nạt.

“Muốn để người ở lại?” Phượng Kính Dạ nhíu mày kiểm, trên gương mặt tuần mỹ liền khôi phục vẻ mặt tà mị thường ngày, nở nụ cười mệt mỏi buồn chán, xem ra bộ dạng hiền hòa này rất dễ nói chuyện, thậm chí ánh mắt còn nửa khép lộ ra nét cười, thấy thế nào cũng đều nhiều phần hấp dẫn.

Mặc dù bàn tay Phượng Kính Dạ vẫn còn ở trên đỉnh đầu của mình, nhưng Lâu Hưởng Văn lại lập tức gạt đầu một cái, chỉ là Lâu Hưởng Văn đã quên mất, chỉ nhớ việc giữ lại Dịch Quân Hàn là việc tương đối quan trọng.

“Cũng không phải là không thể, chỉ cần đáp ứng Bốn vương một điều kiện.” Phượng Kính Dạ lần nữa bị vẻ mặt tỏ ra ngoan ngoãn như vậy của Lâu Hưởng Văn, cứ để mặc cho người khác làm thịt làm cho hấn có chút tức giận.

Lâu Hưởng Văn liếc nhìn Vương gia một cái, cảm giác sau lưng có chút khí lạnh run người, hơn nữa cảm giác Vương gia cười rất âm hiểm, nhưng muốn giữ lại Quân Hàn, Lâu Hưởng Văn lần nữa gạt đầu chấp nhận một cái, điều kiện thì cứ điều kiện, dù sao Vương gia cũng không thiếu cái gì, mình chỉ là nha hoàn cũng không có cái gì để cho Vương gia mơ ước.

“Giơ tay lên.” Phượng Kính Dạ chậm rãi mở miệng, lộ ra thần sắc quỷ quyết đến khó lường.

Lâu Hưởng Văn không hiểu nâng tay phải lên, thật sự không hiểu Phượng Kính Dạ rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Cuốn tay áo lại.” Phượng Kính Dạ nhìn cánh tay trắng nõn nhỏ mềm mại kia của Lâu Hưởng Văn, thân thể gây yếu cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn có rất nhiều bất đồng, cánh tay Lâu Hưởng Văn có chút mập mạp, lại mềm nhũn giống như tay trẻ nít.

Theo lời đem tay áo cuộn lên đến cùi chỏ, Lâu Hưởng Văn không khỏi nuốt nước miếng một cái, lần nữa ngẩng đầu lên nhìn thấy Phượng Kính Dạ gần mình trong gang tấc, mặc dù khoảng cách gần như vậy, những đường nét tuyệt mỹ đều hiện rõ hết trên khuôn mặt của Phượng Kính Dạ.

Lông mày phất cao, mắt phượng hẹp dài, cánh mũi cao thẳng, môi mỏng luôn mang theo nụ cười yếu ớt như có như không, vẻ ngoài phong lưu không thể chế ngự được đáng vẻ hoàng tộc tôn quý cùng nét ưu nhã từ bên trong toát ra, nhưng giờ phút này ở trong mắt Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ tuyệt đối lộ ra một đôi mắt màu lục quang của sói đuôi dài, còn mình chính là con thỏ nhỏ đáng thương.

Đôi mắt màu lục quang của sói đuôi dài (edit: chắc mọi người đều biết mắt của sói có ánh màu lục và vàng, nhìn rất lạnh lùng gian ác đó, chị Văn này biết ví người thật)

“Cho Bổng vương cắn một cái, liền để người của Tiểu Mộc đầu đem về đây lưu lại.” Phượng Kính Dạ thần nhiên mở miệng, cả Long Vệ cũng tra không ra thân phận nam nhân đó, chỉ hy vọng không phải cố ý đến gần Tiểu Mộc đầu, nếu không. Nhất thời ánh mắt lạnh lùng của Phượng Kính Dạ nhanh chóng xẹt qua tia sắc bén từ chỗ sâu trong tròng mắt đen.

“Cắn. Cắn một cái?” Lâu Hưởng Văn trở nên cà lăm, khuôn mặt ngây ngốc, mình không phải nghe lầm chứ.

“Đúng vậy.” Phượng Kính Dạ cười híp mắt gật đầu một cái, sau đó rút cuộc lấy bàn tay trên đỉnh đầu Lâu Hưởng Văn từ từ hạ xuống, trực tiếp nắm lấy cánh tay mềm mại nhỏ bé của cô, sau đó cúi đầu trực tiếp cắn lấy cẳng tay thon gầy của Lâu Hưởng Văn.

“Vương gia, đau! Người không sao chứ?” Lâu Hưởng Văn bị đau, vẻ mặt liền đỏ sụp, mặt tràn đầy vẻ vô tội cùng buồn bã, đây mới thật là Vương gia nhà mình, không phải là giả mạo .

“Yên tâm, Bổng vương sẽ không bắt nạt người, cho người cắn trở lại.” Hàm răng bóng loáng hung hăng gặm cắn trên cẳng tay cô một cái, để lại dấu răng không sâu không cạn, Phượng Kính Dạ dùng đầu lưỡi ẩm áp liếm một cái như vậy, rõ ràng cảm nhận cánh tay mềm nhũn nhỏ bé kia trở nên căng thẳng, trong tròng mắt đen thoáng qua nụ cười, Phượng Kính Dạ rút cuộc nhả ra, sau đó hào phóng đem lấy cổ tay mình đưa đến bên môi Lâu Hưởng Văn, “Cắn đi, Bổng vương không giống người, sợ đau như vậy đâu.”

Lâu Hưởng Văn nhanh chóng lắc đầu một cái, nhìn dấu răng để lại trên cánh tay mình, mặc dù cảm giác vô cùng quý dị, nhưng cô lại không có hẹp hòi như vậy, mang thù nhất định phải trả trở lại.

“Không cắn?” Phượng Kính Dạ hơi thu hồi nụ cười lại vài phần, nguy hiểm híp mắt lại, trên mặt tràn đầy mùi vị đắc ý cùng uy hiếp.

27. Chương 27: Phệ Tâm Cổ

“Tiểu Mộc đầu.” Phượng Kính Dạ thở dài, cúi đầu nhìn cổ tay mình bị Lâu Hưởng Văn gặm, cánh tay trái còn lại lần nữa rơi vào trên đỉnh đầu của cô, chỉ là không còn vỏ rồi tóc cô nữa.

Giọng nói chất phác tựa hồ vang trở về bên tai, quá gần, Lâu Hưởng Văn cảm giác cả người căng thẳng một hồi, mà bàn tay rơi sau ót mang đến một luồng cảm giác ẩm áp không nói được, tựa vào quá gần, trên người Phượng Kính Dạ tỏa ra hơi thở nhàn nhạt thành thực của đàn ông cứ quanh quẩn mãi, khiến Lâu Hưởng Văn không biết vì sao mặt có chút nóng ran, bốn phía đột nhiên trở nên cực kỳ an tĩnh, thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim mình đập.

“Tiểu Mộc đầu, tại sao đối với tất cả mọi người đều mềm lòng như vậy, nhưng lại với bản vương lạnh lùng như thế” Hai chữ Lãnh tình quán quanh ở đầu lưỡi, nhưng cuối cùng lại không thể nói ra.

Phượng Kính Dạ bình tĩnh đối mặt với cô, trong hơi thở mang theo vẻ liêu lĩnh cuồng ngạo đầy tự tin, bởi chính mình không phải muốn cầu xin tình cảm của Tiểu Mộc đầu, cho nên hắn chỉ muốn bắt buộc kéo Tiểu Mộc đầu vào trong thế giới của bản thân hắn, cho dù nó tràn đầy máu tanh cùng nguy hiểm, nhưng rồi Phượng Kính Dạ lại híp chặt đôi mắt đen lại, trước khi hoàn thành nghiệp lớn, hắn cần Tiểu Mộc đầu phải biết đứng thẳng cùng mình sống vai.

“Mộc Mộc, nhớ lời Bổng vương nói, không nên tin bất luận kẻ nào.” Phượng Kính Dạ nhỏ giọng mở miệng, vốn dĩ trong giọng réo rắt lại bị ép xuống vô cùng thấp, giống như lời thì thầm của người yêu.

Lâu Hưởng Văn nhanh chóng ngẩng đầu lên, mơ màng nhìn Phượng Kính Dạ, “Cũng không thể tin Vương gia sao?”

Phượng Kính Dạ trầm mặc, im lặng nhìn Lâu Hưởng Văn, sau đó lần nữa mở miệng, thật là bất đắc dĩ, “Ngoại trừ Bổng vương!”

” Như vậy Vương gia sẽ không lừa gạt ta sao?” Lâu Hưởng Văn lẳng lặng nhìn đôi mắt cực đẹp của Phượng Kính Dạ, khóe mắt hẹp dài có chút nhếch lên, mang theo một loại phong thái liêu lĩnh trời sanh, thật có thể tin tưởng sao? Lời của người hoàng gia cam kết, thật có thể tin tưởng sao?

“Đương nhiên!” Phượng Kính Dạ cười một hồi, nâng đường cong của bờ môi mỏng hoàn mỹ lên, tuyệt đẹp như tranh vẽ, chỉ cần tin một mình Bồn vương là đủ.

Lâu Hưởng Văn nhìn dấu răng trên cổ tay mình vẫn không ngừng từ từ biến mất, lại ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt khẳng định của Phượng Kính Dạ, liền cúi đầu. Năm đó tất cả việc xảy ra ở trong Dược Vương Cốc liền nhanh chóng thoáng qua trong đầu óc cô, nếu như không phải bị phản bội, như vậy thì tất cả mọi thứ sẽ không xảy ra, mình thật có thể tin tưởng sao?

Đồng thời vẫn còn đang nghi ngờ, nhưng Lâu Hưởng Văn vẫn biết mình nên lựa chọn tin tưởng, vì vậy, khéo léo gạt đầu một cái, cô sẽ nhớ lời hứa hôm nay của hắn, lời hứa của một vương gia hoàng tộc.

Mặc dù không hiểu rõ tại sao Vương gia cần mình xong, rồi mới đáp ứng để cho Dịch Quân Hàn ở lại trong vương phủ, chỉ là nhìn thấy dấu răng trên cánh tay một chút, Lâu Hưởng Văn nói thầm trong miệng rồi đi ra khỏi thư phòng, một khắc trong lúc đóng cánh cửa kia lại, không nhận được ngẩng đầu lên nhìn về hướng Phượng Kính Dạ đang ngồi ngay ngắn ở trước thư án, lần nữa cầm tấu chương lên, không phải do trời quá nóng, nên Vương gia bị làm cho hồ đồ đó chứ.

Tựa hồ nhận thấy ánh mắt nghi hoặc của Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn thẳng về phía Lâu Hưởng Văn, môi mỏng cong lên nở nụ cười, Tiểu Mộc đầu lại bị kinh sợ liên rầm một tiếng, trực tiếp đóng cửa thư phòng lại, tựa hồ như bị kinh sợ, từ trong viện đều là tiếng bước chân thùng thùng.

Phượng Kính Dạ thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, trong mắt phượng lộ ra nhu quang rồi bị chìm xuống thay thế bằng ánh mắt lạnh lùng, thanh âm cũng có vẻ lạnh lùng mấy phần, “Vào đi.”

“Vương gia.” Bóng dáng Lôi Bôn từ phòng nghỉ ngơi đến cạnh thư phòng, vóc người khôi ngô lại mang theo vẻ rất lạnh lùng, chỉ khi đang đối mặt với Phượng Kính Dạ thì mới lộ ra dáng vẻ trung thành tuyệt đối, “Long Vệ hoàn toàn không tra ra được tư liệu người được Lâu cô nương mang vào trong vương phủ, chỉ có một khách điểm biết hắn được gọi là Dịch Quân Hàn, có phải tên thật hay không cũng không thể nào điều tra ra.”

Cả Long Vệ của Phượng Kính Dạ cũng không tra ra được người, như vậy chỉ có một khả năng, đối phương là mật thám sát thủ, nên tất cả việc đã đều cũng bị cố ý chôn vùi, hơn nữa còn không phải sát thủ mật thám bình thường, nếu không mạng lưới tình báo cường đại của Long Vệ đã có thể điều tra ra được.

“Hãy đổi sang thành bốn người trong đội quân tinh nhuệ của Long Vệ , bảo vệ Tiểu Mộc đầu an toàn, nếu như Dịch Quân Hàn có bất kỳ không ổn, giết không tha!” Phượng Kính Dạ cúi đầu tiếp tục thẩm duyệt tấu chương trong tay, trong tiếng nói chỉ nghe được tràn đầy sát cơ nồng nặc.

Nếu như chỉ vô tình gặp gỡ, vương phủ sẽ nuôi thêm một người, nếu như do người có âm mưu phải đến gần Tiểu Mộc đầu, nụ cười bên bờ môi mỏng của Phượng Kính Dạ toát lên dáng vẻ lạnh như băng đầy tàn khốc, vậy thì xem như gây ông đập lưng ông, thay vì lần này đem Dịch Quân Hàn đuổi đi, sau này lại có người thứ hai xuất hiện, vậy chi bằng cứ nên để thế cục được nắm giữ ở trong tay mình.

Thời điểm Lâu Hưởng Văn trở lại Thu Phong Viện, Dịch Quân Hàn đã theo Lôi quân gia đến nơi lĩnh đồ dùng hàng ngày, khi vào đến trong phòng viện bên trái, tiếng dè dặt ho khan từ trong nhà truyền ra.

“Tiểu thư.” Thấy Lâu Hưởng Văn vào cửa, Dịch Quân Hàn đứng dậy, cùng thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mà vết máu khóe miệng vẫn còn chưa được lau khô, hắn mặc một bộ trường sam màu xanh của gã sai vặt, trên mặt không có vẻ gì tuần tú, nhưng trên vầng trán lại mang theo một loại cảm giác tôn kính.

Vốn dĩ Lâu Hưởng Văn không hề nhận ra, dù sao lúc đó cách rất nhiều năm như vậy, năm đó, cũng chỉ thoáng nhìn thấy vẻ kinh hoàng, vả lại thân phận Dịch Quân Hàn đặc biệt như thế, làm sao có thể xuất hiện đi tìm nguồn gốc vương triều kinh thành, nhưng giờ phút này khi nhìn kỹ lại, rốt cuộc từ trên gương mặt này Lâu Hưởng Văn nhìn mà cảm thấy có mấy phần quen thuộc.

“Tiểu thư?” Thần sắc Dịch Quân Hàn cứ ngẩn ra, mảnh khóe chính là máu của kẻ tập võ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bày tỏ ra cho người thấy, tuy nhiên cũng chỉ nhàn nhạt mở miệng, sau đó liền trầm mặc xuống.

Đầu ngón tay mảnh khảnh của Lâu Hưởng Văn hạ xuống cổ tay của Dịch Quân Hàn, mạch chỉ có chút yếu ớt, nhưng sau khi tra xét rõ ràng, như có một đạo kì quái, mạch đập như có như không ẩn núp dưới mạch đập bình thường, đột nhiên Lâu Hưởng Văn ngừng đầu lên hướng nhìn Dịch Quân Hàn, “Không phải độc, mà là cổ ? (chính là loại sâu trùng độc xa xưa) ”

Trong con người nâu nhạt của Dịch Quân Hàn lần nữa xẹt qua vẻ khiếp sợ, hàng đầu lông mày cúi xuống, giống như người trúng độc không phải là mình, thanh âm nhẹ nhàng, “Là cổ độc, được đặt tên là Phệ Tâm.”

Lại là Phệ Tâm! Lâu Hưởng Văn dời tay bắt mạch đi, khó trách Dịch Quân Hàn lại xuất hiện tại nơi này, lại còn bị ném ra ngoài từ đổ phường, cổ độc Phệ Tâm được chia ra làm hai loại: tử cổ và mẫu cổ, cực kỳ khó nuôi dưỡng, là loại cổ trùng trân quý nhất của Miêu Cương, sau khi trúng Phệ Tâm, chỉ cần biết thì dù người đó có hơi lơ đãng một chút cũng sẽ thấy được sự thay đổi.

Vốn là người ôn hòa sẽ càng ngày trở nên nóng nảy, vốn là người hiểu lễ nghĩa tri thức thì sẽ bị Phệ Tâm cắn nuốt làm mất hết tất cả lễ giáo liêm sỉ, trở nên thô lỗ cuồng bạo, từ sau khi người nuôi dưỡng cổ thành tử cổ, mẫu cổ cảm ứng được tử cổ, sẽ phá thể đi ra. Lúc này, cổ độc là nghiêm trọng nhất, có thể hoàn toàn mê hoặc hết tâm trí của con người, cả người quan trọng nhất, cũng sẽ bị sự mê hoặc trở thành kẻ thù thống hận nhất, giết chết cho tới thống khoái mới dừng.

Cho nên bắt đắc dĩ Dịch Quân Hàn mới phải rời đi, chỉ sợ không biết ngày sau có thương tổn đến người kia không, cho nên phải đi tìm nguồn gốc vương triều. Lâu Hưởng Văn chợt cười, căn bản mình chỉ nhất thời mềm lòng, chỉ cứu người trong lúc quan trọng thế thôi, vì nghĩ rằng nếu sư phụ mà biết rõ việc này chắc cũng sẽ rất vui mừng.

28. Chương 28: Lưu Thắm Rơi Xuống Nước

Mặc dù Dịch Quân Hàn rất kinh ngạc với y thuật của Lâu Hưởng Văn, nhưng do trời sinh bản tính trầm mặc, làm cho hắn không nói nhiều lời gì cả, Lâu Hưởng Văn đưa ra phương thuốc, Dịch Quân Hàn cũng trực tiếp thu nhận lấy, mà tất cả mọi chuyện diễn ra với Lâu Hưởng Văn đều rất thuận lợi, tâm tình liên vui vẻ quan sát ở Tiên Viện, bị gã sai vặt cùng nha hoàn cung kính hô một tiếng Lâu cô nương, mà cô đã quen nghe hô một tiếng Mộc Mộc.

“Lưu Thắm, việc này ăn có thể ăn lung tung, nhưng nói không thể nói lung tung, điều này làm cho Lâu cô nương nghe thấy sẽ không xong đó.” Thân là nha hoàn cận thân của Dung Trắc Phi, Tiểu Nha liếc một cái thấy Lâu Hưởng Văn đang đi tới, cố ý mở miệng, “Cô nương nhà này, danh tiết chính là điều quan trọng nhất.”

“Ta đây đã là lão bà thì dĩ nhiên biết, chỉ là cô ta lại không biết xấu hổ dám đem nam nhân nuôi ở trong viện, khi đóng cửa, tắt đèn, ai biết làm những mảnh khóe không biết xấu hổ gì chứ.” Kể từ lần trước Lưu Thắm đánh Lâu Hưởng Văn hơn mười roi, coi như lão bà đã đi đến ở trong viện của Dung Trắc Phi rồi, dĩ nhiên phải biết cấu kết nịnh hót với Tiểu Nha.

“Thật à?” Thấy Lâu Hưởng Văn dừng bước, Tiểu Nha đắc ý ngẩng đầu, trên mặt lộ đầy vẻ khiêu khích, cũng chỉ là nha hoàn ngoại viện, thật sự cho rằng không ai sánh bằng mình sao, hừ! Lại dám cùng Vương gia ngồi ngang hàng ăn cơm, cái gì vậy hả!

“Tiểu Nha cô nương, cô vẫn chưa có lấy chồng, không hiểu những chuyện này, có vài nữ nhân chính là hạ tiện, không có nam nhân thì không sống được, quyền rũ không được Vương gia, liền tự mình nuôi một hán tử ở trong viện.” Lưu Thắm cười bỉ ổi, trên mặt tràn đầy nếp nhăn mang theo vẻ thấp hèn, giống như thật sự nhìn thấy Lâu Hưởng Văn cùng với Quân Hàn ở trong viện cởi hết quần áo cùng nằm trên sàng đan vậy.

Lâu Hưởng Văn chậm rãi xoay người, híp mắt nhìn Dịch Quân Hàn ở phía sau, bất quá chỉ có một ngày, gian tình cũng nói rồi, nếu như qua mấy ngày nữa, chắc là hài tử có thể lọt ra ngoài rồi hay không đó.

Nét mặt Dịch Quân Hàn lộ vẻ lạnh nhạt, nhướn hàng lông mày lại, Lâu Hưởng Văn đang suy tư nguyên nhân gian tình phát ra, thì một bóng dáng màu xanh đi ra cứ xông thẳng đến.

“Đừng!” Lâu Hưởng Văn há to mồm, Lưu Thấm đã hét lên thảm thiết một tiếng, sau đó thân thể mập mạp trực tiếp từ giữa không trung bay lên hiện ra đường vòng cung, phịch một tiếng rơi vào trong hồ bên cạnh.

Lâu Hưởng Văn liền nâng váy, thùng thùng chạy tới, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến xanh mét, giận dữ nhìn Dịch Quân Hàn, “Ai cho người động thủ!” Không biết mình không thể dùng đến nội lực sao? Nội lực trong thân thể do bị cổ độc phát ta liền mất đi thăng bằng, lập tức học máu.

Quả thật, đi thẳng đến bên cạnh Dịch Quân Hàn, nhìn gương mặt tuấn tú của hắn, thấy một tia máu từ khóe miệng tràn ra, lập tức bị tay hắn giơ lên hờ hững lau đi.

Lưu Thấm ở bên này bị ném vào trong ao, do không biết bơi, như một con vịt cứ ục ục mấy cái, trên mặt nước lưu lại mấy bong bóng nổi ừng ực ừng ực, người trực tiếp liền chìm xuống dưới nước, ngược lại Tiểu Nha rất thờ ơ lạnh nhạt, chết một lão bà không hề quan trọng, dù sao người xui xẻo vẫn là Lâu Hưởng Văn.

Đã rơi vào trong nước rồi, phải tự đi cứu chính mình thôi! Lâu Hưởng Văn quay đầu lại hung hăng uy hiếp Dịch Quân Hàn, chỉ thiếu gương nanh múa vuốt mà thôi, “Người đứng ở chỗ này, dù chỉ một bước cũng không được nhúc nhích!”

“Còn các người, tất cả không được nhúc nhích, người là ta ném xuống, tự ta đi cứu!” Trực tiếp ra lệnh bốn phía thị vệ không được nhúc nhích, Lâu Hưởng Văn không rõ trong đám thị vệ này có phải người của Dung Trắc Phi hay không, nếu ở dưới nước động tay động chân, Lưu Thấm chết đuối thì phiền toái.

Sau khi hung hăng ra lệnh, Lâu Hưởng Văn dùng tốc độ Ô Quy di chuyển đến bên bờ hồ, chờ một chút, thấy trên các phao mặt nước càng ngày càng ít, đoán chừng Lưu Thấm đã uống đủ nước rồi, lúc này mới phịch một tiếng nhảy vào trong hồ cứu người.

Nếu lão bà nát miệng này có thể chết đuối là đều tốt! Ở dưới nước, Lâu Hưởng Văn nghĩ đến, dù sao không có ai trông thấy, trực tiếp hung hăng bám vào hông của Lưu Thấm mấy cái, để giải tỏa áp lực tinh thần, lúc này không còn sức lực nữa, dần bị kéo chìm xuống, Lưu Thấm trợn trắng cả mắt nổi lên trên mặt nước.

“Người mau qua đây, hướng về phía bụng Lưu Thấm dùng sức, để nước trong bụng đi ra ngoài.” Lâu Hưởng Văn lau nước trên gương mặt, may mắn là trời cực nóng, đoán chừng sẽ không bị gió rét.

Một gã sai vặt bên cạnh lập tức tiến lên, dùng sức nhấn vào phổi Lưu Thấm mấy quyền, Lưu Thấm rốt cuộc bị sặc, phun không ít nước ra ngoài, nằm trên mặt đất nhếch nhác ho khan.

Người vẫn còn sống, nhiều đôi mắt nhìn như vậy, đoán chừng nếu bà chết đi thì cũng không có quan hệ tới mình, Lâu Hưởng Văn cau mày một cái, tức giận nhìn Dịch Quân Hàn, ngoắc ngoắc đầu ngón tay, vẫn như cũ thờ phỉ phò, “Cùng ta trở về!”

Quả thật giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, mình không có ra lệnh, Dịch Quân Hàn liền theo thói quen trực tiếp bảo vệ chủ nhân, đem Lưu Thấm ném vào trong hồ, đoán chừng còn biết nơi này không thể tùy tiện giết người, nếu không Lâu Hưởng Văn hoài nghi mới vừa rồi cái đầu rơi xuống chính là Lưu Thấm, hình ảnh máu tươi ba thước bắn ra.

Vừa trở về Thu Phong Viện, Lâu Hưởng Văn thay đổi xong y phục, Đoàn Tử đã thùng thùng chạy tới, thở phì phì một lúc, mặt tràn đầy lo lắng, “Mộc Mộc, người không sao chứ?”

“Không có sao, Đoàn Tử, người đi hốt hai phần thuốc, một phần cho ta, một phần đem đến cho Lưu Thấm đi, nhớ, người nhất định phải tự mình hành động.” Hắt hơi một cái, Lâu Hưởng Văn im lặng nhìn ánh mặt trời loáng lên, trời nóng như vậy, ở trong nước một lúc sẽ dễ dính gió rét? Chẳng lẽ nhân phẩm mình kém cỏi, ông trời nhìn không quen mắt hả ?

“Tại sao phải hốt thuốc cho tiện bà chết tiệt đó?” Đoàn Tử xù lông, thở phì phò bắt đầu trách móc, sau đó một tay khoác lên trán Lâu Hưởng Văn, “Mộc Mộc người không phải bị sặc nước mà trở nên ngu ngốc

chứ?”

“Người nằm mơ đi, người muốn cho ta bị Lôi quân gia phạt sao? Vết thương sau lưng của ta vẫn còn đau đó, nhanh mau hốt thuốc đi, nhớ hai phần thuốc giống nhau như đúc, không cho phép để cho người thứ ba nhúng tay.” Lâu Hưởng Văn không thể không cẩn thận, ai bảo Lưu Thắm bây giờ là người của Dung Trắc Phi, không cẩn thận sẽ bị người khác gài tang vật vào, gán lấy tội danh giết người.

Đoàn Tử vẫn như cũ không cam lòng trợn to mắt, nhưng Lâu Hưởng Văn vẫn nghiêm mặt, lộ vẻ khí thế trước đó hung ác không ngừng, chỉ có thể đi hốt thuốc với dáng vẻ không cam lòng, lại càng không thể nào hiểu nổi.

Mắt Dịch Quân Hàn khôi phục như cũ, xen lẫn vẻ lạnh lẽo nhìn Lâu Hưởng Văn xoa cái lỗ mũi, nhưng không ngờ tới cô lại mềm lòng lương thiện vậy, dù không khéo léo đến như vậy, dù hơi có chút lười biếng, nhưng vẫn rất cẩn thận, dù chỉ một chút cũng không hề buông lỏng.

“Về sau không có mệnh lệnh của ta, không cho phép tùy tiện ra tay!” Lâu Hưởng Văn giải quyết Đoàn Tử xong, quay đầu lại tìm Dịch Quân Hàn tính sổ, nhìn Dịch Quân Hàn không mở miệng, trông bộ dáng rất lạnh nhạt, liền tức giận cắn răng đứng dậy, “Người có phải muốn độc phát bỏ mình hay không hả?”

Nội lực Dịch Quân Hàn cực mạnh, lúc trước đã dùng rất nhiều dược liệu trân quý, nên mới có thể khắc chế được cổ độc như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, mẫu cổ ở trong thân thể càng ngày càng nâng cao, cho nên chỉ có thể dựa vào nội lực thì hoàn toàn không thể áp chế, chỉ cần khẽ động thì thăng bằng sẽ bị đánh vỡ nát, vậy thì thật sự sẽ không thể cứu chữa được rồi.

29. Chương 29: Hạ Độc Đến Chết

Mộc Mộc, nếu người không tin ta, vậy để Dịch đại ca cùng đi hốt thuốc chung với ta!” Đoàn Tử cắn răng nghiêng lợi, nặn ra từng chữ trong kẽ răng nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vện lại, xem ra cô ấy rất tức giận.

“Được rồi, chỉ cần người đừng làm ta tức giận, ta không cần lo lắng nhiều cho người nữa rồi.” Lâu Hưởng Văn với Đoàn Tử tức giận sẽ bành trướng thành Nhất Đại đoàn (1 nhóm cực lớn như chợ), lập tức vỗ đầu trấn an Đoàn Tử, biết kiểm điểm chính mình nói xin lỗi, “Ta luôn tin vào Đoàn Tử, nhưng nếu có thêm Quân Hàn đi cùng, sẽ không kẻ nào động thủ vào trong thuốc được cả.”

Sắc mặt Đoàn Tử mới vừa hớn hở dần dần trở nên vằn vện, đầu ngón tay mập mạp chỉ vào Lâu Hưởng Văn lộ vẻ tức giận, sau đó xoay người thở phì phì đi lấy thuốc trị thương hàn, suy nghĩ nửa ngày, điều Mộc Mộc tin nhất chính là Dịch đại ca vào trong vương phủ chưa đến một ngày, sẽ được Đoàn Tử yêu mến.

Nhìn thấy Đoàn Tử bị chính bản thân mình làm tức giận, Lâu Hưởng Văn mím môi cười hắc hắc, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ lúm đồng tiền biểu lộ tâm tình rất tốt.

Lâu Hưởng Văn lén cười, vừa ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt nhìn thấu lòng người của Dịch Quân Hàn, cảm thấy hơi chút chột dạ, nhanh chóng thu hồi nụ cười, thân thể cố giữ lấy thăng bằng, hiện rõ tư thế của đại phu, “Mang thuốc ra đây!”

Dù nói ra phương thuốc, nhưng để người khác hốt thuốc Lâu Hưởng Văn vẫn không yên tâm, nên bắt Đoàn Tử hốt thuốc thương hàn ỳnh cùng Lưu Thắm, còn để Quân Hàn đi cùng, thứ nhất vì phòng ngừa có người động thủ vào trong thuốc, chủ yếu thứ hai cũng vì giúp cho Quân Hàn có thể dùng thuốc mà ức chế độc của mình, nhưng vì là Cổ độc nên có chút khó giải quyết, Lâu Hưởng Văn chỉ dùng thuốc để trì hoãn mẫu cổ hoạt động theo chu kỳ, còn phải dùng biện pháp đem thuốc không chế cổ trùng vào trong cơ thể.

Kiểm tra thuốc Dịch Quân Hàn mang đến, Lâu Hưởng Văn chợt nở nụ cười, mình rất thông minh a, thể mà cũng biết dùng kế sách dương đông kích tây, dù mình là người không có nhiều danh tiếng, nhưng chỉ có Vương gia cả ngày gọi mình là Mộc đầu gốc.

Lâu Hưởng Văn cười vô cùng đắc ý, vô tình nhìn thấy gương mặt tuần tú lạnh lùng của Quân Hàn kia chợt lóe lên nụ cười trong phút chốc, khuôn mặt ửng đỏ, lúc này mới giật với những lời mình vừa nói nhỏ, lỗ tai Quân Hàn rất thính nên chắc chắn đã nghe rất rõ.

“Không cho cười!” Lâu Hưởng Văn quá xấu hổ, bất mãn hướng về phía Dịch Quân Hàn bắt đầu trách móc, đỏ mặt, liền giơ ngón nam múa vuốt, hận không thể tìm thấy cái lỗ chui xuống đất, đúng là quá mất mặt.

“Dạ, tiểu thư.” Đáp lại bằng dáng vẻ nghiêm trang, giọng nói trong trẻo lạnh lùng, Dịch Quân Hàn thu hồi nụ cười, khôi phục bộ dáng bất cần, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Lâu Hưởng Văn, ánh mắt hình như có chút nóng rực.

“Không cần nghiêm túc như vậy.” Làm như mình quá hà khắc hẹp hòi, Lâu Hưởng Văn buồn bã, bất kể đối mặt Vương gia, hay với Quân Hàn, từ trước đến giờ đều là kinh ngạc, dùng giấy gói kỹ thuốc ở trong tay lần nữa, buộc dây chặt vào, rồi trả lại cho Dịch Quân Hàn, “Mỗi đêm, trước khi ngủ cần phải vừa uống vừa thoa lên ngay chỗ huyết mạch của mẫu cổ, lúc đó sẽ có chút đau đớn, người phải cố nhịn.”

“Quân Hàn hiểu.” Dịch Quân Hàn lạnh nhạt mở miệng, bất kể có nhiều thương tổn, hắn cũng sẽ nhịn, vốn dĩ trúng phải Phệ Tâm Cổ nên không thể không rời khỏi chủ tử, lo lắng một ngày mình sẽ mất hết nhân tính mà thương tổn tới chủ tử, Dịch Quân Hàn vốn muốn tự sát thì bị ngăn lại, có tin hồi báo lại, trong thiên hạ này còn có một người có thể giải được Phệ Tâm Cổ, cho nên Quân Hàn mới đi tìm nguồn gốc vương triều.

Nhưng Dược Vương Cốc đã sớm trở thành nơi ở trong truyền thuyết, Cổ thần y cư ngụ trong cốc đã nhiều năm không ai còn rõ tung tích, Dịch Quân Hàn cứ nghĩ rằng mình nhất định sẽ chết, cho nên sau việc đánh nhau ở đồ phưởng, cứ vậy đi theo Lâu Hưởng Văn trở về Phượng vương phủ, nhưng chưa từng nghĩ cô gái lười biếng trước mắt này lại là một thần y có tay nghề cao, thậm chí còn muốn chữa trị ỉn.

Dịch Quân Hàn không biết trong việc này còn có nội tình gì không, nhưng nếu có thể loại trừ mẫu cổ, vậy thì hắn ta có thể trở về bên cạnh chủ tử của mình, nên Quân Hàn cũng không muốn nghĩ nhiều, cùng lắm mình chỉ mất đi tánh mạng mà thôi.

Đoàn Tử nấu thuốc xong, giữ lại một chén cho Lâu Hưởng Văn, sót lại một chén để cho Đoàn Tử tự mình đưa qua cho Lưu Thắm, tự mình nhấn mạnh lần nữa, khiến Đoàn Tử liếc mắt nhìn Lâu Hưởng Văn khinh bỉ, “Mộc Mộc, cô xác định cô không bị bệnh gì chứ?”

“Đoàn Tử ngốc, nơi này là Phượng vương phủ, rất dễ bị ăn tươi nuốt sống, giết người không thấy máu.” Do ngồi trên giường quá lâu nên hết tê cả mông, Lâu Hưởng Văn uống xong thuốc, bất mãn hừ lạnh, “Người cho rằng Lôi bá với Vương gia dễ dàng để ta làm nhất đẳng nha hoàn, mà chỉ biết dựa vào đầu óc thôi sao.”

” Mộc Mộc, tôi thấy cô quá mềm lòng rồi đó, thên gì A Cúc nói chỉ cần Mộc Mộc vẫn còn làm nhất đẳng nha hoàn, về sau phạm vào tội gì cũng không bị trừng phạt, có bất cứ chuyện gì xảy ra nhất định sẽ có Mộc Mộc gánh vác.” Đoàn Tử không muốn đả kích lòng tự trọng của Lâu Hưởng Văn, nhưng lời đã ra khỏi miệng không thể thu hồi lại.

Bản tiểu thư cho dù là kẻ ngốc, cũng không nên lấy nó làm bia đỡ đạn cho họ chứ! Mặt Lâu Hưởng Văn đang dương dương đắc ý liền trở nên vắn vẹo, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm bóng dáng Đoàn Tử bưng chén thuốc biến mất thật nhanh. Mặt Hưởng Văn lộ ra tức giận đến cực điểm, lần sau người nào dám phạm lỗi trong tay mình, nhất định để cho bọn họ biết cái gì gọi là Thập Bát Tầng Địa Ngục (18 tầng địa ngục), thập đại khốc hình của Mãn Thanh!

Tự Đoàn Tử đem thuốc vào trong Viện của Dung Trắc Phi, sau đó mở to đôi mắt nhìn Lưu Thắm uống thuốc, Đoàn Tử vẫn cứ nhìn chằm chằm như vậy, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng đó là thuốc độc.

Lần này không việc gì xảy ra rồi, Mộc Mộc không cần kinh ngạc, Đoàn Tử cầm lấy chén thuốc không trở về, không hài lòng nhìn vẻ mặt đắc ý của Lưu Thắm, hừ một tiếng, “Do Mộc Mộc yếu lòng, sợ bà bị thương hàn nên nhờ ta đem thuốc đến cho bà, lần sau bà lại bắt nạt Mộc Mộc, tôi sẽ dùng thuốc độc để độc chết bà đó!”

“Nha đầu chết tiệt kia, người mau cút xa ta ra!” Lưu Thắm tức giận, sắc mặt tái xanh, cầm chén thuốc ở bên giường hướng tới Đoàn Tử đập nát, ngược lại Đoàn Tử rất nhanh chóng chạy nhanh tới cửa, quay đầu

về phía Lưu Thắm trợn mắt, “Đập đi đập chết đi, thuốc đó là thuốc độc, ngày này năm sau là ngày giỗ của bà đó!”

“Nha đầu chết tiết này. Ta.” Mặt Lưu Thắm đột nhiên biến sắc, sau đó che kín bụng mình, mặt đau đớn vịn vẹo đầy nếp nhăn trông thật dữ tợn, “Người hạ. Độc.”

Đoàn Tử đã đi ra khỏi phòng, mệt mỏi ngáp một cái, thật sự mình rất muốn hạ độc vào chén thuốc, không biết Mộc Mộc nghĩ thế nào, lão bà này thật rất đáng ghét, nên độc chết bà ta đi, để cho bà ta chết không được tử tế!

30. Chương 30: Khởi Binh Hối Tội

Thấy Đoàn Tử cầm chén thuốc rời đi, Tiểu Nha lẳng lặng đi từ trong góc tối bước ra, đi nhanh đến phòng Dung Trắc Phi, ngực trống nhô ra một cái túi nhỏ, dường như đang che giấu thứ gì đó.

Giữa mùa hè oi bức, thừa dịp Phượng Kính Dạ đi vào trong triều đình, Dung Trắc Phi cũng không cần mặc quá nhiều y phục, tựa mình vào trên ghế Thái Phi, bên cạnh còn có một tiểu nha hoàn đang cầm quạt quạt cho cô, một nha hoàn còn lại lột vỏ quả nho bên ngoài ra đưa vào miệng cho Dung Trắc Phi.

“Các người đi xuống hết đi.” Dung Trắc Phi chỉnh sửa tư thế ngồi lại, tóc đen dài xoa xuống, gương mặt kiều diễm toát ra phong thái kiều ngạo đầy quyến rũ, với hàng lông mày dài nhỏ, mắt phượng nhỏ cùng dáng vẻ trời sanh kiều ngạo, trên người chỉ có áo lót màu trắng với chiếc quần lụa mỏng màu hồng đào, quần quanh vóc người đầy đặn của cô, không hổ danh một trong hai giai nhân tuyệt sắc nhất chốn kinh thành.

Mỹ nhân còn lại kia chính là Tả Ngôn muội muội của Tả Liên, mặc dù tên gọi nghe rất dịu dàng, nhưng năng lực của nàng cũng chính là nữ tướng quân được vua ngự tứ, uy mãnh trên chiến trường với dáng vẻ không thua các bậc đấng mày râu.

“Hồi bẩm vương phi, nô tỳ đã theo sát Đoàn Tử xuất phủ, khi ra khỏi vương phủ nô tỳ đã gặp được Lâm Phó Tướng, nhưng bên cạnh Đoàn Tử có một nam nhân luôn theo sát cô ta, hẳn chính là người do Lâu Hướng Văn đem về, bởi vậy trên dọc đường đi chúng tôi không thể nào động thủ được.” Tiểu Nha cung kính mở miệng, len lén liếc nhìn Dung Trắc Phi một cái, phát hiện mặt cô ta lộ vẻ không vui, lập tức mở miệng bổ sung nói, “Nên nô tỳ liền tìm cách động thủ, chờ Đoàn Tử mua thuốc xong sau đó đi ra khỏi tiệm, nô tỳ liền giả mạo thân phận Đoàn Tử mua thêm một phần thuốc vô sắc vô vị này, Lâm Phó Tướng nói rằng thuốc này chỉ cần để vào trong thức ăn là có thể độc chết người.”

Môi mỏng cong lên, Dung Trắc Phi lộ ra nụ cười nham hiểm, gật đầu một cái, “Làm tốt lắm, cây trâm ngọc bích này của bản phi ban thưởng cho người, nhớ, độc này do Đoàn Tử mua về từ tiệm thuốc.”

“Nô tỳ biết, Lâm Phó Tướng còn nói nếu sự tình có gì sai sót, hẳn ta sẽ tự tìm cách ứng phó thật tốt, không để cho bất cứ kẻ nào có thể nghi ngờ đến thân phận của vương phi. Hay hoài nghi đến thân phận của nô tì.” Tiểu Nha nói vòng vo một hồi, thân thể hơi run lên, trái tim thoáng hoảng sợ bất an.

“Đi đi, xử lý sự việc cho thật tốt, bản phi sẽ không bạc đãi người đâu.” Ngón tay đỏ hồng vỗ vào trên bả vai của Tiểu Nha, Dung Trắc Phi nghĩ đến chuyện của Lâu Hướng Văn không ngừng cười lạnh, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường cay độc, Lâu Hướng Văn, người nghĩ mình là ai hả, cứ ở trước mặt Vương gia cứ như mèo vờn chuột, dám dùng thủ đoạn này đùa giỡn, cái thứ không biết xấu hổ kia, sao không nhìn lại thân phận mình là hạng người gì!

Tiểu Nha cầm chén thuốc đi tới chỗ Lưu Thắm, trên đường đi để thực hiện kế hoạch của chính mình, ân cần chào hỏi đám nha hoàn cùng bọn sai vặt, dù sao ở trong khu viện này, ngoại trừ Dung Trắc Phi, Tiểu Nha chính là nha hoàn được đem từ trong phủ Thừa Tướng đến đây, nên cô là nha hoàn có quyền lực lớn nhất ở đây, đương nhiên mọi người đều muốn nịnh hót cô.

Đẩy cửa phòng Lưu Thấm ra, Tiểu Nha liếc mắt nhìn bốn phía một cái, lúc này mới cố ý lên giọng nói, “Lưu Thấm, vương phi nghe nói bà rơi xuống nước bị nhiễm phong hàn, nên sai tôi đến xem bà một chút. A! Có người chết.”

Thanh âm Tiểu Nha sắc bén cất cao, tay run run, hoảng sợ nhìn Lưu Thấm ở trên giường thất khiếu chảy máu, mặt tím bầm dữ tợn như chết không nhắm mắt, khiến Tiểu Nha kinh sợ sắc mặt tái nhợt.

Cô cố ý chuẩn bị đến để hạ độc, đầu tiên cố ý mở miệng để bọn nha hoàn cùng đám sai vặt bên ngoài đều biết mình đến thăm Lưu Thấm, như vậy ít nhất sẽ không để người khác hoài nghi vào cô, tuy nhiên cô thể nào cũng không ngờ, vừa đến tìm Lưu Thấm thì bà cũng đã bị trúng độc bỏ mình.

Thu Phong Viện.

Không phải chứ, khi bụng no liền nghĩ đến giải tỏa dục vọng? Hơn nữa đối tượng trong mộng xuân còn là Vương gia của mình? Lúc Lâu Hường Văn nằm ngủ trên giường liền mơ thấy điều kinh khủng, liền bật dậy lắc đầu, giơ tay lên sờ mặt mình một cái, tay vừa chạm vào mặt cảm thấy nóng bừng, nhất định là nhiệt độ trong Thu Phong Viện quá cao, nên mình mới bị trúng gió, mặt mới nóng như vậy, lại còn dùng nụ cười tà mị áp đảo vương gia ở trong mộng, nhưng sự thật quan hệ của hai người lại chẳng có gì cả!

“Mộc Mộc, không xong rồi!” Tiếng thét của Đoàn Tử lại truyền đến, làm cô càng cảm thấy lo lắng bất an rất nhiều.

Nghe tiếng Đoàn Tử quát tháo, ánh mắt Lâu Hường Văn tối sầm, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm vụn vặt, bản thân mình không có thói quen nói mơ, nên chuyện trong mơ của mình với Vương gia chắc chỉ có mình biết rõ.

“Mộc Mộc, không xong rồi, Lưu Thấm đã chết!” Đoàn Tử đẩy cửa vào phát ra tiếng rầm, há mồm thở hổn hển, mặt thở phì phò không biết là do nắng hay do chạy, gương mặt đỏ bừng chảy đầy mồ hôi.

May mắn ỉnh quá, việc mình áp đảo Vương gia gian ác kia chắc cũng chỉ có chính mình biết rõ! Lâu Hường Văn thở phào nhẹ nhõm, Vương gia đúng là kinh khủng, ban ngày hành hạ mình còn chưa đủ, ngay cả trong mộng cũng đến hành hạ mình, mà Đoàn Tử mới nói gì, Lưu Thấm chết? Lão bà kia chết cũng tốt.

Mắt Lâu Hường Văn trừng lớn lần nữa, chân không trực tiếp nhảy xuống giường, một tay run rẩy chỉ vào Đoàn Tử đang thở dốc, miệng cố nói, “Ta không nằm mơ có đúng không? Đoàn Tử, bà ta còn sống sờ sờ mạnh khỏe mà? Người nói người nào chết hả?”

“Mộc Mộc, Lưu Thấm thật sự đã chết rồi.” Đoàn Tử suy sụp, liếc mắt nhìn gương mặt ngụy biến của Lâu Hường Văn, lớn tiếng mở miệng, “Mộc Mộc, ta bảo đảm với cô, ta thật sự đã nghe theo lời của cô tuyệt đối không để cho người thứ ba đụng vào trong thuốc, nhưng Lưu Thấm vẫn bị giết chết.”

Mình quả thật Ô Nha Chủy (xui xẻo)! Lâu Hường Văn dùng một tay vỗ vào trên ót của mình, toàn thân vô lực trực tiếp ngã lên trên giường, trợn mắt nhìn về phía trần nhà, Lưu Thấm chết rồi, mình đã cố dùng ngàn phương vạn kế, nhưng vẫn để cho Dung Trắc Phi thành công, lần này mình không chết ách cũng bị lột da.

Đoàn Tử chạy nhanh đến viện, nên đã kịp báo tin trước cho Lâu Hường Văn biết, còn Dung Trắc Phi ở bên kia đang còn trang điểm thay đổi xiêm y, sau đó mới mang người đến báo cho Lôi quân gia biết, cả đoàn người từ từ tiến vào Thu Phong Viện để vấn tội.

Hoa Thiên Thiên cũng có mặt trong đoàn người đi đến viện, liếc mắt nhìn Lâu Hường Văn, tức giận đứng cắn răng nhìn, Mộc đầu ngu xuẩn chết tiệt này, đã nói với cô bao nhiêu lần rồi hả, sống trong vương phủ cần phải thận trọng từ lời nói đến hành động, không nên cùng với Vương gia mập mờ không rõ ràng, lần này tốt rồi, bị Dung Trắc Phi đổ nước bẩn lên trên người Mộc Mộc, hơn nữa còn mang tội danh hạ độc giết người, lần này sẽ bị dùng hình phạt của nha môn xử phạt, cho dù người trong vương phủ, cũng là trọng tội.

Bị hoa Thiên Thiên dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người làm khiếp sợ, thật sự cô bị oan uổng mà, Lâu Hường Văn chép miệng, cúi đầu xuống, nhìn xuống bàn tay của mình, thật sự mình vô tội mà.

Lôi quân gia vẫn giữ bộ dạng nghiêm khắc như cũ không hề lộ ra biểu hiện khác thường, duy chỉ có Dung Trắc Phi là đặc ý nhất, trên khuôn mặt điểm lệ vẫn không che giấu đi nụ cười của mình, “Mộc Mộc, người

có biết tội của người chưa hả? Coi dù ngày đó kê biên tài sản Viện Văn thị, Lưu Thấm đã già cả nên đánh người hơn vài roi, người không nên ghi thù oán hận, hại người bằng độc được chứ.”

Dung Trắc Phi từ từ mở miệng, mặt kiêu ngạo nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, thanh âm trong đó đột nhiên trở nên sắc bén, trách cứ gay gắt, “Người nghĩ người ở Phượng vương phủ này chức phận gì, người chỉ là một nha đầu hạ tiện lại dám hạ độc giết người, người có còn biết đến vương pháp hay không, có để bản phi và Vương gia ở trong mắt của người không hả! Bọn người còn ngây ngô ở đó làm gì, còn không mau bắt hung thủ giết người lại cho bản phi!”

31. Chương 31: Người Nào Hạ Độc

“Dung Trắc Phi, Lưu Thấm là chết trong viện của người, rốt cuộc là do người nào hạ độc giết người, vẫn chưa tra rõ mà? Vội vàng định tội cho Mộc Mộc như vậy, chẳng lẽ là do có người có tật giết mình hay sao?” Tử Thư xinh đẹp mỉm cười, trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn đang bị suy nhược, ngay sau quay sang cùng nhau đối đầu gay gắt với Dung Trắc Phi, người khác có thể sợ gia thế của Dung Trắc Phi, nhưng mình thì không sợ chút nào.

“Hừ, Tử Thư, không phải người chỉ là một nha đầu, vậy mà lại dám ở đây đối co với bản phi sao?” Dung Trắc Phi lộ ra luồng khí lạnh trong ánh mắt, bén nhọn như dao găm nhắm thẳng tới chỗ Tử Thư, tiện tỳ đáng chết này đúng là không biết xấu hổ mà!

“Sao Dung Trắc Phi lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ do Tử Thư nói trúng tâm tư Dung Trắc Phi, nên ngài thấy chột dạ hay sao?” Cô cười khanh khách, Tử Thư đùa giỡn loạn tóc của mình, lộ vẻ yêu mị trên gương mặt khuyên thành, dung mạo vô cùng quyền rũ, quả là trang Quốc Sắc Thiên Hương, nhìn thấy vẻ mặt Dung Trắc Phi vô cùng phẫn nộ, cười ngây ngất một lúc, “Vương gia đã không để ý đến thân phận Tử Thư, chẳng lẽ Dung Trắc Phi cũng muốn bắt kính với Vương gia sao? Thật sự muốn chê bai, thân phận hèn hạ của Tử Thư hay sao?”

“Được rồi!” Nhìn hai người cẩu xé lẫn nhau, giọng nói không nhẹ không nặng của Lôi quản gia lại vang lên, mặc dù chỉ là quản gia của vương phủ, nhưng ở trong Phượng vương phủ này, Phượng Kính Dạ đối với Lôi quản gia rất mực tin tưởng trăm phần trăm, mà Lôi Bôn lại là cận thân thị vệ của Phượng Kính Dạ, cho nên dù Dung Trắc Phi kiêu ngạo cách mấy vẫn không dám chống đối với Lôi quản gia.

Lâu Hưởng Văn có chút bất mãn liếc mắt nhìn Lôi quản gia, đang lúc xem trò vui tự nhiên cắt ngay đến ** phần chính rồi, Lôi bá thật không biết tình hình gì cả, Lâu Hưởng Văn cùng chiếc mũi cao dọc dừa, sau đó có chút không hiểu chống cự lại ánh mắt nghiêm nghị của Lôi quản gia, lại nghe Lôi quản gia mở miệng, “Trước khi Lưu Thấm chết đã uống qua thuốc do Đoàn Tử đem đến, có chuyện này không?”

Đúng là hậu tri hậu giác, rốt cuộc Lâu Hưởng Văn đã nhớ đến việc những người này đến đây chính là đi xem náo nhiệt về chuyện của mình, vô lực thở dài một hơi, Lâu Hưởng Văn liếc mắt nhìn Lôi quản gia một cái, biết rõ mình xui xẻo, nhưng Lôi bá cũng không nên cắt ngang cuộc tranh cãi của họ, cứ để mặc cho Tử Thư cùng Dung Trắc Phi trình diễn hết bản lãnh của họ, đúng là không hay chút nào.

“Là tôi đem thuốc đến, cả chuyện bốc thuốc, nấu thuốc cũng đều do một mình tôi làm, không để người khác chạm tay vào, khi nhìn thấy Lưu Thấm uống xong thuốc thì mới rời đi.” Đoàn Tử sợ hãi nhìn Lôi quản gia, vừa nói vừa run lẩy cạp, sau đó phát hiện biểu hiện tất cả mọi người đều có chút quỷ dị.

Lâu Hưởng Văn lại không nói gì cứ nhìn bầu trời xanh thẳm lơ lửng trôi qua, hận không thể dùng một chưởng đem Đoàn Tử đập chết, đúng là qua đần, chưa từng thấy ai đần như vậy! Quả thật là heo chết do ngu mà!

“Nói như vậy, chỉ có một mình Đoàn Tử nhà người mới có khả năng hạ độc vào trong thuốc mà thôi? Đường nhiên, thuốc được nấu ở trong Thu Phong Viện, Mộc Mộc cũng có cơ hội ra tay, dù sao phòng ngàn phòng vạn nhưng giặc nhà lại khó phòng nhất.” Dung Trắc Phi nhìn Tử Thư châm chọc một cái, sẵn tiện nhân cơ

hội này tính sổ luôn Lâu Hưởng Văn, bản thân mình cũng không ngu ngốc để cho Tử Thư cố ý khiêu khích, sau đó quên đi chuyện chính sự.

“Tôi không có hạ độc, thật sự tôi không có!” Đoàn Tử nghe Dung Trắc Phi nói làm cho luống cuống, nhanh chóng lắc đầu, về mặt vô tội nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, “Mộc Mộc, thật sự tôi không có hạ độc.”

Người hạ độc cũng đồng nghĩa với việc ta hạ độc rồi! Ta đâu ngu ngốc như vậy để chính mình đi hạ độc chứ? Lâu Hưởng Văn bắt lực nhìn Đoàn Tử run lấy lấy, sau đó cố gắng kiềm chế tinh thần, đứng thẳng người lên lần nữa, dùng bộ dáng vô cùng thẳng thắn chân thật nhất, điệu bộ dưng cao lòng chính trực.

“Mặc dù lúc trước Lưu Thắm đánh lầm ta hơn mười roi, ta cũng là đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, sáng nay việc Lưu Thắm cùng Tiểu Nha ăn nói linh tinh phá hư danh dự của ta, dưới cơn nóng giận Quân Hàn đã đẩy người quăng vào trong hồ, ta còn liều mạng khi trên lưng còn đầy vết roi nhảy xuống nước cứu Lưu Thắm lên cứu chữa.” Lâu Hưởng Văn cố gắng làm cho bản thân mình thoát nhìn thật sự vô tội, thật sự trong sạch, thật sự rất lương thiện.

“Nếu ta thật sự muốn trả thù, cũng sẽ không cứu người, hơn nữa lại còn quan tâm chăm sóc cho bà ta, còn để cho Đoàn Tử đi nấu thuốc và mang qua đó cho Lưu Thắm, ta có ngu ngốc đến nỗi tự mình hạ độc vào trong thuốc như vậy không? Tin rằng mọi người chỉ cần nghĩ kỹ lại một chút, đều hiểu rõ chuyện này.” Lâu Hưởng Văn hướng về phía Hoa Thiên Thiên cười một cái, mặc dù kết quả Lưu Thắm đã chết, nhưng trước đó chính mình cũng đã chuẩn bị không ít chuyện để ứng phó.

Cả bốn phía nha hoàn cùng gã sai vặt lại còn thêm hai gã thị vệ cũng đều trầm mặc im lặng, chỉ là sắc mặt không giống như vừa rồi cứ nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn như hung thủ, như vậy cũng đúng, ai lại ngu ngốc tự mình đem thuốc hạ độc đến, nếu vậy không phải đầu người đó bị nước vô làm cho hồ đồ rồi sao.

Lâu Hưởng Văn nhìn sắc mặt mọi người dường như có chút tin tưởng vào lời nói của mình, trong lòng bấy giờ thấp thỏm đã có thể hạ xuống một chút, Đoàn Tử cũng nhìn về phía Lâu Hưởng Văn đầy sùng bái, khiến cái eo Lâu Hưởng Văn có chút đắc ý liền uốn thẳng, lộ ra bộ dáng tiểu nhân lên mặt đắc ý.

Từ lúc Đoàn Tử vào báo tin, Dịch Quân Hàn vẫn im lặng đứng một bên, không nói một lời, nhưng dù mặc trường sam gã sai vặt màu xanh, lại rất hợp với khuôn mặt không lộ ra biểu cảm nào, vẫn như cũ tỏa ra khí thế cường đại, làm cho người ta không thể xem thường.

“Ai biết Lâu cô nương có làm chuyện đó hay không, Đoàn Tử ở trong phòng Lưu Thắm đã hét to lên nói hạ độc vào trong thuốc để độc chết Lưu Thắm, những lời này người trong viện đều có thể nghe thấy.” Tiểu Nha đâm chọc vào, đắc ý cười lạnh hả hê, cũng chỉ có Đoàn Tử ngu như heo mới dám giống trống kua chiêng nói ra những lời này.

“Dạ, chúng nô tỳ đều nghe được.” Một đứa nha hoàn đi lên phía trước mở miệng, thần sắc không giống như nói láo.

“Lão nô cũng có nghe thấy, lúc ấy sau khi Đoàn Tử nói xong, trong phòng truyền đến một thanh âm ồn ào như sấm vang lên, hình như Lưu Thắm đem chén trà đập nát, sau đó không còn âm thanh nào nữa.”

“Đúng vậy a, sau khi Đoàn Tử rời đi, cho đến khi ta vào thăm Lưu Thắm, phát hiện bà đã trúng độc chết, không còn người thứ hai nào vào phòng.” Tiểu Nha lần nữa mở miệng, liếc mắt nhìn Lâu Hưởng Văn đầy khiêu khích, chính mình nên dạy tốt người hầu của mình đi.

Nếu như có thể bóp chết người, giờ phút này Lâu Hưởng Văn tuyệt đối sẽ nắm lấy cổ của Đoàn Tử giết chết, để cho bọn ngốc này không còn ăn nói lung tung nữa! Vả lại còn để kẻ địch ở trên địa bàn mình ăn nói lung tung, sao không nói rõ ra là muốn đưa mình vào chỗ chết chứ?

“Mộc Mộc, ta thật sự chỉ thuận miệng nói, ta không có hạ độc, ta chỉ cố ý muốn chọc tức Lưu Thắm mà thôi.” Đoàn Tử giật mình mà tái cả mặt, phịch một tiếng đã quỳ gối trên đất, những giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt mập mạp, lúc ấy cô chỉ buộc miệng nói như vậy, ai bảo Lưu Thắm ý vào Dung Trắc Phi mà bắt nạt Mộc Mộc, còn ăn nói lung tung vu oan thanh danh của Mộc Mộc, cho nên mới nói muốn hạ độc độc chết bà ta.

Lâu Hưởng Văn vô tội nhìn Lôi quần gia, chỉ trong một lúc rút cuộc cô đã hiểu được cảm giác rèn sắt mãi mà không thành thép, khó trách Thiên Thiên nhiều lần đều mơ thấy đập chết mình, lúc này Lâu Hưởng

Văn thật đúng chỉ muốn đập chết Đoàn Tử, nhưng khi nhìn thấy cô quỳ trên mặt đất, lại cảm thấy đau lòng kịch liệt.

“Nếu hạ độc, nói không chừng còn để lại dấu vết gì đó, chi bằng không chừng khi lục soát cả phòng sẽ tìm ra được manh mối nào đó, vậy thì chúng ta cứ lục soát Thu Phong Viện này trước đi đã?” Trịnh phu nhân cười giảng hòa, so với Tử Thư xinh đẹp quyến rũ, hay với Dung Trắc Phi đoan trang diễm lệ, Trịnh phu nhân ngược lại mặc trang phục của một tiểu cô nương.

Chiếc váy màu trắng, búi tóc hơi lệch, mặt mỉm cười nhìn Lâu Hưởng Văn, thoát nhìn trông rất thân thiết, cô sử dụng lời nói này không hề đắc tội Dung Trắc Phi, cũng chẳng đổ tội lên người Lâu Hưởng Văn.

32. Chương 32: Tìm Ra Ngọc Bội

“Người nào lại ngốc đến vậy, sau khi hạ độc còn giữ thuốc ở lại trong phòng để làm bằng chứng cho người ta lục soát?” Tiểu Nha không đồng ý mở miệng, nếu Lâu Hưởng Văn hạ độc, khẳng định sẽ đem gói thuốc chứa độc và mẫu thuốc đó đều đem vứt đi hết rồi.

“Hỗn lảo, Lôi quản gia và Dung Trắc Phi không có lên tiếng nói, lại đến phiên một tiểu nha hoàn như người ở đây lảm nhảm hay sao?” Hoa Thiên Thiên lớn tiếng trách cứ Tiểu Nha, thần sắc nghiêm nghị, đúng là phong cách của nhất đẳng nha hoàn, trên người Hoa Thiên Thiên mang theo một ít hình bóng của Lôi quản gia, giận dữ tiến lên, lộ ra uy nghiêm mười phần.

“Thiên Thiên, người dẫn hai nha hoàn cùng với gã sai vặt kia đi lục soát Thu Phong Viện, sai người đưa Hồ đại phu tới đây, kiểm tra lại mẫu thuốc cùng thuốc trong bình.” Lôi quản gia rốt cuộc lên tiếng, ánh mắt đang nghĩ ngợi liền nhìn sang Dịch Quân Hàn một cái, khẳng định độc không phải do Mộc Mộc hạ, hơn nữa lại có Dịch Quân Hàn ở trong Thu Phong Viện, nơi này bình thường không có người khác lui tới, những gia nhân của Thiên Thiên đến lục soát đã được đưa đến, muốn gài tang vật vào tuyệt đối không có khả năng.

Cả đoàn người cứ đứng ở bên ngoài viện, sau khi Hoa Thiên Thiên mang người vào lục soát bên trong viện, Dung Trắc Phi có chút nghi ngờ lo lắng Hoa Thiên Thiên sẽ bao che cho Lâu Hưởng Văn, vì vậy cả Trịnh phu nhân cũng đi cùng vào trong lục soát, xem như có thể nâng cao hiệu quả giám sát.

“Lôi bá, con là người chính trực không sợ gian tà, a, đau! Người cứ gõ đầu con hoài sẽ làm con bị ngu đó.” Lâu Hưởng Văn vuốt vuốt đỉnh đầu, thăm thiết nhìn Lôi quản gia động thủ, “Nếu muốn đánh thì bá cũng nên đánh Đoàn Tử mới đúng.”

“Đoàn Tử là người hầu của ai?” Lôi quản gia trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn.

“Là của con!” Lâu Hưởng Văn xấu hổ cấu chặt đầu ngón tay, gục đầu nhỏ xuống, quả thật là châu chấu hại lúa, Đoàn Tử ngu ngốc vậy là do mình xui xẻo.

“Đây không phải ngọc bội của Văn phu nhân sao? Tỷ tỷ, người xem có phải ta đã nhớ sai rồi hay không? Sao lại tìm thấy được nó ở trong ngăn kéo của Mộc Mộc.” Trịnh phu nhân mỉm cười đi ra, sau đó lộ ra vẻ mặt nghi hoặc lấy ngọc bội ở trong tay của mình giao cho Dung Trắc Phi.

Khỏi ngọc bội kia vẫn chưa kịp giao cho Phượng Vân? Lâu Hưởng Văn chợt dạ nhìn Lôi quản gia đang nén lửa giận, thân thể theo bản năng thối lui hướng về phía Dịch Quân Hàn, cái này gọi là tai họa bất ngờ, nóc nhà lũng còn gặp mưa suốt đêm! Làm người thật xui xẻo, đã giấu miếng ngọc bội vậy cũng bị chộp được!

Giờ phút này Lôi quản gia hận không thể đánh Lâu Hưởng Văn cho nằm xuống dưới đất mặt, tốt nhất để cho cô ta đi xuống gặp Diêm vương đầu thai lại lần nữa, Văn phu nhân là loại người gì hả, thế mà cô cũng dám nhận lấy nó.

“Con không có tham ô!” Về mặt luân thiết diện vô tư của Lôi quản gia giờ trở nên vụn vụn, Lâu Hưởng Văn nhanh chóng mở miệng, đây là vấn đề nguyên tắc, vẫn phải nói rõ ràng ra.

Hừ! Lôi quản gia tức giận nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn, nhưng mà hôm nay cũng nói không rõ ràng ra.

“Con quả là xui xẻo.” Đối với tình huống trước mắt, Lâu Hưởng Văn tóm gọn vấn đề một chút, từ khi bị Lưu Thấm đánh hơn mười roi thì bắt đầu gặp xui xẻo, không đúng, phải nói bắt đầu là do bị Vương gia dụ dỗ đi thăm vấn chuyện Tiểu Hà vụng trộm mà ra.

Không có chuyện Tiểu Hà, làm sao có chuyện Văn phu nhân vụng trộm, rồi xuất hiện tới chuyện của Lưu Thấm, cho nên tổng kết lại mọi chuyện, Lâu Hưởng Văn lại quay đầu nhìn về hướng hoàng cung, hung hăng nguyên rủa ở trong lòng, đều do Vương gia hại mình.

“Hóa ra là biển thủ thật! Vương gia tin tưởng người để cho người đi kê biên tài sản viện của Văn phu nhân, không ngờ tới, người lại đứng giữa kiếm lợi đem tiền cho vào túi riêng của mình, Lâu Hưởng Văn người thật sự quá to gan, còn không quỳ xuống nhận tội cho ta!” Dung Trắc Phi bóp một tiếng, liền ném ngọc bội trong tay lên trên mặt đất làm vỡ ra hai phần, mặt lạnh khiển trách Lâu Hưởng Văn.

Người trong vương phủ đều biết, Lâu Hưởng Văn rất nhẹ dạ, lại còn có lòng lương thiện, chuyện nào rơi vào trong tay cô đều có thể chuyển lớn hóa nhỏ, hơn nữa Lâu Hưởng Văn ở trước mặt Phượng Kính Dạ luôn cung kính trăm phần trăm, có thể nói là một nô tỳ ngoan ngoãn tuyệt đối.

Nhưng lão nhân ở vương phủ đều biết, Lâu Hưởng Văn chưa từng quỳ xuống trước mặt Phượng Kính Dạ, mà Phượng Kính Dạ cũng dường như chưa từng để ý đến chuyện này chút nào, tất cả mọi người bao gồm cả Dung Trắc Phi cũng không thể không xem thường điểm này, dù Lâu Hưởng Văn chỉ là một nha hoàn thấp kém, nhưng cũng là người cực kỳ ngoan cường.

Lôi quần gia nhíu mày một cái, nhìn về phía Dung Trắc Phi đang kiểm soát bắt nạt Lâu Hưởng Văn, chỉ cần xem qua việc Dung Trắc Phi bắt Lâu Hưởng Văn quỳ gối xuống lần này, rõ ràng Dung Trắc Phi đã ngầm ngầm hăm hại người được Vương gia nâng đỡ, còn nói rằng Mộc Mộc không biết phép tắc cần trừng phạt, nhưng lúc ấy Lôi quần gia không biết Phượng Kính Dạ đã nói gì với Dung Trắc Phi, lúc rời đi, nhìn thấy sắc mặt Dung Trắc Phi tái nhợt, tựa hồ giống như dọa sợ, qua sự việc lần đó, vì vậy mọi người không còn nhắc đến nữa.

Ngọc bội kia là do Lâu Hưởng Văn đã đồng ý Văn phu nhân giúp đưa cho Phượng Vân, nhưng hôm nay nếu chính mình nói ra việc này cũng sẽ không có ai tin, cho dù có tin đi nữa thì chính mình cũng thật sự vi phạm vào quy tắc vương phủ, dù Văn phu nhân giao lại đồ vật riêng của chính cô, thì Lâu Hưởng Văn cũng giống như tội càng thêm tội, nên cứ để chính mình nhận tội đi cho rồi.

“Lôi quần gia, trong phòng không có tìm được bất kỳ độc dược nào.” Hoa Thiên Thiên không phải không nghe được cuộc đối thoại trong viện, nhưng lúc đầu mình đã nhắc nhở Mộc Mộc về ngọc bội kia, muốn cô ta đem bỏ đi, nhưng Mộc Mộc luôn nói sẽ tìm cơ hội giao cho Phượng Vân, nói là đồ của phụ mẫu để lại cho hài tử nên dù Phượng Vân còn nhỏ đi nữa thì nó cũng là đồ vật có ý nghĩa trọng đại của cô bé, mà Mộc Mộc vẫn không tìm được cơ hội đem ngọc bội đưa đi, thì chuyện đã bị quấy tung thành như vậy rồi.

“Lôi quần gia, mẫu thuốc trong bình thuốc không có độc.” Hồ đại phu là đại phu ở trong vương phủ, ngày thường mọi người có bệnh ít hay nhiều, thì tất cả đều tới chỗ Hồ đại phu chẩn đoán, dĩ nhiên nếu các chủ tử có gì không thoải mái, đều do ngự y trong cung đi tới chẩn đoán.

“Chỉ sợ chứng cứ phạm tội đều bị Mộc Mộc đem đi tiêu hủy rồi?” Dung Trắc Phi kiêu ngạo liền cười lạnh, liếc nhìn Lâu Hưởng Văn một cái, ánh mắt ác độc đầy sắc bén, “Lưu Thấm bị giết bằng độc dược, là vì ngày đó Lưu Thấm đánh Lâu Hưởng Văn hơn vài roi, cho nên Lâu Hưởng Văn sinh lòng oán hận, muốn trả thù Lưu Thấm, dĩ nhiên, cũng có thể do ngày đó Lâu Hưởng Văn kê biên tài sản viện đã cầm đi ngọc bội, bị Lưu Thấm bắt ngờ nhìn thấy, cho nên mới giết người diệt khẩu. Thuốc là do Đoàn Tử đem đến đưa cho Lưu Thấm uống, chung quy không có người khác nhúng tay vào, nên độc này không phải do chính Đoàn Tử làm thì cũng là do Lâu Hưởng Văn làm!”

Qua các trình bày động cơ giết người, mọi thứ đều được Dung Trắc Phi nói ra sáng tỏ, nên Lâu Hưởng Văn cứ nghĩ là do chính mình thật sự giết chết Lưu Thấm bằng thuốc độc cho rồi.

Lôi quần gia trừng mắt nhìn chặt về phía Lâu Hưởng Văn, mặt vẫn nghiêm khắc như cũ, “Người đâu, đem Thu Phong Viện phong tỏa lại, tất cả người trong Thu Phong Viện không được đi ra ngoài, hãy chờ Vương gia trở về định đoạt.”

“Lôi quản gia, người ở đây là đang bao che cho Lâu Hưởng Văn sao? Mặc dù Vương gia chưa trở về, nhưng chúng có xác thật, dù không đưa Lâu Hưởng Văn đến quan phủ, ít nhất cũng nên nhốt vào trong phòng giam của vương phủ!” Về mặt Dung Trắc Phi lộ ra lạnh lẽo, thanh âm cất cao vài phần, không hài lòng với đáp án mà Lôi quản gia đưa ra.

Lôi quản gia muốn bao che cho ả, không dễ dàng như vậy đâu, Dung Trắc Phi gương mặt xinh đẹp toát ra vẻ lạnh lùng, mang theo tư thế vương phi, “Ồ trong vương phủ, bản phi có quyền định đoạt, người đâu đem Lâu Hưởng Văn cùng Đoàn Tử, còn có Dịch Quân Hàn hãy đem nhốt hết vào trong địa lao đi!”

Chân mày Lôi quản gia cau lại, dù sao cũng phải cân nhắc lại, mình chỉ là một quản gia, mà Dung Trắc Phi lại là chủ tử ở trong vương phủ này, ngoại trừ lão Vương phi ra thì cô ta cũng là người có quyền lực nhất nơi đây.

33. Chương 33: Cục Diện Thiên Hạ

“Không sao, tới địa lao thì tới địa lao đi.” Lâu Hưởng Văn nhìn Lôi quản gia khó xử, không quan tâm những chuyện này nên cô chỉ biết cười cười, không phải rộng lượng, mà là bình nứt không sợ bể, dù sao Vương gia vẫn chưa về, chờ Vương gia trở lại tất cả đều sẽ sáng tỏ thôi.

Lôi quản gia tức giận nhìn về mặt cười híp cả mắt của Lâu Hưởng Văn, dù cô thuận lòng ở trong địa lao, nhưng sợ Vương gia khi trở về, biết Mộc Mộc bị giam tại địa lao đến lúc đó rất khó bảo đảm Vương gia sẽ không nổi giận, xương già của lão sẽ không chịu được cảnh gãy xương đâu.

“Dem người nhốt vào trong Thu Phong Viện, tất cả mọi việc chờ Vương gia về định đoạt!” Lôi quản gia nghiêm mặt, nghiêm túc nói lần nữa, giống như ông không nhìn thấy nét mặt tức giận của Dung Trắc Phi vậy.

“Lôi quản gia!” Dung Trắc Phi gầm thét tức giận, nhưng chẳng thể làm gì khác hơn, dù sao nha hoàn với gã sai vặt ở trong vương phủ đều nghe hết tất cả việc xảy ra trong viện của mình rồi, nhưng bởi vì người của Tiên Viện đều là người Lôi quản gia quản lý, vả lại Dung Trắc Phi cũng không có quyền hạ lệnh cho đám thị vệ trong vương phủ, lúc này chỉ có thể cầm giận phát tay áo bỏ đi.

“Lôi Bá, bá thật lợi hại, cả Dung Trắc Phi mà cũng dám đắc tội.” Mọi người đều giải tán đi hết, Lâu Hưởng Văn không ngừng cung kính nhìn Lôi quản gia, lúc ấy Lâu Hưởng Văn thấy mặt Dung Trắc Phi giận đến xanh mét, ánh mắt dữ tợn như muốn giết chết người.

“Người ở đây ngoan ngoãn đợi cho ta, đợi cho đến khi Vương gia trở về xử lý xong việc này!” Lôi quản gia hừ lạnh một tiếng, về mặt cứng nhắc tức giận nhìn nét mặt hồn nhiên không hề sợ hãi chút nào của Lâu Hưởng Văn, Vương gia nói không sai, ngoài mặt Mộc Mộc xem ra rất cung kính, nhưng trong xương tủy của cô lại không hề toát ra dáng vẻ hèn mọn của một nha hoàn.

Lôi quản gia nhìn thấy Đoàn Tử bị hù dọa đến mềm nhũn, còn Lâu Hưởng Văn cười rất vui sướng, làm cho ông lại tức giận thêm lần nữa, gõ xuống đầu cô, “Chuyện này do người gây ra, ta xem người giải quyết chuyện này như thế nào đây!”

Phát hiện Lôi quản gia thật sự rất tức giận, dĩ nhiên còn lo lắng ỉn ỉn, Lâu Hưởng Văn cảm thấy rất ấm lòng, không dám cười cợt nữa, lập tức phân tích rõ ràng sự việc theo như những gì mình biết, “Người chết ở trong viện Dung Trắc Phi, nghĩ kỹ chỉ có thể do Dung Trắc Phi muốn hãm hại con.”

“Sau khi Đoàn Tử cùng thuộc hạ ra khỏi phủ, liền có người âm thầm đi theo sau đến tiệm thuốc, nhưng lại không động thủ.” Trong ánh mắt đen thẳm của Dịch Quân Hàn thoáng qua vẻ lạnh lẽo, lúc ấy đối phương không có động thủ, nên Dịch Quân Hàn cũng không có hành động, nghĩ đến những chuyện xảy ra, chắc chắn là một cạm bẫy.

“Viện Dung Trắc Phi đã được ta phái người canh giữ, để có thể tìm được dấu vết hạ độc, còn bây giờ người hãy ngoan ngoãn ở lại trong phòng tự mình kiểm điểm cho ta! Giờ ta phái người đến tiệm thuốc đó điều tra!” Lôi quản gia lần nữa khiển trách Lâu Hưởng Văn, nhìn đầu cô gục thấp xuống như muốn chui vào

dưới mặt đất, lúc này ông mới lắc đầu một cái, xoay người rời đi, trên mặt hiện vẻ nghiêm nghị lãnh khốc, dám ở trong vương phủ hạ độc giết người, khó trách Vương gia lại muốn động thủ, quả thật nơi đây không ổn chút nào!

“Tiểu thư, Lôi quân gia đã đi rồi.” Dịch Quân Hàn lạnh lùng mở miệng, thấy Lâu Hường Văn cứ cúi đầu nhận lỗi, trong ánh mắt anh nhanh thoảng qua nụ cười nhạt, nhưng trên khuôn mặt lại không lộ chút biểu tình nào.

Lâu Hường Văn liền đứng bật dậy, sau đó nâng cằm lên đầy vẻ kiêu ngạo, Quân Hàn cứ tưởng bộ dáng hèn mọn mới nãy là do mình nhìn lầm nữa chứ, Lâu Hường Văn hừm hừm hai tiếng, “Rõ ràng vương phủ canh giữ không nghiêm, để cho kẻ xấu làm bậy hạ độc giết người hãm hại người vô tội tốt bụng như ta, vậy mà Lôi quân gia lại còn trách mắng ta, đúng là oan uổng cho ta quá đi, có phải quá bất công không Quân Hàn?”

Dịch Quân Hàn không nói gì, vẫn giữ vẻ mặt trầm mặc, nhìn nét mặt cau có oán trách đầy bất mãn của Lâu Hường Văn, mà Đoàn Tử thì vẫn ở bên cạnh im lặng do việc giết người làm cô khiếp sợ, cuối cùng mới phục hồi lại tinh thần, dù sao thuốc kia là do tự cô đưa tới, vả lại người còn chết trong tay của chính mình.

Cũng trong lúc đó, tại hoàng cung.

Sau khi đương Kim Hoàng Đế Phượng Đạt đã lớn tuổi, say mê trong việc bào chế đan dược, ông nhận Vu Trần đạo trưởng làm sư phụ còn cấp cho ông ta một căn phòng đặc biệt trong hậu cung, mà Vu Trần đạo trưởng cũng chính là người cấp đan dược trường sanh bất lão cho lão hoàng đế.

Giờ đây trông Phượng Đạt càng ngày càng già đi, đầu tóc bạc trắng, trên mặt đầy nếp nhăn, có lúc tỉnh táo nhưng cũng có lúc hồ đồ, thân thể mang đầy bệnh tật, ngược lại Phượng Đạt không tin vào nự y trong hoàng cung, chỉ tin vào tên đạo trưởng luyện đan dược kia, về chuyện triều chánh dường như đều giao hết cho thái tử cùng Tam vương gia và các lão đại thần chức cao trong cung nắm giữ.

Dù Phượng Sở Thiên là thái tử, nhưng hẳn ta vẫn không phải do hoàng hậu hạ sinh, trưởng hoàng tử năm đó vì bệnh mà chết non, mẫu thân Phượng Sở Thiên chỉ là một cung nữ trong cung, sau khi Phượng Sở Thiên làm nhị hoàng tử, nhưng Phượng Sở Thiên vẫn biết rõ mình ở trong cung không có quyền thế, nên từ nhỏ đã che giấu đi tài năng của mình, không muốn cùng người tranh đoạt để vị.

Mà Hoàng hậu lại hạ sinh được tam hoàng tử Phượng Tiêu người được mọi người chọn kế thừa vị trí thái tử, nhà mẹ của Vương hoàng hậu là tam triều nguyên lão cấp bậc cao quý, với địa vị của Minh Thừa tướng có thể nói là ngang nhau, vốn dĩ trong triều thâm sâu khó đoán, hơn nữa Phượng Sở Thiên ngồi trên ngai vị hoàng đế lại không hề quan tâm đến, lại không có bất kỳ bằng chứng nào Phượng Sở Thiên làm hoàng đế, cho nên trên dưới trong triều đối xử Phượng Tiêu như người sẽ kế thừa chức vị hoàng đế trong tương lai, vì vậy mọi người vẫn đinh ninh Phượng Tiêu là người kế vị.

Nhưng vào năm năm trước, Phượng Đạt si mê luyện đan dược, thân thể lão hoàng đế Phượng Đạt càng ngày càng suy yếu, nên tờ chiếu thư chỉ rõ ngôi vị thái tử của Phượng Sở Thiên đã bị che giấu, làm mọi người trong triều đình cứ mãi xôn xao.

Còn phụ thân Phượng Kính Dạ là đệ đệ ruột của Phượng Đạt, đương kim Thạc vương gia, sau khi Phượng Kính Dạ thừa kế vương vị, cũng được kế thừa hai mươi vạn đại quân. Phượng Kính Dạ dùng ba phần binh mã trong hai mươi vạn đại quân của mình, vẫn mãi đi tìm nguồn gốc vương triều.

Vào mười năm trước, mười vạn tinh binh còn lại của hoàng đế Phượng Đạt, trong đó có một đội quân Hỏa Viêm đã từng đi theo Phượng Đạt, cùng nhau đi tìm nguồn gốc vương triều hùng mạnh—— Tây Lan vương triều Bạch Thị hoàng tộc cũng cử binh áp sát, cả hai nước nhỏ Hách Liên cùng Yến Vương cũng tham gia vào, nên đã xuất hiện tam quốc Đại Nhất, ai ai cũng đều muốn đi thôn tóm nguồn gốc vương triều, sau đó cùng chia nhau ra làm ba hướng.

Nhưng vào mười năm trước Phượng Đạt tự mình nự giá thân chinh, đã cùng nhau đánh một trận, dẫn dắt mười vạn quân Hỏa Viêm, tấn công đầu tiên vào hai nước nhỏ Hách Liên cùng Yến Vương, dưới sự tàn bạo, cùng lũ lụt tấn công phá hư đồng ruộng, lại thêm thành phá người mất, thêm mười vạn quân tinh nhuệ chèn ép, Hách Liên cùng Yến Vương không thể không đầu hàng, kế hoạch tam quốc hợp lực cùng tấn công đi tìm nguồn gốc vương triều đều tan biến, nhưng lại tạo nên uy danh lừng lẫy cho Hỏa Viêm quân.

Tại biên quan, người dẫn đầu đại quân chống lại cuộc tiến công của Bạch Thị hoàng tộc chính là phụ thân của Phượng Kính Dạ, chính là người hóa giải nguy cơ đầu tiên trong công cuộc đi tìm nguồn gốc vương triều vào năm trăm năm trước.

Hai mươi vạn binh mã còn sót lại, năm vạn cấm vệ quân đều nằm trong tay của Minh Thừa tướng, còn lại năm vạn quân nằm trong tay của Vương hoàng hậu là mẫu thân của Tam hoàng tử, mười vạn quân còn lại dùng để trấn giữ biên quan ở khắp mọi nơi.

Phượng Sở Thiên được phong làm thái tử, vì an toàn sống còn, không thể không sống trong kiếp nạn đầy ngập nguy hiểm trong vị trí thái tử của mình, may mắn khi Phượng Sở Thiên vẫn còn có Phượng Kính Dạ, từ thuở nhỏ Phượng Sở Thiên đã cùng kết nghĩa tình huynh đệ với Phượng Kính Dạ, nên Phượng Sở Thiên mới có thể sống sót ngồi vững ngôi vị thái tử của mình, còn Tam hoàng tử Phượng Tiêu cũng được phong làm Vương gia, thế nên đã tạo ra cục diện đối đầu trong triều đình với nhau.

34. Chương 34: Vương Gia Trở Về Phủ

Hoàng cung.

“Thám tử Tây Lan hồi báo lại, dường như Bạch Thanh Nguyệt có ý phát động chiến dịch ở vùng biên quan nhỏ bé.” Phượng Sở Thiên cùng Phượng Kính Dạ cùng tuổi nhau, nhưng thoạt nhìn lại thấy Phượng Sở Thiên có vẻ lớn tuổi hơn, ngũ quan trang nghiêm chánh trực, đường cong gương mặt đầy cương nghị, thân thể cao lớn, mặc cẩm bào màu vàng của thái tử, gương mặt tuấn lãng lộ ra ý cười, những năm này Bạch Thị hoàng tộc vẫn luôn cứ muốn đến xâm chiếm, nhưng giờ lại không biết nên làm cách nào, nhất là khi chuyện triều chánh hiện giờ rất bất ổn.

“Bạch Thanh Nguyệt không phải người háo chiến, tuy nhiên hẳn vẫn còn ghi hận khi biết chúng ta vẫn muốn đi tìm nguồn gốc vương triều.” Phượng Kính Dạ chán chường nhíu chặt lại mắt phượng hẹp dài, do khóe mắt hơi nhíu lộ ra vài nếp nhăn, nhưng dáng vẻ biến hóa càng tăng phần nguy hiểm hấp dẫn nhiều hơn, tay nâng cằm lên, gương môi cười một cái, “Sở Thiên, chi bằng ngươi cứ phái người đi qua đó hỏi thăm một chút, chúng ta có phải làm gì đắc tội với Bạch Thanh Nguyệt không?”

“Vậy phái người đi là thích hợp nhất.” Phượng Sở Thiên cười lạnh nhạt, nhướn mày sao nhìn Phượng Kính Dạ đang cười nhạo mình.

“Ta.” Phượng Kính Dạ vừa muốn mở miệng, chợt quay đầu nhìn ra cung điện bên ngoài một lúc, thân thể cao gầy đứng dậy đi tới ngoài cửa, trong bóng tối, Long Vệ nhanh chóng hiện thân, sau đó quỳ một chân trên đất, nhỏ giọng hướng Phượng Kính Dạ nói gì đó, sau nhanh chóng biến mất vào trong tường thành hoàng cung.

“Tả Ngôn, dám trắng trợn ở trong hoàng cung mang theo Long Vệ ra vào như vậy, cũng chỉ có tên tiểu tử Kính Dạ lớn mật này đây, hẳn không sợ ngày sau bốn điện hạ trị tội hắn ư.” Phượng Sở Thiên nâng tách trà lên uống một ngụm, liếc mắt nhìn Binh Bộ Thượng Thư Tả Ngôn đang trầm mặc, sau đó ánh mắt chuyển sang Phượng Kính Dạ nhìn thấy sắc mặt của hắn không được tốt lắm, Sở Thiên hơi ngăn ra, “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Trong phủ xảy ra một số việc, ta cần về trước, bên phía Tây Lan ta sẽ phái người theo dõi động tĩnh của họ.” Sau khi Phượng Kính Dạ hướng về phía Phượng Sở Thiên dặn dò một tiếng, xoay người sải bước rời đi, gương mặt lạnh lùng kia chợt lóe lên vẻ tà mị, có một số người thật là hỗn xược!

“Trong phủ xảy ra chuyện? Nghĩ lại chắc cũng chỉ có tiểu nha hoàn đó gây ra.” Phượng Sở Thiên cười lắc đầu, cả Phượng vương phủ có thể để cho Phượng Kính Dạ quan tâm đến cũng chỉ có một mình tiểu nha hoàn đó, đáng tiếc Phượng Kính Dạ đã nhiều lần cảnh cáo, làm cho Phượng Sở Thiên tới bây giờ chỉ nghe danh tánh, vẫn chưa gặp được người thật.

“Tôi đã gặp rồi.” Tả Ngôn nhớ trận đánh nhau ở trước cửa đồ phường nhìn thấy được Lâu Hường Văn, Lâu Hường Văn cũng không nét gì đặc biệt, xem ra chỉ là một nha hoàn bình thường không có gì nổi bật, thấy cô ta sống ở trong Phượng vương phủ cũng rất ngang bướng, dám thách thường mang nam nhân xa lạ về vương phủ, đúng là ngu ngốc cực đỉnh, tiếc rằng trong mắt Phượng Kính Dạ lại thấy cô rất thiện lương, chứ theo phán đoán Tả Ngôn cô chỉ là một cô gái ngu xuẩn.

“Tả Ngôn, cô ta như thế nào? Tài nghệ vẽ tranh của người cũng không tệ lắm, chỉ bằng người họa lên một bức cho ta đi?” Phượng Sở Thiên thích thú, cao giọng cười một tiếng, một tay khoát lên trên bả vai của Tả Ngôn.

“Không rảnh.” Nhớ đến Phượng Kính Dạ lộ ra vẻ mặt tà mị cùng lưỡi biếng kia, thế là Tả Ngôn không vui trở nên im lặng, hất cánh tay của Phượng Sở Thiên đặt ở trên bả vai mình ra, sải bước rời đi giống như Phượng Kính Dạ.

Phượng Sở Thiên nhún vai nhìn Phượng Kính Dạ cùng Tả Ngôn lần lượt rời đi, lại nghĩ đến đồng tấu chương chôn chắt trong ngực thư phòng, nhúc nhích đầu thở dài một tiếng, tự động quay trở về.

Lôi Bôi đưa xe ngựa trực tiếp rời khỏi hoàng cung, nhưng không trực tiếp trở về Phượng vương phủ, mà chậm rãi dừng ở trước một cửa tiệm thuốc, “Vương gia, đã đến rồi.”

“Ừ, hãy vào hỏi chút đi.” Trong xe ngựa, Phượng Kính Dạ hí mắt phượng, lá gan Dung Trắc Phi thật đúng là càng lúc càng lớn, xem ra Minh Thừa Tướng lại không an phận rồi.

Lôi Bôn chạy vào tiệm thuốc, thăm vấn Đoàn Tử thì được biết cô hốt thuốc của chưởng quầy, kết quả sáng sớm chưởng quầy đã không thấy tăm hơi, cả gã sai vặt trong tiệm thuốc cũng không biết rõ.

Nghe Lôi Bôn trả lời, Phượng Kính Dạ nhíu mắt, lưỡi biếng mở miệng, không hề biết chính mình đã ra một mệnh lệnh, làm thay đổi rất nhiều cuộc sống của người bình thường người, “Bí mật phong tỏa cửa hàng này, nếu như chưởng quầy vì tránh bị diệt khẩu mà chạy trốn thì thôi đi, cứ để hắn trốn đi thật xa, nếu trái lại Bồn vương hy vọng sẽ không gặp lại người này ở trong kinh đô nữa.”

“Dạ, Vương gia.” Lôi Bôn nhanh chóng tiếp nhận lệnh, Long Vệ từ trong góc tối hiện thân đánh xe ngựa trở về vương phủ, còn Lôi Bôn sau khi nhận được lệnh liền trực tiếp đi xử lý vấn đề.

Lần đầu tiên trong đời Lâu Hường Văn phát hiện ra mình lại mong chờ Vương gia trở về như vậy, cứ cúi đầu đi tới đi lui ở trong phòng, sau đó cảm thấy ánh sáng ở cửa dường như bị che lại, trong nháy mắt, mắt Lâu Hường Văn sáng lên, nhanh chóng ngừng đầu nhìn qua.

“Lúc này nhớ đến Bồn vương à.” Bóng dáng cao gầy miễn cưỡng tựa vào cửa, Phượng Kính Dạ nhìn vẻ mặt mong chờ của Lâu Hường Văn đang ở trong phòng, vươn tay hướng về phía Lâu Hường Văn vẫy vẫy tay, “Tới đây, để Bồn vương xem có phải vì quá buồn mà đầu bạc hay không.”

Bị ánh mắt khiêu khích của Phượng Kính Dạ, Lâu Hường Văn rất muốn hất đầu không thèm đếm xỉa tới, tuy nhiên chỉ có thể mím môi, sau đó cười theo, từng bước từng bước dùng tốc độ nhanh như rùa di chuyển đến, “Vương gia.”

“Lông mày nhíu lại này có thể giết chết cả con muỗi đó.” Tâm tình Phượng Kính Dạ cực kỳ vui, trên gương mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười phấn khởi, rõ ràng vẻ mặt hân hoan đối lập với vẻ mặt lo lắng của Lâu Hường Văn.

“Vương gia lại nói đùa!” Lâu Hường Văn nhìn nụ cười vui mừng của Phượng Kính Dạ, trong lòng không tiếng động liền thầm nói, sau đó bước chân dừng lại, giận mà không dám nói gì, không phải Vương gia gieo họa này, làm cho bản thân mình mới gặp nhiều phiền phức như vậy?

“Độc là do người bỏ?” Biết rõ rồi nhưng vẫn còn cố hỏi, bàn tay Phượng Kính Dạ lại vò nhẹ mấy cái làm rối đi mái tóc của Lâu Hường Văn.

“Không phải!” Cẩn rắng nghiêng lợi, Lâu Hường Văn càng lúc càng tức giận hơn, tựa đầu hơi thấp xuống một chút nữa, tách khỏi bàn tay của Phượng Kính Dạ ở trên đỉnh đầu mình, có cần thiết cười hả hê như vậy không?

“Tiểu Mộc đầu định chuẩn bị điều tra như thế nào?” Liền cười gian manh, tay Phượng Kính Dạ lại hạ thấp xuống mấy phần, vẫn như cũ rơi lên trên đỉnh đầu của Lâu Hường Văn, nhìn người trước mắt gần như cúi

đầu chào mình, bắt đặc dĩ lắc đầu, bàn tay ngược lại rơi ở trên vai cô, để cho cô tự mình nâng đầu lên.

“Vương gia, tôi có thể nhìn thi thể một chút không? Quân Hàn có biết một chút y thuật, nói không chừng có thể tra ra dấu vết.” Lâu Hưởng Văn cười nịnh hót, đôi mắt sáng lóng lánh, lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ trên gương mặt, lúc này cũng chỉ có thể cầu xin Phượng Kính Dạ, như vậy cô mới có thể từ trong võ rùa bò đi ra ngoài.

“Quân Hàn biết y thuật?” Phượng Kính Dạ thản nhiên cười, liền lặp lại lời cô, nhìn Lâu Hưởng Văn thẳng thừng gật đầu, ánh mắt hơi tối sầm lại vài phần, càng tăng thêm vẻ thân thiết, “Đã vậy, cứ đi xem một lúc cũng được.”

“Tạ ơn vương gia.” Lâu Hưởng Văn cắt ngang bằng lời nói cảm ơn chân thành, đáng tiếc Phượng Kính Dạ chỉ miễn cưỡng liếc nhìn qua một cái, xoay người rời đi cười như không cười, khiến Lâu Hưởng Văn không hiểu nháy mắt, mình không có trêu chọc đến Vương gia chứ? Nhưng sao cô cứ cảm giác nụ cười của Vương gia có chút u ám.

35. Chương 35: Sâu Keo Xử Án

Không chỉ phòng Lưu Thắm, toàn bộ viện của Dung Trắc Phi đều bị Lôi quân gia hạ lệnh thị vệ âm thầm phong tỏa, cấm người bên trong bước ra ngoài, nha hoàn cùng gã sai vặt đều phải ở lại trong phòng của mình, không có lệnh không được phép bước chân ra ngoài, cũng không được nói chuyện với nhau, rõ ràng Lôi quân gia đang thiên vị Lâu Hưởng Văn, hoài nghi kẻ hạ độc là nha hoàn trong viện của Dung Trắc Phi.

Phượng Kính Dạ mang theo Lâu Hưởng Văn cùng Quân Hàn với một đám người tới viện, sắc mặt Dung Trắc Phi giận tái xanh, đôi mắt phượng lộ rõ sát khí cực lạnh, hận không thể đem Lâu Hưởng Văn xé sát ra thành nhiều mảnh.

“Nô tì báii kiến Vương gia!” Văn nên lễ phép với hần là tốt nhất, dù sao Dung Trắc Phi cũng là thiên kim của Minh Thừa tướng, nhưng việc Phượng Kính Dạ cứ bao che cho Lâu Hưởng Văn, vì vậy Dung Trắc Phi cho rằng Lâu Hưởng Văn hèn mọn kia đã dụ dỗ Phượng Kính Dạ, chắc lại xảo ngôn vào bên tai mới làm cho Phượng Kính Dạ mất hết công minh, khi đã có đầy đủ nhân chứng vật chứng vậy mà lại quay sang hoài nghi mình hạ độc giết Lưu Thắm.

“Miễn lễ.” Phượng Kính Dạ lạnh lùng mở miệng, gương mặt tuấn mỹ hiện đầy gió xuân cùng với nụ cười hơi ưu nhã, trong thần sắc mang theo phong thái của hậu duệ hoàng tộc, làm cho người ta không biết rõ thái độ thật sự của hần đối với Dung Trắc Phi là như thế nào.

“Vương gia, Lưu Thắm rõ ràng chết do Lâu Hưởng Văn vì muốn trả thù nên mới phái Đoàn Tử đi hạ độc giết người, hôm nay Lâu Hưởng Văn lại xúi giục Vương gia dẫn theo người đến chỗ của nô tì, rõ ràng là muốn hãm hại nô tì, nô tì đường đường là Trắc Phi của Phượng vương phủ, là đại tiểu thư của Minh Gia, vậy mà lại bị một con tiện tỳ vũ nhục, kính xin Vương gia trả lại cho nô tì một công đạo!” Từng chữ từng chữ sắc lạnh như dao nhọn, Dung Trắc Phi nâng cằm lên lộ vẻ kiêu căng, gương mặt đã được trang điểm tỉ mỉ trở nên cực kỳ vạn vọ, ánh mắt dữ tợn căm hận không thể lập tức hạ sát Lâu Hưởng Văn.

“A, Minh Dung nàng hiểu lầm rồi, Bổng vương chỉ sang đây để xem hiện trường Lưu Thắm bị giết mà thôi, Minh Dung nàng đã nghĩ quá nhiều rồi.” Cần phải dùng chút sức mới phá được ngàn cần này (hán việt là: Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân), thấy Dung Trắc Phi ăn nói thẳng thắn làm Phượng Kính Dạ phải biểu hiện đáng vẻ lưỡi biếng ưu nhã, chậm rãi mở miệng giải bày cho Lâu Hưởng Văn, “Về việc độc này rốt cuộc do ai bỏ vào, là người nào giết người, Bổng vương vẫn còn chưa tra ra được, cho nên vô bằng vô cứ mà nói, Phượng vương phủ chúng ta không nên làm lớn chuyện này ra, chúng ta cần phải thận trọng từ lời tiếng nói đến việc làm, chẳng lẽ Minh Thừa tướng đã không có dạy gì cho Dung Trắc Phi hay sao?”

“Nô tì kích động!” Theo lời Phượng Kính Dạ nói, sắc mặt Dung Trắc Phi càng ngày càng vạn vọ, dù biết rõ Phượng Kính Dạ đang cố che chở cho Lâu Hưởng Văn, nhưng lại không thể làm gì, dù sao Lưu Thắm bị

giết cũng không tìm được bằng chứng xác thực, nhưng trong lòng Dung Trắc Phi đã tăng thêm hận thù với Lâu Hưởng Văn rồi!

Vương gia tới đây không phải để tra án, hẳn căn bản tới đây để khích bác ly gián thì có, chắc hẳn sợ mình chưa đủ bị người khác căm hận muốn giết chết hay sao? Nhìn ánh mắt độc ác Dung Trắc Phi cứ nhìn chăm chăm vào, Lâu Hưởng Văn bất mãn trừng mắt nở nụ cười ưu nhã với Phụng Kính Dạ, căn bản vương gia không gây nhiều sóng gió thì ăn không ngon hay sao, cố tình thổi thêm cuồng phong bão tố tới đây, làm cho nước càng ngày càng đục, sóng càng ngày càng dâng cao hơn!

Phụng Kính Dạ đón nhận đôi mắt nhỏ oán trách của Lâu Hưởng Văn, bờ môi mỏng càng nở nụ cười đắc ý hơn, hẳn nhìn thấy biểu hiện Tiểu Mộc đầu chính là quá yêu nên mới ngụy trang, cần bức lên trên đầu cô, cô mới biểu lộ tình cảm chân thật của mình ra nhiều hơn.

Rõ ràng Phụng Kính Dạ đang muốn giấu cột mình mà, Lâu Hưởng Văn tức giận đến độ muốn ói một ngụm máu tươi ra ngoài, đáng tiếc khi nhìn bộ dáng đắc ý của Vương gia, rồi nghĩ đến việc hôm nay mình trở thành cá bị làm thịt, nên Lâu Hưởng Văn chỉ có thể cắn răng nhịn nhục.

Lo Lâu Hưởng Văn bị chọc tức, Phụng Kính Dạ cảm thấy tâm tình chuyển biến rất tốt liền thu nụ cười lại, “Đi đến phòng nghỉ của Lưu Thâm nhìn xem một chút, Quân Hàn, người nhân cơ hội này hãy sử dụng Kỳ Hoàng Chi Thuật (*) cẩn thận một chút.”

(*)Kỳ Hoàng Chi Thuật :hoàng là chỉ Hiền Viên hoàng đế, kỳ là thuộc hạ của ông ta là Kỳ bá. Tương truyền, hoàng đế thường cùng Kỳ Bá , Lôi Công bàn luận về vấn đề y thuật, chẩn đoán và trị liệu cho bệnh nhân. Sau đó chép vào một quyển gọi là hoàng đế nội kinh tức là kỳ hoàng chi thuật, chính là kinh điển lý luận trong Trung Y.

Phụng Kính Dạ híp mắt lại, trong nụ cười mang theo vài phần lạnh lẽo, sự xuất hiện của Dịch Quân Hàn quá kì quái, nếu như hắn nói hắn đến đây không có bất kỳ mục đích gì, Phụng Kính Dạ thật sự sẽ không tin, đáng tiếc cho dù Long Vệ không tra ra được thì tự nhiên Phụng Kính Dạ cũng có biện pháp bức người ở sau lưng Dịch Quân Hàn buộc phải xuất hiện ra ngoài.

Lưu Thâm vẫn chết nằm ở trên giường, bị thất khiếu chảy máu, vẻ mặt thống khổ vạn vạn, cặp mắt trợn to đầy máu, xem ra trước khi chết đã chịu rất nhiều thống khổ.

Dịch Quân Hàn cũng biết được một chút y thuật, mặc dù bất cứ người tập võ nào cũng đều biết, nhưng cuối cùng vẫn để cho Lâu Hưởng Văn xem qua, thấy thi thể trong một lúc, mặt Lâu Hưởng Văn hơi ngần ra, đây là loại thuốc được chế tạo từ hóa cốt thảo.

Hóa cốt thảo sinh trưởng bên cạnh mộ người chết, hấp thu xác chết bị thối rửa mà phát triển, là loại thuốc cực độc, kẻ bị trúng độc sẽ làm ngũ tạng lục phủ bắt đầu thối rửa đau đớn, vì thuốc được đưa vào từ cổ họng, nên chỉ trong chốc lát, cổ họng liền biến dạng, không cách nào kêu cứu, phải chịu đựng đau đớn dữ dội từ bụng, sau đó dần dần bị thối rửa cho đến chết.

Cũng vì tính chất đặc thù của hóa cốt thảo, bên cạnh thi thể sẽ có một loại côn trùng được đặt tên là sâu keo, vô cùng thích mùi hương của hóa cốt thảo, nên chỉ cần có mùi của hóa cốt thảo, sâu keo tự sẽ bay đến tập trung lại rất lâu, cho nên nếu Dung Trắc Phi phái người hạ độc, chỉ cần người hạ độc có tiếp xúc với hóa cốt thảo, đương nhiên sâu keo sẽ tự mình bay đến bên cô ta.

Chỉ trong chốc lát, tại phòng khách.

“Quân Hàn, Bốn vương đã ra một mệnh lệnh đảm bảo với Dung Trắc Phi, rằng bà ta chết không phải do bị người mình hạ độc, người cần phải nắm chắc mười phần, bằng không Bốn vương sẽ phải thiên vị làm theo lời của Dung Trắc Phi.” Ngồi trên ghế trong phòng khách, Phụng Kính Dạ lạnh lùng mở miệng, nghe như đang nói đùa nhưng ánh mắt phụng lại đầy sắc bén, nếu như Dịch Quân Hàn không thể kiểm chứng được gì, Phụng Kính Dạ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Quân Hàn hiểu.” Đối với Phụng Kính Dạ luôn mang khí thế hăm dọa hung ác, mặt Dịch Quân Hàn vẫn như cũ không chút biểu tình, sau đó đem những lời Lâu Hưởng Văn đã lên lút nói từng chút từng chút một, nói ra trong một lần.

Lâu Hường Văn liếc nhìn về mặt u ám của Dung Trắc Phi, độc này do Dung Trắc Phi bỏ, dù sao Đoàn Tử với Quân Hàn đi ra cửa hốt thuốc liền cho người theo dõi, nếu như nói không phải do Dung Trắc Phi, Lâu Hường Văn thật sự không nghĩ ra được có người thứ hai gây ra, nhưng nhìn về mặt oán giận của Dung Trắc Phi hẳn không thể làm thịt chính mình được, Lâu Hường Văn lại chuẩn bị tin thần ình không được phép thất bại, nhưng xem ra Dung Trắc Phi không hề sợ hãi chút nào. Chỉ cần trong mười hai canh giờ, sâu keo có thể ngửi thấy được mùi của hóa cốt thảo rồi.

“Đã vậy, Lôi Bôn hãy phái Long Cửu đi một chuyến đến bãi tha ma bắt một ít sâu keo đến đây.” Phượng Kính Dạ cười châm biếm, dường như đối với hóa cốt thảo cùng sâu keo rất có hứng thú, nếu không sẽ không cố ý phái Long Vệ cùng Long Cửu đi đến bãi tha ma bắt côn trùng.

“Tiểu Mộc đầu, tới đây, châm trà cho Bồn vương.” Ánh mắt Phượng Kính Dạ đảo một vòng nhìn sang Lâu Hường Văn, nếu như vương phủ vẫn yên tĩnh chẳng xảy ra chuyện gì, đoán chừng cả đời này cô vẫn cứ làm Tiểu Mộc đầu.

Có người ra lệnh yêu cầu, dù Lâu Hường Văn không muốn, cũng chỉ có thể hấp ta hấp tấp chạy đến bên cạnh Phượng Kính Dạ, châm trà rót nước cho Vương gia.

“Vương gia, độc không phải do ta bỏ vào.” Lúc Lâu Hường Văn đưa chun trà lên, nhỏ giọng mở miệng nói lần nữa.

“Bồn vương biết.” Phượng Kính Dạ mỉm cười nhận lấy chun trà.

“Cũng không phải do Quân Hàn làm.” Lâu Hường Văn không ngừng cố gắng, nhìn mặt Phượng Kính Dạ từ rạn vỡ chuyển thành rét lạnh dày đặc, Lâu Hường Văn co quắp khóe miệng lại, thấy sắc mặt hắn biến đổi quá nhanh.

“Bồn vương biết.” Phượng Kính Dạ giọng khê hừ lạnh, liếc xéo nhìn Lâu Hường Văn một cái.

“Vương gia nói cái gì làm theo Quân Lệnh!” Lâu Hường Văn thiếu chút nữa bị Phượng Kính Dạ chọc tức đến không thở nổi, nếu biết, mới vừa rồi mặt Vương gia còn rất bình thường tự nhiên về mặt nhìn Quân Hàn như hung thủ giết người, còn nói lời uy hiếp gì làm theo Quân Lệnh.

“Bồn vương chỉ đang cao hứng.” Mắt phượng nhú lại, Phượng Kính Dạ thản nhiên thưởng thức trà, không bức bách Dịch Quân Hàn thì người sau lưng hắn sao có thể xuất đầu lộ diện, thật vất vả mới đưa người vào trong vương phủ, đương nhiên sẽ không để cho Dịch Quân Hàn bị đuổi ra ngoài, tất nhiên sẽ phái người đi điều tra tìm ra lại lịch của hóa cốt thảo, chỉ cần đối phương vừa động, Phượng Kính Dạ mới có thể điều tra rõ ràng.

36. Chương 36

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

37. Chương 37: Xung Đột Nổi Lên

“Thế nào? Mộc đầu, người lại đang nghĩ gì đó?” Phượng Kính Dạ vừa quay đầu lại thì thấy Lâu Hường Văn vẫn nhìn mình chằm chằm, nhưng không biết nàng đang nghĩ đến cái gì.

Lâu Hường Văn càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng, chớp mắt nhìn kỹ nụ cười quỷ dị của Phượng Kính Dạ, “Vương gia, người cố ý có đúng không? Cố ý muốn bắt Quân Hàn!”

“Vẫn chưa ngốc lắm, người nào người cũng dám mang vào trong vương phủ, thân phận Dịch Quân Hàn vẫn chưa tra ra được, giam giữ hẳn lại cũng chỉ là kế sách tạm thời mà thôi.” Phượng Kính Dạ cười cười, ngồi tựa vào trên ghế, chân thon dài đặt gần nhau, lộ dáng vẻ lười nhác thoải mái, “Sao? Cho rằng Bồn vương đã làm sai à?”

“Nô tì không dám, chỉ là độc tuyệt đối không phải do Quân Hàn bỏ vào.” Lâu Hưởng Văn đã tự nói với mình rồi, làm sao Vương gia lại tốt bụng như vậy, đồng ý để Quân Hàn ở lại trong viện, thì ra hẳn đã tính đến bước này, nhưng nghĩ đến dấu răng trên cổ tay kia bị Phượng Kính Dạ cắn, Lâu Hưởng Văn vô cùng khinh bỉ nhìn Vương gia, quả thật là tiểu nhân!

“Tiểu Mộc đầu, người phải nhớ, không nên tin bất kỳ người nào trong vương phủ này, ngoại trừ Bồn vương.” Ánh mắt Phượng Kính Dạ đầy uể oải, một đôi mắt đen lẳng lẳng nhìn chăm chú vào Lâu Hưởng Văn, đến khi nào thì nàng mới để ý một chút, mưu mô một chút, thì tốt rồi.

“Thế cuối cùng ai hạ độc chứ?” Lâu Hưởng Văn nắm mái tóc mình, phiền não không thôi, vừa rồi Dung Trắc Phi không có chút nào hốt hoảng, xem ra nàng ta thật sự không có hạ độc, chẳng lẽ là Trịnh phu nhân? Hay là Tử Thư, hoặc giả là do người của Minh Thừa Tướng phái tới, Lâu Hưởng Văn biết một khi bị dính vào phiền toái thì sẽ không dừng lại.

“Đừng suy nghĩ nữa, Bồn vương bảo đảm bất kể là Đoàn Tử hay Dịch Quân Hàn cũng sẽ không gặp bất cứ chuyện gì, chỉ cần tin vào Bồn vương là được.” Không biết Phượng Kính Dạ đứng lên khi nào, bàn tay nhẹ nhàng vươn ra, Lâu Hưởng Văn buồn bã nên không kịp phản ứng, bị Phượng Kính Dạ kéo vào trong ngực, “Nhớ kỹ lời Bồn vương đã nói với người? Chỉ cần tin Bồn vương là được, về sau Nộc đầu người không cần biết vì nguyên do gì, chỉ cần tránh xa những nữ nhân khác ở trong vương phủ, cần đề phòng một chút.”

“Biết rồi.” Không nghĩ xem nữ nhân đó là của ai, là do người nào rước đến phiền toái, bất quá không cần nghĩ nguyên nhân đó là gì, Lâu Hưởng Văn ngược lại khôn ngoan gật đầu một cái, đương nhiên dù sao cứ để Vương gia tự mình xử lý, mình suy nghĩ nhiều làm gì chứ.

Phượng Kính Dạ có chuyện cần xử lý, lại phải giằng co với Lâu Hưởng Văn một ngày. Sau đó Lâu Hưởng Văn rời đi, quay về Thu Phong Viện.

Trên nửa đường.

“Nha đầu chết tiệt, người đã bao nhiêu tuổi mà không biết suy nghĩ hử, cầm kéo trong tay vậy mà cứ chạy khắp nơi tìm cây kéo! Á, Lâu cô nương, ngài đã trở về viện rồi à.” Một lão bà vừa mắng vừa nhìn nha hoàn bên cạnh, lập tức thấy Lâu Hưởng Văn liền cung kính hành lễ. Dù sao ở trong vương phủ này cũng không thể xem thường, bọn hạ nhân không dám cợt nhả làm chuyện hồ đồ với nàng.

“Ừ.” Sắc mặt Lâu Hưởng Văn có chút tái nhợt, ngơ ngác nhìn nha hoàn cầm kéo trong tay, cầm kéo lại đi tìm kéo, dĩ nhiên tìm không được. Vương gia hoài nghi thân phận của Quân Hàn, lại để cho tên Long Cửu tàn bạo kia đi, là tại sao? Bởi vì sâu keo là do Long Cửu bắt, nên sâu keo có bay quanh Long Cửu, cũng không ai hoài nghi độc do Long Cửu bỏ vào.

“Lâu cô nương, sắc mặt nàng không tốt lắm, có cần tìm Hồ đại phu qua xem không?” Lão bà nhìn thấy sắc mặt Lâu Hưởng Văn tái nhợt, ánh mắt cũng không ổn lắm. Mặc dù nàng có liên quan chuyện Lưu Thẩm chết hôm nay, nhưng chỉ cần là người sáng suốt, đều biết Lâu Hưởng Văn không làm chuyện như vậy, mấy lão nhân trong vương phủ đều hiểu rất rõ.

“Ta không sao, ta rất khỏe.” Đột nhiên tim chợt nhói đau, Lâu Hưởng Văn quay đầu lại nhìn về phía Kỳ Lâm Viện, mình hoài nghi nhiều người như vậy, lại không hề nghĩ đến Vương gia. Sau khi hạ độc ở Phượng vương phủ rồi biến mất, ngoại trừ người của vương phủ làm, người bên ngoài không thể nào dễ dàng hành động, Phượng vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, người bình thường căn bản không thể vào được, huống chi lại còn theo dõi Đoàn Tử đi đến tiệm thuốc hốt thuốc, nếu Vương gia muốn động thủ giết một người thì quá đơn giản.

Bước chân Lâu Hưởng Văn có chút trống rỗng, lồng ngực cứ như bị ai đâm vào từng nhát từng nhát đau đớn, nàng biết mình không cần để ý đến, nhưng khi nghĩ tới câu nói Phượng Kính Dạ nói ở bên tai nàng, chỉ cần tin tưởng hẳn. Lâu Hưởng Văn đột nhiên cắn môi, vốn đi tới Thu Phong Viện thì bóng dáng lại xoay nhanh chạy thẳng về phía Kỳ Lâm Viện.

Rầm một tiếng, cửa thư phòng lần nữa bị đẩy ra, Phượng Kính Dạ mới vừa cầm tấu chương lên, nhìn thấy sắc mặt Lâu Hưởng Văn không ổn liền hoài nghi, đứng dậy, trong lòng không ngừng thấp thỏm, “Xảy ra chuyện gì đó?”

“Lưu Thắm là bị Long Cửu hạ độc có đúng không? Vương gia, tất cả mọi chuyện đều do người an bài, cả nói láo sắc mặt cũng không đổi, tim không đập nhanh chút nào!” Lâu Hưởng Văn cười lạnh lùng, thấy trong mắt Phượng Kính Dạ chợt lóe lên chút kinh ngạc, sau đó lại trấn định khôi phục gương mặt tuấn tú bình thường.

“Vốn ta không muốn để cho người biết, bắt quá Lưu Thắm nhất định phải chết, Bồn vương không nỡ làm tổn thương người dù chỉ một chút, nhưng lại bị một lão bà ti tiện thấp kém đánh!” Phượng Kính Dạ bình tĩnh mở miệng, trong giọng nói có chút thô bạo cùng lạnh nhạt. Hắn chọn cách độc ác nhất không để ai phát hiện ra loại độc đó, nhưng không ngờ đến Dịch Quân Hàn lại có bản lãnh thế. Vậy mà có thể nhận ra được thứ không thể phân biệt được, còn định dùng sâu keo, nên Phượng Kính Dạ mới để lộ ra Long Cửu, không ngờ Lâu Hưởng Văn vừa mới đi liền lập tức nghĩ ra.

Lâu Hưởng Văn giận đến phát run, đôi tay dùng sức nắm chặt thành quả đấm, may mắn đột nhiên nghĩ ra, bằng không hắn không chỉ lừa gạt mình, còn để mình nghĩ rằng hắn thật lòng có ý tốt muốn tra ra ai là người hạ độc.

“Đủ rồi, ta chỉ bắt nhốt có một mình Dịch Quân Hàn, người lại dùng ánh mắt này nhìn Bồn vương sao?” Sắc mặt Phượng Kính Dạ không vui liền khiển trách, từ từ đứng dậy, nhìn tay Lâu Hưởng Văn đang nắm thành quyền, mặt đầy đau lòng, lửa giận lớn cách mấy cũng từ từ giảm đi mấy phần, “Tiện bà như vậy, Bồn vương không thay người xử trí, người nghĩ người thật sự có thể nhẫn tâm ra tay sao?”

“Vương gia không cần nói quang minh chính đại như vậy, nếu là vì ta, Vương gia cần gì phiền hà như thế, đều là nô tài của vương phủ, cứ ban thưởng án tử cho xong chuyện. Vương gia phái Long Cửu hạ độc, cũng chỉ vì muốn bắt Quân Hàn, để bắt người sau lưng hắn ra, hay là nói Vương gia nhìn Dung Trắc Phi không vừa mắt, bày chuyện giết chết người trong viện của nàng ta, để mượn chuyện này động thủ.” Sắc mặt cùng giọng điệu Lâu Hưởng Văn đầy mỉa mai sắc lạnh, ánh mắt sắc nhọn có thể đả thương người, những chuyện tồi tệ này, không phải nàng không biết, mà là không muốn trộn lẫn vào mà thôi.

“Người không ngờ người ở nơi này đều như thế, chỉ có Dịch Quân Hàn là tốt thôi, Bồn vương vì sao phải để một nam nhân không rõ lai lịch sống trong Thu Phong Viện, Mộc Mộc, người nghĩ Bồn vương lương thiện lắm sao?” Phượng Kính Dạ cũng nổi giận, mắt phượng lạnh lẽo nhìn Lâu Hưởng Văn đang giận dữ nói, một trận lửa giận trong lồng ngực bốc cháy dữ dội, “Người không nghĩ rằng Bồn vương vì quá đau lòng cho người, nên mới giết chết tiện bà kia ư?”

“Ta không cần!” Bốp một tiếng, bàn tay Phượng Kính Dạ đang chìa ra bị Lâu Hưởng Văn gạt đi, nhìn sắc mặt Phượng Kính Dạ đột nhiên có hàn sương giăng đầy, Lâu Hưởng Văn ưỡn thẳng lưng, mặc dù trong nháy mắt có hơi sợ, nhưng do bị lừa gạt khiến lửa giận hoàn toàn thiêu đốt lý trí, “Ta chỉ là một nô tỳ, không cần Vương gia ra mặt cho ta, chuyện này không liên quan đến Quân Hàn, kính xin Vương gia giơ cao đánh khẽ đem người thả ra.”

38. Chương 38: Đi Tìm Trợ Thủ

Vậy mà người đồng ý không gạt ta!

Lâu Hưởng Văn không muốn tranh cãi thêm, lẳng lặng nhìn Phượng Kính Dạ giận đến không kèm chế được chính mình, gương mặt tuấn mỹ đầy lửa giận, lông mi nhíu lại, trong ánh mắt ánh lên lửa giận sắc nhọn, đâm vào tim Lâu Hưởng Văn làm từng chút một.

“Được rồi, Bồn vương biết không nên gạt người.” Phượng Kính Dạ thở dài một hơi, che giấu cơn giận, hiện vài phần bất đắc dĩ, ngón tay dài thon như ngọc lần nữa rơi lên trên mặt Lâu Hưởng Văn, ôn nhu vuốt lấy

khuôn mặt cô, “Cho dù không tra được người sau lưng Dịch Quân Hàn, Bồn vương cũng sẽ không làm khó hần.”

“Độc không phải Quân Hàn bỏ, chẳng lẽ Vương gia còn cho rằng người làm như vậy chính là ban ân cho chúng tôi sao?” Lâu Hưởng Văn lui về phía sau một bước, tránh cánh tay của Phượng Kính Dạ, cô biết Phượng Kính Dạ không yên tâm khi có người lạ đi vào Phượng vương phủ.

Mỗi năm, Lôi Bá đều phái một hai người trong vương phủ sắp xếp đi ra bên ngoài trinh thám, cho nên đến tận bây giờ, có thể nói Phượng vương phủ chính là một thùng sắt kiên cố, người bên ngoài căn bản không hỏi thăm tin tức trong vương phủ được.

Nhưng khi nghĩ đến chuyện Phượng Kính Dạ che giấu, trong đầu Lâu Hưởng Văn lập tức xuất hiện tất cả mọi chuyện xảy ra năm đó ở Dược Vương Cốc, “Oa nhi, từ nay về sau, không nên tin người trong hoàng thất.” Lúc rời đi, sư phụ nắm lấy tay dẫn dò cẩn thận, đó từng là sư phụ phong hoa tuyệt đại, hôm nay thân thể ông cứ ồm ầu triền miên, gầy yếu đến không nhìn ra được hình người, trong mắt giống như tro tàn mất đi ánh sáng.

“Mộc Mộc, Bồn vương không muốn tranh cãi với người.” Phượng Kính Dạ nhíu mày, ánh mắt phức tạp nhìn Lâu Hưởng Văn, vì một Dịch Quân Hàn mới quen mà cãi vã, Phượng Kính Dạ biết cuộc cãi vã này không có ý nghĩa gì, dù có thắng cũng tổn hại đến tình cảm của hần với Mộc Mộc, chịu thua cuộc, làm sao Phượng Kính Dạ chấp nhận được, hần che chở cho cô, nhưng lại vì một người ngoài mà cô lại tranh luận với mình.

“Vương gia, thả người đi, nếu như Vương gia không yên tâm, tôi với Quân Hàn có thể cùng rời khỏi vương phủ.” Lâu Hưởng Văn cúi đầu, tiếng nói vừa ngừng, trong nháy mắt cảm thấy hô hấp Phượng Kính Dạ như đang thở dốc, sau đó ánh mắt bùng cháy như nham thạch nóng chảy làm bỏng rát khắp người mình.

“Mộc Mộc, những lời này Bồn vương xem như không nghe thấy!” Từng chữ trong môi mọng nặn ra, Phượng Kính Dạ nổi giận đùng đùng, lại cố gắng đè nén lửa giận, đột nhiên trán nổi gân xanh, luồng khí độc ác tản ra cứ quanh quẩn ở chung quanh làm cho người ta sợ hãi.

“Vương gia, ngài muốn tôi cầu xin ngài sao?” Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt của Phượng Kính Dạ chỉ vì lửa giận mà nhíu chặt, chịu đựng luồng khí u ám làm cho người ta run sợ, Lâu Hưởng Văn không khỏi cảm thấy run lên vì sợ hãi, tuy nhiên cô vẫn cố chấp như cũ đứng thẳng người lên chống cự về mặt cuồng nộ giận dữ của Phượng Kính Dạ.

“Thế nào? Tiểu Mộc đầu muốn quỳ xuống cầu xin Bồn vương sao?” Giận quá hóa cười, đôi tay Phượng Kính Dạ nắm thành quả đấm, lạnh lùng cười, sương mù che phủ trong tầm mắt nhìn về phía Lâu Hưởng Văn.

Trong chớp mắt không ngừng im lặng, Lâu Hưởng Văn nhìn Phượng Kính Dạ, bước chân vừa lui xuống, khom lưng và quỳ một chân xuống, nhưng thân thể trong nháy mắt lại bị một bàn tay to đỡ lấy, sau đó dùng lực mạnh kéo Lâu Hưởng Văn trực tiếp vào trong lồng ngực mình, nhưng do động tác quá mạnh làm ặt Lâu Hưởng Văn đụng mạnh vào lồng ngực Phượng Kính Dạ.

Lửa giận lan tỏa khắp toàn thân, cơn giận bùng nổ khiến gương mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ trở nên vằn vẹo dữ tợn, cúi đầu nhìn thân thể cứng ngắc của Lâu Hưởng Văn, lực ôm càng mạnh hơn, dường như muốn đem thân thể Lâu Hưởng Văn hòa vào trong thân thể mình, cười lạnh u ám hỏi ngược lại, “Nếu như Bồn vương không muốn thả người ra?”.

Lại không người mở miệng, Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn trầm mặc, từ bên ngoài phòng, Lôi Bôn vừa nhận được tin tức, nhưng vào giờ phút này có thể cảm nhận trong căn phòng kia toát ra luồng khí quỷ dị làm cho người ta kinh hãi.

“Có ý chọc giận Bồn vương sao?” Bàn tay Phượng Kính hạ lên trên đầu Lâu Hưởng Văn, ngón tay thon dài chen vào giữa những sợi tóc bóng loáng. Tức giận nhanh chóng biến tan, đành để sự nuông chiều thay thế.

Lâu Hưởng Văn ngẩn ra, đột nhiên từ trong lồng ngực của Phượng Kính Dạ ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi khiếp sợ và chật vật, thật sự cố ý muốn chọc giận cô. Trong lúc đó cô cố tình kéo dài khoảng cách ra, nhưng Lâu Hưởng Văn không nghĩ rằng Phượng Kính Dạ đã nhanh chóng nhận ra.

“Sao hả? Còn muốn dùng mảnh khố nhỏ này với Bồn vương à?” Lửa giận tới mau nhưng đi cũng khá nhanh, Phượng Kính Dạ hừ hừ hai tiếng, môi mỏng cong lên, tao nhã lại tà mị.

Lâu Hường Văn không cam lòng liền giãy dụa, muốn rời khỏi lồng ngực Phượng Kính Dạ, đáng tiếc hần dùng sức ôm chặt, khiến Lâu Hường Văn dường như dùng hết sức lực, nhưng ngoại trừ giãy dụa, mặt đỏ tai hồng, cổ kéo dài khoảng cách lẫn nhau ra nhưng vẫn không thể.

“Tiểu Mộc đầu, ngươi cứ chuyển động nữa, Bồn vương không thể bảo đảm có thể ưu nhã như thế nữa không đó.” Trong giọng nói trong trẻo hơi có chút khàn khàn, hơi thở chìm xuống mấy phần, Phượng Kính Dạ cười nguy hiểm, ánh mắt mờ mịt.

Bỗng chốc nổ âm lên, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, Lâu Hường Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn Phượng Kính Dạ gỡ trò lưu manh, giận nghiêng răng, đáng tiếc bộ dáng phong lưu của Phượng Kính Dạ vẫn như trước không thể khống chế về oai hùng, khiến Lâu Hường Văn hít thật sâu vào, cố gắng không ngừng khống chế bản thân mình lại.

Lâu Hường Văn nhìn lại khuỷu tay của mình co đến không thể cử động, ánh mắt Phượng Kính Dạ tối sầm, rút cuộc nói lỏng cánh tay, nhìn Lâu Hường Văn giống như con cá chạch thoát ra liền chạy nhanh ra ngoài, không nói một câu liền chạy trốn chết, Phượng Kính Dạ bất đắc dĩ lắc đầu, “Vào đi Lôi Bôn.”

“Vương gia.” Lôi Bôn nhanh chóng đi vào thư phòng, nhìn thần thái tao nhã bình tĩnh của Phượng Kính Dạ, lửa giận vừa rồi trong nháy mắt liền biến mất, quả thật chỉ có mình Lâu cô nương mới tác động đến cảm xúc của Vương gia, “Chưởng quầy tiệm thuốc đã trốn đi ra ngoài từ cửa thành phía bắc, ra đến ngoài năm mươi dặm đã bị giết chết tại dốc núi Thanh Sơn, nguy tạo thành bị kẻ thù giết chết, nhưng khi lục soát trên người chưởng quầy tìm thấy được cái lọ nhỏ, trong đó viết rằng độc được là do Tiểu Nha mua.”

“Xem ra chưởng quầy này còn chưa sử dụng hết thủ đoạn của mình.” Phượng Kính Dạ liếc nhìn qua tờ giấy, sau đó để vào trong ngăn kéo dưới bàn sách, “Tiếp tục để Long Nhất chú ý đến hành tung Thừa Tướng Minh phủ.”

“Dạ.” Lôi Bôn nhìn về phía tấu chương mà Phượng Kính Dạ cầm lên, lập tức an tĩnh thối lui ra khỏi thư phòng, thế cục hiện nay không ổn định, biên quan rối loạn, hẳn là tạm thời Vương gia sẽ không động thủ với Minh gia.

Cầu xin Vương gia hẳn là không được rồi, dám chắc cả Lôi bá cũng không được, nói thế nào Quân Hàn cũng là người không rõ lai lịch, Lâu Hường Văn dừng bước, sau đó hướng đến viện an tĩnh nhất của Phượng vương phủ, lão Vương phi đang ở bên trong, dù số lần Lâu Hường Văn gặp bà cũng không nhiều, vì lão Vương phi hàng năm đều đi lễ Phật, chưa từng hỏi đến chuyện vương phủ, nhưng mà Phượng Kính Dạ là đứa con có hiếu, nên nếu như lão Vương phi chịu mở miệng nói giúp thì chuyện này thể chuyển biến tốt hơn rồi.

Oan gia ngõ hẹp! Im lặng đi vào viện, lại nhìn thấy Dung Trắc phi đang đứng chờ ở ngoài cửa viện, Lâu Hường Văn lập tức trợn tròn mắt, sao lại cứ phải đụng mặt nhau chứ.

“Dung Trắc Phi, Lâu cô nương, vương phi ời hai vị.” Cánh cửa bị đẩy ra một cái, Lạc cô cô đi ả, váy màu xám chỉ dùng cây trầm gỗ búi tóc lại, dáng vẻ dịu dàng, hàng năm đi lễ Phật làm cuộc sống bà càng trở nên dịu dàng hòa nhã.

39. Chương 39: Hách Liên Vương Phi

“Thế nào, đến đây để cầu xin giúp cho Dịch Quân Hàn sao?” Thấy Lâu Hường Văn, Dung Trắc Phi lập tức nghĩ đến việc Phượng Kính Dạ bao che cho cô ta sắc mặt càng trở nên u ám, nếu như không biết lão Vương phi sống ở trong viện này, e rằng đã nhào qua xé xác Lâu Hường Văn rồi.

“Chẳng lẽ nô tì là con giun trong bụng của Dung Trắc Phi, nô tì nghĩ gì người cũng đều biết hết.” Trước đó bị Phượng Kính Dạ lừa gạt làm cho trong đầu Lâu Hưởng Văn hơi khó chịu, dù không đấu lại Vương gia nhưng cũng không thể để cho nữ nhân của hắn bắt nạt!

Hưởng chỉ ánh mắt Dung Trắc Phi như rắn độc, Lâu Hưởng Văn biết đây là thời cơ tốt. Lúc trước vì không muốn gây khó khăn mình, cô phải giả vờ làm dáng vẻ hèn mọn của Tiểu Quy, nhưng một khi biết rõ mình không thể chung sống hòa thuận với cô ta, Lâu Hưởng Văn thay đổi nhanh như chong chóng, lúc cứng rắn thì phải tuyệt đối cứng rắn!

“Lâu Hưởng Văn, ngươi dám ăn nói như vậy với ta sao?” Dung Trắc Phi tức giận đến xanh mặt, đường đường chính chính là đại tiểu thư Minh gia, là Trắc Phi của Phượng vương phủ, làm cho ánh mắt Dung Trắc Phi càng trông dữ tợn, không cam chịu liền bước nhanh đi tới.

“Nô tì không dám.” Bất quá miệng nói một đằng trong lòng thì đang nghĩ nẻo, Lâu Hưởng Văn nhìn về phía Lạc cô cô cười tinh quái, làm Lạc cô cô phải lắc đầu một cái, đứa nhỏ này hôm nay sao lại vậy.

Dung Trắc Phi còn muốn mở miệng nói, nhưng dù sao đây cũng là viện của lão Vương phi, Lạc cô cô liền xoay người đi vào trong phòng, Dung Trắc Phi phải cố nuốt cơn giận đang cố bốc phát nhiều hơn, do cô quá tức giận nên làm cho bước chân đi càng nhanh hơn.

Hương thơm ngào ngạt quanh quẩn trong Phật điện, cửa sổ vừa mở ra, liền nhìn thấy màu sắc căn phòng trông rất trang nhã đối lập với căn phòng xa hoa rực rỡ của Phượng vương phủ, tại bên cửa sổ, lúc này trên tay lão Vương phi đang cầm một vòng hạt Phật châu, một tay đặt trên đầu gối, sắc mặt hiền hòa làm cho người ta thấy được sự từ bi và lòng vị tha của bà.

“Mẫu hậu, Lưu Thắm bị hạ độc chết công khai trong vương phủ, đây không phải chuyện nhỏ, hôm nay dám giết chết lão bà bằng độc dược, nói không chừng ngày mai sẽ hạ độc mưu hại chủ tử.” Dung Trắc Phi giận dữ, liền bẩm báo ngay cho lão Vương phi, trên người cô liền toát ra dáng vẻ uy nghiêm của chủ tử, “Hiện tại Minh Dung muốn thay Vương gia chủ trì chuyện trong vương phủ, đương nhiên Minh Dung muốn dốc hết toàn bộ sức lực của mình, không để nữ nhân có lòng dạ độc ác cứ ở trong vương phủ như vậy mãi.”

“Kính Dạ nói thế nào?” Lão vương phi dịu dàng mở miệng nói, ánh mắt yêu thương nhìn sang người đứng bên cạnh, nhìn về mặt Lâu Hưởng Văn cực kỳ vô tội, trên gương mặt hiền lành thoáng chút cứng chiều cùng bất đắc dĩ.

“Nô tì có lời muốn nói, nhưng chỉ muốn nói riêng với vương phi mà thôi.” Lâu Hưởng Văn biết tính tình Phượng Kính Dạ, nên nhân cơ hội này chỉ có thể đi cầu xin lão Vương phi giúp đỡ mình một tay để hắn mau chóng thả người ra.

“Lâu Hưởng Văn, ngươi không biết mình đã vượt quá thân phận rồi à!” Dung Trắc Phi từ từ đứng dậy, đập tay lên trên bàn trà ở bên cạnh mình, lửa giận bùng bùng bốc cháy trong đôi mắt.

“Được rồi, Lạc Ngưng đưa Minh Dung đi vào trong viện một chút đi.” Lão vương phi cười từ ái, giống như Lạc cô cô, trên người mặc vải bào màu xám trắng trong rất thuần khiết, dù mái tóc đã bạc trắng một nửa, nhưng hàng năm bà cứ hay đi lễ Phật nên không già đi chút nào, ngược lại nhìn bà càng làm cho tâm hồn người ta cảm thấy an bình thoải mái.

Lão Vương phi không chỉ là mẫu thân của Phượng Kính Dạ, còn là công chúa của Hách Liên vương triều, năm đó do muốn kết giao thâm tình trong cuộc đi tìm nguồn gốc vương triều nên phải lấy chồng xa xứ, vì vậy Dung Trắc Phi không dám vượt khuôn phép của mình, chỉ có thể không cam tâm hung hăng trợn mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, lúc này đành đi ra ngoài với Lạc cô cô.

“Được rồi, có gì muốn nói với ta nào.” Không còn người ngoài, lão Vương Phi mỉm cười nhìn Lâu Hưởng Văn, khóe mắt đã xuất hiện nếp nhăn, tuy nhiên nó lại khiến cho lão Vương phi là một vị trưởng bối thoát càng nhìn càng thấy thân thiết.

“Độc là do Vương gia phái Long Cửu bỏ, vương phi, người nói thử xem, chính mình đã là tặc lại kêu đi bắt tặc, nếu không phải do con đột nhiên nghĩ ra chắc giờ vẫn còn bị Vương gia đánh lừa!” Lâu Hưởng Văn không biết lớn nhỏ liền ngồi vào trên ghế, bất mãn nhìn lão Vương phi oán trách, toàn bộ người trong

Phượng vương phủ, Lâu Hường Văn chỉ biết rõ một mình lão Vương phi, cô cùng bà chung sống như mẹ con.

“Đó chỉ vì muốn nha đầu này hả giận, xem con phản kháng như vậy, sao không nghĩ tới nỗi khổ trong lòng của Kính Dạ, nó là Vương gia lại phải nghĩ đến chuyện nhỏ nhặt của con, lo lắng cho nha đầu này bị ức hiếp oan ức.” Lão vương phi lắc đầu một cái, ngón tay chuyển động cùng với chuỗi hạt Phật châu.

“Vương phi, người thật thiên vị, lại bao che cho con trai của mình.” Lâu Hường Văn càng thêm uẩn khuất, thật vất vả mới tìm được người than thở, kết quả người đó vẫn thiên vị Vương gia.

“Làm mẫu thân không bao che cho con trai mình, không lẽ đi bao che cho người khác sao?” Lão Vương phi mỉm cười trêu chọc Lâu Hường Văn.

Bị Vương phi đổ thêm dầu vào làm cô không còn lời nào để nói, Lâu Hường Văn há to miệng, sau đó ỉu xiu, nằm tựa vào trên ghế mà thấy đau lòng, giống như Tiểu Cầu Cầu bị người ăn hiếp, cả cái đuôi cũng phải cụp xuống thật thấp.

“Chuyện này thế nào Kính Dạ cũng sẽ xử lý cho thật tốt, nhưng do Minh Dung là tiểu thư của Minh Thừa Tướng, hiện tại còn là Trắc Phi của Phượng vương phủ, nếu như cô ta cứ giành xử lý chuyện này mà không chịu buông tay, Kính Dạ cũng không tiện hành động, thôi đi, người nên chuẩn bị trước ình một chút, ngày mai theo ta đi đến miếu Quan Âm lễ Phật, ta cũng sẽ nói rõ cho Minh Dung biết.” Trầm tư một chút, lão Vương phi vẫn muốn để chuyện lớn hóa nhỏ, thoáng cao giọng nói, “Lạc Ngưng, đưa Minh Dung vào đi.”

Lâu Hường Văn gật đầu, nhanh chóng khôi phục bộ dáng nô tì đứng ở bên cạnh, trên mặt Dung Trắc Phi đầy tức giận, nhưng lại cố đè nén.

“Minh Dung, con vào vương phủ cũng đã hai năm rồi, cho tới nay vẫn chưa sinh được đứa con nào, thôi thì ngày mai theo ta cùng đi cầu miếu Quan Âm một quả xăm, để cho nương nương phù hộ ban tặng cho con sinh được một đứa con trai cho Kính Dạ.” Lão Vương phi là Hách Liên vương triều công chúa, cho dù cách xa quê hương đi tìm nguồn gốc vương triều, tuy nhiên bà cũng là người thông minh khôn khéo, lời vừa nói ra làm Dung Trắc Phi rất vui mừng, đầu còn nghĩ đến cái chết của Lưu Thắm.

Có lão Vương phi ra mặt, nên Dung Trắc Phi chỉ nghĩ về chuyện đứa bé không còn nhớ tới việc gì, nhất định sẽ nương tay, không gây chuyện về cái chết của Lưu Thắm bị người hạ độc nữa, mà Vương gia cũng sẽ nể mặt lão Vương phi ở đây, không làm khó Quân Hàn, Lâu Hường Văn đá lặn đi hòn đá nhỏ của mình, tất cả xem như đã giải quyết xong, tuy nhiên cô không biết vì sao trong lòng cảm thấy cứ ray rứt, giống như có một khối đá lớn đè nặng ở trong đầu.

Chờ sau khi Dung Trắc Phi thỉnh an rồi đi xong, trong phòng lão Vương phi lẳng lẳng lẳng hạt Phật châu trong tay, thần sắc trên trán vô cùng lạnh nhạt, thiếu đi vẻ nhu hòa cùng từ ái khi đối mặt với Lâu Hường Văn.

“Công chúa, tất cả đã an bài xong rồi.” Lạc Ngưng nghiêm mặt lại, đứng nghiêm trang bên cạnh nhìn lão Vương phi bấm bả, liếc mắt nhìn lão Vương phi có chút do dự, “Cứ như vậy mãi, chỉ sợ Mộc Mộc sẽ trở thành tội nhân trong vương phủ, còn Minh Dung cứ mãi ghen tị, đến lúc đó Mộc Mộc sợ khó thoát khỏi cái chết.”

Trong phòng trở nên im lặng hồi lâu, lão Vương phi nhắm hai mắt lẳng lẳng di chuyển hạt Phật châu, thời gian dần dần trôi qua, rốt cuộc lão Vương phi mở mắt ra, giọng nói trống rỗng lại lộ ra ngữ điệu vô cảm làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, “Lạc Ngưng, đã thù thì không thể nào quên được, nhân quả tuần hoàn, Mộc Mộc không nên vào vương phủ, không nên bị Kính Dạ nhìn trúng.”

“Lạc Ngưng hiểu.” Ánh mắt Lạc cô cô trầm mặc, im lặng đứng ở bên cạnh lão Vương phi, tay cầm quyển kinh Phật từ từ đọc, giọng đầy bi thương.

40. Chương 40: Không Rõ Chân Tướng

Bởi vì phải đến miếu Quan Âm, vì vậy mà Lâu Hưởng Văn không còn sức lực hờn dỗi Phượng Kính Dạ nữa, vả lại còn có Dung Trắc Phi đi cùng Lâu Hưởng Văn lo Dung Trắc Phi sẽ gây chuyện, để đảm bảo an toàn trên suốt đường đi nên Lâu Hưởng Văn tìm đến chỗ Lôi quản gia tự mình tuyển chọn thị vệ, sau đó sai Đoàn Tử đi chuẩn bị điểm tâm, hoa quả với đàn hương gì đó dùng để dùng khi đốt nến ở trong miếu Quan Âm.

Tại cửa vương phủ, hai chiếc xe ngựa đã được chuẩn bị xong, kèm theo 20 gã thị vệ ở bên ngoài cửa chính, Dung Trắc Phi với Trịnh phu nhân đều mang theo nha hoàn với vài gã sai vặt của mình đi cùng, nhưng vì muốn đảm bảo an toàn trong suốt hành trình cho nên Lâu Hưởng Văn lại chạy đi mượn thêm vài gã sai vặt của Lôi quản gia, tuyển chọn được sáu gã sai vặt tuyệt đối trung thành, nhưng vì muốn đảm bảo an toàn hơn nên Lôi quản gia đã âm thầm phái thêm năm thị vệ bí mật đi theo bảo vệ.

“Vương gia, nô tì sợ rằng trong chuyến đi này lỡ gặp phải sơn tặc thì đó, vì vậy khi đi mà không có người theo hộ tống nô tì nghĩ sợ không được an toàn cho lắm.” Lâu Hưởng Văn ra vẻ đáng thương nhìn Phượng Kính Dạ, cố gắng làm cho bản thân mình trông càng thêm tội nghiệp, càng thêm vô dụng, giống như vừa ra khỏi cửa liền thấy máu đổ ba tấc, xác người phơi đầy mọi nơi.

“Chẳng lẽ thị vệ ở trong vương phủ này, chỉ dùng để bài trí thôi sao?” Phượng Kính Dạ mặc trên người y phục xa hoa lộng lẫy, dưới tia nắng ban mai nhân nhật, nghiêng người nhìn đáng vẻ thảm thương của Lâu Hưởng Văn, thật không ngờ tiểu mộc đầu lại có biệt tài như vậy, vừa biết làm ra vẻ đáng thương, lại còn giả vờ như người vô tội, nhìn vào trong đôi mắt to tròn sinh động như một Tiểu Cầu Cầu, cái miệng nhếch rộng, đoán chừng có thể thấy được cái đuôi ở sau lưng cô đang lắc qua lắc lại.

“Vương gia, ngài nghĩ lại xem nếu lỡ có chuyện gì xảy ra, thế nào thị vệ của vương phủ cũng chỉ biết bảo vệ cho các vị vương phi, làm gì quan tâm đến một nha đầu nho nhỏ như nô tì chứ.” Lâu Hưởng Văn lắc lắc lư đầu ngón tay mảnh khảnh ở trước mặt Phượng Kính Dạ, làm cho bản thân mình trông thấp hèn đến mức tội nghiệp, “Vương gia, Quân Hàn là hộ vệ của nô tỳ, thật sự nếu gặp phải sơn tặc, tin chắc hẳn chỉ biết bảo vệ ột mình nô tì.”

“Lại làm bộ tội nghiệp nữa rồi, sao người không ôm luôn chân của bồn vương nhỏ vài giọt nước mắt đi.” Nhìn bộ dáng không biết xấu hổ của Lâu Hưởng Văn làm cho khóe miệng Phượng Kính Dạ co giãn liên hừ lạnh, cuối cùng không nhịn được dùng đầu ngón tay nhéo mạnh vào khuôn mặt nhỏ nhắn một cái, chỉ vì Dịch Quân Hàn mà cô không từ bất cứ thủ đoạn xấu xa nào hết!

“Vương gia, người muốn nhéo thì cứ nhéo đi, nhéo đến khi người không còn giãn nữa là được.” Không thèm đếm xỉa đến bất cứ chuyện gì chỉ mong cứu Dịch Quân Hàn ra, Lâu Hưởng Văn trực tiếp tiến lại gần đến bên Phượng Kính Dạ.

“Lâu Hưởng Văn!” Phượng Kính Dạ lập tức mỉm cười, môi mỏng cong lên, trong ánh mắt lộ ra vẻ không đành lòng, nên chỉ đành nhéo mạnh hai cái, thấy khuôn mặt Lâu Hưởng Văn đã để lại vết đỏ, xem như tâm trạng của anh cũng không khó chịu nữa.

Lúc cần nịnh nọt thì không nên sĩ diện! Lâu Hưởng Văn vuốt vuốt gương mặt, đôi mắt sáng long lanh nhìn Phượng Kính Dạ đầy kỳ vọng.

“Nếu như Bồn vương không đồng ý.” Vốn dĩ Phượng Kính Dạ đã có chủ trương riêng, nhưng nhìn thấy đáng vẻ vui mừng của Lâu Hưởng Văn, không khỏi không vui, đuôi lông mày cong lên tà mị, hỏi ngược lại.

Mặt Lâu Hưởng Văn chợt cứng đờ kinh ngạc, khi thấy Phượng Kính Dạ đổi ý ngón trỏ chỉ chỉ vào Phượng Kính Dạ, thật sự muốn bóp chết nụ cười đắc ý trên gương mặt hắn, nhưng rồi lại không dám, Lâu Hưởng Văn chỉ biết giãn đến bùng nổ cả mặt, ngón tay út không ngừng run lên.

“Vậy nô tì nói cho Dung Trắc Phi biết chính Vương gia phái người khác đi hạ độc!” Đã là bình nứt thì không còn sợ bể, Lâu Hưởng Văn cả gan nhìn chằm chằm vào Phượng Kính Dạ, quả nhiên dưới chữ quan có hai bộ khẩu! Khinh người quá đáng!

“Thì ra người đã học được cách uy hiếp Bồn vương rồi à.” Phượng Kính Dạ nắm lấy bàn tay đang run rẩy kia của Lâu Hưởng Văn.

“Bỏ tay ra!” Liền mạng muốn rút bàn tay của mình ra khỏi lòng bàn tay to lớn của Phượng Kính Dạ.

“Không buông.” Liền nói thẳng ra, Phượng Kính Dạ nhanh nhẹn giữ chặt lấy tay Lâu Hường Văn, nắm móng tay đan xen dính chặt lấy nhau, dường như Phượng Kính Dạ rất hưởng thụ mỉm cười.

“Nô tì sẽ hét to lên đó!” Lâu Hường Văn tức giận nghiêng rằng, đáng tiếc mới vừa chuẩn bị gào thét lên để ọi người trong vương phủ biết đôi chút về Phượng Kính Dạ, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú cười như không cười của Phượng Kính Dạ, rốt cuộc nhớ đến chuyện Dịch Quân Hàn còn đang bị nhốt, không muốn tranh cãi tiếp, nên tính khí nóng nảy liền biến mất nhanh chóng.

“Vương gia, đừng nên ức hiếp người ta quá chứ!” Lâu Hường Văn buồn bã, mặt không còn hơi sức nhìn Phượng Kính Dạ, “Rốt cuộc làm thế nào ngài mới chịu thả người ra chứ? Dù sao cũng đừng làm tới mức bắt nô tỳ dùng bạc đi chuộc người!”

“Chỉ cần hôn Bồn vương một cái, liền thả Dịch Quân Hàn ra.” Phượng Kính Dạ thản nhiên mở miệng, lời nói nhẹ như làn gió lướt qua, đáng về tà mị làm cho người ta giận đến nghiêng rằng nghiêng lợi.

Lâu Hường Văn bị kích động chẳng nói nên lời, khuôn mặt đỏ bừng, chuyển đỏ sang xanh, sau đó gắt gao nhìn chằm chằm Phượng Kính Dạ, rốt cuộc cô tráng sĩ bị chặt đứt cánh tay, từ trong kẽ răng gằn ra từng chữ, “Cúi đầu xuống!”

Phượng Kính Dạ nhú mi mắt, cũng hơi cúi đầu, sau đó thấy Lâu Hường Văn nhón chân lên, sau đó hít vào một ngụm, trực tiếp hôn lên chân mày Phượng Kính Dạ. (edit: ai biểu anh chỉ nói hôn không làm gì? Ha ha....)

Cánh tay trái còn lại của Lâu Hường Văn xoa nhẹ trên đầu Phượng Kính Dạ, sau đó mở miệng như một trưởng bối nói chuyện với văn bối: “Vương gia ngoan, có thể thả người rồi đó.”

Thấy thời gian có chút muộn, Phượng Kính Dạ nhìn thấy Lâu Hường Văn đã nhanh lui sang qua một bên, liền vẫy tay ra hiệu gọi, Lôi Bôn ở sau lưng mở miệng: “Mang Dịch Quân Hàn tới đây.”

Mặc dù bị giam giữ, nhưng Dịch Quân Hàn chẳng hề chịu chút cực khổ gì cả, nghe nói chuyển đi này sẽ hộ tống Lâu Hường Văn cùng lão Vương phi đi miếu Quan Âm, nên Quân Hàn không hề từ chối.

“Nghe đây, Bồn vương giao an toàn của Tiểu Mộc đầu cho người.” Mặc dù không tin vào Dịch Quân Hàn, nhưng khi thấy hân đối với Lâu Hường Văn không hề có chút ác ý nào, Phượng Kính Dạ ở trên lưng ngựa ném Thanh Sương kiếm cho Dịch Quân Hàn, sau đó cầm roi ngựa gior lên, vội vàng hướng về phía hoàng cung, bị Lâu Hường Văn cứ trì hoãn mãi, đoán chừng khi vào trong triều thì đã muộn.

“Hi vọng Quan Thế Âm Bồ Tát có thể giúp ta sớm sanh quý tử.” Dung Trắc Phi cười kiều diễm, đắc ý nhìn Lâu Hường Văn, muốn nói cho cô ta biết mình mới chính là nữ chủ nhân của vương phủ này.

Từ trước đến nay Vương gia không có đến viện của Dung Trắc Phi, ở đâu có quý tử để cho cô ta sanh ra chứ! Chống lại ánh mắt khiêu khích của Dung Trắc Phi, Lâu Hường Văn thầm nói trong bụng, thật ra không phải do mình nhiều chuyện, mà mỗi lần Vương gia về đều bắt mình phải ở trong thư phòng hầu hạ cho hân, cho nên Lâu Hường Văn biết Phượng Kính Dạ chẳng hề đi vào trong viện.

Ngay cả chỗ của Tử Thư cũng không hề đến, thật ra Lâu Hường Văn thấy rất kỳ quái, mặc dù nói Tử Thư được sủng ái, nhưng cũng chỉ khen thưởng mà thôi, mà mỗi khi cô đến chỗ Tử Thư, vịn lấy eo của cô ấy, nhìn vẻ mặt kiều my giống như cả đêm phát sinh quan hệ, tự nhiên Lâu Hường Văn thấy mình giống như đang nuốt phải một con bọ ruồi, bởi vì Vương gia không đi vào trong viện, vậy rốt cuộc là do ai đi đến đó chứ?

41. Chương 41: Sát Khí Giết Người

Không chỉ mình Lâu Hường Văn biết suy nghĩ cẩn thận, cả Lôi quản gia cũng đã nghĩ đến chuyện này, trong chuyến đi lần này không những có Hách Liên lão Vương phi mà còn có cả Dung Trắc Phi, dĩ nhiên có Lâu Hường Văn đi cùng cho nên vẫn cần phải để cao thủ ngấm ngầm đi theo bảo vệ, tuy nhiên bọn họ vẫn bị

người phục kích, một trăm tên nhất đẳng cao thủ xông lên, hoàn toàn phong tỏa đường lui của mọi người, mà thị vệ Phượng vương phủ mang theo lại chẳng tới 30 tên, cho nên không thể ngăn cản hết bọn chúng.

Tiếng nha hoàn hét lên chói tai, cả đám gã sai vặt hoảng sợ với máu tươi bắn tung tóe, mặc dù bọn thị vệ đã phát tín hiệu pháo hoa cầu cứu, nhưng địch nhiều ta ít vẫn cực kỳ nguy hiểm, lúc này mặt Lâu Hưởng Văn không còn chút máu, lần đầu tiên cô thấy hồi hận khi tự mình phong kín nội lực, trở thành một nha hoàn bình thường như bây giờ.

“Vương phi, chạy mau đi!” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng nắm lấy tay Hách Liên lão Vương phi, không để ý đến tôn ti lễ nghĩa liền kéo người chạy nhanh vào trong rừng, Dịch Quân Hàn cầm Thanh Sương Kiếm bảo hộ trái phải.

“Vương phi, người cùng với Lạc cô cô hãy chạy về bên trái đi!” Y phục Lâu Hưởng Văn dính đầy bụi bặm, tóc hơi xốc xếch, bởi vì chạy trốn nên trên mặt đều toàn mồ hôi, mặt đỏ bừng lo lắng, tuy nhiên cô không hề sợ chút nào, thậm chí còn rất trấn tĩnh phát hiện bọn người này đều đang nhắm về phía mình, cho nên sau khi đẩy Vương phi đi qua hướng trái, còn mình chạy như điên về phía bên phải.

Bóng dáng mảnh mai chạy vào trong rừng hơi chật vật, dù sao tốc độ chạy quá nhanh, lại còn mặc váy, mà đây là ngọn núi đến miếu Quan Âm, sẽ không ai muốn đến chỗ này săn bắn thú, cho nên khu rừng rậm tươi tốt đã hoàn toàn bị che phủ.

“Mộc Mộc.....” Hốc mắt của Lạc cô cô hơi ửng hồng, nhưng cuối cùng không dám mở miệng chỉ biết nhắm chặt mắt lại, sau đó lùi kéo lão Vương phi bên cạnh cũng có sắc mặt phức tạp giống bà, cứ như vậy chạy về phía bên trái.

“Tiểu thư, hãy cố bám sát vào tôi!” Dịch Quân Hàn không cách nào vận hành nội lực, do lúc trước Lâu Hưởng Văn đã từng châm kim châm vào người hắn, cho nên lúc này đã ngăn cản một ít huyết đạo, vừa nói chuyện đồng thời bóng dáng Dịch Quân Hàn cứ đảo nhìn xung quanh, dùng trường kiếm nhanh chóng ngăn cản tất cả các đường kiếm khác tấn công về phía Lâu Hưởng Văn.

“Hãy cố chống đỡ trong vòng một khắc!” Lâu Hưởng Văn đứng sau lưng Dịch Quân Hàn, sắc mặt trầm xuống, dù nói rằng cố chống cự trong một khắc nhưng vào giờ phút này trên người Dịch Quân Hàn đã bị kiếm đâm thương có nhiều vết tích lộ ra trên người hắn, chỉ là Dịch Quân Hàn không biết rằng về mặt hiển hiện giờ đã không còn chút máu, nhưng vẫn cứ y như cũ cố dùng bóng lưng vững chắc với quyết tâm trong lòng phải bảo vệ Lâu Hưởng Văn ở sau lưng mình, dùng sức nắm lấy tay cô, thậm chí siết chặt lấy cổ tay Lâu Hưởng Văn đến bầm tím.

Nội lực bị phong bế, cho nên người ở Phượng vương phủ đều không ai biết Lâu Hưởng Văn biết võ công, cũng vì vậy muốn khôi phục nội lực nhanh nhất cũng cần phải qua một khắc, nhưng hiện tại có hơn bốn mươi tên sát thủ bao vây tấn công bọn họ.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh!” Dịch Quân Hàn mở miệng, ánh mắt đen như ngôi sao, Thanh Sương Kiếm đột nhiên phát ra hàn quang sắc bén, bóng kiếm như gào thét, cho dù không có nội lực cũng kiên quyết ngăn cản bốn mươi tên sát thủ tấn công mình.

Mùi máu tươi càng ngày càng nồng nặc, trên đất đã có bốn năm thi thể, một ít máu tươi chảy xuôi xuống trên mặt đất, một ít bắn tung tóe lên cành lá và thân cây, y phục màu xanh trên người Dịch Quân Hàn đã bị máu tươi nhuộm đỏ, hô hấp dồn dập, khi đó sát thủ cầm trong tay thanh trường kiếm nặng ngàn cân, Dịch Quân Hàn liền dùng thanh trường kiếm đâm tới cổ sát thủ thì một ngụm máu tươi phun trào ra ngoài, thì ra có một thanh kiếm khác đã xỏ xuyên qua bên hông của anh, khiến cho thân thể Dịch Quân Hàn chống đỡ không nổi liền ngã xuống trên đất.

Tiểu thư! Dịch Quân Hàn quay đầu nhìn Lâu Hưởng Văn ở sau lưng mình, hắn đã không còn cách nào bảo vệ chu toàn cho tiểu thư, trái tim hắn chợt co rút lại đau đớn, về mặt không cam lòng làm cho ánh mắt Dịch Quân Hàn đỏ thắm.

Nhưng trong nháy mắt, trường kiếm trong tay Dịch Quân Hàn rơi xuống lại bị một người phía sau cầm lấy, bóng dáng mảnh mai dùng tốc độ điên cuồng lướt nhanh từ sau lưng Dịch Quân Hàn.

Tất cả mọi người chấn động, mà kẻ định cho Dịch Quân Hàn thêm một nhát trí mạng lại không hề nhận

thấy vẻ bất ổn, cổ họng chợt lạnh, máu tươi bắn ra từ cổ họng đến động mạch cổ đã bị chém ra thành một vết mỏng, nếu như không phải máu bắn ra, những người khác sẽ không cảm nhận được tình hình hiện tại.

Dịch Quân Hàn nằm trên mặt đất, vết thương bên hông vẫn không ngừng chảy máu, hơn nữa cổ độc trong thân thể làm cho ánh mắt hấn tan rã chợt mở lớn, trong tầm mắt mơ hồ thấy rõ Lâu Hưởng Văn với thanh kiếm đã hòa làm một, Thanh Sương kiếm lướt qua tới đầu thì máu tươi bắn ra ba thước tới đó, tánh mạng mọi người bị cô giết chết cực kỳ nhanh gọn.

Chủ tử! Dịch Quân Hàn không hiểu tại sao trong tầm mắt hiện tại lại nhìn thấy bóng dáng thân quen như vậy, giống như người bạn nho nhã cao quý đã từng làm bạn với hấn trong suốt quãng thời gian hai mươi năm trước, thế nhưng hiện giờ hấn đã không còn cách nào để nhìn thấy mặt chủ tử, hiện giờ hấn chỉ mong tiểu thư có thể tự bảo vệ cho chính mình, dù cho hấn có chết cũng không tiếc.

Dịch Quân Hàn đã không thể chống cự trong vòng một khắc, mà Lâu Hưởng Văn đã lau đi vết máu ở khóe miệng, do chân khí bị đảo ngược làm nội lực trong thân thể cô như đã thú đang đập loạn mà gào thét trong thân thể mình, khi giải quyết xong người cuối cùng thì trên người Lâu Hưởng Văn hiện ra năm sáu vết thương do kiếm đâm.

Nhưng vẫn dùng một tay còn lại nắm lấy cổ tay Dịch Quân Hàn, mạch đập yếu đến nỗi không thể cảm nhận được, Lâu Hưởng Văn cầm trường kiếm trong tay nhuộm đầy máu tươi nhìn Dịch Quân Hàn, khổ sở cười một tiếng, nếu như kẻ địch kéo tới đây thì cô không còn cách nào xoay chuyển tình thế thêm nữa rồi.

Tay dính máu đặt lên ngực Dịch Quân Hàn, Lâu Hưởng Văn giật mình, sắc mặt liền biến đổi, cô đem chân khí của mình không ngừng chuyển vào trong cơ thể Dịch Quân Hàn, chỉ vì muốn cứu lấy tánh mạng của Dịch Quân Hàn nên đem chân khí của mình áp chế cổ độc trong thân thể hấn.

Một ngụm máu tươi nôn ra từ trong miệng, thân thể Lâu Hưởng Văn lao đảo ngã xuống, mặt trắng bệch, ánh mắt hơi rời rạc nhưng cánh tay không hề di chuyển xuống vẫn cố duy trì dính trên ngực của Dịch Quân Hàn.

Trong khu rừng yên lặng, khắp nơi đều là thi thể, mùi máu tươi tràn ngập, Lâu Hưởng Văn liền ngất đi, cả người ngã xuống trên người Dịch Quân Hàn, cô đã tiêu hao hết chân khí làm cho huyết mạch cơ hồ quá mức chấn động mà trở nên rối loạn, so với mặt xám tro của Dịch Quân Hàn, thì mặt Lâu Hưởng Văn giống như người đã chết.

“Vương gia.....” Lôi Bôn nói với người bên cạnh, Phượng Kính Dạ như mất đi khống chế, khắp người toát ra tà khí, khiến cho nội lực Lôi Bôn không thể áp chế nổi mà máu huyết khắp người cứ muốn dâng trào.

Phượng Kính Dạ không hề nghĩ rằng, sáng sớm rõ ràng người đó vẫn còn nhón nháo ngu ngốc với mình, giờ khắc này, đột nhiên ngã trên vũng máu lại còn yên lặng đến như vậy, mắt cô nhắm chặt sắc mặt tái nhợt, thậm chí ngay cả bờ môi ửng hồng cũng tái nhợt đi, Tiểu Mộc đầu của hấn sẽ không chết, làm sao cô có thể chết chứ?

Phượng Kính Dạ cảm nhận ngũ quan(*) đều biến mất, không nghe không thấy, cứ vậy từng bước đi tới vũng máu đỏ tươi, đi qua các thi thể nằm ở trên đất hướng thẳng tới chỗ Lâu Hưởng Văn.

ngũ quan(*): 5 giác quan của con người tai để nghe, mắt nhìn, mũi ngửi, lưỡi nếm và da sờ mó đụng chạm.

Lôi Bôn cùng Long Vệ đứng nghiêm trang sát bên cạnh Phượng Kính Dạ, ngày thường cho dù Phượng Kính Dạ có ở trên triều đình hay tại vương phủ, tất cả cảm giác hấn mang đến cho người ta chính là đáng vẻ tà mị bất cần, thế nhưng sau lưng người nam nhân ưu nhã đầy mị hoặc này lại toát ra đáng vẻ tàn bạo đầy hung ác kinh người. Long Vệ không biết rõ nếu như Lâu Hưởng Văn thật sự chết đi, Vương gia sẽ như thế nào đây?

Nhìn bờ môi mỏng có máu tươi chảy ra, sau đó thấy bóng dáng Phượng Kính Dạ chuyển động, vẫn như cũ đi tới bên cạnh Lâu Hưởng Văn, Lôi Bôn lo lắng thấy Phượng Kính Dạ dường như không thể khống chế nội lực, cánh tay nắm chặt nhưng vẫn như cột đá đứng ở bên cạnh không người nào dám mở miệng không người nào dám đi quấy nhiễu trong khi Phượng Kính Dạ đang điên cuồng nổi cơn thịnh nộ.

42. Chương 42: Giả Tình

“Tiểu Mộc đầu, Bồn vương đến đón ngươi về đây.” Phượng Kính Dạ mỉm cười, chỉ cần nhìn môi mỏng cô dính đầy máu đã thấy khiếp sợ, mắt phượng đau đớn kịch liệt, khắp người run rẩy đưa tay ôm chặt lấy Lâu Hưởng Văn.

Phượng Kính Dạ ôm chặt lấy thân thể Lâu Hưởng Văn, không thấy chút phản ứng nào liền rất tức giận, tự nhiên có một âm thanh yếu ớt vang lên khiến mọi người chạy lại cứu người.

“Vương gia, người đến..... quá trễ.....” Lâu Hưởng Văn muốn mở mắt ra nhưng lại không còn sức lực, chỉ có thể dùng sức nhướn mí mắt, tầm mắt không thể nhìn rõ được, trên gương mặt anh tuấn của Phượng Kính Dạ lộ vẻ thống khổ đan xen chút nặng nề, tốt xấu gì bộ dáng Vương gia đã quen cười xảo quyệt như loài hồ ly.

Lâu Hưởng Văn cố gắng nâng bàn tay lên vuốt đôi lông mày đang nhíu lại của Phượng Kính Dạ, nhưng cánh tay cô giống như tảng đá nặng ngàn cân, vừa mới nâng lên lại rớt xuống.

Tâm ý tương thông, trong nháy mắt Phượng Kính Dạ nắm chặt lấy tay Lâu Hưởng Văn, dùng sức nắm thật chặt giọng hạ thấp phát ra tiếng khàn khàn, “Không nên cử động, Bồn vương đưa ngươi về.”

Cúi đầu hôn lên đầu lông mày của Lâu Hưởng Văn, nhìn thấy cô mệt mỏi nhắm chặt mí mắt lại, dù sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, cho thấy cô vẫn còn sống, cuối cùng Phượng Kính Dạ đã khôi phục hoàn toàn lại lý trí của mình, nhanh chóng bế ngang Lâu Hưởng Văn lên, một tay đặt sau lưng không ngừng chuyển nội lực của mình vào bên trong thân thể của Lâu Hưởng Văn.

Ánh mắt Phượng Kính Dạ lạnh lùng đảo mắt nhìn các thi thể ở hiện trường, gương mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ dần dần lộ ra bản tính tàn nhẫn độc ác của mình, “Đem tất cả thi thể đến trước cổng thành, chém đứt đỉnh đầu bọn chúng sau đó dùng dây thừng cột lên trên, để cho bọn chúng biết kẻ nào dám động đến người của Bồn vương sẽ phải nhận hậu quả thế nào, bắt giữ những tên còn lại điều tra lấy khẩu cung cho ta, dùng roi đánh những thi thể còn lại cho Bồn vương.” (edit: may mắn chị ấy còn sống, chị mà chết.... Huhu.... Ta bị dọa sợ rồi.....)

“Dạ”, Lôi Bôn nhanh chóng trả lời, Long Vệ ở phía sau đã nhanh chóng rời đi, sau khi nhận được tín hiệu cầu cứu, Long Vệ cùng đám mật thám Phượng vương phủ nhanh chóng tới cứu viện, khi đến thì nhìn thấy có ít nhất là sáu mươi hoặc bảy mươi người đã chết, hơn mười người bị thương, những người còn lại đều bị bắt sống, hôm nay Phượng Kính Dạ đã đưa ra mệnh lệnh đẫm máu, hơn mười người bị thương còn lại kia khó thoát khỏi vận mệnh bị chém đầu.

Dịch Quân Hàn! Phượng Kính Dạ nhìn Dịch Quân Hàn ngã trên mặt đất, ánh mắt Phượng Kính Dạ vẫn như cũ lộ ra sát khí rét lạnh, lúc Tiểu Mộc đầu nằm bất tỉnh thì đầu cô vẫn còn đặt trên người hắn, tình cảnh này khiến Phượng Kính Dạ phải nhíu mày ghen tỵ lộ ra nét mặt nguy hiểm.

“Vương gia.” Lôi Bôn nhìn ra được tâm ý của Phượng Kính Dạ, nhỏ giọng gọi một câu, sau đó chỉ dám đứng bên cạnh, nếu như Vương gia muốn giết chết Dịch Quân Hàn, thì bất kể là người nào cũng đừng mong có cách cứu mạng của hắn.

“Đưa người về, sống chết tùy thuộc vào vận mạng của hắn.” Rốt cuộc không muốn để tình cảm của mình với Lâu Hưởng Văn bị chia cách bởi một người, nhất là một kẻ đã chết, Phượng Kính Dạ cố gắng đè nén sát khí trên mặt, ôm lấy Lâu Hưởng Văn nhanh chóng tung người rời đi.

Trong thời gian ngắn, đoàn xe Phượng vương phủ đang đi trên đường đến miếu Quan Âm dâng hương thì bị người phục kích, Hách Liên vương phi bị dọa sợ, Lạc cô cô bị thương ở chân với tay, duy nhất chỉ có Dung Trắc Phi với Trịnh phu nhân chỉ bị dọa sợ, trong lúc té ngã có bị thương nhưng cũng không quá nghiêm trọng, nhưng điều làm cho cả Hoàng Thành phải khiếp sợ, đó là có rất nhiều thi thể được treo khắp ở trên cổng thành, đầu bị chém đứt, cánh tay xác chết ôm ở trước phía ngực rồi dùng dây thừng cố định, khiến dân chúng sợ đến trắng bệch cả mặt, người nhát gan nhìn thấy liền bất tỉnh, còn có người sợ đến mức ói liên tục, sự tàn nhẫn và độc ác của Phượng Kính Dạ đã khiến triều đình và dân chúng phải run sợ.

Phượng Kính Dạ cùng Tả Ngôn mang theo ngự y Bích Linh có y thuật giỏi nhất trong hoàng cung đến Phượng vương phủ, từ xưa tới nay ngự y đều là nam tử, nhưng y thuật giỏi nhất thì chỉ có mình Tư Bích Linh, lúc đầu cô chính là phi tử của lão hoàng đế Phượng Đạt, cuối cùng lại trở thành ngự y trong cung, dù y thuật cực giỏi nhưng bản tính hơi lạnh lùng, dù bốn mươi mấy tuổi, nhưng khi nhìn vào lại thấy bà rất lương thiện, mặc y phục màu trắng, thần sắc toát ra vẻ hiền hòa ân cần của một thầy thuốc.

“Thương tích cực kỳ nghiêm trọng, tất cả kinh mạch đều bị nội lực cực mạnh phá vỡ, ngũ tạng lục phủ đều bị tổn hại, bất quá tánh mạng không đáng lo chỉ cần cố gắng điều trị vết thương cho thật tốt sẽ khỏe lại ngay.” Tư ngự y thấy Lâu Hướng Văn đang bất tỉnh, coi như tánh mạng của cô là được nhất về, nhưng nội thương bị tổn hại nghiêm trọng như vậy, muốn khôi phục lại như bình thường thật sự rất khó.

“Lôi quân gia, tất cả chuyện Mộc Mộc ta giao cho ông xử lý.” Phượng Kính Dạ đưa ra chỉ thị, bóng dáng tuần lãng trực tiếp đi ra khỏi Thu Phong Viện, khiến tất cả mọi người trong phòng liếc nhìn nhau nghi ngờ, cả Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn lại cảm thấy chuyện này không ổn, nhanh chóng đuổi theo Phượng Kính Dạ.

“Vương phi, vương phi, vương gia tới rồi, vương gia tới rồi.” Tiểu Nha thấy Dung Trắc Phi đang nằm trên giường, mừng rỡ chạy đến bẩm báo, “Vương gia vừa trở về đã tới gặp Vương phi, điều này chứng tỏ người Vương gia yêu nhất chính là Vương phi đó.”

“Nha đầu chỉ giỏi nịnh hót”. Dung Trắc Phi lộ vẻ mặt thẹn thùng, mặc dù hôm nay bị dọa sợ nhưng nghe nói Lâu Hướng Văn sống chết không rõ, mà lúc này biết tin Phượng Kính Dạ trở về vương phủ lại đến tìm mình, Dung Trắc Phi không ngừng đỏ mặt, liền chỉnh sửa mái tóc xốc xếch của mình lại.

“Vương gia, nô tì.....”

Bốp! Một cái tát quăng lên trên mặt Dung Trắc Phi, còn trên gương mặt Phượng Kính Dạ lại lộ ra nụ cười lạnh lùng khát máu, Dung Trắc Phi bị đánh làm cho cô đang đứng liền ngã nhào xuống đất, Dung Trắc Phi nhìn nụ cười lạnh lùng và bàn tay đang đang nắm ngay lấy cổ cô, “Bốn vương thật không ngờ, Minh Gia lại dám cả gan làm loạn, ngay cả đoàn xe của Liên Phượng vương phủ mà cũng dám phụng kích!”

Bị Phượng Kính Dạ đánh làm cho cô choáng váng, mặt nóng bừng, lúc này Dung Trắc Phi vừa mới kịp phản ứng, chỉ tiếc rằng còn chưa kịp nói chuyện thì lại bị Phượng Kính Dạ trực tiếp kéo từ cô từ trên đất lên nắm chặt lấy cổ cô, sau đó đẩy cô xuống trên sàn nhà lạnh như băng.

“Vương gia, chuyện thích khách lần này không hề dính dáng tới nô tì!” Liên tiếp bị đánh, làm cho nước mắt Dung Trắc Phi rơi xuống khắp trên gương mặt, ngửa đầu lên khóc, “Vương gia, chẳng lẽ người không phân biệt được thật giả hay sao?”

“Minh Thừa tướng là người giữ trọng trách đảm bảo an toàn của Hoàng Thành, không phải thế sao? Nhiều tên sát thủ như vậy, chẳng lẽ Minh thừa tướng lại không biết gì hay sao?” Nhìn nửa bên mặt sưng lên, bộ dáng Dung Trắc Phi không ngừng khóc, lúc này Phượng Kính Dạ tức giận đến không kiềm chế được, dừng nói là thương tiếc, thậm chí nếu hấn có thể làm thì hấn muốn bóp chết nữ nhân ở trước mặt này ngay bây giờ.

“Không bằng không chứng, Vương gia thật sự chỉ biết giận chó đánh mèo mà thôi!” Dung Trắc Phi ưỡn thẳng sống lưng, mặc dù trên mặt rất đau, tức giận nhìn chằm chằm vào trong đôi mắt Phượng Kính Dạ, đột nhiên trong nháy mắt cô bị luồng sát khí lạnh lẽo trong đôi mắt kia làm cho cô bị chấn động sợ hãi, cả người không ngừng run lẩy bẩy.

“Nếu Bốn vương có chứng cứ, Minh Dung ngươi hãy chờ chôn xác theo đám thị vệ chết oan kia đi!” Phượng Kính Dạ cười lạnh, liền nhướn mày sao, lúc này nhìn vào gương mặt tuần mỹ lại chỉ thấy sự tuyệt tình độc ác của hấn, “Lôi Bôn, truyền lệnh Bốn vương, thẩm vấn hết tất cả những người bên cạnh Minh Dung cho Bốn vương! Bất kể kẻ nào cũng không được phép rời khỏi viện!”

Dung Trắc Phi ngơ ngác ngồi dưới đất, nước mắt bị che tầng sương mờ mịt, cô nhìn thấy Phượng Kính Dạ lạnh lùng xoay người bỏ đi, cô dùng sức nắm chặt đôi tay, móng tay cắm vào da làm ứa máu từ giữa kẽ tay chảy ra, tuy nhiên nó lại chẳng thể bù đắp được nỗi đau cùng thù hận trong lòng mình, tại sao Vương gia lại đối xử với mình như thế ,không lẽ cũng chỉ vì Lâu Hướng Văn,!

Bên ngoài viện, Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn với nội lực thâm hậu dù không đi vào, nhưng đã nghe hết tất cả cuộc đối thoại trong phòng, nhìn Phượng Kính Dạ đi ra, Phượng Sở Thiên liền đi tới, “Người Minh Gia không có lá gan lớn như vậy.”

“Hừ, ta biết rõ, chỉ là lần này người đó muốn dùng cơ hội này chỉ muốn đổ tội lên người bên cạnh Minh Dung, nhưng ta cần phải điều tra ra những kẻ khả nghi khác ở vương phủ này.” Đương nhiên Phượng Kính Dạ biết rõ, Minh Gia không có gan dám làm loạn như thế, dù sao Minh thừa tướng vẫn đang canh chừng nhị hoàng tử Phượng Sở Thiên với Tam hoàng tử Phượng Tiêu, bất quá chỉ cài vài tên thám tử nội gián ở trong vương phủ, nhưng đây cũng là cơ hội tốt danh chính ngôn thuận cho Phượng Kính Dạ hành động.

“Kính Dạ, người quả thực là một lão hồ ly.” Quá âm hiểm xảo trá, mới vừa rồi hắn còn tức giận như thế, Phượng Sở Thiên còn cho rằng đó là do Lâu Hưởng Văn bị thương, nhưng không ngờ Phượng Kính Dạ lại còn ngấm ngấm tính kế khác.

Tả Ngôn vẫn không mở miệng nói gì, ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ, hắn thật sự chỉ quan tâm đến tiểu nha đầu Lâu Hưởng Văn đó thôi sao?

43. Chương 43: Kế Hoãn Binh

Lâu Hưởng Văn vừa mới tỉnh dậy, cảm thấy khắp người như muốn rã ra, ngũ tạng lục phủ cùng với chân khí kinh mạch đảo lộn làm cho cơ thể đều bị thương tổn nặng đau đớn vô cùng, cô thà cứ để chính mình ngất đi thì tốt hơn.

“Tỉnh rồi à, đừng có động dậy, chút nữa thì cái mạng của ngươi đã không còn rồi, để cho ngươi không còn đi xía vào chuyện nào nữa.” Giọng nói Hoa Thiên Thiên vang lên vẻ không vui, nhìn chăm chăm sắc mặt trắng bệch của Lâu Hưởng Văn, lời thốt ra vô cùng nghiêm túc, nhưng bàn tay cô cứ nắm chặt tay Lâu Hưởng Văn không ngừng run rẩy, lúc biết Lâu Hưởng Văn gặp chuyện không may, lúc ấy Hoa Thiên Thiên sợ đến mức không thể nào đứng vững.

“Thiên Thiên, họa là do trời.” Cổ họng do bị đè nén, tiếng nói ra giống như tiếng mèo kêu, khóe miệng Lâu Hưởng Văn giật giật lộ ra nụ cười khổ sở.

Nhưng khi nghĩ đến Dịch Quân Hàn, Lâu Hưởng Văn ngo ngoay người đứng dậy, nhưng bỗng chốc mặt trở nên tối sầm lại, trên người toát mồ hôi lạnh, thân thể lại ngã xuống ở trên giường, tứ chi vô lực trở nên mềm nhũn, bộ phận bên trong cơ thể cứ quặn đau mãi, khiến Lâu Hưởng Văn thổ hển hển một hồi, chân mày nhíu chặt lại thành một hàng.

“Xía vào chuyện của người khác làm gì, ngươi chỉ mới vừa lượm được cái mạng về thôi đó, giờ ngươi lại muốn quẳng nói đi nữa có phải không?” Hoa Thiên Thiên bị động tác đột nhiên đứng dậy của Lâu Hưởng Văn làm dọa sợ, nhanh chóng đề bả vai của cô xuống, liếc mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, “Yên tâm đi, không có chuyện gì xảy ra hết, lão Vương phi với Lạc cô cô chỉ bị thương nhẹ, Dung Trắc Phi với Trịnh phu nhân chỉ bị dọa sợ....”

Hoa Thiên Thiên cúi xuống nói, có chút ngập ngừng, nhưng vẫn cần phải mở miệng nói, “Dịch Quân Hàn thì..... Tư ngự y đã khám qua, nói hết cứu chữa.”

Trong phút chốc mặt Lâu Hưởng Văn càng thêm tái nhợt, ánh mắt dường như rã rời, ngơ ngác nhìn lên màn che, nếu như cô không ép Dịch Quân Hàn đi theo mà cứ để hắn ở lại trong vương phủ, ít nhất hắn không chết.

“Người vẫn chưa chết.” Tức giận gõ lên đầu của Lâu Hưởng Văn, Hoa Thiên Thiên cau mày, “Nhưng so với người đã chết cũng không khác biệt lắm.”

Lâu Hưởng Văn vẫn kiên trì muốn đi xem Dịch Quân Hàn, cho dù giờ phút này cô chỉ cần động dậy thân thể một cái, sẽ làm cho kinh mạch co quắp lại gây ra đau đớn, Hoa Thiên Thiên giận đến nghiến răng, đỡ cô đi đến phòng của Dịch Quân Hàn, rồi vẫy tay bỏ đi.

Dịch Quân Hàn vẫn đang hôn mê, vốn vất vả lắm mới dùng nội lực khắc chế cổ độc, nhưng hiện tại cổ độc đã lan tỏa khắp thân thể hắn mà gào thét, ngoại thương trên người hắn đều đã bôi thuốc xong, vết thương bị đao đâm bên hông cũng đã được cầm máu.

Nếu như giờ phút này còn tập trung nội lực, đem chân khí Lưu Hưởng Văn chuyển vào trong cơ thể Dịch Quân Hàn, có thể trấn áp được cổ độc trong thân thể, giúp Dịch Quân Hàn sống lại, nhưng lúc này cả việc đặt cánh tay cô lên cổ tay của Dịch Quân Hàn, với động tác bất mạch cực nhỏ như vậy đã làm cho cơ thể Lưu Hưởng Văn đều toát mồ hôi lạnh, đừng bảo cứu người, cả việc khôi phục sức khỏe cho cơ thể cũng e rằng phải mất mười ngày hay nửa tháng mới hoàn toàn bình phục.

“Người vẫn chưa chết, nhưng hắn so với người đã chết cũng không hề khác lắm, Tư ngự y nói bản thân Dịch Quân Hàn đã trúng kịch độc, giờ phút này độc tố đã lan tỏa khắp toàn thân, muốn cứu hắn phải dựa vào người có nội lực thâm hậu, đem nội lực người đó chuyển vào trong cơ thể của hắn may ra mới cứu được.” Đứng ở bên ngoài cửa phòng, mặt cười như không cười, làm cho người ta không nhìn ra được tâm tư thật sự của hắn vào lúc này.

“Vương gia?” Lưu Hưởng Văn quay đầu nhìn Phượng Kính Dạ, trong đôi mắt lóe lên sự mong chờ, nếu truyền chân khí không cẩn thận có thể dẫn thương đến chính mình, hơn nữa có cao thủ nào chịu đồng ý đem chân khí của mình truyền cho người khác chứ, nhưng mà Lưu Hưởng Văn biết rõ chỉ cần Phượng Kính Dạ đồng ý, thì có thể tìm được cao thủ như thế giúp sức.

“Muốn cứu người?” Phượng Kính Dạ nhướng mày sao liếc nhìn sắc mặt tái nhợt Lưu Hưởng Văn, thậm chí ngồi còn không muốn vững, vậy mà mới vừa tỉnh dậy đã muốn đến thăm Dịch Quân Hàn. Phượng Kính Dạ bước đến gần bên giường thì dừng lại, từ trên cao nhìn xuống gương mặt Lưu Hưởng Văn, ngón tay thon dài như ngọc vuốt lấy gương mặt cô, cố gắng đè nén cơn giận ở trong lòng mình.

“Quân Hàn vì muốn cứu ta nên mới bị thương.” Lưu Hưởng Văn ngẩng đầu lên, vẻ mặt khẩn cầu nhìn về phía Phượng Kính Dạ, thật ra cô biết mình có thể tự do hành động ở trong vương phủ này đều là dựa vào sự dung túng của Phượng Kính Dạ, nhưng lần này cô thật sự muốn cầu xin hắn dung túng cho cô thêm một lần nữa.

“Được, Bổng vương đồng ý với cô.” Phượng Kính Dạ mở miệng cười, thái độ bình thản nhẹ nhàng như làn gió, giống như đây chỉ là một chuyện rất nhỏ nhặt, liếc xéo nhìn về phía Dịch Quân Hàn đang bất tỉnh nằm hôn mê ở trên giường, lời vừa nói ra làm người nghe phải giật mình, “Bổng vương sẽ tự mình cứu người.”

“Cái gì?” Quá hoảng sợ, Lưu Hưởng Văn chợt đứng lên, một bóng tối bao trùm lấy tầm mắt, làm cho cô choáng váng mà hoa cả mắt, thân thể chao đảo nhưng nhờ có Phượng Kính Dạ nhanh tay ôm chặt lấy, lúc này thân thể mới trụ lại được, không quan tâm thân thể suy yếu, Lưu Hưởng Văn nhìn về phía Phượng Kính Dạ, dường như cho rằng đó là do mình nghe nhầm, nhưng khi nhìn thấy sự cương quyết trên gương mặt tuấn mỹ của Phượng Kính Dạ, cô biết rằng mình không hề nghe lầm.

“Tại sao?” Lưu Hưởng Văn thở hổn hển, thân thể yếu ớt tựa vào người Phượng Kính Dạ, tại sao hắn muốn tự mình đi cứu người, cho dù Lưu Hưởng Văn không nghĩ đến an nguy cho chính mình, thì cũng không thể nào không nghĩ đến an toàn của Phượng Kính Dạ.

“Lo lắng cho Bổng vương à, được rồi, vậy không cần cứu.” Phượng Kính Dạ hạ thấp giọng, khóe môi cong lên nở nụ cười tà mị, Dịch Quân Hàn chết hay sống đối với hắn không có bất kỳ giá trị nào, bàn tay thon dài dùng sức ôm chặt lấy hông Lưu Hưởng Văn, nhỏ giọng mở miệng, “Không vì sao cả, Bổng vương chỉ muốn để Tiểu Mộc đầu người nhớ kỹ, đây là người thiếu Bổng vương, muốn cùng Bổng vương không còn quan hệ, tuyệt đối không thể, muốn cứu hay không cứu?”

Lưu Hưởng Văn không dám tự mình làm càn, nhìn vào gương mặt của Phượng Kính Dạ, cô càng không nghĩ đến hắn lại dám ép buộc mình lựa chọn như vậy, nhưng nếu như không cứu thì, Lưu Hưởng Văn hít một hơi thật sâu, dùng sức nắm chặt lấy vạt áo Phượng Kính Dạ, từ từ mở miệng, “Cứu.”

Phượng Kính Dạ quyết định tự mình cứu mạng Dịch Quân Hàn, Tư ngự y không dám mở miệng nói gì, đối với một thầy thuốc mà nói thấy người khác gặp nguy hiểm đều muốn dốc lòng cứu chữa, mà tự Phượng Kính Dạ đưa ra chủ ý cứu người hay là người khác cứu người cũng không khác nhau lắm, nhưng sau khi

Phượng Sở Thiên nhận được tin tức lập tức bỏ hết tấu chương, thúc ngựa chạy nhanh tới Phượng vương phủ.

“Người điên rồi sao? Nếu như ngươi sơ ý một chút, nhẹ thì phế hết võ công, nặng thì sẽ mất mạng.” Phượng Sở Thiên hét lên, thường ngày nhị hoàng tử luôn là người rất cỡ mớ thẳng thắn, nhưng giờ phút này lửa giận cháy ngút tận trời cao cứ nhìn chăm chăm Phượng Kính Dạ đang nâng chun trà lên uống rất vui vẻ, cơ hồ Phượng Sở Thiên chỉ muốn làm cho tên khốn kiếp này thức tỉnh lại, sao hắn lại dám lấy mạng mình ra đùa giỡn chứ, lại còn đi cứu một người có lai lịch không rõ ràng nữa.

“Đã nhiều năm rồi không thấy ngươi tức giận, uống chút trà hạ hỏa đi.” Phượng Kính Dạ vẫn nở nụ cười manh mãnh như cũ, giờ chun trà lên hướng về phía Phượng Sở Thiên.

“Phượng Kính Dạ!” Phượng Sở Thiên thật sự rất nổi giận, bước nhanh đến đoạt lấy chun trà trong tay Phượng Kính Dạ. Bóp một tiếng liền ném xuống đất, giận dữ gào thét, “Cho dù ngươi có quan tâm Lâu Hưởng Văn cách mấy, cũng có thể tìm đại một người đến cứu hắn, nếu như ngươi không có cao thủ thì để ta tìm đám cao thủ trong hoàng cung rồi chọn ra một người đưa cho ngươi!”

“Không, lần này phải do đích thân ta làm, Tiểu Mộc đầu trốn tránh rất giỏi, lần này coi như nàng ta không còn cách nào để trốn ta nữa rồi.” Môi mỏng cong lên, trong ánh mắt tràn đầy đắc ý, Phượng Kính Dạ là người rất mưu mô, ánh mắt nhìn về phía Phượng Sở Thiên, “Biên quan có loạn, trong triều tất có người cấu kết với Bạch Thanh Nguyệt, nếu như ta bị trọng thương dẫn đến hôn mê, tất nhiên biên quan sẽ xảy ra đại loạn, đến lúc đó chúng ta cứ nhân cơ hội này cho bọn Bạch Thanh Nguyệt một bài học, cũng thuận lợi tìm ra được kẻ phản nghịch trong triều.”

Về mặt tức giận vẫn còn lưu lại trên gương mặt tuấn lãng của Phượng Sở Thiên, ánh mắt phức tạp nhìn về phía Phượng Kính Dạ đang có suy tính cho riêng mình, sau khi im lặng trông chốc lát liền thở dài một cái, “Thì ra ngươi đã có dự tính sẵn ین, sao ngươi không chịu nói sớm, làm hại ta đã lo lắng vô ích rồi, lại còn thúc ngựa chạy nhanh tới đây đụng vào một người ở trên đường, không biết thương tích người đó thế nào rồi.”

Phượng Kính Dạ chỉ cười mà không nói gì, rót ra hai chén trà, tự nhiên cầm lên uống, nếu như mình bị trọng thương, Tiểu Mộc đầu có lo lắng cho Bổng vương giống như lo lắng cho Dịch Quân Hàn hay không?

44. Chương 44: Đề Xuất Hôn Lễ

Đứng chờ ở ngoài cửa mà trong lòng vô cùng lo lắng, bình sinh lần đầu tiên Lâu Hưởng Văn thấy hối hận, trong lòng cứ mãi thấp thỏm, không dám tưởng tượng nếu trong lúc Phượng Kính Dạ cứu Dịch Quân Hàn mà xảy ra chuyện không may gì đó, cô biết làm gì bây giờ?

Nhưng đôi khi lại sợ điều trong lòng mình đang nghĩ lại xảy ra, khi Phượng Sở Thiên đi từ trong nhà ra ngoài với thần sắc lo lắng, sắc mặt Lâu Hưởng Văn nhợt nhạt đến trắng xanh, ra sức giữ chặt lấy tay Hoa Thiên Thiên không ngừng run rẩy.

“Mạng của Dịch Quân Hàn đã được cứu, nhưng Kính Dạ thì bị hao tổn quá nhiều nội lực nên đã dẫn đến hôn mê!” Sắc mặt Phượng Sở Thiên rất lạnh nhạt, vốn dĩ hắn là nhị hoàng tử tuấn lãng, nhưng ánh mắt hắn hiện giờ lại có vài nét lạnh lùng cao ngạo của tầng lớp cao quý trong hoàng thất.

“Ta.....” Quả thật quá nguy hiểm! Cổ họng Lâu Hưởng Văn như bị chặn lại, muốn mở miệng nói nhưng cô lại không biết mình nên nói cái gì.

“Bổng diện hạ sẽ đưa Kính Dạ về hoàng cung.” Phượng Sở Thiên vẫn lạnh lùng nói, bất quá khi thấy bóng dáng Lâu Hưởng Văn bị trọng thương chưa lành cứ lảo đảo muốn ngã, dường như có chút không đành lòng nói, “Không cần quá lo lắng, nội lực của hắn bị hao tổn một ít nên cần vào trong hoàng cung để các quan ngự y chăm sóc, vả lại ở đó còn có nhiều dược liệu thượng hạng cho nên hắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Phượng Kính Dạ bị Lôi Bôn với các thị vệ khác khiêng đi ra ngoài, người nam nhân luôn có gương mặt anh tuấn ma mãnh, vậy mà hiện tại đã trở nên tái nhợt, hơi thở yếu ớt cùng sắc mặt tái nhợt, hai mắt thì cứ nhắm lại giống như đang ngủ.

Nếu như không phải do vết thương quá nặng, ắt hẳn Lâu Hường Văn sẽ bất chấp tất cả, chỉ muốn điều trị thương tích cho Phượng Kính Dạ, nhưng do kinh mạch cùng ngũ tạng lục phủ của cô đều bị tổn thương, đừng bảo là chữa trị, chỉ muốn cố che giấu thương tích của mình để đứng hai canh giờ đã làm cho cả người đổ mồ hôi, hai chân cứ phát run, nếu như cô không tựa vào Hoa Thiên Thiên, cơ hồ Lâu Hường Văn không thể trụ vững thân thể của mình.

Dưới bóng đêm, Lâu Hường Văn nhìn theo bóng dáng Phượng Kính Dạ được khiêng đi từng bước một, trong lòng quặn đau làm cho cô khó mà chấp nhận được liên căn chặt môi, hiện tại đang là ban đêm, khí trời vẫn còn vào hè nhưng đôi tay của cô lại lạnh như băng làm người ta phải khiếp sợ.

“Mộc Mộc, đã quyết định thì không nên hối hận, Vương gia được nhị hoàng tử mang vào hoàng cung sẽ không có chuyện gì đâu.” Hoa Thiên Thiên đau lòng không ngừng khi nhìn thấy nước mắt của Lâu Hường Văn sắp rơi xuống, liền cố gắng tìm cách làm cho Lâu Hường Văn an tâm hơn, Thiên Thiên dùng sức nắm chặt lấy tay lạnh như băng của Lâu Hường Văn, “Yên tâm đi, Vương gia không dễ dàng chết sớm như vậy đâu.”

“Tôi biết rồi.” Lâu Hường Văn cố gắng nâng khóe môi tái nhợt lên mỉm cười, nhưng nhìn nụ cười của cô lại có vẻ cứng nhắc đầy khổ sở, “Thiên Thiên, đỡ ta đi vào xem Quân Hàn một chút đi.”

Trong phòng, Tư ngự y đang giao phó cho Hồ đại phu chú ý đến thân thể của Dịch Quân Hàn, liếc mắt nhìn Lâu Hường Văn, ánh mắt bà trầm xuống, rốt cuộc chưa nói lời nào liền rời khỏi.

Có nội lực của Phượng Kính Dạ, cổ độc trong thân thể Dịch Quân đã ổn định lại, mặc dù Dịch Quân Hàn vẫn còn hôn mê, trước mắt hẳn đã không còn gì đáng ngại chỉ cần cố gắng điều trị thân thể thật tốt, sau đó chờ cô khôi phục thể lực lại sẽ cố nghĩ biện pháp loại trừ cổ độc trong thân thể của Dịch Quân Hàn.

Thu Phong Viện vô cùng vắng vẻ, đêm xuống lại càng yên tĩnh hơn, Lâu Hường Văn nằm ở trên giường lặng lẽ nhìn màn đêm u ám, cô không muốn dây dưa nhiều đến người trong hoàng tộc, chuyện xảy ra năm đó ở Dược Vương Cốc vẫn hiện rõ trước mắt cô mồn một, nó đã ăn sâu vào trong tâm trí của cô, khiến mỗi lần Lâu Hường Văn nhớ lại đều đau đớn đến không muốn sống, nhưng vì sự phụ, cô nhất định phải đến Phượng vương phủ một chuyến.

Nhưng đến hôm nay, suy nghĩ của cô còn giống như trước kia không, khi rời khỏi đây không còn bất kỳ nhớ thương không? Lâu Hường Văn thở dài một tiếng, trong đầu hiện ra sắc mặt anh tuấn tái nhợt kia của Phượng Kính Dạ, Lâu Hường Văn biết hẳn chỉ vì muốn giữ mình lại cho nên nếu như hôm nay cô đã thiếu hẳn, sẽ không thể rời đi được nữa rồi.

Mình phải điều trị thân thể cho thật tốt, tiếp theo là giải độc cho Quân Hàn, rồi điều trị thương tích của Vương gia, ánh mắt cô dần dần hiện lên vẻ mặt xót xa, Lâu Hường Văn nắm chặt bàn tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười cùng má lúm đồng tiền nhàn nhạt hiện lên, nhìn cô như viên ngọc thô chưa được mài dũa làm cho người ta thấy chói cả mắt.

Ngày hôm sau, thân thể Lâu Hường Văn càng trở nên suy yếu, mặc dù Tư ngự y đã kê ra phương thuốc, dùng được liệu cực tốt nhưng do kinh mạch bị tổn hại làm ngũ tạng lục phủ cũng bị tổn thương theo, cho nên việc hồi phục này không thể dựa vào một hay hai ngày là có thể khỏe lại.

“Mộc Mộc, Mộc Mộc không xong rồi!” Sáng sớm giọng nói của Đoàn Tử đã phá vỡ đi sự an tĩnh, tiếng lo lắng cùng tiếng quát tháo cùng âm thanh chạy thành hình vang lên.

“Đoàn Tử, lại có chuyện gì hả?” Đêm qua do cố vận hành chân khí còn sót lại để chữa trị thương tích trong cơ thể, dù tiến triển hơi chậm làm cho Lâu Hường Văn phải mất hết nửa đêm mới ngủ, lúc này người vẫn còn chưa tỉnh ngủ đã nghe thấy tiếng kêu la của Đoàn Tử.

“Mộc Mộc, lần này thật sự xảy ra chuyện lớn rồi, Thiên Thiên sắp xuất giá rồi.” Đoàn Tử đẩy cánh cửa chạy vào, trên gương mặt mập mạp chảy đầy mồ hôi, còn thở hổn hển.

“Xuất giá?” Lâu Hường Văn bị kích động liền từ trên giường ngồi dậy, lại có chuyện rồi sao, cả người cô rất khó chịu lại còn rất đau đớn nhưng so với tin tức kế tiếp còn hoảng sợ hơn nhiều. “Không phải đến tháng hai năm sau thì mới đến ngày cưới của Thiên Thiên à?”

“Là bọn người Mã gia đến, do thân thể lão Vương phi không tốt nên chuyện này đều để cho Dung Trắc Phi xử lý, nghe nói tam công tử của Mã gia bị bệnh nặng, để giữ tròn đạo hiếu trong ba năm nên muốn nhanh chóng tổ chức hôn lễ, thứ nhất là vì muốn xung hỉ, thứ hai là vì lo lắng lỡ xảy ra tang sự.” Đoàn Tử luôn rất nhanh nhẹn trong các tin tức, mà đây còn là chuyện đại sự cả đời của Hoa Thiên Thiên thì cô không thể nào bỏ lỡ được.

“Đoàn Tử, sớm hay muộn gì ta cũng phải xuất giá, Mộc Mộc, ngươi cần nên nghỉ ngơi thật tốt cho ta.” Giọng nói Hoa Thiên Thiên liên vang lên, đẩy Đoàn Tử đang đứng chắn ở trước cửa để cô đi vào trong phòng, đưa hộp đựng thức ăn cùng thuốc bổ đang cầm trong tay đặt lên trên bàn, “Đoàn Tử hãy mau múc nước đem đến đây để cho Mộc Mộc rửa mặt đi.”

Đoàn Tử đáp lại một tiếng rồi cầm chậu đi ra ngoài, ở trong phòng, Lâu Hường Văn nhìn về phía Hoa Thiên Thiên, “Tối hôm qua Vương gia mới vừa đi vào trong hoàng cung, sáng hôm sau thì người Mã gia đến đây muốn bàn chuyện tiến hành hôn lễ sớm hơn dự định, người không thấy chuyện này thực sự quá trùng hợp sao?”

“Người suy nghĩ quá nhiều rồi, chuyện hôn sự này Vương gia cũng đã đồng ý, chỉ là diễn biến có lẽ nhanh hơn bình thường mà thôi.” Hoa Thiên Thiên không muốn chú ý đến, mặc dù phụ thân của tam công tử Mã Viên chỉ là cấm vệ quân thống lĩnh Hoàng Thành, dù là quan tứ phẩm hơi nhỏ nhưng lại cực kỳ quan trọng trong Hoàng Thành, mặc dù tam công tử Mã gia có xuất thân là con trai thứ, nhưng bản thân Hoa Thiên Thiên biết rõ, Vương gia vì muốn lôi kéo thêm đồng minh, nên mới đồng ý cuộc hôn nhân này chỉ vì đôi bên đều có lợi.

“Ta muốn đi gặp người của Mã gia.” Lâu Hường Văn cảm thấy chuyện này có chút không ổn, tiếc rằng chuyện này lại để cho Dung Trắc Phi xử lý, Lâu Hường Văn càng thêm không an tâm, trời mới biết Dung Trắc Phi sẽ đem Thiên Thiên nhỏ bé như con thiêu thân chết mà không biết vì cái gì, Vương gia đã ra lệnh cấm bất cứ người nào ở trong viện kể cả Dung Trắc Phi đều không được đi ra ngoài, nhưng lúc này người Mã gia lại đến mà thân thể của lão Vương phi lại không được khỏe, vì vậy mà Dung Trắc Phi được xem như là nữ chủ nhân của vương phủ này, nếu bọn họ muốn đến thương lượng chuyện hôn sự kia, vậy thì coi như lệnh cấm kia của vương gia đã không còn tác dụng rồi.

“Ta đã nói người nên chăm sóc bản thân của mình cho thật tốt đi mà.” Hoa Thiên Thiên mỉm cười, cảm thấy Lâu Hường Văn dường như có gì đó rất khác lạ, mặc dù trước kia Mộc Mộc đối xử với mình rất tốt, nhưng vẫn luôn cảm thấy có chút cách xa, hôm nay nhìn Lâu Hường Văn tái mặt, lông mày nhíu lại như đang suy nghĩ về chuyện gì đó khiến cho Hoa Thiên Thiên phải bật cười, Mộc Mộc đang lo lắng ỉn ỉn đấy à.

Lâu Hường Văn kiên quyết đứng dậy, dù mạnh đến mấy cũng không thể giữ cô lại, dựa vào điểm này, cả Phượng Kính Dạ cũng phải chịu nhượng bộ, đừng nói đến Hoa Thiên Thiên và Đoàn Tử. Cuối cùng Hoa Thiên Thiên đợi Lâu Hường Văn rửa mặt, ăn điểm tâm và uống thuốc xong, lúc này mới đỡ cô đứng dậy cùng nhau đi đến đại sảnh.

Mặc dù Lôi quân gia ở Phượng vương phủ có rất nhiều quyền lực, dù gì ông cũng chỉ là một quân gia, hơn nữa lão Vương phi đã giao mọi chuyện cho Dung Trắc Phi xử lý, cho nên lúc này Dung Trắc Phi liền mặc chiếc đầm màu xanh biếc, cùng mảnh lụa màu hồng mỏng mảnh được buộc bên ngoài, búi tóc phượng hoàng bay trong gió, tô điểm dung nhan thật xinh đẹp toát lên khí chất ung dung của đại gia khuê tú.

“Đã ngã bệnh rồi sao không chịu chăm sóc thân thể cho tốt, còn còn đến đây nhúng mũi vào sự này, không phải xúi quẩy lắm sao?” Thấy Lâu Hường Văn xuất hiện, nét mặt Dung Trắc Phi lập tức trở nên u ám, liền đứng dậy dùng bộ dáng uy nghiêm của chủ tử mà quở trách.

“Dung Trắc Phi, Thiên Thiên là hảo tỷ muội của tôi, hiện tại đang nói đến chuyện đại sự cả đời của Thiên Thiên, đương nhiên tôi đây là thân muội muội cô ấy thì phải tới để nghe chứ, Mã phu nhân, chắc bà sẽ không để bụng đâu nhỉ?” Lâu Hường Văn thật sự đã thay đổi hoàn toàn, không còn dùng thái độ né tránh như trước nữa, cô không thèm nhìn mặt Dung Trắc Phi dù chỉ một cái, hướng về phía Mã phu nhân mỉm cười.

“Không sao đâu, nếu là tỷ muội của Thiên Thiên, cũng nên đến đây, nên đến đây thôi.” Mã phu nhân cười niềm nở, ánh mắt bà nhìn về phía Hoa Thiên Thiên thấy rất hài lòng, mặc dù là một đứa nha hoàn, tuy nhiên cô lại là nhất đẳng nha hoàn của Phượng vương phủ, bất kể là diện mạo hay là lễ nghi, so với những thiên kim tiểu thư kia còn phải thua xa cô rất nhiều, huống chi sau lưng cô ta còn có chỗ dựa vững chắc là Phượng vương phủ, cho nên nếu đứng trên lập trường của một đứa con vợ kế Mã gia, cưới một người vợ là nha hoàn thật sự rất thiệt thòi, nhưng nếu đứng trên lập trường thực tế mà tính lại thấy không hề thua thiệt chút nào, huống chi Hoa Thiên Thiên thật sự không phải là nô tỳ thấp kém.

45. Chương 45: Thay Da Đổi Thịt

“Thiên Thiên, hôm nay Mã phu nhân đã tự mình đến đây, vậy ngươi cũng đã biết chuyện dời ngày tổ chức hôn lễ sớm hơn dự định rồi chứ, ta nghĩ đây là chuyện tốt, nói không chừng ngươi vừa bước vào liền xung hỉ, con trai Mã lão gia liền khỏe lại ngay, hiện tại Thiên Thiên cũng không còn cha mẹ cho nên bốn phi sẽ làm chủ cho ngươi.” Dung Trắc Khi muốn để chút sĩ diện cho Mã phu nhân, liền kiêu ngạo nói với Hoa Thiên Thiên, “Cứ định 16 đi.”

“Tổ chức sớm cũng không sao, nhưng vẫn phải tìm ngày lành tháng tốt để tiến hành, vả lại ban đầu hai bên đã định vào tháng hai, giờ lại tổ chức sớm hơn nửa năm, đạo gần đây có rất nhiều gia đình dựng vợ gả chồng cho con, nên không thể chuẩn bị kịp cho hôn lễ vào ngày 16 khi chúng ta chỉ còn có tám ngày để chuẩn bị, việc này không thể nào làm kịp.” Lâu Hưởng Văn vô cùng ân cần với Mã phu nhân, nhưng lại có một loại cảm giác rất khác lạ, cần phải tìm hiểu thêm chút thời gian để quan sát.

“Câm miệng, chuyện Phượng vương phủ đâu cần đến một tiện tỳ như người chen miệng vào!” Dung Trắc Phi vỗ vào trên bàn một cái rầm, mặt giận dữ nhìn Lâu Hưởng Văn. “Còn xía vào nữa thì cút ra ngoài cho bốn phi!”

Trước kia Lâu Hưởng Văn sẽ không gây xung đột với Dung Trắc Phi, nhưng hôm nay mặc dù sắc mặt Lâu Hưởng Văn vẫn còn tái nhợt nhỏ nhắn yếu ớt như xưa, nhưng với lúm đồng tiền nho nhỏ cùng gương mặt xinh xắn khi khoe môi mỉm cười, rõ ràng nét mặt vẫn như xưa, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác tao nhã trầm tĩnh, không dễ dàng bị người khác ức hiếp.

“Nếu như hôn lễ cần tổ chức nhanh như vậy, Mã gia cứ đi tìm người khác xung hỉ, Thiên Thiên của chúng tôi phải được xuất giá trong niềm hạnh phúc trọn vẹn, bản thân Thiên Thiên là nhất đẳng nha hoàn của Phượng vương phủ nói trắng ra không hề thua kém với các thiên kim Tri Phủ khác, không thể để Thiên Thiên phải chịu uất khuất khi gả đi.”

Lâu Hưởng Văn mở miệng nói không lộ ra chút kiêu ngạo hay hống hách, giọng điệu không quá lớn, thậm chí trên gương mặt tái nhợt vẫn giữ nụ cười nhưng biểu hiện cùng thần thái kia, làm sao cũng thấy cao hơn Dung Trắc Phi một bậc.

Mã phu nhân sững sốt một lúc, tuy rằng bà biết nhất đẳng nha hoàn ở Phượng vương phủ cũng rất nổi tiếng, nhiều người đều muốn đến cửa cầu thân, nhưng Dung Trắc Phi không chỉ là phi tử bình thường của Vương phủ, hơn nữa cô lại là thiên kim tiểu thư của Thừa tướng Minh gia, lại có một nha hoàn dám chống đối với Dung Trắc Phi, chẳng lẽ là người được Vương gia cực kỳ sủng ái, nghe đồn rằng trong vương phủ có một nha hoàn dám ngồi vào ghế vương phi, nữ chủ nhân của Phượng vương phủ.

“Lâu Hưởng Văn, ngươi đừng nghĩ chiếm được sự ưu ái của Vương gia mà vô pháp vô thiên như thế, thậm chí còn dám ở đây chống đối bốn phi!” Bốp một tiếng, chun trà cùng bình trà trên bàn trực tiếp bị hất rơi xuống, Dung Trắc Phi giận run cả người lên.

“Nô tỳ chỉ cần dựa vào điểm này thôi.” Lâu Hưởng Văn hơi chột dạ cười, nói cho cùng đây là Phượng vương phủ, mình không ý vào Vương gia, sao dám “làm xằng làm bậy” như vậy chứ.

“Lâu Hưởng Văn!” Giọng bén đến mức hất tung cả nóc nhà, nét mặt Dung Trắc Phi liền biến đổi, lộ ra vẻ tức giận vô cùng, trên bờ môi đỏ mọng tức đến run rẩy, nhưng lại không thể thốt thành lời.

“Dung Trắc Phi không nên nóng giận, đều do Mã gia chúng ta tự rước lấy phiền toái, các người không cần gây bất hòa với nhau.” Mã phu nhân nhanh chóng đứng dậy, cúi người mỉm cười hướng về phía Dung Trắc Phi thở dài, bất quá cũng nhìn ra được chuyện hôn sự của Hoa Thiên Thiên cần có sự trợ giúp của Lâu Hưởng Văn mới có hiệu quả.

“Mã phu nhân, đây là do bốn phi trự gia không nghiêm, làm cho bà phải chê cười rồi.” Gương mặt Dung Trắc Phi vẫn xanh mét vận vẹo, bất quá cô phải cố bình tĩnh lại, chỉ có thể oán giận nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, “Hôm nay vương gia không có ở trong vương phủ, chuyện này sẽ do bốn phi làm chủ.”

Nhắc đến Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn không ngừng nghĩ đến hiện tại hắn vẫn còn ở trong hoàng cung, không biết đã tỉnh chưa, nghĩ đến vương gia thật sự quá độc ác, đối với chính cô quá kiên cố chấp, còn đối với bản thân lại rất tàn nhẫn, không từ bất cứ thủ đoạn nào chỉ cứ muốn giữ chặt lấy cô không chịu buông ra, từ nay về sau chỉ sợ rằng cứ phải dây dưa mãi với hắn, cứ mắc nợ quá nhiều thì đến bao giờ mới trả cho xong.

“Có thể tổ chức hôn lễ sớm hơn, nhưng định vào 16 thì quá nhanh rồi, hãy để cho tôi suy nghĩ lại.” Mặc dù Hoa Thiên Thiên rất cảm động khi thấy Lâu Hưởng Văn ra mặt ình, nhưng đám cùng Dung Trắc Phi công khai đối kháng, Hoa Thiên Thiên lo lắng Lâu Hưởng Văn bị chịu thiệt thòi, dù sao ngoại trừ vương phi ra thì Trắc Phi cũng là một cái danh hiệu, mà cô ta còn có người của Minh gia chống đỡ sau lưng.

“Cũng đúng.” Mã phu nhân vẫn cười rất nhiệt tình, ánh mắt cứ sốt ruột mãi, bà càng nhìn càng thấy rất thích Hoa Thiên Thiên.

“Thiên Thiên, người lại chỗ bốn phi xem có còn cần chuẩn bị gì thêm không, tại vương phủ này sẽ không bạc đãi người đâu.” Dung Trắc Phi trợn mắt lạnh lùng nhìn Lâu Hưởng Văn, vung ống tay áo sải bước rời đi, nếu như không phải Lôi quân gia là người cai quản vương phủ, mình nhất định sẽ cho Lâu Hưởng Văn kia biết thế nào là phép tắc!

Lâu Hưởng Văn nhìn về phía Mã phu nhân cười cười, Mã phu nhân cẩn thận đảo mắt qua Dung Trắc Phi hơi e dè, càng thêm hòa nhã đi tới bên cạnh Lâu Hưởng Văn.

“Thiên Thiên có một tỷ muội tốt như cô nương là phúc của Thiên Thiên, cũng là phúc của Mã gia ta, vòng tay này là vật tổ tiên lưu truyền lại cho ta, hôm nay đã quá thất lễ, vật này xin tặng cho cô nương coi như làm lễ gặp mặt.” Một mặt Mã phu nhân mỉm cười, một mặt nhanh chóng tháo vòng tay Phỉ Thúy xuống đeo trên cổ tay cô.

“Phu nhân quá khách khí rồi, nô tỳ làm sao dám nhận.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng từ chối, đáng tiếc thân thể cô vẫn còn suy yếu, vừa rồi cô còn tranh cãi với Dung Trắc Phi nên đã hao tổn tất cả sức lực, Mã phu nhân nhân cơ hội này bắt lấy cánh tay cô, chiếc vòng đeo tay cứ vậy chạy thẳng đến cổ tay cô, màu xanh biếc của Phỉ Thúy kết hợp với cánh tay trắng như tuyết, như đang tô điểm cho nhau.

“Cô nương chớ đừng xem thường Mã gia, cứ quyết định như vậy đi, về phần hôn ước, kính xin cô nương thông cảm, thật sự việc này không còn cách nào giải quyết được hay nữa sao.” Mã phu nhân nắm lấy tay Lâu Hưởng Văn, không muốn cô cự tuyệt, một mặt ý muốn cô giúp đỡ cho bà, sự nhiệt tình của bà làm cho người ta không cách nào kháng cự, “Trong nhà còn có việc, ta phải đi về trước.”

Vừa nói dứt lời, Mã phu nhân vỗ vào sau lưng Lâu Hưởng Văn đầy cương chiều, sau đó tức tốc cùng hai nha hoàn của mình rời đi, tốc độ đi cực nhanh khiến Lâu Hưởng Văn căn bản không kịp khước từ.

46. Chương 46: Bí Mật Mã Gia

Thu Phong Viện.

“Mộc Mộc, người chỉ vì một chiếc vòng ngọc Phỉ Thúy muốn đem bán Thiên Thiên đi sao?” Đoàn Tử cau mày, mặt giận dữ đầy khí phách nhìn Lâu Hưởng Văn.

“Vô duyên vô cớ lại làm loạn lên, cứ tưởng có tiểu nhân hay đạo tặc xuất hiện chứ.” Lâu Hường Văn tựa vào giường nghỉ ngơi, đưa cổ tay đeo chiếc vòng lên vuốt vuốt, quả thật là Phỉ Thúy, toàn thân trong suốt, ngọc thạch ôn nhu, trong màu xanh biếc hiện lên vài vệt đỏ, quả thật là vòng tay gia truyền, đỏ như máu.

“Dù Dung Trắc Phi không hài lòng, nhưng vẫn để ta vào phòng kho tuyển chọn của hồi môn.” Hoa Thiên Thiên vừa bắt đầu còn cho rằng Lâu Hường Văn hay đa tâm, nhưng Dung Trắc Phi đối xử với mình và Mộc Mộc, rõ ràng là cảm hận đến tận xương tủy, ban đầu mình và người Mã gia có hôn ước, Dung Trắc Phi vẫn luôn xem thường bản thân cô là nô tì muốn trèo cao vào nhà Mã gia, vị quan tứ phẩm của triều đình, nhưng bây giờ lại để cho cô vào trong nhà kho tuyển chọn hai món đồ làm của hồi môn.

“Nhất định là có chuyện gì đó mờ ám.” Nhìn chiếc vòng Phỉ Thúy trên cánh tay mình, Lâu Hường Văn biết chuyện đó không hề đơn giản, cho dù Mã gia muốn nịnh bợ Phượng vương phủ hay là muốn nịnh bợ Thiên Thiên, tặng quà ỉn cũng không cần dùng bảo bối gia truyền, Mã gia vội vàng muốn tổ chức hôn lễ khẳng định đang che giấu chuyện gì đó.

“Dám xem người ta như vật hạ sinh, họ cho rằng Hoa Thiên Thiên là người dễ bị bắt nạt sao?” Hoa Thiên Thiên cười lạnh lùng, dáng dấp cô cũng không quá cao lớn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cô là một người rất mạnh mẽ uy quyền, Hoa Thiên Thiên nhíu lông mày cao lên, Lâu Hường Văn cùng Đoàn Tử nhìn nụ cười cô mà cảm thấy muốn dựng cả tóc gáy, trong phòng tràn đầy gió lạnh.

“Nhưng bây giờ Vương gia đang ở trong cung, vương phủ này chỉ còn Dung Trắc Phi là người lớn nhất.” Đoàn Tử vừa dứt tiếng, lập tức nhận được ánh mắt sắc bén của Lâu Hường Văn với Hoa Thiên Thiên, làm cho Đoàn Tử ỉu xiu rúc vào trong góc, chuyện đó là sự thật mà.

“Người mau dưỡng thương tốt cho ta, tự ta đi tìm hiểu được rồi.” Đuôi lông mày Hoa Thiên Thiên liền dựng lên, ánh mắt nghiêm túc nhìn về phía Lâu Hường Văn vẫn đang tựa vào trên giường cảnh cáo, sắc mặt Lâu Hường Văn vẫn còn tái nhợt y cũ.

“Thiên Thiên, thật ra không cần phải hung dữ như vậy, đến Mã gia rồi xâm nhập vào hang ổ địch nhất định có thể tra rõ Mã gia đang che giấu bí mật gì.” Nuốt nước miếng một cái, giọng Lâu Hường Văn càng ngày càng nhỏ, mà sắc mặt Hoa Thiên Thiên lại càng ngày càng dữ tợn hơn, giống như đẳng cấp của người đàn bà chanh chua.

“Đoàn Tử, người ở đây trong chùng Lâu Hường Văn cẩn thận cho ta, Mộc Mộc dám ra khỏi Thu Phong Viện một bước, cứ đánh vào chân cô ta cho ta.” Hoa Thiên Thiên mỉm cười trông thật đáng sợ, toàn thân toát đầy âm khí kinh người.

Đoàn tử đứng trong góc liền vội vàng gật đầu, Lâu Hường Văn tròn tròn mắt nhìn thẳng lên phía nóc nhà, Đoàn Tử này chỉ có ăn là giỏi nhất, tại sao người hầu của mình lại vô dụng như vậy.

Hoa Thiên Thiên rời khỏi Thu Phong Viện liền tìm cách đi thăm dò, nhưng phụ thân của tam công tử Mã gia dù sao cũng là thống lĩnh cấm vệ quân, mà tam công tử Mã gia lại là con vợ kế, thân thể cũng không được khỏe mà năm trước đã thi đậu khoa cử trạng nguyên (tiến sĩ), trước mắt đang đảm nhiệm một chức vụ ở Hàn Lâm Viện.

Trạng nguyên(*): Triều khoa cử thời xưa chia ra làm tam giáp, đầu giáp là ba người, tức trạng nguyên, bảng nhãn cùng thám hoa. Đa phần các trạng nguyên được làm quan ở Hàn Lâm Viện, truyền thụ lại cách chỉnh sửa sách sử và dạy học, chuyên chỉnh sửa bản thảo, bảng nhãn và thám hoa chuyên về biên soạn ra.

Trong đêm, tại Thu Phong Viên yên tĩnh có một mảnh đen thoát khỏi đám thị vệ vương phủ, lén vào bên trong, đích xác đó là một cao thủ toàn thân đều là màu đen, dùng miếng vải đen che kín mặt chỉ để lộ ra một đôi mắt lạnh lùng đứng im lặng.

“Lâu chủ, đã điều tra xong rồi ạ.” Thấy Lâu Hường Văn, nam nhân quỳ một chân trên đất, sau đó cúi đầu cung kính nhìn Lâu Hường Văn, nhanh chóng đem chuyện mình điều tra ra được nói hết ra.

“Tam công tử Mã gia, Mã Chí Ninh cùng đại công tử Minh gia, Minh Lam có quan hệ mờ ám, sau khi bị người Mã gia phát hiện, lấy cớ nói thân thể Mã Chí Ninh ốm bệnh giam cầm ở trong nhà, sau đó muốn nhanh chóng tiến hành hôn ước của hắn với Hoa Thiên Thiên, Mã Chí Ninh không chấp nhận luôn tìm mọi cách gặp Minh Lam, thậm chí tuyệt thực kháng nghị, Mã gia chỉ đồng ý với Mã Chí Ninh, sau khi thành

thân rồi sanh con, nhưng Mã Chí Ninh vẫn không chấp nhận thành thân, vì muốn sớm được tự do nên Mã Chí Ninh đã cùng với nha hoàn cận thân chăm sóc của mình qua lại nhiều đêm, nên hiện giờ nha hoàn đó đã có hài tử của hắn, Mã gia chỉ muốn mau chóng tổ chức hôn lễ thật sớm, để cho Hoa Thiên Thiên bước vào cửa.”

“Tốt cho Mã Gia!” Lâu Hướng Văn giận đến xanh mét cắn răng, trước mắt cô còn tưởng rằng Mã gia cưới Thiên Thiên vì muốn cậy vào Phượng vương phủ, nhưng không ngờ rằng dám dùng Thiên Thiên để che giấu cho Mã gia, bây giờ còn dùng hôn ước vì muốn sớm để gao sòng nấu thành cơm, lúc đó đem đứa con mà nha hoàn kia sinh ra làm con thừa tự của Thiên Thiên, trở thành con trai trưởng của Mã Chí Ninh, lại có thể bám víu vào quan hệ với Phượng vương phủ mà trở mặt đối địch với Minh gia, thực sự Mã gia không chỉ to gan còn dám vô liêm sỉ bán con cầu vinh.

Sau khi hắc y nhân biến mất khỏi Thu Phong Viện, Lâu Hướng Văn im lặng, trong lòng nghĩ tuyệt đối không để cho Hoa Thiên Thiên vào Mã gia, mặc dù tính tình Hoa Thiên Thiên rất mạnh mẽ, nhưng chuyện về phu quân tương lai là chuyện trọng đại cả đời người, e rằng gả xong sẽ chịu nhiều uất ức, hơn nữa tên đó còn có con của nha hoàn, mà ả nha hoàn kia thế nào cũng không chịu cho con lìa xa mẹ, càng không chịu từ bỏ quyền thế và địa vị của mình, nói không chừng sẽ nghĩ đến chuyện làm thiệp của Mã Chí Ninh, còn đứa bé kia nữa, đến lúc đó không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây.

Chỉ trong chốc lát không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt, Lâu Hướng Văn dụi dụi con mắt, trực tiếp nằm xuống giường ngủ, đợi ngày mai bày ra kế sách tốt để ứng phó.

Hoàng cung.

Trước đây Phượng Kính Dạ còn nhỏ vẫn hay ở trong hoàng cung cùng với Phượng Sở Thiên, còn cùng Phượng Tiêu đến trường tập võ cho nên ở trong cung, hắn cũng có một cung điện riêng có tên là Kỳ Lân, cho đến giờ vẫn còn được giữ lại.

“Người đã thương địch thủ 1000, tổn hại bản thân mình lên đến 700.” Một mặt Phượng Sở Thiên đang phê duyệt tấu chương, một mặt tức giận nhìn Phượng Kính Dạ đang khoanh chân ngồi trên giường vận khí trị thương. “Kính Dạ, cho dù người có muốn giành lấy tình cảm của nha hoàn kia, cũng không cần tổn hao chân khí để đi cứu một kẻ có lai lịch không rõ ràng, nếu không có quan ngại ở đây, bây giờ người không chết cũng mất đi nửa cái mạng rồi.”

“Sở Thiên, sao lúc trước ta không biết người lại dài dòng như vậy chứ.” Phượng Kính Dạ lười nhác ngẩng đầu lên, trải qua một canh giờ vận chuyển nguyên khí, khóe mắt giấu cột hướng về nét mặt oán trách của Phượng Sở Thiên, mái tóc đen được xõa ra ở sau lưng cùng chiếc áo lót bằng gấm với màu trắng như tuyết, phối hợp với nhau càng tôn vẻ tuấn mỹ trên gương mặt tà mị kia, cho dù sắc mặt tái nhợt và lộ ra mấy phần mệt mỏi nhưng trông hắn vẫn vô cùng tôn quý tao nhã, vẻ anh tuấn càng làm cho người ta không thể dời mắt.

“Thật ra bảy phần là vì muốn làm cho Lâu Hướng Văn đau lòng, ba phần còn lại vì muốn để cho Bạch Nguyệt Thanh mất đi cảnh giác khi nghe người bị trọng thương.” Tả ngôn lạnh nhạt mở miệng, sau đó tiếp tục cúi đầu nghiên cứu tình hình chiến sự ở biên quan.

“Bốn điện hạ cũng không muốn xen nhiều về tình cảm của người, nhưng Kính Dạ à, người cần nhanh chóng ổn định tình hình ở biên ải cho thật sớm, để còn đi tìm nguồn gốc vương triều!” Phượng Sở Thiên làm sao không biết tâm ý Phượng Kính Dạ, từ nhỏ hoàng đệ của hắn đã thông minh hơn người, Phượng Sở Thiên cảm thấy mình không thể sánh bằng với suy nghĩ và lòng dạ của Phượng Kính Dạ..

Bất quá Phượng Sở Thiên gặp gỡ Lâu Hướng Văn hơi muộn, nhưng so nhan sắc của cô với các giai nhân trong hoàng cung, dáng vẻ thùy mị của Lâu Hướng Văn cũng chỉ được xem là bình thường, tính cách không có chỗ nào hơn người, càng không phải tài nữ hay nét dịu dàng hiền thực của các thiên kim khuê tú, càng không giống muội muội của Tả Ngôn được phụ hoàng phong làm tướng quân, dù cô ấy là phụ nữ cũng không thua kém đáng mấy râu, rốt cuộc Kính Dạ nhìn trúng nha hoàn đó ở điểm nào chứ? (edit: Anh Sở Thiên, con người ta gì mà chê dữ vậy, sau này cho anh mở to mắt mà xem. Đốt đuốt không ra người thứ hai đâu, trừ phi đó là em *ngó quanh* haha..)

47. Chương 47: Tới Nhà Làm Khách

Sáng sớm tại Phượng vương phủ.

“Mã phu nhân đã đến đây chính là khách, cần gì mang nhiều đồ vật đến như vậy.” Dung Trắc Phi mở miệng cười, để nha hoàn đem nước trà cùng bánh ngọt đặt trên bàn trước mặt Mã phu nhân, “Chuyện đám cưới chuẩn bị thế nào rồi?”

“Mọi thứ đều chuẩn bị xong rồi, chỉ không biết ý của Thiên Thiên, thân thể của lão gia càng ngày càng kém, tới qua lại ho ra máu, chỉ sợ không ổn rồi.” Mã phu nhân lấy khăn tay ra lau khóe mắt một cái, gương mặt lộ vẻ thống khổ. “Lâu cô nương, lão gia cũng muốn gặp Thiên Thiên một lần, dù sao ông ấy cũng đã già rồi, trước khi chết muốn nhìn thấy con mình sớm thành gia lập thất, Thiên Thiên, ta biết rõ chuyện này là do ta quá thúc ép, nhưng ta sợ lão gia đến lúc hai mắt vừa nhắm lại, chân không thể bước đi được nữa, như vậy hôn lễ sẽ phải đợi thêm ba năm nữa rồi.”

“Vậy cứ đợi thêm ba năm đi, để cho tam công tử Mã gia làm tròn hiếu đạo của mình.” Đuôi lông mày của Hoa Thiên Thiên khẽ dựng lên liền cười lạnh, cô cũng đã tìm mọi cách nghe ngóng, đáng tiếc Mã gia che giấu rất giỏi, cả chút tin tức cũng không lọt ra ngoài, hoàn toàn không biết vì sao Mã gia lại muốn tổ chức hôn lễ sớm như vậy.

“Thiên Thiên, người dám ăn nói hỗn xược như vậy sao!” Dung Trắc Phi đập bàn một cái rầm, hừ lạnh một tiếng, khinh thường nhìn về phía Hoa Thiên Thiên, liền khiển trách, “Ngày sau Mã phu nhân sẽ là mẹ chồng của người, người phải biết làm tròn hiếu đạo của văn bối đối với trưởng bối, không cần ngày ngày chung chạ với thứ không biết phép tắc, một chút lễ phép cũng không có.”

“Chuyện đã vậy rồi, Thiên Thiên, chúng ta cứ đi đến Mã phủ một chuyến đi.” Lâu Hưởng Văn vẫn luôn điều hòa công lực, kết hợp với thuốc do Tư ngự y hốt được Đoàn Tử đem đến một ngày dùng ba lần, cho nên sắc mặt không còn tái nhợt, khẽ cười nhìn về phía Mã phu nhân, Lâu Hưởng Văn hoàn toàn không biểu lộ chút cảm xúc bản thân mình ra.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta sẽ trở về phủ chuẩn bị trước một chút.” Mã phu nhân cười đồng ý, nhưng khi đối diện nụ cười trên mặt Lâu Hưởng Văn, trong nội tâm cảm thấy hơi hồi hộp, luôn có dự cảm không tốt xảy ra, nhưng cứ nghĩ chỉ cần sớm đem Hoa Thiên Thiên gả vào trong phủ, sẽ không có chuyện gì cần quan tâm nữa.

“Mộc Mộc, người làm gì vậy?” Hoa Thiên Thiên nhíu mày nghi hoặc nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, mình đã phái người đi thăm dò, nhưng lại không điều tra được gì, chẳng lẽ Mộc Mộc chuẩn bị đến đó để thăm dò.

“Giữ kín bí mật, đến lúc đó người sẽ biết.” Lâu Hưởng Văn không dám nói ra ngay cho Hoa Thiên Thiên biết, với tính tình cay cú của cô, nếu để cho cô biết Mã Chí Ninh vì đại công tử Minh gia mà đòi sống đòi chết, lại thêm chuyện muốn cô làm người vợ danh nghĩa còn cho cô nuôi con của nữ nhân khác, Lâu Hưởng Văn thật sự lo lắng nóc nhà của Mã gia sẽ bị Hoa Thiên Thiên lật tung lên mất.

“Mộc Mộc, người bị thương chỉ có một chút, làm cho lá gan cũng to lên rồi nhỉ?” Hoa Thiên Thiên không từ bỏ ý định của mình, hừ hừ hai tiếng, trên gương mặt trái xoan lộ ra mười phần nguy hiểm, đột nhiên vang lên thanh âm hung ác. “Nói! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Thiên Thiên, ta là bệnh nhân, người không thể bắt nạt ta.....” Lâu Hưởng Văn cười, thân thể không ngừng giãy dụa né tránh bàn tay ngứa ngáy của Hoa Thiên Thiên “Thiên Thiên..... Đừng mà..... Đừng nên lộn xộn, nhột quá đi.”

“Vương gia sống chết chưa rõ, các người còn ở đây này đùa giỡn gì hả!” Giọng oán trách vang lên, sắc mặt Tử Thư u ám, mặc dù toàn thân mặc y phục màu tím hoa lệ, nhưng trong đôi mắt lại phấp phấp đỏ, ngũ không tốt nên dưới mí mắt có màu xám đen, lạnh giọng khiển trách, đôi mắt phượng lúc này cứ nhìn chằm chằm vào Lâu Hưởng Văn.

“Tử Thư, trong lòng ngươi không vui đó là chuyện của ngươi, không nên trức giận lên trên người của chúng ta chứ!” Hoa Thiên Thiên lôi kéo thân thể Lâu Hưởng Văn, lạnh lùng nhìn Tử Thư đáp.

“Mộc Mộc, ngươi có chút lương tâm hay không? Nếu như Vương gia không phải vì cứu Dịch Quân Hàn, làm sao bị hôn mê bất tỉnh, còn bị nhệ hoàng tử mang vào hoàng cung nữa chứ?” Tử Thư trực tiếp đem lửa giận bắn thẳng vào người Lâu Hưởng Văn, vốn dĩ ánh mắt điềm lệ giờ phút này trở nên vận vẹo dữ tợn, lộ ra vẻ mặt đầy ghen tỵ.

Nhìn bề ngoài Phượng Kính Dạ như người khiêm tốn, tác phong nhanh nhẹn nhưng chỉ cần ai biết rõ bản tính Phượng Kính Dạ, đều biết đó chính là một người rất lạnh lùng, trong nụ cười luôn lộ ra vẻ xa cách lạnh lùng, nhưng vì yêu cầu của Lâu Hưởng Văn mà không tiếc tổn hại đến chân khí bản thân mình đi cứu Dịch Quân Hàn, sau khi Tử Thư biết được chuyện này, giận dữ đập bể hết đồ đạc trong phòng, vừa nhìn thấy Lâu Hưởng Văn càng làm cho cơn giận trong lòng thêm bùng phát.

Lâu Hưởng Văn bị Tử Thư mắng đến đầu không ngóc nổi, rõ ràng Vương gia có thể tìm cao thủ đến cứu Quân Hàn, thế nhưng hắn lại cố ý để chính mình đi làm, mặc kệ chuyện xảy ra thế nào, thì Vương gia bị thương cũng đều do mình gây ra, Lâu Hưởng Văn cắn chặt môi, ánh mắt mấy phần ảm đạm không biết Vương gia đã tỉnh chưa.

“Đủ rồi, Mộc Mộc cũng là người bị thương, nhưng ngươi lại không đến thăm dù chỉ một lần, sao bây giờ lại tới đây chỉ trích Mộc Mộc, tất cả mọi chuyện đều là chủ ý của Vương gia!” Hoa Thiên Thiên liền quay ngược sang trừng mắt quát nạt Tử Thư, sau đó giận dữ vỗ lên đầu Lâu Hưởng Văn, “Ngươi cúi đầu làm gì, đứng thẳng lên cho ta!”

“Thiên Thiên, ta vẫn là người bệnh mà.” Bị Thiên Thiên vỗ một cái làm cho cảnh vật hiện ra trước mắt nổi đầy đom đóm, Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu buồn bã, xoa cái ót của mình, lần nữa nhìn thẳng vào gương mặt nặng nề của Tử Thư, lúng túng cười một cái, “Chuyện của vương gia, ta sẽ bù đắp lại.”

“Bù đắp? Ngươi làm sao có thể bù đắp?” Tử Thư cất tiếng nói làm cả mảng nhĩ muốn nổ tung, chợt trong đầu có một ánh sáng chợt lóe lên, ánh mắt Tử Thư nhìn chăm chú vào Lâu Hưởng Văn, Mộc Mộc ở trong vương phủ này mấy năm rồi, căn bản là một người rất hiền lành, lại không biết phép tắc gì, đối với Vương gia chỉ có thể tránh được thì cứ tránh, nhưng lần này, Vương gia vì Mộc Mộc mà bị thương, chỉ sợ cô không thể tránh né, như vậy chuyện này là do Vương gia cố ý hay sao?

Nổ ầm một cái, sắc mặt tái nhợt chẳng còn chút máu, thân thể Tử Thư dường như không thể đứng vững nổi, lui về phía sau khiếp sợ, mặt lộ vẻ thống khổ cùng ghen tỵ, tại sao? Vì sao bản thân mình đã cố gắng hết sức nhưng Vương gia lại chẳng thèm nhìn một cái, vứt bỏ như một chiếc giày cũ, nhưng ngài lại vì Mộc Mộc có thể tình nguyện để chính mình bị trọng thương dẫn đến hôn mê.

“Đền bù thế nào, thì lấy thân báo đáp chứ sao!” Hoa Thiên Thiên không thích bản tính kiêu ngạo của Tử Thư, trong vương phủ này không có kẻ ngu, mọi người đều biết rõ tình cảm Vương gia đối với Mộc Mộc, Mộc Mộc cũng biểu hiện rõ sợ hãi, cho nên cứ luôn lẩn tránh, nhưng cô càng lẩn tránh thì Vương gia cứ muốn bức ép không cho Mộc Mộc lẩn tránh, mà Tử Thư cứ mãi giày vò Lâu Hưởng Văn, nếu có giỏi sao không đi tìm Vương gia, đến bắt nạt Mộc Mộc làm gì!

“Đi thôi Thiên Thiên, chúng ta mau đi sửa soạn, chút nữa còn đến Mã phủ.” Nhìn sắc mặt Tử Thư tái nhợt, Lâu Hưởng Văn bối rối liền kéo Hoa Thiên Thiên đi, không màn đến ánh mắt thù hận của Tử Thư, lúc trước cứ mãi tránh né cho nên không thèm để ý.

Lâu Hưởng Văn liền cau cái mũi nhỏ, nếu như giờ thật sự bị hấn làm suy sụp, vậy cô có thể sống bên nhau suốt đời với Vương gia không? Người trong hoàng gia, Lâu Hưởng Văn nhớ lại tất cả mọi chuyện trong đầu, bây giờ không cần lo lắng chuyện này, giải quyết chuyện của Mã gia là quan trọng nhất.

Sau nửa canh giờ, Lâu Hưởng Văn cùng Hoa Thiên Thiên đã chuẩn bị chút quà, sau khi đến nói xin nghỉ với Lôi quân gia, mang theo Đoàn Tử cùng lên xe ngựa đi đến Mã gia, sau khi Mã phu nhân trở về Mã phủ liền bắt đầu chuẩn bị đồ ăn, bà chỉ muốn Hoa Thiên Thiên mau chóng xuất giá để gả vào trong phủ.

“Lâu cô nương, Thiên Thiên, mau qua đây, đây chính là Chí Ninh, còn lão gia nhà chúng ta thì vẫn đang đi làm nhiệm vụ nên buổi trưa không về được.” Mã phu nhân mỉm cười rất niềm nở, giới thiệu người đứng bên

cạnh với sắc mặt tái nhợt cùng dáng vẻ yếu đuối của tam công tử Mã gia, “Thằng nhóc này cứ quá lo lắng cho bệnh tình của phụ thân nó, nên thân thể càng gầy yếu chẳng nhìn ra được hình dáng gì nữa.”

Chỉ sợ đó là tâm bệnh mà thôi! Lâu Hưởng Văn nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, trường hợp như vậy cứ để cho Hoa Thiên Thiên tự mình ứng phó, dù gì cũng đã gặp được mặt của Mã Chí Ninh, ngược nhìn thê tử sắp cưới của mình mà vẻ mặt lại quá lạnh nhạt, thậm chí lộ rõ dáng vẻ chán ghét, còn biện lý do thân thể khó chịu để rời đi.

“Chắc vì tam công tử sợ phải nhìn thấy kẻ thấp hèn như nô tì, lại sắp trở thành thê tử của ngài, nên trong lòng càng không thoải mái, làm cho bệnh ngài ấy càng thêm nặng hơn đó?” Hoa Thiên Thiên không phải đèn cạn dầu (không phải người nhu mì), nhìn thấy thái độ của Mã Chí Ninh như không muốn gặp mình, đương nhiên làm cho Hoa Thiên Thiên càng thêm khó chịu, không thể nói lời tốt gì.

Lâu Hưởng Văn vỗ lên trên đầu Hoa Thiên Thiên, liếc mắt nhìn nụ cười hơi vắn vẹo của Mã phu nhân, mỉm cười hòa giải đôi bên, “Chắc do Thiên Thiên quá xấu hổ, nên mới không biết lựa lời nói, mong Mã phu nhân đừng để bụng trong lòng.”

“Không sao, không sao, thằng nhóc Chí Ninh này đúng là không có phép tắc gì cả, chắc do bên ngoài quá nóng nên thân thể nó hơi khó chịu, muốn vào phòng để nghỉ ngơi đó mà.” Mã phu nhân cười liền nói đỡ lấy lời, rốt cuộc vẻ mặt cũng ung dung hơn một chút.

48. Chương 48: Đau Bụng Khó Chịu

Giữa trưa, đoán chừng Mã Chí Ninh bị Mã phu nhân khiển trách một trận, nên lúc gặp hắn nhìn vẻ mặt giống như người chết, không khí vô cùng im lặng, ngẫu nhiên nghe được trong lời nói của hắn, cho thấy hắn là người học cao hiểu rộng nhưng lại quá kiêu ngạo, còn trông ánh mắt Hoa Thiên Thiên lộ đầy địch ý.

Đang lúc dùng cơm, Lâu Hưởng Văn chợt đứng dậy, ánh mắt nhìn Mã phu nhân đầy xin lỗi, khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ liền ửng hồng, “Thật sự quá xấu hổ do lúc trước tôi có bị thương, mà bụng của tôi hiện giờ có chút không ổn.”

Đương nhiên Mã phu nhân cũng biết lúc trước Lâu Hưởng Văn bị thương trên đường đi đến miếu Quan Âm, nhanh chóng sai một tên nha hoàn hầu hạ bên cạnh đưa Lâu Hưởng Văn ra khỏi phòng khách.

Trên mặt Đoàn Tử lộ vẻ lo lắng, “Mộc Mộc, có phải do người ăn quá nhiều dầu mỡ, cho nên bụng mới đau như vậy không?”

“Không sao đâu.” Lâu Hưởng Văn trả lời một câu, để cho nha hoàn dẫn mình đi đến nhà xí, sau khi đóng cửa xong Lâu Hưởng Văn nhanh chóng móc trong ống tay áo ra một túi bột nhỏ đổ vào trong lòng bàn tay, đó là phương thuốc mà cô đã viết ra để bọn thuộc hạ làm thành thuốc bột mang đến.

Chỉ cần đến gần rồi phải lên trên người của người đó, chỉ cần là phụ nữ có thai nghĩ được sẽ thấy buồn nôn muốn ói, Lâu Hưởng Văn rời khỏi nhà xí, nha hoàn liền dẫn cô đến chỗ Đoàn Tử đang đứng chờ, “Đi vào trong viện xem một chút nha.”

Mã Chí Ninh là con vợ kế, nên viện sẽ ở hướng khác, căn viện của hắn nằm ở góc Tây Bắc, nên nha hoàn mang thai ba tháng kia chắc chắn nhìn đã có bụng rồi, nếu như vào tháng hai năm sau Thiên Thiên mới gả vào thì hài tử đã sinh ra rồi, chuyện này sẽ làm cho Phượng vương phủ bị mất mặt, hơn nữa Chí Ninh lại cứ tuyệt thực, cho nên Mã gia chỉ còn cách là phải nhanh chóng tổ chức hôn lễ thật sớm để cho Hoa Thiên Thiên sớm gả vào đây.

Hơn nữa Mã phu nhân cũng đã hạ quyết tâm muốn gao sòng đã nấu thành cơm chín, đầu tiên chờ hài tử kia được sinh ra thì đứa bé kia sẽ được giữ lại, còn mẹ của hài tử đó tuyệt đối không thể giữ, như vậy mới giúp Hoa Thiên Thiên hả giận, dù sao người Mã gia giải quyết chuyện này thật sự không tốt chút nào. Thứ hai, khi hài tử vừa ra đời để cho Hoa Thiên Thiên nhận làm con thừa tự, thì chẳng khác gì là làm con ruột,

e rằng sau này Mã Chí Ninh sẽ không cùng Hoa Thiên Thiên lên giường với nhau, cho nên muốn Hoa Thiên Thiên có một hài tử khác của riêng mình thật sự không dễ dàng.

Trong viện, nhìn thấy một nha hoàn trông thật diễm lệ đang ở ngõ quẹo trong đình viện đang sửa sang lại bình hoa, thấy đám người Lâu Hưởng Văn đến, Kiều Vân Nhi không ngừng sợ hãi, “Tam công tử không có ở trong viện.”

“À, thì ra đây chính là viện của tam công tử Mã gia, xem ra cách trang trí rất tao nhã.” Nhìn Lâu Hưởng Văn giống như đang quan sát viện, một mặt đi thẳng tới đình viện, “Đoàn Tử, ngồi xuống nghỉ một chút, ánh mặt trời nóng quá, nó muốn thiêu chín ta luôn rồi.”

Đây chính là vị hôn thê của Tam công tử sao? Kiều Vân Nhi biết hôm nay trong phủ có khách đến, còn biết được đối phương là ai, chính cô cũng biết rõ thân phận của mình, liền dùng tay phủ dưới cái bụng hơi nhô ra của mình, dù chính mình không cầu làm chính thất cũng mong có thể làm thiếp, hơn nữa nếu mình sinh hạ ra trưởng tử, sau này ở Mã gia cũng có chút chỗ dựa.

“Tiểu thư, xin mời qua bên này ngồi, Vân Nhi sẽ đi châm trà ngay.” Kiều Vân Nhi đề phòng nhìn sang Lâu Hưởng Văn, bước chân hơi lui về phía sau, phòng ngừa bị cô đẩy ngã.

Nhìn dáng vẻ rất đáng yêu dịu dàng, thân người mảnh mai trông động lòng người, nhưng e rằng cô ta là một nữ nhân rất thông minh! Lâu Hưởng Văn không chút biến sắc nhìn về phòng bị của Kiều Vân Nhi, liền sử dụng chút mảnh khoe, giống như chỉ vén những sợi tóc nhỏ, nhưng lại dùng chút nội lực, liền đem bột thuốc trong lòng bàn tay vẩy về phía người Kiều Vân Nhi đang xoay người đi.

Đi thẳng vào trong phòng, hôm nay Kiều Vân Nhi cố ý đổi bộ váy mới, chải đầu cẩn thận, đeo hoa tai vòng trân châu, mặc dù không cao quý nhưng lại giống như một cô gái rất được cưng chiều, sau đó lộ ra sắc mặt sợ hãi nhìn nha hoàn khác đi thẳng vào trong phòng, “Mẫn tỷ tỷ, dù gì trong đình viện đang có mặt thê tử tương lai của thiếu gia, ta hơi sợ.....”

Một mặt nói, một mặt cúi đầu xuống, che lấy bụng, khiến cho nha hoàn Mẫn tỷ phải nhíu mày một cái, “Người mau đi chuẩn bị nước trà, ta đi lấy trái cây cùng bánh ngọt, rồi cùng nhau đi.”

“Cám ơn Mẫn tỷ tỷ.” Kiều Vân Nhi nở nụ cười cảm kích, chạy chậm đi chuẩn bị nước trà, chỉ trong chốc lát sau Mẫn Nhi bưng khay trà rồi cùng Mẫn Nhi cùng nhau đi vào trong đình viện.

Đột nhiên đi tới đi lui, đột nhiên bụng Kiều Vân Nhi bắt đầu đau đớn quay cuồng, toàn thân nhức mủi toát hết mồ hôi lạnh, khay trà trong tay liền rơi xuống mặt đất phát ra tiếng keng, cô ôm lấy bụng trông rất đau đớn.

“Chuyện gì vậy?” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng chạy về phía Kiều Vân Nhi đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, cho dù Kiều Vân Nhi đau đớn khó chịu, nhưng vẫn đề phòng liền kéo chân của Mẫn Nhi.

“Đoàn Tử, mau đi gọi người đến.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng đẩy Đoàn Tử đi, không cần đến gần, cứ để cho nha hoàn Mẫn Nhi đến đỡ Kiều Vân Nhi dậy.

Nhưng càng ngày bụng càng đau, Kiều Vân Nhi không nhịn được liền ói ra, sắc mặt càng tái nhợt càng thêm đói, đôi môi càng tái nhợt không còn chút máu.

“Không xong, không xong rồi, Vân Nhi bị đau bụng đến ngất đi rồi.” Đoàn Tử chạy thành thịch về phía phòng khách, nơi mọi người đang ăn cơm, liền lớn tiếng la lên.

“Cái gì?” Mã Chí Ninh bỗng chốc đứng lên, nhắc chân liền chạy ra bên ngoài, mặc dù hấn thích nam nhân, nhưng hài tử là vô tội cũng là máu mủ của mình, Mã Chí Ninh biết đời này mình chỉ có một đứa con nên rất quan tâm, vừa nghe nói hài tử gặp chuyện liền chạy nhanh về viện của mình.

Ở trong phòng, Kiều Vân Nhi đau bụng cứ thét lên thê thảm, ngẩng đầu lên nhìn thấy ánh mắt cực kỳ “Sắc bén độc ác” của Lâu Hưởng Văn, biết mình đề phòng cẩn thận nhưng vẫn bị người ta động thủ, cho nên vừa thấy cứu tinh Mã Chí Ninh đến lập tức nước mắt liên tục rơi xuống.

“Thiếu gia, thiếu gia mau cứu hài tử, cứu hài tử của chúng ta đi.” Kiều Vân Nhi không thể mất đứa bé này, nó là chỗ dựa duy nhất của cô, cho nên giờ phút này cứ thống khổ kêu gào, hai tay run run kéo lấy tay Mã Chí Ninh cùng với gương mặt tái nhợt, làm cho người ta cực kỳ thương tiếc.

“Vân Nhi, người không cần sợ, các người còn đứng đờ ra đó làm cái gì, mau đi gọi đại phu đến, nhanh mau gọi đại phu đến đây!” Mã Chí Ninh đối với Vân Nhi luôn rất áy náy, hắn cũng vô tâm mới cùng nữ tử, nhưng đều do bọn gia nhân bỏ được vào làm hủy hoại thân thể của Kiều Vân Nhi, hiện giờ cô lại có đứa nhỏ của hắn, hơn nữa ngày thường Kiều Vân Nhi luôn ôn nhu săn sóc hắn, lại còn không dùng hài tử của mình để giúp bắc thang leo lên địa vị cao, thậm chí cô còn chờ hài tử ra đời, sau đó sẽ rời khỏi Mã gia, cho nên lúc này Mã Chí Ninh thấy Kiều Vân Nhi cần nết mới mình mà đau lòng.

49. Chương 49: Thiên Thiên Nổi Giận

Hoa Thiên Thiên đến trễ vài bước, nhưng nghe câu Kiều Vân nói “Con của chúng ta” rất rõ ràng, Mã phu nhân ở bên cạnh cũng bắt đầu lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng của Kiều Vân Nhi, nhưng lúc này lại thấy nụ cười quỷ dị của Hoa Thiên Thiên, lập tức biết rõ chuyện đã hỏng rồi.

“Thì ra tam công tử Mã gia đã nạp thiếp lại còn đang mang thai, Mã phu nhân à, nô tỳ xem ra Mã gia đã có song hỉ lâm môn rồi, không cần nạp thêm người nữa đâu.” Hoa Thiên Thiên cười lạnh, sắc mặt biến thành xanh mét, tức giận không ít, thì ra chuyện lớn Mã gia đang che giấu của con trai mình là như thế này.

“Thiên Thiên, cháu không cần phải tức giận, đây là chuyện ngoài ý muốn, cháu cứ yên tâm sau khi hài tử được sanh ra, cháu có quyền tùy ý xử trí kẻ quyền rũ chủ tử này, nhưng hài tử là vô tội.” Mã phu nhân liếc nhìn Mã Chí Ninh đang ngồi ở bên giường còn nắm chặt tay của Kiều Vân Nhi, cái tên mặt sách này, còn không biết qua dụ dỗ Thiên Thiên, ở đó bao che cho tiện tỳ kia làm gì hả!

Sắc mặt Kiều Vân Nhi tái nhợt lần nữa, cô chỉ là một nô tỳ, nên rất dễ bị ghép vào tội danh quyền rũ chủ tử, coi như bị đánh đến chết cô cũng chỉ được quyền chấp nhận! Kiều Vân Nhi không cam tâm, cố nhịn đau nhanh chóng từ trên giường đứng dậy, sau đó quỳ phịch xuống trước mặt của Hoa Thiên Thiên.

“Tiểu thư, tiểu thư, nô tì không dám trèo cao gì, chỉ cần sau khi sanh hạ hài tử xong, nô tỳ cam tâm chịu chết, kính xin tiểu thư chăm sóc cho hài tử thật tốt!” Kiều Vân Nhi khóc lóc than thở, trong rất đáng thương, cô biết người duy nhất có thể che chở ỉn chính là Mã Chí Ninh đang ở phía sau lưng cô, cho nên cô cần phải càng tỏ ra nhu nhược đáng thương để được hắn bảo vệ.

Quả thật, Mã Chí Ninh nhìn thấy Kiều Vân Nhi thống khổ quỳ gối van xin Hoa Thiên Thiên mà trong lòng rất đau xót, Hoa Thiên Thiên không nói một lời chỉ lạnh lùng nhìn, Mã Chí Ninh nhượng mảy, nhanh chóng đến muốn Hoa Thiên Thiên giúp đỡ.

“Chuyện này thật sự là ta đã làm cho Hoa cô nương bị thiệt thòi, nhưng mọi việc không liên quan đến Vân Nhi, hài tử này chỉ là ngoài ý muốn thôi.” Mã Chí Ninh mở miệng, hắn biết mình thích nam nhân đã khiến cho phụ mẫu hổ thẹn, cho nên hài tử này là do hắn muốn bù đắp cho họ, mà nó cũng là cốt nhục duy nhất của hắn.

“Thì ra là ngoài ý muốn?” Hoa Thiên Thiên mỉm cười, nhưng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hình trái xoan kia, sao lúc này trông cô rất nguy hiểm.

Lâu Hưởng Văn đứng ở bên cạnh sợ hãi, liếc nhìn sang Hoa Thiên Thiên, mỗi lần cô cười như vậy luôn có người bị xui xẻo, quả nhiên Lâu Hưởng Văn chỉ mới nghĩ thì lại thấy trong ánh mắt Hoa Thiên Thiên xuất hiện vẻ kì quái, đột nhiên cô khẽ cong người nắm lấy cái ghế trong góc, sau đó sẽ dùng ánh mắt ám chỉ làm cho người ta kinh ngạc, bóp một tiếng nện thẳng vào trên lưng của Chí Ninh.

“Ái da, đúng là chuyện bất ngờ luôn xuất hiện ở mọi nơi, tam công tử hãy cẩn thận một chút, Mộc Mộc chúng ta mau về thôi!” Dem cái ghế trong tay liền đặt ở trên đất, Hoa Thiên Thiên hừ lạnh, trực tiếp kéo Lâu Hưởng Văn rời đi.

“Thiên Thiên, ta nghĩ sau này chắc không còn ai dám cười người rồi.” Bỗng chốc Lâu Hưởng Văn quay đầu nhìn Mã Chí Ninh bị đập đến đầu óc choáng váng, mọi người trong phòng đều bị hành động của cô ta hú

dọa đến ngơ ngác, vô cùng xúc động nhìn Hoa Thiên Thiên, “Người không sợ đánh người gây ra án mạng hả?”

“Làm sao người biết?” Hoa Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang Lâu Hưởng Văn, mình không tra ra được nhưng sao Mộc Mộc lại biết chuyện nha hoàn kia có hài tử, còn để cho Đoàn Tử lo lắng cứ hét toáng lên làm ọi chuyện càng trở nên ầm ĩ hơn.

“Phật dạy không được nói ra.” Lâu Hưởng Văn không muốn lừa dối Hoa Thiên Thiên, nhưng lại không thể nói ra nên chỉ cười ha ha, sau đó vỗ vào bộ ngực nhỏ bảo đảm, “Thiên Thiên, người cứ yên tâm, về sau nhất định ta sẽ tìm cho người một anh chàng thật tốt để bảo vệ cho người.”

Hoa Thiên Thiên chỉ nhìn Lâu Hưởng Văn mà không hỏi tới, lay động cánh tay, nở nụ cười quỷ quyết đầy nham hiểm, “Mới vừa rồi ta dùng ghế đập vào hân cảm thấy thật sự rất sướng khoái, ta chỉ muốn để cho cái tên Mã Chí Ninh kỳ quái kia đi cưới quách nha hoàn đó đi!”

Lâu Hưởng Văn cùng Đoàn Tử liếc mắt nhìn nhau sợ hãi đến ngây ngốc, sau đó thân thể cũng run lên, Thiên Thiên đúng là kinh khủng!

Trong xe ngựa, Lâu Hưởng Văn mới vén rèm lên vẫn còn chưa xuống xe, nhìn thấy xe ngựa dừng trước cửa vương phủ, đó là xe ngựa trong cung. Chẳng lẽ Vương gia đã về?, làm cho Lâu Hưởng Văn không ngừng nóng ruột vài phần, trực tiếp kéo váy lên nhảy xuống cái rầm, động tác rất nhanh khiến cho khóe miệng Hoa Thiên Thiên cũng co giật một hồi tiến sát phía sau.

“Lâu Hưởng Văn, ta đã dạy người bao nhiêu lần, không được đi xuống ngựa bằng cách đó mà!” Hoa Thiên Thiên liền tối sầm mặt, giận đến mức không thể trực tiếp bóp chết kẻ không có chút hình tượng kia, dù dáng vẻ của Mộc Mộc không hề lộ ra chút hèn mọn nào của nha hoàn, nhưng cái bộ dạng thô lỗ kia cứ khiến cho Thiên Thiên phải cắn răng tức giận rất nhiều lần.

“Lâu cô nương, lão nô phụng mệnh hoàng tử đến truyền khẩu dụ mời Lâu cô nương vào cung một chuyến.” Rèm xe ngựa dừng ở trước cửa vương phủ cũng đã được vén ra, giọng điệu của tổng quản đại nội hơi thanh thoát, da mặt trắng nõn khoảng chừng bốn mươi mấy tuổi, nhìn bộ dạng của ông trông rất công tư phân minh, xem ra ông ta là người rất khôn khéo nhưng lại có vẻ kiêu ngạo của người sống trong cung, ánh mắt nheo lại quan sát người đến.

Vương gia chưa về! Về mặt sốt xoắn của Lâu Hưởng Văn liền trở nên lạnh băng, Hoa Thiên Thiên cũng xuống xe ngựa nắm lấy tay Lâu Hưởng Văn, im lặng an ủi cô.

“Thiên Thiên, ta phải vào cung một chuyến.” Mặc dù biết trong hoàng cung, Phượng Kính Dạ được chăm sóc cực tốt, nhưng Lâu Hưởng Văn vẫn không an tâm trực tiếp lên xe ngựa của Hầu Bảo.

Cho dù giờ này đã là giờ Ngọ (buổi trưa khoảng 12h), trời đang nóng, nhưng sau khi đi vào cửa Huyền Vũ, liền xuống xe ngựa đi bộ vào, ánh mặt trời chói lọi phản chiếu lên tòa cung điện vàng rực với ngói lưu ly, hiện ra cung hoàng gia uy nghiêm đầy tôn quý đến chói mắt, cho dù là lúc khí trời nóng nhất, bất kể cấm vệ quân đi tuần tra, hay thái giám và cung nữ trong cung, bước chân rất nhẹ nhàng chậm chạp, giống như không có ai cảm nhận được trời nóng, cung điện to như vậy, nhìn không gian rộng lớn nhưng lại khá yên tĩnh đến quái dị.

Hầu Bảo đứng bên cạnh quan sát Lâu Hưởng Văn cẩn thận, Hầu Bảo là tổng quản đại nội, người luôn bên cạnh Phượng Sở Thiên, đương nhiên cũng biết đến nhân vật nổi tiếng của Phượng vương phủ, người luôn được Phượng vương gia che chở và bảo vệ, hôm nay vừa gặp mặt, Hầu Bảo không hề thấy cô có điểm nào đặc biệt cả, bất quá đáng về của cô đi rất thông thả, xem ra không giống những nữ nhân có lòng dạ kín đáo ở trong cung này.

“Hầu công công, hoàng hậu nghe nói ngài đã đưa người từ Phượng vương phủ đến chăm sóc cho Phượng vương gia, Hoàng hậu muốn gặp mặt nên mời ngài hãy mau dẫn người đến chỗ hoàng hậu.” Dao Quang chặn lại lối đi, sau đó liền hành lễ nhìn Hầu Bảo rồi nói mục đích đến của mình.

“Thái tử vẫn đang chờ lão nô đưa Lâu cô nương đến chăm sóc cho Phượng vương gia, vậy lão nô phải đưa Lâu cô nương đi đến Tê Ngô Cung một chuyến rồi, lần đầu tiên Lâu cô nương vào cung e rằng không biết phép tắc gì.” Ánh mắt Hầu Bảo rồi loạn nhìn về phía Dao Quang, cười đáp nói.

Hiện giờ lão hoàng đế Phượng Đạt luôn tập trung tinh thần vào chuyện luyện đan dược, chỉ cầu được Trường Sinh Bất Lão, hoàn toàn không quan tâm đến chuyện triều chánh, mỗi khi lâm triều đều dùng có long thể không khỏe mà rời khỏi, tất cả chuyện lớn nhỏ đều giao hết cho Phượng Sở Thiên với Phượng Tiêu giải quyết, mà Phượng Kính Dạ và Minh Thừa tướng cũng nằm trong danh sách trợ giúp họ.

Vương hoàng hậu là mẹ đẻ Phượng Tiêu, nhà họ Vương đã là nguyên lão tam triều. Trong cung, đương nhiên Vương hoàng hậu cũng là người đứng đầu hậu cung, nên Hầu Bảo không dám cãi lại ý chỉ, nhưng hẳn vẫn phải ở bên cạnh, vì lo lắng Lâu cô nương sẽ bị Vương hoàng hậu ức hiếp.

50. Chương 50: Phát Hiện Quỷ Kế

“Đây là nha hoàn của Phượng vương phủ, được lệnh thái tử đưa đến đây để chăm sóc cho Phượng vương gia à.” Vương hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên vị trí của mình, tay bưng chun trà lên, lạnh lùng nhìn Lâu Hường Văn, “Trong cung có nhiều phép tắc lắm, Tuyên Ki, ngươi hãy cùng đi qua đó chăm sóc cho Phượng vương gia đi.”

Ánh mắt Hầu Bảo trầm xuống, Vương hoàng hậu đem tâm phúc của mình đưa qua bên cạnh Phượng vương gia, e rằng chăm sóc là giả, đến dò xét tin tức mới là thật. Hầu Bảo nhìn sang Lâu Hường Văn đang đứng bên cạnh không biết tạ ơn, dường như hơi lo lắng, xem ra Lâu cô nương có hơi ngốc, lúc này dù không muốn cũng phải tạ ơn, bằng không nhẹ thì bị ghép vào tội bất kính, nặng sẽ phải chịu hình phạt rồi.

“Thế nào? Không chịu à?” Chun trà đặt lên trên bàn, Vương hoàng hậu liền ngẩng đầu lên, nét mặt giận đến tái nhợt, giọng điệu và ánh mắt bén nhọn càng thấy đáng sợ hơn.

“Hoàng hậu, đây là lần đầu tiên Lâu cô nương vào cung, e rằng có hơi lúng túng.” Hầu Bảo nhanh chóng đỡ lời, mỉm cười nhìn theo sắc mặt Vương hoàng hậu mà nhận lỗi giúp, sau đó nghiêng đầu nháy mắt với Lâu Hường Văn, “Cô nương mau tạ ơn hoàng hậu nương nương đi.”

Đáng tiếc Lâu Hường Văn vẫn duy trì vẻ mặt ngơ ngác im lặng, khiến nụ cười giảng hòa của Hầu Bảo bắt đầu vụn vỡ trên gương mặt già nua của hắn, giờ hắn chỉ hy vọng Phượng Sở Thiên mau chóng chạy tới cứu viện, nếu không dưới cơn giận dữ của hoàng hậu sẽ giết chết Lâu cô nương mất, như vậy không khác nào muốn giết chết luôn Phượng vương gia rồi sao. (edit: hehe... thích câu này nè)

“To gan, thật đúng là chẳng có chút phép tắc gì mà!” Vương hoàng hậu nhìn Lâu Hường Văn, thật không ngờ cô ta dám không biết xem trọng còn đem mặt mũi của bốn cung bỏ sang một bên, liền đập bàn một cái rầm, đứng dậy, vì tức giận mà nét mặt trông rất uy hiếp, trâm phượng được búi trên tóc cũng chuyển động, đáng về uy phong cùng độc ác của hoàng gia làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Nô tì không dám, chỉ vì Vương gia không muốn có người lạ đến gần bên cạnh, nếu như nô tì lãnh chỉ tạ ơn, Vương gia tính lại e rằng sẽ trách phạt nô tì, nếu nô tì từ chối lại bất kính với hoàng hậu, cho nên nô tì không dám lựa chọn mà chỉ biết im lặng.” Lâu Hường Văn mở to đôi mắt trông rất vô tội thiện lương, dù sao hiện giờ Vương gia bị hôn mê, không lẽ mình lại đem chuyện xấu đẩy lên trên người vương gia nữa sao.

“Phượng vương gia không muốn người lạ đến gần là vì an toàn, nhưng Tuyên Ki là người của bốn cung, chuyện này Lâu cô nương không cần phải lo lắng.” Vương hoàng hậu đã hạ mình vài phần, vẻ mặt rất hòa nhã nhưng thái độ vẫn cao cao tại thượng như cũ.

“Tài nghệ vương gia rất cao cường, không sợ người đánh lén nhưng lại không thích người lạ đến gần, nô tì phục vụ Vương gia đã nhiều năm rồi, những lời này là do tự mình vương gia nói, nếu như hoàng hậu không tin, chờ vương gia tỉnh dậy thì có thể tự mình đi hỏi Vương gia.” Lâu Hường Văn vô cùng thành khẩn mở miệng, nhìn vẻ mặt lạnh lẽo đầy giận dữ của Vương hoàng hậu, vô tội chép miệng, cô cũng biết không nên để vương gia cuốn vào trong lốc xoáy này, đúng là cứ gặp nhiều phiền toái mãi không ngừng.

Hầu Bảo ngăn ra, nhưng không nghĩ ra lại có chút ngơ ngác, thật không ngờ Lâu Hường Văn cũng biết xảo ngôn loạn ngữ thay đổi tình thế, hơn nữa đối mặt với hoàng hậu lại không chút nào luống cuống, thân là nô

tỳ hầu hạ vương gia nhiều năm, Lâu Hướng Văn giỏi nhất là viện cố, nói chuyện rất hợp tình hợp lý, hoàng hậu rất tôn quý là người nắm giữ trong cung, đương nhiên có những chuyện không hiểu rõ hơn với nha hoàn thân tì của Phượng vương gia.

“Mẫu hậu, do Kính Dạ có thói quen này nên nhi thần mới đưa người từ trong Phượng vương phủ vào trong cung, Kính Dạ rất ghét người khác đến gần hần.” Giọng nói trong trẻo của Phượng Sở Thiên cùng tiếng cười truyền tới, hướng về phía Vương hoàng hậu hành lễ, “Lâu cô nương đã phục vụ Kính Dạ nhiều năm nên khá quen, vả lại Kính Dạ là người có tập võ, nếu người lạ đến gần không cẩn thận bị Kính Dạ xử oan đánh chết còn là chuyện nhỏ, làm động đến nội lực của Kính Dạ như vậy vết thương của hần sẽ càng nặng hơn.”

Phượng Sở Thiên mặc áo bào thái tử màu vàng sáng, hăng giọng cười sảng khoái, lời này chỉ đùa nhưng nó lại khiến cho người khác hiểu, cho dù có dụng tâm đem thám tử đến, sẽ bị đánh chết nếu làm cho Phượng Kính Dạ “hôn mê”, đó chính là tặng không một cái mạng, đương nhiên nếu như đưa tới càng làm vết thương Phượng Kính Dạ càng nặng thêm, Phượng Sở Thiên có thể truy cứu trách tội kẻ đứng sau lưng.

“Đã vậy thì thôi đi, đưa cô ta đi xuống chăm sóc Kính Dạ đi, nhưng Kính Dạ là huyết mạch hoàng thất, chăm sóc cho tốt thì Bốn cung sẽ thưởng nhiều, nếu như có gì đó không may xảy ra.....” Lời còn lại Vương hoàng hậu vẫn chưa nói ra, nhưng ý kia cũng đã hiểu rõ chính xác, cùng với ánh mắt trừng to đáng sợ đang uy hiếp kia.

Ra khỏi Tê Ngô Cung của Vương hoàng hậu, Phượng Sở Thiên cười híp mắt nhìn Lâu Hướng Văn đi bên cạnh mình, quả thật cô đã bị Kính Dạ chiều đến hư rồi, cả chút phép tắc cũng không biết,

“Điện hạ, ngài làm gì cứ nhìn ta chứ?” Lâu Hướng Văn vừa bắt đầu liền muốn hỏi, nhưng Phượng Sở Thiên là thái tử cho nên Lâu Hướng Văn dĩ nhiên cố nhịn, nhưng dọc theo đường đi, Phượng Sở Thiên đưa mắt nhìn cô chăm chăm khiến Lâu Hướng Văn cảm giác không quen, cứ nghĩ trên mặt mình có dính đồ gì hay không, hay là mặt mình nở hoa mới làm cho thái tử điện hạ cứ nhìn chăm chú.

“Vốn tưởng không gì đặc biệt, hôm nay vừa thấy, lá gan đúng là không nhỏ.” Phượng Sở Thiên cười vang, dường như hơi chộp được chút gì đó.

Ở đại nội hoàng cung, cũng chỉ có hai loại người, một là địch đang ở khắp nơi tính toán tìm cách đánh bại mình, một loại khác đó là tri kỷ tương giao, hay là thuộc hạ trung thành tuyệt đối, nhưng Phượng Sở Thiên nhìn gương mặt trắng nõn với đôi mắt tròn to nhìn hần, chân mày hơi nhíu lại ở trên người Lâu Hướng Văn, dáng vẻ ngây thơ, lại làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, ánh mắt sáng loáng, không tính kế không nịnh hót tựa như xem mình như một người bình thường.

Người trong cung quả thật không nên quá quan tâm đến thì hơn! Không đợi Phượng Kính Dạ trả lời, liền tiếp cười vui sướng, Lâu Hướng Văn nhỏ giọng nói thầm, lắc đầu một cái, chờ Vương gia khỏe lại, rồi còn trở về vương phủ nữa.

Mặc dù thanh âm rất nhỏ, nhưng là người tập võ, dĩ nhiên Phượng Sở Thiên nghe rất rõ ràng, nụ cười trên gương mặt tuấn lãng liền vụn vụn, mà Hầu Bảo ở phía sau cũng hạ thấp đầu hơn, không phải không biết phép tắc, mà căn bản không quan tâm đến phép tắc.

Kỳ Lân Điện.

Từ khi Lâu Hướng Văn bước vào viện, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, mặc dù có Long Vệ đang âm thầm bảo vệ, nhưng dưới tình cảnh hiện nay nội lực đã mất đi, Lâu Hướng Văn vẫn có thể cảm nhận được có bốn Long Vệ xem chừng ở đây, Vương gia bị trọng thương sao lại có để ít người bảo vệ đến như vậy chứ.

“Yên tâm, Tư ngự y nói Kính Dạ không sao đâu, qua vài ngày nữa sẽ tỉnh lại.” Nhận thấy bước chân của Lâu Hướng Văn hơi chậm lại, Phượng Sở Thiên lên tiếng giải thích, không thể không thừa nhận Kính Dạ vẫn muốn dùng khổ nhục kế này.

Lại đi thêm chốc lát, cho đến khi nhìn thấy Phượng Kính Dạ ở trên giường, nghi ngờ trong đầu Lâu Hướng Văn lập tức có đáp án, sao chỉ có bốn tên Long Vệ đang ẩn mình chứ?

Sắc mặt trắng nhợt, Lâu Hướng Văn chợt nâng tay Phượng Kính Dạ lên, ngón tay chạm vào đỉnh mạch của hần, Phượng Sở Thiên chỉ nghĩ Lâu Hướng Văn vì quá lo lắng mới nắm tay Phượng Kính Dạ, chắc do tình

yêu, có lẽ chính là vậy.

Nhưng mà nụ cười Phượng Sở Thiên còn chưa bỏ xuống, đột nhiên lại thấy ánh mắt Lâu Hưởng Văn hơi hung ác, tay trái nhanh chóng rút cây trâm trên tóc mình xuống, ánh mắt sắc bén, dự đoán trực tiếp hung hăng ghim xuống ngực Phượng Kính Dạ.

51. Chương 51: Vạch Trần Bí Mật

Nói thì chậm, nhưng hành động lại cực nhanh! Căn bản Phượng Sở Thiên không nghĩ đến Lâu Hưởng Văn lại dám ra tay, liền muốn động thủ cứu người, nhưng ở tại nơi xa kia. Lúc này Phượng Sở Thiên mới đảo qua thấy nụ cười tuần lãng, ánh mắt đột nhiên rất sắc bén, khí thế bùng bùng lan tỏa, may mắn Phượng Kính Dạ chỉ giả vờ bị trọng thương dẫn đến hôn mê.

Hầu Bảo là người cũng có võ công, mặc dù không tài giỏi mấy nhưng sống trong hoàng cung nhiều năm như vậy, để có thể leo lên vị trí đại nội tổng quản đủ biết hắn đã trải qua cuộc sống như thế nào rồi. Tuy nhiên tất cả mọi chuyện xảy ra lúc trước, so với hôm nay trông hắn càng thêm hung ác hơn, người mà Vương gia luôn nhớ tới lại muốn ám sát Vương gia! Chẳng lẽ cô ta là gian tế do tam hoàng tử phái đến!

Cây trâm cài trên tay chỉ còn cách lồng ngực Phượng Kính Dạ một khoảng cách rất nhỏ, liền bị một bàn tay to lớn nắm chặt lấy cổ tay, Lâu Hưởng Văn nhìn bàn tay trắng ngọc thon dài đang nắm chặt lấy tay cô kia, sau đó cau mày nhìn về phía Phượng Kính Dạ, gương mặt anh tuần khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

“Nói, người do kẻ nào phái tới đây!” Phượng Sở Thiên nhanh chóng đoạt lấy cây trâm trong tay của Lâu Hưởng Văn, quay ngược lại điểm huyết đạo trên người của cô, cau mày lạnh giọng ép hỏi.

“Đáng tiếc, thất bại trong gang tấc! Uổng công ta ẩn mình mai phục trong vương phủ nhiều năm như vậy.” Lâu Hưởng Văn tái mặt cười, chân mày mảnh khảnh cùng ánh mắt đùa cợt nhìn Phượng Kính Dạ không nói một lời nào, nếu như mình không biết y thuật, có phải bị lừa như vậy mãi không!

Lửa giận càng thêm bùng cháy, Lâu Hưởng Văn biết những lời mình vừa nói ra sẽ có kết quả thế nào, nhưng khi cảm nhận được mạch đập của Phượng Kính Dạ. Còn có cả chuyện anh cứ giả vờ suy yếu làm ra vẻ bị hôn mê, việc cô bị anh lừa gạt làm cho lửa giận của mình trong nháy mắt bùng cháy thiêu đốt hết cả lý trí của mình, thậm chí còn dùng loại phương pháp bướng bỉnh này để dò xét Phượng Kính Dạ.

Nghe Lâu Hưởng Văn nói, sắc mặt Phượng Sở Thiên càng thêm lo lắng, Phượng Kính Dạ đã bỏ ra bao nhiêu tình cảm như vậy, Phượng Sở Thiên ngẩn nhìn vào trong đôi mắt kia, lại không ngờ tới Lâu Hưởng Văn lại là một tên phản đồ, mai phục tại Phượng vương phủ chính chỉ vì muốn tìm cơ hội để ám sát Phượng Kính Dạ.

“Nói như vậy chuyện ở miếu Quan Âm đều do một mình người sắp đặt ra, chỉ vì muốn để cho Bồn vương cứu người tổn hại nguyên khí, rồi sau đó tìm cơ hội tốt để ám sát Bồn vương có đúng không?” Phượng Kính Dạ cuối cùng mở miệng, giọng hơi trầm thấp khàn khàn, cố gắng tựa vào trên giường, ánh mắt mê hoặc cười như không cười nhìn Lâu Hưởng Văn, bàn tay hắn ta nắm lấy cổ tay của Lâu Hưởng Văn không ngừng vuốt ve lên trên mu bàn tay kia, mà chẳng hề lộ ra chút tức giận nào, lại không có chút phần nộ hay đau khổ vì bị người khác phản bội.

“Đúng!” Giận dữ, Lâu Hưởng Văn hừ lạnh, đáng tiếc là bị điểm huyết đạo làm cho cô không cách nào rút khỏi cánh tay ra khỏi lòng bàn tay của Phượng Kính Dạ, sao lúc này hắn không hề tức giận chứ? Lại còn cười mỉa hoặc để làm gì!

“Kính Dạ, người hãy người giao cho ta thẩm vấn đi.” Phượng Sở Thiên nhìn thấy Phượng Kính Dạ chẳng mấy quan tâm đến chuyện này, biết rõ Kính Dạ tuyệt đối sẽ không đụng hình với Lâu Hưởng Văn, cho nên mới quyết định đem người đến ỉnh tự thẩm tra.

“Tiểu Mộc đầu, không nên gây chuyện.” Thở dài lắc đầu một cái, Phượng Kính Dạ nhanh chóng đưa tay giải huyết đạo cho Lâu Hưởng Văn, bàn tay vuốt vuốt lên trên đầu cô yêu chiều, mắt phượng hẹp dài trong

đó thoáng qua tia nghi ngờ, thế nhưng hắn không biết Tiểu Mộc đầu lại biết y thuật, mới vừa rồi cô còn nắm lấy cổ tay mình, không phải vì lo lắng ình mà là đi bắt mạch, nghĩ đến điểm này, Phượng Kính Dạ không khỏi cười khổ, quả thật đầu đã bị hôn mê rồi.

“Gây chuyện? Ai thêm gây chuyện với ngài chứ!” Phượng Sở Thiên vừa muốn ngăn cản Phượng Kính Dạ giải huyết đạo, nhưng đột nhiên lại thấy Lâu Hường Văn giống như đang xù lông, nổi giận rống lên với Phượng Kính Dạ, bóp một cái liền thoát khỏi cánh tay của hắn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhăn nhó, trông rất tức giận cả hốc mắt đều đỏ, kết quả câu thứ hai chưa nói ra thì cả người đều ho lên kịch liệt.

Thân thể Lâu Hường Văn còn chưa hồi phục lại, nên chưa kịp nói hết lời liền ho khan không ngừng, khiến Phượng Kính Dạ ở một bên không khỏi đau lòng, vỗ nhẹ vào sau lưng của Lâu Hường Văn.

“Tránh ra!” Tính khí cô lại bộc phát, Lâu Hường Văn lần nữa hất tay Phượng Kính Dạ ra, thân thể trực tiếp cách xa giường, mình đứng là đầu heo! Biết rõ không nên tin người trong hoàng gia, nhưng vẫn tự mình nhảy vào vũng bùn, mấy ngày nay trong lòng cứ bất an lo lắng nhiều như vậy, nghĩ cả nửa ngày cũng chỉ là cái bẫy do người ta bày ra để lừa gạt, vậy mà mình cứ ngu ngốc nhảy vào chứ.

“Mộc Mộc, mặc dù Bổn vương không có bị trọng thương dẫn đến hôn mê, nhưng nội thương thì cũng vẫn cần điều trị.” Phượng Kính Dạ nhìn thấy sắc mặt không còn chút sức lực của Lâu Hường Văn, lập tức nghiêm túc mở miệng, nhìn gương mặt tuấn mỹ như ngọc giờ phút này trông rất nghiêm túc, lần nữa gờ tay ra.

Phượng Sở Thiên với Hầu Bảo trợn tròn mắt khó hiểu, rốt cuộc bọn họ đang diễn tuồng gì, nhìn thái độ của Phượng Kính Dạ đối với Lâu Hường Văn rõ ràng không có chút bất kỳ kỳ đề phòng nào, chứng tỏ Lâu Hường Văn không phải gian tế?

Lấy lại tỉnh táo, Lâu Hường Văn vẫn cố chấp với tới bàn tay to ở trước mặt mình, do dự chót lát sau đó chạm vào mạch ở trên cổ tay của Phượng Kính Dạ, dò xét cẩn thận, quả thật giống như lời của Phượng Kính Dạ, không đến nỗi bị trọng thương dẫn đến hôn mê, nhưng mà chân khí cũng bị hao tổn rất nhiều, ít nhất cần điều dưỡng khoảng mười ngày mới có thể khôi phục lại mười thành công lực.

“Vương gia có thể tự chăm sóc tốt ình, nếu đã không còn chuyện gì thì nô tỳ xin cáo lui.” Lâu Hường Văn thu sạch sẽ bộ dáng của con mèo hoang khó chịu, cúi đầu xuống lộ ra thái độ cung kính đầy hèn mọn.

Phượng Sở Thiên nhìn động tác bắt mạch của Lâu Hường Văn liền hiểu rõ ngay, căn bản đã nhìn thấu được Kính Dạ dùng khổ nhục kế, bắt đắc dĩ nhìn vào mặt Phượng Kính Dạ, bốn phận của Lâu Hường Văn là một nha hoàn, Phượng Sở Thiên nhếch môi nở nụ cười, không ngờ có thể nhìn ra được vẻ mặt đồ kị của Phượng Kính Dạ.

“Mộc Mộc, tạm thời đã vào trong hoàng cung rồi thì cứ ở lại đây làm khách đi, bên này cứ để Hầu Bảo ở bên cạnh hầu hạ Kính Dạ là được rồi.” Phượng Sở Thiên mở miệng cười, giống như không có nhìn thấy được ánh mắt ghen tỵ của Phượng Kính Dạ.

Tới hoàng cung làm khách? Sợ đầu mình ở trên cổ lâu quá nên muốn đem dọn nó đi rồi sao? Lâu Hường Văn quay đầu lại nhìn về phía Phượng Sở Thiên đang mở miệng đề nghị, hừ hừ hai tiếng. “Điện hạ, người muốn giữ người lại thì phải lấy cớ nào tốt hơn một chút chứ.”

52. Chương 52: Một Quyển Tấu Chương

Chi bằng ở đây ném thử chút tay nghề của ngự trù ở trong cung một chút, đồ ăn ở nơi đây nếu so với cả Phượng vương phủ thì cũng không bị được đâu.” Phượng Sở Thiên nhớ trước kia Phượng Kính Dạ đến tìm mình muốn lấy một ngự trù trong cung, hôm nay vừa nghĩ đến, chắc là do Lâu Hường Văn rất thích ăn đồ ăn ngon. Nhưng lúc đó vị ngự trù có tài nấu nướng tuyệt nhất lại có tính tình rất kỳ quái, không chịu đến Phượng vương phủ.

Ánh mắt liền bừng sáng, Lâu Hường Văn đang bừng bừng lửa giận đảo mắt qua nhìn Phượng Kính Dạ, sau đó liền cười híp cả mắt, trên gương mặt nhỏ nhắn hiện rõ má lúm đồng tiền lõm xuống, nhưng vì cô mới

vừa rồi còn tức giận nên gương mặt hơi đỏ bừng, lúc nhìn vào trông rất đáng yêu, “Được, quyết định vậy đi.”

Phượng Kính Dạ liếc mắt nhìn Phượng Sở Thiên đầy đe dọa, nhưng thấy Tiểu Mộc đầu chịu ở lại liền rất vui mừng, cho nên mình cũng không thêm so đo với hắn ta.

“Trong ngự thư phòng còn có chút bánh ngọt, hay chúng ta qua đó ném thử một chút trước đi?” Phượng Sở Thiên khó có dịp vui vẻ như thế, đương nhiên bỏ qua các quy tắc ở trong cung, trực tiếp đi tới chỗ Lâu Hưởng Văn.

“Được thôi, nhưng ngài nên trả lại cây trầm cho ta trước đi.” Lúc này Lâu Hưởng Văn không muốn nhìn thấy mặt Phượng Kính Dạ, cho nên lập tức đồng ý.

“Trâm bạc này quá bình thường, ở trong ngân khố có không ít trâm tốt, một hồi để Hầu Bảo tìm cho người một ít đem về dùng, giờ chúng ta đi thôi.” Phượng Sở Thiên nhìn cây trâm bạc trong tay một lúc rồi đưa cho Lâu Hưởng Văn, vừa rồi sao cô ta lại có thể dám hạ thủ, khiến cho Phượng Sở Thiên nghĩ rằng cô là thích khách được phái tới ám hại Kính Dạ. Suy nghĩ hết nửa ngày lại không hề tức giận chút nào, Phượng Sở Thiên cảm thấy đồng tình với Lâu Hưởng Văn, hắn quay đầu lại nhìn Phượng Kính Dạ, bởi bản tính của Kính Dạ luôn hành xử quá kiêu ngạo nên hắn bị người vứt bỏ sang một bên là đúng, nhưng nghĩ đến con đường tình cảm của Kính Dạ, lại tiếc thương cho hắn khi con đường hắn đi sao lại khó khăn và đầy gập ghềnh chông gai như vậy.

Phượng Sở Thiên với Lâu Hưởng Văn nhìn nhau mỉm cười rồi rời khỏi nội điện, Phượng Kính Dạ nhú chặt chân mày lộ vẻ mặt đầy nguy hiểm, cười như không cười khiến cho Hầu Bảo ở bên cạnh cảm thấy từng trận rét lạnh truyền đến khắp cả người, dù Phượng Kính Dạ vẫn còn nằm ở trên giường, nhưng trông hắn vẫn đầy mê hoặc cùng với vẻ uy hiếp đáng sợ, “Vương gia, ở đây có mật đạo thông đến Ngự Thư Phòng.”

“Giúp Bồn vương thay quần áo.” Phượng Kính Dạ mở miệng cười, mi mắt vẫn khép chặt lộ ra trông mắt đen như cũ, đuôi mắt thoáng nâng lên, trong ánh mắt chợt lóe lên vẻ mỉa mai. Tiểu Mộc đầu che giấu chuyện mình biết y thuật rất kỹ, thật sự rất giỏi.

Nếu như không phải vì đồ ăn, thì giờ này cô vẫn còn phải ở Kỳ Lâm Cung rồi. Ngự Thư Phòng quả là rất lớn, thì ra đây chính là nơi Phượng Sở Thiên hay dùng để phê duyệt tấu chương, vừa bước vào cửa đã thấy đại điện rộng lớn, ngay phía trên là bàn long án (ghế dài hình rồng), bày đầy đủ giấy và bút mực, bên trên long án chất đống không ít tấu chương.

Phía bên trái dùng bình phong tách từng dãy giá sách ra, các kinh thư đều được sắp theo thứ tự, phía bên phải bàn ghế là nước trà cùng bánh ngọt, trong góc bàn đặt một đàn hương, bên trong là một bức rèm, cuối bức rèm là một dãy hành lang. Trong dãy hành lang có bảy hai kệ, bên trên kệ có một số món đồ cổ bằng ngọc, phía sau dãy hành lang là gian phòng được Phượng Sở Thiên dùng trong lúc mệt mỏi nghỉ ngơi.

Phượng Sở Thiên mở ra quyển tấu chương thứ nhất, nụ cười trên mặt liền trầm xuống, bóp một tiếng đem tấu chương quăng lên trên long án, nhìn vẻ mặt lạnh lùng kia của hắn liền mất hứng.

“Thế nào? Có ai dâng tấu chương kiện ngài hay sao?” Vốn buổi trưa Lâu Hưởng Văn vẫn chưa có ăn gì, lại còn bị Mã gia quấy nhiễu, sau đó đi tới hoàng cung, nên bụng rất đói, mới vừa bưng đĩa bánh ngọt lên ăn, lại nghe thấy tiếng ném tấu chương, quay đầu lại thấy mặt Phượng Sở Thiên trông rất lạnh lùng, ngồi im lặng ở trên long y.

“Đúng là chuyện bé lại xé ra to. (Cây chính là : cầm lông gà mà cứ nghĩ là lệnh tiễn).” Phượng Sở Thiên cười lạnh, Lâu Hưởng Văn đi đến bên cạnh cầm tấu chương mở ra xem. “Người của vương gia có mặt ở khắp mọi nơi đó.”

“Nếu điện hạ muốn mắng chửi hoàng hậu thì cứ mắng đi.” Lâu Hưởng Văn vẫn nhét miếng bánh táo đỏ làm bằng gạo nếp vào trong miệng, cười híp mắt nhìn vẻ mặt buồn bực của Phượng Sở Thiên, nhìn bộ dáng cô giáo hoạt giống như một tiểu hồ ly, nếu đem hoàng hậu ra mắng chửi đó chính là tội bất kính.

“Nói vậy bồn điện hạ cần phải giết người diệt khẩu, tiêu diệt cả nhân chứng à.” Trời sanh tính tình Phượng Sở Thiên rất thẳng thắn, không câu nệ tiểu tiết cứ nói thẳng đều mình nghĩ ra. Nhưng bây giờ khi nhìn

vào ánh mắt híp lại của Lâu Hưởng Văn, nhìn bộ dáng tươi cười rất nguy hiểm kia, làm hắn không ngừng nhớ tới Phượng Kính Dạ, thật không ngờ hai người này lại rất giống nhau.

“Điện hạ, người nên xử lý chuyện chánh sự trước đi.” Lâu Hưởng Văn trợn trừng mắt giận dữ, hừm, đúng là chỉ biết cậy mạnh hiếp yếu, nếu vì nói không lại mà lấy quyền lực ra uy hiếp thì mình cũng không sợ?

Ngày đó, Dịch Quân Hàn bị thương, Phượng Kính Dạ vì ép buộc Lâu Hưởng Văn không trốn chạy tình cảm của hắn nữa, nên cứ nhất quyết để chính mình truyền chân khí cho Dịch Quân Hàn, mà khi Phượng Sở Thiên nhận được tin tức hắn truyền chân khí cho người xa lạ, giục ngựa chạy thẳng như điên đến Phượng vương phủ. Trên đường đi đã đụng phải người, lúc đó Phượng Sở Thiên chỉ lo lắng cho Kính Dạ, nên để thị vệ của mình đem bạc đến cho người bị thương mà không hề để ý tới, lại bị đám người ủng hộ Tam hoàng tử Phượng Tiêu biết được chuyện đó.

Vương Trọng Sơn là tên đứng đầu quan ngự sử, ở trong triều hắn có không ít môn sinh, mà sách hắn đọc toàn là năng cao đạo đức, là một vị quan văn cao bát dấu điển hình, trong tấu chương của hắn, lời lẽ rất sắc bén cứ như muốn nhắm thẳng vào ngôi vị thái tử của Phượng Sở Thiên, là người biết pháp lại phạm pháp, giết người bừa bãi, không tài không đức.

“Điện hạ đã đụng chết người, rồi ném vài lạng bạc cho xong chuyện sao?” Lâu Hưởng Văn bỏ bánh ngọt trong tay xuống, cau mày, giọng điệu sao nghe khá lạnh lạnh.

“Ngày đó ta quá vội vàng, cho dù người không bị đụng chết, nhưng đến tay vương gia (edit: để tránh khó hiểu, đây đang ám chỉ Phượng Tiêu, kẻ tranh ngôi với Sở Thiên) nhất định phải chết, chẳng cần phải nghi ngờ làm gì.” Phượng Sở Thiên không nghĩ sẽ đụng chết người, nhưng nghĩ đến chuyện vào tay của vương gia, sợ rằng đây là hất nước dơ vào người, nhất định cuộc lâm triều ngày mai sẽ gây ra rất nhiều xôn xao dư luận.

Nói nửa ngày, cũng không nghe thấy câu trả lời của Lâu Hưởng Văn, Phượng Sở Thiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với hàng lông mày đang cau chặt, dường như cô đang suy nghĩ chuyện gì đó. Trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ rực rỡ lan tỏa khắp khuôn mặt, Phượng Sở Thiên cảm thấy đáng vẻ cô trông rất uy nghi nghiêm nghị, quả thật Lâu Hưởng Văn rất lương thiện, nhưng sống ở trong hoàng gia này thì chuyện này không thể dùng.

“Chỉ cần một mối lửa nhỏ thì có thể thiêu cháy cả cánh đồng to lớn, nếu bị Vương gia bóp cáo khắp nơi, điện hạ sẽ mất sạch thanh danh, chi bằng chúng ta cứ xuất cung một chuyến đến đó xem thử một chút có được không?” Phượng Sở Thiên trầm tư, thì Lâu Hưởng Văn mở miệng lần nữa, đáng vẻ nhu nhược lúc trước đã hoàn toàn biến mất, giờ nhìn vào trong ánh mắt kia chỉ có sự thông minh tài trí.

Vốn cho rằng cô ta là người lương thiện lại hay mềm lòng, nhưng nhìn vẻ mặt lúc này của cô, làm những phán đoán lúc trước hoàn toàn sụp đổ. Phượng Sở Thiên hắng giọng cười một tiếng, thật không muốn nghĩ quá nhiều, “Được, chúng ta hãy xuất cung một chuyến, vừa lúc Mộc Mộc có y thuật cao cường vậy, người giúp ta xem kẻ bị đụng kia, rốt cuộc bị chết như thế nào?”

Nói tới chỗ này, gương mặt tuần tú của Phượng Sở Thiên tươi cười lộ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, Phượng Kính Dạ vừa từ mật đạo đi tới, cách bức rèm nhìn thấy Lâu Hưởng Văn bưng bánh ngọt vừa ăn vừa lo lắng cho Phượng Sở Thiên, so với vẻ mặt luôn trốn tránh khi đối diện mình, khiến cho gương mặt tuần tú mỉa mai hoặc như hồ ly của Phượng Kính Dạ lộ ra vẻ chua xót đau lòng.

“Mộc Mộc, sao cả chút phép tắc cũng không biết hả?” Đứng nửa ngày, mà không có ai quay đầu lại nhìn mình một lần, Phượng Kính Dạ thở dài, lúc này mới lên tiếng nói.

Trên người là cẩm bào màu trắng, mái tóc dùng trâm ngọc cài lên, gương mặt tuần mĩ lộ vẻ tái nhợt, môi mỏng nâng lên, lại toát ra vẻ quyến rũ mãnh liệt cùng nét tôn quý của con cháu hoàng gia, nhưng đáng vẻ lười biếng kia lại khiến người ta cơ hồ không thể dời mắt được.

“Không sao, ta với Mộc Mộc là bằng hữu.”

“Không sao, ta với điện hạ là bằng hữu.” Trăm miệng một lời, Lâu Hưởng Văn với Phượng Sở Thiên nói xong liền nhìn nhau cười, Phượng Sở Thiên càng thấy tâm tình của mình rất tốt, giơ tay lên vỗ vào bả vai của Lâu Hưởng Văn, một khi Lâu Hưởng Văn đã quen với ai rồi tuyệt đối sẽ rất thân thiết, mà Phượng Sở

Thiên lại thấy rất sáng khoải hào hứng, không hề lộ dáng vẻ của bậc thái tử cao quý, nên cả hai rất dễ dàng thân thiết.

“Vậy sao?” Phượng Kính Dạ híp mắt lại, sao giọng nói rất khó chịu, còn vẻ mặt lại rất khó coi, quan sát cẩn thận Phượng Kính Dạ, trên gương mặt Phượng Sở Thiên càng vui vẻ hơn, liền thu hồi cánh tay đặt trên bả vai của Lâu Hưởng Văn lại.

“Vương gia, vết thương của người còn chưa có lành hẳn nên về nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Lâu Hưởng Văn còn tức giận chuyện Phượng Kính Dạ đã giấu giếm mình, ngoài miệng đã nói không lừa gạt mình nhưng mỗi lần đều luôn là hấn tìm cách lừa gạt mình, bất kể là lý do gì, lừa vẫn là lừa, Lâu Hưởng Văn mỉm cười, thái độ không còn thấp kém với thần sắc cực kỳ lạnh nhạt.

Phượng Kính Dạ không ngờ tới chuyện Lâu Hưởng Văn lại phát giác nhanh như vậy, hấn cứ đinh ninh rằng mình đã làm sai chuyện gì, nhưng giờ phút này khi nhìn vào trông ánh mắt Lâu Hưởng Văn có vẻ xa cách, gương mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ liền xui xuống, lộ ra mấy phần hối tiếc.

53. Chương 53: Xuất Cung Bất Lợi

Beta: Tâm tâm.

“Điện hạ, người không thể xuất cung như vậy được, nô tỳ hầu người thay y phục.” Giả vờ cười, Lâu Hưởng Văn không hề chớp mắt, coi như không thấy Phượng Kính Dạ trước mặt, ra vẻ nô tỳ lanh lợi từ từ đi tới bên cạnh Phượng Sở Thiên.

Ho khan hai tiếng, Phượng Sở Thiên liếc thấy ánh mắt như dao của Phượng Kính Dạ nhìn về phía mình, khuôn mặt tuấn mỹ cười như không cười, âm hiểm đến khiến Phượng Sở Thiên dựng cả tóc gáy, nhưng khi quay đầu nhìn vóc dáng nhỏ nhắn ở trước mặt, gương mặt tươi cười, ánh mắt cũng như dao của Lâu Hưởng Văn, lần đầu tiên Phượng Sở Thiên hiểu được cảm giác của việc bị kẹp ở giữa là thế nào.

“Điện hạ.....” Lâu Hưởng Văn dài giọng, bàn tay nhỏ làm tư thế xem mạch, rốt cuộc người bị Phượng Sở Thiên đâm chết chính là do Vương gia làm hại, vẫn cần Lâu Hưởng Văn đến xem thi thể.

Phượng Kính Dạ không mở miệng, ánh mắt thần nhiên nhìn Lâu Hưởng Văn luôn đối nghịch với mình, trong mắt đen u ám chìm xuống tình cảm dịu dàng cùng bất đắc dĩ, sau đó cười một tiếng, tay thon dài sờ lên đầu Lâu Hưởng Văn, đáng tiếc bị cô trực tiếp nghiêng người né tránh.

Bàn tay cứng ngắc rơi vào giữa không trung, môi mỏng Phượng Kính Dạ lộ ra nụ cười khổ sở nhưng vẫn rất phong độ, thu tay lại, “Nếu muốn đi ra ngoài thì cứ đi đi.”

Xoay người, bóng lưng cao to mang theo vài phần cô đơn, Phượng Kính Dạ âm thầm che giấu nỗi buồn, lưng hơi cong xuống lộ vẻ cô đơn buồn bã, tiếng ho khan bị đè nén vang lên, sau đó biến mất ở sau rèm.

“Luyện tiếc rồi sao?” Phượng Sở Thiên hắng giọng mở miệng, nhìn Lâu Hưởng Văn mắt hờn cứ nhìn chăm chăm về phía bóng lưng dần biến mất của Phượng Kính Dạ.

“Không, ta đang suy nghĩ Vương gia giả bộ thật sự rất giỏi.” Lâu Hưởng Văn cười híp mắt, lúm đồng tiền nhàn nhạt, thần sắc không hề thay đổi chút nào, giọng điệu vẫn thoải mái như cũ, “Điện hạ, mau nhanh thay y phục để xuất cung đi.”

Quả thật không thể dùng khổ nhục kế nữa rồi! Phượng Sở Thiên hiểu cảm giác của Phượng Kính Dạ, sau đó thay đổi y phục, trực tiếp mang Lâu Hưởng Văn bí mật ra khỏi hoàng cung chạy thẳng đến Lưu gia bán đậu hũ ở đường phía đông.

Chiêng trống lại thỉnh thoảng vang lên xen lẫn cùng tiếng pháo, điệu nhạc buồn mang theo vài phần thê lương, “Lưu Đại, chàng chết đi bỏ lại cô nhi quả mẫu (con cùng mẹ) chúng ta phải sống thế nào đây?” Giọng nữ nhân thê lương kèm theo khăn khăn, nước mắt chảy ào ào từ trong hốc mắt của nương tử Lưu Đại, một

mặt đốt giấy tiền vàng bạc một mặt kêu gào thảm thương, cả ba hài tử quỳ ở bên cạnh cũng khóc không ngừng, ai nghe thấy cũng phải rơi lệ thương tâm.

“Lưu Đại chết thật thảm, trên có người già, dưới còn trẻ nhỏ. Lưu gia chỉ có một nhi tử duy nhất, hôm nay xem như đã không còn rồi.” Láng giềng thở dài, trong viện treo một chiếc khăn trắng, đối diện viện là tiền đường để một cỗ quan tài màu đen, linh đường âm u cùng với tiếng khóc la, giữa ban ngày mà âm khí đã bức người rồi.

“Con ơi, con à, làm sao con lại đi như thế, làm sao để kẻ đầu bạc chúng ta phải khóc tiễn đưa người tóc xanh chứ?” Lão nương đã hơn tám mươi tuổi của Lưu Đại lại khóc lên, cứ gào khóc mãi, đến trợn trắng cả mắt, thân thích sau lưng nhanh chóng đỡ lão nhân gia, vừa ấn huyệt nhân trung vừa an ủi.

Phượng Sở Thiên đi đến vách tường liền dừng bước chân lại, mặc dù thay y phục mộc mạc, nhưng vẫn toát ra khí vũ hiên ngang tôn quý, vẫn làm cho người ta nhận ra được hẳn không thích hợp đứng ở con đường nhỏ dành cho đám dân đen nghèo khổ này.

Những nơi hẻo lánh trong cung đã chôn biết bao nhiêu hài cốt, lúc Phượng Sở Thiên hơn mười tuổi đã từng ở trong quân đội, giết nhiều giặc cướp, từng bình định biên cương phản loạn, cho nên mạng người đối với Phượng Sở Thiên rất là bình thường, bất quá chuyện hẳn quan tâm nhất chính là Vương hoàng hậu sẽ mượn chuyện này phá hủy danh dự của chính hần mà thôi.

“Mộc Mộc, ở trong cung chuyện giết người bừa bãi là rất bình thường.” Phượng Sở Thiên xoay người lại, trên gương mặt tuấn lãng lộ ra nét thành khẩn, Mộc Mộc là người bình thường, có lẽ đây là chuyện không thể nào tiếp nhận, nhưng đối với người hoàng gia mà nói, đây không phải quá là chuyện bình thường sao.

“Điện hạ, ta hiểu rồi.” Lâu Hưởng Văn không nghĩ tới Phượng Sở Thiên lại thẳng thắn như vậy, hơi sững sờ một lúc lâu, cũng mở miệng cười, ánh mắt len lén quan sát đám người, sau đó trừng mắt nhìn, vẻ mặt cực kỳ vô tội. “Cuối cùng là thiện hay ác cũng đều có báo ứng, điện hạ à.”

Phượng Sở Thiên ngẩn ra, chỉ cảm thấy biểu hiện của Lâu Hưởng Văn có gì đó hơi kỳ quái, cảm giác bất an xông thẳng lên đầu, sau đó nghe trong đám người cất ra tiếng la, “Đây chính là hung thủ dụng chết Lưu Đại hủ, ngày đó ta nhìn thấy chính hần là người cười ngạ.”

Trong đám người, một nam nhân bộ dạng khả nghi đột nhiên hét lên, lòng đầy căm phẫn kích động, “Bắt lấy hung thủ giết người này! Bắt lấy kẻ giết người bừa bãi này!”

“Chính hần giết chết Lưu Đại à?”

“Bỏ bạc lại coi như xong chuyện sao, thật đúng là không có nhân tính mà!”

“Đúng vậy, không thể để cho hần chạy thoát!”

Ở bên ngoài có một tiếng nói lớn phụ họa theo, hét lên làm cho già trẻ lớn bé hơn mười người lập tức vây quanh, mà những người nhà họ Lưu đang khóc tang vừa nghe nói hung thủ xuất hiện ở chỗ này, tiếng khóc la lại cao hơn, tuy rằng Lưu Đại là con trai độc nhất, nhưng đường huynh đệ (con chú bác) cùng với cùng biểu đệ (con cô dì), thúc thúc bá bá cũng không ít, giờ phút này hơn hai mươi người từ trong viện nhà Lưu Đại vọt ra.

“Mộc Mộc, bỏ bạn chạy trốn là đáng xấu hổ.” Phượng Sở Thiên nhanh tay bắt lấy cổ tay của Lâu Hưởng Văn, vốn còn nghĩ cô là người thiện lương không như những kẻ cổ hủ kia, nhưng lúc bị đám người vây quanh, Phượng Sở Thiên biết Lâu Hưởng Văn căn bản là sói đội lột cừu.

“Người trả lại mạng con trai lại cho ta! Chúng ta không cần bực của người, người hãy mau trả lại mạng con trai lại cho ta.” lão ông tóc trắng run run rẩy rẩy khóc lóc, giọng nói cực kỳ bi thảm.

“Chúng tôi muốn cha, muốn cha.” Hai đứa nhỏ cỡ sáu bảy tuổi chảy nước mắt cuộn cuộn, đứa lớn hơn thì dùng ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm Phượng Sở Thiên.

Bốn Ảnh Vệ âm thầm theo sau, khi thấy đám người vây quanh liền xuất hiện chắn ngay trước mặt hần và Lâu Hưởng Văn, nhưng nơi này có mười mấy dân đen bình thường, mà ngõ hẻm lại nhỏ đến nước chảy không lọt, nếu muốn không có người bị thương thì căn bản không thể mang Phượng Sở Thiên ra ngoài.

Nhưng nhìn dáng vẻ tôn quý không thể xâm phạm của Phượng Sở Thiên, cùng ngũ quan tuấn lãng, lúc này gương mặt trầm lại hiện rõ vẻ uy nghiêm của bậc cao quý khiến cả đám người xông ra cũng chỉ dám chỉ chỉ chỗ chỗ, mà không có ai dám xông lên trước.

Nhưng giọng nói kia lại hô lên trong đám người lần nữa, “Bắt tên hung thủ giết Lưu Đại dập đầu, không đền mạng cũng phải dập đầu bồi tội!”

“Đúng, dập đầu bồi tội.”

“Cùng liều mạng vì A Đại.”

“Bắt kẻ gây tội.”

Lại vang lên tiếng tranh cãi ầm ầm, ánh mắt Phượng Sở Thiên trở nên lạnh băng, một cỗ tức giận từ trong lồng ngực bộc phát, đáng tiếc đám người gây loạn quá nhiều, người cố ý gây chuyện lại ẩn núp trong đám người này, không thể tìm thấy bóng dáng của hắn.

“Còn nhân tính không? Người đùng chết tướng công nhà ta, lại muốn bỏ mặc, khi dễ cô nhi quả mẫu chúng ta sao?” Cặp mắt nường tử Lưu Đại sưng đỏ, kêu gào thảm thiết, “Giữa ban ngày, ngay dưới chân thiên tử như vậy, có còn vương pháp hay không?”

“Người mau trả mạng cha ta lại cho ta!” Con trai lớn Lưu Đại cũng đã quá mười sáu mười bảy tuổi, lúc này giống như con thú nhỏ lao về phía Phượng Sở Thiên, người còn chưa đến gần đã bị Ảnh Vệ ngăn cản.

“Hung thủ đánh người! Đúng là không có vương pháp mà, đánh chết cái tên hung thủ giết người này đi!” Trong đám người lại có giọng nói kích động lần nữa. Nếu ngay từ đầu đã kêu gọi như vậy, dù sao đám vây quanh cũng là dân chúng bình thường, cũng không dám đắc tội với Phượng Sở Thiên. Nhưng mà hôm nay, Phượng Sở Thiên đùng chết người còn không muốn dập đầu, lại gây oán hận nhiều hơn.

Nhi tử Lưu Đại lại vọt lên, thân thích Lưu gia đều vung nắm đấm tới. Xung quanh ngay lập tức trở nên hỗn loạn, dù Phượng Sở Thiên tức giận, nhưng cũng biết không thể bị lừa, ra lệnh cho Ảnh Vệ, “Không được đả thương người khác!”

Mấy ngày nay đám đông ở ngoài đường đều đang bàn luận chuyện này, giờ phút này bao vây ba trong vòng ngoài vòng, tiếng hô to đánh người, giết người thỉnh thoảng truyền tới, ngày càng náo động, trong nháy mắt Phượng Sở Thiên vô tội liền bị bôi nhọ thành kẻ đùng chết người, lại còn dám tới nhà người chết điều võ dương oai, ý con cháu nhà có tiền khi dễ cô nhi quả mẫu, còn xui khiến thủ hạ của mình hành hung đánh người.

54. Chương 54: Tam Hoàng Tử Đến

“Còn có hậu chiêu.” Được Phượng Sở Thiên che chở đằng sau, sau lưng còn có vách tường, dù cho có hỗn loạn thì Lâu Hưởng Văn cũng chỉ là nữ nhân, đám người xúc động cũng không động thủ với Lâu Hưởng Văn, ngược lại những kẻ bị đánh đều là Ảnh Vệ bảo vệ cho Phượng Sở Thiên.

“Mộc Mộc, bây giờ không phải là lúc vui sướng khi người khác gặp họa đâu!” Lần đầu tiên trong đời Phượng Sở Thiên có chút muốn phát điên, thất vọng nhìn vẻ mặt vô tội của Lâu Hưởng Văn, hắn tự nhiên biết Vương gia còn có hậu chiêu.

“Người đang làm, trời đang nhìn, người cũng phải bị vài lần như vậy.” Thân thể Lâu Hưởng Văn nhích sang bên trái một chút, tránh những cú đâm có thể gây ra ngộ thương ỉn, sau đó dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Phượng Sở Thiên.

Quả thật là được Kính Dạ nuôi từ trong ra ngoài mà! Người nào nói với mình nha đầu này thiện lương, rất dễ bắt nạt chứ! Mặt Phượng Sở Thiên đã đen lại càng đen hơn, chết thì chết, cảm giác muốn bóp chết Lâu Hưởng Văn xông lên. Hắn không phải cố ý muốn đùng vào Lưu Đại, chuyện này không phải do nàng ta

cùng Kính Dạ giầy vò nhau mà ra sao! Đến cuối cùng mình biến thành kẻ bị mọi người kêu đánh như con chuột.

“Vương ngự sử đại nhân đến, mau tránh ra, mau tránh ra!” Rốt cuộc thanh âm của cấm vệ quân kinh thành vang lên đầy uy vũ, Ngự sử Vương Trọng Sơn mang theo nhóm văn nhân cùng đám thi sĩ ở trà lâu mở hội thi thơ, nhưng nghe bên này có bạo loạn, vì việc nhân đức không để lại cho ai, mang theo các học sinh cùng đám cấm vệ quân trị an ở kinh thành cùng đến.

Phượng Sở Thiên nhíu mày rậm lại, quả thật hậu chiêu đến rồi! Đột nhiên hắn cảm giác hôm nay xuất cung là một lựa chọn hoàn toàn sai lầm, dù không nói việc đắc tội Kính Dạ, nhưng nhìn cục diện trước mắt thật sự càng thêm bất lợi ỉn.

“Thái tử điện hạ!” Vương Trọng Sơn đi vào từ trong đám người tản ra, thấy Phượng Sở Thiên, lập tức hô to một tiếng rồi quỳ xuống, dân chúng bốn phía ngẩn người, ngay sau đó cũng quỳ xuống hô to thiên tuế.

“Bình thân.” Phượng Sở Thiên sửa sang lại y phục, bóng dáng uy vũ mạnh mẽ đứng trong đám người, không còn chút nào đáng vẻ nhếch nhác mới vừa rồi.

“Tạ điện hạ.” Vương Trọng Sơn đứng dậy, người xung quanh cũng đứng dậy theo.

“Thái tử điện hạ, cho dù ngài là thái tử điện hạ, cũng không thể giết người bừa bãi được. Đại nhân, đại nhân hãy làm chủ cho dân phụ đi.” Nương tử Lưu Đại phịch một tiếng lại quỳ gối trên đất lần nữa, không ngừng dập đầu với Vương Trọng Sơn, một tiếng lại một tiếng cốp vang lên, trong nháy mắt trên trán đầm đìa máu tươi.

“Điện hạ, chuyện này đúng là điện hạ không đúng rồi, luật pháp quy định, ngoại trừ biên quan báo tin khẩn cấp, trong thành cấm giục ngựa phi nước đại. Lúc trước điện hạ làm trái với luật pháp đã thương người tới chết, sau lại khi dễ cô nhi quả mẫu, thật sự là rất thất đức đó.” Vương Trọng Sơn giải bày rõ ràng, cả đám văn nhân ở sau lưng càng cau mày hơn, chán ghét cộng thêm khinh thường nhìn Phượng Sở Thiên. Cho dù đối phương là thái tử, nhưng từ xưa đến nay đám văn nhân rất kiên trì, tuyệt đối không vì quyền thế mà chịu khom lưng.

“Thiên tử phạm pháp tội như thứ dân!” Lúc này nhi tử Lưu Đại không biết vì sao mà đầu chảy đầy máu, quỳ gối trên đất, ánh mắt phẫn hận nhìn chằm chằm Phượng Sở Thiên, lạnh lùng chất vấn, “Chẳng lẽ hoàng tử là người, những dân chúng bách tính như chúng ta là con kiến sao, giết người bừa bãi, ý thế hiếp người, hung thủ lại là thái tử, thật là buồn cười, thật là hoang đường!”

Dân chúng bốn phía không dám nghị luận, đây là tử tội, dù sao người này là thái tử, nhưng người có học thức khi nhìn con trai lớn nhà Lưu gia bể đầu chảy máu, cực kỳ bi thương cho Lưu phụ cùng với bà lão tóc trắng xóa và hai đứa trẻ con, chỉ cảm thấy Phượng Sở Thiên thật sự rất thất đức, không xứng làm ngôi vị thái tử.

“Hoàng huynh, người cũng đến phúng viếng Lưu gia sao?” Một giọng nói du dương vang lên, đẩy đám người ra, tam hoàng tử Phượng Tiêu mặc trường bào màu trắng mang theo Tam hoàng phi cũng mặc áo tơ trắng đi tới, “Đệ mới biết chuyện này, người do hoàng huynh ngộ thương đến chết, bất kể thế nào, thân là đệ đệ, đệ cũng nên đến thấp nén hương cúi người tạ lỗi mới được.”

“Tam hoàng tử.” Vương Trọng Sơn nhanh chóng mở miệng, đám người sau lưng cũng mở miệng ngay.

“Chư vị không cần đa lễ, đây là?” Tam hoàng tử mỉm cười tươi tắn, gương mặt hân hoan giống như Vương hoàng hậu, vô cùng nho nhã, thần sắc ôn hòa, cau mày nhìn đám người Lưu gia trên mặt đất, tựa hồ hiểu rõ chuyện ở đây, không chần chờ liền mang theo Tam hoàng phi cùng cúi người chào, sau đó tự mình đỡ mẫu thân Lưu Đại đứng dậy.

” “Lão thái bà, chuyện này là do hoàng huynh ta không cẩn thận gây ra, lão thái bà hãy nén bi thương, người chết không thể sống lại, hải tử Lưu Đại cần người trông nom. Chuyện Lưu Đại, lão thái bà hãy yên tâm, chi phí sau này phủ hoàng tử sẽ trả, đây có năm mươi lượng bạc, cho người dùng để an táng Lưu Đại.”

So với kẻ ý thế hiếp người là Phượng Sở Thiên, hình tượng của tam hoàng tử Phượng Tiêu lập tức cao lên hẳn. Phượng Sở Thiên lạnh lùng nhìn tam hoàng tử diễn trò, gương mặt tuấn lãng mang theo vẻ khinh thường liếc nhìn Lâu Hương Văn bên cạnh, phát hiện cô không giống đám dân chúng bị hắn lừa gạt, trong

mắt đầy tôn sùng nhìn tam hoàng tử ôn tồn hòa nhã, mà là dụi con mắt không ngừng ngáp, điều này làm cho tâm tình Phượng Sở Thiên khá hơn nhiều.

Nếu là thái tử với Tam hoàng tử, đương nhiên không thể nào thật sự quỳ xuống dập đầu, nhưng Phượng Tiêu đang đứng trong đám người hòa giải, đám người kích động của Lưu gia chợt tỉnh táo lại một chút, không dám động thủ với Phượng Sở Thiên nữa, dĩ nhiên đã biết rõ thân phận của hắn, trừ phi muốn đầu dón nhà đương nhiên chẳng có ai dám động thủ.

“Lưu tẩu, ngọc bội này được đặt tên là Trấn Hồn. Năm đó sau khi ta được sinh ra, mẫu thân đã cầu ở miếu Quan Âm, chủ trì nói đã được Bồ Tát khai sáng, lúc nhỏ ta có nhiều bệnh, đều dựa vào ngọc Trấn Hồn này mới có thể bình an lớn lên, ngọc bội này ta mong người đặt vào trong tay Lưu đại ca, cầu cho hắn kiếp sau được là sinh ra là một người tốt, đại phú đại quý, phù hộ lớn nhỏ Lưu gia bình an”.

Sắc mặt Lâu Hưởng Văn vốn tái nhợt, mặt mũi tinh xảo, trời sanh đáng vẽ nhã nhặn điềm đạm, lúc này mở miệng nói giọng mềm mại, cũng làm cho người ta cảm thấy thân thiết cùng thoải mái, huống chi nàng còn đem bảo vật gia truyền cho Lưu đại, tự nhiên không có ai dám ngăn trở.

Đúng là gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ, ngọc bội kia không phải là đồ mình hay đeo bên người sao? Mộc Mộc trộm khi nào chứ! Phượng Sở Thiên đứng một bên liền cảm thấy được vẻ vang đôi chút, vốn còn muốn cùng đi với Lâu Hưởng Văn xem thi thể Lưu Đại, nhưng không nghĩ rằng nàng lại có biện pháp ứng phó nhanh như thế.

55. Chương 55: Hồ Ly Lớn Nhỏ

beta: tiểu tâm tâm.

Nhà dân bình thường đều giữ thi thể mấy ngày, chờ sau khi phúng điếu xong liền chôn cất, Lâu Hưởng Văn đi tới, bỏ ngọc bội vào trong quan tài, vừa lăm nhăm Chú Vãng Sanh(*), vừa kiểm tra thân thể Lưu Đại.

(*): chú Vãng Sanh được tụng trong các lễ cầu siêu

Phượng Tiêu nghi hoặc nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, mặc dù sắc mặt vẫn ôn hòa như cũ, nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang sắc bén. Một nữ nhân có thể đi theo bên cạnh Phượng Sở Thiên thì rốt cuộc là người thế nào? Nói cái gì ngọc Trấn Hồn, chỉ sợ là đi kiểm tra thi thể. Mục đích của mình đã đạt được, nhưng vì lý do an toàn, cũng nên mau chóng thiêu thi thể để tránh Phượng Sở Thiên tra ra được gì đó.

Chốc lát sau, rốt cuộc đoàn người rời đi. Lúc này trong phủ Tam hoàng tử, một bóng người quỳ một chân trên đất, giọng nói đúng là kẻ gây kích động trong đám người kia. “Điện hạ.”

“Ừ, tối nay cần phải đến Lưu gia, hỏa thiêu thi thể ngay.” Phượng Tiêu bưng ly trà lên uống một ngụm, vẫn gương mặt ôn hòa tuấn đạt, nhưng thần sắc không giống như trước mặt dân chúng vô hại mà mang theo mùi máu lạnh vô tình, “Chuyện này làm rất tốt, sáng mai người hãy mau rời khỏi kinh thành.”

“Dạ, điện hạ.” Nam nhân nhanh chóng trả lời, đứng dậy rời đi, bước chân nhẹ nhàng chậm rãi, vừa nhìn biết ngay là người luyện võ.

“Cửu gia, hôm nay đã náo loạn như vậy, chờ văn nhân sĩ tử trong thiên hạ cùng truyền ra, danh tiếng Phượng Sở Thiên liền thối đến thậm tệ.” Phượng Tiêu cất giọng mỉa cười, bây giờ thiên hạ thái bình, trong quân doanh lại có Phượng Kính Dạ nắm giữ, cho nên dù Phượng Tiêu là con của hoàng hậu cao quý, nhưng muốn đẩy ngã Phượng Sở Thiên thì vẫn còn khó khăn. Sau ngày hôm nay danh tiếng của mình nhất định vang xa, thanh danh càng cao thì người thiên hạ càng tán dương nhân đức trung hậu của mình.

“Không tệ, vốn dĩ đã chuẩn bị tấu chương để cho Phượng Sở Thiên xuất cung một chuyến, hôm nay coi như đạt được ý nguyện rồi.” Vương Trọng Sơn vuốt râu dè, gật đầu cười, “Điện hạ, mặc dù chỉ là chuyện nhỏ, nhưng chỉ cần biết cách lợi dụng, chỉ một ngọn lửa nhỏ cũng sẽ thiêu cháy cả cánh đồng, chờ ngày mai lâm

triều, thần sẽ lại dâng một quyển tấu chương tố cáo Phụng Sở Thiên làm hấn mất hết uy danh trong triều đình.”

Vừa rồi Lâu Hướng Văn được Phụng Sở Thiên che chở nên bình yên vô sự trở về hoàng cung, chỉ là trên người Phụng Sở Thiên bị trúng vài cú, còn bốn Ảnh Vệ âm thầm bảo vệ thì càng thâm hơn.

“Xuất cung có thú vị không?” Phụng Kính Dạ vẫn lười biếng như cũ tựa vào đầu giường, để quyển sách trong tay xuống, gương mặt tuần tú tà mị khẽ cười, âm cuối hơi cao lên, nghe thế nào cũng có chút mùi vị cười hả hê.

Vương gia thật sự đúng là không tốt lành gì! Lâu Hướng Văn hận không thể trực tiếp xông lên đánh bẹn nụ cười chướng mắt kia của Phụng Kính Dạ, giọng nói buồn bực trả lời, “Đương nhiên là thú vị, so với kẻ giả bộ bệnh hôn mê vẫn thú vị nhiều hơn!”

Bởi vì cười nên đuôi mắt xấp lại hơi nhăn một chút, khiến gương mặt tuần mỹ của Phụng Kính Dạ lúc này càng mị hoặc nhiều hơn, giơ tay lên nhéo gương mặt tức giận của Lâu Hướng Văn một cái, ánh mắt liếc về phía Phụng Sở Thiên, “E rằng người của Vương gia sẽ bắt lấy không buông chuyện này đâu.”

“Ta biết chứ!” Phụng Sở Thiên cũng buồn bực, cắn răng nghiêng lợi trả lời một câu, Vương gia đem sự tình bị lừa bỡn nói ọi người biết, vừa lúc Vương Trọng Sơn mang theo một nhóm văn nhân thi sĩ mở hội thi thơ, Phụng Tiêu giả mù sa mưa tới đây phúng viếng, nhưng cho dù biết là cái bẫy, hiện giờ Phụng Sở Thiên cũng chỉ có thể nhận tội.

“Vương gia, người có biện pháp à?” Lâu Hướng Văn nhìn nụ cười gian ác như hồ ly của Phụng Kính Dạ, cô đã kiểm tra thi thể của Lưu Đại, thật sự bị trọng thương nặng mới dẫn đến cái chết, bất quá dựa theo kiểm tra, không đến mức sẽ chết nhanh như vậy, chỉ sợ là thuốc uống có vấn đề, nhưng đây là cái bẫy một nhà Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử bố trí, Lâu Hướng Văn cảm thấy rất khó tìm ra chứng cứ.

“Đương nhiên.” Phụng Kính Dạ gật đầu cười, một tay nắm lấy tay Lâu Hướng Văn. Lúc cô nhướn mày thì phổi hợp ho khan vài tiếng, cộng với khuôn mặt tuần tú trời sinh nhợt nhạt, ánh mắt không chế Lâu Hướng Văn, khiến Lâu Hướng Văn hận đến co rút khoe miệng, nhin!

“Giữa phố xá sầm uất mà phóng ngựa là làm trái với luật pháp, đến mức làm người khác tử vong, mà chỉ bỏ lại bạc, đây là coi mạng người như cỏ rác. Hôm nay thái tử điện hạ vừa đi ra ngoài lại ức hiếp cô nhi quả mẫu, văn nhân dùng ngòi bút làm vũ khí, không quá mười ngày thiên hạ đều biết.” Phụng Kính Dạ nói rất dễ nghe, nhưng nghe ra được trong giọng điệu mang theo vài phần vui sướng khi thấy người gặp họa, “Cho dù có giải quyết ở trong triều đình, nhưng một khi tin tức truyền ra ngoài, đó là nước đổ khó hốt.”

Vương gia này nói chuyện chẳng khác nào chưa nói! Lâu Hướng Văn trừng mắt nhìn Phụng Kính Dạ, còn thái tử điện hạ nhìn mình làm gì chứ?

“Mộc Mộc, ngươi không thể thấy chết mà không cứu.” Phụng Sở Thiên hướng về phía Lâu Hướng Văn làm một cái vái lạy, Kính Dạ rõ ràng có biện pháp, nhưng bản thân làm huynh đệ đích thị không đủ mặt mũi rồi.

“Chuyện không liên quan đến ta!” Lâu Hướng Văn vuốt hai tay, cười đến vô tội với Phụng Sở Thiên, cô không tin bản thân vương gia có thể đứng nhìn thái tử điện hạ bị người của Vương gia chơi xấu.

Nhưng đối diện với gương mặt tuần tú đang cười híp mắt kia của Phụng Kính Dạ, Lâu Hướng Văn nhúu mày, không phải chứ? Vương gia sao lại ác như vậy!

Trả lời chính xác! Phụng Kính Dạ gật đầu cười, tay thon dài như ngọc khẽ vuốt ve mu bàn tay của Lâu Hướng Văn, thẳng thừng lộ rõ bộ dáng chuyện không liên quan đến mình.

Vương gia, ngươi điên rồi! Đối với huynh đệ của mình cũng ác độc như vậy! Lâu Hướng Văn bị ghen mà im lặng triệt để, sau đó đồng tình nhìn Phụng Sở Thiên, oan có đầu nợ có chủ, nếu vì chuyện này mà mất đi ngôi vị hoàng đế, thì cứ việc tìm vương gia mà trả thù.

“Tiểu Mộc đầu, chẳng lẽ ngươi không thể thông minh thêm một chút à.” Phụng Kính Dạ thở dài, có chút vô lực vuốt vuốt mi tâm. Vì sao tiểu mộc đầu này không thể dùng đầu óc mà suy nghĩ một chút nhỉ. Nhìn

vào ánh mắt không hiểu chuyện của Lâu Hường Văn, Phượng Kính Dạ lắc đầu nhắc nhở: “Gần đây có kẻ nào chọc người buồn phiền không?”

Đôi mắt của Lâu Hường Văn bỗng chốc tròn to, sau đó nhìn chăm chăm vào Phượng Kính Dạ, xa tận chân trời gần ngay trước mặt! Nụ cười trên gương mặt tuần tú của Phượng Kính Dạ thiếu chút nữa vụn vẹo, chẳng qua nhìn qua Lâu Hường Văn thì chợt nghĩ đến điều gì đó, bộ dáng nhỏ nhắn cười híp mắt, nở nụ cười đen tối, tính ra thì cũng không quá ngốc.

“Điện hạ, về chuyện Tam công tử Mã gia Mã Chí Ninh, chúng ta có thể thương lượng một chút không?” Lâu Hường Văn mở miệng cười, híp mắt nhỏ lại, bởi vì tươi cười nên lộ ra lúm đồng tiền nho nhỏ, hoàn toàn là bộ dáng tiểu hồ ly đầy mưu mô.

Cái gia đình này không có đến lấy một người tốt! Phượng Sở Thiên nhìn hai người trước mặt, hẳn có thể không đồng ý sao? Quả thật có nữ nhân thì không có huynh đệ! Hợp tác với người ngoài tính toán huynh đệ mình.

Có thể ôm nữ nhân ôn hương nhuỷ ngọc trong lòng thì chẳng lẽ lại phải ôm huynh đệ cùng chung giường gối sao? Nụ cười trên khóe miệng Phượng Kính Dạ càng sâu hơn vài phần, rốt cuộc nhìn bộ dạng đắc ý kia của Lâu Hường Văn, lần này sẽ không bởi vì chuyện lừa gạt lúc trước mà giận dữ chứ?

56. Chương 56: Chuẩn Bị Lâm Triều

Phượng Kính Dạ lấy danh dự vương gia ra mở miệng, cho nên Phượng Sở Thiên rất vô tư trở về Ngự Thư Phòng tiếp tục phê duyệt tấu chương của mình, lúc này chỉ còn Lâu Hường Văn nhìn Phượng Kính Dạ đang ngồi tựa ở trên giường, “Vương gia, người dự định làm gì?”

“Lại gần đây, bốn vương nói cho người biết.” Phượng Kính Dạ thấp giọng, phượng mâu nửa khép, cười như không cười, thần thái lười nhác, lại tỏ ra vài phần thần bí.

Lâu Hường Văn thật sự rất hiếu kỳ, cho nên không để ý ở trong ngoài Kỳ Lân Điện này còn có Long Vệ canh gác, trực tiếp đưa khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần, muốn biết rốt cuộc Phượng Kính Dạ có biện pháp gì.

Nhìn dung nhan gần trong gang tấc, ngũ quan tinh xảo mảnh khảnh, da thịt trắng nõn, nhất là đôi mắt long lanh tràn đầy vẻ tò mò, giọng nói của Phượng Kính Dạ hơi khàn khàn, “Mộc Mộc.”

Tiếng nói vừa ngừng trong nháy mắt, môi mỏng nở nụ cười trực tiếp hôn lên má của Lâu Hường Văn. Trong phút chốc, Lâu Hường Văn giống như bị đóng đinh, ngơ ngác nhìn Phượng Kính Dạ trộm đậu hũ thành công. Sau đó mới kịp phản ứng, trực tiếp xù lông, giận dữ lui ra ba bước, bàn tay nhỏ bé dùng hết sức lau bờ má bị Phượng Kính Dạ hôn, dùng quá sức nên gương mặt trắng nõn lập tức bị cọ đỏ bừng một mảng.

“Tiểu Mộc đầu!” Ngay từ đầu tâm tình của Phượng Kính Dạ vẫn không tệ lắm, hôn trộm thành công, lại thường thức bộ dáng ngây ngốc kia của Lâu Hường Văn. Nhưng đến lúc nhìn thấy cô cau mày, chán ghét xoa gò má đến đỏ bừng, Phượng Kính Dạ thấy một dòng âm hỏa âm ỉ đột nhiên bốc cháy lên bừng bừng, cô đây là đang ghét bỏ sao?

“Cái gì!” Lâu Hường Văn tức giận đáp lại một câu, sau đó mới phát hiện dường như Phượng Kính Dạ tức giận không nhẹ, điều này làm cho Lâu Hường Văn không khỏi cảm thấy một trận gió rét lạnh ở sau lưng, nuốt nuốt nước miếng, không hiểu cũng không biết vì sao bản thân lại chợt dạ, “Vương gia, người bị đùa cợt là tôi mà!” Cho nên, nếu nói muốn giận thì phải để bản thân mình tức giận mới đúng chứ!

“Phải không? Bốn vương nhường cho tiểu mộc đầu người khinh bạc lại đó?” Phượng Kính Dạ cười âm trầm, ngồi ngay ngắn nghiêng gương mặt tuần mỹ xuống, “Đến đây đi, bốn vương tuyệt đối sẽ không chiếm tiện nghi của người đâu.”

“Vương gia, người vẫn có thể vô sỉ thêm được nữa sao?” Lâu Hưởng Văn trợn mắt, bắt quá nhìn sắc mặt của Phượng Kính Dạ vẫn không vui, tuy rằng nói khuôn mặt tuần tú cho dù có tức giận đến mấy thì vẫn vô cùng tuần mỹ. Nhưng nhìn thấy sắc mặt của Phượng Kính Dạ vẫn cứ tái nhợt như lúc trước, Lâu Hưởng Văn thở dài một tiếng, quả thực bản thân mình vẫn quá mềm lòng.

“Vương gia, người vẫn nên nằm nghỉ đi, thân thể vẫn chưa có khôi phục lại.” Hao tổn chân khí rất tổn hại đến sức khỏe, cho tới bây giờ bản thân Lâu Hưởng Văn vẫn còn chưa khỏi hẳn, càng không cần phải nói đến Phượng Kính Dạ. Đi đến bên giường đỡ người nằm xuống, Lâu Hưởng Văn càng nghi hoặc, saovương gia lại không hỏi vì saomình biết y thuật nhỉ.

Có lẽ Lâu Hưởng Văn nhu thuậnhiềm thấy, Phượng Kính Dạ cũng có chút mệt mỏi, ánh mắt thật sâu nhìn thoáng qua Lâu Hưởng Văn, lúc này mới thở dài một tiếng, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Nam nhân này sao có thể xinh đẹp đến như vậy chứ! Đầu lông mày tinh xảo, gương mặt đẹp như nữ tử nhưng không mang theo nửa điểm âm nhu, tuần mỹ mà tao nhã, lại được kế thừa dáng vẻ tôn quý của hoàng tộc đầy uy nghiêm cùng ngạo nghễ, chỉ tiếc khi vừa mở mắt ra chính là bộ dáng giả hoạt của hồ ly, chính mình chưa bao giờ biết được vương gia đang nghĩ cái gì.

Ngay từ đầu, Vương gia vẫn luôn dung túng, Lâu Hưởng Văn không phải không biết, bắt quá dù có giả ngu ngốc cho rằng không phát hiện ra thì có thể trốn lén trốn thật xa, cẩn thận làm hết phận sự của một tỳ nữ nha hoàn, đáng tiếc là vẫn cứ bị buộc nhìn nhận rõ mọi chuyện.

Trên đường đi, Hầu Bảo đưa được tới, Lâu Hưởng Văn kiểm tra một chút, thật sự là thuốc tốt, đánh thức Phượng Kính Dạ còn đang ngủ, hầu hạ hẩn uống thuốc, sau đó cùng nhau ăn cơm tối, trong thuốc có chứa thành phần giúp ngủ ngon. Phượng Kính Dạ lại ngủ, Lâu Hưởng Văn lẳng lặng ngồi ở trên bậc thềm bên ngoài Kỳ Lâm Điện, nhìn đại diện hoàng cung nguy nga lộng lẫy này.

Thoáng một cái đã hơn mười năm, cha nuôi, hiện giờ có phảicha đã hối hận rồi hay không? Hối hận lúc trước đã làm như vậy! Lâu Hưởng Văn dựa vào cột đá phía sau, ngửa đầu lên, từng trận gió lạnh của mùa hè, Lâu Hưởng Văn không biết con đường sau này nên đi thế nào đây?

Ngày thứ hai, ánh mặt trời vẫn chưa chiếu xuống, Lâu Hưởng Văn mở mắt ra, ngáp một cái, quả thực rất mát mẻ, so với Thu Phong Viện của mình thì ở đây tốt hơn rất nhiều.

Bởi vì vào trong cung để chăm sóc Phượng Kính Dạ, cho nên Lâu Hưởng Văn được an bài ở phòng bên ở bên ngoài, lúc này nghe được tiếng động trong phòng ngủ, vội vàng mặc y phục rồi rời giường.

“Vương gia, người đã thức dậy rồi à?” Lâu Hưởng Văn kinh ngạc thấy Phượng Kính Dạ đã ăn mặc chỉnh tề, hẩn mặc trên người một thân cẩm bào màu trắng, mái tóc đen được buộc lên, tôn lên gương mặt anh tuấn tà mị lại lộ ra nhiều phần suy yếu.

“Buổi lâm triều đã bắt đầu, bốn vương phải đi qua đó nhìn xem.” Phượng Kính Dạ cười nhìn về phía mái tóc rối tung của Lâu Hưởng Văn, bộ dạng ỉu xiu như còn chưa tỉnh ngủ, so với dáng vẻ thường ngày cứ cố giả vờ hèn mọn thì giờ trông có vẻ thuận mắt đáng yêu hơn rồi.

“Vương gia, người làm sao vậy?” Y thuật của Lâu Hưởng Văn giỏi nhất, lúc này tự nhiên phát giác sắc mặt của Phượng Kính Dạ so với hôm qua còn kém hơn, không khỏi bước lên một bước, cầm cổ tay Phượng Kính Dạ, bắt mạch một lúc, lập tức lộ vẻ hung ác, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn nụ cười thỏa mãn của Phượng Kính Dạ, “Người phong bế huyết đạo!”

“Khổ nhục kế luôn cần hy sinh một chút.” Phong bế huyết đạo, tạo thành khí huyết không lưu thông, với vết thương còn chưa lành, Phượng Kính Dạ đã bị hao tổn chân khí nghiêm trọngmà nói, nhẹ thì hộc máu, nặng thì làm kinh mạch bị tổn hại.

Bắt quá nhìn dáng vẻ tức giận của Lâu Hưởng Văn, mang theo vài phần hung hãn, Phượng Kính Dạ cong bờ môi mỏng lên, một tay nắm lấy tay của Lâu Hưởng Văn, một tay vén sợi tóc phân tán ra sau tai của cô, phượng mâu nhìn chằm chằm vào Lâu Hưởng Văn, mở miệng nói thành khẩn, “Tiểu Mộc đầu, đây là hoàng cung, thua một bước đương nhiên sẽ trả giá bằng máu.”

Phượng Sở Thiên lỡ tay làm chết người, đây là do Phượng Sở Thiên quá lo lắng nên không cẩn thận bị Tam hoàng tử bắt được nhược điểm, cho nên tự nhiên Phượng Kính Dạ cũng cần phải dùng khổ nhục kế để cời

bỏ vấn đề nan giải này.

Cho nên bản thân mới chán ghét hoàng cung, chán ghét chuyện cứ đấu đá để mưu hại lừa gạt lẫn nhau! Bỗng nhiên Lâu Hưởng Văn hơi đau lòng, đã quen nhìn phong thái phóng túng không kềm chế của Phượng Kính Dạ, đột nhiên nhìn thấy hắc cũng phải dùng khổ nhục kế để đi ứng phó người của vương gia, trong lòng chưa xót lại có chút bực bội.

“Không cần lo lắng, giúp bốn vương chuẩn bị một ít thức ăn, một hồi bốn vương học máu trở về, cần phải ăn để bổ lại.” Phượng Kính Dạ mỉm cười không thèm quan tâm đến, bàn tay to ấm áp xoa xoa lên trên đầu của Lâu Hưởng Văn, tiếp đó là nét mặt ôn hòa, “Hầu Bảo, nghe lệnh, mau lại đỡ bốn vương đi Kim Loan Điện!”

“Dạ, Vương gia.” Giọng nói của Hầu Bảo ở ngoài cửa lập tức vang lên, cấp tốc đẩy cửa ra, sau đó hành lễ với Phượng Kính Dạ, rồi đỡ Phượng Kính Dạ đang suy yếu rời đi.

57. Chương 57: Day Đỗ Nô Tài

Khi Phượng Kính Dạ đến đại điện, lão hoàng đế Phượng Đạt vậy mà cũng đã lâm triều, Vương Trọng Sơn thân là ngự sử đứng đầu, thuật lại rất lưu loát phê phán Phượng Sở Thiên cái gì cũng tồi tệ, mà đám vây cánh của Tam hoàng tử ở một bên càng thêm mắm thêm muối vào.

Chỉ tiếc lão hoàng đế Phượng Đạt vẫn như trước, một đôi mắt đục ngầu, nói là đang nghe, nhưng cứ như đang ngủ gà ngủ gật thì đúng hơn, sắc mặt vàng vọt, hai mắt vô thần, cho dù mặc long bào nhưng ở trên người lại rộng thùng thình, kết hợp với mái tóc hoa râm, tuổi già sức yếu làm cho người ta cảm giác lão hoàng đế này có thể bất cứ lúc nào băng hà đi tây thiên.

Phượng Kính Dạ vào triều, ngoại trừ người của Vương gia, những triều thần khác đều kích động không ngừng, dù sao biên quan vẫn có chút biến động như cũ, nhất là tin tức Phượng Kính Dạ bị trọng thương đến hôn mê, chuyện biên quan càng làm cho lòng người hoảng sợ hơn, mà bây giờ Phượng Kính Dạ đã tỉnh, đại biểu cho việc căn cơ của vương triều sẽ yên ổn vững vàng.

Tuy rằng sắc mặt tái nhợt, lộ ra vài phần suy yếu vì bị bệnh nặng, Phượng Kính Dạ nói ra một lượt sự tình từ đầu tới cuối, chuyện Phượng Sở Thiên giục ngựa chạy như điên đụng chết Lưu Đại, đúng là chuyện ngoài ý muốn. Huống chi chuyện này cũng là huynh đệ tình thâm, là phúc của vương triều, mà Vương Trọng Sơn cứ kiên quyết phản bác, còn Phượng Kính Dạ lại liên tiếp phun ra một ngụm máu tươi, nói thẳng ra là sai lầm của chính mình.

Vì thế ở trong triều đình, sắc mặt chúng đại thần liên đại biến, Phượng Sở Thiên lập tức tuyên ngự y đi vào điều trị. Căn bản chuyện phê bình úp mở của Phượng Sở Thiên làm cho các đại thần giờ phút này không còn khúc mắc nữa, dù sao lúc đó là do an nguy của Phượng Kính Dạ, Phượng Sở Thiên thân là thái tử, mà cũng là huynh trưởng, cho nên mới xảy ra cái chết của Lưu đại.

Lúc này trong Ngự Thiện Phòng, Lâu Hưởng Văn có thể đoán được Phượng Kính Dạ muốn làm cái gì, chỉ cần dùng chút tình cảm là có thể lay động mọi lý lẽ, mà cuối cùng sử dụng chút khổ nhục kế là giúp được Phượng Sở Thiên hóa giải nguy cơ, lại còn chuyện Phượng Kính Dạ té ngã ở trong triều, sẽ khiến cho các đại thần này biết thân thể hắc thật sự suy yếu, còn thuận tiện làm quân địch ở biên quan mất cảnh giác.

“Lâu cô nương, trước tiên cô nên qua bên này nghỉ ngơi một chút.” Thái giám Ngự Thiện Phòng vô cùng cung kính mở miệng. Ở trong cung, đòi hỏi cần phải có tai thính mắt tinh, Lâu Hưởng Văn là loại người thế nào, từ trong Phượng vương phủ đến trong cung để chăm sóc cho Phượng vương gia, thì thân phận nhất định không phải tầm thường, hơn nữa còn để Hầu Tổng Quản tự mình nghênh đón vào trong cung, cho nên thái giám Ngự Thiện Phòng đương nhiên xem như một vị Bồ Tát mà cung kính đối đãi.

“Ừ, người vội thì đi đi, xong rồi thì gọi ta là được.” Kỳ Lâm Điện cũng có phòng bếp, nhưng nguyên liệu nấu ăn gì đó đều cần phải qua bên Ngự Thiện Phòng lấy, Lâu Hưởng Văn ngồi xuống chờ, trên bàn đã dọn xong

một mâm đựng trái cây cùng điểm tâm, trà xuân Long Tĩnh tốt nhất tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, làm cho người ta vừa thấy liên biết vừa rồi thái giám đã đem lá trà trân quý nhất dâng lên rồi.

Mà Lâu Hường Văn vừa ngồi xuống ở bên này không được bao lâu, cửa liền bị đẩy ra, bước vào là một gã nô tài mặc áo bào màu lam, vừa thấy liền biết không phải thái giám trong cung.

“Người ngồi đây làm gì hả? Mau tránh ra! Tránh ra!” Gã nô tài xấu xí thoáng nhìn qua Lâu Hường Văn lộ vẻ xem thường, dùng bộ mặt căm ghét trực tiếp đuổi người đi.

Trà này còn chưa đến miệng uống một hớp thì đã bị người vội vàng làm đổ, lần đầu tiên Lâu Hường Văn phát hiện người ở trong cung quả thật là chó cạy chủ nhà nên không xem ai ra gì? Nhớ lại chuyện sáng sớm Phượng Kính Dạ đã phải dùng khổ nhục kế kia, mà thường ngày Lâu Hường Văn vẫn luôn nhã nhặn, nên cứ thông thả bưng tách trà lên nhấp một ngụm, sau đó lại vui vẻ nhìn đám thái giám chạy tới, đuôi lông mày nhỏ liền nhíu lại, “Đây là ai vậy?”

“Lâu cô nương, đây là người của phủ Tam hoàng tử.” Thái giám nhanh chóng đáp lời, thường ngày chắc luôn ý vào là người của phủ Tam hoàng tử nên những gã nô tài này khi vào cung liền cáo mượn oai hùm mà làm ra không ít chuyện. Mà lúc này, điệu bộ của thái giám kia là thấy người gặp họa nên lộ vẻ vui sướng. Người Phượng vương phủ không phải dễ bị trêu chọc như vậy.

Gã nô tài áo lam thấy Lâu Hường Văn biết thân phận của mình là gì, thế mà còn không chịu đứng dậy nhường chỗ, thậm chí còn nhàn nhã uống trà, cảm thấy mất hết mặt mũi, liền nhướng mày, giọng điệu càng thêm khinh miệt, “Người không có lỗ tai hả? Sao lại có một tên tiện tì không biết quy củ như vậy chứ!”

“Quy củ? Quy củ chỉ có một là đến sau thì xếp sau.” Lâu Hường Văn hí mắt lại, lộ ra nụ cười yếu ớt xinh đẹp mang theo vài phần giảo hoạt, nếu có người ngoài nhìn thấy, tất nhiên sẽ nói đây chính là một tiểu hồ ly, một sản phẩm của Phượng vương phủ.

“To gan! Một tiện tì mà lại dám ăn nói như vậy sao, người thật đúng là to gan mà!” Gã nô tài áo lam liền gầm lên một tiếng, “Chủ tử nhà người đúng là không biết dạy dỗ hạ nhân mà, hôm nay để ta thay chủ tử nhà người đến giáo huấn người một chút, cho người biết thế nào là phép tắc?”

Dứt lời, gã nô tài áo lam liền đi nhanh đến. Trong cung, ngoại trừ người trong cung Vương hoàng hậu cùng với người ở trong cung thái tử ra, người ở phủ Tam hoàng tử vào trong cung tuyệt đối là chủ tử, cho nên gã nô tài áo lam kia mới kiêu ngạo và ương ngạnh như thế. Dù sao người trong ba cung kia hẳn đều cần chú ý nhận biết, nên Lâu Hường Văn chỉ là một kẻ lạ hoắc, đương nhiên hẳn cũng không thêm quan tâm đến.

“Bắt lại cho ta.” Nụ cười trên gương mặt Lâu Hường Văn chợt tắt, tính tình cô rất tốt, là người không thích so đo bất hòa với ai cả, nhưng điều này cũng không có nghĩa là cô cam chịu để người khác bắt nạt. Lúc Phượng Kính Dạ lừa cô, cô liền trực tiếp cầm cây trâm đâm thẳng xuống, mạnh mẽ đến khiến Phượng Sở Thiên phải sợ hãi mà thán phục, càng không phải nói đến gã nô tài trước mắt chỉ là mắt chó nhìn người thấp mà thôi(*).

(*) Mắt chó nhìn người thấp: ý nói là người có phẩm hạnh không ra gì cả, luôn xem đáng vẻ của mình cao hơn người khác.

Thái giám Ngự Thiện Phòng là người có nhãn lực, trước mắt thấy gã nô tài áo lam kia luôn kiêu ngạo, dù gì cũng là hạ nhân, nhưng Lâu cô nương là người được đích thân Hầu Tổng Quản mang từ Phượng vương phủ vào trong cung, tuyệt đối thân phận cao hơn đến vài bậc, cho nên Lâu Hường Văn ra lệnh một tiếng, đám thái giám lập tức chạy ào ào tiến lên, cùng với hai gã thái giám ở bên ngoài, ba người cùng nhau vịn tay chặn lại gã nô tài áo lam kia.

“Làm phản rồi! Các người dám đụng đến ta sao, ta chính là người của phủ Tam hoàng tử đó!” Bị ba tên thái giám bắt lại, gã nô tài áo lam liền nổi giận kêu la, ánh mắt thù hằn trừng về phía Lâu Hường Văn, cơ hồ như muốn ăn thịt người.

“Ầm ỉ cái gì thế?” Một giọng nói trong trẻo từ ngoài cửa vang lên, bước vào cửa là một nữ hài gầy gò, nhưng thoạt nhìn có vẻ không phải người tử tế, nhíu đầu chân mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn vài người trước mắt lộ vẻ chán ghét, ánh mắt không hề nhìn thẳng vào Lâu Hường Văn, “Còn không mau thả người ra!”

“Thả? Dựa vào cái gì?” Lâu Hưởng Văn đầu không lại Phụng Kính Dạ đã thấy không được thoải mái rồi, lúc này vừa khéo có người đến để trút giận, tính nóng nảy cứ từ từ bộc phát, biểu cảm lạnh lùng, nghiêm mặt. Đường nhiên vẫn không có chút uy nghiêm nào, dù sao chung quy khuôn mặt của Lâu Hưởng Văn nghiêng về vẻ thanh tú ôn hòa, “Dám sánh ngang hàng với vương gia nhà ta, ta muốn dạy cho hắn biết thế nào là phép tắc!”

Tất cả hoàng tử được xưng vương chỉ có một người là Phụng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn đã nói thân phận của mình, rốt cuộc Tô Bình liền thay đổi thành bộ dáng thanh cao và cay nghiệt, ánh mắt lạnh lùng trừng gã nô tài bị bắt ở một bên, đúng là kẻ không mắt đỏ đã làm cho phủ Tam hoàng tử mất hết thể diện rồi!

“Dựa theo quy tắc trong cung, cần phải xử phạt như thế nào?” Lâu Hưởng Văn hỏi thái giám bên cạnh, dù sao cô chưa bao giờ thật sự xử phạt hạ nhân. Nhưng lời vừa nói ra, khiến cho Tô Bình cảm thấy Lâu Hưởng Văn tuyệt đối là cố ý muốn chèn ép phủ Tam hoàng tử.

“Người dám!” Tô Bình lạnh lùng, mang theo chút khí thế nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn, âm trầm mở miệng: “Gã nô tài không biết phép tắc này thì phải để cho Tam hoàng tử dạy dỗ, chưa tới lượt người ngoài nhúng tay vào.”

58. Chương 58: Tam Hoàng Phi

“Thì ra có một số người có thể mắng chửi Phụng vương phủ, mắng chửi nô tài của Phụng vương phủ, nhưng ngược lại người của Phụng vương phủ lại không có tư cách dạy dỗ họ, ta đây không ngờ người của phủ Tam hoàng tử lại kiêu ngạo và ngang ngược như thế! Cả một tên hạ nhân cũng không xem ai ra gì, dám tùy tiện vũ nhục Phụng vương phủ với Phụng vương gia như vậy!”

Lâu Hưởng Văn uống trà, trực tiếp quy kết tội xuống, so với vẻ mặt phẫn nộ của Tô Bình, thì cô vẫn dùng bộ dạng cười giả dối như trước, còn chặc chặc hai tiếng cảm thán, “Quả thực vương gia chúng ta vẫn còn bị trọng thương đến hôn mê, nên người khác liền đến đây khi dễ trên đầu Phụng vương phủ chúng ta mà!”

Bên này Lâu Hưởng Văn cùng Tô Bình chống đối, bên ngoài liền có tiểu thái giám cấp tốc chạy đến mật báo cho Tam hoàng phi với Vương hoàng hậu, cho nên từ xa truyền đến giọng nói lạnh lạnh từ cổ họng thái giám, “Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Nhất thời, tất cả mọi người đều quỳ xuống, Lâu Hưởng Văn dùng vẻ mặt ai oán trừng trừng mắt, quả thực vẫn ở Phụng vương phủ tốt hơn, ít nhất bản thân không cần phải quỳ xuống trước người khác!

“Đây là thế nào? Thật không biết phép tắc!” Vương hoàng hậu tuy đã đến tuổi trung niên (từ 40-50 t) nhưng vẫn được chăm sóc rất tốt, mang theo dáng vẻ uy nghiêm cùng tôn quý của người đứng đầu hậu cung, giọng nói không lớn lắm nhưng lại lạnh như băng, làm cho người ta cảm thấy trong lòng run rẩy một trận.

Kỳ thực việc này tuy đây chỉ là việc nhỏ nhưng lại là việc trọng đại, chính là người trong phủ Tam hoàng tử chửi bới người Phụng vương phủ, còn là lúc Phụng Kính Dạ đang bị trọng thương chưa lành, nếu xử không xong, có thể gây ra một bài đại văn án.

“Được rồi, chẳng qua chỉ là một tên nô tài không biết phép tắc mà thôi, sao lại sinh ra nhiều chuyện như vậy chứ, đều ở trong cung nên dĩ hòa vi quý đi.” Vương hoàng hậu lạnh lùng nhìn Lâu Hưởng Văn, bởi vì lần trước ban thưởng cung nữ qua Kỳ Lân Điện bị cự tuyệt nên lúc này cực kỳ ghét Lâu Hưởng Văn, lạnh lùng khiển trách, “Mới vào cung không quá hai ngày, đầu tiên xui khiến thái tử xuất cung gây chuyện, giờ ở Ngự Thiện Phòng cũng không thể yên tâm!”

“Hồi bẩm hoàng hậu, nô tì là đang bảo vệ danh dự cho Phụng vương phủ.” Lâu Hưởng Văn rõ ràng biết Vương hoàng hậu thiên vị, tuy rằng thái độ có hơi chút hèn mọn, nhưng vẫn cứ như cũ, căn cứ vào đạo lý quyết bảo vệ quyền lợi của mình, dù sao có gây ra chuyện thì vương gia cũng gánh trách nhiệm thôi.

Tam hoàng phi Lương Viên cười giòn, ra vẻ đại lượng khoát tay, nhưng giọng nói lại mang theo vài phần ngoan độc, “Mẫu hậu, chẳng qua chỉ là một tên nô tài không hiểu chuyện, cứ kéo xuống đánh vài trượng

xem như trách phạt, để cho hấn nhớ thật kỹ, Phượng vương phủ tôn quý thể nào, sao có thể để một tên nô tài xen vào, làm người phải hiểu rõ thân phận của mình, nô tài vẫn là nô tài thôi.”

Lâu Hưởng Văn chỉ là ngoài miệng nói không buông tha cho người ta mà thôi, nhưng khi nghe tiếng thét thảm thiết vang vọng ở bên ngoài của gã nô tài, cây gỗ đánh vào mõng phát ra tiếng đánh khó chịu, từ tiếng gào to cầu xin tha thứ, dần dần không còn tiếng động nữa, mặt Lâu Hưởng Văn trắng bệch, những người này vậy mà lại đi đem một tên nô tài đánh chết.

“Nhớ kỹ, không được mạo phạm người của Phượng vương phủ, bằng không đây chính là kết cục của các người!” Trên mặt Tam hoàng phi Lương Viên vẫn là nụ cười rạng rỡ như trước, nhưng ánh mắt ác độc lại đặc ý nhìn lướt qua Lâu Hưởng Văn, người có tính tình yếu đuối như vậy, tốt nhất là gây khó dễ, liền dương môi cười mở miệng, “Lâu cô nương, làm như vậy thì người đã nguôi giận rồi chứ?”

Gã nô tài đã nằm cứng ngắc trên mặt đất, miệng học ra mấy ngụm máu tươi, gương mặt kiêu ngạo ương ngạnh trước kia, giờ phút này bởi vì thống khổ mà vận vẹo dữ tợn, trông mắt như muốn lồi ra ngoài, gất gao trừng mắt, mang theo một tia không cam lòng trước khi chết. Chết không nhắm mắt như vậy làm thái giám cùng cung nữ bốn phía đều sợ hãi chăm chú nhìn Lâu Hưởng Văn, lo sợ người kế tiếp bị đánh chết chính là mình.

“Tam hoàng phi, thể này thật oan uổng cho nô tì, nô tì chẳng qua là muốn vả miệng vài cái, để cho hấn biết rằng không nên ăn nói lung tung, nhưng thật không ngờ Tam hoàng phi trị gia nghiêm khắc như thế, liền đánh người đến chết, nô tì cũng là hạ nhân cũng sẽ phạm sai lầm, về sau nếu có mạo phạm Tam hoàng phi, hy vọng hạ thủ lưu tình, nô tì vẫn còn luyến tiếc sinh mạng của mình.” Lâu Hưởng Văn lạnh lùng mở miệng, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, coi mạng người như cỏ rác khiến cho cô hiểu rõ đây là thời cổ đại, triều đại phong kiến nghiêm ngặt chuyện tôn ti thứ bậc.

“Láo xược, chuyện này cũng không phải do người lựa chọn, Tam hoàng phi mới đem hạ nhân đó đánh chết sao?” Vương hoàng hậu lạnh giọng khiển trách, nhanh miệng, thần sắc nghiêm nghị nhìn chăm chăm vào Lâu Hưởng Văn, Vương hoàng hậu tự nhiên sẽ không để cái danh hung ác rơi xuống đầu Lương Viên, “Quả thực cũng đều do tiện tì không biết phép tắc gây ra mọi chuyện!”

“Dạ, nô tì cáo từ, thỉnh hoàng hậu nương nương bảo trọng phượng thể, bởi vì nô tì mà tức giận thì không đáng.” Lâu Hưởng Văn cúi người hành lễ, sau đó xoay người bước nhanh rời đi, nhưng cho dù đi xa thì tiếng kêu thảm thiết đau đớn cùng tiếng mộc bản (*) đánh vào người cứ mãi quanh quẩn trong đầu cô.

(Mộc bản là bản gỗ dùng để đánh người trong các quan lại ngày xưa hay dùng, muốn hiểu kỹ, xin xem phim Bao Công, sử dụng nhiều lắm)

Đúng là một nhân vật biết ứng phó mọi tình thế! Khó trách thái tử cho người đón từ Phượng vương phủ đến đây, quả thực không thể xem thường! Lương Viên hí mắt nhìn theo bóng dáng Lâu Hưởng Văn đi khuất, bất quá thân phận vĩnh viễn chỉ là kẻ tiện tì, suốt đời không thể thay đổi. (hấn viết là phiên bất liễu thiên) .

Bước nhanh đến thẳng Kỳ Lân Điện, Lâu Hưởng Văn cứ thế mà hỗn hển thở một hơi thật mạnh, một tay vịn thân cây bên cạnh mình, nhìn bầu trời xanh thẳm, lại cảm thấy từng trận kinh hãi cùng những suy nghĩ chán chường thất vọng.

Chuyện trong cung không thể nào qua được tai mắt của Hầu Bảo, chuyện vừa xảy ra ở bên Ngự Thiện Phòng, Hầu Bảo lập tức trở về bẩm báo với Phượng Sở Thiên. Mà trên triều, Phượng Kính Dạ hôn mê ngắt xiu, sau khi được Tư ngự y cùng hai gã ngự y khác chẩn bệnh và châm cứu lúc này mới chậm rãi tỉnh lại, bất quá khí huyết vẫn không thông như trước, sau khi ới ra máu, môi mỏng dính vệt máu khô, kết hợp cùng gương mặt tuấn mỹ tái nhợt trông vô cùng suy yếu.

“Kính Dạ, không nên cựa quậy, người nên vì Tổ Nguyên vương triều mà cố bảo trọng thân thể!” Lão hoàng đế Phượng Đạt vẫn uể oải mở miệng, nhìn về phía Phượng Kính Dạ ngồi ở ghế tựa, “Lưu Đại chết, cũng là chuyện ngoài ý muốn, cứ cấp cho họ thêm chút bạc để hậu táng đi.”

“Đúng vậy, vương gia, người cần phải bảo trọng thân thể.” Nhất là lúc bây giờ biên quan đang náo động, một đám các đại thần là thật tâm, một đám là giả vờ mở miệng, khuyên ngăn chuyện Phượng Kính Dạ muốn đích thân đi đến Lưu Gia phúng viếng.

“Chư vị, chuyện này là do thái tử lo lắng cho thân thể bốn vương mà thành ra thế này.” Phượng Kính Dạ thở hổn hển, tựa vào ghế dựa, mắt phượng lộ vẻ xúc động, “Phật nói rằng chúng sinh bình đẳng, bốn vương là người, Lưu Đại cũng là người, mà bây giờ lại chết đi, bốn vương cũng nên đi thấp nén hương, đó cũng là vì để ọi người Lưu Gia cùng dân chúng trong kinh thành có thể hiểu rõ ràng hơn, chuyện này là vì bốn vương không có liên quan gì đến thái tử, người chịu lỗi mới chính bốn vương.”

Cho dù Phượng Kính Dạ ốm yếu, nhưng Phượng vương gia xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, chuyện hần đã quyết, chúng đại thần không có cách khuyên ngăn, chỉ có thể mong Phượng Kính Dạ bảo trọng thân thể, thậm chí có đại trung thần muốn cùng theo Phượng Kính Dạ đến Lưu gia.

Phượng Kính Dạ ói ra vài ngụm máu, bắn lên trên cằm bào trắng thuần khiết, nhiều vết máu thoát nhìn thôi đã thấy kinh hãi, mà Tư ngự y cũng không có cách nào với Phượng Kính Dạ cả, chỉ dặn dò giữa trưa uống thuốc rồi mới có thể xuất cung, không nên giận dữ, không để quá mệt nhọc, cần tĩnh dưỡng nhiều.

“Cửu gia, Phượng Kính Dạ vì Phượng Sở Thiên mà cả mạng cũng không cần rồi.” Phượng Tiêu mở miệng châm chọc. Mặc dù khuôn mặt vẫn luôn là vẻ nhún nhường khiêm tốn đầy ôn hòa, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt là phần hận cùng ghen tị. Cùng là huynh đệ, nhưng Phượng Kính Dạ cố tình giúp Phượng Sở Thiên, bằng không ngôi vị thái tử và cả thiên hạ này đã sớm vào trong tay mình rồi.

“Không sao, Phượng Kính Dạ có thể giúp Phượng Sở Thiên rửa sạch tội ở kinh thành, nhưng lại không thể đi từng thành trì để giúp Phượng Sở Thiên rửa sạch tội lỗi.” Vương Trọng Sơn vuốt chòm râu bạc mở miệng, cho dù đa mưu túc trí cũng không ngờ Phượng Kính Dạ lại ra mặt.

“Tiêu, nếu Phượng vương gia muốn đi Lưu gia, chúng ta không tiện ra mặt nhưng còn có Dung Trắc Phi mà.” Trong cung của Tam hoàng tử, Lương Viên mở miệng cười đi tới. Không như những nữ tử khác, Lương Viên thường xuyên giúp Phượng Tiêu bày mưu tính kế, từ xưa nữ tử đều không can dự vào triều chính nhưng Lương Viên lại là người cực kỳ thông minh, thường nói ra những lời kinh người, tự mình khai phá một con đường, suy xét cẩn thận, những lời nói ra đều là vàng ngọc cho nên Phượng Tiêu cũng cảm thấy bản thân mình thật may mắn khi có sự trợ giúp đắc lực của hiền thê.

59. Chương 59: Bản Tính Bất Đồng

Trong xe ngựa, sắc mặt Phượng Kính Dạ vẫn không tốt, dù sao một ngụm máu bắn ra kia là do gân mạch bị phong bế mà phun ra, dọa sợ các đại thần. Gạt bỏ được tiếng xấu của Phượng Sở Thiên, nhưng vẫn lại làm tổn hại đến sức khỏe mình. Phượng Kính Dạ dựa vào phía trong cổ xe ngựa, ánh mắt nửa khép nhìn về phía Lâu Hướng Văn, “Văn còn để ý chuyện gã nô tài bị đánh chết sao?”

Lâu Hướng Văn gật đầu, ngược mắt lên, tầm mắt rõ ràng đang lảng lảng nhìn Phượng Kính Dạ, đây có lẽ là sự khác nhau giữa người hoàng thất và người thường, quyền sinh sát trong tay bọn họ là điều cực kì bình thường. Sinh mạng thấp kém của những nô tì, nô tài và đám hạ nhân thì bị xem như cỏ rác.

Nhưng chung quy lại Lâu Hướng Văn vẫn là người hiện đại, cho dù đã ở Tổ Nguyên vương triều sinh hoạt mười mấy năm, nhưng trong ý thức của cô, căn bản là tiếp thu tư tưởng hiện đại, dù cô cũng đã từng giết người rồi, nhưng cho dù ở thời hiện đại hay là Tổ Nguyên (thời đại của anh Phượng Kính Dạ), chuyện tùy ý giẫm đạp lên sinh mạng con người, cô vẫn không thể thích ứng được.

“Mộc Mộc, bốn vương luôn suy nghĩ là người thế nào mà nuôi dưỡng ra người có tính cách như vậy.” Giọng nói Phượng Kính Dạ có hơi khàn khàn mang theo một loại mỉa mai, mơ hồ có vài phần sùng bái bất đắc dĩ. Bàn tay to nắm lấy tay của Lâu Hướng Văn, lúc cô giãy dụa muốn rút về, thì cũng tăng thêm sức lực, trực tiếp nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương của cô trong tay mình mà thưởng thức. (vinhanh: sức quá anh Dạ ơi).

“Đó là do ta có lương tâm, lại thiện lương, có được không hả?” Lâu Hướng Văn tức giận liếc mắt nhìn Vương gia nhà mình, phồng má, đuôi lông mày nhướn cao, tính tình mình thì thế nào chứ?

“Phàm không động đến ranh giới cuối cùng của người, Mộc Mộc tuyệt đối sẽ không ra tay có đúng không?” Bị bộ dáng như đứa trẻ tức giận kia của Lâu Hưởng Văn làm cho vui vẻ, bờ môi mỏng của Phượng Kính Dạ cười giương lên, đối với Mộc Mộc cần phải bức ép, bằng không cả đời cô cũng sẽ chỉ biết tránh ở trong mai rùa cho qua chuyện. Cho dù bản thân có tình cảm với cô, hay là những hạ nhân lười biếng, những kẻ gây lỗi trong vương phủ, chỉ cần không đụng vào nguyên tắc của cô, Mộc Mộc sẽ làm như không nhìn thấy gì.

“Vương gia, đó là một mạng người, hần cũng có cha mẹ người thân mà!” Lâu Hưởng Văn ỉu xiu mở miệng, cúi đầu, bỗng nhiên tay bị buông ra, ngó người một chút, vẫn không phản ứng kịp thì trên bờ vai lại có thêm một cánh tay đặt lên, Lâu Hưởng Văn bị kéo vào trong một lồng ngực ấm áp.

“Vậy cứ để toàn bộ tội nghiệt một mình bổn vương gánh chịu hết, Tiểu Mộc đầu chỉ cần vui vẻ làm việc của mình là được, bổn vương sẽ cho hai Long Vệ đi theo người, sau này gặp chuyện gì, cứ để Long Vệ ra mặt xử lý.” Phượng Kính Dạ cúi đầu khẽ hôn lên đỉnh đầu của Lâu Hưởng Văn, tiểu mộc đầu của hần vẫn luôn thiện lương như vậy, việc gì cũng thấu hiểu, nên mới khiến bản thân mình coi trọng.

Phượng Kính Dạ nhớ rõ lần đầu gặp Lâu Hưởng Văn lúc cô mới nhập phủ không được bao lâu, bộ dạng ngây ngô ngốc nghếch, nhưng trên người lại không lộ chút hèn mọn nào, tuy bản thân cung kính gọi một tiếng Vương gia, nhưng lại không có quỳ xuống, chỉ cúi đầu, nhưng Phượng Kính Dạ có thể cảm nhận được trong đôi mắt linh động nhất thời lộ ra vẻ giảo hoạt, thân phận nha hoàn sợ bất kính với bản thân tôn quý, lại không nịnh bợ không nịnh hót nhưng cũng không mạo phạm, chỉ cố làm bản thân trở thành một người bình thường, mà cô làm giống như muốn lấy bạc để khiến bản thân hợp với việc làm hạ nhân.

Từ nhỏ Phượng Kính Dạ đã sống ở trong cung, quen nhìn đấu đá lục đục với nhau, người lừa ta gạt, huống chi hần cực kỳ thông minh cơ trí, luôn tươi cười tao nhã, nhưng sau lưng lại lạnh huyết vô tình hần đã thấy nhiều rồi, nhưng Mộc Mộc lại không giống thế.

Về sau, Phượng Kính Dạ cho cô quyền lợi, nhất đẳng nha hoàn trong vương phủ, cho dù ở kinh thành cũng có thể hoành hành ngang ngược. Nhưng Mộc Mộc vẫn y như cũ, cho dù tất cả mọi người trong vương phủ đều biết mình có chút tâm tư ám muội với Mộc Mộc, nhưng cô vẫn như ngọn núi không động, có thể trốn thì trốn, vẫn làm tiểu nô tỳ của cô, tâm lương thiện, không gây chuyện và sợ phiền toái, cứ tiêu dao sống yên ổn qua ngày, khiến Phượng Kính Dạ phải ghen tị, bất ngờ chọc một cái, thấy tiểu mộc đầu xù lông thở phì phì, giống như tùy thời có thể nhào lên cắn mình một phát. (vinhanh: anh này xem người ta như cún con hay sao đó).

Nghe những lời của Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn ngẩn ra một lúc, nhưng vẫn ngồi thẳng người lại, mặc dù cảm giác có một chỗ dựa thật sự rất tốt, nhưng Lâu Hưởng Văn không thể không lo lắng mối quan hệ với Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn thích cuộc sống mộc mạc bình dị, mặt trời mọc thì đi làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ, chỉ cần như vậy thôi thì cô đã cảm thấy vui sướng rồi. Dù sao cô biết y thuật lại có võ công, sau lưng còn có sát thủ lâu, hết thảy mọi thứ đều có thể đảm bảo cho cô sống một đời nhàn nhã.

Nhưng một khi dây dưa không rõ ràng với vương gia, ngày sau thật sự Lâu Hưởng Văn có thể luôn luôn không để ý chuyện ngẫu nhiên Phượng Kính Dạ thiện ý lừa gạt và giấu diếm mình, hoặc chỉ lợi dụng. Quan niệm của mình và vương gia khác nhau rất nhiều, giống như trước kia vương gia lừa dối mình, mà hần cho là chuyện đương nhiên, thậm chí vẫn có thể tái diễn tiếp, nhưng đối với bản thân mình mà nói, mặc kệ xuất phát từ lý do hay nguyên nhân gì, lừa gạt vẫn cứ là lừa gạt.

Phượng Kính Dạ liếc xéo rồi ngồi ngay ngắn lại, nhìn Lâu Hưởng Văn vẫn cúi đầu như trước không biết đang nghĩ cái gì, trong mắt phượng hẹp dài hiện lên vẻ cô đơn, vẫn còn không được sao? Mang theo vài phần mệt mỏi, Phượng Kính Dạ nhắm mắt tựa vào vách bên trong xe ngựa. Thôi, cần bản trong một lúc cũng không thể giải quyết vấn đề, bằng không đứa nhỏ của mình với tiểu mộc đầu đã bỏ đây đấy rồi.

Bất quá, trên gương mặt tuấn tú tuyệt sắc kia của Phượng Kính Dạ hiện lên một tia lạnh lùng, hần có thể cho Tiểu Mộc Đầu thời gian, hần có thể đợi nhưng tuyệt đối không để cho Tiểu Mộc Đầu rời khỏi mình, tuyệt đối không thể!

“Vương gia, Lưu gia cháy rồi!” Ở phía ngoài xe ngựa, Lôi Bôn đánh xe thấp giọng bẩm báo với Phượng Kính Dạ.

Cái gì? Lâu Hưởng Văn sững sờ, nhanh chóng xốc màn cửa sổ xe ngựa lên, hôm qua Lưu gia vẫn còn tốt,

vậy mà hôm nay lại trở nên đổ nát thê lương, xà ngang bị đốt đen, mặt đất ướt sũng, trong sân chông chất những đồ dùng trong nhà cùng quần áo được cứu ra, thoát nhìn rất lộn xộn.

Hừ! Phượng Kính Dạ nghiêng người ở sau lưng Lâu Hưởng Văn, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ xe, hừ lạnh một tiếng, thủ đoạn của Vương gia chỉ có thể mà thôi, đốt thi thể thì sẽ không tra được nguyên nhân thật sự về cái chết của Lưu Đại. Chỉ vì ngôi đế vương, mà lòng dạ chỉ dùng những tiểu thủ đoạn bỉ ổi như vậy, Phượng Tiêu vĩnh viễn không có thành tựu.

“Lôi Bôn, đi hỏi thăm một chút, người Lưu gia hiện đang trú ở đâu.” Hai tay Phượng Kính Dạ chống lên cửa xe ngựa, giống như thân thiết ôm Lâu Hưởng Văn đang ghé vào cửa sổ áp sát vào trong ngực, nhìn cô tối sầm mặt cùng lỗ tai trắng noãn từ từ phồng đỏ, trong ánh mắt không lộ nhiều phần ôn nhu cùng ái muội, chỉ ít Tiểu Mộc Đầu không có đẩy mình ra.

“Vương gia, người không thấy nóng sao?” Lâu Hưởng Văn giơ tay lên đụng vào Phượng Kính Dạ đang dựa sát ở phía sau, không thể xoay người, bằng không vậy thì thật sự sẽ ngã vào lòng hắn, cho nên Lâu Hưởng Văn chỉ có thể giống như một con thằn lằn tiếp tục nằm sấp trên cửa sổ.

“Bốn vương bị thương, thân thể cự kỳ không khỏe.” Quang minh chính đại chiếm tiện nghi, Phượng Kính Dạ vừa dứt lời, cả người trực tiếp kề sát vào trên người Lâu Hưởng Văn, cầm để ở trên đầu cô, tư thế thân mật khăng khít thoát nhìn mập mờ đầy ám muội.

Coi như sau lưng mình có một đầu heo đang nằm sấp xuống đi! Lâu Hưởng Văn tiếp tục quan sát cảnh sắc ngoài cửa sổ xe ngựa, ánh mắt quay tròn chuyển động, sau đó đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, gương mặt hiện lên vẻ giận dữ, trông mắt đầy hận ý hướng về phía mình đi tới, Lâu Hưởng Văn trừng to hai mắt, cọ một chút ngời ngay ngắn, động tác quá mạnh làm phịch một tiếng, đỉnh đầu trực tiếp đụng vào cằm của Phượng Kính Dạ ở đằng sau.

“Tiểu Mộc, người gặp quỷ sao?” Phượng Kính Dạ bị đau liền rên lên một tiếng, nhưng lại nâng tay xoa đỉnh đầu Lâu Hưởng Văn, bị đụng mạnh như vậy, không biết cô có đau không?(tâm tâm: giời ơi, có thể chứ, đàn ông là phải thế)

“So gặp quỷ còn phiền toái hơn!” Lâu Hưởng Văn chán ghét dùng một tay đẩy Phượng Kính Dạ ra ngồi xuống một bên, bản thân liền mau chóng lúi vào sâu trong xe ngựa, thanh âm Dung Trắc Phi lạnh lạnh xen lẫn hận ý cùng ghen tỵ đồng thời vang lên ở ngoài xe ngựa.

60. Chương 60: Hắc Bạch Điền Đảo

“Giỏi cho tiện tì nhà người, nhìn thấy bản phi thể mà lại không hành lễ?” Dung Trắc Phi lạnh lùng mắng mỏ, hận không lập tức xé Lâu Hưởng Văn ra, nếu không phải tiện tì này quyến rũ vương gia, sao vương gia lại có thể thân cận với ả như vậy, nghĩ đến đây, Dung Trắc Phi lại càng thêm giận dữ, thậm chí quên mất đáng vẻ cùng tư thái của một Trắc phi vương phủ là thế nào.

“Dung tẩu, xảy ra chuyện gì vậy?” Dung Trắc Phi vừa mới khiển trách Lâu Hưởng Văn, giọng nói trong trẻo của Lương Viên liền truyền tới, trên mặt phồng cười, mang theo vẻ thân thiết thấp giọng nhắc nhở, “Tẩu tẩu hãy cẩn thận một chút, đây là ở bên ngoài đó.”

Dung Trắc Phi được Lương Viên nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới mình đang ở đâu, tuy rằng nói với bên ngoài là vì Phượng Kính Dạ đến phúng viếng Lưu gia nên mang thêm một số vật phẩm đến an ủi, trước sau tổng cộng có ba xe ngựa, cũng có thị vệ uy phong đứng ở hai bên, nhưng cách đó không xa vẫn có dân chúng đứng nhìn.

“Đa tạ Tam hoàng phi.” Dung Trắc Phi cười cảm kích với Lương Viên, khôi phục bộ mặt của tiểu thư khuê các, nhìn thấy Lương Viên liền nhớ tới chuyện hồi sáng ở trong Ngự Thiện Phòng phát sinh chuyện đánh chết gã nô tài, Minh thừa tướng cũng có tai mất ở trong cung, nên chuyện này đương nhiên cũng không thể qua mặt được Dung Trắc Phi.

“Vương gia, Lâu Hướng Văn thân là nha hoàn, thấy thần thiếp lại kiêu căng không chịu hành lễ, không biết phép tắc như vậy, càng khiến cho người chê cười thần thiếp chường quân vương phủ không nghiêm, thỉnh vương gia đem Lâu Hướng Văn giao cho thần thiếp xử trí.” Dung Trắc Phi ngạo nghễ mở miệng, tuy rằng không phải dáng vẻ của người đàn bà chanh chua, nhưng trong mi mắt kia lại lộ ra lửa giận cùng dư vị ghen ghét đến dọa người.

“Dung tẩu tẩu chỉ dạy bảo một nha hoàn biết phép tắc mà còn cần xin chỉ thị của vương gia sao? Bản phi cho rằng gia phong của Phượng vương phủ rất chặt chẽ chứ, sáng nay ở Ngự Thiện Phòng, một gã nô tài của phủ Tam hoàng tử không biết phép tắc lại bị Lâu cô nương cho bị đánh chết rồi đấy.” Lương Viên vẫn cười giòn như cũ, nhưng lộ ra vài phần can đảm, cũng không sợ hãi Phượng Kính Dạ đang ở trong xe ngựa chưa có lộ diện.

Trong xe ngựa, Lâu Hướng Văn nhìn Phượng Kính Dạ, nhíu nhíu mày, không tiếng động đem vấn đề phiền toái khó giải quyết này ném cho Phượng Kính Dạ xử lý, bản thân rơi vào trong tay Dung Trắc Phi, đã chết thì rất thống khoái, ước chừng kết cục cơ bản là sống không bằng chết, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

Thu được ánh mắt có vài phần ai oán của Lâu Hướng Văn, Phượng Kính Dạ không tiếng động cười, phượng mâu chớp chớp nhìn Lâu Hướng Văn, sau đó trực tiếp đưa tay kéo Lâu Hướng Văn qua mà ôm thật chặt. (vinhanh: chiếm tiện nghi dữ vậy trời)

(tâm tâm: hổ tí là ôm, dê xồm)

“Vương gia, một tiện tì không biết phép tắc như vậy, thỉnh vương gia không cần bao che khuyết điểm! Bằng không về sau nô tì làm thế nào quản chế được chuyện vương phủ!” Dung Trắc Phi cắn chặt khóe môi, đột nhiên, ngoài dự đoán của mọi người quỳ gối xuống đất, thân thể ngay ngắn ngẩng đầu lên, mỗi một chữ đều rít qua kẽ răng, “Vương gia! Nô tì là Trắc phi do hoàng hậu khâm điểm, là đại tiểu thư Minh gia, hiện giờ lại bị một tiện tì vũ nhục như thế, đây là vương gia muốn buộc nô tì đi tìm cái chết thật sao?”

“Thân thể bốn vương không khỏe, không dựa vào Mộc Mộc, thì thân thể đứng không thẳng được, hóa ra Trắc phi của bốn vương hiền lương thực đức như thế, hừ!” Thanh âm Phượng Kính Dạ không lớn, thậm chí bởi vì thân thể suy yếu mà có vẻ chậm chậm, nhưng phượng mâu lại lộ ra lạnh lùng, giọng điệu lạnh bạc, rõ ràng là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt sắc nhưng sinh ra vẻ bạc tình lãnh khốc, “Ghen tị, miệng lưỡi khiêu khích như vậy, thất xuất hựu thê thì Minh Dung người đã chiếm lấy hai điều rồi đó.”

Rõ ràng Lâu Hướng Văn ỷ sủng mà kiêu, không để Dung Trắc Phi vào trong mắt, không hành lễ cũng không thỉnh an, nhưng lời Phượng Kính Dạ vừa nói ra, sự thật lại hoàn toàn bị đảo ngược trở lại, Lương Viên híp mắt nhìn thoáng qua biểu cảm cực kỳ vô tội của Lâu Hướng Văn, nhìn không ra chuyện lại phát sinh thể này, có thể để Phượng vương gia một lòng bảo vệ đến như thế sao.

Cũng không thèm nhìn Dung Trắc Phi đang liếc mắt một cái quỳ ở trên mặt đất, ngữ điệu lạnh như băng của Phượng Kính Dạ chợt chuyển sang ôn nhu, thậm chí còn ẩn chứa ý cười, “Mộc Mộc, đỡ bốn vương đi qua Lưu gia.” Chữ “đỡ” âm lượng lại tăng thêm vài phần, khiến người xung quanh hiểu rõ bệnh tình nghiêm trọng của Phượng Kính Dạ.

“Dạ, vương gia.” Lâu Hướng Văn đáp ứng, đôi trắng thay đen, hôm nay xem như bản thân được mở mang kiến thức rồi.

“Thế nào, bốn vương nói người không có việc gì sẽ không có việc gì mà.” Ái muội đem toàn bộ sức nặng đều dựa vào trên bờ vai của Lâu Hướng Văn, Phượng Kính Dạ cười một cách đắc ý.

“Vương gia, người đây là nói trắng thành đen, nói đen thành trắng à.” Hừ hừ hai tiếng, Lâu Hướng Văn trợn trừng mắt, tỏ vẻ bản thân cực kỳ khinh thường.

Phượng Kính Dạ lắc đầu, không cùng Lâu Hướng Văn đấu võ mồm, cho dù thắng, khẳng định Tiểu Mộc đầu sẽ mất hứng, bản tính thích đùa giỡn kia sẽ lùi về trong mai rùa, đến cuối cùng vẫn không nên ép buộc chính mình quá, huống chi xem cô có biểu cảm phong phú như vậy cũng là một loại hưởng thụ.

61. Chương 61: Giá Của Mạng Người

Bởi vì xảy ra hỏa hoạn đêm qua ở Lưu gia, nên sáng sớm đã đem thi thể của Lưu Đại đi hạ táng, để nhập thổ vi an, mà linh đường thì chuyển sang trong một ngôi nhà cách vách không xa của thúc bá. Giờ phút này, người đưa tang cũng đều đã trở lại, người mẹ lớn tuổi của Lưu Đại bị bệnh nên đang nằm ở trên giường, con Lưu Đại cùng với nương tử đều ở trong sân.

Lôi Bôn đã đi thông báo trước chỗ cho Phượng Kính Dạ để đi tới nơi, mọi người Lưu Gia giờ phút này đều cung kính quỳ trên mặt đất, dân chúng của triều đại Tổ Nguyên đều trầm nghĩ, Phượng vương gia giống như chiến thần nhất phương, uy danh lan xa, làm kinh sợ hàng ngũ địch, giống như một nhân vật Thần Đế tôn quý đã đến, chính là điều mà tất cả mọi người không dám nghĩ đến.

Minh Dung quỳ trên mặt đất, rõ ràng là mặt trời chói chang đang nhô cao, nhưng khắp người lại thấy lạnh lẽo, phạm vào tội thất xuất liền có thể bị hưu thê, một khi nghĩ đến chuyện như vậy, nước mắt ủy khuất giờ phút này từ trên mặt lăn lăn xuống dưới, Minh Dung ngẩng đầu oán hận nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn đang được Phượng Kính Dạ vòng khủy tay quanh người đầy thân mật, hận không thể uống máu của ả, ăn thịt của ả để tiêu trừ mối hận trong lòng.

“Người đời đều nói Phượng vương gia phong thần tuần lã, tao nhả tôn quý lại không ngờ tới thiên vị ột tiện tì như vậy, ủy khuất cho Dung tẩu tẩu rồi.” Lương Viên cảm thán mở miệng, nhanh khom người xuống giúp đỡ Minh Dung đứng lên, trong đôi mắt xéch đen thẳm kia không biết đang suy nghĩ chuyện gì, mà khuôn mặt vẫn như trước cứ đối đáp với Dung Trắc Phi với vẻ đầy đau lòng cùng thân thiết, “Dung tẩu tẩu vẫn nên đi về trước đi.”

“Không, ta mới là nữ chủ nhân của Phượng vương phủ, là trắc phi vương phủ được hoàng hậu khâm điểm!” Minh Dung một phen đẩy Lương Viên bên cạnh ra, hung hăng nắm chặt nắm tay, sau đó kiêu ngạo ngẩng đầu lên, “Tiểu Nha, dìu bản phi đi qua!”

Lương Viên đứng tại chỗ nhìn Dung Trắc Phi lộ vẻ vênh váo hung hăng đầy kiêu ngạo hướng về phía Lưu Gia đi tới, cười lắc đầu, thanh âm trong trẻo cất lên, “Tô Bình, người nhớ kỹ chưa, chỉ cần nữ nhân nhu nhược hơi chút yếu thế là có thể lấy được sự đồng tình cùng bảo hộ của nam nhân, Dung Trắc Phi quá kiêu ngạo cứ tự ỉnh đúng, nên nàng ta mới gặp thất bại.”

“Chủ tử, Phượng vương gia chỉ vì thế mà để ý đến Lâu Hưởng Văn sao?” Tướng mạo Tô Bình lộ ra vài phần chanh chua, lúc này ngẩng đầu lên trong ánh mắt lộ vẻ xem thường tựa như lúc đầu chính mình cùng Lâu Hưởng Văn giao tranh với nhau tại trong cung.

Diện mạo có thể xem là trung bình, lại không có gia thế bối cảnh, người cũng thô tục không biết phép tắc, ngày đầu tiên tiến cung liền cùng hoàng hậu nương nương trở mặt, giờ lại còn chống đối Dung Trắc Phi, Tô Bình nhìn ra cách làm của Lâu Hưởng Văn thực sự rất không thông minh, cho dù vương gia có bảo vệ khôn khéo như thế nào, thì cũng không có khả năng luôn luôn che chở nàng ta, mặc kệ Vương gia hay là Minh gia, chỉ cần động động ngón tay thì Lâu Hưởng Văn sẽ chết không có mồ chôn.

“Phượng vương gia rất khôn khéo, che đậy quá giỏi làm người khác nhìn không thấu, nếu nói hấn để ý Lâu Hưởng Văn hẳn sẽ không trắng trợn tỏ rõ sủng ái với Lâu Hưởng Văn, đẩy nàng ta vào đầu sóng ngọn gió, khiến vương gia cùng Minh gia trực tiếp đem mũi nhọn nhắm vào nàng ta, cho nên chúng ta cứ im lặng xem xét mọi chuyện là được rồi.” Lương Viên cười nhạt một cái, xoay người đi, dáng vẻ thông thả đầy tao nhã liền rời khỏi, nàng không phải là nữ nhân bất tài chỉ có đức hạnh như người cổ đại này, Lương Viên bộc lộ rõ tài năng là vì nàng có trí tuệ của người hiện đại, nhưng còn Lâu Hưởng Văn, Lương Viên kiêu ngạo cười, cô gái này nàng không để vào trong mắt mình.

Tô Bình đi theo sau lưng Lương Viên, đứng cách không xa thì xe ngựa chạy tới, quay đầu lại nhìn, nếu giống như chủ tử đoán, vậy Phượng vương gia hẳn đem Lâu Hưởng Văn trở thành lá chắn, là vì muốn bảo hộ người nào khác sao?

“Vương gia, thân thể người không tốt, chuyện an ủi Lưu gia hãy để cho nô tì làm thì tốt hơn, vương gia vẫn nên bảo trọng thân thể.” Dung trắc phi kiêu ngạo mở miệng, khinh thường thoáng nhìn qua Lâu Hưởng Văn, váy hoa lệ dài giống như hoa Mẫu Đơn nở rộ, mang theo vẻ kiêu ngạo cùng tôn quý trực tiếp đi tới

bên người Phượng Kính Dạ, nàng mới là nữ chủ nhân của Phượng vương phủ, mới là nữ nhân chân chính có tư cách đứng bên cạnh vương gia!

Phượng Kính Dạ đã đến thăm viếng, rồi đem mọi sự tình từ đầu đến cuối nói rõ một lần, bất chợt ho khan hai tiếng, giờ phút này ngồi ở ghế tựa, cho dù suy yếu nhưng vẫn tao nhã đến chói mắt, cứ như trước khiến người cả phòng không dám nhìn thẳng, sắc mặt người Lưu gia đều nhìn lên phía trên, trước mặt đã không còn lộ ra vẻ oán hận cùng phẫn nộ, càng tăng thêm vẻ khoan dung, hướng chi sau khi hiểu sự tình, Phượng Kính Dạ mang đến hai xe ngựa chứa đầy đồ đạc gì đó, ba đời Lưu gia có thể không cần lo đến áo cơm rồi.

Nếu Phượng Sở Thiên đưa tới thứ này nọ, Lưu gia cùng mọi người hàng xóm chung quang sẽ cho rằng Phượng Sở Thiên dùng bạc mua mạng người, nhưng Phượng Kính Dạ vừa ra mặt liền khác hẳn, hẳn có danh tiếng trong chốn dân gian, hơn nữa trước cách ăn nói tao nhã khiến mọi người thành tâm khuất phục, vừa kính nể vừa tăng thêm một phần cảm thán.

“Mộc Mộc, không có thấy Vương gia ho khan sao? Còn không mau đi bưng một tách trà qua hả!” Đuôi lông mày của Dung trắc phi nhíu lại, hừ lạnh ra mệnh lệnh với Lâu Hưởng Vân.

Ho khan kia không phải dùng để xem để nghe ư! Bất quá lúc này Lâu Hưởng Vân tự nhiên đồng ý rất muốn đứng cách xa xa Phượng Kính Dạ, cho nên nghe Dung Trắc phi nói bóng dáng liền nhanh chóng lác mình rời đi, tốc độ cực nhanh khiến Phượng Kính Dạ vốn giả vờ ho khan trực tiếp chuyển sang khụ rất thật lòng, Tiểu Mộc đầu nghĩ như vậy có thể chạy trốn khỏi hay sao?

Lâu Hưởng Vân biết Dung Trắc Phi kia không thật sự muốn mình đi bưng trà, cho nên cũng theo ý của Dung Trắc Phi cứ dùng thời gian ở trong sân quan sát cho hết.

“Cô nương, thỉnh chờ, không có trà gì ngon khiến cô nương chê cười rồi.” Thanh âm nương tử Lưu Đại có chút khàn khàn, đang đốt giấy vàng mã, nhưng động tác lại nhanh nhẹn đi tìm lá trà cùng chén trà ra, tuy rằng người rất tiêu tụy nhưng trong mi mắt lại lộ ra sắc thái vui mừng.

Mà cách đó không xa mẹ của Lưu Đại nằm ở trong phòng, chuyện ở bên ngoài sảnh đều để cho các nam nhân lo liệu, cho nên nữ nhân giờ phút này đều tụ lại trong phòng, thanh âm tuy rằng đè nén rất nhỏ nhưng vẫn cứ truyền ra, không muốn để lão nhân gia dừng quá thương tâm mà chăm sóc thân thể, người chết không thể sống lại bất quá Phượng vương gia tặng mười mẫu ruộng tốt không nói còn có hai gian cửa hàng, vài vốc lương thực đều có nhưng lại giấu năm trăm lượng ngân phiếu, cuộc đàm luận đều có thể nghe ra được sự thèm khát trong sắc mặt vui mừng, mà thanh âm của mẹ Lưu Đại cũng vang lên một chút.

Lâu Hưởng Vân đứng ở chỗ cửa sổ được làm bằng thép nhìn ra hậu viện, một người mới xuống mồ, nhưng khi có tiền tài tùy thân trong người lập tức liền hóa giải bi thương cùng thống khổ, có lẽ những suy nghĩ bản thân cứ luẩn quẩn trong lòng, người đã chết, đương nhiên người sống phải lo lắng về sau mình phải đi như thế nào, phải sống thế nào bây giờ, nhưng Lâu Hưởng Vân cảm giác bản thân có lẽ quá cố chấp ích kỷ, cô tùy rằng Lương Thiện, nhưng người không phạm ta ta không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, tuyệt đối nợ máu phải trả bằng máu, hôm nay người chết chính là người mình quan tâm, Lâu Hưởng Vân sẽ không hối hận bằng mọi giá bất kể đó trả lại hết.

62. Chương 62: Sĩ Nhục Thiên Thiên

“Cô nương, vương gia phải về cung rồi.” Lôi Bôn tìm đến, tuy rằng là thị vệ thống lĩnh vương phủ nhưng đối với Lâu Hưởng Vân, Lôi Bôn luôn luôn tỏ rõ tôn kính.

“Ừ, đi thôi.” Thở dài một hơi, Lâu Hưởng Vân xoay người đi theo sau Lôi Bôn cùng nhau đi tới hướng về cửa lớn, vẫn giống như lúc ban đầu, các thân thích của Lưu Gia quỳ trên đất, mang ơn cung tiễn Phượng Kính Dạ còn đang mang bệnh lại đến chỗ những thường dân nhỏ bé này cúng bái.

“Vương gia, nô tì cũng muốn đi theo vương gia tiến cung, để hầu hạ chăm sóc cho vương gia.” Trước xe ngựa, Dung trắc phi lại mở miệng, ánh mắt chấp nhất cứ nhìn về phía Phượng Kính Dạ, nhìn lướt qua Lâu

Hương Văn đầy xem thường, dáng vẻ kiêu ngạo cho thấy rõ thân phận cùng lập trường của mình, “Chuyện này vốn là trách nhiệm của nô tì”.

“Bổn vương nhớ lúc trước đã từng cấm Minh Dung người ra khỏi viện mà.” Phượng Kính Dạ cao lớn đứng vững chãi dưới ánh mặt trời, trên trán lộ ra dáng vẻ anh tuấn cùng lãnh ngạo, ánh mắt sắc bén của hắn làm cho người ta sợ hãi.

Dung trắc phi vừa mới còn kiêu ngạo thị uy, trong phút chốc lại trắng bệch một mảnh, tuy rằng ngày đó đi Quan Âm miếu dâng hương vốn không phải bản thân mình tiết lộ tin tức, nhưng vương gia lại đem tội danh đẩy lên trên người mình, thậm chí còn tra rõ toàn bộ nô bộc trong viện, cũng cấm bản thân mình không được bước ra khỏi viện dù chỉ một bước.

“Xem ra cần phải nhớ thật kỹ lưỡng rồi, người quản lý quy tắc không chỉ Mộc Mộc, bổn vương chỉ bị trọng thương dẫn đến hôn mê, thế nên mệnh lệnh bổn vương liền không còn người nào nghe sao?” Âm thanh trong trẻo thậm chí còn lộ ra ý cười, từ xa nhìn lại, dáng vẻ oai phong văn nhã đầy cao quý, trong ánh mắt quyền uy chưa đầy dáng vẻ tà mị điên cuồng, nhưng lời nói của Phượng Kính Dạ chỉ trong nháy mắt đã đánh Minh Dung vào trong vực sâu không đáy, “Lúc này Bổn vương nghĩ đến mặt mũi của Minh thừa tướng nên không truy cứu, nhưng về sau...”

Lời Phượng Kính Dạ nói vẫn chưa xong, cả người Dung trắc phi lạnh đến phát run, bước chân nhịn không được liền lui về phía sau một bước, hai tay lay động, muốn mở miệng phản bác nhưng dưới khí thế uy nghi của Phượng Kính Dạ, thế nên không thể nào nói ra một chữ.

“Tiểu Mộc đầu, ngươi còn muốn lễ mễ tới khi nào, dù bổn vương lên xe ngựa hồi cung.” Khác với khi đối mặt Dung trắc phi lãnh huyết vô tình, Phượng Kính Dạ nhướng mày sao cười, thấy Lâu Hương Văn cứ lắc đầu lằng nhằng hoài, nàng ta chỉ xoay người đi lấy một tách trà mà nghĩ có thể trở về Phượng vương phủ được à.

Bị Dung trắc phi dùng ánh mắt nhìn như thiên đao vạn quả nhắm thẳng đến bản thân mình đang bước tới, Lâu Hương Văn nở nụ cười vụn vụn đầy xấu xí, tiến đến đỡ lấy Phượng Kính Dạ đi lên xe ngựa, thị vệ được mang theo từ trong cung ra ngoài cũng đều đã lên xe ngựa, nghe theo mệnh lệnh của Lôi Bôn liền dần dần hướng thẳng về phía hoàng cung mà đi tới, chỉ còn một mình Dung trắc phi với ánh mắt oán hận đầy độc ác đứng ở ngoài cửa lớn của Lưu Gia.

“Tiểu Mộc đầu, mới vừa rồi ngươi chạy đi rất nhanh, vậy trà đâu rồi?” Phượng Kính Dạ tựa vào trong xe ngựa nghỉ ngơi, mí mắt khép hờ, cười tủm tỉm mở miệng nói.

“Vương gia, nô tì chính là do người làm cho bị người khác căm ghét, nên người cứ bị ho khan mãi đi, rõ ràng người biết rõ tại nơi tây phương còn có một người đang chờ ở đó.” Lâu Hương Văn sờ sờ trên cánh tay, chỉ thiếu chút nữa đã dựng đứng hết da gà rồi, cô biết hôm nay Phượng Kính Dạ đến Lưu Gia là để diễn kịch, nhưng vương gia làm ra dáng vẻ kia, còn nhập vai quá giống nên lừa gạt cả một đám già trẻ cả nhà Lưu gia kia làm đỏ hết cả hốc mắt, hoàn toàn biến Lâu Hương Văn thành kẻ ghê tởm.

Phượng Kính Dạ vẫn cười híp mắt như trước, vẫn biểu lộ ra khuôn mặt tuấn tú, nhưng nhìn thế nào cũng đều có hơi vụn vụn, Phượng Kính Dạ thấy vẻ căm ghét không ngừng lộ ra mặt của Lâu Hương Văn, bất đắc dĩ thời dài một tiếng, vì sao lời nào thốt ra khỏi miệng cũng đều khiến Tiểu Mộc đầu căm ghét mình như thế chứ?

“Vương gia, người nói chuyện cứ giống như một mạng người không hề tồn tại vậy, phỏng chừng lúc này người Lưu Gia đều đang điếm tiền, còn ai thêm quan tâm đến thi thể rét lạnh của Lưu Đại chứ.” Lâu Hương Văn chép chép miệng, có hơi xúc động, mạng người thật sự không đáng giá bằng tiền đến như vậy sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, Lâu Hương Văn không ngừng chăm chú nhìn Phượng Kính Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần, bỗng trong đầu chợt lóe sáng, nhích lại gần một chút, Lâu Hương Văn liền xù lông trực tiếp đánh về phía Phượng Kính Dạ, nghiêng răng nghiêng lợi, “Vương gia, chuyện hôm nay có phải người cố ý hay không, cố ý mang theo nhiều tiền đó đến để cấp cho Lưu Gia.”

Phượng Kính Dạ mở mắt ra, trong con ngươi đen thâm thúy lộ ra vẻ ôn nhu, ngón tay thon dài như ngọc nhẹ nhàng dừng lại trên mặt Lâu Hương Văn, vuốt đuôi lông mày đang nhú lại ảo não của cô, than nhẹ một tiếng, “Mộc Mộc, mạng người đều đáng giá, nhưng cũng có một số điểm máu chốt, giống gã nô tài

ở trong cung bị đánh chết hôm nay, hẳn bất quá là bị Tam hoàng phi dùng làm một công cụ để bôi đen Phượng vương phủ, không phải chết ở trong cung thì cũng sẽ chết ở nơi khác, hay ở chỗ nào đó của phủ Tam hoàng tử, cho nên Mộc Mộc à, sự thiện lương của người hãy đặt lên trên người bốn vương đi.”

Phượng Kính Dạ có thể nói là đã hao tổn nhiều tâm trí trong lòng mình, hẳn không muốn Lâu Hướn Vãn vì chỉ một gã nô tài bị đánh chết mà có những suy nghĩ không tốt gì đó, nàng đã trốn tránh mình quá lâu rồi, lại biết chuyện ở trong cung đầy rẫy máu tanh cùng hắc ám, e rằng lại trốn càng xa hơn, nhưng mặc kệ trong cung hay là dân gian, kỳ thực đều giống nhau, ý thế hiếp người, ý mạnh hiếp yếu. Ở trong cung, một mạng người có thể bị chủ tử tùy ý lợi dụng mà xóa bỏ, ở dân gian, một mạng người có thể dùng tiền bạc để mua.

“Vương gia, nhất định bất tự chúng ta không hợp, đời trước chắc là cừu gia đó!” Lâu Hướn Vãn ỉu xiu đầy oán giận nói một câu, bản thân lại co rút ngồi ổn định vị trí của mình, dù có chút không cam lòng, nhưng so với Phượng Kính Dạ nàng càng hiểu rõ vương triều phong kiến này đầy rẫy bóng tối, nếu nói quyền lợi con người ở thế giới hiện đại chỉ là một câu nói suông, thì không cần nói đến chuyện sinh tồn khắc nghiệt ở cổ đại, nàng không nghĩ sẽ để hai tay mình dính đầy máu tươi cùng sinh mạng, nhưng mà vương gia cứ lúc nào cũng kéo bản thân mình từng bước lui xuống nước, kéo vào lốc xoáy hắc ám này.

Càng nghĩ càng buồn bực, Lâu Hướn Vãn nhướn mắt trông tà tà, trừng to nhìn Phượng Kính Dạ, kẻ đầu sỏ gây nên mọi chuyện!

Phượng Kính Dạ thấy Lâu Hướn Vãn không nói chuyện cứ im lặng, bỗng cười vang lên, tâm tình cực kỳ sung sướng, so với trước kia thì Tiểu Mộc đầu luôn hèn mọn cúi đầu khi đối mặt với mình, giờ phút này tính tình Tiểu Mộc đầu biểu lộ ra như vậy, đúng là hợp với tâm ý của bản thân mình.

Đoàn xe tiến thẳng đến Phượng vương phủ đã biến mất không còn nhìn thấy nữa, thân thể Dung trắc phi đứng thẳng lên, hít vào thật sâu, cơ hồ cảm một ngụm đến trắng toát, lại như trước lộ vẻ nuông chiều, “Tiểu Nha, cùng bản phi đi đến Minh Gia một chuyến!”

Về phần Lâu Hướn Vãn, trong ánh mắt Minh Dung tràn đầy sát khí lạnh giá, vốn dĩ khuôn mặt xinh đẹp giờ trở nên vằn vẹo, tiện tì này, mình nhất định phải đem ả nghiền nát xương thành tro, chết không chỗ chôn.

Minh phủ thừa tướng.

Thư Phòng.

“Phụ thân, người nói vào sáng nay Phượng vương gia thổ huyết rất cuộc là thật hay giả?” Thân là trưởng tử Minh gia, Minh Lam đang ngồi ở ghế tựa, hơi lộ vẻ âm trầm, trên mặt lộ ra một đôi mắt hình tam giác nhọn hơi xéch lên, ngũ quan trên mặt của hắn vốn dĩ cũng xem là khôi ngô tuấn tú, nhưng mà cả người lại luôn luôn mang một cỗ âm khí lạnh lẽo, làm cho người ta nhìn liền cảm thấy có vài phần không thoải mái.

“Ngoại trừ Tư ngự y ra, còn có hai ngự y cũng thay nhau kiểm tra cho Phượng vương gia, thật đúng là gân mạch bị tổn thương nghiêm trọng, theo trình thám bẩm báo thì đúng là do chuyện tình lúc trước ở Quan Âm miếu mà bị thương, bằng không thái tử cũng sẽ không giục ngựa ở trong kinh thành lao như điên đâm chết Lưu Đại.” Minh thừa tướng híp mắt, lộ vẻ thông minh lanh lợi cùng với suy tính, có thể ngồi vào chức vị Thừa tướng, Minh thừa tướng đương nhiên cũng đa mưu túc trí gian xảo, cân nhắc chuyện chu toàn, “Chẳng qua hiện nay biên quan đang hỗn loạn, Phượng vương gia lại bị thương tổn như vậy, thời cơ quá mức trùng hợp, cho nên khó mà phân biệt.”

“Muội muội gả đến Phượng vương phủ, nhưng mà Phượng vương gia lại vẫn như cũ không hề tiếp cận với Minh gia của chúng ta, hừ, thật sự không biết tốt xấu là gì.” Minh Lam cũng đoán không ra tâm tư của Phượng Kính Dạ, nét mặt âm u, ngũ diệu lại oán trách, ngày đó Minh gia đem Minh Dung gả đến Phượng vương phủ, vốn cho rằng ít nhất sẽ là một Chánh Phi, nhưng không nghĩ đến thành Trắc phi, đây đã khiến cho Minh gia bất mãn.

Minh thừa tướng cũng có quyết định của chính mình, hiện nay hoàng đế không để ý đến triều đình, một lòng lo luyện đan, thái tử cùng Tam hoàng tử cứ đấu tranh gay gắt, mà Minh Thừa Tướng sớm đã đặt mọi chuyện vào Phượng Kính Dạ đang nắm binh quyền trên cảnh cao kia, chỉ cần Phượng Kính Dạ đứng ở một

phương nào, thì phương đó có tỷ lệ chiến thắng tăng cao, nhất định ngày sau thế nào thì thái tử cũng sẽ lên làm tân đế, nên Minh Gia cũng sẽ chiếm vị trí bất bại.

Nhưng mà Minh Thừa Tướng cũng buồn bực vì Phương Kính Dạ thông minh tà mị, Minh Gia đã biểu lộ lập trường đứng ở bên Phương Kính Dạ, nhưng mà hắn không hề tiếp cận lại cứ trì trệ gây bất hòa với Minh Gia, này cũng dẫn đến chuyện Minh Thừa Tướng ở trong triều bị Vương gia đả kích, lại cứ tiến thoái lưỡng nan không thể hoàn toàn nương nhờ vào khi thấy thái độ không minh bạch của Phương Kính Dạ, làm cho lập trường của Minh Thừa Tướng luôn ở thế bị động làm ông cực kỳ xấu hổ.

“Phụ thân.” Từ phía xa, nghe được thanh âm truyền tới của Minh Dung, trong thư phòng của Minh Thừa Tướng với Minh Lam cũng đều lập tức ngừng cuộc thảo luận, Minh Lam đi về phía trước mở cửa, nhìn thoáng qua Minh Dung, đối với việc gả đến Phương Vương Phủ, một chút tin tức dò la cũng không phát hiện được, thậm chí cũng không biết muội muội có được sủng ái, Minh Lam cũng không vui lắm, “Sao muội lại trở về?”

“Phụ thân, đại ca.” Minh Dung đi đến, nhìn về phía phụ thân đang ngồi ghé tựa, bỗng nhiên vành mắt lộ ủy khuất, theo sau đó thoáng hiện khóe mắt tàn nhẫn, liền mở miệng: “Phụ thân, con muốn người giúp con đem tiện nhân Lâu Hường Văn ấy cấp giết! Tốt nhất là ngũ mã phân thân, khiến ả ta chết không tử tế.”

“Một nha đầu vương phủ, ngươi phải trở về để cho Minh Gia hỗ trợ xử lý, muội muội, ngươi chính là trách phi của Phương vương phủ mà..” Minh Lam cau mày, chán ghét nhìn Minh Dung, bất quá thấy nàng hốc mắt đỏ, ngữ điệu cũng dịu lại một chút, “Được rồi, khóc cái gì, bất quá chỉ là một tiện nhân tùy tùng thôi.”

Đại nội tổng quản thái giám Hầu Bảo tự đích thân từ trong hoàng cung đến đón nha hoàn Phương vương phủ để chăm sóc cho Phương vương gia, có lẽ trước kia tất cả mọi người sẽ không để ý, chỉ là nam nhân thôi mà, toàn bộ tỷ nữ nha hoàn trong phủ đều là của chính mình, nhìn trúng người nào cứ lôi lên giường ngủ, cho dù truyền ra ngoài, bất quá cũng là một câu chuyện lý thú mà thôi.

Nhưng Lâu Hường Văn lại không giống thế, nàng dĩ nhiên có thể đi vào cung đặc biệt được ở gần bên cạnh chăm sóc Phương Kính Dạ, vậy thì nói rõ ra nàng tuyệt đối chính là tâm phúc của Phương vương gia, có thể khiến tên Phương vương gia tà mị ngang ngạnh tín nhiệm một nha hoàn, hơn nữa ngày đầu tiên Lâu Hường Văn tiến cung liền bắt kính với Vương hoàng hậu, cự tuyệt bà đem cung nữ tâm phúc đưa đến để tiện việc hành động, khiến mọi người hiểu rõ Lâu Hường Văn không chỉ là không có đầu óc, mà còn tự cho bản thân mình là người thông minh, ở trong cung liền lập uy cả mệnh lệnh của Vương hoàng hậu cũng dám không tuân, việc này đã làm một nha hoàn về sau ở trong cung sẽ không có người nào dám bắt kính với nàng.

Sáng sớm ở Ngự Thiện Phòng cùng với người phủ Tam hoàng tử xung đột công kích lẫn nữa, trực tiếp đánh chết một gã sai vặt ở quý phủ Tam hoàng tử, càng nói rõ ra thân phận của Lâu Hường Văn không phải là nhỏ, dám trở mặt cùng Vương hoàng hậu và phủ Tam hoàng tử, đây nói rõ ra lá gan của nàng rất lớn nên được Phương vương gia ngầm đồng ý cho làm xằng làm bậy.

“Người ở tại trong cung, thị vệ hoàng thất đều có ở đây, Kỳ Lân Điện lại càng vô phương, cả Vương hoàng hậu cũng không tiếp cận được, muốn giết cũng không đơn giản như vậy.” Minh Thừa Tướng do dự, Phương vương gia thoát nhìn cả ngày cứ mỉm cười, ưu nhã, nhưng căn bản chính là một người có tính tình tà mị không thích bị trói buộc, đặc biệt nguy hiểm, muốn động Lâu Hường Văn cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

“Vậy thì đem người dẫn ra ngoài cung giết.” Minh Dung âm độc mở miệng nói, biểu cảm vạn vật vô cùng dữ tợn, hận không thể lập tức đem Lâu Hường Văn kéo đến trước mặt mình, tùy ý bản thân xử trí.

Minh Lam suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nở nụ cười âm tà, “Biện pháp như thế, không cần dùng với một tiện tì, chỉ sợ những người khác đều sẽ đến ức hiếp trên đầu Minh Gia chúng ta, Mã Chí Ninh không phải có định ước cùng với một nha hoàn ở Phương vương phủ sao, muội muội, ngươi nghĩ biện pháp làm cho bọn họ lập tức thành hôn, đến lúc đó tiện nhân Lâu Hường Văn nhất định sẽ về lại vương phủ, muốn lóc thịt người thì đơn giản hơn.”

“Hôn sự là do Vương hoàng hậu định ra, Dung Nhi, con đi một chuyến đến phủ Tam hoàng tử, chuyện này cần phải để Vương hoàng hậu ra mặt.” Minh Thừa Tướng híp mắt cân nhắc thật kỹ lưỡng, Phương Kính Dạ cũng không có quý trọng gì với Minh Gia, cho nên Minh Thừa Tướng đương nhiên cũng muốn hảo hữu

cùng với Vương gi, tạm thời không cần có thể làm cường, nếu Tam hoàng phi bằng lòng hỗ trợ, nói như vậy Minh Gia cũng đồng ý cùng với Minh Gia có quan hệ thân thiết.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt Minh Thừa Tướng đầy nếp nhăn cũng hiện lên một chút căm hơn với Phượng Kính Dạ, nếu như Phượng vương phủ bằng lòng, Minh Gia sao lại có thể yêu cầu kết hảo với Vương gia, nhưng mà sự thực lại cứ một mực như thế, khiến cho Minh Thừa Tướng không thể cứ mãi lúng túng bị động ở một chỗ hoài.

“Đúng, con biết rồi.” Minh Dung khẽ gật đầu, nhanh chóng xoay người ly khai thư phong, trong đầu có một dòng oán khí đang dồn nén.

Mà giờ phút này trở lại hoàng cung, Kỳ Lâm Điện, Phượng Kính Dạ liếc xéo mắt nhìn Phượng Sở Thiên đã sớm chờ một trong điện, “Người cứ rảnh rỗi như thế ư? Muốn phê duyệt tấu chương thì đi Ngự Thư Phòng đi.”

Đối với chuyện lúc trước Phượng Sở Thiên cùng Lâu Hưởng Văn đã từng hiểu thấu nhau mà không cần nói, trò chuyện trong bầu không khí thật vui, Phượng Kính Dạ vẫn ghi nhớ ở trong lòng, giờ phút này không chút khách khí luôn muốn đuổi người.

“Những lời đồn nhảm trong kinh thành đã giải quyết xong, nhưng mà lời đồn ở ngoài kinh thành lại càng thêm phiền lòng.” Phượng Sở Thiên rộng lượng hơn Phượng Kính Dạ, giọng cười cất cao, trái lại không để ý đến lời xua đuổi của hắn, trực tiếp để Hầu Bảo dâng trà, sau đó chăm chú nhìn Phượng Kính Dạ, xoay chuyển chủ đề, cười mở miệng, “Yên tâm, ta cũng không đến cầu xin người, Mộc Mộc, trước đó người nói người có biện pháp tốt mà.”

“Ừ, ừ.” Lâu Hưởng Văn gật đầu, so với tâm tư phức tạp cong cong queo queo của Phượng Kính Dạ, Phượng Sở Thiên lại có vẻ thẳng thắn hơn nhiều, quả là phong thần tuấn lãng hào hiệp, đúng là hiếm có bậc con trai nối dõi hoàng gia, trong lòng đầy Nghĩa Bạc Văn Thiên (người đầy chính nghĩa) khiến Lâu Hưởng Văn không ít thân thiết, làm sao giống với vương gia nhà mình, không chỉ tính kế đi còn phải dùng mưu lại, lừa gạt chính mình, hiện giờ hắn cũng nên ném trải mùi vị bị người lừa gạt đi!

Phượng Kính Dạ chẳng qua chỉ mím môi cười, ánh mắt long lanh như phát sáng nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, chuyên chú lại thâm trầm, phượng mâu tựa hồ tỏ sáng lóng lánh xinh đẹp nhưng cũng thâm sâu vô cùng, nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, làm nàng cơ hồ có loại xúc động muốn chạy trốn.

Bản thân cảm thấy bị chột dạ? Trong lúc đó chính mình cùng Phượng Sở Thiên lại không có gian tình! Không đúng, cho dù có gian tình gì, chuyện kia cùng vương gia không có quan hệ! Lâu Hưởng Văn ưỡn thẳng dáng người nhỏ bé của mình, chính ta là một người quan minh chính nghĩa, nhưng nhìn trong tâm mắt Phượng Kính Dạ cứ nóng bỏng như vậy, cảm giác mặt mình từng chút từng chút nóng lên.

“Có biện pháp nào tốt, nói ra để cho bốn vương xem xét kỹ.” Rốt cuộc, sau đó cả cổ của Lâu Hưởng Văn cũng đều đỏ bừng hết, Phượng Kính Dạ thu hồi ánh mắt, cười mở miệng, trong ngữ điệu mỉa mai hoặc mang theo vẻ sùng nịch cùng dung túng, khiến Lâu Hưởng Văn lại chẳng biết tại sao, cảm thấy thoáng chột dạ.

“Mộc Mộc, nói đi, là biện pháp gì tốt.” Phượng Sở Thiên tự nhiên sẽ không tham gia vào cuộc tình cảm giữa Lâu Hưởng Văn cùng Phượng Kính Dạ, tuy rằng hơi bất ngờ nhìn thấy vẻ chịu đựng của Kính Dạ, cũng là một sự kiện thống khoái, nhưng Phượng Sở Thiên hiểu rõ tính tình của Phượng Kính Dạ, bản thân thống khoái được một lần, thì sau đó e rằng sẽ gặp rủi ro đến mười lần.

Bản thân đúng là một người khổ say mà, quả là tổn thương đến tế bào não nhỏ bé của mình rồi! Lâu Hưởng Văn nhìn chăm chú vào Phượng Kính Dạ đang rất ung dung, lại thoáng nhìn qua thấy vẻ mong chờ của Phượng Sở Thiên, bỗng nhiên thấy vô cùng bi thống, phát hiện bản thân đúng là vẫn dính vào trận lốc xoáy cực lớn cứ mãi kéo dài này, nhưng mà bây giờ, làm thế nào mới có khả năng không nhận số mệnh này!

“Kỳ thực biện pháp này rất đơn giản, Vương Trọng Sơn đem lời đồn đại vô căn cứ này phát tán ra ngoài, đơn giản là vì muốn tổn hại thanh danh của thái tử điện hạ, giờ chúng ta cần phải làm chính là làm sáng tỏ sự thật này, cho nên cần tìm một con đường đi nhanh nhất, thậm chí có thể cản trước việc Vương Trọng Sơn xuống tay hạ thủ, như vậy thì dân chúng mới suy xét theo quan điểm chủ quan của mình, dù có nghe Vương Trọng Sơn đem lời đồn đại vô căn cứ làm bẩn thanh danh điện hạ, thì cũng sẽ không tin, trái lại, nếu cứ cố ý kích động thêm một chút, thể phản tác dụng nhận lấy việc Vương gia cố ý nói xấu thanh danh thái tử.”

Ở hiện đại, tin tức truyền mau lẹ vô cùng, chỉ cần chú tâm vào một người, không quá mười phút thì có thể thông qua Internets TV làm cho cả thiên hạ đều biết, ở cổ đại, tin truyền đi chậm hơn rất nhiều, cho nên Lâu Hướng Văn mới có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Phượng Kính Dạ cười tủm tỉm nhìn Lâu Hướng Văn nói chuyện rành mạch, trong ánh mắt mang theo vẻ thỏa mãn cùng kiêu ngạo, so với việc toàn thắng quân địch ở chiến trường càng làm cho Phượng Kính Dạ càng cảm thấy cao hứng, là một loại vui sướng trong đau khổ, thậm chí khiến Phượng Kính Dạ có loại cảm xúc đây là đáng về nữ nhân đứng đầu của Ngô gia, đây là tiểu Mộc đầu của hần, lại chói mắt như thế, vừa trầm tĩnh như nước lại lộ ra ánh sáng rực rỡ.

“Không thể thông qua quan phủ.” Phượng Sở Thiên suy tư đôi chút, lập tức phủ định ý tưởng để cho quan phủ thay mặt ra nói chuyện, không cần nói hiện nay quan phủ cũng không nằm trong vòng tay để mình khống chế, mà cho dù nếu để quan phủ mở miệng nói thì dân chúng cũng không dễ dàng tiếp nhận, thậm chí cho rằng quan lại bao che cho nhau, sẽ dẫn đến phản hiệu quả, ngoại trừ quan phủ, vậy cũng chỉ có nhân sĩ giang hồ, nhưng người trong giang hồ lại nhất định không chịu nhúng tay vào chuyện triều đình, mà toàn bộ nhân sĩ giang hồ có đi ra làm cũng chẳng ra làm sao cả.

“Kỳ thực có thể để cho người kể chuyện đến làm.” Lâu Hướng Văn cũng không để Phượng Sở Thiên chờ quá lâu, tính tình của nàng cũng chơi thả lỏng, cho nên sẽ không cố ý thừa nước đục thả câu thấy người chết mà vui sướng,” Một người kể chuyện nói việc này ra ngoài, phạm vi cực lớn, hơn nữa một có thể truyền mười, mười truyền một trăm, Vương gia muốn áp chế cũng vô dụng, hơn nữa người kể chuyện có thể đóng vai thái tử ở khắp nơi, chỉ cần cũng có thể mua chuộc một ít người kể chuyện, cứ như vậy, sau này cũng dễ dàng khắc phục được hậu quả, không bị người khác bắt được nhược điểm.”

So với quan phủ hay nhân sĩ giang hồ, một số ít người kể chuyện thường nhờ vào quán trà quán rượu nên khá dễ quản lý hơn, bất quá hao tổn chút bạc ọi chuyện, Phượng Sở Thiên cười vang lên, tán thưởng nhìn về phía Lâu Hướng Văn, đứng dậy liền đi nhanh ra, “Mộc Mộc, biện pháp này vô cùng tuyệt diệu, ta sẽ cho người đi làm ngay.”

“Mộc Mộc, quả thật không uổng là người đi theo bên cạnh bốn vương, khá thông minh.” Phượng Kính Dạ nhìn theo bước chân rời đi thật nhanh của Phượng Sở Thiên, sau khi nhìn thấy biện pháp được đề xuất liền cười như không cười, lập tức thấy biểu cảm hối hận của Lâu Hướng Văn, còn muốn trốn mãi vào trong mai rùa được sao?

“Vương gia, thông minh của ta với vương gia người đều không có liên quan gì nhau hết, không cần làm loạn mối quan hệ lên có được không!” Lâu Hướng Văn tức giận nhìn về phía Phượng Kính Dạ, đáp lại khuôn mặt tuần tú đang mỉm cười của hần, nháy mắt toàn trong đầu đều là đáng về kiêu ngạo, bản thân mình vốn thông minh, nhưng xem lại, Lâu Hướng Văn cảm giác không ổn, nhíu nhíu mày, nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng. “Vương gia, người không phải sớm đã có biện pháp rồi sao hả?”

Cho nên có biện pháp cũng không nói, vương gia căn bản chính là cố ý lôi bản thân mình xuống nước, Lâu Hướng Văn nghĩ đến chuyện này liền muốn ình hai đám vào đầu, bản thân mình không có đuôi mù lại cứ mù quáng éo mình trở tài, nếu ngay cả chuyện nhỏ nhất cũng không giải quyết ổn, thì vương gia cũng sẽ không cần phải làm vương gia nữa, trực tiếp đi ra ngoài đầu đường bán khoai lang cho rồi.

“Có thì có, bất quá lại không tốt như biện pháp của Mộc Mộc được.” Liền khích lệ mà không chút bủn xỉn, Phượng Kính Dạ nhìn khuôn mặt kiêu ngạo của Lâu Hướng Văn, cảm thấy sao tiểu Mộc đầu nhà mình lại đáng yêu như thế chứ, “Mộc Mộc, nguyện vọng của ngươi là gì?” (chết chắc).

Phượng Kính Dạ khôn khéo thì Lâu Hướng Văn cũng không có ngu, cho nên hần không thừa nhận Tiểu Mộc Đầu không nhìn thấy chút tình cảm lộ ra của hần đối với nàng, nhưng Lâu Hướng Văn lại cứ luôn trốn tránh khiến Phượng Kính Dạ không thể không suy nghĩ sâu xa, rốt cuộc trong lòng Lâu Hướng Văn đang nghĩ cái gì? Một không tham quyền thế, không để ý đến giàu sang phú quý, đương nhiên tiểu Mộc đầu cũng không muốn bản thân có khuôn mặt tuần tú tà mị, cho nên Phượng Kính Dạ không biết nàng rốt cuộc là muốn cái gì.

Lâu Hướng Văn cười ngây ngô, “Vương gia, nguyện vọng nô tì chính là tìm nam nhân ba không, không quyền, không thế, không diện mạo để thành thân sinh con, trong tay có chút ít ba bốn mảnh đất, ngày qua ngày cứ mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi.”

Phượng Kính Dạ cười yêu nghiệt, vành môi mỏng cong lên như nói không nên lời, dáng vẻ phong lưu nhã nhặn, “Tiểu Mộc đầu, xem ra bốn vương không xứng với điều kiện 3 không của người rồi?”

Lâu Hưởng Văn dùng sức gật đầu, hiếm thấy vương gia nhà mình lại quá thành thật vậy, hiểu được điểm này! Phượng Kính Dạ dở khóc dở cười nhìn Lâu Hưởng Văn, thở dài một tiếng, biểu cảm lộ ra vài phần ẻo lải cùng lười nhác.

“Nhưng mà bốn vương sẽ không buông tay, Mộc Mộc à.” Phượng Kính Dạ đi về phía trước, lộ rõ ôn nhu lưu luyến, nhưng lại giống như một cái lưới lớn dày đặc đem Lâu Hưởng Văn bọc lại, khiến nàng không cách nào giãy giụa tránh thoát ra được nữa.

Lâu Hưởng Văn cúi đầu, ánh mắt lảng tránh nhìn về phía ngoài cửa, mãi đến thân thể bị ôm vào lồng ngực ấm áp, bàn tay nhẹ nhàng rơi ở trên đầu mình, phảng phất cảm giác như chạm vào một vật quý giá rất dễ vỡ, khiến Lâu Hưởng Văn giống như bị một cây đinh đóng vào, tim cứ đập thình thịch, tuy rằng không cam lòng nhưng việc trốn tránh lúc đầu cũng đã mất đi rồi.

Phượng Kính Dạ cúi đầu nhìn Lâu Hưởng Văn đang tựa vào trong ngực, hẳn rất muốn hỏi vì sao Tiểu Mộc Đầu nhập phủ khi mới mười hai tuổi, rõ ràng vẫn còn là đứa bé chưa lớn, vài năm nay ở trong vương phủ mình đã có ý định sẽ dung túng, cũng do quá tự do thoải mái, nhưng mà tại sao trong mắt nàng lại có hàng ngàn nỗi buồn tang thương, mà nàng từ đầu đến cuối tinh thông y thuật, tuy rằng nghi hoặc nhưng Phượng Kính Dạ vẫn cố khắc chế, hẳn đang chờ, chờ thời điểm Tiểu Mộc đầu nguyện ý nói rõ bản thân của nàng cho hắn biết.

Cùng một thời gian, tại phủ Tam hoàng tử.

Sau khi lão hoàng đế Phượng Đạt phong Phượng Sở Thiên làm thái tử, sau đó Tam hoàng tử Phượng Tiêu đến tuổi trưởng thành, liền căn cứ theo quy tắc chuyển ra ngoài hoàng cung, sống trong một phủ đệ ở ngoài cung, vẫn không được phong vương, cho nên hiện giờ vẫn còn mang thân phận hoàng tử.

Tuy rằng Minh Dung nhận được sự trợ giúp ở Minh Gia, nhưng cũng vẫn chỉ nói được mấy câu lạnh lùng thể thôi, còn ở tại Phượng vương phủ, bất chấp là Trịnh phu nhân hay là Tử Thư, Minh Dung đều sẽ không để cho các nàng ta thấy được bản thân nhu nhược của mình.

Kể cả nha hoàn tâm phúc chính mình là Tiểu Nha, cho dù Minh Dung tín nhiệm, nhưng do bản thân nàng là thân phận tiểu thư khuê các, còn Tiểu Nha cũng chỉ là nha hoàn, thân phận trên dưới khiến Minh Dung cũng không thể nói gì với Tiểu Nha, cho nên khi đến phủ Tam hoàng tử, sau khi gặp Lương Viên, Minh Dung bỗng nhiên cảm thấy một chút ủy khuất kia đã không còn.

“Dung tẩu tẩu, tỷ sao vậy? Các người lui xuống đi, không có mệnh lệnh của ta không được đến gần trong viện!” Lương Viên rất nhanh hạ mệnh lệnh, quát lui tất cả hạ nhân xuống, sau đó vỗ vỗ bả vai của Minh Dung an ủi, nắm lấy tay nàng, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, “Nơi này không có người ngoài, có gì ủy khuất, Dung tẩu tẩu đều có thể nói với muội.”

Trước kia Lương Viên cũng đã từng tìm đến Minh Dung bày tỏ lòng, nhưng thời điểm đó Minh Dung nghĩ rằng bản thân mình đã là trắc phi của Phượng vương phủ, mà Phượng Kính Dạ lại tỏ rõ đứng bên cạnh của thái tử, nên đối với chuyện bày tỏ của Lương Viên, Minh Dung đều dùng lời lẽ ngọt ngào để lờ đi, mà hôm nay, Minh Dung chợt phát hiện bản thân mình đã làm sai hết cả mọi chuyện rồi.

“Không có gì, chẳng qua có chuyện muốn cầu Tiểu Viên muội,” Minh Dung lau sạch nước mắt, nghĩ đến Lâu Hưởng Văn, hận ý liền thay thế về ủy khuất, lạnh lùng mở miệng, “Tam công tử Mã gia là con của cấm vệ quân thống lĩnh kinh thành, Mã Chí Ninh từng có hôn ước với nha hoàn Hoa Thiên Thiên, mà hiện giờ bệnh tình của con trai Mã Lão đang nguy kịch, vốn muốn tổ chức hôn lễ sớm để cho Mã Chí Ninh cùng Hoa Thiên Thiên thành hôn, mà tiện tì Lâu Hưởng Văn cứ can thiệp vào bên trong, hiện thời Mã phu nhân đã tìm tới cửa cầu xin vài lần, lúc trước cuộc hôn ước này do hoàng hậu nương nương khâm điểm, bây giờ chỉ có thể cầu xin Tiểu Viên muội tiến cung thêm một chuyến, để hoàng hậu nương nương trợ giúp làm chủ cho Mã Gia, để ả tiện tì kia không còn vô pháp vô thiên, để xem còn dám phá hủy hôn ước do hoàng hậu nương nương khâm điểm không nữa.”

Nói xong lời cuối cùng, thanh âm Minh Dung nâng lên cao đầy sắc nhọn, ánh mắt hung ác tràn đầy sát khí, Lương Viên nhìn thoáng qua, gật gật đầu, sắc mặt nhu hòa đầy thành khẩn, khuôn mặt xinh đẹp làm cho

người ta có một cảm giác an tâm, nhưng nếu cẩn thận nhìn vào sẽ phát hiện ra thiện ý của Lương Viên chỉ là biểu lộ ở ngoài mặt, trong ánh mắt đều là vẻ lạnh nhạt như sương.

“Dung tẩu tẩu hãy yên tâm, tục ngữ nói thà phá bỏ 10 từ đường, không thể diệt người thân trong nhà, huống chi đây là hôn ước mẫu thân khâm điểm, về tình về lý cũng nên để Mã Chí Ninh cùng Hoa Thiên Thiên mau chóng thành hôn, bằng không đám người ngoài kia cho rằng nhà hoàn Phượng vương phủ ỷ vào sủng ái mà kiêu ngạo. Tự mình tài trí hơn người, ai da, Phượng vương gia cần phải thật hảo hảo quý trọng Dung tẩu tẩu, tỷ vì Phượng vương phủ mà lao tâm lao lực, bảo vệ danh tiếng cho vương phủ, nhưng mà vương gia.... Dung tẩu tẩu, tỷ không cần quá lo lắng, vương gia có lẽ chỉ là nhất thời bị ma che quỷ ám mà thôi.” Lương Viên lại vỗ vỗ vào tay Minh Dung, trong ngữ điệu lộ ra thương xót cùng lo lắng, đương nhiên càng lộ ra vẻ thân thiết.

Chờ tiễn Minh Dung xong, Lương Viên mỉm cười hướng về phòng ngủ, nhìn thấy Phượng Tiêu đang cởi áo khoác, liền đi tới, vô cùng thân thiết từ sau lưng ôm lấy eo của hắn, ngực đầy đặn dừng đứng trong đầy ái muội cọ sát vào chiếc áo lót trên lưng của hắn, “Tiêu, chàng nói Minh Dung sao lại ngu như vậy chứ, Phượng vương gia rõ ràng sẽ không thích nàng, nhưng nàng ta lại cứ đâm đầu vào, nữ nhân giỏi mấy cũng thật thê thảm khi yêu một nam nhân không yêu mình, thậm chí còn đau khổ hơn khi cố sức muốn cứu vãn.”

“Nếu đổi lại thành Tiểu Viên nàng thì sao?” Phượng Tiêu xoay người lại, nâng cằm Lương Viên lên, hôn lên môi nàng một cái, cười hỏi.

“Nếu là thiếp, cho dù yêu, thiếp cũng sẽ lập tức dứt ra khỏi, một nữ nhân trước hết cần phải biết tự trọng, có tài năng sẽ làm người khác yêu mến.” Lương Viên cười kiêu ngạo, ngẩng cằm lên, trong ánh mắt rạng rỡ lóe ra ánh sáng chói mắt, “Đúng rồi, chúng ta không cần lôi kéo Minh Gia về đây sao?”

“Không cần, Minh Gia rất tham lam, họ bên ngoại đều dựa vào địa vị của Minh Gia ở trong triều làm xằng làm bậy, tàn sát dân lành, ngày sau, chờ bản điện hạ đăng cơ làm vua, thứ nhất sẽ mượn Minh Gia ra để kha đao, răn đe cảnh cáo, cho nên chúng ta cần phải làm là xúi giục Minh Gia cùng Phượng vương phủ đối địch nhau, ngồi làm ngư ông đắc lợi là được.” Thanh âm Phượng Tiêu hơi khàn khàn, bởi vì giờ phút này, Lương Viên nhón chân cắn lấy yết hầu của hắn, mang đến một trận khoái cảm run rẩy. (vinhanh: bà này là quỷ.)

Kỳ thực Phượng Tiêu cũng rất kinh ngạc tính tình của Lương Viên, lúc trước Vương hoàng hậu ban hôn cho Phượng Tiêu, mà Lương Gia được tiên hoàng phong làm Vạn Hộ Hầu, tuy rằng trong triều không có nhiều quan hệ, nhưng ở ngoài triều đình lại có quan hệ rộng rãi, nhưng cũng có nguồn gốc vững chắc, giữ hai quận thành đều là người của Lương Gia, mà tính tình của Lương Viên dịu dàng, là người có tri thức hiểu lễ nghĩa, đúng là tốt nhất khi chọn vào hoàng phi.

Nhưng sau khi kết hôn, Phượng Tiêu liền phát hiện lời đồn căn bản không đáng tin, tuy Lương Viên ôn nhu sẵn sàng, nhưng so với những nữ nhân mà Phượng Tiêu gặp qua lại không giống nhau, nàng chói mắt như vậy, thông minh khéo léo, tài năng càng lộ rõ ra với những quan điểm khác lạ đầy vượt tiến, thậm chí khiến cho bản thân mình ngộ ra Thể Hồ Quán Đỉnh (loại sửa dăng cho đức phạt khi còn tại thế, nhờ bát sửa mà đức phạt ngộ ra chân lý các tu lúc trước của mình đã sai.)

Phượng Tiêu đã từng hoài nghi, nhiều tri thức như vậy, làm bản thân mình còn không biết, nhưng vì sao Lương Viên là tiểu thư khuê các lại biết, nhưng đúng là vẫn không thể hỏi, dù sao tâm tư của Lương Viên đều đặt trên người mình là được, mà yêu cầu duy nhất của nàng chính là mình không được nạp thiếp, thì nàng sẽ giúp mình đăng cơ.

Kỳ thực lúc đó, thậm chí Phượng Tiêu chỉ cảm thấy thế gian lại có nữ tử lớn mật như thế, đây chính là tội danh rất bất kính, hơn nữa nếu mình đăng cơ làm vua, làm sao chỉ có một hoàng hậu, nhưng mà Phượng Tiêu vẫn đáp ứng, mà Lương Viên cũng không để hắn thất vọng, ít nhất ngân lượng ở trong kho phòng (phòng chứa ngân lượng) của Tam hoàng tử đã tăng gấp hai, mà thoát nhìn Lương Viên trong cõi mở thân thiện, nhưng thủ đoạn lại không thua gì các Quý Phi trong cung, phủ Tam hoàng tử được quản lý gọn gàng ngăn nắp, tất cả nha hoàn cùng gã nô tài đều rất tận tụy, không ai dám phá hỏng phép tắc của phủ Tam hoàng tử.

Thủ đoạn của Lương Viên còn muốn cao hơn Dung trắc phi rất nhiều, đầu tiên cùng bọn hạ nhân thân thiết giống như người một nhà, một chút kiêu ngạo cũng không có, sau khi cho người thám thính tính nết của

một ít hạ nhân xong, liền dùng gậy và táo ngọt cùng đem đến, nên cảnh cáo cứ cảnh cáo, còn người tội đáng chết cứ đánh chết ở trước mặt mọi người, giết gà dọa khỉ, nhưng sau đó lại tỏ ra dịu dàng cấp cho bọn hạ nhân một ít vật dụng hằng ngày, nhà ai có thêm con nhỏ, nhất định sẽ có một chiếc vòng bạc đem đến, các nha hoàn thành thân, nhất định sẽ có khăn thêu tự làm cùng trang sức của Lương Viên, không xem là rất đáng tiền nhưng lại biểu thị tâm ý, ai bị bệnh, nhất định sẽ cho nha hoàn của mình đi qua thăm hỏi, còn đem thuốc bổ cùng thảo dược đưa tới.

Còn một số hạ nhân xảo quyệt nham hiểm, dùng được thì dùng, độc ác và nham hiểm, cứ để cho hấn đến chủ trì hình phạt, tiếp theo để cho hấn quản lý sổ sách tài sản thật keo kiệt, ai đều có chức nấy, khi bị Lương Viên nhúng tay vào chuyện của những người này đều biến thành vật hi sinh, lòng trung thành chân chính đều đặt hết vào người bên cạnh của mình để sai bảo.

—— đường ngăn cách ——

Ngày hôm sau, mặt trời đã hạ xuống nhưng vẫn không có gió, mùa hè mà oi bức, làm cho người ta có đợi ở chỗ thoáng mát vẫn cảm thấy một trận oi bức.

Tê Ngô Cung.

“Hoa Thiên Thiên, chuyện của Mã Gia bản cung đã hiểu rõ, này thật sự do Mã Chí Ninh không tốt, nhưng việc đã đến nước này, Mã Chí Ninh đã ăn năn hối cải, sức khỏe con trai của Mã Lão Gia càng ngày càng yếu, việc hôn ước không thể thoái thác, về phần chuyện của nha hoàn kia, giữ con bỏ mẹ, ngày sau sẽ trở thành kẻ nói dối của người. “Vương hoàng hậu ngồi ngay ngắn ở trên ngôi vị, ngữ điệu lãnh đạm, lộ dáng vẻ uy nghi của người đứng đầu hậu cung.

Mã phu nhân, giờ phút này vẫn quỳ ở trên đất, mà quỳ bên cạnh chính là Hoa Thiên Thiên được bí mật tuyên chỉ vào trong cung từ sáng sớm, còn Minh Dung thì ngồi hạ vị bên cạnh Vương hoàng hậu, giờ phút này cười lạnh đầy kiêu hãnh, tuy rằng không thể trả thù Lâu Hướng Vãn, nhưng có thể hành hạ Hoa Thiên Thiên, Minh Dung cảm thấy vô cùng thống khoái!

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, đã muốn xưng hỉ, vậy Mã gia đã có nha hoàn Kiều Vân Nhi rồi, hướng chi nàng đã có cốt nhục của y, có thể nói là song hỉ lâm môn, thỉnh nương nương thay nô tì hủy bỏ hôn ước, thành toàn cho Mã Tam công tử cùng Kiều Vân Nhi,” Hoa Thiên Thiên không siểm nịnh mở miệng nói, cho dù giờ phút này đối mặt với Vương hoàng hậu, nếu muốn nàng gả cho Mã Chí Ninh, gả đến Mã Gia, Hoa Thiên Thiên tình nguyện kháng chỉ, bất quá dù sao cũng chỉ là một cái mạng mà thôi.

“Láo xược! Trước mặt hoàng hậu nương nương, há lại cho người vô lễ như vậy!” Minh Dung rống lên một tiếng, bản thân lộ rõ uy phong cùng quyền lực của trác phi vương phủ. Ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Hoa Thiên Thiên, “Nương nương, tiện tì này cũng do nô tì không dạy dỗ tốt, mới dám làm càn như thế chống đối lại hoàng hậu nương nương.”

“Quả thật là tiện tì không biết phép tắc, Dao Quang, vả mồm!” Vương hoàng hậu bưng chun trà, hừ lạnh một tiếng, chậm rãi nhấp ngụm trà xanh Long Tỉnh nhất phẩm, những tiện tì ở Phụng vương phủ này quả là to gan lớn mật, nói tới đây, những nô tài cùng nha hoàn ở phủ đệ của Tiêu Nhi lại rất hiểu phép tắc, so với vừa nhìn thấy này, Vương hoàng hậu lại yêu thương Phụng Tiêu cùng Lương Viên nhiều hơn, đáng tiếc khi đó do lão hoàng đế hồ đồ, mới đi lập Phụng Sở Thiên lên làm thái tử.

Nhận được mệnh lệnh, Dao Quang nhanh chóng đi tới, cầm trong tay một tấm ván gỗ dài nửa thước, một tay nắm lấy tóc Hoa Thiên Thiên buộc nàng phải ngẩng đầu lên, trưng ra khuôn mặt thoát nhìn khuôn mặt có chút chua ngoa, liền trực tiếp vung tấm ván gỗ đánh vào mặt.

Bốp bốp, thanh âm thánh thót vang vọng ở trong cung điện, một tiếng lại một tiếng, trong nháy mắt hai bên mặt của Hoa Thiên Thiên đã sưng phồng lên, khóe miệng có vết máu đỏ sẫm, nhưng riêng đôi mắt kia vẫn mang vẻ quật cường không khuất phục như cũ.

Mộc Mộc ngọc biết rõ chuyện này nên cứ muốn tránh né vương gia, quả thực hoàng gia không có một người tốt! Mặt Hoa Thiên Thiên đau đến không còn cảm giác, miệng đầy máu, lại hung hăng nhìn tấm bản gỗ đánh vào trên mặt, Hoa Thiên Thiên chỉ cảm thấy trước mắt mình một màu đen, cả người không chịu nổi liền ngã ở trên mặt đất, máu tươi hòa cùng nước bọt từ khóe miệng chảy xuống. Phần 4:

Sáng sớm Lâu Hưởng Văn vẫn đi đến Ngự Thiện Phòng, mà sau khi nhận được tin tức, nàng thậm chí không kịp bẩm báo với Phượng Kính Dạ, trực tiếp vọt tới Tê Ngô Cung, sở dĩ suốt dọc đường đi đã hiểu, chắc hẳn do Vương hoàng hậu cố ý tiếp tay xuống, vì muốn để Lâu Hưởng Văn mang tội danh bất kính ở trên đầu, khiến Phượng Sở Thiên với Phượng Kính Dạ có muốn bảo vệ cũng không thể làm được.

“Thiên Thiên!” Khi chạy đến cửa cung điện, nhìn người quỳ trên mặt đất bị Dao Quang nắm lấy đầu, khi đó tấm ván gỗ cứ hung hăng đánh vào trên mặt Hoa Thiên Thiên, Lâu Hưởng Văn cũng luôn vô ưu vô lự (mặc kệ mọi chuyện), thậm chí biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn hay lộ ra vài phần lười nhác, trong lúc đó lại đột nhiên trở nên lạnh lùng, bóng dáng cấp tốc đi vào bên trong, trực tiếp hung hăng đá một cước vào bụng của Dao Quang, trực tiếp đá người ra ngoài.

Hoa Thiên Thiên bị đánh đến thần chí không rõ, mặt đã sưng lên nhìn không ra diện mạo ban đầu, miệng đầy máu tươi, trên đất cũng có vài vết máu được nhổ ra, còn bị đánh gãy hai cái răng, nghe tiếng nói của Lâu Hưởng Văn, Hoa Thiên Thiên khó khăn lắm mới mở mắt ra, nhưng mà thị lực cũng đã rời rạc.

“Dám tự tiện xông vào Tê Ngô Cung! Còn động thủ dả thương người, người đâu, bắt tên thích khách vô pháp vô thiên này lại cho bản cung!” Vương hoàng hậu giận dữ mắng mỗ một tiếng, chun trà trong tay liền rơi trên đất phát ra một tiếng bốp, thanh âm vỡ tan phát ra, giờ phút này cho dù giết chết Lâu Hưởng Văn thì Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên cũng không có gì để nói, Vương hoàng hậu cười lạnh, đây chính là kết cục cho kẻ dám đắc tội với mình!

Mà Vương hoàng hậu vừa ra lệnh, vốn lúc này thủ vệ cùng bọn thị vệ ở Tê Ngô Cung đều đã xông ra, khí thế bừng bừng nhanh chóng đi về phía Lâu Hưởng Văn đang quỳ một gối trên đất lấy ôm Hoa Thiên Thiên.

Minh Dung chưa bao giờ cảm thấy vui sướng và phấn chấn đến vậy, thậm chí còn vui hơn so với ngày được gả làm trắc phi cho Phượng Kính Dạ, hai tay Minh Dung không nhịn được run run, không thể không nắm vịn chặt vào ghế dựa để giữ vững thân thể, nhìn Lâu Hưởng Văn, giờ phút này Minh Dung nghĩ nàng ta sẽ ngộ nghịch, lại tái phạm lần nữa, sau đó bị thị vệ Vương hoàng hậu cấp ột đao chém chết, nhưng đối với Minh Dung mà nói thì như vậy Lâu Hưởng Văn đã quá lời rồi, nhưng chỉ cần Lâu Hưởng Văn chết đi, Minh Dung có thể nuốt xuống ác khí lại vào trong miệng, mà vương gia mới có thể trở lại bên cạnh mình.

“Thiên Thiên, không sao chứ, không có chuyện gì chứ.” Lâu Hưởng Văn cúi đầu, đau lòng nhìn khuôn mặt Hoa Thiên Thiên đã bị sưng tấy lên, hoàn toàn nhìn không ra diện mạo lúc đầu, so với chính mình thì mặt của Thiên Thiên còn muốn gầy hơn, là khuôn mặt trái xoan điển hình, nhưng giờ phút này lại sưng thành như vậy, xanh tím đan xen nhau, khóe miệng đều toét ra, làm cho Lâu Hưởng Văn không dám chạm vào, sợ khi ngón tay chạm vào khuôn mặt sưng lên kia sẽ làm chảy máu.

“Chưa chết được.” Hoa Thiên Thiên nuốt một viên thuốc do Lâu Hưởng Văn nhét vào trong miệng, chỉ cảm thấy một luồng khí dễ chịu đang thấm vào trong ngũ tạng lục phủ, lúc này đã thanh tỉnh lại vài phần, yếu ớt nhìn thoáng qua Lâu Hưởng Văn, trước sau như một đều là vẻ cường thế, “Không được liều lĩnh... chờ vương gia.... đến đây rồi hãy nói.”

Lâu Hưởng Văn vui mừng vì có mang theo thuốc theo bên mình, vốn sau khi tiến cung, Lâu Hưởng Văn lo lắng trong cung quá mức nguy hiểm, cho nên bố trí cho thủ hạ ở sát thủ lâu đem thuốc vào trong cung ỳnh, sáng sớm đi Ngự Thiện Phòng mới vừa lấy được một lọ, cho nên cấp cho Hoa Thiên Thiên ăn một viên.

“Lâu Hưởng Văn, ngươi thật to gan, dám xông vào Tê Ngô Cung của bản cung!” Vương hoàng hậu âm lãnh mở miệng, lên mặt nhìn Lâu Hưởng Văn quắc nạt, nếu có thể, Vương hoàng hậu cũng muốn trực tiếp giết chết Lâu Hưởng Văn để hả giận, nhưng Vương hoàng hậu lo lắng nên cần phải làm việc cho chu toàn.

Tiền tì Lâu Hưởng Văn này rất quan trọng với Phượng vương gia, thật sự giết chết người chỉ sợ sẽ khiến Phượng vương gia nổi trận lôi đình, cũng không có công dụng với Vương gia, cho nên Vương hoàng hậu muốn mượn cơ hội này lấy Lâu Hưởng Văn áp chế Phượng Kính Dạ, giờ đây biên quan đang gặp nguy hiểm, nếu có thể để cho người của Vương gia nắm giữ ấn soái xuất chinh, vậy thì Vương gia có thể nhân cơ hội này nắm giữ binh quyền.

Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Vương hoàng hậu, bởi vì đau đớn quá nên Hoa Thiên Thiên liền ngủ mê như chết, vốn dĩ ánh mắt ban đầu trong veo như nước, giờ phút này lại lạnh như băng còn lộ ra sát khí, không chỉ khiến Vương hoàng hậu uy nghi nhất đứng đầu hậu cung liên kinh sợ sững sốt, Minh Dung

càng cảm giác được một trận hốt hoảng trong lòng, Mã phu nhân càng run lấy bầy, quỳ cũng không vững lắm, ở trong ánh mắt Lâu Hướng Văn, lần đầu tiên Mã phu nhân cảm giác bản thân mình vào trong cung là sai!

Trong bóng tối một tên Long Vệ đã đi hồi bẩm với Phụng Kính Dạ, tên còn lại vẫn cứ như cũ ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, nếu như thị vệ Vương hoàng hậu thật sự động thủ với Lâu Hướng Văn, Long Vệ ắt sẽ không tiếc mạo hiểm, dù bị tội mất đầu cũng phải đem Lâu Hướng Văn rời đi.

“Không biết Thiên Thiên đã phạm vào tội gì, mạo phạm hoàng hậu như thế nào, mới khiến cho hoàng hậu trách phạt ra tay hạ độc thủ như thế!” Ngay lúc mọi người cho rằng Lâu Hướng Văn tức giận sẽ bất chấp tất cả, chống đối Vương hoàng hậu, làm cho các nàng định nắm lấy cơ này phạt nặng Lâu Hướng Văn, nhưng vẻ mặt nàng ta tràn đầy sát khí, nở nụ cười, nhưng nụ cười lại không lộ ra trong đáy mắt, ngược lại thoáng lộ ra chút xảo quyệt cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

“Hoa Thiên Thiên Dĩ Hạ Phạm Thượng, chống đối thái hậu, kháng chỉ bất tuân, chẳng qua hoàng hậu nương nương quá nhân từ mới phạt vạ miệng, bằng không trực tiếp lôi ra đánh chết rồi.” Minh Dung đứng dậy nói, ánh mắt âm độc đặc ý nhìn chằm chằm Lâu Hướng Văn đầy khiêu khích, “Một tiện tì, không biết thân phận của mình, không biết tôn ti, nên ả ta mới có kết cục này đây!”

“Kháng chỉ bất tuân?” Lâu Hướng Văn hỏi lại, một đôi mắt cười tủm tỉm nhìn Vương hoàng hậu, “Nói vậy cũng chỉ vì hôn sự của Mã Gia, nhưng hoàng hậu nương nương thân là người đứng đầu một cung, mẫu nghi thiên hạ, lại chỉ nghe một phía, không phân biệt thị phi, chẳng những không trừng trị tội người Mã Gia, ngược lại tàn nhẫn ra tay đánh khổ chủ, nhân từ của hoàng hậu nương nương thật đúng là làm trò cười cho người trong thiên hạ.”

“Lâu Hướng Văn, người nói bản cung là người chẳng phân biệt rõ thị phi, tốt lắm, bản cung cũng muốn nghe thử xem vì sao bản cung lại là người không phân biệt được thị phi, nếu thật sự bản cung xử oan cho người với Hoa Thiên Thiên, thì đây chính là lỗi của bản cung, nếu không phải thế thì dù Phụng vương gia có ra ngăn cản, hôm nay bản cung cũng phải xử tiện tì xảo trá này, bằng không chẳng phải Minh Dung trách phi lại bị một tiện tì thấp kém như người chen ép đến trên đầu rồi ư.”

Vương hoàng hậu cười mở miệng, ngồi xuống ghế dựa, nhìn thấy Văn Ngôn ngăn cản Phụng Kính Dạ cùng Phụng Sở Thiên, “Nếu thái tử cùng Phụng vương gia đã đến đây rồi, cũng tốt, tất cả mọi người có thể nghe một chút, bản cung không thể gánh nổi tội danh bất phân thị phi (chẳng biết đúng sai).”

Phụng Sở Thiên cau mày nhìn thấy Lâu Hướng Văn ôm lấy Hoa Thiên Thiên, khuôn mặt bị đánh đến không nhìn ra hình dáng, nhưng điều khiến Phụng Sở Thiên kinh ngạc, Lâu Hướng Văn vẫn còn có thể bình tĩnh như thế, xem ra chính mình quả thực là chưa hiểu rõ nàng ta.

“Người trong phủ của bốn vương phải ở trong vương phủ, ngược lại vào Tê Ngô Cung mạo phạm hoàng hậu nương nương, đây đúng là khó hiểu rồi.” Phụng Kính Dạ vẫn mặc một thân cẩm bào màu trắng, cười lười biếng, đi lên phía trước, kéo Lâu Hướng Văn lại, “Hầu Bảo đem Hoa Thiên Thiên dẫn đi, để thái y xem qua, hoàng hậu, không biết sáng sớm tinh mơ nha hoàn trong phủ của ta sao lại vào trong hoàng cung, thậm chí cả bốn vương còn không biết đấy chứ?”

“Vương gia, là nô tì mang Hoa Thiên Thiên đi vào trong cung, dù sao lúc trước hôn ước của Mã Gia là do hoàng hậu nương nương ra ý chỉ khâm điểm, giờ đây phu nhân Mã Gia đến cửa cầu xin đã mấy lần, nhưng Hoa Thiên Thiên lại đơn phương đòi hủy bỏ hôn ước, hoàng hậu nương nương cũng chỉ vì lời khẩn cầu của Mã phu nhân, lúc này mới tuyên chỉ đưa thiếp với Thiên Thiên tiến cung.” Minh Dung nhìn về phía Phụng Kính Dạ có chút lưu luyến si mê, lộ ra khuôn mặt phong thần tuấn lãng, trong lúc đó mặt mũi đều là phong thái tà mị khiến Minh Dung vẫn cứ quyến luyến không dứt.

Nhưng khi thấy Phụng Kính Dạ nắm lấy tay Lâu Hướng Văn, thậm chí còn kéo người ngồi vào cả ghế tựa, liền cảm thấy lửa giận dâng lên, vương gia ở trước mặt hoàng hậu nương nương, lại cùng tiện tì Lâu Hướng Văn chằng chằng thiếp thiếp, khiến mặt mũi trác phi này biết để vào đâu!

“Trước đây Tam công tử Mã gia đã có hôn ước với Thiên Thiên, nhưng lại cùng nha hoàn Kiều Văn Nhi tăng tị với nhau, thậm chí còn có con, rõ ràng chính là muội thị Phụng vương phủ.” Lâu Hướng Văn mặc kệ sẽ bị Dung Trắc Phi đâm chọc vào, ánh mắt nhìn thẳng về phía Vương hoàng hậu, “Thiên Thiên là nhất đẳng

nha hoàn Phượng vương phủ, cũng không phải nô tì, chính thê chưa vào cửa, mà nha hoàn đã có trưởng tử, xin hỏi nương nương, đó thực sự có làm trái lễ giáo luân lý!”

“Hoàng hậu nương nương, thái tử diện hạ, vương gia, đây đều do Chí Ninh say rượu mới làm vậy, đều là lỗi Mã Gia, dân phụ khẩn cầu hoàng hậu nương nương, lưu tử bỏ mẫu, nhất định sẽ không khiến Thiên Thiên ở tại Mã Gia chịu ủy khuất.” Mã phu nhân kính cẩn trả lời, không ngừng dập đầu, việc hôm nay, Mã phu nhân chỉ biết Mã Gia bị dính vào chuyện này, làm không tốt Mã Gia sẽ bị diệt, người nào ở đây cũng đều là chủ tử có quyền cao ngất trời.

“Nam tử tam thê tứ thiếp chính là chuyện thường, huống chi Mã Gia đã biết sai, Hoa Thiên Thiên đã cự tuyệt hôn ước một lần, thậm chí không để ý đến bệnh tình nguy kịch của Mã Lão Gia, đây là tội bất hiếu.” Vương hoàng hậu uống trà, thoáng nhìn qua Lâu Hướng Văn đầy đắc thắng, không ngờ chỉ một tiện tì những cũng có vài phần bản lĩnh đó.

“Cho nên nô tì mới nói hoàng hậu nương nương chẳng phân biệt thị phi, bảo sao nghe vậy.” Lâu Hướng Văn trực tiếp bồi thêm một câu, khiến Vương hoàng hậu vừa mới uống xong ngụm trà mặt liền biến thành lãnh nộ (lạnh lùng giận dữ), chút nữa ngụm trà trong miệng đã phun ra ngoài.

“Lâu Hướng Văn, ngươi dám mạo phạm hoàng hậu nương nương.” Minh Dung giận đến không kềm chế được liền mở miệng lần nữa quở trách Lâu Hướng Văn, đáng tiếc có vương gia ở đây, bằng không vừa rồi cứ để thị vệ trực tiếp giết chết Lâu Hướng Văn thì thiên hạ thái bình rồi.

“Minh Dung, bổn vương còn ở đây, còn không tới phiên ngươi ở trước mặt hoàng hậu cùng thái tử hô to gọi nhỏ đâu.” Phượng Kính Dạ nhướng mày kiêu, lạnh lùng đảo mắt liếc nhìn một cái, ánh mắt sắc bén khiến Minh Dung cảm như hén liền ngồi xuống, cũng không dám nhiều lời, Phượng Kính Dạ vỗ vỗ tay Lâu Hướng Văn, cười tự nhiên, “Bổn vương cũng muốn biết hoàng hậu nương nương sai ở điểm nào, Mộc Mộc, tốt nhất ngươi nên có chứng cứ rõ ràng, bằng không cho dù hoàng hậu nương nương rộng lượng không truy cứu tội mạo phạm của ngươi, bổn vương cũng phải dạy dỗ cho ngươi học bài học.”

“Tam công tử Mã Gia Mã Chí Ninh có quan hệ đoạn tụ với Đại công tử Minh Lam của Minh Thừa Tướng.” Lời nói ra không khiến người ta kinh ngạc chết cũng không được, Lâu Hướng Văn mở miệng lần nữa, Mã phu nhân liền xui xẻo ở trên mặt đất, mặt trắng bệch chẳng còn chút máu.

Biểu cảm Phượng Kính Dạ liền thay đổi, muốn ngăn cản nhưng Lâu Hướng Văn đã nói rồi, Phượng Sở Thiên cũng phải nhíu mày, bỗng chốc Vương hoàng hậu đang ngồi trên ghế liền vỗ vào bàn, việc ở hậu cung, luận thế nào cũng đều là chuyện trong nhà, nhưng nếu như liên lụy đến triều thần thì đó chính là chuyện quốc sự.

Một khi là quốc sự, mặc kệ Phượng Kính Dạ hay là Phượng Sở Thiên, muốn bênh vực cho Lâu Hướng Văn cũng không thể được, tuy về mặt Vương hoàng hậu giận dữ, nhưng trong lòng lại mừng rỡ, thật không ngờ Lâu Hướng Văn dám nói ra lời nói này.

Ngay tại lúc Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên đang cau mày lo lắng, Vương hoàng hậu chuẩn bị bức Lâu Hướng Văn đến đường chết, bỗng nhiên Lâu Hướng Văn liền mỉm cười hồn nhiên, bình tĩnh nói, “Đương nhiên, đây là tin đồn mà nô tỳ đã nghe, không thể tin, nên nô tì cũng không để tâm đến chuyện đồn đãi đó làm gì, tai nghe là giả mà chính mắt thấy mới là thực.”

Vương hoàng hậu còn chưa nói thì đã bị Lâu Hướng Văn trực tiếp chặn cổ họng, xuôi ngược đều không được, vốn là gương mặt đoan trang cao quý nhưng chỉ vì vậy liền trở nên vụn vặt, biểu cảm của Phượng Kính Dạ với Phượng Sở Thiên cũng đều thoáng vẻ rối rắm, bất đắc dĩ nhìn về phía cực kỳ vô tội của Lâu Hướng Văn, Tiểu Mộc Đầu này căn bản chính là muốn làm cho người ta bị nghẹn chết mà không cần đền mạng! Nói nửa câu nửa dừng lại!

“Bất quá Mã Chí Ninh đích xác là có sở thích đoạn tụ, về phần hấn cùng ai đoạn tụ, nô tì cũng không biết, chuyện này không phải nghe vào sẽ làm tai hư sao, trước đó nô tì dựa vào chuyện nghe thấy, vốn muốn Thiên Thiên được hạnh phúc, mới cho người đi tìm hiểu, nhân chứng vật chứng đều đã mượn được, nếu nương nương không tin, kỳ thực có một biện pháp đơn giản nhất, để cho thái y đi kiểm tra sau tìng của Mã Chí Ninh một chút, có phải người đoạn tụ hay không, kiểm tra là biết.”

Sau khi Lâu Hướng Văn nói ra miệng, trạng thái của tất cả mọi người đều như lọt vào trong sương mù, nhân chứng còn chưa tỉnh, vậy vật chứng là gì? Không phải chất dịch dính ở sàn đan (khăn trải giường), hay là tiết khô (quần lót)? Còn để cho thái y kiểm tra sau ting là cái gì, này quả thực.....

Phượng Sở Thiên đè nén tiếng cười, thông cảm nhìn thoáng qua Phượng Kính Dạ, quả thật vô quỷ dày có móng tay nhọn, thấy khuôn mặt tuần tú của Kính Dạ đang vận vẹo, nói vậy hẳn cũng không biết Tiểu Mộc Đầu ở bên cạnh mình có thể nói ra những lời làm kinh động bốn phương, dám to gan như thế.

“Nương nương, Chí Ninh quả đúng là.....” Mã phu nhân đã run run nói không ra lời, chỉ có thể liên tục dập đầu với Vương hoàng hậu, “Vấn thỉnh nương nương rộng lượng tha thứ cho Mã Gia tội lừa gạt, chuyện hôn ước, Mã Gia đã biết sai, không dám làm hại hạnh phúc cả đời của Hoa cô nương, thỉnh nương nương hủy bỏ hôn ước.”

Mã Gia không dám để cho thái y kiểm tra cái gì sau ting của Mã Chí Ninh, dù sao đây là sự thật, không cần phải làm cho Mã Gia mất mặt, cho nên Mã phu nhân thông minh đem tất cả tội đẩy lên trên người của Mã Gia.

“Thấy rồi chứ nương nương, nô tỳ đã nói không phải lỗi Thiên Thiên, sở dĩ Thiên Thiên muốn giải trừ hôn ước, là không muốn nói rõ lý do ra, cũng là muốn giữ gìn mặt mũi cho Mã Gia, dù sao chuyện đoạn tụ cũng không phải điều Mã Gia mong muốn, chẳng qua trời sinh Mã Chí Ninh đã như thế, mà Thiên Thiên lại có bản tính thiện lương thuần phác như thế, vậy mà lại bị nương nương ra tay đánh tàn nhẫn, việc này nếu truyền ra ngoài, chẳng những tổn hại danh dự nương nương, mà còn khiến các nữ tử hiền thực khiêm tốn trong thiên hạ đều sẽ thất vọng mất thôi.”

Cuối cùng Lâu Hướng Văn dứt kết lại một câu đầy cảm xúc, trái ngược với dáng vẻ của đứa bé chỉ vì lo lắng chuyện bất công của thiên hạ mà ủy khuất, nhưng ngoại trừ Phượng Kính Dạ thì không người nào phát hiện ra tay của Lâu Hướng Văn luôn luôn dùng sức nắm chặt thành quyền, nàng đang kiềm chế, không muốn bản thân quá xúc động mà làm hư chuyện, cho nên cơn thịnh nộ này, phần ấy náy đối với Hoa Thiên đều cố đè nén mạnh ở trong lòng, cứ dày vò Lâu Hướng Văn.

“Được rồi, Mộc Mộc, người không biết vô tội, hoàng hậu nương nương cũng chỉ có ý tốt, chỉ là Mã Gia cố che giấu mới làm Hoa Thiên Thiên ủy khuất, bốn vương nhớ rõ Nhiệm Quận Vương vẫn chưa có nữ nhi, tính cách của Thiên Thiên lại thiện lương thuần khiết như vậy, cứ đưa vào trong phủ Nhiệm Quận Vương, sắc phong làm Huyện Quận chúa.” Phượng Kính Dạ không quên trước kia đã đáp ứng với Lâu Hướng Văn giải quyết chuyện hôn sự của Hoa Thiên Thiên, hiện giờ vừa đúng có cơ hội này, hơn nữa sau khi con của Nhiệm Quận Vương do bị chết non, vẫn không có con nối dòng, không ít dòng dõi hoàng tộc đều muốn đem con của mình đi làm con thừa tự, vì thế mới lôi kéo được Nhiệm Quận Vương.

Nếu là người bên cạnh Vương hoàng hậu, đương nhiên Phượng Sở Thiên và Phượng Kính Dạ sẽ không đồng ý, mà theo đạo lý, người bên cạnh Phượng Kính Dạ, Vương hoàng hậu cũng sẽ tìm cách để bác bỏ, nhưng chuyện hôm nay lại bị Lâu Hướng Văn can thiệp vào, trái lại còn để cho Phượng Kính Dạ chiếm được tiện nghi, mà còn bị ghép vào tội danh chẳng phân biệt được thị phi trên đầu, cho dù Vương hoàng hậu có hận đến cắn răng còn ra cả máu nhưng chỉ biết nuốt vào trong bụng.

Minh Dung thật không ngờ rõ ràng là có cơ hội rất tốt, nhưng không chỉ khiến cho Lâu Hướng Văn đào thoát khỏi tội, còn để Hoa Thiên Thiên đưa lên làm con thừa tự của Nhiệm Quận Vương, thành Huyện Quận chúa, giờ phút này ánh mắt Vương Hoàng hậu lạnh lùng nhìn về phía Minh Dung đầy chán ghét, nếu không phải nàng nhiều chuyện, thì làm sao Phượng Kính Dạ lại có cơ hội mượn sức của Nhiệm Quận Vương.

Vương hoàng hậu mượn chuyện thân thể không khỏe để mọi người lui ra ngoài, mà giờ phút này Phượng Kính Dạ dùng sức tách nắm tay đang nắm chặt thành quả đấm của Lâu Hướng Văn ra, dùng năm ngón tay đan xen vào nhau, không để nàng dùng móng tay cấu chặt vào lòng bàn tay tự ngược đãi chính mình làm rướm máu.

“Mộc Mộc, chuyện này hãy để bốn vương thay người đòi lại công đạo.” Phượng Kính Dạ khê mở miệng, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra thần thái kiên định, về tình về lý, người Phượng vương phủ của hắn không đến phiên người của Vương gia đến giáo huấn, cho dù đó là hoàng hậu có địa vị cao quý.

“Không cần, chuyện của Thiên Thiên tự tôi sẽ xử lý, tôi muốn để cho các nàng ấy biết cái gì gọi là nợ máu

phải trả bằng máu!” Ra khỏi Tê Ngô Cung, nụ cười trên gương mặt Lâu Hưởng Văn liền vụt tắt hoàn toàn, thay vào đó là một vẻ mặt vô tình lạnh như băng, nàng một mực chối từ, đối với người bên ngoài thì xem ra luôn dễ dàng tha thứ, thậm chí cả ở trong vương phủ cũng có người nói nàng dễ dàng bị bắt nạt, lại rất hay dẫn đo mọi chuyện.

Những thứ này Lâu Hưởng Văn đều biết rõ, chính là bọn họ không thèm để ý, vốn chỉ là chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, nàng chẳng muốn so đo nhiều như vậy, nhưng nếu đụng đến ranh giới cuối cùng của Lâu Hưởng Văn, người nàng che chở, không chỉ bị đánh thành như vậy, dù là rút một sợi lông, Lâu Hưởng Văn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Phượng Sở Thiên và Phượng Kính Dạ nhìn nhau, cả người và giọng nói Lâu Hưởng Văn đều lộ sát khí lạnh như băng, làm cho bọn họ cảm thấy xa lạ, tuy rằng Phượng Sở Thiên đối với Lâu Hưởng Văn có nhiều hoài nghi, nhưng tính cách hắn rất sáng khoái, nhận thức rõ về Lâu Hưởng Văn, dù cho nàng che giấu cái gì cũng không thèm để ý.

Phượng Kính Dạ vốn sẽ không hi vọng Lâu Hưởng Văn quá mức thiện lương, nhưng giờ thấy biểu cảm của nàng như vậy, Phượng Kính Dạ cho rằng mình nên thấy cao hứng, nhưng giờ phút này lại đau lòng và không muốn, Tiểu Mộc Đầu của hắn nên làm những chuyện vui vẻ hơn. (vinhanh: đầu anh này có vấn đề....)

“Vương gia, ta đi xem Thiên Thiên đây.” Lâu Hưởng Văn rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Phượng Kính Dạ, ánh mắt chăm chú nhìn vào mấy người ở phía sau Dung trắc phi, lạnh lùng đi nhanh về phía Kỳ Lâm Điện.

Phượng Sở Thiên cũng trực tiếp ly khai, dù sao chuyện của Minh Dung cũng là chuyện nhà của Phượng vương phủ, mà việc này cũng làm Phượng Sở Thiên thấy buồn bực, nên đến giờ hắn vẫn chưa có Thái Tử Phi.

“Bốn vương quả thực đã cưới một phi tử rất giỏi, lại nhờ người ngoài giết hại người trong Phượng vương phủ.” Đa phần lúc nào Phượng Kính Dạ cũng đều cười, tao nhã tôn quý, tà mị tuần dật, nhưng trong ánh mắt lại càng lạnh lùng đến thấu xương, “Phi tử không tuân thủ phụ đạo như vậy, bốn vương không cần giữ ở trong vương phủ, hãy về Minh phủ của Thừa Tướng đi, hưu thư sẽ được đưa đến ngay.”

Đột nhiên sấm sét giữa trời quang, đột nhiên Minh Dung ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch, trong đầu vang tiếng ong ong, không ngừng vọng đến hai chữ hưu thư, là bản thân mình nghe lầm ư? Vì sao vương gia có thể nói hưu mình, bản thân mình chính là trắc phi của Phượng vương phủ mà.

Minh Dung há miệng thở dốc, muốn nói gì đó, nhưng yết hầu lại giống như bị ngăn lại đến khi bỗng nhiên Phượng Kính Dạ cúi đầu xuống ở trước mặt, châu đầu nhìn vô cùng thân thiết, ánh mắt cùng giọng nói tà mị cứ vang lên bên tai của Minh Dung.

“Minh Dung, nói người thông minh, người cũng chỉ có một chút thông minh thôi, hôm nay muốn hoàng hậu ra tay giết chết Tiểu Mộc Đầu, đáng tiếc lại thất bại, bị hư chính là cái giá cho thất bại.” Phượng Kính Dạ tươi cười lộ vẻ lãnh khốc tàn nhẫn, chán ghét nhìn sắc mặt trắng bệch của Minh Dung, “Người cũng biết vì sao người gả vào trong Phượng vương phủ mà chưa hề mang thai, đó là vì bốn vương chưa bao giờ chạm qua người, cho nên nếu là con của thị vệ, làm sao có thể mang danh dòng dõi của bốn vương chứ.”

Phượng Kính Dạ nói dứt lời, trực tiếp xoay người rời đi, tay áo phiêu diêu là hình dáng phong hoa tuyệt đại, Minh Dung sờ sờ vào khuôn mặt mình, gương mặt đầm lệ, nàng tuy rằng không thể nhận bị Phượng Kính Dạ hưu thê, nhưng nàng càng không thể chấp nhận được Phượng Kính Dạ chỉ vì Lâu Hưởng Văn mà thủ thân như ngọc! (vinhanh: haha..... Nghe câu này ta cười điên lên mất).

Hận ý ngập trời hoàn toàn vụn vỡ lý trí cuối cùng của Minh Dung, không tiếng động nhìn chăm chăm bóng lưng rời đi của Phượng Kính Dạ, Minh Dung nâng tay lên lau đi nước mắt trên má, kiếp này không giết chết được Lâu Hưởng Văn, Minh Dung thề không làm người!

Hầu Bảo mời Tư Ngự Y đến, khi Lâu Hưởng Văn đi tới, trên má Hoa Thiên Thiên đã thoa lớp thuốc mỡ, giờ phút này vẫn còn mê man, bất quá hơi thở đã ổn định, Tư Ngự Y lại đưa thêm một ít phương thuốc bồi bổ thân thể, lúc này Hầu Bảo sai tiểu thái giám đi vào trong bếp để nấu thuốc.

“Lâu cô nương, đã không còn gì đáng ngại, chỉ là thương tổn ngoài da, chỉ cần bôi thuốc, bảy ngày sau có thể sẽ khỏi hẳn.” Hầu Bảo thấp giọng mở miệng nói với Lâu Hưởng Văn.

Lúc đầu, Hầu Bảo cũng cho rằng Lâu Hường Văn dựa vào sự sủng ái của Phượng vương gia, mới dám ở trong cung trở mặt với Vương hoàng hậu, chống đối với phủ Tam hoàng tử có chút cả gan làm loạn, nhưng chuyện đến hôm nay, Hầu Bảo mới hiểu rõ được, Lâu Hường Văn cũng có thể đảm lược được, cả hai đều là nô tài, Hầu Bảo có phần kính nể Lâu Hường Văn nhiều hơn, có thể che chở một bằng hữu đến vậy, thực lòng quan tâm đến như thế, Lâu cô nương đúng là người tốt.

“Ừ, cảm ơn.” Sau khi Lâu Hường Văn nói cảm ơn, ngồi xuống bên cạnh giường, nhìn gương mặt sưng to của Hoa Thiên Thiên. Cho dù bôi thuốc mỡ, nhưng do quá sưng, nên ánh mắt dường như đều không còn nhìn rõ, nhìn vết thương ứ xanh tím đầy kinh động, khiến trong đầu Lâu Hường Văn cứ mãi căng lên, hận không thể đánh vào chính mình, còn đỡ hơn là để cho chính Hoa Thiên Thiên chỉ vì do mình trêu chọc nên bị đối xử khó dễ gây nên đau đớn.

Việc hôm nay, Lâu Hường Văn đã hiểu rõ, đó là do Mã Gia bị bắt ép, Minh Dung hận mình cho nên mới tìm Thiên Thiên động thủ, Vương hoàng hậu cũng hận mình cho nên mới lấy lý do của Minh Dung gây ra chuyện, dĩ nhiên Vương hoàng hậu sẽ thuận thế mà hành động, nhưng Thiên Thiên hoàn toàn vô tội, những người này chỉ vì tư lợi của bản thân, đúng là lòng dạ độc ác.

Minh Dung có ở nơi này, thì Lâu Hường Văn cũng không hề lo lắng, mặc kệ Phượng vương phủ hay là Minh Gia, Lâu Hường Văn đều có thể dễ dàng ta nhận lấy hậu quả gấp 10 lần, cả cung nữ Dao Quang động thủ kia, cho dù có ở Tê Ngô Cung, Lâu Hường Văn cũng không sợ, cao thủ của Sát Thủ Lâu nhiều như mây, nhưng bên cạnh của Vương hoàng hậu cũng có không ít cao thủ, cho nên Lâu Hường Văn sẽ tìm cách khác để đòi lại công đạo cho Hoa Thiên Thiên.

63. Chương 63: Trở Về Trả Thù

Kỳ Lâm Điện.

“Tiểu Mộc đầu, trong cung có thảo dược tốt, còn có ngự y ở đây, có thái giám cung nữ hầu hạ, so với ở vương phủ thì tốt hơn nhiều lắm.” Phượng Kính Dạ thở dài mở miệng, có phần bất đắc dĩ nhìn Lâu Hường Văn khẳng khái rời đi.

“Không cần, sao vương gia không nói trong cung còn có Vương hoàng hậu, còn có vô số âm mưu quỷ kế ăn thịt người chứ?” Lâu Hường Văn nhượng đôi lông mày nhỏ hồi lại, do bản thân mình làm hại Thiên Thiên bị đánh thành đầu heo, còn ở trong cung nữa, Lâu Hường Văn chỉ cần dùng đầu ngón chân ra nghĩ cũng biết sẽ có một độc kế khác đang chờ đợi mình.

Phượng Kính Dạ nâng tay lên vỗ nhẹ Lâu Hường Văn cong người phòng bị như một con thú nhỏ, thấp giọng tiếp tục dụ dỗ, “Nhưng tạm thời bốn vương vẫn không thể trở về vương phủ.”

“Vương gia, người cứ tiếp tục ở lại trong cung, ta đem Thiên Thiên trở về là được.” Vui vẻ ra mặt, Lâu Hường Văn còn ước gì Phượng Kính Dạ không quay về, cô rút cuộc hiểu rõ, vương gia nhà mình chính là đầu số gây họa, không có vương gia ở đó, bản thân chỉ là một tiểu nha hoàn an phận thủ thường, làm sao có thể trêu chọc đến hai tôn đại Phật là Vương hoàng hậu với Tam hoàng phi.

“Tiểu Mộc đầu, bốn vương cư nhiên bị người ghét bỏ như thế sao?” Hừ lạnh, Phượng Kính Dạ cười nguy hiểm, đôi mắt đào hoa nheo lại, bàn tay to vỗ nhẹ vào sau lưng của Lâu Hường Văn, trực tiếp chuyển đến trên eo cô, sau đó không nặng không nhẹ bấm vào một cái.

“A..... vương gia..... Buông tay..... buông tay, nhột đó, tôi không về không về là được rồi....” Bên hông bỗng bị chọc nhột, thân thể Lâu Hường Văn lập tức mềm ra, cột sống sau lưng bắt đầu nhuyễn hết, thân thể không ngừng vụn vụn, thấm thương cầu xin buông tha.

Phượng Kính Dạ thấy bộ dạng thiên hạ (ý chỉ người yếu) mềm mại tựa vào người mình, sợi tóc hơi lộn xộn, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng tràn đầy ý cười, khóe mắt có nước mắt trong suốt, biểu cảm đáng yêu như có

tình lộ ra vài phần phong tình quyến rũ, khiến Phượng Kính Dạ không tự chủ liền dừng động tác lại, nhẹ nhàng ôm lấy Lâu Hưởng Văn, thật lâu sau đó mới có thể mở miệng thở dài, “Mộc Mộc, ở lại đi.”

Đã quen bộ dạng xảo trá phức tạp của Phượng Kính Dạ, cũng quen bộ mặt hắc cười tà mị âm hiểm, đột nhiên gương mặt Phượng Kính Dạ tuần tú ôn nhu như thế, trong con ngươi đen huyền toát ra vẻ khẩn cầu và chờ mong khiến Lâu Hưởng Văn vô pháp cự tuyệt.

Đây là cổ đại, vương gia nhà mình cũng là chủ nhân dưới một người mà trên vạn người, cả Vương hoàng hậu cũng không nể mặt, nhưng khi nhìn nam nhân tuần mỹ cao quý này, đột nhiên bỏ tôn nghiêm, ôn nhu thỉnh cầu như vậy, trong lòng Lâu Hưởng Văn rung động, khóe miệng mấp máy, bất đắc dĩ gật đầu, “Ta sẽ ở lại, nhưng ta phải đưa Thiên Thiên đi về vương phủ trước đã.”

Phượng Kính Dạ gật gật đầu, trên gương mặt tuần mỹ đều là ý cười, Lâu Hưởng Văn dịu dàng, khiến Phượng Kính Dạ cảm thấy trong lòng tê dại không cách nào hình dung, cả người giống như là bay lên khiến hắn không khỏi ôm chặt Lâu Hưởng Văn trong ngực.

“Sau đó ta sẽ đi xem Quân Hàn, không biết hắn đã khôi phục như thế nào rồi.” Vương gia cao hứng chính là dựa trên thống khổ rối rắm của bản thân mình, cho nên Lâu Hưởng Văn chuyển đề tài, vẻ mặt lo lắng mở miệng, quả nhiên thấy vẻ mặt vừa mới phấn khởi của Phượng Kính Dạ từng chút từng chút vụn vỡ, Lâu Hưởng Văn cảm giác trong đầu thống khoái hơn, vui vẻ tạo ra trên sự thống khổ trên người khác.

“Tiểu Mộc đầu, lần đầu tiên bốn vương rất muốn bóp chết ngươi.” Rốt cục vẻ tao nhã tôn quý trên mặt Phượng Kính Dạ mất hết, bàn tay to dùng sức xoa xoa đầu Lâu Hưởng Văn, bất đắc dĩ buồn bực, hận không thể đem tiểu nha đầu này nuốt vào trong bụng.

“Bóp đi bóp đi, bóp chết một cái đi để tiết kiệm lương thực trong phủ.” Lâu Hưởng Văn hoàn toàn bị Phượng Kính Dạ phát điên làm cho vui vẻ, cảm nhỏ vành lên lộ ra cổ trắng nõn, trêu chọc Phượng Kính Dạ một mỗi xoa xoa mi tâm, không nỡ bóp chết Tiểu Mộc đầu, cho nên cuối cùng vẫn làm cho bản thân buồn bực đến chết được.

Hoa Thiên Thiên mê man hơn một canh giờ liền tỉnh dậy, gương mặt đã bớt đau nên có thể mở miệng nói chuyện, hai cái răng nanh cũng đã bị rút ra, Lâu Hưởng Văn đuổi Phượng Kính Dạ đi nghỉ ngơi, rồi đến xem Hoa Thiên Thiên.

Đối mặt với gương mặt sưng lên như đầu heo của Hoa Thiên Thiên, Lâu Hưởng Văn cứng đờ rồi khẽ động khóe miệng một chút, sau đó sợ hãi vươn tay, lòng bàn tay trắng nõn không hề thiếu dấu vết thương hình lưỡi liềm do móng tay khấu vào, mà trong lòng bàn tay rõ ràng là hai cái răng.

“Mộc Mộc.....” Hoa Thiên Thiên vừa muốn mở miệng, nhưng lập tức dừng đến cả khuôn mặt đang sưng tấy lên, đau đớn khiến Hoa Thiên Thiên chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, cái răng này đã bị lấy đi rồi, chẳng lẽ Mộc Mộc còn có thể lấp nó lại ỉn ư!

“Thiên Thiên, ngươi đừng trừng mắt nữa, hiện giờ mặt ngươi đã sưng to quá rồi, còn trừng nữa thì cũng không nhìn thấy con mắt đâu.” Lâu Hưởng Văn nuốt nuốt nước miếng, tốt bụng nhắc nhở ánh mắt nhanh bị gương mặt sưng lên của Hoa Thiên Thiên che mất. Hồi sáng là ái nấy là tự trách, nhưng Lâu Hưởng Văn cũng cẩn thận kiểm tra rồi, hoàn toàn không có tổn thương đến xương cốt trên mặt, cho nên giờ Lâu Hưởng Văn thấy khuôn mặt Hoa Thiên Thiên liền không có chút đạo đức muốn cười.

“Nhưng mà Thiên Thiên à, vương gia nói muốn đưa ngươi đến làm con thừa tự cho Nhiễm Quận Vương phủ, sau khi ngươi khỏe lại sẽ chính là Huyện Quận chúa rồi.” Ánh mắt Lâu Hưởng Văn sáng lên, vỗ vỗ bả vai của Hoa Thiên Thiên, sau đó không sợ chết gật gật đầu, rất vừa lòng với kết quả này, “Kỳ thực bị đánh một trận cũng coi như có lời rồi, có đúng không?”

“Ta bóp chết ngươi!” Hoa Thiên Thiên hoàn toàn bị Lâu Hưởng Văn làm cho phát cáu, hai tay trực tiếp nắm trên cổ Lâu Hưởng Văn, hai người âm ỉ một trận, nhưng ánh mắt lại đau lòng nhìn về phía lòng bàn tay đầy vết thương do móng tay của Lâu Hưởng Văn, thấp giọng mở miệng, dặn dò Lâu Hưởng Văn, “Chuyện này dừng lại ở đây, không cho ngươi làm càn nữa.”

“Thiên Thiên, việc này ngươi không cần phải xen vào.” Hàn quang trong mắt Lâu Hưởng Văn chợt lóe lên, có một số người và một số việc, đã đến nông nổi như vậy, nếu bản thân cứ một mực yếu đuối, sau này những

người khác sẽ đem người thân bên cạnh mình ra khai đao, cho nên Lâu Hưởng Văn muốn để cho tất cả mọi người biết được, động đến người thân bên cạnh cô, cô nhất định sẽ khiến bọn họ hoàn trả gấp mười gấp trăm lần.

Bằng không hôm nay Thiên Thiên chỉ bị đánh lên mặt, còn sau đó thì sao? Có phải chặt đứt tay đứt chân hay không, còn Đoàn Tử, đứa nhỏ ngu ngốc kia, càng dễ dàng bị người tính kế hơn cho nên Lâu Hưởng Văn vẫn là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta thì liền nhỏ cổ tận gốc.

“Thiên Thiên, ta đưa người về vương phủ dưỡng thương.” Lâu Hưởng Văn liền chuyển đề tài, lấy thuốc mỡ bên cạnh cẩn thận thoa lên mặt của Hoa Thiên Thiên, lại bưng trà qua, để cho Hoa Thiên Thiên thăm giọng, rồi đem Hoa Thiên Thiên đi, hai Long Vệ âm thầm xuất cung theo đến Phượng vương phủ.

Người trong phủ Phượng Vương cũng không thể nghe ngóng tin tức trong cung, tuy rằng Lôi quản gia biết một ít chuyện, nhưng lại không nhiều lời gì, cho nên ngày hôm nay tất cả hạ nhân Phượng vương phủ đều nghe Lôi quản gia dạy bảo, từ nay về sau, Phượng vương phủ không có trắc phi nữa mà điều này có nghĩa gì trong lòng mọi người đều rõ _____ Dung Trắc Phi bị hừ rồi.

Sau đó, Lôi quản gia lại truyền lời ra, Hoa Thiên Thiên không còn là nha hoàn vương phủ, mà là Huyện chúa của Nhiễm Quận Vương phủ, tuy rằng nữ nhi làm con thừa tự, nhưng vẫn là tiểu thư nhà quan, ít nhất cao hơn một bậc so với thiên kim Tri Phủ, cho nên gặp mặt phải biết lễ tiết không được phép quên.

Đoàn Tử vừa thấy mặt Hoa Thiên Thiên, nước mắt liền không ngừng rơi xuống, nghẹn ngào, trên gương mặt tròn trịa tràn đầy lo lắng cùng đau lòng, “Mộc Mộc, Thiên Thiên bị sao thế?”

“Đoàn Tử, thoát nhìn tương đối dọa người, kỳ thực qua vài ngày là tốt rồi. Buổi tối, khi đi ngủ, người quay vào trong, đừng bị Thiên Thiên hù ngã là được rồi..... A Thiên Thiên, người lại đánh ta.” Lâu Hưởng Văn vừa nói đùa với Đoàn Tử, kết quả bị Hoa Thiên Thiên trực tiếp đánh sau ót, đau đớn làm Lâu Hưởng Văn kêu thảm lên một tiếng. Nhưng đối mặt với gương mặt xanh xanh tím tím Hoa Thiên Thiên, chỉ có thể cam chịu số phận xoa xoa đầu, do bị mình làm liên lụy, nên bị Thiên Thiên đánh vài cái cũng phải thôi.

Ngay từ đầu Tử Thư vui mừng ả Dung Trắc Phi bị Phượng Kính Dạ hừ, nhưng sau đó lại không ngừng suy đoán, rốt cuộc vì sao Phượng Kính Dạ làm như vậy, Tử Thư lại muốn lừa mình dối người, nhưng cũng biết rõ nhất định là vì Lâu Hưởng Văn, sau đó lại nghe đến tin Hoa Thiên Thiên được thăng lên làm Huyện Chúa, Tử Thư không thể đoán được rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mọi việc rõ ràng đều là phát sinh bởi Lâu Hưởng Văn, vương gia vì nàng mới hừ Dung Trắc Phi, vì nàng mà đưa Hoa Thiên Thiên từ một nha hoàn thăng lên làm dưỡng nữ của Vệ Quận Vương.

Đứng ở trong viện của Hoa Thiên Thiên, lúc này trên gương mặt xinh đẹp của Tử Thư mang theo kiêu ngạo không chịu thua, khẽ cười một tiếng, vắn dáng vẻ thanh cao yêu mị như trước, “Thiên Thiên, người đây chính là vì họa được phúc, đây thật sự là chuyện tốt rất đáng mừng, Đoàn Tử, người khóc cái gì, giờ phút này nên cười.”

“Đúng vậy a, về sau ta là tiểu thư nhà quan, gặp mặt, các người phải hành lễ thỉnh an.” Hoa Thiên Thiên liếc xéo Tử Thư chua ngoa. Tử Thư rõ ràng cũng rất thông minh, nhìn kết quả của Dung Trắc Phi, nàng chẳng lẽ không hiểu về sau trong phủ Phượng vương, vương gia không có khả năng giữ lại những nữ nhân để thị tẩm.

Về mặt của Tử Thư đột nhiên giận dữ, nhưng lại lập tức tỏ ra cao ngạo hất cằm lên, tranh cãi, “Vẫn còn chưa chắc, người là tiểu thư nhà quan, nhưng ta cũng không phải là một nô tài hèn mạt!”

“Được rồi, Thiên Thiên, mặt người vẫn chưa có khỏe lại, về phòng nằm nghỉ ngơi đi.” Thấy Hoa Thiên Thiên lại muốn gây gổ với Tử Thư, Lâu Hưởng Văn nhanh chóng mở miệng giảng hòa. Mấy năm nay, kỳ thực trong ba người vẫn luôn có cảm tình, tuy rằng Tử Thư kiêu ngạo một chút, ương ngạnh một chút, dù miệng Thiên Thiên có hơi ác độc, nhưng dù sao ở chung vậy là tốt rồi, cũng chính là vừa thấy mặt rất dễ gây nhau.

Thấy Tử Thư vốn không cảm kích, Hoa Thiên Thiên cũng lười mở miệng, trực tiếp xoa người đi về phòng mình, mặt thật sự là đau, món nợ này mình phải tính trên đầu của Mộc Mộc rồi!

“Mộc Mộc, người thật đúng là lại gây chuyện, hôm nay liên lụy Thiên Thiên bị đánh thành như vậy, ngày sau không liên lụy ta bị đánh đấy chứ?” Thấy Hoa Thiên Thiên cũng không có cách khác, Tử Thư hít sâu

một hơi, chằm chọc nhìn Lâu Hướng Văn, trong lòng tràn đầy ghen ghét, rõ ràng là nhan sắc bình thường, dựa vào cái gì làm cho vương gia nhưng nhớ như thế! Thậm chí vì nàng mà đem Dung Trắc Phi đuổi ra khỏi vương phủ!

“Sẽ không.” Một câu này nói có chút yếu ớt, Lâu Hướng Văn cắn môi, trong đầu hiện lên cảnh Hoa Thiên Thiên bị kéo tóc, bị tấm ván gỗ đánh vào mặt, trong lòng Lâu Hướng Văn đau đớn kịch liệt, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt. Vì sao mặc kệ là năm đó ở Dược Vương Cốc, hay là bây giờ, cô vẫn luôn không thể nào bảo vệ người thân bên cạnh mình.

“Sẽ không? Mộc Mộc, vương gia sủng ái ngươi, đó là phúc phận của ngươi, nhưng ngươi đừng có đang ở trong phúc mà không biết phúc, ngươi gây chuyện, đến lúc đó bị tội chính là chúng ta, hôm nay Thiên Thiên chỉ là bị đánh, tình huống mấy ngày thì tốt rồi, nếu bị cường bạo thì sao? Có thể tốt như thế kia sao?” Lời nói sắc nhọn như dao, nhìn về mặt Lâu Hướng Văn ngẩn ra, ánh mắt mờ mịt, Tử Thư chỉ cảm thấy có một cảm giác vô cùng thỏa mái chưa bao giờ có.

Nàng chính là không quen nhìn tình tình Mộc Mộc như vậy, biết rõ vương gia đối với nàng rất tốt, còn cố tình trốn tránh, càng làm cho vương gia đối với nàng tốt hơn! Bất quá hai bên đều là tiện tì mà thôi, thật đi theo vương gia, nhiều nhất cũng chỉ là phu nhân, nhưng nàng ta lại cố tình dùng cách lạt mềm buộc chặt định tính toán cái gì chứ!

“Mộc Mộc, kỳ thực nói cho cùng, ta hôm nay mới biết, ngươi mới thực là có thủ đoạn có tâm kế, chúng ta đều không biết xấu hổ cứ dán chặt vào vương gia như vậy, vương gia căn bản không thèm để ý đến, ngược lại Mộc Mộc ngươi lại rất giỏi mưu tính, tính kỹ đến vậy, dùng những người thấp hèn như chúng ta tôn lên thanh cao của ngươi, nhưng ngươi muốn quyến rũ vương gia thế nào đó là chuyện của ngươi, đừng có làm liên lụy ta với Thiên Thiên, trở thành bàn đạp cho ngươi!” Tử Thư cay nghiệt cười lạnh, hung ác nghiêm mặt, ánh mắt càng độc ác hơn, “Văn phu nhân bị đuổi ra khỏi vương phủ, Dung trắc phi cũng bị hù, Mộc Mộc, vương gia là nam nhân của mọi người chứ không phải của một mình ngươi!”

“Tử Thư, chuyện của ta với vương gia không liên quan đến ngươi.” Lâu Hướng Văn hít sâu, kéo suy nghĩ trở về từ trong trí nhớ thống khổ, có chút thất vọng nhìn Tử Thư vẹo gương mặt.

Lâu Hướng Văn không quên khi vừa mới vào vương phủ, là Tử Thư chiếu cố mình, tuy rằng thanh cao như vậy, vẫn luôn khinh thường nhìn những người khác, nhưng đối với bản thân cô thật sự rất tốt, nhưng hiện thời là vì sao lại biến thành như vậy.

“Ngươi!” Tử Thư bị Lâu Hướng Văn đáp trả lại đến không còn lời nào để nói, nguyên bản vừa phát tiết xong thì cơn tức lại mãnh liệt bùng cháy trong lòng. Tử Thư bỗng giơ tay lên, bàn tay dài trắng nõn như ngọc đánh vào mặt Lâu Hướng Văn.

Giơ tay lên, động tác Lâu Hướng Văn nhanh chóng ngăn cản cái bạt tay mà Tử Thư vung lên, nhìn nàng thật sâu một cái, nữ nhân kiêu ngạo mà xinh đẹp này, phong tình vạn chủng, dung nhan sinh đẹp quyến rũ, Lâu Hướng Văn luôn luôn muốn Tử Thư trở thành bằng hữu.

So với Thiên Thiên, Lâu Hướng Văn trông thấy Tử Thư càng yếu ớt hơn một chút, nàng luôn mặc tử y xinh đẹp, luôn cao cao tại thượng giống như một đứa bé yếu ớt luôn che giấu sự bất lực của chính mình, cho nên Lâu Hướng Văn luôn nhường nhịn Tử Thư rất nhiều, nhưng hiện giờ Lâu Hướng Văn không biết vì sao tất cả mọi chuyện đều thay đổi, nhìn ánh mắt ác độc căm hận khi không thể giết chết mình của Tử Thư, Lâu Hướng Văn thở dài một tiếng, buông tay ra, xoay người đi về phía Thu Phong Viện.

Tay Tử Thư run rẩy hạ xuống, ngờ ngác nhìn bóng lưng Lâu Hướng Văn rời đi, nàng cũng không biết vì sao bản thân lại điên cuồng muốn đánh Mộc Mộc như vậy, rõ ràng bản thân vẫn thật thích Mộc Mộc. Mộc Mộc không giống những người như Dung Trắc Phi kia, xem thường những nha hoàn ẩm giường như nàng, dùng thân phận đè ép mình, cũng không như những kẻ trước mặt thì nịnh hót, sau lưng lại nhục mạ bọn nha hoàn như mình. Ánh mắt của Mộc Mộc vẫn luôn rạng rỡ không chút vương bận như vậy, ở bên cạnh Mộc Mộc, Tử Thư luôn luôn cảm thấy thật thoải mái, dường như bỏ mặc những điều khó chịu, không vui đều có thể nói với Mộc Mộc.

Nhưng vừa rồi nhìn vào trong ánh mắt của Mộc Mộc, là thất vọng sao? Tử Thư cố cong khóe miệng cười chua sốt, sau đó kiêu ngạo đứng thẳng mình, thất vọng thì thất vọng, bản thân sẽ không thể thua bởi Mộc

Mộc, thắng làm vua thua làm giặc, Dung trắc phi đã thua, nhưng mình thì không, vương gia là của mình, tuyệt đối sẽ không đem người tặng cho Mộc Mộc, cho dù đây là bằng hữu mình đã từng thích! Nhưng giờ đây, các nàng chính là địch thủ! Địch thủ phải chết thì ta mới sống!

Thu Phong Viện, Dịch Quân Hàn vẫn luôn do Đoàn Tử chăm sóc, giờ phút này, Lâu Hường Văn đang bắt mạch, Phệ Tâm Cổ trong thân thể đã khống chế được rồi, tuy rằng sắc mặt Dịch Quân Hàn vẫn tái nhợt như trước, nhưng đã không còn nguy hiểm đến tánh mạng, cố gắng điều dưỡng thật tốt, chờ sau này tìm cách đem cổ trùng bức ra ngoài mới có thể khỏi hẳn.

“Ngày đó là do tiểu thư cứu ta sao?” Dịch Quân Hàn trầm giọng mở miệng, đôi mắt đen xa xăm nhìn về phía Lâu Hường Văn. Ngày đó bị nhiều sát thủ vây diệt như vậy, Dịch Quân Hàn đã ôm quyết tâm phải chết, hẳn vốn cho rằng đã bị trúng cổ thì không còn đường sống, nhưng lại có chút tiếc nuối rốt cuộc là không thể cứu được Lâu Hường Văn.

Nhưng sau khi tỉnh lại, Dịch Quân Hàn phát hiện bản thân mình lại ở trong phòng của Thu Phong Viện, cổ độc trên người đã được chân khí khắc chế, tỉ mỉ nhớ lại chuyện ngày hôm đó, thời điểm đó người có thể cứu mình chỉ có tiểu thư ở trước mặt này thôi.

“Ừ, ân cứu mạng trước hết hãy nhớ kỹ, ngày sau trả lại, không đúng, không cần hoàn trả lại, dù sao người hiện giờ đã là người hầu của ta.” Lâu Hường Văn cười tủm tỉm trả lời, thân thể Dịch Quân Hàn đã khôi phục không ít, điều này làm cho lòng Lâu Hường Văn cao hứng rất nhiều, ít nhất không cần nghĩ tới những lời nói đầy khắc nghiệt trước kia của Tử Thư.

“Nghe theo sự sai khiến của tiểu thư.” Dịch Quân Hàn bình tĩnh mở miệng, sắc mặt lạnh lùng mang theo chân thành, tựa hồ như dung túng Lâu Hường Văn ngẫu nhiên náo loạn như một Tiểu Hồ ly.

“Vậy người hãy hảo tính dưỡng cho tốt vào, đừng tùy tiện vận hành nội lực, nhiều nhất là nửa tháng, đến lúc đó ta sẽ châm cứu cho người trước.” Lâu Hường Văn vừa lòng gật gật đầu, quả nhiên lúc đó cứu Quân Hàn về là đúng, so với Đoàn Tử thì đáng tin cậy hơn, “Buổi tối sẽ có người đưa thuốc đến cho người, một ngày một viên, dùng liên tục trong vòng nửa tháng.”

Đưa Thiên Thiên về đây, cũng đã xem qua thương thế của Quân Hàn rồi, Lâu Hường Văn liếc nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ, cần phải chuẩn bị hồi cung, Dung Trắc Phi đã bị vương gia hưu, cho nên bản thân là người lớn không chấp đũa nhỏ bỏ qua cho nàng, về phần Dao Quan ra tay độc ác với Thiên Hiên, ánh mắt Lâu Hường Văn trầm xuống, nhanh chóng đến bên cửa sổ cầm lấy giấy bút, vội vã viết cái gì đó lên trên giấy.

Không giống với tính tình lười nhác của Lâu Hường Văn, chữ của cô vô cùng mạnh mẽ, lộ ra vài phần cuồng dã, nếu như có cự thần trong triều ở đây, tất phải khiếp sợ, chữ viết của Lâu Hường Văn cực kỳ giống chữ của Đường Kim Hoàng Thượng, sau khi hoàng thượng si mê luyện đan, thân thể hư nhược, rốt cuộc không viết được lối chữ thảo ngắn câu thiết họa như vậy. (Lối chữ thảo là một trong các loại lối viết chữ trung, theo ta cũng là lối viết đẹp nhất *trái tim* Câu này nôm na là hoàng thượng không thể viết được nét chữ sắc bén mạnh mẽ như vậy được nữa)

Hoàng cung.

Khi Lâu Hường Văn trở lại trong cung thì cũng vừa lúc dùng bữa tối, đến nay Phượng Sở Thiên vẫn không có phi tử, mà Phượng Kính Dạ tuy bị trọng thương, nhưng cũng đã tỉnh dậy cho nên bữa tối Phượng Sở Thiên trực tiếp đến chỗ của Phượng Kính Dạ cùng ăn.

“Vương gia, người bị trọng thương chưa có lành, vẫn nên ăn thanh đạm một chút, đúng không điện hạ.” Lâu Hường Văn vừa ăn vừa mở miệng, nhắc đũa gấp miếng thịt gà mà Phượng Kính Dạ vừa muốn gấp đặt vào trong chén của mình, a ô a ô cần ăn đây vui sướng, còn khiêu khích nhìn Phượng Kính Dạ.

“Kính Dạ, nên ăn thanh đạm chút đi.” Phượng Sở Thiên cười trêu chọc, gấp hai đũa thức ăn chạy bỏ vào trong chén Phượng Sở Thiên, sau đó cắn vào miếng thịt gà chớp mắt cười với Lâu Hường Văn, hết sức ăn ý.

“Ăn nhiều cà chua rất tốt cho thân thể, vương gia, đừng khách khí.” Lâu Hường Văn hiểu ý, lập tức gấp miếng cà chua mà ngự trù dùng làm trang trí món ăn, bỏ vào trong chén Phượng Kính Dạ.

Xem hai kẻ, một xướng một họa, Phượng Kính Dạ lại nhìn miếng cà chua được gọt tĩa thành hoa hồng ở trong chén, ung dung dùng đũa gấp lên, chậm rãi bỏ vào trong miệng, nhai kĩ, vẻ mặt còn đắc ý, “Nếu là tự tay Mộc Mộc gấp cho bốn vương, bốn vương làm sao có thể coi thường sự quan tâm của Mộc Mộc chứ.”

Lâu Hường Văn kinh ngạc nhìn thấy Phượng Kính Dạ có thể ăn miếng cà chua đầy vui sướng, ánh mắt xoay xoay, nụ cười gian xảo liền hiện lên trên gương mặt nhỏ nhắn, một lần nữa mở đề tài, “Hôm nay hồi vương phủ, Quân Hàn đã khôi phục rất tốt, người đã tỉnh lại, sắc mặt tốt lên rất nhiều.....”

Quả thực theo Lâu Hường Văn trái một câu Quân Hàn, phải một câu Quân Hàn, sắc mặt Phượng Kính Dạ từng chút từng chút đen lại, cười lại càng nguy hiểm hơn, cắn miếng cà chua cùng với chất lỏng hồng hồng kia, làm cho người ta có một ảo giác âm trầm khủng bố.

Phượng Sở Thiên nhìn hai người ăn một bữa cơm cũng không yên, bản thân nhấm nháp mỹ vị ngự trù làm, quả thật vô quýt dầy có móng tay nhọn mà!

Đêm xuống, Phượng Sở Thiên vẫn như trước trở về Ngự Thư Phòng phê duyệt tấu chương. Trong Kỳ Lân Điện, cũng không có nhiều người, Hầu Bảo bị Phượng Sở Thiên điều đi đến đây, còn mang theo hai cung nữ cùng hai thái giám, đều là tâm phúc của Hầu Bảo, chăm sóc cuộc sống của Phượng Kính Dạ và Lâu Hường Văn, Kỳ Lân Điện còn có một cái bể tắm, dẫn đến Ôn Tuyền, cho dù là ngâm nước mùa hè cũng cực kỳ thoải mái.

“Tiểu Mộc đầu, hầu hạ bốn vương tắm rửa.” Phượng Kính Dạ lười nhác mở miệng, tà mị cười, biểu cảm cực kỳ ái muội.

“Vương gia, người còn có thể vô sỉ hơn không?” Lâu Hường Văn giận đến nghiến răng, thiếu chút nữa thì bị đùa giỡn đến nóng đầu, cuối cùng kéo lý trí về, trừng mắt liếc Phượng Kính Dạ một cái.

“Yên tâm, bản thân bốn vương có thể tự mình tắm rửa, Mộc Mộc cứ đứng quay lưng về phía bốn vương là được, bốn vương nhất gan, ở một mình hơi sợ.” Phượng Kính Dạ vô cùng thành khẩn mở miệng, bờ môi cười khe cong lên, thấy thế nào hẳn cũng không hề giống như sợ quỷ, càng giống như là một tên sắc quỷ hơn!

“Vương gia, người hơi dụng tâm để kiểm soát đó!” Tắm rửa còn muốn có người ở bên cạnh à! Nếu không sợ ác tâm kia đến bản thân, Lâu Hường Văn còn muốn nói một câu, vậy lúc ngài đi nhà xí có phải cũng muốn có người đi cùng hay không?

“Yên tâm, lúc Mộc Mộc đi tắm rửa thì bốn vương cũng sẽ cùng theo, không để người chịu thiệt, ngoài ra còn cởi áo tháo dây, gọi đầu kì lưng.” Phượng Kính Dạ đứng dậy, thậm chí trực tiếp cởi áo bào bên ngoài ra, lộ ra chiếc áo lót màu trắng ở bên trong, đai lưng tháo xuống, áo lót bằng gấm vóc trực tiếp rời rạc, lộ ra một lồng ngực rắn chắc, đường nét rõ ràng, ẩn chứa vô cùng nhiều lực lượng, xứng với khuôn mặt tuần tú đầy tuyệt sắc tà mị của Phượng Kính Dạ, giống như cười mà không cười, khêu gợi híp mắt, khiến nhịp tim Lâu Hường Văn bỗng nhiên đập rộn lên, cảm thấy có chút miệng đắng lưỡi khô. (vinhanh: anh Dạ đang dụ dỗ chị Văn phạm tội, hehe.)

Nhưng Lâu Hường Văn cũng thông minh, cô biết nếu giờ phút này mình lui bước, ngay sau vương gia nhất định sẽ không chuyện gì liền cởi hết y phục ra dầy vò mình, đối phó với lưu manh nhất định phải dùng biện pháp càng lưu manh, càng cảm thú hơn hẳn! (vinhanh: chóng mặt nha.) (tâm: hehe tất nhiên là phải thế)

Phượng Kính Dạ trái lại sững sốt, nhưng không có nghĩ đến Lâu Hường Văn chẳng những không kiêng dè, mà hai tay lại vòng lại trước ngực, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thần nhiên, thú vị! Phượng Kính Dạ không tiếng động nở nụ cười, ánh mắt càng thêm ái muội, tay hơi vạch ra trực tiếp nhanh chóng ném áo lót sang một bên, lộ ra nửa người trên gầy gò rắn chắc, vai rộng eo hẹp, nổi bật lên một đôi chân càng thêm thon dài.

Cởi từng thứ từng thứ ra, nằm đó ở hiện đại, bản thân đã xem qua bao nhiêu người mẫu nam model trên trang bìa, Lâu Hường Văn nhúu mày học theo Phượng Kính Dạ tà mị nhúu mày, sau đó nhún bả vai một chút, cảm nhỏ nâng lên ý bảo Phượng Kính Dạ tiếp tục, cô cũng không tin vương gia thật sự dám cởi hết tron!

Đáng tiếc ngay lúc Lâu Hường Văn còn tràn đầy tự tin, động tác của Phượng Kính Dạ lưu loát trực tiếp đi đến tiết khóa, khiến trong phút chót Lâu Hường Văn trừng mắt to, đáng chết đau mắt hột rồi!

Lâu Hường Văn nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn về phía Phượng Kính Dạ cười tà mị, vương gia quả thực vô sỉ đến xuất thần nhập hóa rồi! Hận đến cắn chặt răng, Lâu Hường Văn hung hăng khễ trừng mắt, trực tiếp dời ánh mắt xuống, nhìn thẳng xuống giữa hai chân Phượng Kính Dạ, sau đó lộ vẻ mặt tiếc hận lắc đầu, khiêu khích cười, “Tựa hồ không có gì đặc sắc cả! Vương gia!”

“Tiểu Mộc đầu, lần thứ hai bốn vương muốn bóp chết ngươi!” Phượng Kính Dạ áp ứng ho khan, bị lời nói Lâu Hường Văn trực tiếp đánh bại, rốt cuộc cô học ai đáng về lưu manh như vậy!

“Nhanh đi vào trong bồn tắm, không lo bị nhiễm lạnh thành phong hàn à.” Mặt Lâu Hường Văn có hơi chút hồng, chẳng qua là do tính cách hay tranh giành hơn thua, lúc này nhanh chóng xoay người, tức giận thúc giục Phượng Kính Dạ.

Tiếng nước ào ào vang lên, Phượng Kính Dạ vào bể tắm, mà Lâu Hường Văn cũng thành thật đưa lưng với Phượng Kính Dạ, ngồi ở một bên ghé nhỏ, ngẫu nhiên nói ra hai câu giết thời gian.

Mãi đợi đến khi Lâu Hường Văn muốn đi tắm rửa, trực tiếp đuổi Phượng Kính Dạ đi ra ngoài, cô không sợ quỷ, mà cô sợ chính là vương gia biến thành sắc quỷ bỏ nhào vào mình!

Đêm mùa hè thật sự lạnh lẽo, Phượng Kính Dạ đứng ở ngoài cửa, lưng dựa vào cây cột, lẳng lẳng nhìn Kỳ Lâm Điện, lúc trước cùng Sở Thiên đi học ở Thái Học, viện này chính là hoàng thượng ban ỉnh trú ngụ, nhưng hiện giờ chỉ lo nghĩ đến chuyện luyện đan, hoàng đế Phượng Đạt vô tâm với triều chính, trong phượng mâu xinh đẹp của Phượng Kính Dạ lộ ra một tia bất đắc dĩ, tựa hồ trong một đêm hoàng thượng liền thay đổi, biến lãnh huyết thô bạo thành âm tình bất định, không lo xử lý triều chính, sau này lại còn một lòng lo luyện đan được.

Chờ khi tắm rửa xong, Lâu Hường Văn chuẩn bị phương thuốc mê cho chính mình, nhìn Phượng Kính Dạ đi theo mình, chỉ chỉ vào gian phòng bên cạnh, “Vương gia, đó là phòng của người.”

“Mộc Mộc, buổi tối không an toàn, ngủ chung một giường thì vẫn tốt hơn.” Phượng Kính Dạ cười mở miệng, vỗ vỗ đầu Lâu Hường Văn, “Yên tâm, bốn vương còn bị trọng thương, sẽ không làm gì ngươi đâu.”

“Vương gia, ta lo lắng là ta sẽ đối với ngài như vậy!” Lâu Hường Văn tức giận trừng mắt nhìn Phượng Kính Dạ, vương gia còn có thể tiếp tục vô sỉ một chút, lưu manh hơn một chút nữa sao?” “Ta lo lắng nửa đêm đang ngủ đem vương gia ngươi bóp chết!”

“Vậy nằm chung với bốn vương một lúc.” Phượng Kính Dạ nhìn ra được vẻ mặt Lâu Hường Văn quả thật đủ âm ngoan, vì lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình, đúng là vẫn còn quyết định nhượng bộ một chút.

Tuy rằng là phòng sát nhau, nhưng sáng sớm Phượng Kính Dạ tính kế tốt để cho Lâu Hường Văn tiến cung, cho nên cũng đổi sang giường lớn, trong phòng còn có khối băng Hắc Bảo đem, sau khi thổi ngọn nến, trong bóng tối cùng với từng trận mát lạnh, rất là thoải mái.

“Vương gia, hỏi ngài một vấn đề.” Lâu Hường Văn ngủ ở cạnh giường, trong bóng tối, đôi mắt rạng rỡ, thanh âm êm ái mang theo ý cười, vừa nghe liền biết tuyệt đối không có ý tốt.

“Ừ.” Hai tay Phượng Kính Dạ đan xen nhau gối lên sau đầu, liếc mắt nhìn thoáng qua Lâu Hường Văn, “Nói đi, bốn vương nghe.”

“Vương gia, nếu có một ngày người đi vào trong rừng săn bắn, gặp được một đám con mèo đang phát cuồng, heo rừng, sài lang, hổ báo gì đó, vương gia, người nói người chạy nhanh hơn, chậm hơn hay nhanh bằng chúng?” Lâu Hường Văn nghiêm túc mở miệng, giống như một học sinh ngoan đang khiêm tốn thỉnh giáo, nhưng nếu có thể ném đi ý cười trong mắt cô thì sẽ càng đáng tin hơn.

“Đương nhiên là nhanh.” Phượng Kính Dạ nghĩ lại một chút, biết vấn đề này nhất định là có huyền cơ gì đó, nhưng mặt kẻ đang che giấu cái gì, thấy ánh mắt tươi cười kia của Lâu Hường Văn, Phượng Kính Dạ cảm thấy đáng giá.

“Quả thật là vương gia, so với cầm thú còn cầm thú hơn.” Lâu Hường Văn cười khanh khách ra tiếng, đáng tiếc là quá tối, thấy không rõ vẻ mặt của vương gia.

“Vậy chậm thì sao?” Khóe miệng Phượng Kính Dạ giật giật một chút, đầu hơi đau.

“Không bằng cầm thú!” Kiều ngạo công bố đáp án. (tâm: =)))

“Nhanh như nhau, có phải bốn phương giống như cầm thú có đúng không.” Phượng Kính Dạ trực tiếp nói ra đáp án thứ ba, sau đó nghiêng người, một tay chống cằm, tóc đen xõa xuống, lông mày cong lên cùng phượng mâu tỏ ý cười, cố gắng đè thấp giọng lộ ra ái muội, “Bốn vương cũng muốn thử so với cầm thú một lần.” (tâm: lần này thì là chị bê đá đập chân rồi =)))

“Vương gia!” Lâu Hường Văn quơ tay chân loạn xạ muốn đẩy Phượng Kính Dạ đang áp trên người ra, sau đó trợn mắt nhìn đỉnh màn, bản thân đúng là quá ngu ngốc, thế mà ở trên giường cùng vương gia nói cái chuyện cầm thú hay không cầm thú, không phải là trực tiếp trêu chọc vương gia biến thành cầm thú đi áp đảo chính mình à!

Cuối cùng Lâu Hường Văn đã rõ ràng, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, từ từ nhắm hai mắt ngủ, mà Phượng Kính Dạ cũng không mở miệng, trong yên lặng, tiếng hít thở cao thấp nối tiếp nhau vang lên, sau đó dần dần, hô hấp Lâu Hường Văn dần vững vàng, Phượng Kính Dạ mở mắt ra, thoáng nhìn qua Lâu Hường Văn đang ngủ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, thở dài một hơi, ngủ như vậy cũng tốt, ngày mai sẽ lại canh chừng nữa, Tiểu Mộc đầu sẽ không có thời gian đi tìm Vương hoàng hậu báo thù rồi.

Trong đêm, hoàng cung cực kỳ yên tĩnh, tuy rằng hành lang gấp khúc còn treo đèn lồng, còn có thị vệ tuần tra đi qua, nhưng lại không phát ra một chút âm thanh.

Một bóng dáng màu đen nhanh chóng lướt vào trong cung, bóng dáng cực nhanh ẩn nấp tránh được các thị vệ. Tê Ngô Cung, chủ điện nơi thái hậu ở được canh giữ nghiêm ngặt nhất, bất quá tối nay không có Dao Quang trực, cho nên sau khi rửa mặt, lại thêu thùa một hồi rồi trở về phòng của mình nằm ngủ.

Có thể im hơi lặng tiếng lên vào hoàng cung, đủ thấy người này quen thuộc địa hình trong cung, sau khi tới gần Tê Ngô Cung, càng dè dặt cẩn thận hơn, nhìn bốn phía, cuối cùng đi nhanh đến một gian phòng, lặng yên không phát ra hơi thở sau đó mở cửa đi vào, từ trong lồng ngực móc ra một bọc giấy, bên trong có một bột phấn màu lam phát sáng trong đêm, Hắc Y nhân nhanh chóng bỏ vào trong chậu cùng khăn vải.

Ngày hôm sau.

“Nương nương, ngài đã tỉnh, nô tì hầu hạ người rửa mặt súc miệng.” Hai cung nữ Dao Quang cùng Tuyền Ki đi tới, một người cầm quần áo, một người vén màn lụa trắng, hầu hạ Vương hoàng hậu ngủ dậy.

Bên ngoài có cung nữ đến đổ nước sạch vào, đổi lấy chút nước ấm, sau đó bưng đi vào, khăn vải cũng xếp chỉnh tề để ở một bên, hộp bột đánh răng cũng đã mở ra, sau khi làm tốt hết mọi chuyện, lại lui người đến một bên chờ sai bảo.

Trên giang hồ có hai đại thế lực không một nhân sĩ giang hồ nào dám đắc tội, một chính là Giang Hồ Đệ Nhất Lâu____ Sát Thủ Lâu, ra tiền mua mạng, chỉ cần đưa tiền ra, hai bên đều thỏa thuận xong.

Một số nhân sĩ giang hồ thế hệ trước có lẽ đã đoán được Sát Thủ Lâu, tổ chức sát thủ quật khởi mười năm trước, mà từ khi Sát Thủ Lâu nổi dậy, tổ chức sát thủ Huyết Sát Lâu vẫn đứng đầu trước kia chột tiêu thất, giang hồ Bách Hiểu Sanh liền từng nói Sát Thủ Lâu chính là Huyết Sát Lâu, chẳng qua là thanh trừng một vài sát thủ không trung thành của Huyết Sát Lâu mà thôi.

Mà tổ chức thứ hai càng thần bí khó lường chính là Quỷ Y Phô, Quỷ Y Phô là hiệu thuốc, kinh doanh dược liệu để sinh tồn, mặc kệ dược liệu trân quý đến cỡ nào, dù là độc dược Kiến Huyết Phong Hầu, Quỷ Y Phô đều có.

Chẳng qua hàng năm Quỷ Y Phô chỉ phát ra 20 chiếc mặt nạ quỷ sắt, có mặt nạ sắt chẳng những có thể mua được dược liệu, còn có thể trị liệu những chứng bệnh nan y tạp chứng, cả kỳ độc hay thuốc độc cực kỳ quý hiếm cũng đều có đủ, phạm đắc tội người của Quỷ Y Phô, như vậy chính là Diêm Vương muốn canh ba người phải chết, sẽ không giữ người quá canh năm, người Quỷ Y Phô có thể cho người chết trong im hơi lặng tiếng, cũng có thể cho người chết đến mức hận không thể ở trong bụng mẹ sinh ra thêm một lần nữa.

Sau khi chải đầu, rửa mặt xong, Vương hoàng hậu mới lộ ra vẻ nhất cung chi chủ tôn quý đi về phía phòng khách, trên bàn, thái giám cùng cung nữ đã bày biện đầy đồ ăn sáng, nhưng ngay khi Vương hoàng hậu cầm đũa lên, không khí yên tĩnh ở Tê Ngô Cung phát ra một tiếng quát tháo đánh thếp.

“Xảy ra chuyện gì?” Vương hoàng hậu nhướng mày, sắc mặt dĩ nhiên không vui.

“Nô tì đi ra ngoài xem thử ạ.” Tuyền Ki nhanh mở miệng, cũng cau mày như vậy, tiện tì đáng chết nào đó, dám quấy nhiễu lúc hoàng hậu nương nương dùng đồ ăn sáng.

Nhưng khi Tuyền Ki vừa đi ra khỏi cửa, tiếng thét chói tai liên tục vang lên, một đám cung nữ cùng thái giám đều thét chói tai, không tin được cứ sờ lên khuôn mặt mình càng ngày càng bị sưng to, gương đồng trong tay rơi xuống đất phát ra một tiếng xoảng.

Từng cái đầu heo xuất hiện ở Tê Ngô Cung, mà trong sảnh, sắc mặt Vương hoàng hậu càng ngày càng âm trầm, “Dao Quang, đem những tiện tì kia lôi ra ngoài đánh chết cho bốn cung.”

Vương hoàng hậu âm độc mở miệng, sau đó chăm chú nhìn Dao Quang, không khỏi sửng sốt kinh ngạc, đáng vẻ đại biến, dùng mắt thường cũng thấy rõ gương mặt Dao Quang sưng phồng lên với tốc độ cực nhanh, giống như một cái bánh bao, không chỉ có thế, mặt kia còn phiểm màu lam quỷ dị, kinh khủng làm cho người ta sợ hãi.

Vương hoàng hậu không khỏi sờ soạng mặt mình một chút, sau đó cảm giác mặt tựa hồ có chút đau đớn, cảm giác căng căng. Tiếp theo là đau lên từng chút từng chút một, không đến ba khắc chung (ba phút), gương mặt của tất cả mọi người ở Tê Ngô Cung đều sưng lên thành đầu heo, hơn nữa còn là đầu heo màu lam.

Cung nữ cùng thái giám đều rửa mặt trước khi Vương hoàng hậu tỉnh dậy, cho nên mặt bọn họ sưng phù sớm hơn một chút, Vương hoàng hậu là người chậm nhất, chờ khi Tư ngự y chạy tới, nhìn thấy diện mạo như đầu heo, cũng thực kinh ngạc một phen, nhanh chóng chẩn đoán cho Vương hoàng hậu.

Chẳng phải kịch độc, mà là một loại cảm hoa hiếm thấy được sinh trưởng trên đỉnh Tuyết Sơn, cánh của cảm hoa chính là màu lam, một khi đụng vào chất lỏng của cảm hoa, da thịt sẽ bị sưng đỏ như bị đánh, này cũng là cơ chế tự phòng hộ của thực vật, khiến động vật ở đỉnh Tuyết Sơn nhìn thấy đều phải đi vòng quanh ở cảm hoa, e sợ rằng không cẩn thận đụng vào liền sưng lên.

Mà có một số độc y dùng cảm hoa chế độc, sau đó trộn lẫn với độc dược, một khi miệng vết thương bị dính cảm hoa, sẽ từ từ sưng to ra, khiến độc tố thẩm thấu vào da thịt nhanh hơn, tốc độ trúng độc nhanh hơn, chỉ có một mình cảm hoa thì sẽ không có độc, chỉ sưng đỏ sau nửa canh giờ sẽ từ từ bớt sưng.

“Mộc Mộc, cái đó không có quan hệ với người chứ?” Tê Ngô Cung xuất hiện chuyện lớn như vậy, Phượng Sở Thiên chạy tới trước tiên, mà Phượng Kính Dạ có trọng thương yếu ớt, cũng phải đi qua một chuyến, giờ phút này hai người nam nhân đứng ở cửa, nhìn Lâu Hưởng Văn đang ngồi ở ghế, ăn rất vui vẻ, bỗng nhiên cảm thấy đã hồi thừa rồi.

“Vương gia, tối qua ngủ cùng một đêm, đúng là quá mệt rồi.” Cắn vào miếng gói canh nhỏ, Lâu Hưởng Văn cười tùm tùm ngẩng đầu lên, hút một hơi trong lỗ hổng đã cắn, miệng toàn là nước canh.

Kỳ thực ngay từ đầu Lâu Hưởng Văn thật không nghĩ ra vì sao tối qua Phượng Kính Dạ cứ bám dính vào mình, nhưng đến lúc sắp ngủ, Lâu Hưởng Văn đã nghĩ ra, nói vậy là vương gia lo lắng mình sẽ trả thù Vương hoàng hậu, cho nên cứ nhất quyết bám mình, nói trắng ra là đi canh chừng mình.

Phượng Kính Dạ đích xác là lo lắng Lâu Hưởng Văn bị kích động, hoàng cung thủ vệ nghiêm ngặt, dù Phượng Kính Dạ phỏng đoán Lâu Hưởng Văn không phải người đơn giản, nhưng người bên ngoài cũng không khả năng dễ dàng xâm nhập vào hoàng cung, hơn nữa vì trả thù Vương hoàng hậu, tùy tiện xâm nhập vào hoàng cung rất có khả năng đánh đổi bằng tánh mạng, không đáng, nên Phượng Kính Dạ lo lắng duy nhất chính là Lâu Hưởng Văn, cô ở trong cung không nói, hơn nữa Vương hoàng hậu cũng chờ nắm nhược điểm của Lâu Hưởng Văn, cho nên Phượng Kính Dạ mới cho người canh chừng nhà lao, nhưng không nghĩ rằng Lâu Hưởng Văn lại có ngoại viện lợi hại đến như vậy. (ngoại viện = trợ giúp từ bên ngoài)

“Làm sao có thể chịu thiệt chứ, bốn vương vinh hạnh vô cùng.” Việc đã đến nước này, Phượng Kính Dạ cũng chẳng quan tâm đến đám người Vương hoàng hậu mặt sưng như đầu heo ở Tê Ngô Cung kia, cười híp

mắt nhìn Lâu Hường Văn, Tiểu Mộc đầu đúng là quá tinh ranh, “Đêm nay bốn vương còn có thể ngủ chung nữa.”

Lâu Hường Văn gật đầu cười, trên má lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ, buông đũa xuống, bàn tay nhỏ bé đặt trong tay áo không ngừng moi moi ra, sau đó lấy ra một hà bao nhỏ, mở ra, lấy ra năm lượng bạc, sau đó phóng khoáng vỗ lên bàn, hào khí ngất trời mở miệng, “Nhận đi, đây là chi phí bản cô nương cho người ngủ một đêm, cả đêm năm lượng, đêm nay cùng ngủ đến sáng sớm.” (hà bao= túi tiền)

Nụ cười tà mị của Phượng Kính Dạ cứng ngắc ở trên mặt, khuôn mặt anh tuần hưng hăng vắn vẹo, ngay từ đầu Phượng Sở Thiên ở một bên không rõ Lâu Hường Văn lấy tiền trong túi ra làm gì, kết quả nhìn thấy cô hào sảng thưởng năm lượng bạc cho Phượng Kính Dạ làm phí dụng, dạo này có nam nhân đi thanh lâu tìm kỹ nữ, cũng có đi tiểu quan quán, nhưng hôm nay xem như Phượng Sở Thiên đã mở mang thêm nhiều kiến thức, vẫn còn có nữ nhâm muốn tìm kỹ nam! Hơn nữa lại là Phượng vương gia của Tổ Nguyên vương triều, mà cả đêm chỉ có năm lượng bạc, quá khinh miệt rồi!

“Bốn vương chỉ có giá năm lượng bạc thôi sao?” Phượng Kính Dạ cầm lấy bạc đặt trong lòng bàn tay, ngón tay thon dài nắm chặt, trực tiếp dùng nội lực ép năm lượng bạc tạo thành một quả cầu bạc, mười phần uy hiếp nhìn về phía Lâu Hường Văn đông dặc. Trước kia Tiểu Mộc đầu chỉ nghĩ đến trốn tránh, hiện giờ không trốn nữa, nhưng lại phóng khoáng mở miệng, Phượng Kính Dạ cảm thấy đầu càng đau hơn rồi.

“Ghét giá thấp à? Được, bản cô nương đi tìm người cả đêm chỉ cần năm lượng.” Độ lượng nhún vai, Lâu Hường Văn đã có thói quen bị quần quýt làm phiền.

“Không thấp, vừa đúng năm lượng bạc!” Phượng Kính Dạ rít qua kẽ răng, kẹp gói canh nhỏ nhét vào trong miệng Lâu Hường Văn, cô còn nói nữa, Phượng Kính Dạ lo lắng mình buồn bực mà phun ra vài ngụm máu mất.

64. Chương 64: Vương Phi Trúng Độc

Lâu Hường Văn dày vò như vậy, toàn bộ người trong hoàng cung đều biết bên cạnh Phượng vương gia có tiểu nha hoàn không dễ chọc, lá gan quá lớn lại quá mạnh mẽ, Vương hoàng hậu chọc tới, kết quả bây giờ nhìn xem cả Tê Ngô Cung đều có diện mạo như đầu heo. Phủ Tam hoàng tử đụng vào, trực tiếp đánh chết một gã nô tài, tóm lại thanh danh của Lâu Hường Văn đã truyền đi ra xa rồi.

Sáng sớm sau khi để Hầu Bảo hầu hạ rời giường, Phượng Kính Dạ đợi hồi lâu, đồ ăn sáng đều đã nguội lạnh, mới phát hiện Lâu Hường Văn còn chưa dậy. Mặc dù trước kia từng nói Lâu Hường Văn có thể trốn cứ trốn, có thể tránh cứ tránh, làm một nha hoàn tuân thủ bổn phận, nhưng giờ Phượng Kính Dạ cẩn thận quan sát kỹ, trên người Tiểu Mộc đầu chẳng có nửa điểm bóng dáng của kẻ làm hạ nhân.

Không quỳ xuống thỉnh an, nhiều nhất chỉ khom người, phỏng chừng kia cũng là vì muốn cúi đầu che giấu vẻ mặt tinh quái. Nhiều lần gặp phải Minh Dung, trong bóng tối, Phượng Kính Dạ bắt gặp Lâu Hường Văn nói ra những lời thấp hèn, nhưng trong ánh mắt lại linh động ngấm nhìn chung quanh, quai hàm nhỏ khê động, vừa thấy là biết đang oán thầm cái gì.

Cho dù biết Phượng Kính Dạ canh phòng chặt chẽ, Lâu Hường Văn cũng có thể tìm được ngoại viện hùng mạnh giúp đỡ. Không phải lại cùng nhau chen chúc trên một cái giường, lúc này Phượng Kính Dạ mới vừa đi đến ngoài điện, tiếng bước chân kinh động cung nữ vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh, lập tức cung kính hành lễ với Phượng Kính Dạ, “Vương gia, cô nương còn chưa thức dậy.”

“Ngủ đến giờ?” Phượng Kính Dạ thoáng nhìn thấy mặt trời đã mọc lên cao, ánh mặt trời hừng hực chiếu xuống, chờ một chút là có thể ăn bữa trưa rồi.

“Cô nương tỉnh rồi, nhưng không có dậy.” Cung nữ nhanh chóng trả lời, kính cẩn lễ phép, thân thể đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm mũi chân, đây mới chính là bộ dáng đúng mực của một nô tài, Lâu Hường Văn giỏi nhất cũng chỉ là giống vậy.

Thật đúng là có thể ngủ! Chẳng qua hiện giờ nghĩ lại, Mộc Mộc ở tại Thu Phong Viện, ánh mắt trời vừa nhú lên là đã chiếu thẳng vào phòng ngủ, phỏng chừng Mộc Mộc nguyên rửa mình không ít, Phượng Kính Dạ trực tiếp đẩy cửa ra tiến vào trong.

Tuy rằng nói là phòng nhỏ, nhưng trước đó Phượng Kính Dạ đã cho Hầu Bảo bố trí, tuyệt đối thoải mái, mà cách màn lụa màu trắng, Lâu Hưởng Văn cuộn mình ở trên giường, trong tay ôm chăn bông, trong phòng không tính quá nóng nhưng lại ôm chăn bông?

“Không nóng sao?” Ngồi xuống bên giường, Phượng Kính Dạ buồn cười sớm nhìn rõ Lâu Hưởng Văn đã tỉnh dậy, đôi mắt quay tròn nhưng vẫn lười biếng không dậy nổi người nằm ở trên giường, trong mắt có vẻ bất đắc dĩ, bộ dạng này thấy thế nào cũng như một đứa trẻ.

Lâu Hưởng Văn lắc đầu, chăm chú nhìn ánh mặt trời sáng ngời ngoài cửa sổ, lại càng không nghĩ tới, sau khi náo loạn, coi như đã báo thù, Lâu Hưởng Văn cảm giác ở trong cung vẫn nên khiêm tốn làm việc, cho nên sau đó cô quyết định mỗi ngày ru rú ở trên giường không cần đứng dậy.

“Đau đầu, không đứng dậy.” Thanh âm êm dịu còn ngáy ngủ không giống như âm thanh du dương thường ngày, ngược lại mang vài phần ngây thơ. Lâu Hưởng Văn nhắm mắt lại, trực tiếp xoay người, ôm tấm chăn bông trong lòng lúi vào trong góc giường, đưa lưng về phía Phượng Kính Dạ tiếp tục ngủ nướng.

Phượng Kính Dạ bật cười nhìn Lâu Hưởng Văn ở trước mặt mình co lại thành một cục, bởi vì động tác xoay người, áo lót màu trắng hơi hơi vén lên một ít, lộ ra vòng eo thon nhỏ trắng nõn nhẵn nhụi, lại mơ hồ nghe được âm thanh thầm thì không rõ của cô, Phượng Kính Dạ chỉ có thể lắc đầu, “Đó là người ngủ quá nhiều nên mới bị đau đầu.”

Trong lúc nói chuyện, dáng người thon gầy cũng lại gầy, độ mạnh yếu vừa phải dịu dàng nhấn lên huyết Thái Dương của Lâu Hưởng Văn, mà Lâu Hưởng Văn vẫn nhắm hai mắt như cũ, thoải mái chỉ muốn học con mèo con kêu hai tiếng a ui, càng không muốn đứng lên.

Nhưng mà nhấn mãi nhấn mãi, di chuyển từ đầu xuống đến cổ, sau đó là bả vai, hai tay Phượng Kính Dạ dần dần có xu hướng trượt xuống, khoe miệng Lâu Hưởng Văn hơi run rẩy, đồng thời bắt được vuốt sói sắp đụng tới ngực mình, xoay một chút liền ngồi ngay ngắn, hung tợn nhìn Phượng Kính Dạ nhân cơ hội muốn chiếm tiện nghi của mình.

“Vương gia, nên dạy dỗ lại bàn tay của người đi, bằng không ta liền giúp người chặt nó.” Nghiến răng nghiến lợi, Lâu Hưởng Văn bóp chặt bàn tay làm càn làm càn đáng ghét của Phượng Kính Dạ.

“Lần này đã tỉnh, thì mau đứng dậy đi.” Phượng Kính Dạ cười trầm thấp, bàn tay to xoa xoa đầu tóc vốn đã hỗn loạn của Lâu Hưởng Văn, “Nếu mệt, ăn trưa xong lại ngủ tiếp một hồi.”

“Biết rồi.” Bị Phượng Kính Dạ làm loạn một trận như vậy, Lâu Hưởng Văn cũng không còn buồn ngủ gì nữa, vả lại còn có một con sói xảo quyết đang ngồi bên cạnh, cô cũng không dám ngủ, trực tiếp hung hăng đá văng cái chăn đang ôm ra, kết quả không cẩn thận, đá thẳng lên trời, chân nhỏ lệch khỏi mục tiêu. Nếu như Phượng Kính Dạ biết sẽ bị Lâu Hưởng Văn đá trúng giữa hai chân, hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi ở bên giường gọi cô dậy.

Phượng Kính Dạ vận vẹo khuôn mặt tuần tú, khom người, mày nhíu lại cùng một chỗ, cho dù Phượng vương gia có mạnh mấy, như bị đá một cước vào bộ vị trọng yếu thì cũng đau đến mặt không còn chút máu.

“Vương gia... Ta thật sự không có cố ý...” Lâu Hưởng Văn chột dạ nuốt nước miếng, trời đất chứng giám, cô thật sự không có cố ý, đây tuyệt đối là lỡ tay.

“Tiểu Mộc đầu ngươi muốn khiến bản vương tuyệt tử tuyệt tôn sao?” Cơn đau giữa hai chân hơi dịu đi một chút, Phượng Kính Dạ giận dữ ngược lên nhìn thoáng qua Lâu Hưởng Văn, một cước này đá không nhẹ, cũng may mắn không phải cố ý, nếu là cố ý, hạnh phúc nửa đời sau của Tiểu Mộc đầu đã bị một cước kia đá mất rồi.

“Vương gia, Phượng Vân đã năm tuổi rồi, tuyệt đối không tuyệt hậu đâu.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng trả lời, sau đó nhìn đến khuôn mặt tuần tú tối đen của Phượng Kính Dạ không ngừng tỏa ra hàn ý, không khỏi giật giật khoe miệng, lộ ra nụ cười gượng ép, đá cũng đá rồi, bản thân còn có thể làm gì sao? Để cho vương gia đá lại hay sao?

Lại nói bản thân mình không có nói sai? Nghĩ đến chuyện này, Lâu Hưởng Văn lập tức ưỡn thẳng eo nhỏ, không biết sợ nhìn về phía Phượng Kính Dạ, sau đó giơ tay lên vỗ vỗ đầu Phượng Kính Dạ, thành khẩn mở miệng, “Vương gia, đứa nhỏ nói dối sẽ bị sói ngậm đi đó.”

“Tiểu Mộc đầu, ngược lại lá gan của người càng ngày càng lớn phải không?” Phượng Kính Dạ cười nguy hiểm, một tay bỗng nhiên kéo lấy eo Lâu Hưởng Văn, dùng sức, trực tiếp kéo người vào trong vòng tay ôm ấp của mình, môi mỏng ghé vào bên tai Lâu Hưởng Văn, cười tà mị đầy uy hiếp, “Bổn vương nói cho người biết, Phượng Văn không phải là nữ nhi của bổn vương.”

Lâu Hưởng Văn cứng ngắc cả người, ngay cả động tay động chân đẩy Phượng Kính Dạ ra cũng quên mất, trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gan tấc, sau đó đột nhiên lắc đầu, kêu lên, “Vương gia, người bị đội nón xanh rồi!”

Về mặt này, thanh âm này, động tác này, nhìn sao cũng đều là vui sướng khi thấy người gặp họa mà! Phượng Kính Dạ nặng nề thở dài một tiếng, vì sao Tiểu Mộc đầu không nghĩ về mặt tốt chứ!

Quả thật là gỗ mục không thể dẻo! Phượng Kính Dạ nhìn Lâu Hưởng Văn vì biết được bí mật động trời mà ánh mắt sáng rỡ, trên vầng trán tinh xảo đều là kích động cùng vẻ hưng phấn, trên gương mặt nhỏ nhắn là nụ cười đắc ý. Cuối cùng Phượng Kính Dạ vô lực cúi đầu, hôn lên trên mặt Lâu Hưởng Văn một cái, thở dài, “Này xem như chịu lỗi cho cú đá vào bổn vương.”

Bị hôn một cái, Lâu Hưởng Văn không có để ý, vẫn như cũ tươi cười hớn hở vỗ vỗ bả vai Phượng Kính Dạ, rộng lượng an ủi hẳn, “Nhưng mà làm sao vương gia người biết được?”

Chẳng lẽ là trước kia Văn phu nhân đã lén lút tư thông với gian phu kia? Lâu Hưởng Văn chớp chớp mắt, sau đó ánh mắt có chút hoài nghi nhìn về phía giữa hai chân của Phượng Kính Dạ, vương gia sẽ không “không được” chứ, cho nên sau đó Văn phu nhân mới vụng trộm? Nhưng mà cũng không đúng a, trước kia thỉnh thoảng nhìn thấy Tử Thư để lộ cần cổ, lộ bả vai khoe ra những vết hôn, như thế nào cũng không giống như là vương gia không được a.

“Mộc Mộc, đứng lên rửa mặt, rồi ăn sáng đi.” Phượng Kính Dạ vỗ vào cái trán, có chút đau đầu đứng dậy đi tới cửa phòng, lại ở lại, hẳn liền thật sự muốn cho Mộc Mộc biết mình rất cuộc được không! Chẳng qua, hôm nay đoán chừng thật sự không được, vừa rồi mới bị Mộc Mộc đá một cước kia thật đúng là ác độc.

Sau khi ăn điểm tâm, Phượng Kính Dạ uống thuốc khoan chân ngồi xuống ở trên giường để điều tức, mà Lâu Hưởng Văn cũng quyết định khiêm tốn làm việc, cô thật sự đúng là sợ sau khi ra Kỳ Lân Điện, bị Vương hoàng hậu phái người giết chết, cho nên cầm lấy một quyển sách ngồi ở cửa sổ, nhìn gió khe thổi.

Cùng lúc đó, phủ Minh Thừa Tướng.

Hưu thư được Lôi quản gia tự mình đem đến, Minh thừa tướng giận đến không kiềm chế được, một đêm không ngủ làm vành mắt Minh Dung đỏ hoe, tiêu tụy không ít, không thấy chút nào đáng vẻ kiêu ngạo tôn quý lúc trước ở Phượng vương phủ, ngơ ngác nhìn hưu thư, về mặt khi thì thống khổ còn có phần nộ, cuối cùng là dữ tợn, rồi biến thành đầy thù hận.

“Phượng vương gia khinh người quá đáng” Minh Lam là người đầu tiên nhịn không được phần nộ tức giận mắng, nhìn hưu thư sỉ nhục phủ Thừa Tướng kia, “Dù gì Minh gia ta cũng đường đường là phủ Thừa Tướng, người của phụ thân ta trải đầy khắp triều đình cùng dân chúng, Phượng Kính Dạ cũng dám làm như thế sao!”

“Đại ca, này không nên trách vương gia, đều là lỗi của tiện nhân Lâu Hưởng Văn. Nếu không phải nàng quyến rũ, mê hoặc vương gia, thì làm sao vương gia có thể hưu ta chứ!” Từng chữ từng chữ một, rít từ trong kẽ răng ra, ánh mắt Minh Dung đầy âm độc, gương mặt dữ tợn lộ ra nụ cười thị huyết, nhất định mình phải đem Lâu Hưởng Văn ra lột thành từng miếng thịt.

“Được rồi, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn!” Minh thừa tướng vẫn luôn duy trì vẻ bình thản, tuy rằng vẫn tức giận không nhẹ, gương mặt đầy nếp nhăn, nhưng không ngờ Minh Lam giận đến không kiềm chế được như vậy, “Trước đó lợi dụng hôn sự Mã gia làm Lâu Hưởng Văn ra khỏi hoàng cung, giờ thì không được rồi.”

“Phụ thân, chúng ta có rất nhiều cao thủ, hơn nữa quen thuộc địa hình hoàng cung, thật sự nếu không được, liền dùng chút tiền mời sát thủ của Sát thủ lâu đến động thủ, còn không sợ sẽ không làm thật được tiện nhân Lâu Hưởng Văn kia à!” Tuổi trẻ khí thịnh (ý nói tuổi trẻ thì háo thắng, hấp tấp), Minh Lam nói theo, ánh mắt sâu hút âm độc, tiện nhân này tốt nhất đừng để rơi vào tay mình!

“Thủ vệ Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, há lại để cho sát thủ dễ dàng lẻn vào như vậy, huống chi còn là Kỳ Lâm Điện, ngoài ra còn có cao thủ của Phượng vương gia, giờ muốn đưa Lâu Hưởng Văn ra cung quả không dễ, bất quá nếu Phượng vương gia ra khỏi hoàng cung, Lâu Hưởng Văn nhất định cũng sẽ rời khỏi hoàng cung theo.” Minh thừa tướng trầm tư rồi mở miệng, trong lòng đã có tính toán, “Dung nhi, người trở về Phượng vương phủ một chuyến, xem như là báo biệt lão Vương phi, lần trước đi miếu Quan Âm bị thích khách làm kinh hãi, lão Vương phi vẫn luôn bị ốm, người đi làm tròn hiếu đạo, có lão Vương phi mở miệng, hưu thư của Phượng vương gia cũng không tính.”

Phượng Kính Dạ lưu Minh Dung căn cứ vào hai điều trong thất xuất là ghen tị và phụ đức (cái đức của người làm vợ ^^), nhưng ở triều đại Tổ Nguyên lấy chữ hiếu làm đầu, chỉ cần lão Vương phi mở miệng, Minh thừa tướng biết chuyện nhất định còn có đường sống để cứu vãn, về phần Lâu Hưởng Văn? Trong ánh mắt Minh thừa tướng tràn đầy sát khí, một tiện tì như thế mà dám làm nhục phủ Thừa Tướng, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Từ xưa đến nay, hoàng cung đều mật đạo thông ra ngoài, nếu xảy ra nguy hiểm, hoàng đế có thể theo mật đạo đào tẩu, mà ở Kỳ Lâm Điện có mật đạo thông đến Ngự Thư Phòng, đi thông tới mật đạo ra ngoài hoàng cung, ngoại trừ hoàng đế, không có người khác biết, này cũng là vì an toàn bảo đảm cho đế vương.

Vào đêm hôm sau, Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên liền bắt đầu thảo luận sách lược cho nguy cơ ở biên quan, tuy rằng nói hiện thời Phượng Sở Thiên là thái tử, nhưng chung quy cũng không phải là hoàng đế, mà hoàng đế Phượng Đạt say mê luyện đan, hao phí nhiều tiền tài không nói, xao lãng triều chính, việc này cũng làm cho quốc khố vài năm nay hàng năm đều trống rỗng.

Cả Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử một phe, Phượng Sở Thiên một phe, Minh gia một phe, cùng các đại thần trong triều đình cũng khác, xấp xỉ tạo thành thế chân vạc, mà Hộ bộ thương thư là người của Vương gia, là phụ thân của Vương hoàng hậu, cho nên quốc khố càng cạn kiệt hơn, tham ô nghiêm trọng, đề xuất binh chinh chiến thì hao phí chính là nhân lực, vật lực cùng tài lực.

Lâu Hưởng Văn không muốn tham dự vào, chuẩn ra Kỳ Lâm Điện, chậm rãi đi dạo hoàng cung trong đêm, bỗng nhiên có một bóng dáng nhanh chóng lướt qua, bởi vì Lâu Hưởng Văn đứng ở trong bụi hoa, hô hấp ép xuống cực thấp nên không bị người phát hiện.

Chẳng lẽ lại là đi tìm Vương hoàng hậu gây phiền toái? Nhìn hắc y nhân đang chạy như bay về phía Tê Ngô Cung, Lâu Hưởng Văn chớp chớp mắt, sau đó là khôi phục lại một nửa chân khí, bóng dáng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hắc y nhân đối với địa hình trong hoàng cung khá quen thuộc, mà Lâu Hưởng Văn cũng quen thuộc, nếu bị những người khác thấy chỉ sợ sẽ khiếp sợ, địa hình hoàng cung lại có người ngoài biết rõ, nơi nào có thị vệ tuần tra, chỗ nào có ám trang (giống như các cơ sở ngầm ấy), cũng biết rất rõ, bằng không thân thủ cao tới đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Đến gần Tê Ngô Cung rồi, Lâu Hưởng Văn không có cách nào lại gần thêm chút nữa, thân thể dừng lại ở trên cành cây cao rậm rạp nhất, ở chỗ rất xa nhìn về phía cung điện, bởi vì lúc trước Lâu Hưởng Văn gây chuyện, nơi ở của Vương hoàng hậu được canh gác rất nghiêm ngặt, nhưng mà Hắc y nhân có thể đi vào được, này chứng tỏ không phải tìm Vương hoàng hậu gây phiền toái.

Uống phí theo một đường! Lâu Hưởng Văn ngáp một cái, tựa vào trên cây, vừa rồi quá nóng vội, nên nội lực chỉ khôi phục một nửa, thân thể vẫn là có chút không chịu đựng nổi, nên lúc này tâm trạng rất chán nản, tựa vào trên cây nhìn về phía Tê Ngô Cung.

Mà hai Long Vệ âm thầm theo ở rất xa phía sau Lâu Hưởng Văn, dù sao Lâu Hưởng Văn không thích có người đi theo, mà trước đó cô ở trong bụi hoa bên cạnh một bụi trúc Nam Thiên hơn hai thước, lá xanh rậm rạp che khuất bóng dáng Lâu Hưởng Văn, gió thổi làm cho cành lá lay động phát ra âm thanh xào xạc, cho nên Hắc y nhân không có chú ý đến Lâu Hưởng Văn, hai Long Vệ cũng không có chú ý tới Lâu Hưởng

Vân, sau khi phát hiện ra lúc này mới kinh sợ, một người đi về bẩm báo với Phượng Kính Dạ, một Long Vệ nhanh chóng đứng dậy tìm kiếm bốn phía.

“Minh Tuyên Quốc phái người tới?” Trong phòng, hai cung nữ thân cận Dao Quang cùng Tuyên Ki cũng không có mặt, Vương hoàng hậu ngồi ở ghế tựa nhìn về phía Hắc y nhân lên vào.

“Vâng.” Thanh âm của Hắc y nam nhân có vẻ hơi quỷ dị, khàn khàn như cố ý thanh đổi giọng nói, trên mặt che khăn vải màu đen cũng không kéo xuống, chỉ còn lại một đôi mắt lạnh như băng giống như không phải ánh mắt người, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa cho Vương hoàng hậu.

Nhìn chữ viết trên giấy, Vương hoàng hậu không có mở miệng, mà trầm tư, mặc kệ Vương gia có chủ ý gì, là vì tự bảo vệ mình, nhưng đối với Vương hoàng hậu mà nói, Lâu Hưởng Vân là địch nhân chung của Vương gia và Minh gia, không diệt trừ, là cái gai trong mắt bọn họ, ngày đêm không thể yên lòng.

Vương hoàng hậu đứng dậy đi về cái tủ bên cạnh, cọt kẹt một tiếng, một tấm ván gỗ trong ngăn tủ lún xuống, lộ ra bên trong một không gian một thước vuông, từ bên trong Vương hoàng hậu lấy ra một cái bình sứ màu trắng, sau đó ném cho Hắc y nhân.

“Nói cho Minh Tuyên Quốc, được lấy từ nơi này của ta, xuống tay khiến cho Minh Dung động thủ, mọi người hạn chế lẫn nhau.” Vương hoàng hậu khoát tay, ý bảo Hắc y nhân lui ra.

Hắc y nhân cất bình được đi, mũi chân chuyển, bóng dáng nhanh chóng từ cửa sổ vút đi ra ngoài, cực nhanh, trong đêm tối, lại còn trang phục màu đen, làm cho người ta căn bản không thể nhận thấy được.

Lâu Hưởng Vân lại cùng tới, vốn muốn nhìn xem Hắc y nhân đến cùng là ai, trong cung hay là ngoài cung, nhưng mà thấy Long Vệ ở xa đi tìm tới, liền biến sắc, lần này phiền toái rồi!

Nếu tăng tốc tránh đi cuộc tìm kiếm của Long Vệ, thì khoảng cách kéo gần lại, thế sẽ làm cho Hắc y nhân phát hiện ra, nhưng mà trái lại sẽ khiến Long Vệ thấy mình, mà đội tuần tra thị vệ hoàng cung cũng đã đi tới bên cạnh, ba mặt bị bao vây, không cho phép Lâu Hưởng Vân suy nghĩ nhiều liền nâng cao nội lực tăng nhanh tốc độ hơn, trong tay ngân quang chợt lóe, tìm một thanh đoản kiếm sắc bén cắt một chút làn váy, lấy mảnh vải che kín mặt, Hắc y nhân cũng là lên vào hoàng cung, cho nên dù bị phát hiện, tất cả mọi người đều là lén lút lút lút, so với bị Long Vệ bắt gặp mình thì vẫn tốt hơn.

Quả thực giống như Lâu Hưởng Vân phỏng đoán, cô tăng tốc, tránh được Long Vệ cùng thị vệ tuần tra, Hắc y nhân ở phía trước phát hiện, xoay người thấy một trận chướng phong mạnh mẽ đánh lại.

Nội lực thật thâm hậu, ánh mắt Lâu Hưởng Vân trong nháy mắt trở nên chăm chú, bóng dáng nhanh chóng tránh được chướng phong đánh tới như lợi kiếm (lợi kiếm = kiếm sắc bén), đồng thời chuyển thủ trong tay cũng nhanh chóng đâm về phía Hắc y nhân.

Thanh chuyển thủ sắc bén chém sắt như chém bùn, vừa phải, không quá ba tấc, phiếm quang mang hắc ám, ở trong bóng đêm, hai tay Hắc y nhân giơ lên dùng nội lực cố ngăn cản, nhưng không nghĩ cho dù nội lực thâm hậu giống như áo giáp sắt vẫn không chống lại được phong mang của đoản kiếm, dồn thẳng đến ngực Hắc y nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hắc y nhân biết gặp cao thủ, nhất thời nửa khắc không có khả năng giết chết Lâu Hưởng Vân rồi rời đi, cho nên lập tức liền nảy sinh ý muốn rút lui, mà Lâu Hưởng Vân vẫn chờ đứng thời cơ, lại phát động thế công mạnh mẽ, chuyển thủ vung lên lóe hàn quang, bao phủ Hắc y nhân.

Xoảng một tiếng, tiếng vỡ thanh thúy vang lên, ánh mắt Hắc y nhân đột nhiên âm độc, mà Lâu Hưởng Vân vẫn thở dài, cơ hội tốt như vậy lại để mất rồi! Không ngờ đến trong ngực Hắc y nhân có một cái bình sứ, mà sau khi bị chuyển thủ đâm vỡ thì Lâu Hưởng Vân cũng mất tiên cơ, Hắc y nhân nhân cơ hội một tay chụp lấy mảnh vải trên mặt Lâu Hưởng Vân.

Chết tiệt! Thân hình Lâu Hưởng Vân nhanh chóng lui về phía sau, sau đó nhanh chóng bay vút về phía bên kia, Hắc y nhân không ham chiến, tuy rằng không thấy rõ mặt Lâu Hưởng Vân, nhưng có Long Vệ ở gần, Hắc y nhân cũng lập tức vút về hướng ra khỏi hoàng cung.

Lâu Hưởng Vân dày vò như vậy, toàn bộ người trong hoàng cung đều biết bên cạnh Phượng vương gia có tiểu nha hoàn không dễ chọc, lá gan quá lớn lại quá mạnh mẽ, Vương hoàng hậu chọc tới, kết quả bây giờ

nhìn xem cả Tê Ngô Cung đều có diện mạo như đầu heo. Phủ Tam hoàng tử đụng vào, trực tiếp đánh chết một gã nô tài, tóm lại thanh danh của Lâu Hưởng Văn đã truyền đi ra xa rồi.

Sáng sớm sau khi để Hầu Bảo hầu hạ rời giường, Phượng Kính Dạ đợi hồi lâu, đồ ăn sáng đều đã nguội lạnh, mới phát hiện Lâu Hưởng Văn còn chưa dậy. Mặc dù trước kia từng nói Lâu Hưởng Văn có thể trốn cứ trốn, có thể tránh cứ tránh, làm một nha hoàn tuân thủ bốn phận, nhưng giờ Phượng Kính Dạ cẩn thận quan sát kỹ, trên người Tiểu Mộc đầu chẳng có nửa điểm bóng dáng của kẻ làm hạ nhân.

Không quỳ xuống thỉnh an, nhiều nhất chỉ khom người, phỏng chừng kia cũng là vì muốn cúi đầu che giấu vẻ mặt tinh quái. Nhiều lần gặp phải Minh Dung, trong bóng tối, Phượng Kính Dạ bắt gặp Lâu Hưởng Văn nói ra những lời thấp hèn, nhưng trong ánh mắt lại linh động ngấm nhìn chung quanh, quai hàm nhỏ khê động, vừa thấy là biết đang oán thầm cái gì.

Cho dù biết Phượng Kính Dạ canh phòng chặt chẽ, Lâu Hưởng Văn cũng có thể tìm được ngoại viện hùng mạnh giúp đỡ. Không phải lại cùng nhau chen chúc trên một cái giường, lúc này Phượng Kính Dạ mới vừa đi đến ngoài điện, tiếng bước chân kinh động cung nữ vẫn luôn canh giữ ở bên cạnh, lập tức cung kính hành lễ với Phượng Kính Dạ, “Vương gia, cô nương còn chưa thức dậy.”

“Ngủ đến giờ?” Phượng Kính Dạ thoáng nhìn thấy mặt trời đã mọc lên cao, ánh mặt trời hùng hực chiếu xuống, chờ một chút là có thể ăn bữa trưa rồi.

“Cô nương tỉnh rồi, nhưng không có dậy.” Cung nữ nhanh chóng trả lời, kính cẩn lễ phép, thân thể đứng thẳng, ánh mắt nhìn chăm chăm mũi chân, đây mới chính là bộ dáng đúng mực của một nô tài, Lâu Hưởng Văn giỏi nhất cũng chỉ là giống vậy.

Thật đúng là có thể ngủ! Chẳng qua hiện giờ nghĩ lại, Mộc Mộc ở tại Thu Phong Viện, ánh mặt trời vừa nhú lên là đã chiếu thẳng vào phòng ngủ, phỏng chừng Mộc Mộc nguyên rửa mình không ít, Phượng Kính Dạ trực tiếp đẩy cửa ra tiến vào trong.

Tuy rằng nói là phòng nhỏ, nhưng trước đó Phượng Kính Dạ đã cho Hầu Bảo bố trí, tuyệt đối thoải mái, mà cách màn lụa màu trắng, Lâu Hưởng Văn cuộn mình ở trên giường, trong tay ôm chăn bông, trong phòng không tính quá nóng nhưng lại ôm chăn bông?

“Không nóng sao?” Ngồi xuống bên giường, Phượng Kính Dạ buồn cười sớm nhìn rõ Lâu Hưởng Văn đã tỉnh dậy, đôi mắt quay tròn nhưng vẫn lười biếng không dậy nổi người nằm ở trên giường, trong mắt có vẻ bất đắc dĩ, bộ dạng này thấy thế nào cũng như một đứa trẻ.

Lâu Hưởng Văn lắc đầu, chăm chú nhìn ánh mặt trời sáng ngời ngoài cửa sổ, lại càng không nghĩ tới, sau khi náo loạn, coi như đã báo thù, Lâu Hưởng Văn cảm giác ở trong cung vẫn nên khiêm tốn làm việc, cho nên sau đó cô quyết định mỗi ngày ru rú ở trên giường không cần đứng dậy.

“Đau đầu, không đứng dậy.” Thanh âm êm dịu còn ngáy ngủ không giống như âm thanh du dương thường ngày, ngược lại mang vài phần ngây thơ. Lâu Hưởng Văn nhắm mắt lại, trực tiếp xoay người, ôm tấm chăn bông trong lòng lúi vào trong góc giường, đưa lưng về phía Phượng Kính Dạ tiếp tục ngủ nướng.

Phượng Kính Dạ bật cười nhìn Lâu Hưởng Văn ở trước mặt mình co lại thành một cục, bởi vì động tác xoay người, áo lót màu trắng hơi hơi vén lên một ít, lộ ra vòng eo thon nhỏ trắng nõn nhẵn nhụi, lại mơ hồ nghe được âm thanh thâm thì không rõ của cô, Phượng Kính Dạ chỉ có thể lắc đầu, “Đó là người ngủ quá nhiều nên mới bị đau đầu.”

Trong lúc nói chuyện, dáng người thon gầy cũng lại gầy, độ mạnh yếu vừa phải dịu dàng nhấn lên huyết Thái Dương của Lâu Hưởng Văn, mà Lâu Hưởng Văn vẫn nhắm hai mắt như cũ, thoải mái chỉ muốn học con mèo con kêu hai tiếng a ui, càng không muốn đứng lên.

Nhưng mà nhấn mãi nhấn mãi, di chuyển từ đầu xuống đến cổ, sau đó là bả vai, hai tay Phượng Kính Dạ dần dần có xu hướng trượt xuống, khoe miệng Lâu Hưởng Văn hơi run rẩy, đồng thời bắt được vuốt sói sắp đụng tới ngực mình, xoay một chút liền ngồi ngay ngắn, hung tợn nhìn Phượng Kính Dạ nhân cơ hội muốn chiếm tiện nghi của mình.

“Vương gia, nên dạy dỗ lại bàn tay của người đi, bằng không ta liền giúp người chặt nó.” Nghiến răng nghiến lợi, Lâu Hưởng Văn bóp chặt bàn tay làm càn làm càn đáng ghét của Phượng Kính Dạ.

“Lần này đã tỉnh, thì mau đứng dậy đi.” Phượng Kính Dạ cười trầm thấp, bàn tay to xoa xoa đầu tóc vốn đã hỗn loạn của Lâu Hường Văn, “Nếu mệt, ăn trưa xong lại ngủ tiếp một hồi.”

“Biết rồi.” Bị Phượng Kính Dạ làm loạn một trận như vậy, Lâu Hường Văn cũng không còn buồn ngủ gì nữa, vả lại còn có một con sói xảo quyết đang ngồi bên cạnh, cô cũng không dám ngủ, trực tiếp hung hăng đá văng cái chăn đang ôm ra, kết quả không cẩn thận, đá thẳng lên trời, chân nhỏ lệch khỏi mục tiêu. Nếu như Phượng Kính Dạ biết sẽ bị Lâu Hường Văn đá trúng giữa hai chân, hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi ở bên giường gọi cô dậy.

Phượng Kính Dạ vặn vẹo khuôn mặt tuần tú, khom người, mày nhíu lại cùng một chỗ, cho dù Phượng vương gia có mạnh mấy, như bị đá một cước vào bộ vị trọng yếu thì cũng đau đến mặt không còn chút máu.

“Vương gia... Ta thật sự không có cố ý...” Lâu Hường Văn chột dạ nuốt nước miếng, trời đất chứng giám, cô thật sự không có cố ý, đây tuyệt đối là lỡ tay.

“Tiểu Mộc đầu ngươi muốn khiến bốn vương tuyệt tử tuyệt tôn sao?” Con đau giữa hai chân hơi dịu đi một chút, Phượng Kính Dạ giận dữ ngược lên nhìn thoáng qua Lâu Hường Văn, một cước này đá không nhẹ, cũng may mắn không phải cố ý, nếu là cố ý, hạnh phúc nửa đời sau của Tiểu Mộc đầu đã bị một cước kia đá mất rồi.

“Vương gia, Phượng Vân đã năm tuổi rồi, tuyệt đối không tuyệt hậu đâu.” Lâu Hường Văn nhanh chóng trả lời, sau đó nhìn đến khuôn mặt tuần tú tối đen của Phượng Kính Dạ không ngừng tỏa ra hàn ý, không khỏi giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười gượng ép, đá cũng đá rồi, bản thân còn có thể làm gì sao? Để cho vương gia đá lại hay sao?

Lại nói bản thân mình không có nói sai? Nghĩ đến chuyện này, Lâu Hường Văn lập tức ưỡn thẳng eo nhỏ, không biết sợ nhìn về phía Phượng Kính Dạ, sau đó giơ tay lên vỗ vỗ đầu Phượng Kính Dạ, thành khẩn mở miệng, “Vương gia, đứa nhỏ nói dối sẽ bị sói ngậm đi đó.”

“Tiểu Mộc đầu, ngược lại lá gan của ngươi càng ngày càng lớn phải không?” Phượng Kính Dạ cười nguy hiểm, một tay bỗng nhiên kéo lấy eo Lâu Hường Văn, dùng sức, trực tiếp kéo người vào trong vòng tay ôm ấp của mình, môi mỏng ghé vào bên tai Lâu Hường Văn, cười tà mị đầy uy hiếp, “Bốn vương nói cho ngươi biết, Phượng Vân không phải là nữ nhi của bốn vương.”

Lâu Hường Văn cứng ngắc cả người, ngay cả động tay động chân đẩy Phượng Kính Dạ ra cũng quên mất, trợn mắt há hốc mồm nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, sau đó đột nhiên lắc đầu, kêu lên, “Vương gia, người bị đội nón xanh rồi!”

Về mặt này, thanh âm này, động tác này, nhìn sao cũng đều là vui sướng khi thấy người gặp họa mà! Phượng Kính Dạ nặng nề thở dài một tiếng, vì sao Tiểu Mộc đầu không nghĩ về mặt tốt chứ!

Quả thật là gỗ mục không thể đeo! Phượng Kính Dạ nhìn Lâu Hường Văn vì biết được bí mật động trời mà ánh mắt sáng rõ, trên vầng trán tinh xảo đều là kích động cùng vẻ hưng phấn, trên gương mặt nhỏ nhắn là nụ cười đắc ý. Cuối cùng Phượng Kính Dạ vô lực cúi đầu, hôn lên trên mặt Lâu Hường Văn một cái, thở dài, “Này xem như chịu lỗi cho cú đá vào bốn vương.”

Bị hôn một cái, Lâu Hường Văn không có để ý, vẫn như cũ tươi cười hớn hở vỗ vỗ bả vai Phượng Kính Dạ, rộng lượng an ủi hẳn, “Nhưng mà làm sao vương gia người biết được?”

Chẳng lẽ là trước kia Văn phu nhân đã lén lút tư thông với gian phu kia? Lâu Hường Văn chớp chớp mắt, sau đó ánh mắt có chút hoài nghi nhìn về phía giữa hai chân của Phượng Kính Dạ, vương gia sẽ không “không được” chứ, cho nên sau đó Văn phu nhân mới vụng trộm? Nhưng mà cũng không đúng a, trước kia thỉnh thoảng nhìn thấy Tử Thư để lộ cần cổ, lộ bả vai khoe ra những vết hôn, như thế nào cũng không giống như là vương gia không được a.

“Mộc Mộc, đứng lên rửa mặt, rồi ăn sáng đi.” Phượng Kính Dạ vỗ vào cái trán, có chút đau đầu đứng dậy đi tới cửa phòng, lại ở lại, hẳn liền thật sự muốn cho Mộc Mộc biết mình rất cuộc được không! Chẳng qua, hôm nay đoán chừng thật sự không được, vừa rồi mới bị Mộc Mộc đá một cước kia thật đúng là ác độc.

Sau khi ăn điểm tâm, Phượng Kính Dạ uống thuốc khoan chân ngồi xuống ở trên giường để điều tức, mà Lâu Hường Văn cũng quyết định khiêm tốn làm việc, cô thật sự đúng là sợ sau khi ra Kỳ Lân Điện, bị

Vương hoàng hậu phái người giết chết, cho nên cầm lấy một quyển sách ngồi ở cửa sổ, nhìn gió khe thổi.

Cùng lúc đó, phủ Minh Thừa Tướng.

Hưu thư được Lôi quân gia tự mình đem đến, Minh thừa tướng giận đến không kiềm chế được, một đêm không ngủ làm vành mắt Minh Dung đỏ hoe, tiêu tụy không ít, không thấy chút nào đáng vẻ kiêu ngạo tôn quý lúc trước ở Phượng vương phủ, ngơ ngác nhìn hưu thư, vẻ mặt khi thì thống khổ còn có phần nộ, cuối cùng là dữ tợn, rồi biến thành đầy thù hận.

“Phượng vương gia khinh người quá đáng” Minh Lam là người đầu tiên nhin không được phần nộ tức giận mắng, nhìn hưu thư sỉ nhục phủ Thừa Tướng kia, “Dù gì Minh gia ta cũng đường đường là phủ Thừa Tướng, người của phụ thân ta trải đầy khắp triều đình cùng dân chúng, Phượng Kính Dạ cũng dám làm như thế sao!”

“Đại ca, này không nên trách vương gia, đều là lỗi của tiện nhân Lâu Hường Văn. Nếu không phải nàng quyến rũ, mê hoặc vương gia, thì làm sao vương gia có thể hưu ta chứ!” Từng chữ từng chữ một, rít từ trong kẽ răng ra, ánh mắt Minh Dung đầy âm độc, gương mặt dữ tợn lộ ra nụ cười thị huyết, nhất định mình phải đem Lâu Hường Văn ra lột thành từng miếng thịt.

“Được rồi, chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn!” Minh thừa tướng vẫn luôn duy trì vẻ bình thản, tuy rằng vẫn tức giận không nhẹ, gương mặt đầy nếp nhăn, nhưng không ngờ Minh Lam giận đến không kiềm chế được như vậy, “Trước đó lợi dụng hôn sự Mã gia làm Lâu Hường Văn ra khỏi hoàng cung, giờ thì không được rồi.”

“Phụ thân, chúng ta có rất nhiều cao thủ, hơn nữa quen thuộc địa hình hoàng cung, thật sự nếu không được, liền dùng chút tiền mời sát thủ của Sát thủ lâu đến động thủ, còn không sợ sẽ không làm thịt được tiện nhân Lâu Hường Văn kia à!” Tuổi trẻ khí thịnh (ý nói tuổi trẻ thì háo thắng, hấp tấp), Minh Lam nói theo, ánh mắt sâu hút âm độc, tiện nhân này tốt nhất đừng để rơi vào tay mình!

“Thủ vệ Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, há lại để cho sát thủ dễ dàng lén vào như vậy, huống chi còn là Kỳ Lân Điện, ngoài ra còn có cao thủ của Phượng vương gia, giờ muốn đưa Lâu Hường Văn ra cung quả không dễ, bất quá nếu Phượng vương gia ra khỏi hoàng cung, Lâu Hường Văn nhất định cũng sẽ rời khỏi hoàng cung theo.” Minh thừa tướng trầm tư rồi mở miệng, trong lòng đã có tính toán, “Dung nhi, người trở về Phượng vương phủ một chuyến, xem như là bái biệt lão Vương phi, lần trước đi miếu Quan Âm bị thích khách làm kinh hãi, lão Vương phi vẫn luôn bị ốm, người đi làm tròn hiếu đạo, có lão Vương phi mở miệng, hưu thư của Phượng vương gia cũng không tính.”

Phượng Kính Dạ hưu Minh Dung căn cứ vào hai điều trong thất xuất là ghen tị và phụ đức (cái đức của người làm vợ ^^), nhưng ở triều đại Tố Nguyên lấy chữ hiếu làm đầu, chỉ cần lão Vương phi mở miệng, Minh thừa tướng biết chuyện nhất định còn có đường sống để cứu vãn, về phần Lâu Hường Văn? Trong ánh mắt Minh thừa tướng tràn đầy sát khí, một tiện tì như thế mà dám làm nhục phủ Thừa Tướng, hẳn là phải chết không thể nghi ngờ!

Từ xưa đến nay, hoàng cung đều mật đạo thông ra ngoài, nếu xảy ra nguy hiểm, hoàng đế có thể theo mật đạo đào tẩu, mà ở Kỳ Lân Điện có mật đạo thông đến Ngự Thư Phòng, đi thông tới mật đạo ra ngoài hoàng cung, ngoại trừ hoàng đế, không có người khác biết, này cũng là vì an toàn bảo đảm cho đế vương.

Vào đêm hôm sau, Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên liền bắt đầu thảo luận sách lược cho nguy cơ ở biên quan, tuy rằng nói hiện thời Phượng Sở Thiên là thái tử, nhưng chung quy cũng không phải là hoàng đế, mà hoàng đế Phượng Đạt say mê luyện đan, hao phí nhiều tiền tài không nói, xao lãng triều chính, việc này cũng làm cho quốc khố vài năm nay hàng năm đều trống rỗng.

Cả Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử một phe, Phượng Sở Thiên một phe, Minh gia một phe, cùng các đại thần trong triều đình cũng khác, xấp xỉ tạo thành thế chân vạc, mà Hộ bộ thương thư là người của Vương gia, là phụ thân của Vương hoàng hậu, cho nên quốc khố càng cạn kiệt hơn, tham ô nghiêm trọng, đề xuất binh chinh chiến thì hao phí chính là nhân lực, vật lực cùng tài lực.

Lâu Hường Văn không muốn tham dự vào, chuẩn ra Kỳ Lân Điện, chậm rãi đi dạo hoàng cung trong đêm, bỗng nhiên có một bóng dáng nhanh chóng lướt qua, bởi vì Lâu Hường Văn đứng ở trong bụi hoa, hô hấp ép xuống cực thấp nên không bị người phát hiện.

Chẳng lẽ lại là đi tìm Vương hoàng hậu gây phiền toái? Nhìn hắc y nhân đang chạy như bay về phía Tê Ngô Cung, Lâu Hưởng Văn chớp chớp mắt, sau đó là khôi phục lại một nửa chân khí, bóng dáng cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hắc y nhân đối với địa hình trong hoàng cung khá quen thuộc, mà Lâu Hưởng Văn cũng quen thuộc, nếu bị những người khác thấy chỉ sợ sẽ khiếp sợ, địa hình hoàng cung lại có người ngoài biết rõ, nơi nào có thị vệ tuần tra, chỗ nào có ám trang (giống như các cơ sở ngầm ấy), cũng biết rất rõ, bằng không thân thủ cao tới đâu cũng sẽ bị phát hiện.

Đến gần Tê Ngô Cung rồi, Lâu Hưởng Văn không có cách nào lại gần thêm chút nữa, thân thể dừng lại ở trên cành cây cao rậm rạp nhất, ở chỗ rất xa nhìn về phía cung điện, bởi vì lúc trước Lâu Hưởng Văn gây chuyện, nơi ở của Vương hoàng hậu được canh gác rất nghiêm ngặt, nhưng mà Hắc y nhân có thể đi vào được, này chứng tỏ không phải tìm Vương hoàng hậu gây phiền toái.

Uống phỉ theo một đường! Lâu Hưởng Văn ngáp một cái, tựa vào trên cây, vừa rồi quá nóng vội, nên nội lực chỉ khôi phục một nửa, thân thể vẫn là có chút không chịu đựng nổi, nên lúc này tâm trạng rất chán nản, tựa vào trên cây nhìn về phía Tê Ngô Cung.

Mà hai Long Vệ âm thầm theo ở rất xa phía sau Lâu Hưởng Văn, dù sao Lâu Hưởng Văn không thích có người đi theo, mà trước đó cô ở trong bụi hoa bên cạnh một bụi trúc Nam Thiên hơn hai thước, lá xanh rậm rạp che khuất bóng dáng Lâu Hưởng Văn, gió thổi làm cho cành lá lay động phát ra âm thanh xào xạc, cho nên Hắc y nhân không có chú ý đến Lâu Hưởng Văn, hai Long Vệ cũng không có chú ý tới Lâu Hưởng Văn, sau khi phát hiện ra lúc này mới kinh sợ, một người đi về bẩm báo với Phượng Kính Dạ, một Long Vệ nhanh chóng đứng dậy tìm kiếm bốn phía.

“Minh Tuyên Quốc phái người tới?” Trong phòng, hai cung nữ thân cận Dao Quang cùng Tuyên Ki cũng không có mặt, Vương hoàng hậu ngồi ở ghế tựa nhìn về phía Hắc y nhân lên vào.

“Vâng.” Thanh âm của Hắc y nam nhân có vẻ hơi quý dị, khàn khàn như cổ ý thanh đối giọng nói, trên mặt che khăn vải màu đen cũng không kéo xuống, chỉ còn lại một đôi mắt lạnh như băng giống như không phải ánh mắt người, từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa cho Vương hoàng hậu.

Nhìn chữ viết trên giấy, Vương hoàng hậu không có mở miệng, mà trầm tư, mặc kệ Vương gia có chủ ý gì, là vì tự bảo vệ mình, nhưng đối với Vương hoàng hậu mà nói, Lâu Hưởng Văn là địch nhân chung của Vương gia và Minh gia, không diệt trừ, là cái gai trong mắt bọn họ, ngày đêm không thể yên lòng.

Vương hoàng hậu đứng dậy đi về cái tủ bên cạnh, cọt kẹt một tiếng, một tấm ván gỗ trong ngăn tủ lún xuống, lộ ra bên trong một không gian một thước vuông, từ bên trong Vương hoàng hậu lấy ra một cái bình sứ màu trắng, sau đó ném cho Hắc y nhân.

“Nói cho Minh Tuyên Quốc, được được lấy từ nơi này của ta, xuống tay khiến cho Minh Dung động thủ, mọi người hạn chế lẫn nhau.” Vương hoàng hậu khoát tay, ý bảo Hắc y nhân lui ra.

Hắc y nhân cất bình được đi, mũi chân chuyển, bóng dáng nhanh chóng từ cửa sổ vút đi ra ngoài, cực nhanh, trong đêm tối, lại còn trang phục màu đen, làm cho người ta căn bản không thể nhận thấy được.

Lâu Hưởng Văn lại cùng tới, vốn muốn nhìn xem Hắc y nhân đến cùng là ai, trong cung hay là ngoài cung, nhưng mà thấy Long Vệ ở xa đi tìm tới, liền biến sắc, lần này phiền toái rồi!

Nếu tăng tốc tránh đi cuộc tìm kiếm của Long Vệ, thì khoảng cách kéo gần lại, thế sẽ làm cho Hắc y nhân phát hiện ra, nhưng mà trái lại sẽ khiến Long Vệ thấy mình, mà đội tuần tra thị vệ hoàng cung cũng đã đi tới bên cạnh, ba mặt bị bao vây, không cho phép Lâu Hưởng Văn suy nghĩ nhiều liền nâng cao nội lực tăng nhanh tốc độ hơn, trong tay ngân quang chợt lóe, tìm một thanh đoản kiếm sắc bén cắt một chút làn váy, lấy mảnh vải che kín mặt, Hắc y nhân cũng là lên vào hoàng cung, cho nên dù bị phát hiện, tất cả mọi người đều là lén lút lút lút, so với bị Long Vệ bắt gặp mình thì vẫn tốt hơn.

Quả thực giống như Lâu Hưởng Văn phỏng đoán, cô tăng tốc, tránh được Long Vệ cùng thị vệ tuần tra, Hắc y nhân ở phía trước phát hiện, xoay người thấy một trận chưởng phong mạnh mẽ đánh lại.

Nội lực thật thâm hậu, ánh mắt Lâu Hưởng Văn trong nháy mắt trở nên chăm chú, bóng dáng nhanh chóng tránh được chưởng phong đánh tới như lợi kiếm (lợi kiếm = kiếm sắc bén), đồng thời chuyển thủ trong tay

cũng nhanh chóng đâm về phía Hắc y nhân.

Thanh chủy thủ sắc bén chém sắt như chém bùn, vừa phải, không quá ba tấc, phiếm quang mang hắc ám, ở trong bóng đêm, hai tay Hắc y nhân giơ lên dùng nội lực cố ngăn cản, nhưng không nghĩ cho dù nội lực thâm hậu giống như áo giáp sắt vẫn không chống lại được phong mang của đoản kiếm, dồn thẳng đến ngực Hắc y nhân.

Trong khoảng thời gian ngắn, Hắc y nhân biết gặp cao thủ, nhất thời nửa khắc không có khả năng giết chết Lâu Hưởng Văn rồi rời đi, cho nên lập tức liền nảy sinh ý muốn rút lui, mà Lâu Hưởng Văn vẫn chờ đúng thời cơ, lại phát động thể công mạnh mẽ, chủy thủ vung lên lóe hàn quang, bao phủ Hắc y nhân.

Xoảng một tiếng, tiếng vỡ thanh thúy vang lên, ánh mắt Hắc y nhân đột nhiên âm độc, mà Lâu Hưởng Văn vẫn thở dài, cơ hội tốt như vậy lại để mất rồi! Không ngờ đến trong ngực Hắc y nhân có một cái bình sứ, mà sau khi bị chủy thủ đâm vỡ thì Lâu Hưởng Văn cũng mất tiên cơ, Hắc y nhân nhân cơ hội một tay chụp lấy mảnh vải trên mặt Lâu Hưởng Văn.

Chết tiệt! Thân hình Lâu Hưởng Văn nhanh chóng lui về phía sau, sau đó nhanh chóng bay vút về phía bên kia, Hắc y nhân không ham chiến, tuy rằng không thấy rõ mặt Lâu Hưởng Văn, nhưng có Long Vệ ở gần, Hắc y nhân cũng lập tức vút về hướng ra khỏi hoàng cung.

“Cô nương, vương gia để cô nương đi dạo rồi, trở về đi.” Long Vệ rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng Lâu Hưởng Văn, có thể thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn không có gặp chuyện gì không may.

“Được, đi thôi.” Lâu Hưởng Văn mở miệng cũng không quay đầu lại, chủy thủ đã thu vào trong, quá nhanh nên không nhận ra được sau khi bình sứ bị đâm vỡ, chủy thủ đã dính phải thuốc bột, mà mảnh vải che mặt của cô cũng đã bị Hắc y nhân mang đi rồi.

Kỳ Lân Điện.

“Mộc Mộc, đi đâu vậy?” Phượng Sở Thiên biết Lâu Hưởng Văn không có việc gì, cũng không lo lắng, cười nhìn về phía Lâu Hưởng Văn đứng ở cửa sổ không đi vào.

“Không có gì, đi dạo vòng quanh thôi.” Lâu Hưởng Văn cười đáp, hơi thở có chút không ổn, dù sao thân thể của cô vẫn chưa khỏi hẳn, so với Phượng Kính Dạ thì kỳ thực bị thương quá nặng, mà thường ngày ẩn giấu nội lực, cho nên vừa mới đánh nhau một phen, trên mặt cũng có chút hồng, thậm chí không chú ý đến trên đỉnh đầu dính một chiếc lá cây, “Vương gia, điện hạ, các người cứ tiếp tục, ta trở về phòng nghỉ ngơi rồi.”

Dứt lời, Lâu Hưởng Văn trực tiếp chuẩn bị, ở trong phòng, Phượng Sở Thiên nhìn về phía Phượng Kính Dạ hí hóp mắt trầm tư, “Thân phận Mộc Mộc không đơn giản, người đã từng điều tra chưa?”

“Nàng ta ở trong phủ nhiều năm như vậy, nếu như có vấn đề đã sớm nhận ra, huống chi nếu thật sự có tâm tư gì, sẽ không tránh né ta nhiều năm như vậy.” Phượng Kính Dạ đáp lời, đi về phía cửa, sau đó nhặt lên chiếc lá rơi xuống từ trên đầu của Lâu Hưởng Văn. Đây là lá Quảng Ngọc lan, hơn nữa xem chỗ nứt của lá cây, không phải tự nhiên rơi xuống, Mộc Mộc leo lên cây ư? Chỉ có thể ở trên tầng cây mới có thể đụng đến lá non, hơn nữa còn là dính trên đầu, cho nên bản thân Mộc Mộc không có phát hiện.

Phượng Kính Dạ hí hóp mắt đen, trên tay khê dùng lực, dưới nội lực, chiếc lá vốn xanh nhạt lập tức hóa thành bột phấn, Phượng Kính Dạ nhìn gian phòng của Lâu Hưởng Văn, chung quy vẫn không có mở miệng, mà là xoa người trở về.

“Thời gian một ngày, Mộc Mộc chẳng qua là trở về vương phủ một chuyến. Ngay đêm hôm đó, còn có người đột nhập vào Tê Ngõ Cung, nhưng tất cả khăn vải cùng bồn rửa mặt đều dính bột phấn của cấm hoa, Kính Dạ, điều này cũng không phải là người bình thường có thể làm được.” Phượng Sở Thiên không nguyên ý hoài nghi Lâu Hưởng Văn, bởi vì hần ở trong cung nhiều năm như vậy, quả thật rất thích tính tình của Lâu Hưởng Văn, thật sự thẳng thắn, ở chung với nhau nhưng không có tôn ti thứ bậc, khiến Phượng Sở Thiên cực kỳ thưởng thức.

Dù sao mặc kệ bằng hữu hay thần dân là gì, nếu quá mức để ý đến thân phận thái tử của hần, Phượng Sở Thiên dù sao vẫn sẽ thấy thiếu chút gì đó, mà thời điểm ở cùng Lâu Hưởng Văn, Phượng Sở Thiên có thể cảm nhận được nàng tuy rằng biết thân phận tôn quý, trong lời nói sẽ không mạo phạm, nhưng cũng sẽ không quá câu nệ.

Nhưng dù sao Phượng Sở Thiên ở trong hoàng thất, mà Phượng Kính Dạ cũng thế, trong triều đình và hậu cung, những thứ này khiến Phượng Sở Thiên cùng Phượng Kính Dạ hiểu rõ, không cần thận sẽ bị người phản bội bán đứng, mà trên người Lâu Hưởng Văn lại lộ ra quá nhiều bí mật, vì sao nàng đột nhiên đem Dịch Quân Hàn vào trong vương phủ, cho đến tận giờ, thân phận của Dịch Quân Hàn vẫn còn chưa tra ra.

Quan Âm miếu bị tập kích, chẳng phải do Minh Gia gây ra, vậy do ai để lộ tin tức, an bày nhiều sát thủ như vậy là vì cái gì, cầm hoa từ đâu mà đến, cao thủ thế nào lại vì trả thù một chuyện nhỏ nhặt mà xâm nhập hoàng cung, đây đều là vấn đề, Phượng Sở Thiên không nghĩ cuối cùng Phượng Kính Dạ bị thương, mặc kệ thân thể hay là trên tình cảm.

“Mộc Mộc thật đặc biệt, nàng không muốn nói, ta sẽ chờ đến lúc nàng tự nguyện nói ra.” Phượng Kính Dạ không thêm để ý, môi mỏng khẽ nụ cười, khi nhận thấy được điều kỳ lạ ở Mộc Mộc, Phượng Kính Dạ liền để tâm, mà Phượng Kính Dạ luôn luôn tin tưởng, lúc đầu Lâu Hưởng Văn tránh né, cùng hiện giờ lộ ra bản tính thật sự, đều là kết quả do nỗ lực của mình, cho nên Phượng Kính Dạ không muốn bức Lâu Hưởng Văn trở lại.

Phượng Sở Thiên không mở miệng, dù sao có thể khiến Phượng Kính Dạ tâm cơ kín đáo như vậy có thể bao dung như thế, hơn nữa đây là chuyện cảm tình riêng tư, Phượng Sở Thiên cũng không nói quá nhiều lời, chỉ hy vọng Mộc Mộc không phụ sự tín nhiệm này của Kính Dạ.

Ngày hôm sau, Long Vệ trong vương phủ mang đến tin tức, thân thể lão Vương phi không tốt, Phượng Sở Thiên để Tư ngự y đi qua chẩn đoán, mà Vương hoàng hậu vừa đúng biết được tin tức, cũng mặc y phục Phượng loan thay thế hoàng đế đi Phượng vương phủ vấn an Hách Liên vương phi, dù sao lão Vương phi chính là công chúa nước láng giềng, trên lễ nghĩa, Vương hoàng hậu vẫn nên làm cho chu toàn, không để người khác nói vào.

“Mẫu hậu, nô tì tuy rằng không thể khoan dung Lâu Hưởng Văn, nhưng vẫn cần trọng, vương gia chính vì nghe lời nói mê hoặc của Lâu Hưởng Văn, mới có chuyện hừ nô tì.” Minh Dung quỳ trên mặt đất, nghẹn ngào, trong một đêm, cả người đều trở nên già đi rất nhiều, ánh mắt đầy tơ máu, trước mắt do ngủ không ngon mà thâm quầng, nhưng lúc nói đến Lâu Hưởng Văn, vẫn cầm hận nghiêng rằng nghiêng lợi như cũ.

“Dung trắc phi, thân thể vương phi không thoải mái.” Lạc cô cô cau mày mở miệng, kéo tấm chăn che ở giữa hai chân lão Vương phi, sau đó xoay người lấy qua tách trà, “Còn ấm có thể uống được ạ, một hồi nữa sẽ uống thuốc.”

Sắc mặt lão Vương phi có chút tái nhợt, tuy trên mặt vẫn còn có thể nhìn ra được vẻ đẹp lúc trước, nhưng dù sao năm tháng trôi qua mau lắm cho con người già đi, trên tóc đã có vài sợi bạc trắng, nhận lấy tách trà Lạc cô cô đưa qua liền uống mấy ngụm, lúc này mới mở miệng, “Có chuyện gì đứng lên rồi nói, lúc này Kính Dạ đúng là quá hồ đồ rồi.”

“Con khẩn cầu mẫu hậu làm chủ.” Minh Dung cảm thấy có hi vọng, ngày hôm qua luôn luôn ở bên cạnh hầu hạ chăm sóc lão Vương phi, cho dù Lôi quân gia cũng không dám sang đuổi người, mà Minh Dung cảm thấy mình hiểu thuận rốt cuộc cũng cảm động lão Vương phi.

“Vương phi, hoàng hậu cùng vương gia đều đã trở lại, một hồi sẽ đến.” Lôi quân gia phái nha hoàn đi vào thông báo một tiếng, mà Lôi quân gia mang theo người ở tại cửa đợi Vương hoàng hậu, tuy rằng là bí mật xuất cung nhưng xưa nay Lôi quân gia đều có phép tắc nghiêm minh, ngoại trừ thị vệ vương phủ ra, tất cả nha hoàn cùng nô tài đều cung kính xếp thành hai hàng chờ đợi.

“Mẫu hậu, vương gia, các người cũng tới rồi.” Lương Viên cười mở miệng, nhanh chóng xuống xe ngựa, tự mình đỡ Vương hoàng hậu xuống xe ngựa, “Nô tì cũng biết thân thể lão Vương phi không khỏe, lại biết vương gia ở trong cung, nên mới đến nơi đây để xem có cần nô tì giúp gì hay không.”

“Tiểu Viên quả thực rất hiếu thuận.” Vương hoàng hậu yêu thích vỗ tay Lương Viên, mang nàng đi thẳng vào cửa lớn của Phượng vương phủ, Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn theo sau đi vào cửa, Tư ngự y cùng thái giám cung nữ còn lại mang theo quà tặng cũng đi theo vào trong.

“Tốt lắm, bản cung tới gặp Hách Liên vương phi, không cần đa lễ, đều đứng lên đi, đi trước dẫn đường.” Vương hoàng hậu xua tay khiến một đám gia nhân đang quỳ xuống thỉnh an đứng lên, đi theo phía sau Lôi quân gia hướng đến viện của lão Vương phi.

“Làm phiền Hoàng hậu nương nương rồi.” Một bên là Lạc cô cô dịu dẽ, một bên là Minh Dung, lão Vương phi suy yếu mở miệng, dù sao trên thân phận vẫn kém hơn một bậc so với Vương hoàng hậu.

“Đứng dậy làm gì, nhanh nằm xuống giường đi, bệnh chưa khỏe, đừng để gió lạnh thổi.” Vương hoàng hậu thân thiết mở miệng, tự mình dịu dẽ lão Vương phi đi vào gian phòng, chăm chú nhìn Minh Dung bên cạnh. “Sắc mặt đứa nhỏ Minh Dung này sao lại kém như vậy?”

“Hôm qua liền ở trong này chăm sóc ta cả ngày, một đêm không ngủ nên sắc mặt mới kém như vậy.” Lão Vương phi tựa nửa người vào trên giường, đáp lại, ánh mắt từ ái nhìn về phía Phượng Kính Dạ cùng lâu Hướng Văn, “Kính Dạ thân thể đỡ nhiều không?”

“Mẫu hậu, ta không sao, qua vài ngày nữa, điều dưỡng là khỏe lại thôi.” Phượng Kính Dạ bước nhanh đến, thấy lão Vương phi gầy yếu, đau lòng không thôi, khuôn mặt tuấn tú lộ vẻ lo lắng cùng tự trách, “Sao lại lâu như vậy? Tư ngự y, người lại giúp mẫu hậu bắt mạch xem.”

Phượng Kính Dạ ngồi ở một bên, Tư ngự y đi tới bắt mạch giúp lão Vương phi, tuy rằng Lâu Hướng Văn lo lắng, nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể đứng ở bên cạnh Lạc cô cô, tuy không có bắt mạch, nhưng mà Lâu Hướng Văn thấy được thân thể lão Vương phi suy yếu, cộng thêm ngủ không ngon, ăn cũng không nhiều nên mới ôm yếu như thế.

“Không cần lo lắng, vương phi không có việc gì đâu.” Lạc cô cô mở miệng trấn an Lâu Hướng Văn, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô một chút.

Gật gật đầu, Lâu Hướng Văn đứng ở một bên, mà ánh mắt Minh Dung vẫn âm ngoan ác độc như trước, trước kia là khinh thường, hiện giờ cũng đã coi Lâu Hướng Văn trở thành một loại kẻ thù sống chết.

Vương hoàng hậu ngồi ở thượng vị (ghế chủ tọa, là ghế trên cùng, cao nhất), Lương Viên thân là Tam hoàng phi ngồi phía dưới Vương hoàng hậu, Tư ngự y cẩn thận thay lão Vương phi tra xét, không có gì trở ngại, chính là bị kinh hách, dẫn tới tâm thần không yên, ban đêm lão Vương phi lại bị ác mộng liên tục, không có thêm ăn gì, giờ lại là mùa hè, nên thân thể mới luôn không khỏi hẳn, hơn nữa người cũng quá gầy, mở cửa phòng ra, để cho phòng bếp chú ý được liệu thức ăn để tắm bổ, rồi mới lui xuống, cùng Lôi quản gia đi phòng bếp, cẩn thận dặn dò một số vấn đề quan trọng.

Vương gia, ta đi ra ngoài xem! Lâu Hướng Văn thật sự không muốn ở chỗ này, tuy rằng cô cũng muốn trò chuyện với lão Vương phi, nhưng đối diện với đám người Vương hoàng hậu, Lâu Hướng Văn thật sự đợi không được, cho nên nháy mắt mấy cái với Phượng Kính Dạ, muốn đi chỗ Tư ngự y, dùng ăn uống để điều trị, Lâu Hướng Văn tinh thông hơn, thân thể sự phụ đều là do một tay nàng điều trị.

“Mộc Mộc, đi vào trong nhà bếp xem có được tốt hay không.” Phượng Kính Dạ mở miệng, thấy vẻ mặt nháy mắt kia của Lâu Hướng Văn, trong lòng giảm bớt lo lắng đối với lão Vương phi.

“Dạ, nô tì cáo lui.” Nhận được mệnh lệnh, Lâu Hướng Văn nhanh chóng khom người hành lễ, sau đó giống như trong phòng có quỷ, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Kính Dạ, bản cung nghe nói người muốn hưu Minh Dung, nàng ấy chính là bản cung chỉ hôn, hơn nữa Minh Dung cũng là thiên kim của Minh thừa tướng, có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền thực, Hách Liên vương phi bị bệnh, nàng cũng hiểu thuận hầu hạ mọi điều, có vấn đề gì nghiêm trọng đến nỗi phải hưu thê?” Vương hoàng hậu mở miệng trước tiên phá vỡ sự yên lặng, khen Minh Dung một phen, vừa cười vừa nhìn về phía lão Vương phi, “Vợ chồng vốn là đầu giường đánh nhau cuối giường hòa, nói hưu nữ nhi thừa tướng, đây chính là đại sự, làm thể diện của Minh Gia vứt đi đâu?”

“Đúng vậy đó, Kính Dạ, vương phủ có một số việc, vốn do ta quản lý, sau khi Minh Dung vào phủ, đều phải để nàng gánh vác, Kính Dạ, không nên làm bừa.” Lão Vương phi cười gật đầu với Vương hoàng hậu, trách mắng Phượng Kính Dạ đang ngồi tựa ở bên giường, thấy tuấn nhan vẫn vẻ bướng bỉnh như trước, không khỏi thở dài một tiếng.

“Vương gia, nô tì biết sai rồi, nếu vương gia đồng ý, có thể cưới Mộc Mộc vào trong phủ, nô tì nhất định xem nàng như muội muội mà trân trọng.” Minh Dung nhanh chóng tiếp lời nói, tuy rằng nàng vẫn như trước hận không thể giết chết Lâu Hướng Văn, nhưng giờ phút này, Vương hoàng hậu cùng lão Vương phi đều ở

trong này, Minh Dung biết nàng cần phải tỏ ra yếu đuối để tranh thủ sự đồng tình mọi người, như vậy thì có khả năng quay trở về lại trong phủ rồi, như vậy thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ giết chết Lâu Hưởng Văn!

“Đúng vậy a, vương gia, Dung tẩu tẩu chính là vì quá quan tâm vương gia nên mới ghen tị, chỉ vì ghen tị nên mới mất phụ đức, giờ Dung tẩu tẩu đã biết sai rồi, vương gia hãy đại nhân đại lượng, đừng so đo với Dung tẩu tẩu, nếu Mộc Mộc không vui, ta xem như người hòa giải, đều là thê thiếp, chị em dâu, nào có chuyện không tranh cãi mâu thuẫn với nhau chứ.” Lương Viên cũng nhẹ nhàng đáp lời, trấn an nắm tay Minh Dung, “Dung tẩu tẩu, sau này đừng nên ăn dấm chua lung tung nữa, làm tổn hại đến hòa khí phu thê.”

Phượng Kính Dạ vẫn cười yếu ớt, tà mị mà lưỡi nhác, khoe mắt hơi nhăn lại, híp mắt phượng nhìn đám người Vương hoàng hậu, thản nhiên mở miệng, ngữ điệu cũng cực kỳ sắc bén, “Chuyện nhà bốn vương khi nào đến lượt những người khác đến phân xử, bốn vương năm mười bốn tuổi đã mang binh xuất chinh, chinh chiến ở chiến trường, giờ lại không biết, té ra ở trong mắt hoàng hậu cùng đệ muội, bốn vương lại lại là người tài trí tầm thường cả chuyện trong nhà cũng không xử lý tốt, nếu để chuyện này truyền ra ngoài, cả chuyện nhỏ nhất cũng giải quyết không xong thì lấy gì áp chế thiên hạ, vị trí tướng quân này của bốn vương chỉ sợ là phải để cho người có tài đức khác rồi.”

Sắc mặt Vương hoàng hậu cùng Lương Viên đều thay đổi, cứng đờ người, thật không ngờ Phượng Kính Dạ lại mở miệng nói như vậy, nhưng Phượng Kính Dạ lại cố tình đem chuyện của hắn cùng với Minh Dung dính tới chuyện chính sự triều đình, cứ như vậy Vương hoàng hậu cùng Lương Viên cũng không dám nói thêm gì nữa, đây chính là chụp mũ cả đám, dù cả Vương hoàng hậu cũng cần lo lắng, làm không xong sẽ bị phế danh hiệu hoàng hậu ngay.

“Kính Dạ, sao con lại nói vậy chứ.” Lão Vương phi vỗ vào tay Phượng Kính Dạ, đứa nhỏ này sao lại nói vậy, lão Vương phi thấy thật có lỗi thoáng nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Vương hoàng hậu cùng Lương Viên.

Phượng Kính Dạ chống đối lại Vương hoàng hậu, nhưng sẽ không ngỗ nghịch khi thấy lão Vương phi vì bệnh nặng mà gầy đi rất nhiều, chỉ cười cười, không mở miệng nói gì thêm, nhưng đề tài này cũng dừng lại. Từ lúc vừa mới bắt đầu Minh Dung chỉ chờ đến lúc này, lại mặt xám như tro, không tin được Phượng Kính Dạ lại thật sự tàn nhẫn tuyệt tình đến vậy.

“Vương phi, thuốc đã nấu xong rồi.” Lâu Hưởng Văn bưng chén thuốc đi đến, bởi vì biết Vương hoàng hậu ở đây nên nha hoàn khác ở trong phủ không dám đến đưa thuốc, lo sẽ làm mất hình tượng ở trước mặt Vương hoàng hậu, cho nên cuối cùng từng người dùng ánh mắt tội nghiệp cầu xin, Lâu Hưởng Văn không thể không chấp nhận chuyện đưa thuốc nhắm nhĩ này.

Kỳ thực cô cũng không nghĩ đến, ánh mắt Dung trắc phi kia có thể ăn mình, Tam hoàng phi lúc nào cũng cười, cảm giác thật âm hiểm, Vương hoàng hậu thì càng không cần nói, địa vị hoàng hậu cao quý, đáng vẻ uy nghi chần nhĩp vẫn có chút dọa người kia, nhưng mà đi theo sau chính là Tư ngự y, cuối cùng cũng không thể khiến Tư ngự y đi làm nha hoàn đem thuốc đến, ai biểu mình mới là nha hoàn của Phượng vương phủ chứ!

“Để ta!” Ngay lúc Lạc cô cô muốn đến nhận lấy chén thuốc, Minh Dung lại giành trước một bước mở miệng, cắn môi, sắc mặt tái nhợt, tuy rằng thống hận Lâu Hưởng Văn, nhưng bề ngoài mặt Minh Dung xem mình mới chính là phi tử của Phượng vương phủ, mới đúng là người có tư cách làm con dâu ở trước mặt lão Vương phi, cho nên căn bản Lâu Hưởng Văn không xứng.

Cảm giác không khí trong phòng không thích hợp lắm, nhất là sắc mặt của Vương hoàng hậu và Lương Viên trông cực kỳ quỷ dị, khiến Lâu Hưởng Văn không khỏi hoài nghi có phải Phượng Kính Dạ đã làm ra chuyện gì để người người oán trách hay không, mà Minh Dung muốn lấy thì Lâu Hưởng Văn tự nhiên cũng không tranh, chuyển cái khay cho nàng ta, có thể mới nhanh chóng lui ra khỏi phòng ngủ, chuẩn bị đi xem mặt của Hoa Thiên Thiên có còn sưng hay không, dù sao bản thân đã hoàn thành nhiệm vụ đưa thuốc, Tư ngự y theo phép tắc liền lui sang đứng bên cạnh Vương hoàng hậu.

“Mẫu hậu, uống thuốc thôi.” Ưỡn thẳng người, Minh Dung đi về phía giường, mà gần như Phượng Kính Dạ cũng đồng thời đứng dậy, trực tiếp tránh được Minh Dung, hướng đi về phía Lâu Hưởng Văn, điều này cơ hồ làm cho Minh Dung giận dữ đến suýt cắn nát môi, ánh mặt tràn ngập lửa giận cùng khuất nhục đan xen vào nhau.

Vốn chờ lão Vương phi uống thuốc, mọi người nói qua nói lại, rồi cũng nên rời khỏi, nhưng biến cố phát sinh trong nháy mắt, chén thuốc trong tay lão Vương phi rơi xuống đất một cái bốp, mặt đau đớn vụn vụn, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

“Mẫu hậu!” Sắc mặt Phượng Kính Dạ đột nhiên biến đổi, vẻ mặt kinh hãi, nhanh chóng tiến lại, một tay đẩy mạnh Minh Dung đang kinh ngạc ra, ôm lấy lão Vương phi đang ôm bụng co rút đầy thống khổ, vội vàng hô, “Tư ngự y!”

“Vương gia, để vương phi nằm xuống.” Tư ngự y cũng cực kỳ sợ hãi, thế nào cũng không nghĩ đến lão Vương phi sẽ ở trước mặt mình phun ra một ngụm máu tươi, “Vương phi trúng độc, đem cái hòm thuốc kia lại đây, vương gia, phong ấn kinh mạch vương phi lại, không để độc tố phát tác ra!”

Ánh mắt Phượng Kính Dạ mờ mịt thoáng nhìn qua Minh Dung rồi vội vàng nghe theo lời Tư ngự y phong bế kinh mạch lão Vương phi lại, sau đó bắt đầu dùng chân khí bảo vệ tâm mạch của lão Vương phi, đầu tiên Tư ngự y nuốt một viên thuốc cho lão Vương phi, rồi dùng ngón châm bắt tiến hành phong bế các huyết đạo.

Thương thế Phượng Kính Dạ chưa lành, tuy rằng lúc đầu là che giấu, nhưng cũng bị thương bốn phần, mà mạng lão Vương phi như treo lơ lửng, Phượng Kính Dạ căn bản bắt chắp chuyện che giấu nội lực, liên tục không ngừng truyền nội lực vào trong thân thể lão vương phi, trợ giúp Tư ngự y cứu người.

Nếu không phải tình thế khẩn cấp như thế, cho dù ám vệ nội lực thâm hậu của vương phủ hay là Lôi Bôn, bọn họ đều có thể chuyển chân khí của mình để bảo vệ tâm mạch cho lão Vương phi, không cần phải để cho Phượng Kính Dạ đi làm, dù sao thương tổn của hắn vẫn chưa khỏi, giờ phút này theo thời gian trôi qua, khuôn mặt tuần tú càng ngày càng tái nhợt, đầy mồ hôi từ trên gò má cứ chảy xuống.

“Vương gia, đây là Ngũ tinh truy mệnh tán, phân biệt làm thương tổn đến tim, phổi, tỳ (lá lách), dạ dày, não, dùng ngón châm để khống chế độc tố lan tràn, cần phải nhanh chóng hút độc ra!” Sắc mặt Tư ngự y nặng nề dị thường, thật không ngờ vậy mà lại ác độc đến thế, nếu không phải mình ở nơi này, Phượng vương gia kịp thời ra tay, phong bế lại vài đại huyết, chỉ sợ cả Đại La thần tiên cũng cứu không được, nhưng do thân thể lão Vương phi quá yếu, độc tính của truy mệnh tán rất mạnh, sắc mặt Tư ngự y nghiêm trọng nhìn về phía Phượng Kính Dạ.

Giờ phút này, Phượng Kính Dạ căn bản không thể dùng truyền nội lực, bằng không một khi độc tố bộc phát, sẽ không có biện pháp để khắc chế, biện pháp duy nhất chính là đem độc tố truyền đến trên người mình, Tư ngự y cứu lão Vương phi, mà Phượng Kính Dạ là người tập võ, nội lực thâm hậu, cho dù trúng độc cũng có thời gian để Tư ngự y giải độc cho hắn.

65. Chương 65: Quan Hình Bộ

Mặt Hoa Thiên Thiên vẫn còn hơi sưng, bắt quả ngự y trong cung đã bố trí loại thuốc mỡ được dùng bằng các dược liệu quý giá, dược tính của thuốc vô cùng tốt, sau khi bôi lên, cũng không còn giống như ngày hôm qua thoát nhìn đã thấy sợ rồi.

“Mộc Mộc, ngươi thật sự đã quyết định rồi sao?” Giờ Hoa Thiên Thiên tuy vẫn còn ở tại Phượng vương phủ, chẳng qua là lấy thân phận khác nhau, vì làm đường nữ thừa tự của Nhiễm Quận Vương cần có thêm chút ít thời gian, đương nhiên, phải có thánh chỉ khâm phong của hoàng đế, vì thế thừa dịp bây giờ cứ ở tại Phượng vương phủ điều trị vết thương trên mặt.

“Không nên hỏi ta vấn đề không thể trả lời như vậy.” Lâu Hưởng Văn nhìn về phía Hoa Thiên Thiên đầy trách móc, nói tâm không bị rung động đó là không có khả năng, dù sao vương gia nhà mình có diện mạo đầy ưu điểm, lại có vóc dáng, phong lưu phóng khoáng, tao nhã tôn quý, nhưng do vương gia xuất thân là người hoàng tộc, mà năm đó toàn bộ chuyện Địch vương cốt, gây nên thương tổn quá sâu, trong lòng Lâu Hưởng Văn luôn có một tảng đá đè nặng, còn lòng dạ Phượng Dạ Kính lại thâm độc, tâm tư khó nắm bắt,

nên Lâu Hường Văn vẫn luôn trốn tránh, hiện tại đã đến thời điểm này, nàng không biết nên lựa chọn thế nào.

“ Trước đây can đảm cự tuyệt vương gia, giờ còn sợ cái gì” Hoa Thiên Thiên tức giận trừng mắt nhìn bộ dạng nhu nhược ỉu xiu của Lâu Hường Văn đang tựa trên bàn liễn vỗ lên trên đầu cô một cái, hừ lạnh một tiếng, “Tốt nhất không nên Nhất Phách Lương Tán (ý nói đôi bên đoạn tuyệt quan hệ), cùng vương gia cả đời không liên quan nhau, vì đến lúc đó người không có tiền, vương gia rất hào phóng, có thể cho người cả đời không lo cơm áo .”

“Thiên Thiên, người thật đúng là thẳng thắn, nhưng đây là chung thân đại sự, cần cẩn thận suy xét, người có thể đem hôn nhân cả đời ra làm trò đùa sao?” Xoa dịu cơn đau ở đầu, Lâu Hường Văn bắt mắt nhìn Hoa Thiên Thiên, đây không phải chuyện của người cho nên mới đứng ra nói dễ dàng như thế, nếu như là chuyện của Thiên Thiên , nói không chừng nàng ta càng rối rắm hơn mình.

“ Lúc trước Lôi quân gia đề cập hôn sự với Mã Gia , ta lập tức đồng ý ngay, nào có phiền phức giống như người vậy, tự tìm cái khổ.” Hoa Thiên Thiên kiêu ngạo giương cằm lên, hiện giờ mình cùng Mã gia đã giải trừ hôn ước quả thật thoải mái, cùng lắm cả đời không gả, tự mình cũng có thể nuôi sống lấy bản thân.

Lâu Hường Văn bị Hoa Thiên Thiên đáp lại một câu liễn nói không nên lời, ai làm cho Thiên Thiên lúc đó thật sự đem hôn nhân trở thành trò đùa, đúng hơn chính là nói lập gia đình, Mã gia có gia thế không tệ , tuy rằng Tam công tử là con thứ, nghe nói nhân phẩm cũng tốt, cho nên Hoa Thiên Thiên không cần suy nghĩ liễn đồng ý, nhưng không ai ngờ Mã Chí Ninh không đến Tần Lâu Sở Quán (kì viện) chính là đoàn tụ, hơn nữa khi nói ra, Hoa Thiên Thiên liền thấy rất sảng khoái, trả lời dứt khoát, nhanh chóng giải trừ hôn ước ngay.

“ Thiên Thiên, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện rồi!” âm thanh Đoàn Tử từ xa truyền tới, cũng vì nàng quá béo nên khi chạy đến cứ vang lên tiếng bước chân thùng thùng, mà lần nào Đoàn Tử đến gặp Lâu Hường Văn đều cũng nói những lời này.

“ Có chuyện gì ?” Lâu Hường Văn quay đầu nhìn về phía Đoàn Tử đang chạy tới , mỗi lần đều chạy như vậy, mà sao không thấy Đoàn Tử gãy đi gì cả.

“Lâu cô nương , mau cùng thuộc hạ rời khỏi đây.” Trong cùng lúc đó, bóng dáng Lôi Bôn nhanh chóng lướt tới, tốc độ cực nhanh, ánh mặt trời chiếu xuống , bóng dáng lẫn tinh thần đều kiên quyết, Lôi Bôn luôn luôn trầm mặc ít lời, đi theo Phượng Kính Dạ nhiều năm, Lôi Bôn biết Phượng Kính Dạ đã trúng độc nên hôn mê, Lôi Bôn rõ hơn với bất luận kẻ nào Phượng Kính Dạ luôn quan tâm đến Lâu Hường Văn, cho nên bất kể như thế nào, Lôi Bôn nhất định phải bảo vệ cho Lâu Hường Văn trước, đó là lí do chỉ sau một lúc đã an bày xong mọi việc, Lôi Bôn liền lập tức đi tới đây.

“ Xảy ra chuyện gì?” Hoa Thiên Thiên rất nhanh mở miệng, có thể làm cho sắc mặt Lôi thị vệ lo lắng, chỉ sợ là chuyện đại sự, nhưng nơi đây là Phượng Vương phủ, hơn nữa hiện tại Dung trắc phi đã bị hù, cho dù còn có Tử thư cùng Trịnh phu nhân ở đây, thì các nàng cũng không thể gây ra rắc rối lớn được, Hoa thiên Thiên không hiểu chuyện gì xảy ra đây.

“Lâu cô nương, không kịp để nói hết mọi chuyện, nếu có người tìm đến, Hoa cô nương nói không nhìn thấy Lâu cô nương tới đây, ngoài ra đừng nói gì thêm. Tránh gây ra tội bất kính.” Lôi Bôn nhanh đưa tay tóm lấy phần eo Lâu Hường Văn, vận chân khí, nhanh chóng ôm lấy Lâu Hường Văn li khai khỏi viện Hoa Thiên Thiên , vài cái nhún người, cả người cùng Lâu Hường Văn đều đã lị khai.

Phủ Thượng thư, Tả gia.

Tả gia xuất thân là gia đình thương nhân, khoảng mười năm trước, khi vương triều Tổ Nguyên cùng vương triều Tây Lan xảy ra chiến tranh, Tả gia dùng toàn lực ứng phó để bảo vệ triều đình, cống hiến một số của cải , gạo , lương thực, y phục và đồ dùng hằng ngày, đồng thời liên tục cung cấp ngựa chiến đưa vào trong quân doanh, sau khi trận chiến thắng lợi, được hoàng đế Phượng Đạt phong thưởng, sau đó con của Tả Gia Trường là Tả Ngôn đứng đầu khoa cử, ở trong quan trường được Phượng Kính Dạ cùng Phượng sở Thiên nâng đỡ, thăng tiến ngồi vào vị trí Binh Bộ Thượng Thư, có thể nói là thanh niên tài俊 trẻ tuổi đầy triển vọng.

Mà người giỏi nhất Tả gia có so với Tả Ngôn đó chính là muội muội song sinh được sinh ra sau vài giây Tả Liên Liên, nữ nhân không thích son phấn chỉ yêu võ thuật, cải giả nam trang vào quân doanh không nói, lại lập công lớn, thậm chí còn được hoàng đế hạ chỉ tứ phong làm nữ tướng quân, bây giờ đang ở biên ải, là nữ nhân không thua kém đáng nam nhân, Tả Liên Liên chính là người đầu tiên được người đời ngợi khen.

Lão vương phi trúng độc, hơn nữa còn là trúng độc ở trong vương phủ, cho nên Lôi Bôn không tin tưởng người khác, đương nhiên sẽ không để Lâu Hưởng Văn ở trong vương phủ, liền trực tiếp mang thẳng nàng đến Tả gia, dù sao Tả Ngôn với Phượng Kính Dạ là bằng hữu, Lôi Bôn hoàn toàn có thể tin tưởng phó thác người.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Lôi Bôn với Lâu hướng Văn lén lút nhìn trộm nội viện, Lâu Hưởng Văn không hiểu gì, vội vàng nhìn về phía Lôi Bôn thăm dò, Tả Ngôn ngồi ở ghế tựa, tuy không mở miệng nói, nhưng lại nhìn về phía Lôi Bôn, Kính Dạ hẳn sẽ không nói gì đem Lâu hướng Văn đến nơi này.

“Thuộc hạ về vương phủ trước, chút nữa sẽ quay lại nói rõ ràng hơn, hiện vương phi trúng độc, vương gia đang giúp vương phi ép chất độc.” Lôi Bôn nói dứt lời, liền phi thân rời đi, dù sao hắn là thị vệ của Phượng Kính Dạ, lúc này nếu không ở trong vương phủ, sẽ làm người khác hoài nghi là mình đã mang Lâu cô nương đi trước, hơn nữa hiện tại vương gia đang xảy ra chuyện, Lôi Bôn phải trở lại vương phủ bảo vệ an toàn cho Phượng Kính Dạ, cũng cần chú ý đến an toàn vương phủ.

Nghe Lôi Bôn nói, Tả Ngôn bỗng chốc nhăn mày, tướng mạo hắn thực sự rất đẹp, nhưng ngũ quan tụ cùng một chỗ, lại làm cho người ta cảm giác có chút u ám, nhất là đôi mắt màu nâu nhạt, chỉ hơi hơi nhíu lại một chút, liền giống như một loại mắt mèo, làm người ta luôn luôn cảm thấy như có luồng âm khí khiếp sợ.

Hách Liên vương phi trúng độc, nhưng lại tự mình đưa Lâu Hưởng Văn đến? Tả Ngôn hơi hơi híp mắt nhìn về phía Lâu Hưởng Văn liền có cùng suy nghĩ, Lôi Bôn đưa người qua đây, nói vậy kẻ “hạ độc” chính là Lâu Hưởng Văn.

Lâu Hưởng Văn giờ phút này cân nhắc lại những chuyện xảy ra, liền hiểu trong lời nói ngắn gọn của Lôi Bôn, thuốc là ở nhà bếp, lúc mình đi đến thì Tư ngự y cũng đang đứng ở một bên, tuy rằng thuốc đều nấu trông gần giống nhau, nhưng y thuật Tư ngự y rất cao, nếu bỏ thêm gì đó vào trong thuốc, Tư ngự y nhất định sẽ phát hiện ra.

Sau đó chính mình đem thuốc đi vào trong phòng đưa cho lão vương phi, lúc đó Minh Dung cướp lấy chén thuốc ở trước mặt Lạc cô cô, còn mình thì lui ra, nếu như trong thuốc có độc, như vậy ắt phải do Minh Dung hạ độc, nhưng nếu nói như thế, Minh Dung có khả năng hạ độc hơn mình, nhưng mà Lôi Bôn lại đem mình ra khỏi vương phủ, nói vậy e rằng vương gia cũng bị trúng độc, bằng không Lôi Bôn không cần vội vàng đem mình đến Tả gia.

“Người hạ độc?” Tả Ngôn rất ít nói, nhưng lời vừa nói ra lại vô cùng ác độc, nhiều lần Phượng Sở Thiên đều nói Tả Ngôn không nên làm Binh Bộ Thượng Thư, hắn nên giữ chức Ngự Sử Đại Phu đi tìm khuyết điểm người ta, những thứ khác không cần phải làm.

“Không phải!” Lâu Hưởng Văn cảm nhận rõ ràng trên người Tả Ngôn toát ra một luồng khí nguy hiểm u ám, bất quá giờ phút này Lâu Hưởng Văn lại càng lo lắng cho an toàn của Phượng Kính Dạ, nếu như vương gia có thể tỉnh dậy, thì Lôi Bôn sẽ không cần vội vàng dẫn mình đi trốn.

“Này cũng do người tự rước lấy phiền toái, mới bị người hãm hại.” Tả Ngôn nhíu mày lạnh lùng mở miệng, “Lôi Bôn lại đem phiền toái lớn này nhét vào trong phủ của ta.”

“Ta đi về trước.” Bị người ghét bỏ, Lâu Hưởng Văn không thể nói gì, dù sao cũng không mất miếng thịt nào, mà giờ sự việc không có mấy rõ ràng lắm, Lâu Hưởng Văn muốn đi ra ngoài tìm hiểu thêm tin tức, nên không muốn ở lại Tả gia.

“Ra ngoài liền bị người giết diệt khẩu, biến thành cảnh sợ tội tự sát? Không biết Kính Dạ nhìn trúng người ở điểm nào?” Lời nói vẫn mở miệng đều là gai gổ, Tả Ngôn cực kì soi mói qua bề ngoài, nhìn từ trên xuống đánh giá Lâu Hưởng Văn một lúc, nói thật hắn không nhìn ra nha hoàn này có điểm nào đặc biệt, mà làm Phương Dạ Kính phải lưu tâm!

“Ta bị giết, không phải đúng với tâm ý của Tả Thượng Thư hay sao, lại giúp vương gia bớt đi phiền phức,

tất cả đều vui vẻ mà!” Lâu Hưởng Văn nhin không được liền phát hỏa, tức giận làm cho gò má đỏ hết lên, quay đầu trừng mắt ngó Tả Ngôn , “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục!”.

Bị Lâu Hưởng Văn bắt bẻ đến không còn lời để nói, Tả Ngôn càng nhú mày, nét mặt càng không vui, lạnh lùng mở miệng, “Nếu không phải lo Kính Dạ tìm ta đòi người, người nghĩ rằng ta sẽ quan tâm đến sự sống chết của một nha hoàn sao, bất quá chỉ cần bỏ ra vài lượng bạc là mua được một nha hoàn khác!”

“Thiếu gia , sắp xếp vị tiểu thư này ở tại Nam Uyển.” Cửa thư phòng bị gõ vang, bước vào là quản gia Bạch Tô của Tả Ngôn, nét mặt ôn nhu, khác với vẻ nghiêm khắc của Lôi quản gia, Bạch Tô là nam nhân trẻ tuổi lịch sự , thoát nhìn giống như thư sinh nho nhã yếu đuối, không giống người đảm nhận nhiệm vụ lớn nhỏ của Tả Gia.

Đối với Tả Ngôn độc mồm, Bạch Tô rất tâm ý, luôn quan sát mọi chuyện bên ngoài, tính cách thiếu gia trầm lặng, rất ít nói, nhậm chức binh bộ Thượng Thư, tay nắm quyền cao, hơn nữa tướng mạo thiếu gia thoát nhìn hơi nham hiểm, cho nên người ngoài nhìn vào cho rằng thiếu gia gian manh xảo trá, nhưng chỉ có ở trước mặt người quen, Tả Ngôn mới có thể nói nhiều lời độc mồm, đó là nguyên do ở ngoài cửa nghe một hồi, Bạch Tô biết Lâu Hưởng Văn là khách quý của Tả gia.

“Không cần phiền toái như vậy, chỉ là một nha hoàn, đưa vào trong phủ ta, cứ để làm nha hoàn sai vặt, không lẽ định xem Tả Gia của ta là đâu, được ăn uống miễn phí sao?” Tả Ngôn cầm lấy một quyển binh thư trên bàn lật ra xem.

Tuy rằng binh thư này kém xa với binh pháp Tôn Tử, nhưng lại có rất nhiều mưu lược vô cùng đặc biệt trong cách hành quân bố trận, đây là quyển sách do Tam hoàng tử cùng tướng quân và thủ hạ biên soạn ra, làm cho Tả Ngôn có chút kính nể, nhưng ngoài mặt Tam hoàng tử có vẻ nhân từ đằng sau lại là người khá nham hiểm.

Lâu Hưởng Văn đứng ngăn người nhìn Tả Ngôn, thiếu chút nữa đã tắt thở, liền tiến lên hai bước đi tới trước mặt Tả Ngôn, sao người này lại có lòng dạ hẹp hòi đến vậy chứ?

“Nhìn cái gì, ta không có hứng thú với nha hoàn, ngoại trừ Kính Dạ, không kẻ nào xem người như bảo bối đâu, đừng mơ quyến rũ ta, giờ đây người đang ở Tả Gia, việc nghỉ ở đâu, ăn cái gì đều do ta quyết, không cần biết người có đồng ý hay không”. Nhường mày sao, ánh mắt Tả Ngôn chuyển từ binh thư dời sang phía Lâu Hưởng Văn, nhìn gần thấy da vẻ quả không tẻ, bộ dạng trừng mắt đúng là có vài phần đáng yêu.

Bản thân mình không phải không biết! Ánh mắt Lâu Hưởng Văn như viên trân châu cứ trừng xuống, tốt xấu gì ở Phượng vương phủ nàng cũng là nha hoàn nhất đẳng, bên cạnh còn có Tiểu Đoàn chăm lo cuộc sống thường ngày, cơ bản nàng không cần làm chuyện gì, rốt cuộc đến Tả Gia , lại trở thành nha hoàn để người ta sai bảo, mà mắt hần có vấn đề sao lại dám nói mình quyến rũ hần! So với Tả Thượng thư kia thì Vương gia nhà mình vẫn tốt hơn nhiều!

“ Tiểu thư, mời theo lối này, thiếu gia chỉ muốn đùa thôi.” Bạch Tô cứ y như tên thư sinh khê mở miệng nói, bất quá thái độ vừa rồi làm cho Lâu Hưởng Văn nhìn ra được Bạch Tô cùng Tả Ngôn không giống như chủ tớ và người hầu, mà giống bằng hữu hơn.

Lâu Hưởng Văn liếc mắt nhìn Tả Ngôn một cái , đi thẳng ra ngoài cửa, Bạch Tô chậm rãi xoay người đi theo, quay đầu nhìn chằm chằm bóng lưng Lâu Hưởng Văn, Tả Ngôn cười đắc ý, bất đắc dĩ lắc đầu, thiếu gia quả là tiểu nhân, chuyên lấy chuyện bắt nạt người khác làm niềm vui.

“ Ám Nhất, đến Phượng vương phủ còn có phủ Tam hoàng tử và phủ Minh thừa tướng để điều tra một chút, điều tra thêm rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra”. Chờ Lâu Hưởng Văn giận dữ đi ra, lúc này Tả Ngôn mới thu hồi toàn bộ các biểu cảm, lạnh nhạt mở miệng, sau đó lại cúi đầu tiếp tục xem binh thư, ngoài thư phòng, còn có một bóng dáng biến mất thật nhanh.

Nam Uyển rất yên tĩnh, lúc Lâu Hưởng Văn đi ra khỏi viện cũng không nhận thấy được gì quả là cao thủ, nhưng sau khi vào cửa, vừa ngồi xuống không được bao lâu, cũng cảm giác được bên ngoài viện có người đang âm thầm ẩn núp, tuy rằng mới bị Tả Ngôn làm tức giận, nhưng cũng hiểu rõ miệng mồm Tả Ngôn độc địa, bất quá chỉ cần nghĩ ngược lại cũng là vì muốn bảo vệ chính mình.

“Nếu tiểu thư cần gì cứ nói lại cho nha hoàn của ta, bản tính thiếu gia là như thế, tiểu thư không nên nổi

giận, bằng không sẽ tổn hại đến cơ thể của chính mình”. Bạch Tô nhấn nhủ lại vài câu, làm cho tâm tình người ta có cảm giác vui lòng, sau đó mới lui ra ngoài.

Lâu Hưởng Văn cố ổn định thần trí để suy nghĩ, sợ rằng vương gia đang gặp nguy hiểm, nhưng bây giờ mọi người đều nghi ngờ chuyện lão vương phi trúng độc lại đều do bản thân của mình, cho dù mình muốn chữa trị cho vương gia, e rằng vương hoàng hậu sẽ không để mình điều trị, không những thế còn đem bắt mình vào thiên lao, dù sao vẫn còn Tư ngự y ở đây, ít nhiều gì Lâu Hưởng Văn cũng hơi yên tâm.

Lúc đó vương gia cũng ở trong phòng, sao lại để cho Minh Dung thực hiện được diệu kế hạ độc chứ? Nghĩ đến việc này, Lâu Hưởng Văn lại hơi lo cho an toàn lão vương phi, vương phi đã ốm yếu như vậy, mà mình lại không chăm sóc tốt cho vương phi, nên mới để xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa vương hoàng hậu và Tam hoàng tử phi đều ở trong phòng, chỉ sợ bọn họ cố tình phối hợp nhau, mới khiến vương gia không chú ý tới việc Minh Dung và vương hoàng hậu hạ độc?

Lâu Hưởng Văn không ngừng nghĩ đến chuyện giao thủ tối qua cùng hắc y nhân ở trong hoàng cung, chẳng lẽ trong chuyện này cũng có quan hệ sao? Nếu thật sự độc được xuất phát từ hoàng cung, lại do Minh Dung hạ độc, vậy thì Vương hoàng hậu cùng Minh gia đã kết thành một phe, chết tiệt, vương gia rảnh lắm hay sao mà cười chi nhiều nữ nhân vậy để làm gì, cứ rước lấy phiền phức thôi!

Dù sống ở Tả Gia nhưng Lâu Hưởng Văn vẫn không yên tâm lắm, trong khi đó Phượng vương phủ lại càng thêm rối loạn, chỉ vì tất cả tin đồn đều bị Lôi quân gia giấu kín, toàn bộ nha hoàn vương phủ cùng hạ nhân ở bên ngoài cũng không được nói, sau khi Lôi Bôn trở lại vương phủ, lập tức điều động thị vệ vương phủ tăng cường phòng bị, không cho bất kỳ kẻ khả nghi nào ra vào vương phủ, cả Long Vệ cũng phải âm thầm bảo vệ an toàn cho Phượng Kính Dạ cùng lão vương phi.

“Mẫu hậu, chuyện gì xảy ra? Vì sao chuyến trở về lần này của Kính Dạ lại xảy ra chuyện chứ!” Phượng Sở Thiên nhận được tin tức, liền tức tốc đến Phượng vương phủ, giờ phút này sắc mặt có chút u ám, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ba người Vương hoàng hậu, Lương Viện và còn có Minh dung đứng ở bên cạnh, cả bản thân Phượng Sở Thiên cũng không tin, nếu nói đám người này không có liên quan.

“Bổn cung cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, thậm chí lại có người to gan lớn mật dám đầu độc Hách Liên vương phi, nếu như truyền ra ngoài, chẳng phải khiến cho Hách Liên khai chiến với nước ta sao!” Vương hoàng hậu đứng ở trong viện, lạnh lùng mở miệng nói, tỏ ra mình là bậc hoàng hậu uy nghi, “Lôi quân gia, đã điều tra ra chưa?”

“Hồi bẩm hoàng hậu cùng thái tử điện hạ, nha hoàn sắc thuốc trong phòng bếp cùng Hồ đại phu và những người khác có liên quan đều bị đem nhốt lại, có điều tất cả bọn họ đều nói không hạ độc, cả chỗ ở cũng đã phái người đi lục soát nhưng không tìm thấy bất kỳ độc dược nào.” Trên nét mặt Lôi quân gia đầy nếp nhăn còn lộ vẻ nặng nề, cả Hồ đại phu là người hốt thuốc cho lão vương phi và nha hoàn sắc thuốc đều sẽ không dám phản bội lại vương phủ, đó là lí do vì sao ánh mắt Lôi quân gia lại chuyển dời đến trên người Minh Dung, Lạc Ngưng nói hôm đó ở trong phòng thấy Minh Dung đưa thuốc cho vương phi, thế thì rất có khả năng hạ độc.

“Lôi quân gia, ta làm sao có thể hạ độc hại mẫu hậu, nhất định là Lâu Hưởng Văn, là ả ta bưng thuốc đến, mà thời gian từ trong phòng bếp đến phòng mẫu hậu lại dài như vậy, ả ta tuyệt đối có khả năng hạ độc!” Bị Lôi quân gia dùng ánh mắt hoài nghi nhìn, Minh Dung khẽ mở miệng phản bác để bảo vệ chính mình, trong đôi mắt tràn đầy hận ý, nhất định là do Lâu Hưởng Văn, nhất định ả ta biết mẫu hậu muốn vương gia thu hồi hưu thư, nên Lâu Hưởng Văn mới phản nộ mà hạ độc với mẫu hậu, muốn đem mình bức ly khỏi vương phủ, độc chiếm lấy sự sủng ái của vương gia.

“Mộc Mộc không hạ độc.” Phượng Sở Thiên cắt ngang lời phỏng đoán của Minh Dung đối với Lâu Hưởng Văn, chẳng qua Phượng Kính Dạ không ngờ tới chuyện trở về đã gặp nguy hiểm, không những thế còn kéo thêm Lâu Hưởng Văn.

“Thái tử, chuyện gì cũng cần phải có chứng cứ, Lôi quân gia, đem Lâu Hưởng Văn lại đây, bổn cung muốn đích thân thẩm vấn, dám độc hại Hách Liên vương phi, đây chính là tội tru di cửu tộc!” Vương hoàng hậu lạnh lùng cắt ngang lời Phượng Sở Thiên, trực tiếp ra lệnh Lôi quân gia mang Lâu Hưởng Văn tới đây.

“Bẩm hoàng hậu, Mộc Mộc không còn ở trong vương phủ, hẳn là đã đi ra ngoài”. Ánh mắt Lôi quân gia

chăm chú nhìn ra ngoài cửa, Lôi Bôn đứng thẳng y như một cây cột, nói như vậy Mộc Mộc đã được đưa ra ngoài an toàn, tuy rằng gánh phải tội danh, nhưng cũng tốt hơn bị tống vào ngục, tất cả mọi chuyện nên chờ vương gia tỉnh lại thì tốt hơn.

“Lâu Hướng Văn sợ tội nên bỏ trốn rồi?” Minh dung cười nham hiểm, giống như bắt được đuôi của Lâu Hướng Văn, vô cùng kích động nhìn về hướng Vương hoàng hậu, “Hoàng hậu nương nương, ngày đó ở Quan Âm miếu bị tập kích, e rằng là do Lâu Hướng Văn tự biên soạn ra màn kịch này, bằng không có nhiều sát thủ như vậy, tại sao ả ta vẫn có thể bình yên vô sự trở về, bây giờ còn dám hạ độc mẫu hậu, liên lụy Vương gia lúc này bị trúng độc mê man, tất cả đều do âm mưu của Lâu Hướng Văn, nói không chừng ả là gian tế của Tây Lan vương triều, đến để tiếp tay mưu hại vương gia!”

“Người đâu, mau đi truy bắt Lâu Hướng Văn về quy án, đem Lâu Hướng Văn tống giam vào thiên lao, để Hình bộ thẩm tra!” Giọng điệu Vương hoàng hậu vô cùng sắc bén, còn móc ra Phượng ấn hoàng hậu, cho dù là Phượng Sở Thiên cũng không cách nào ngăn cản.

Rốt cuộc trên mặt Minh dung lộ ra nụ cười, còn Lương Viên quả thực rất thông minh, giờ phút này thần sắc vẫn lộ vẻ lo lắng, cho dù Lâu Hướng Văn là người hạ độc, cũng sẽ không lộ ra một chút vui sướng nào, dù sao lão Vương phi vẫn còn suy yếu, Phượng Kính Dạ bị trúng độc còn chưa tỉnh lại, lúc này lộ vẻ vui mừng đó chính là giấu đầu lòi đuôi.

————— Đường ngăn cách —————

Vào ban đêm, cuối cùng Tư ngự y cũng bước ra khỏi phòng, lão vương phi đã bình an vô sự, nhưng vì thân thể đã lớn tuổi nên còn hơi yếu nên Lạc cô cô phải luôn túc trực ở bên cạnh chăm sóc, lại lo cho an nguy của Phượng Kính Dạ, hiện vẫn còn đang bất tỉnh, một mặt Phượng Kính Dạ ở một bên dùng chân khí để ổn định tâm mạch cho lão vương phi, một phần đem chất độc ép ra ngoài truyền dẫn lên trên người mình mới bị thương quá nặng nên ngất đi.

Tuy rằng Tư ngự y đã ổn định chất độc trong thân thể Phượng Dạ Kính, nhưng lại không thể giải được độc truy mệnh tán, truy mệnh tán là dùng năm loại hoa độc cùng cỏ độc, còn nghiên cứu thêm trùng độc để tạo thành, cách trình tự thêm hoa độc cỏ độc cùng trùng độc đều phải khác nhau, nên giải được cũng phải khác nhau, trong thời gian ngắn, Tư ngự y cũng không có cách nào giải được độc cho Phượng Kính Dạ.

Phượng Vương phủ vẫn luôn được canh giữ nghiêm ngặt, giờ đây lại xảy ra như thế, Lôi Bôn an bài càng cực kỳ nghiêm hơn, tất cả thủ vệ vây quanh Kỳ Lân điện chặt chẽ đến một cọng tóc cũng không vào được, thậm chí ngay cả việc chăm sóc Phượng Kính Dạ cũng do Long Vệ đảm nhận, bất cứ ai cũng không được phép đến gần Kỳ Lân Điện, Tử Thư, Trịnh phu nhân cùng các nha hoàn và đám hạ nhân khác cũng đều ở trong viện của mình, không được tùy ý ra vào, chẳng hạn ăn cơm, cũng phải do thị vệ mang vào trong viện.

Lâu Hướng Văn thật không ngờ Tả Ngôn vừa độc mồm, mà võ công cũng rất cao cường, thành công thoát khỏi Tả gia để tìm các thám tử ẩn mình bên ngoài, đưa Lâu Hướng Văn thẳng tiến vào Phượng vương phủ, sau đó tiến đến Kỳ Lân viện.

“Mộc Mộc, lại đây xem giúp cho Kính Dạ một chút đi.” Phượng sở Thiên cau mày, tình thế biên quan ngày càng nguy kịch, hiện tại Kính Dạ bị trúng độc hôn mê, nếu như biên quan lại xảy ra chuyện gì, đối với vương triều Tố Nguyên mà nói đây đúng thực là rất nguy hiểm, huống chi nếu người của Vương gia nắm giữ được binh quyền, thì vô cùng tai hại.

Lâu Hướng Văn thật sự không ngờ chỉ vì mình sợ phiền toái nên mới rời khỏi phòng lão vương phi, khiến lão vương phi bị trúng độc, sau đó Phượng Kính Dạ lại đem chất độc truyền vào trên người mình.

Nhìn gương mặt anh tuấn của Phượng Kính Dạ xanh xao đến không còn huyết sắc, Lâu Hướng Văn đau lòng ngồi xuống bên giường, nắm tay Phượng Kính Dạ lên, cảm thấy lạnh thấu xương, đây là do Tư ngự y vì tránh chất độc truy mệnh tán lan ra không còn cách chữa trị. Những ngón tay mảnh đặt lên cổ tay Phượng Kính Dạ, Lâu Hướng Văn lạnh lạnh bắt mạch, thấy mạch đập rất yếu, do liên tiếp hai lần hao tổn chân khí, hơn nữa truy mệnh tán rất độc, lúc này mới làm cho Vương gia hôn mê bất tỉnh.

“Chỉ vì muốn hãm hại tiểu nha hoàn này sao?” Tả Ngôn thoáng nhìn qua Phượng Kính Dạ đang hôn mê, ngày xưa Phượng vương gia là kẻ phong lưu phóng khoáng, hiện giờ lại nằm ở trên giường không hề nhúc

nhích, ánh mắt Tả Ngôn lộ vài phần lạnh lùng, những người này đúng là to gan lớn mật, dám xuống tay với người Phượng Vương phủ.

“Không, chính xác là đối phó Vương gia, còn liên lụy thêm ta.” Lâu Hưởng Văn nhẹ nhàng nắm lấy tay Phượng Kính Dạ, tựa hồ muốn truyền chút ám áp vào tay hắn, “Nếu như muốn đối phó ta, không cần tìm đến loại truy mệnh tán gần như thất truyền, quả ra tay thật nặng cả độc được bình thường cũng rất lợi hại, dùng Kiến Huyết Phong Hầu kịch độc để giết chết vương phi, nên dù vương gia có ở đây, ta cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lão vương phi là Hách Liên công chúa, kể cả Phượng Kính Dạ cũng không có cách bảo vệ Lâu Hưởng Văn, đây không phải là tội hại một mạng người, mà còn liên lụy đến quan hệ hữu nghị của hai nước, nhất định Hách Liên vương triều sẽ đến đòi gấp để giết mình.

“Chỉ vì muốn hãm hại tiểu nha hoàn này sao?” Tả Ngôn thoáng nhìn qua Phượng Kính Dạ đang hôn mê, ngày xưa Phượng vương gia là kẻ chuyên phong lưu phóng khoáng, hiện giờ lại nằm ở trên giường vẫn không hề nhúc nhích, ánh mắt Tả Ngôn lộ vài phần lạnh lùng, những người này đúng là to gan lớn mật, dám xuống tay với người Phượng Vương phủ.

“Không, chính xác là đối phó Vương gia, còn liên lụy thêm ta.” Lâu Hưởng Văn nhẹ nhàng nắm lấy tay Phượng Kính Dạ, tựa hồ muốn truyền chút ám áp vào tay hắn, “Nếu như muốn đối phó ta, không cần tìm đến loại truy mệnh tán gần như thất truyền, cả độc bình thường cũng đã lợi hại, ra tay dùng Kiến Huyết Phong Hầu kịch độc để giết chết vương phi, cho dù vương gia có ở đây, ta cũng khó thoát khỏi cái chết.

Lão vương phi là Hách Liên công chúa, cho dù là Phượng Kính Dạ cũng không có cách bảo vệ Lâu Hưởng Văn, đây không phải là tội trạng về một mạng người, mà còn liên lụy đến quan hệ hữu nghị của hai nước, nhất định Hách Liên vương triều sẽ đến đòi giết mình.

Sở dĩ truy mệnh tán thất truyền, là vì phải kết hợp năm loại độc, cỏ độc, hoa độc, trùng độc cùng với nhau, là phi thường khó khăn, một chút không để tâm, độc tính sẽ thành tương khắc, nếu mà phối hợp phân lượng không đúng, truy mệnh tán sẽ có mùi, làm cho người ta phát hiện, truy mệnh tán sở dĩ khó giải độc, là bởi vì trình tự bỏ năm loại hoa độc, cỏ độc và trùng độc đều khác nhau, nhưng cũng chính vì điểm này, trước để cái gì, để bao nhiêu phân lượng đều là những yêu cầu đòi hỏi phải rất cẩn thận, đó là lí do làm cho độc được từ từ bị thất truyền theo thời gian.

Chỉ cần trúng truy mệnh tán, đồng thời trong lúc đó thân thể bị trúng độc sẽ làm tổn hại năm bộ vị quan trọng, dẫn đến độc tố không cách nào bức ra ngoài cơ thể, chỉ có thể truyền từ trên người lão vương phi sang Phượng Kính Dạ, cho nên Lâu Hưởng Văn mới nhận định là cố ý hạ độc Phượng Kính Dạ.

“Nếu như chính Minh Dung hạ độc, vậy mục đích chắc là để trả thù Mộc Mộc, nhưng bây giờ lại liên lụy đến Phượng Kính Dạ, Kính Dạ trúng độc nên mạch tượng suy yếu, khiến cho cháu trai của Vương hoàng hậu là Vương Hạo có thể nắm giữ ấn soái xuất chinh, khiến Vương gia nắm giữ được binh quyền, giờ xem ra cả hai gia đình đang cùng liên thủ với nhau.” Phượng Sở Thiên nhìn Lâu Hưởng Văn, còn Tư ngự y đã đi nghiên cứu chế thuốc giải, “Mộc Mộc, Hoa Thiên Thiên cùng một số người khác đều bị Vương hoàng hậu giam giữ ở Thiên Lao Hình Bộ.”

“Cái gì?” Thoáng chốc Lâu Hưởng Văn từ từ đứng dậy, kinh ngạc nhìn về phía Phượng Sở Thiên, không thể tin được chỉ vì mình mà liên lụy nhiều người bên cạnh, mặt liền tái nhợt, không hề nghĩ Hoa Thiên Thiên cùng Đoàn Tử đang ở trong thiên lao chịu đựng cực hình tra tấn? Lâu Hưởng Văn siết chặt tay, chợt nhớ tới Dịch Quân Hàn, “Quân Hàn đâu? Cũng bị nhốt luôn hả?”

“Đúng, tất cả người có liên quan tới người đều bị đem nhốt vào Thiên Lao.” Đối với điểm này Phượng Sở Thiên thật bất lực, việc Vương hoàng hậu làm là hợp tình hợp lý, hơn nữa đã bẩm báo với phụ hoàng, nhưng nhiều năm phụ hoàng cứ mãi lo luyện đan, hôm nay nghe nói tới chuyện này, cũng rất ít tình cảm, trực tiếp để Hình Bộ đi tra rõ.

“Không nên làm chuyện ngốc nghếch, người ra mặt chỉ có con đường chết.” Tả Ngôn lạnh lùng mở miệng, tuy thái độ không tốt, nhưng vẫn nhìn ra là đang quan tâm cho an toàn Lâu Hưởng Văn, “Đó không phải muốn lừa người ra mặt, bọn chúng có thể đồng lõa với nhau, giam giữ ở Thiên Lao không bao giờ được thả ra.”

Đầu Lâu hướng Văn cứ vang lên ong ong, nàng biết ý trong lời nói của Tả Ngôn, lúc trước mình bị Lôi Bôn đưa ra ngoài, là vì tránh để bị bắt, nếu không sẽ khó thoát khỏi cái chết, mọi chuyện cứ chờ vương gia tỉnh lại, mới có thể xoay chuyển, nhưng cứ trơ mắt nhìn Đoàn Tử, Thiên Thiên còn có Quân Hàn bị giam giữ ở trong thiên lao như thế, Lâu Hướng Văn làm không được, biết rõ không thể làm, nhưng nàng vẫn không thể đứng ở một bên, mặc kệ Vương hoàng hậu hay Minh Gia có hận mình đến thấu xương, nhất định sẽ trút oán hận lên trên người Đoàn Tử cùng Thiên Thiên, vết thương của Quân Hàn chưa lành hẳn, người cũng vừa tỉnh lại chưa được bao lâu, lúc này lại bị nhốt vào đại lao của Hình bộ.

“Nếu là do Vương hoàng hậu và Minh Dung hạ độc, thái tử, người hãy thay ta đem tin này truyền ra ngoài, dùng ta đổi lấy thuốc giải, cũng đổi lấy an toàn cho Thiên Thiên và Đoàn Tử.” Ánh mắt Lâu Hướng Văn vô cùng tinh ranh, ánh sáng hoàng hôn phản chiếu xuống, lộ ra thân sắc bình tĩnh cùng khuôn mặt tinh xảo Như Ngọc.

Phượng sở Thiên và Tả Ngôn đều ngẩn ra, cùng hướng về phía Lâu Hướng Văn, nếu Phượng Kính Dạ chịu cắt đứt tình cảm với Lâu Hướng Văn, thì đây chính là biện pháp tốt nhất, chẳng những có thể thả người vô tội ra, mà còn lấy được thuốc giải, hơn nữa chỉ cần Phượng Kính Dạ tỉnh lại, nhất định có cách bảo vệ an toàn cho Lâu Hướng Văn, nhưng điều khó giải quyết nhất chính là thời gian để tra rõ kẻ hạ độc, trong khoảng thời gian này, Lâu Hướng Văn sẽ bị giam ở đại lao của hình bộ, không ai dám bảo đảm sẽ không xảy ra chuyện gì, hình bộ thượng thư Trương đại nhân, là người nhà của Minh Gia, sau khi cưới trưởng nữ của Minh Gia, thì mới thăng chức hình bộ thượng thư, nếu như Lâu Hướng Văn vào đại lao hình bộ, e rằng sẽ phải chịu không ít đau khổ.

“Chẳng lẽ điện hạ cùng Tả thượng thư, còn có vương gia, ba người hợp lại không thể bảo vệ được mạng tôi sao?” Không muốn Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn do dự, Lâu Hướng Văn liền cười cười, tuy bản thân hơi mạo hiểm, nhưng chỉ cần người của vương gia có thể nhanh chóng tra rõ chuyện hạ độc, thì mình mới có thể an toàn đi ra ngoài.

“Được, cứ làm vậy đi!” Phượng Sở Thiên mở miệng đồng ý, hơn nữa nếu dựa vào chuyện quốc sự, không thể kéo dài bệnh của Phượng Kính Dạ thêm nữa, bằng không biên quan xuất hiện tình huống gì, nhất định Vương gia sẽ thừa cơ hội để Vương Hạo lên nắm giữ ấn soái xuất chinh, vì thế Phượng Kính Dạ phải bình yên vô sự. Còn về mặt tình cảm, Phượng Sở Thiên cũng hy vọng Phượng Kính Dạ vô sự, chỉ cần người còn có chút hy vọng, thì tình cảm cũng sẽ không mất đi.

Chỉ là Tả Ngôn không mở miệng nói gì, chỉ đứng im một bên nhìn Lâu Hướng Văn, không đồng ý cũng không phản đối. Đêm hôm đó, một phong thơ hàm được đưa tới Minh Gia, Minh thừa tướng liền lập tức phái người vào hoàng cung thương lượng cùng hoàng hậu.

Ngày thứ hai.

Trong lúc Lâu Hướng Văn đi tới Hình bộ tự thú, thì thấy ở ngoài cửa lớn Hình bộ có một người đi đường đưa cho Tư ngự y lọ thuốc, bên trong đó chắc là thuốc giải truy mệnh tán, “Nhớ kỹ không nhận tội, ta với điện hạ sẽ cố gắng tranh thủ thời gian để dò thám, nên cố gắng chịu đựng một chút đi!”. Nhìn thấy hình bộ thượng thư Trương Đại nhân đi cùng một tên nha sai ra ngoài, Tả Ngôn vẫn như xưa lộ ra vẻ u ám, lạnh lùng mở miệng, “Trương đại nhân, đây chính là tội phạm đang bị hình bộ phát lệnh truy nã, vừa khéo bị bốn quan bắt gặp phải, nên đem tới Hình bộ, mà hoàng thượng đã hạ chỉ cho bốn quan trợ giúp Trương đại nhân thẩm tra vụ án này, những người không liên can được quyền thả ra.”

“Làm phiền Tả thượng thư rồi, người đâu đem Lâu Hướng Văn nhốt vào trong đại lao!” Ngoài mặt Trương đại nhân đang cười nói nhưng trong lòng lại không phải vậy, ra một lệnh, liền có hai nha sai cầm gông xiềng đi tới bên Mộc Mộc, gông gỗ này nặng 50 cân được đeo vào cổ cùng trên tay, trong giây lát là có thể làm cho người và cổ đau đớn vô cùng, đủ để biết rõ ràng Minh Gia đang suy nghĩ biện pháp hành hạ Lâu Hướng Văn.

Tả Ngôn nhíu mày lại một chút, nhưng không cách nào can thiệp, chỉ có thể nhìn xem dáng vẻ bình tĩnh của Lâu Hướng Văn bị đám nha sai đeo gông vào, rồi còng hai tay hai chân lại sau đó áp giải vào đại lao hình bộ.

Bởi vì là chưa có ra công đường thẩm vấn phạm nhân, nên tạm thời sẽ không bị giam giữ vào nữ lao riêng, mà được nhốt chung với phạm nhân khác để đợi ngày phán xử, sau khi xét tội xong mới tách riêng ra. Giờ

phút này, Lâu Hướg Vn bị giam ở nhà giam cuối cùng, đây u ám và hôi thối, đây cũng là nơi dùng để giam giữ tội phạm.

“Vào đi!” Một nha sai mở cửa tù, một tên thô lỗ khác dùng tay đẩy Lâu Hướg Vn vào, bởi vì trên cổ mang gông xiềng gỗ nặng nề nên mất trọng tâm, Lâu Hướg Vn té thẳng xuống đất một cái phịch, làm gông xiềng gỗ cắn vào người, hai tên nha sai cười ha hả trông cực biến thái, phạm nhân chung quanh cũng đều cười ha ha, bị giam giữ đã lâu, con người cũng bị quỷ tha hóa, đại lao hình bộ nhốt nữ phạm nhân cũng không nhiều, cho nên những người này vừa thấy Lâu Hướg Vn bị giam giữ, mặt càng thêm độc ác mà dâm loạn, những thứ xấu xa dơ bẩn đều lộ ra hết trên mặt, ngoại trừ một ánh mắt cứ luôn nhìn chăm chăm vào Lâu Hướg Vn.

Cũng không biết khi nào vương gia mới hồi phục lại như cũ, lại còn thêm chuyện hạ độc đến bao lâu mới có thể tra ra rõ! Lâu Hướg Vn ngồi vào trong góc xó, tay vòng trên đầu gối, đem gông xiềng gỗ đặt ở trên đầu gối, bình thường sau khi phạm nhân bị đưa vào trong nhà giam, Gông xiềng gỗ đều được tháo ra, nhưng những tên nha sai kia cố tình quên đi để khỏi phải tháo ra cho Lâu Hướg Vn.

Tả Ngôn rất muốn đi theo Lâu Hướg Vn, nhưng lại bị Trương đại nhân ngăn lại, giờ đi thẳng tới chiếc xe ngựa được đỗ không xa bên cạnh Hình Bộ, ngồi bên trong chính là Phụngg Sở Thiên, sắc mặt Tả Ngôn có chút khó coi, “bị đeo gông gỗ 50 cân”.

“ Trương Minh Hải!” Phụngg Sở Thiên cũng lộ ra vẻ giận dữ, nhưng Hình Bộ là địa bàn của Trương Minh Hải, hiện tại Minh Gia với Vương hoàng hậu đang hợp tác với nhau, bất kể Phụngg Sở Thiên hay Tả Ngôn cũng không có cách , gông xiềng gỗ 50 cân, đừng bảo là một nữ nhân, cho dù nam nhân khỏe mạnh cũng chịu đựng không nổi.

“Cho dù chúng ta vào đó giúp đỡ, nhưng sau khi rời đi, thế nào tên Trương Minh Hải cũng sẽ cho đeo gông lại!” Tả Ngôn lộ vẻ u ám, trong đôi mắt đầy ẩn giấu làm hấn càng thêm vẻ âm hiểm, nhưng lúc này Tả Ngôn thật sự lo lắng cho Lâu Hướg Vn, không khỏi hoài nghi, bọn họ đồng ý đưa Lâu Hướg Vn vào nhà giam vậy có đúng hay không?

Giữa trưa, khi đưa thức ăn vào trong phòng giam, trước mặt mỗi người đều có một cái bát, song cũng chỉ có nửa bát lương thực cùng một cái bánh bao, còn nói đó là thức ăn, bất quá cũng chỉ là một chút rau lá cải cắt nhỏ, sau đó cho nước và muối vào rồi nấu lên, so với đồ ăn cho heo còn tệ hơn nhiều, nhưng lúc đưa cơm đến chỗ Lâu Hướg Vn, tên nha sai run rẩy làm bát cơm rơi xuống đất, vô tình để bánh bao bị hấn giẫm một đạp, dùng sức xay vài cái, sau đó hài lòng nghênh ngang rời đi.

“ Tiểu cô nương đã đói bụng chưa, lại đây, ta chia cái bánh bao cho cô.” Sát cạnh phòng giam, một nam nhân tóc tai bù xù hảo tâm mở miệng nói, được ngăn cách bằng khung sắt, duỗi bàn tay qua, giữa các ngon tay đen kịt là một cái bánh bao.

Lâu Hướg Vn nhìn bữa trưa của mình, đừng bảo là có độc vẫn không có độc, cơm vụn vấy trên mặt đất, bánh bao bị chân đạp đen sì, cả phần rau cũng bị cắt bớt luôn, ai bảo bây giờ mình là phạm nhân chứ, nên Lâu Hướg Vn cũng không quan tâm, liền đến thẳng chỗ nam nhân có lòng hảo tâm ỉnh bánh bao.

Nhưng ngay khi Lâu Hướg Vn bắt lấy bánh bao trong lòng bàn tay của hấn, vừa muốn nói lời cảm ơn, thì đột nhiên tên nam nhân kia liền giữ lấy cổ tay của Lâu Hướg Vn, phát ra tiếng cười dâm tà, mà phạm nhân chung quanh khác cũng cười ha hả điên cuồng, có võ của lao, có người dùng đưa gông xiềng, có lỗ măng nguyên rửa, vì sao nữ nhân này không phải ở bên cạnh vách của mình, hấn đã bị nhốt hai năm rồi nên không biết nữ nhân kia có đáng đáp như thế nào.

“ Tiểu quỷ, cho đại gia ta sờ đi, cùng ông đây vui vẻ thống khoái, về sau bánh bao đều cho ngươi.” Nam nhân cười vô cùng bỉ ổi, nuốt nước miếng, tuy Lâu Hướg Vn đang mặc trang phục tù màu trắng, mà sắc mặt trắng nõn và trên mặt cũng sạch sẽ, tuy rằng mặt mộc không trang điểm, tóc chỉ đơn giản cài qua loa, so với những tên phạm nhân đã gặp qua mỹ nhân cũng không hề kém, đột nhiên sắc tâm nổi dậy, mà tên nha sai ở cách đó không xa cũng đã nghe thấy, chỉ là giả vờ như không nghe không hỏi không quản gì cả.

Lâu Hướg Vn bị bắt cổ tay, nhìn nam nhân trước mắt kia nở nụ cười hạ lưu, bỗng nhiên cô tay chuyển động kỳ lạ, ánh mắt tên nam nhân trở nên kinh ngạc, đầu ngón tay cái dùng sức, phát ra tiếng cọt kẹt, chỉ nghe tên nam nhân kêu thảm thiết như heo bị làm thịt, xương cốt cổ tay đều bị Lâu Hướg Vn làm vỡ nát.

Sau một lúc ngán ngủ, tất cả phạm nhân lại nhón nháo, bây giờ đều chờ cái tên vịt chết tàn tật kia, Lâu Hưởng Văn thẳng thừng cầm bánh bao hướng vào góc xó nhà tù, xé xuống nắm đầu tay đen kịt ở trên bánh bao, sau đó từ từ ăn, còn tên nam nhân kia đang ôm lấy cổ tay kêu gào thống khổ.

“Chuyện gì đã xảy ra? Có chuyện gì hả? Ổn ào cái gì, bộ không còn muốn sống có phải không?” Nha sai không ngờ lại nghe thấy tiếng khóc không mong muốn, cảm giác có gì đó không ổn, dù sao trong phòng giam chỉ có một nữ phạm nhân là Lâu Hưởng Văn, cho nên những tên phạm nhân này làm gì bọn nha sai đều biết rõ, nhưng lạ là chẳng hề tiếng động nào.

“Quan gia, ả tiện nhân này bẻ gãy tay của ta.” Nam nhân thấy nha sai đi tới, nhanh đến cửa lao kêu khóc, đem tay mình bị bẻ gãy nâng ở trước ngực, để cho nha sai thấy.

“Đồ vô dụng!” đáng tiếc nha sai cũng không phải loại người tốt bụng gì, chán ghét nhìn tên nam nhân, dùng đao trong tay trực tiếp gõ, tuy rằng đao còn ở trong vỏ, nhưng hạ xuống rất mạnh, nam nhân đang còn đau đớn không ngừng vì cổ tay lại bị thêm một đòn nữa, làm đau nhức không ngừng.

“Trong nhà giam cấm đánh nhau, người vi phạm quát 30 roi!” Hai nha sai ác độc đi tới bên Lâu Hưởng Văn, một tên nha dịch lấy chìa khóa mở cửa nhà lao, kéo Lâu Hưởng Văn đi ra ngoài, liếc nàng từ trên xuống dưới, không tin nàng thật sự mới bẻ gãy tay tên nam nhân kia, nghĩ là nam nhân kia không chiếm được tiện nghi nên làm liều, với bọn nha sai đây chính là cơ hội mà họ đang chờ, vừa có danh tiếng, lại còn có thể chính ngôn thuận hành hạ Lâu Hưởng Văn.

Lâu Hưởng Văn bị kéo ra ngoài, ngược lại cũng không có phản kháng gì, từ nhà giam bên này đến phòng xử phạt, bốn phía đều là những dụng cụ tra tấn, một tên binh thường thấy Lâu Hưởng Văn bị áp giải tới, cười mở miệng nói, “Mới vào đã gây tội, được được, ta mới vào đây nên cứ để ta đánh cho, các người cứ đi ăn cơm đi?”

“Không cần nương tay cứ đánh 30 roi, đi, chúng ta đi ăn cơm.” Hai người đem trói Lâu Hưởng Văn lên trên cái giá, sau đó mới rời đi, dù sao bọn họ cũng vẫn chưa ăn cơm trưa.

66. Chương 66: Hắc Bạch Điền Đảo

Chuyện Lão Vương phi bị trúng độc, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng Vương hoàng hậu cùng đám người Minh thừa tướng cứ xía vào, nói thuốc do Lâu Hưởng Văn bưng từ trong phòng bếp qua, mà bên cạnh lại không có ai, nếu Lâu Hưởng Văn muốn hạ độc liền có đầy đủ thời gian, tuy rằng có nghi ngờ Minh Dung, nhưng lúc đó nàng đang ở trong phòng còn có mặt của Vương hoàng hậu và Lương Viên, Lạc cô cô lại không nhìn thấy Minh Dung hạ được, cho nên tội danh trực tiếp đổ lên trên đầu Lâu Hưởng Văn.

Sau khi hoàng đế Phượng Đạt biết được tin tức, long nhan liền nổi giận (long nhan: sắc mặt của vua), đem vụ án giao cho Hình Bộ thẩm tra, nên bất kể đám người Vương hoàng hậu muốn vu cáo Lâu Hưởng Văn hạ độc, hay Phượng Sở Thiên muốn thay nàng rửa sạch tội đều phải có chứng cứ, nhưng hiện giờ chứng cứ đều ở bên cạnh Vương hoàng hậu.

Nhưng nếu lúc đó Lâu Hưởng Văn không bỏ đi, trong khi Phượng Kính Dạ thay lão Vương phi hút kịch độc mà dẫn đến hôn mê, thì Vương hoàng hậu là người đứng đầu lực cung, dưới một người trên cả vạn người liền có quyền hạ sát Lâu Hưởng Văn ngay tại chỗ, cả Lôi Bôn cùng thị vệ vương phủ hoàn toàn không thể nhúng tay, bằng không tất cả đều gánh tội đại nghịch bất đạo, bất kính hoàng hậu liền bị đám người Vương hoàng hậu thẳng tay tóm cổ cả đám, nên phải đưa Lâu Hưởng Văn rời đi, nhưng chỉ vì muốn đổi thuốc giải cho Phượng Kính Dạ nên cô lại phải mang tội danh hạ độc bỏ trốn, cho nên nếu muốn Lâu Hưởng Văn có thể bình an ra khỏi hình bộ thì cần tìm ra chứng cứ Minh dung hạ độc.

Thực ra đám người hoàng hậu cũng không dám giết lão Vương phi hay Phượng kính Dạ bằng thuốc độc, dù sao Phượng Kính Dạ không phải vương gia không có thực quyền, dưới trướng của hắn là 20 vạn đại quân, nếu như Phượng Kính Dạ thật sự xảy ra chuyện, 20 vạn đại quân này sẽ mưu phản, dù Tam hoàng tử đang

cơ được làm hoàng đế, thì Phượng Sở Thiên cũng có thể thu nạp 20 vạn đại quân này lại, cướp đi ngôi vị hoàng đế của Tam hoàng tử, cho nên đám người Vương hoàng hậu nhất định sẽ không làm gì tổn hại đến Lâu Hưởng Văn.

Lại thêm Tả Ngôn nhúng tay vào, cho dù Trương đại nhân là quan Hình bộ muốn âm thầm tra tấn Lâu Hưởng Văn, thì phải dựa vào chút tài cán, bằng không sẽ bị Tả Ngôn dâng cáo án, cũng đủ Trương đại nhân bị đánh bầm dập.

Cho nên dựa vào cục diện hiện tại phải chờ Phượng Kính Dạ nhanh chóng bình phục, sau đó tìm ra chứng cứ thay Lâu Hưởng Văn rửa sạch tội danh, bằng không cứ tiếp tục để Lâu Hưởng Văn bị nhốt trong đại lao hình bộ, không biết Trương đại nhân sẽ đối xử với nàng như thế nào, có thể ngấm ngấm ở trong nhà giam giữ thủ đoạn, bí mật cho người ra tay hạ sát Lâu Hưởng Văn.

Trong lúc này bị trói ở phòng tra khảo, một tên nha sai cầm sợi roi, cách không xa bày ra một cái bàn vuông, phía trước có hai tên nha sai nói chuyện cả lăm, do đây là địa bàn của Hình bộ Trương đại nhân nên địa vị của Minh Thừa Tướng càng cao quý hơn, Trương đại nhân là cháu rể của Minh Gia, luận theo vai vế phải gọi Minh Thừa Tướng một tiếng bá phụ, cho nên Lâu Hưởng Văn mới bị mang tới Hình bộ đại lao, liền được Trương đại nhân ra chỉ thị cấp dưới hảo hảo tiếp đón Lâu Hưởng Văn, người không thể giết chết cũng không thể lộ đã dụng hình, nhưng vẫn có thể lén cho người trói lại bỏ đối.

Đã biết không nên dây dưa với vương gia mà! Lâu Hưởng Văn giật bỏ gông xích gỗ ở trên cổ, cái gông xích nặng hơn năm mươi cân thiếu chút nữa đã đè gãy cổ nàng rồi, lại còn bị 30 roi, nhưng bây giờ thì cả cổ cùng cả vai đều đã được thoải mái.

Cầm roi chính là tên nha sai trong hình phòng, ngày thường hẳn rất ít nói chuyện, khi xưa đã bỏ ra chút tiền nên được đưa vào làm quan nha sai, ánh mắt luôn chăm chú nhìn hai tên nha sai đang vui mừng đứng cách xa đó ăn cơm, lúc này Lâu Hưởng Văn đi tới, một đôi mắt xinh đẹp chớp chớp nhìn, sau đó là tiếng roi vung lên.

Quả nhiên là Lăng Thanh? Lâu Hưởng Văn biết tên nha sai cầm roi chính là người của sát thủ lâu, trước khi quyết định dùng bản thân đổi Hoa Thiên Thiên và Đoàn Tử ra đây an toàn còn đối lấy giải được cho Phượng Kính Dạ, thì Lâu Hưởng Văn đã truyền tin ra ngoài, nhưng Lâu Hưởng Văn không ngờ đến Lăng Thanh lại dám trà trộn vào Hình Bộ, dù cho thời gian chỉ một đêm để chuẩn bị, nhưng xem ra thế lực trong sát thủ lâu vẫn còn rất mạnh.

Lâu chủ, người ít gì cũng nên thét lên vài tiếng đi chứ! Lăng Thanh bĩu môi, không mở miệng nói chuyện với Lâu Hưởng Văn, trong tay cầm một khối vải bông băng ướt sũng dính máu, mỗi một lần vung roi, thì trên thanh roi ở trên tay của Lăng Thanh đều rướm dính máu, quất vào trong không khí phát ra một tiếng, tạo ra một vết máu trên chiếc áo tù nhân màu trắng của Lâu Hưởng Văn, nhưng do lực độ rất hảo, nếu không nhìn kỹ nhất định sẽ cho rằng đây là vết máu trên người Lâu Hưởng Văn do bị roi quất.

Lâu Hưởng Văn gật đầu, sau đó kết hợp với tình cảnh hiện tại mà thét lên thảm thiết, thanh âm vô cùng chói tai làm cho Lăng Thanh cảm thấy xót thương cho lỗi tai mình, từ trước đến nay không biết lâu chủ vậy lại có bản lĩnh này.

Quất xong 30 roi, Lăng Thanh đem gông gỗ lúc đầu bỏ qua một bên, lấy từ trong góc ra một cái gông gỗ khác, đeo lên cho Lâu Hưởng Văn nhỏ giọng nói, “Đây là chìa khóa của gông gỗ, đây là một cây chủy thủ, một lọ là Thanh Phong Đan, này một lọ nước Hóa Thi.”

Trong khi nói chuyện đã đem hai chai dược bỏ vào trong người Lâu Hưởng Văn, sau đó phát hiện Lâu Hưởng Văn nhìn mình rất đáng thương, điều này làm cho Lăng Thanh gần như có chút nhức đầu, nếu như không phải Lâu chủ đòi khẳng khẳng ở trong vương phủ làm nha hoàn, sao có thể bị nhốt vào trong đại lao Hình Bộ chứ? Hơn nữa Lâu chủ sẽ không phải thể thảm đến như vậy, roi chỉ làm rách quần áo ở bên ngoài, tuyệt đối không thương tổn đến một sợi lông của Lâu chủ.

“Ta đói bụng.” Lâu Hưởng Văn chép miệng, tuy rằng không chịu hình phạt khổ cực nào, , mới này chỉ ăn một bánh bao nên bụng vẫn còn đói, vả lại cái bánh đó rất cứng, thiếu chút nữa đã làm nàng chết vì nghẹn.

“Lâu chủ, người ở đây ngồi tù, là ngồi tù có đúng không?” Ánh mắt Lăng Thanh liếc nhìn Lâu Hưởng Văn, sau đó kéo nàng qua ôm lấy eo nàng, “Một hồi ta sẽ nghĩ cách cho người!”

“Vạn Tử, xong 30 roi chưa?” Tên nha sai quay đầu lại nhìn về phía Lâu Hưởng Văn đến Lãng Thanh, vừa rồi tiếng thét quả thật là quá thảm, bất quá còn thiếu tám roi chưa có đánh, nhưng tên nha sai này cũng hiểu rõ, dù sao kẻ bị Vạn Tử đánh cũng là nữ nhân, nên thấy cũng không sao, dù gì ả cũng đã chịu đủ hai mươi mấy roi rồi.

“Đủ rồi, Lưu Đầu, giờ ta đưa người này trở lại trong phòng giam đây.” Lãng Thanh nói tiếp, sau đó để roi dính máu sang bên rồi định dẫn Lâu Hưởng Văn đi vào phòng giam.

“Thằng nhóc Vạn Tử này, lại còn định ôm người à.” Đó là tên nha dịch ăn cơm chung với Lưu Đầu, biệt hiệu là Thiết Dao, hần liền trực tiếp nắm lấy tóc Lâu Hưởng Văn lôi thẳng tới phòng giam.

“Tiểu tử này mới đến chưa được nửa tháng, nên thương hương tiếc ngọc là rồi.” Lưu đầu là một kẻ rất xảo quyệt, hần chính là thủ lĩnh của nhà giam, những chuyện xử phạt này đã sớm nhìn quen, cho nên Lãng Thanh đòi thực hiện phạt roi, Lưu Đầu sẽ không cự tuyệt, nhưng nếu Lãng Thanh không mở miệng thì hần cũng sẽ tìm cách để khiến cho Lãng Thanh động thủ.

Có câu nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà tây (*), tuy rằng hiện thời Lưu Đầu là thuộc hạ Trương đại nhân, nhưng mà trong đại lao Hình Bộ có rất nhiều tội phạm quan trọng, nếu bị phán trăm thủ hoặc lưu đầy biên quan thì quá tốt, nếu như án oan thì việc ra tay đánh phạm nhân này, nhất định sau này sẽ bị đối phương tìm lý do trả thù, nên Lưu Đầu sớm giở ra một chút thủ đoạn lấy lý do quát roi dùng để ứng phó với Trương đại nhân, nhưng cần phải để cho nha dịch mới động thủ, nếu ngày sau có xảy ra chuyện gì cũng chỉ trả thù người đã hạ thủ với người, còn lão sẽ vẫn như cũ có thể sống vui vẻ làm đội trưởng nhà lao, xem như hưởng lợi đôi bên, cái này không phải còn tốt hơn làm Huyện Lệnh thất phẩm.

câu nói ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà tây (*), ý muốn nói đời người vô thường, lúc đầu sống sung sướng nhưng qua mấy chục năm sau lại sống trong đói khổ.

Lâu Hưởng Văn bị giam ở trong phòng giam cuối cùng, nhưng đúng là sau khi được Lãng Thanh giúp đỡ, ít nhất có thể đổi được cái gông gỗ nhẹ hơn, nên cũng thấy đã tốt hơn nhiều, khi nhận được tin tức của Lâu Chủ, làm cho đêm hôm qua Lãng Thanh vui đến mức không thể nào ngủ được, nhưng thật không ngờ Lâu Chủ lại làm chính mình bị nhốt vào trong đại lao của Hình Bộ.

Tên gọi nha sai Vạn Tử hoàn hảo này thực chất là một thám tử của Sát Thủ Lâu, là vì muốn thăm dò tin tức ở Hình bộ nên mới trà trộn vào trong đại lao Hình Bộ làm chức nha sai, thật không ngờ tin còn chưa tìm hiểu được bao nhiêu thì đã nghe đến tin quan trọng của Lâu Hưởng Văn, may là Vạn Tử đã tìm hiểu và biết tin được vài ngày, cho nên mới để Lãng Thanh có thời gian 1 đêm để chuẩn bị, bằng không với những thủ đoạn hành hạ người phòng giam dơ bẩn này thì Lâu Hưởng Văn khó lòng tránh khỏi 30 roi kia.

“Lãng Thanh, ngoại trừ bánh bao thì nhớ đem theo một ít thịt bò, sẵn tiện mang thêm một ít loại trái cây gì đó cũng được.” Lâu Hưởng Văn nói khê với Lãng Thanh đang mở cửa lao ngục ra, do nàng sống ở trong vương phủ rất đầy đủ tiện nghi nên sinh ra bản tính lười biếng, không muốn bản thân phải chịu khổ cực.

“Lâu chủ, người có biết đây là đại lao Hình Bộ không? Có ăn là tốt lắm rồi.” Lãng Thanh cảm thấy chán nản liếc nhìn Lâu Hưởng Văn, đột nhiên khóe miệng cười gian xảo, “Nếu như Lâu chủ đồng ý rời khỏi Phượng vương phủ quý tha ma bắt kia, muốn ăn sơn hào hải vị gì ta cũng đều chuẩn bị cho người.”

“Vấn đề này đã nói nhiều năm rồi, người không chán sao Lãng Thanh?” Lâu Hưởng Văn trợn trừng mắt, vừa rồi còn nói rất tốt, lúc này cổ họng dâng lên cảm giác khô nứt đau đớn, không biết đến lúc nào thì vương gia mới có thể rửa sạch tội danh ình, nhưng chỉ cần có giải được thì chắc hẳn vương gia sẽ không sao rồi.

Lãng Thanh nhìn nét mặt Lâu Hưởng Văn chợt lóe lên vẻ lo lắng, liền trầm mặt, nhưng vì đang đeo mặt nạ da người nên hoàn toàn không nhìn ra được gì, chờ Lâu Hưởng Văn tiến vào nhà giam, ánh mắt âm trầm lén nhìn qua, sau đó khóa lại cửa tù rồi đi, nói nhiều cũng vô dụng bởi Lâu Chủ không hề muốn rời đi, cả việc bảo vệ cho Lâu chủ mà Phượng Kính Dạ kia còn không làm được, vậy hần dựa vào cái gì để đứng cạnh bên người Lâu chủ chứ!

Phượng vương phủ.

Sau khi ăn xong giải được, độc trên người của Phượng Kính Dạ liền được giải trừ, nhưng sau đó biết tin

Lâu Hường Văn bị nhốt trong đại lao Hình bộ thì trên gương mặt tuần mỹ liền lộ ra vẻ mặt giảo quyệt cùng nụ cười lạnh như băng, môi mỏng khẽ nhếch, mắt phượng khép hờ, cười như không cười làm cho người ta cảm thấy kinh hồn bạt vía(*).

kinh hồn bạt vía(*): sợ chết khiếp

Trên đường đi tới, Phượng Kính Dạ không có dự tính trước tình hình thực tế, chỉ lo lắng Lâu Hường Văn sẽ bị thương, bị tra tấn, lại lo lắng khi nhìn thấy ánh mắt oán hận của nàng, hoặc là nhìn khi nhìn thấy mình Lâu Hường Văn sẽ rất vui mừng, nhưng lại không có nghĩ đến tình cảnh không hề dự tính trước này!

Lửa giận bốc cháy phừng phừng trong đôi mắt phượng, dù Phượng Kính Dạ là người hoàng tộc, nhưng hẳn có can đảm dùng kiếm kề vào cần cổ Trương Minh Hải, liền hiểu rõ dưới dáng vẻ ưu nhã tà mị kia là một kẻ ngang ngạnh bất trị, cho đến khi chứng kiến Lâu Hường Văn cùng một tên nha sai thân mật, trong phút chốc khuôn mặt Phượng Kính Dạ trở nên u ám làm người ta khiếp sợ, hào quang trong đôi mắt phượng liền bị che phủ, cả người toát ra luồng khí lạnh làm Lôi Bôn cùng thị vệ bên cạnh không thể chịu nổi, trong nháy mắt lửa giận đã bốc cháy đến mức không thể khống chế, dù ngoài mặt vẫn giữ nụ cười như cũ, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tầng sương mù, có thể thấy Phượng Kính Dạ đang rất tức giận.

Đột nhiên thấy trong nhà giam sao lại quá yên tĩnh, Lâu Hường Văn cắn quả táo ngoảnh đầu lại, liền trông thấy Phượng Kính Dạ đứng trước đám nha sai, cho dù nhà giam tối tăm vẫn cảm thấy có ngọn lửa đang bắt đầu bùng cháy, dù cho Phượng Kính Dạ vẫn phong thần tuấn lãng như cũ, làm cho người ta liếc mắt nhìn một cái cũng dễ dàng nhìn ra dáng vẻ tôn quý cường đại của hắn.

Vương gia đã không sao rồi? Trên mặt Lâu Hường Văn lộ ra nụ cười, lúc trước còn hơi lo lắng, nhưng giờ đây thấy Phượng Kính Dạ xuất hiện ở trong nhà giam, làm Lâu Hường Văn rất an tâm, vậy là không bao lâu nữa mình sẽ rời khỏi đại lao hình bộ rồi.

Phượng Kính Dạ! Ánh mắt Lăng Thanh chăm chú nhìn về phía Phượng Kính Dạ, trong đôi mắt mỹ lệ xẹt qua một tia xảo quyệt, sau đó lợi dụng Lâu Hường Văn còn đang ngẩn người liền cúi đầu hôn lên môi nàng một cái. (lửa cháy, ối giời ơi lửa cháy)

Lâu Hường Văn hóa đá, ngơ ngác nhìn Lăng Thanh, sờ sờ môi, lúc này mới kịp phản ứng liền dùng sức lau chùi, hơn nữa miếng táo trong miệng vẫn chưa nuốt xuống, làm cả người đứng như cây cung ho khan kịch liệt, cái đầu của tên Lăng Thanh này bị hư rồi sao, diễn trò ứng phó cũng không cần quá mức nghiêm túc như vậy chứ.

“Vương gia!” Lôi Bôn nhanh mở miệng, nhưng không dám ra tay ngăn cản Phượng Kính Dạ, dù sao đi theo ngài nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Lôi Bôn nhìn thấy trên người Phượng Kính Dạ phát ra lửa giận thịnh nộ đến không thể kiềm chế.

Lăng Thanh chính là tên nha sai Vạn Tử, nên khi Phượng Kính Dạ lạnh lùng đánh tới một chưởng, Lăng Thanh không dám trốn tránh chỉ giả bộ khiếp sợ, vừa rồi hôn lâu chủ một cái thì bây giờ lại bị thổ huyết rồi! Đột nhiên Lăng Thanh cảm thấy hối hận cho hành động ngu ngốc của mình.

Lâu Hường Văn cảm thấy một luồng gió tập qua mặt, ngẩng đầu lên liền thấy vẻ mặt u ám lạnh lẽo trên khuôn mặt tuần tú của Phượng Kính Dạ, làm cho người ta phải khiếp sợ, đôi mắt phượng nhú lại đầy phần nộ phát ra hàn quang, Trong ánh mắt Phượng Kính Dạ thì Lăng Thanh chính là một người chết! Một kẻ chết bị thiên đạo vạn quả.

“Vương gia!” Lôi Bôn không dám ngăn cản, nhưng Lâu Hường Văn thì có gan đó, hướng chỉ một chưởng này đánh xuống, Lăng Thanh nhất định sẽ bị trọng thương. Mà Lăng Thanh chính do nàng nhặt về, nên đã xem Lăng Thanh là người trong nhà, lúc này thấy Phượng Kính Dạ động thủ, liền không suy nghĩ nhanh chóng đứng chắn trước mặt Lăng Thanh, những sai nha khác cứ tưởng Lâu Hường Văn thấy Phượng Kính Dạ nên vui mừng chạy ra nghênh đón, nhưng đám người Lôi Bôn nhìn ra được Lâu Hường Văn đang che chắn giữa Phượng Kính Dạ và Lăng Thanh.

Mộc Mộc! Trong ánh mắt Phượng Kính Dạ lộ vẻ bị thương đau khổ, liền thu nội lực trở lại, tránh đánh vào Lâu Hường Văn, nhưng do bức nội lực lại làm cho thương tổn đến bản thân, thêm vết thương cũ của hắn còn chưa lành, rồi mới vừa được giải kịch độc, làm cho thân thể Phượng Kính Dạ lắc lư liền ngã xuống, yết

hầu nóng lên, mùi máu tươi dâng trào lên, bất quá chúng đều được Phượng Kính Dạ cố gắng chế trụ lại, chỉ là ánh mắt đau đớn kia vẫn hướng về phía Lâu Hưởng Văn.

Mà giờ phút này, Phượng Kính Dạ mới chú ý vết máu loang lổ trên chiếc áo tù của nàng, do chỉ để ý đến chuyện Lâu Hưởng Văn hôn Lăng Thanh nên không phát hiện ra vết thương bị roi quất, lúc này Phượng Kính Dạ không hề biết mình đang làm cho người ta sợ hãi, lửa giận lại lần nữa bốc cháy, thậm chí chẳng quan tâm đến việc uống phải dấm chua, “Ai đánh?”

Thanh âm Phượng Kính Dạ không lớn nhưng lại âm lãnh vang vọng trong nhà giam, tên sai nha Lưu Đầu kinh hãi đến co rúm thân thể lại không dám mở miệng, dù sao cũng không có người nào dám đối mặt với lửa giận ngập trời của Phượng Kính Dạ, trong tay vương gia đang nắm giữ đội quân hùng hậu, cho dù là hình bộ thượng thư Trương Minh Hải, Phượng Kính Dạ cũng có thể trực tiếp giết chết, cho nên không cần nói đến cái mạng nhỏ như con kiến của những tên sai nha này.

“Do ta đánh”. Lăng Thanh lại lần nữa thành công châm dầu vào lửa, làm Phượng Kính Dạ bùng bùng lửa giận, Lăng Thanh liền đứng trước mặt Phượng Kính Dạ quan sát cẩn thận, quả thật không thể không nói hẳn chính là một nam nhân tuấn mỹ, cho dù giờ phút này trên người hắn đều là sự phẫn nộ cùng sát ý, nhưng phong thái vẫn không hề giảm đi, thật sự làm Lăng Thanh cảm thấy căm ghét, nếu không có Phượng Kính Dạ thì Lâu chủ đầu cần cứ ru rú ở trong vương phủ làm nha hoàn nhiều năm như vậy, bây giờ còn bị người ta hãm hại nhốt vào trong nhà giam, nên Lăng Thanh rất ghét nhìn thấy Phượng Kính Dạ, vì vậy cố ý đứng ở phía sau lưng Lâu Hưởng Văn mở miệng nói, mà người ngoài nhìn vào không biết còn cho rằng hẳn sợ Phượng Kính Dạ, nên mới trốn ra sau lưng Lâu Hưởng Văn.

Nhưng Phượng Kính Dạ biết tên sai nha trước mặt này đang cố ý, hẳn chắc là người của Mộc Mộc, thật đúng là chủ nào tớ đó mà! Phượng Kính Dạ híp mắt đe dọa, nhưng do vừa rồi máu tươi trào ra nên khiến cho đôi môi tái nhợt nhiễm đỏ, lộ ra một loại mỉa mai hoặc vô cùng nguy hiểm.

“Vương gia, người không sao chứ!” Lâu Hưởng Văn bị kẹp ở giữa, hận không thể xoay người, rồi gõ vào đầu Lăng Thanh vài cái để bỏ đi tính hồ đồ. Bộ hắn không biết đây đâu phải lúc để làm loạn chứ?

Hiện tại Lăng Thanh đang lấy thân phận làm sai nha nên sẽ không dám né tránh đòn. Nên Hưởng Văn tiếp tục tiến lên, sau đó nắm lấy tay Phượng Kính Dạ, sợ hắn xuất thủ đánh chết Lăng Thanh, bởi vì nếu Lăng Thanh xảy ra chuyện gì thì bản thân mình sẽ chịu lỗ lớn, không tính đến công lao nuôi dưỡng nhiều năm qua, lỡ trong lâu xảy ra chuyện gì ai sẽ đi giải quyết đây, không lẽ phải đích thân mình ra mặt sao. Cho nên để chính mình có thể tiếp tục sống nhàn nhã, Lâu Hưởng Văn liền lộ ra nụ cười ngọt ngào để lấy lòng, phải cố nắm chặt lấy cánh tay Phượng Kính Dạ.

Nhưng Lâu Hưởng Văn không biết rằng nàng càng cố bảo vệ Lăng Thanh, thậm chí không ngại chủ động nắm lấy tay, làm cho hắn càng thêm phẫn nộ, dù cho trên khuôn mặt tuấn mỹ rét lạnh như hàn băng vẫn lộ ra nụ cười, nhưng sát khí trong ánh mắt lại không hề giảm xuống.

Tên Lăng Thanh chết tiệt này! Lâu Hưởng Văn chăm chú nhìn biểu cảm đáng sợ của Phượng Kính Dạ, không khỏi buồn rầu, bàn tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve mu bàn tay Phượng Kính Dạ để cho hắn bình tĩnh lại.

“Vương gia, Lâu Hưởng Văn chính là tội phạm hạ độc muốn giết Hách Liên vương phi, cho nên vương gia không thể mang đi!” May mà lúc này Trương Minh Hải mở miệng nói, làm cho Lâu Hưởng Văn cảm kích không ngừng, nếu chuyện cứ tiếp tục như vậy Lâu Hưởng Văn sẽ không chịu nổi, bất kể Phượng Kính Dạ hay Lăng Thanh bị thương, Lâu Hưởng Văn sẽ càng tự trách hơn, chỉ vì Lăng Thanh gây loạn mà làm chính mình bị thương thì thật sự không đáng.

“Không bằng chứng, chỉ dựa vào suy đoán liền bắt người của bốn vương gia vào đại lao Hình Bộ, Trương Minh Hải, người có biết đây chính là vương phi của Phượng vương phủ, chính là nhất phẩm cáo mệnh phu nhân người sẽ được bốn vương cưới hỏi hoàng gia, ai cho người lá gan đem người của bốn vương tổng vào trong đại lao hình bộ hả, hay người thấy dòng dõi hoàng thất Phượng Thị chúng ta dễ dàng bị người khác ức hiếp hả!” Phượng Kính Dạ chỉ mở miệng nói, không thèm quay đầu lại, tự mình cõng ngoại bào màu lam ra, thẳng thừng phủ lên trên vai Lâu Hưởng Văn, lúc này mới phát hiện chỉ có máu ở trên người cùng y phục, còn da thịt lại không bị thương tổn, sau đó Phượng Kính Dạ liền hiểu rõ mọi việc, vốn còn đang phần nộ điên cuồng liền dịu lại.

Cho dù người trong hoàng thất có phạm pháp, thì cũng phải do Tông Nhân phủ thẩm tra, cả Hình Bộ hay Đại Lý Tự đều không có quyền đó, vừa thiên vị cho hoàng thân quốc thích cũng vừa có thể bảo vệ thể diện cho hoàng gia.(Chiếu theo luật định tham chiếu vào thời Minh Triều).

Lâu Hưởng Văn ngơ ngách nhìn Phượng Kính Dạ, lúc nào thì mình đã đồng ý gả cho vương gia rồi! Phượng Kính Dạ thoáng nhìn qua Trương Minh Hải, thân mật ôm lấy eo của Lâu Hưởng Văn rồi đi, bỗng nhiên mới bước được một chút, thì lạnh bạc mở miệng, “Cho dù chưa rõ người có tội hay không, nhưng phạt roi vương phi được sắc phong chính là tội lớn, nhưng bốn vương có thể tha tội cho Trương đại nhân vì chưa hiểu chuyện, nhưng còn tên nha sai kia thì phải chịu quất 50 roi!”

Khóe miệng Lăng Thanh run lên vài cái, ánh mắt xinh đẹp tràn đầy thất vọng cùng tức giận, nếu thực bị đánh 50 roi, chi bằng cứ để Phượng Kính Dạ đánh một chưởng cho hả giận!

Trong lúc Phượng Kính Dạ ôm Lâu Hưởng Văn ra khỏi nhà giam, thì Trương Minh Hải đã ra lệnh cho đám nha sai bên ngoài, phải vây chặt khắp thiên lao đón dịch, không được để một con kiến nào chui lọt qua.

“Dù vương gia có muốn thiên vị, thì cũng không thể đem chức Phượng vương phi cho Lâu Hưởng Văn!” Trương Minh Hải không nghĩ Phượng Kính Dạ lại dùng chức vị Phượng vương phi để ép mình, nếu thật như lời nói, Trương Minh Hải không thể nào gánh nổi tội làm nhục hoàng thất, nhưng hắn lại không cam lòng thấy Phượng Kính Dạ cứ ngông nghênh rời khỏi Hình Bộ như vậy.

“Không biết lúc Mộc Mộc bị đưa đến đại lao Hình Bộ, Trương đại nhân có thể ra xử thẩm án?” Phượng Kính Dạ híp mắt nhìn nha sai vây quanh lạnh lùng cười, hỏi lại Trương Minh Hải,” Trương đại nhân chỉ phát lệnh truy nã bắt người, chứ chưa tìm hiểu xem thân phận người ấy tôn quý mức nào đây chính là tội thiếu trách, mà bốn vương còn chưa truy cứu tội Trương đại nhân, còn việc Phượng vương phi bị đánh ở trong đại lao Hình Bộ bốn vương cũng chưa xét đến, nên mới khiến Trương Minh Hải người thấy bốn vương quá mức nhân từ nên có thể làm càn sao!”

Âm thanh Phượng Kính Dạ không lớn thậm chí còn có vài phần dễ nghe, nhưng sau đó là dáng vẻ giận dữ đầy uy nghi của người hoàng thất, làm cho khí sắc Trương Minh Hải lại trở nên vụn vụn, không còn dám nhúc nhích.

Quả thực vương gia đang cường từ đoạt lý, làm hắc bạch diên đảo! Lâu Hưởng Văn không biết nên nói gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Phượng Kính Dạ bá phúc, nói thật, Lâu Hưởng Văn đã chuẩn bị trước sẽ bị người hình bộ tra tấn tàn khốc, nhưng nàng nào biết rằng Phượng Kính Dạ quá lợi hại, nói hai ba câu đã làm sắc mặt Trương Minh Hải tái nhợt không thể phản bác được lời nào, chưa nói đến trên người hắn còn gánh hai tội danh, còn mình bị vương gia lừa trở thành Phượng Vương phi, vương gia quả thật là giỏi khoát lác!

Sau khi nói xong, Phượng Kính Dạ trực tiếp mang Lâu Hưởng Văn rời đi, Lôi Bôn cùng hai thị vệ bên cạnh cùng toát ra luồng hơi lạnh, làm cho các nha sai cảm như hén, không dám nhúc nhích, càng không dám vây quanh Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ nghênh ngang rời khỏi Hình Bộ.

Bọn Thị vệ nhanh chóng đặt một gian phòng ở khách điểm, sau đó đứng chặn ở ngoài cửa, còn Phượng Kính Dạ lạnh lùng ngồi ở trong khách điểm, Lâu Hưởng Văn thì thay quần áo ở sau bức bình phong. Phượng Kính Dạ nhìn cánh tay mình, liền nghĩ vào một khắc trước thật sự hắn muốn giết tên nha sai kia, cho dù hắn có là gì của Mộc Mộc cũng thế!

Bản tính bá đạo lãnh huyết này luôn được Phượng Kính Dạ che giấu bằng bề ngoài tao nhã, chỉ khi ở trên chiến trường, hắn thống lĩnh ba quân tướng sĩ mới có dáng vẻ của một kẻ cuồng sát, Phượng Kính Dạ biết rõ mình không lương thiện chân chính, nhưng do bản tính của mình và Mộc Mộc hoàn toàn khác nhau nên hắn cam tâm tình nguyện chờ, nhưng thời gian càng trôi qua lại càng khiến hắn đều thất vọng đau lòng.

“Vương gia, chúng ta đi như thế liệu có sao không?” Trong phòng rất yên tĩnh, Lâu Hưởng Văn cầm khăn ướt lau sạch máu trên người, liền cảm nhận được sát khí và hàn khí trên người Phượng Kính Dạ, vì thế liền mở miệng nói để phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Chờ người thay quần áo xong, cùng bốn vương tiến cung.” Phượng Kính Dạ hít thật sâu, đè nén sát khí cùng lãnh huyết của mình xuống, nếu như mình thật sự giết tên nha sai kia, nhất định Mộc Mộc sẽ rất khó

chịu, thậm chí còn oán hận mình, nhưng nghĩ đến Lâu Hướng Văn vì những người khác mà thù hận mình, Phượng Kính Dạ liền bình tĩnh lại, cơ hồ không chế hoàn toàn cảm giác thích giết chóc của mình.

“Vương gia, việc lấy danh tính vương phi ra làm có thì.....” Lâu Hướng Văn liền dừng động tác lại một chút, tuy còn băng khuâng về những lời nói ở trong đại lao Hình Bộ đều là muốn tốt cho nàng, nhưng thật sự cùng vương gia ở trong hoàng thất đầy mưu mô xảo trá, e rằng tình cảnh này sẽ lại tái hiện thêm một lần nữa, thật sự phải bỏ đi cuộc sống tự do tự tại để bước vào trong hoàng cung đầy cạm bẫy sao?

Lâu Hướng Văn thật không sự không muốn, nàng thà không tới Phượng vương phủ, xem như chưa từng gặp Phượng Kính Dạ, để có thể thoát khỏi vương gia, lập tức rời khỏi vương phủ, nhưng bây giờ đã quá muộn.

Lúc trước Lâu Hướng Văn luôn luôn trốn tránh, là vì nàng biết mình cùng với Phượng Kính Dạ không thể ở cùng nhau, mặc dù vương gia không có chánh phi, nhưng đã có một Trắc Phi, Văn phu nhân cùng Trịnh phu nhân, hơn nữa còn vô cùng sủng ái tỷ nữ Tử Thư, nhưng nói về người sẽ chung chăn gối, Lâu Hướng Văn mặc kệ mình có thích Phượng Kính Dạ hay không, tóm lại là không muốn ở chung với hắn.

Dù là gì thì người thế giới hiện tại không thể chấp nhận chuyện nam nhân có tam thê tứ thiếp, dù sao mình mới là người hiện tại nên không muốn thay đổi tính cách của Phượng Kính Dạ. Dù sao Lâu Hướng Văn đang sống trong triều đại phong kiến của vương triều Tổ Nguyên, nàng phải biết cách thích ứng chứ không thể đi thay đổi những quan niệm bảo thủ đã lưu truyền hơn một ngàn năm, thế nhưng Lâu Hướng Văn lại không thể nào thích ứng chuyện thê thiếp ở thời cổ đại, nên cứ luôn tìm cách bảo vệ chính mình khỏi chuyện đó, vậy mà nàng không ngờ Phượng Kính Dạ lại vì nàng mà không chạm vào bất cứ nữ nhân nào ở trong vương phủ, nói đến việc này, làm cho đầu óc rối loạn, tâm tư bị dao động mạnh.

“Chờ vào cung hãy nói” Phượng Kính Dạ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, quả thực vẫn bị cự tuyệt sao? Một Mộ thà chấp nhận ở trong đại lao Hình Bộ để thẩm tra cũng không muốn dùng lý do Phượng vương phi sao.

Căn phòng lại trở nên trầm tĩnh, Lâu Hướng Văn không biết nên nói sao liền im lặng, mà Phượng Kính Dạ cũng không mở miệng, thị vệ đã tìm thấy xe ngựa và dừng ở bên ngoài khách điểm, trong đêm tối xe ngựa của Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hướng Văn thẳng tiến đến hoàng cung, chỉ sợ giờ phút này Trương Minh Hải đã vào trong cung bẩm báo cho hoàng đế rồi, chắc giờ đám người Vương hoàng hậu đang chờ Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hướng Văn đến.

67. Chương 67: Điều Kiện Trao Đổi

Lão hoàng đế Phượng Đạt vẫn say mê việc luyện đan của mình hơn việc Hách Liên vương phi bị hạ độc, nhưng vì chuyện Phượng Kính Dạ hôn mê, giờ phút này, Phượng Đạt ngồi trên long ỷ, trang nghiêm trong ngự Thư Phòng, đủ để thấy hoàng đế vẫn đặc biệt lưu tâm Phượng Kính Dạ. Hầu Bảo đứng ở bên cạnh liền dâng nước ấm lên, lão hoàng đế gơ tay xoa xoa nếp nhăn trên trán, rồi lấy bình sứ trên bàn đổ ra hai viên hoàn đan đen thui, ngửa đầu nuốt vào, sau đó nhận lấy cốc nước uống vài ngụm, rồi cẩn thận đặt bình đan lại, đưa ột Tiểu Đạo Sĩ cầm ở bên cạnh.

Dùng đan dược xong, dường như sức lực của hoàng đế liền tốt hơn, ánh mắt vẫn đục nhìn về phía Trương Minh Hải đang quỳ trên đất, nét mặt đầy nếp nhăn lộ vẻ phiền chán khi giải quyết chuyện chính sự, “Được rồi, đứng lên mà nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Giờ phút này ở trong Ngự Thư Phòng, ngoại trừ Trương Minh Hải ở bên ngoài, mọi người đều đã đến đủ, Minh thừa tướng, Ngự Sử Vương Trọng Sơn, còn có phụ thân của Vương hoàng hậu là Hộ Bộ Thượng Thư Vương Nguyên Đứ, Tam hoàng tử, Phượng Sở Thiên, Tả ngôn, còn có bốn đại thần đứng ở phái trung lập.

“Hoàng thượng, Phượng vương gia vào trong đại lao Hình bộ, cưỡng ép vi thần giao ra trọng phạm Lâu Hướng Văn, trong vụ án hạ độc Hách Liên vương phi, nên vi thần cúi mong hoàng thượng minh xét cho vi thần!” Trương Minh Hải dập đầu quỳ lạy, lộ ra vết thương dài trên cổ do trường kiếm gây ra, “Lúc đó

tất cả quan viên Hình Bộ đều có mặt, Phượng vương gia dùng danh hiệu vương gia ra uy hiếp nên vi thần không dám mạo phạm.”

“Kính Dạ hồ đồ rồi.” Phượng Đạt hí mắt mở miệng, thân thể mặc long bào vô lực liền tựa vào trên long ý, “Sở Thiên, đi xem Kính Dạ tiến cung chưa? Mau đem án tử tra ra rõ ràng, đừng làm phí phạm thời gian luyện đan tu đạo của trẫm.”

Lúc này Phượng Đạt vừa dứt lời, thì âm thanh cung kính của thái giám từ ngoài truyền đến, “Hoàng thượng, Phượng vương gia muốn bái kiến.”

“Truyền vào.” Thấy Phượng Kính Dạ đến, nét mặt vui sướng liền lộ ra trên gương mặt già nua, lão hoàng đế muốn nhanh chóng rời khỏi, đem chuyện chính sự ném cho Phượng Sở Thiên và Phượng Tiêu.

Kỳ thực hiện giờ Phượng Đạt chưa đến bốn mươi tuổi, nhưng vì ăn đan dược, làm mình càng ngày càng già, tóc bạc, trên mặt đầy nếp nhăn và da đầy đồi mồi. Trái hẳn với Vương hoàng hậu, dáng người thù mị thướt tha. Hiện giờ ngoại trừ luyện đan ra, bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm đến, ban ngày dần dần, ban đêm ngủ không được an giấc, luôn bị cơn ác mộng quẩn lầy là người đầy mỡ hôi trộm, khiến lão chỉ chuyên tâm vào chuyện luyện đan.

“Đừng lo.” Phượng Kính Dạ thoáng thấy Lâu Hưởng Văn có hơi bất an, liền nắm chặt tay nàng lập tức đẩy cánh cửa Ngự Thư Phòng ra, cùng nhau đi vào trong.

Phượng Kính Dạ và Lâu Hưởng Văn còn chưa hành lễ xong, liền bị Phượng Đạt hô lên bình thân, âm thanh kia sao già dặn đến mức quá xa lạ như thế? Khuôn mặt Lâu Hưởng Văn hơi trắng bệch, từ từ ngẩng đầu nhìn lên trên long ý, cho dù cách xa năm sáu thước nhưng khi thấy Phượng Đạt, nét mặt Lâu Hưởng Văn vô cùng khiếp sợ và kinh ngạc.

“Đây là nha hoàn họ Lâu đã đầu độc Hách Liên vương phi sao?” Phượng Đạt liền hỏi, thoáng nhìn qua Lâu Hưởng Văn, khoảng cách có hơi xa lại thêm mắt không được tốt nên không nhìn rõ lắm, “Hãy nói xem, độc có phải do người ha hay không?”

Lúc trước do tai biến xảy ra ở Dược Vương Cốc biển, Lâu Hưởng Văn gieo mình nhảy xuống Sinh Tử Nhai, sống ở đó cùng sự phụ sau một thời gian, Lâu Hưởng Văn lén gạt Cố Thanh Phong cầm lệnh bài huyết sát lâu đi ra ngoài.

Lúc đó, một nhóm người ở Huyết Sát Lâu luôn ẩn mình trong cứ điểm, khi nhận được tin tức một số sát thủ liền đến tiếp ứng, thật bất ngờ nhất khi người gặp Huyết Sát Lâu lại là một tiểu oa nhi với gương mặt trắng ngần, sau khi Lâu Hưởng Văn lộ ra lệnh bài, người sát thủ lập tức cung kính nghênh đón, đem người mang đến ẩn nấp trong tổng đà của huyết sát lâu ở giữa rừng núi.

Chuyện tình Dược vương cốc lập tức được tra ra, người đến tìm Huyết Sát Lâu chính là hoàng đế Phượng Đạt, hẳn muốn lợi dụng sát thủ Huyết Sát Lâu đem bức Cố Thanh Phong ra khỏi Dược vương cốc, nhưng hẳn không ngờ đến, nhóm sát thủ này lại thay lòng đổi dạ, sau khi Cố Thanh Phong tiếp nhận Huyết Sát Lâu thì chưa từng lộ mặt, đem mọi chuyện trong lâu giao cho cấp dưới xử lý, nhưng vì sợ có một số người còn có dã tâm nên lúc làm nhiệm vụ, đều dựa theo quy củ Huyết Sát Lâu là không được giết hại dân thường, ai không tuân liền xử theo quy củ.

Chỉ vì Phượng Đạt trả giá cao hợp ý bọn nhóm sát thủ này, tìm một đám tội phạm trên giang hồ đang chạy tội, sau đó huyết tẩy Dược vương cốc, mà trong lúc Cố Thanh Phong thấy lệnh bài Huyết Sát Lâu liền hiểu rõ tất cả mọi chuyện.

Năm đó, bất luận Phượng Đạt khuyên nhủ thế nào, Cố Thanh Phong luôn luôn không đồng ý đến hoàng cung Tổ Nguyên, dù lấy thân phận là đại thần hay ngự y cũng không chịu, Cố Thanh Phong tính tình ôn hòa nhã nhặn nhưng lại người rất cố chấp nên lúc đầu cũng từ bỏ, nhưng lúc Phượng Đạt trúng độc vừa khỏi, bên Tây Lan Vương triều đoàn kết với hai tiểu quốc bắt đầu phát động chiến tranh, bắt buộc dĩ Phượng Đạt mới muốn đem Cố Thanh Phong ra khỏi Dược vương cốc, ít nhất cũng vì thân phận hẳn là hoàng đế Tây Lan vương triều, thúc thúc của hoàng đế Tây Lan vương triều Bạch Thanh Nguyệt.

Phượng Đạt cũng không ngờ về thân phận của Cố Thanh Phong, cho nên muốn đem người ra khỏi Dược vương cốc, sau đó đe dọa để Tây Lan vương triều lui binh, nhưng lúc hai nước chinh chiến, thậm chí thành

kẻ thù thì Phượng Đạt cũng không dám nói ra, lại càng không muốn Cố Thanh Phong biết được ý định của mình, cho nên hắn nghĩ lợi dụng thanh danh Huyết Sát Lâu ra tay là tốt nhất, sau đó mang Cố Thanh Phong theo mình ra biên ải để cứu nguy.

Nhưng Phượng Đạt lại không nghĩ đến, trước khi Phượng Đạt trúng độc, Cố Thanh Phong lo lắng cho an toàn của Phượng Đạt, nên đã ra một đạo lệnh chú ý tất cả tin tức của Phượng Đạt, lo lắng có người mua chuộc sát thủ đến ám sát hắn.

Lúc Phượng Đạt đi đến Huyết Sát Lâu, Cố Thanh Phong cũng biết, bắt quá hắn không có đi tìm hiểu, Phượng Đạt thân là đế vương, dù sao cũng có rất nhiều việc không thể nói rõ ra, cứ để sát thủ của Huyết Sát Lâu ra tay, nhưng sau đó Cố Thanh Phong trông thấy lệnh bài sát thủ Huyết Sát Lâu rút ra, tất cả mọi chuyện trong nháy mắt đều được làm rõ, thể xác cùng tình cảm bị phản bội dẫn làm hắn quá tuyệt vọng nên không hề do dự liền nhảy xuống Sinh Tử Nhai. Đã mười năm trôi qua, khi đó Lâu Hưởng Văn chỉ là hài tử bốn tuổi, giờ đã hoàn toàn trưởng thành.

Nghĩa phụ lại biến thành già dẫn đến thế sao? Ánh mắt Lâu Hưởng Văn trở nên phức tạp hướng về phía Phượng Đạt, không có cách gì đem người có tuổi già sức yếu này hòa với người lúc nào cũng tươi cười rạng rỡ trong quá khứ, đó là một nam nhân trắng kiết uy dũng, mỗi lần gặp đều sẽ đến ôm mình, sau đó ném mình vào không trung.

Năm tháng đã làm người già đi, hay do vì phụ thân hối hận, nên mới biến thành thế này! Lâu Hưởng Văn cúi đầu, do không nói ra lời làm lồng ngực thấy rất khó chịu, lúc đó sư phụ vì muốn đặt tên ỳnh đã viết ra bài thơ lên giấy, giờ muốn dùng những câu thơ đó để nói cho nghĩa phụ biết, xem người có đoán ra được hay không.

Phượng Đạt vì phải xử lý triều chính, nên cách bảy tám ngày mới đến một lần, mà mỗi lần đến lại ở cùng với Cố Thanh Phong nên cứ luôn trì hoãn việc đặt tên, vì thế đã quen gọi Lâu Hưởng Văn là oa nhi, oa nhi, cho đến khi sau này xảy ra chuyện ở Dược vương cốc, Phượng Đạt vẫn không biết tên thật sự của Lâu Hưởng Văn, nhưng chỉ cần Phượng Đạt cẩn thận quan sát né mặt Lâu Hưởng Văn, thì sẽ phát hiện ra vài điểm giống y như tiểu nữ hài khi xưa.

“Phụ hoàng, không thể chỉ vì thuốc do Lâu Hưởng Văn bưng lên, mà nói do nàng ta hạ độc Hách Liên vương phi.” Phượng Sở Thiên liền mở miệng, nhưng Phượng Đạt lại thốt ra thêm một câu, “Nói rõ xem, độc có phải do người hạ không?” Lời nói rất bất đắc dĩ, rõ ràng trong trí nhớ lúc nhỏ, phụ hoàng là người uy vũ tuấn lãng, thậm chí khi đó người còn ngự giá thân chinh vào cuộc chiến mười năm trước, nhưng vì sao phụ hoàng lại dần thay đổi thành một người khác, đến bây giờ Phượng Sở Thiên đã không còn ôm bất cứ hi vọng nào với Phượng Đạt nữa, trước kia đã từng khuyên can phụ hoàng hãy trăm thủ tên đại thần luyện đan kia đi, nhưng rốt cuộc lão ta lại khóc lóc rồi ung dung cáo lão hồi hương.

“Thái tử điện hạ, những người có liên quan vụ án đều có nhân chứng làm chứng, chứng minh lúc bọn họ tiếp xúc chén thuốc là không có độc, vả lại còn có Tư ngự y ở trong phòng bếp nhìn thấy, nếu quả có người hạ độc thì nhất định sẽ phát hiện ra, cho nên khi thuốc đưa đến tay Lâu Hưởng Văn là không có độc.”

Trương Minh Hải lại tiếp tục mở miệng, “Trước khi Lâu Hưởng Văn rời khỏi phòng bếp, sau đó Tư ngự y lại phải giao một số chuyện cho hạ nhân làm, mới rời đi, lúc đó đã cách xa Lâu Hưởng Văn không quá một trượng, mà trên đường đi lại không thấy người nào tiếp xúc đến chén thuốc, đến khi Lâu Hưởng Văn đem vào trong phòng. Khi đó có mặt Phượng Vương gia và hoàng hậu nương nương, Tam hoàng phi, đều có thể làm chứng cho Minh tiểu thư không có hạ độc, theo như suy đoán, ngoại trừ Lâu Hưởng Văn ra không còn kẻ thứ hai nào có cơ hội hạ độc Hách Liên vương phi được!”

Trương Minh Hải tin vào lập luận của mình, liền đắc ý cười nhìn qua Phượng Kính Dạ, cho dù được vương gia bảo vệ thì đã sao, bây giờ có mặt hoàng thượng cùng Vương hoàng hậu, còn có cả Tam hoàng tử và Minh thừa tướng, đều là bằng chứng vô cùng xác thực, muốn Lâu Hưởng Văn thoát tội cũng không phải là chuyện dễ.

“Nói vậy chỉ có tiểu nha hoàn này có cơ hội hạ độc sao?” Phượng Đạt nghe xong, đầu liền thấy hơi đau, liền gật gật, “Một khi đã như vậy, Trương Minh Hải, ngươi hãy dẫn người đi điều tra xem, có thể tìm thấy độc được còn sót lại hay không.”

Đã hạ độc xong, ai còn để độc được lại chứ, đó không phải chờ người khác tới điều tra mình sao? Nhưng Phượng Đạt đã truyền lệnh, đó chính là thánh chỉ không ai dám không tuân, vì muốn đi luyện đan nên để Lâu Hưởng Văn sẽ ở trong Kỳ Lân Điện những ngày này, mọi chuyện điều tra sẽ giao cho Phượng Sở Thiên, còn mình lăm nhăm vài câu với tên Tiểu Đạo sĩ bên cạnh rồi mới li khai.

Một nhóm người vây quanh bên ngoài Kỳ Lân Điện, Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng phi Lương Viên được nhóm thị vệ thống lĩnh trong cung hộ tống đi vào.

“Đứng lên đi, thái tử vừa mới báo lại Thái Y Viện, Mã ngự y bị giết bằng thuốc độc được, chết ở trong phòng, còn dùng máu viết xuống tên Lâu Hưởng Văn, trong tay cầm lấy một đoạn vải vóc chính là chất liệu trong hoàng cung.” Vương hoàng hậu lạnh nhạt nói, ánh mắt thâm độc nhìn thoáng qua Lâu Hưởng Văn, bây giờ, tất nhiên ả ta sẽ không còn cách nào trở mình,” Tư ngự y kiểm tra ra, đó chính là Truy Mệnh Tán đã thất truyền.”

Thị vệ thống lĩnh khẽ gật đầu với Phượng Sở Thiên, sau đó đem khối vải vóc trong tay đưa ra, Lâu Hưởng Văn vừa thấy liền biết chuyện xấu, đêm hôm đó, nhìn thấy nam nhân đi vào Tê Ngô Cung của Thái Hậu, trong lúc đánh nhau đã bị hấn nắm lấy tấm vải che mặt, Lâu Hưởng Văn chỉ kịp xoay người rời khỏi, thật không ngờ tới chỉ vì chuyện này mà tra ra được chính mình.

Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn cũng lo lắng nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ cau mày, nhìn Lâu Hưởng Văn lộ ra khuôn mặt đau khổ, liền hiểu rõ còn có một số chuyện mà chính hắn không biết.

Tuy Trương Minh Hải không biết mẫu vải này ở đâu ra, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt của Vương hoàng hậu cùng Minh Thành thừa tướng liền biết Lâu Hưởng Văn chạy trốn không khỏi nặng, theo điều tra, thì mảnh vải trong tay thị vệ thống lĩnh hoàn toàn trùng khớp với đoạn vải bị cắt rách kia của Lâu Hưởng Văn.

Khó giải quyết hơn, là lục ra trên người Lâu Hưởng Văn một chủy thủ ở dưới đầu gối, Vương hoàng hậu phái người truyền Tư ngự y qua kiểm tra, sau đó phái thị vệ đem một con gà sống đến Ngự Thư Phong, dùng chủy thủ đâm vào chân gà, trong nháy mắt liền bị độc chết, “Trên chủy thủ có độc, chính là Truy Mệnh Tán.”

Đây chính là có nháy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội, chỉ vì bệnh tò mò mà hại chết chính mình, nên Lâu Hưởng Văn không muốn suy nghĩ thêm, dù sao bình nứt cũng không sợ bể, vào tối hôm đó vì tò mò nên đuổi theo tên hắc y nhân, hơn nữa còn đánh nhau với hắn, dùng chủy thủ đâm vỡ bình sứ ở lồng ngực hắc y nhân, nên trên đó mới dính độc Truy Mệnh Tán.

Phượng Sở Thiên thoáng nhìn qua Phượng Kính Dạ, đêm hôm đó, quả thật Mộc Mộc có đi ra ngoài, trên đầu còn dính một chiếc lá, nếu không phải tin tưởng vào cách đối nhân xử thế của Lâu Hưởng Văn, hơn nữa lại chính Minh Gia đem giải được Truy Mệnh Tán đưa cho Tư ngự y để giải độc của Kính Dạ, Phượng Sở Thiên sẽ nghi ngờ mọi chuyện thật sự do chính Lâu Hưởng Văn gây nên.

“Nếu bản án đã điều tra xong, Trương đại nhân cũng nên biết phán quyết thế nào, đừng để bản cung dạy người chứ.” Vương hoàng hậu ngạo mạn nhìn qua Lâu Hưởng Văn, chết đến nơi còn không biết sợ, quả thật làm người tì tiện nên mạng cũng tì tiện theo!

Phượng Kính Dạ không hề mở miệng, chỉ híp mắt phượng, lộ ra dáng vẻ uy nghi bậc hoàng thất lạnh lùng liếc nhìn về phía Trương Minh Hải, làm hắn quá run sợ nên hai chân cứ run lên bần bặc.

“Mặc dù Kỳ lân Điện ở trong cung, nhưng thị vệ canh giữ đều là người của Phượng vương phủ, không lẽ Kính Dạ cho rằng đây là có người cố ý vu oan giá họa? Nếu cái khác cung điện, bản cung còn có thể tin được, nhưng đây là Kỳ Lân Điện, ngay cả bản cung còn không vào được, nên làm sao có thể vu oan giá họa đây.” Vương hoàng hậu cho rằng chỉ cần diệt trừ Lâu Hưởng Văn, sẽ làm ình vô cùng hả dạ, lúc trước vì tiện tì này muốn giúp đỡ cho Phượng Kính Dạ mà bỏ độc cấm hoa vào Tê Ngô cung, hôm nay phải bắt ả tiện tì này đi xuống âm tào địa phủ để làm bạn với Diêm Vương!

“Hồi bẩm hoàng hậu, luận theo chứng cứ luận thì phải truy di cứu tộc! Nam sung quân biên quan, nữ sung làm quan nô!” Cuối cùng lúc này Trương Minh Hải mới lộ vẻ mặt hãnh diện, theo bản án tử này bất kể ai muốn tra xét cũng không thể.

“Lâu Hưởng Văn chính là vương phi tương lai của bốn vương, không lẽ Trương đại nhân cũng muốn đem

bốn vương ra chém đầu trước công chúng sao?” Lạnh lùng cười, Phượng Kính Dạ nắm lấy một tay của Lâu Hưởng Văn, trên mặt tuấn mỹ lộ vẻ khí phách lãnh ngạo cuồng bạo (*), “Hôm nay bốn vương cũng muốn xem ai dám chém đầu vương phi của Phượng Vương Phủ!”

(*) ý nói là bản tính độc ác làm người ta phải run sợ.

Dù bây giờ đã có chứng cứ xác thực, mà Phượng Kính Dạ vẫn cứ muốn bảo vệ cho chính mình, không chút hề nghi ngờ độc do mình hạ. Vì sao đến lúc này mà hắn còn muốn che chở ỉn, còn ở trước mặt tất cả mọi người ra sức bao che một kẻ phạm tội, đang mang tội đại nghịch bất đạo, mà bất chấp địa vị cao quý, vương gia không bất chấp mọi thứ mà liều lĩnh thế.

“Kính Dạ, chuyện người muốn lập vương phi là việc đại sự, bản cung đương nhiên sẽ tìm cho người một tiểu thư khuê các hiền lương thực đức, làm sao có thể lập một ả tiện tì lòng dạ độc ác làm phi, huống chi Lâu Hưởng Văn còn hạ độc Hách Liên vương phi, nếu như người cứ khăng khăng làm theo ý mình, thì Lâu Hưởng Văn sẽ phạm vào tội thí mẫu (*), Kính Dạ à, người muốn Hách Liên vương phi phải làm sao để đối mặt với nàng dâu muốn giết mình đây?” Vương hoàng hậu cười, vẻ mặt chân thành khuyên nhủ, “Huống chi việc này nếu truyền ra ngoài, bách tính sẽ nghĩ sao về hoàng tộc Phượng Thị đây!”

(*) Thí mẫu: tội giết mẹ.

“Vương gia là người đứng dưới một người mà trên vạn người, nên cần phải làm gương cho xã tắc.” Minh thừa tướng tiếp tục mở miệng, ánh mắt hướng về phía Lâu Hưởng Văn cứ như nhìn thấy kẻ sắp chết.

“Mẫu hậu, nếu Kính Dạ khăng khăng muốn cưới Lâu Hưởng Văn, việc này phải để phụ hoàng định đoạt.” Phượng Sở Thiên trầm mặt mở miệng, toát ra khí thế nhất mạch bức người của vương gia, “Hạ Toàn, người dẫn thêm người bảo vệ Kỳ Lâm Điện, tạm thời Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn hãy lui vào trong, bốn điện hạ sẽ đi xin chỉ thị của phụ hoàng để định đoạt án này!”

“Làm phiền điện hạ rồi, đi thôi Mộc Mộc, bốn vương vừa mới giải độc nên thân thể còn rất yếu.” Phượng Kính Dạ dương môi cười, thân mật choàng qua bả vai Lâu Hưởng Văn đi thẳng vào bên trong Kỳ Lâm Điện, “Lôi Bôn, hãy mời người không liên can đi ra ngoài.”

Hừ! Đến bây giờ còn không hiểu chuyện, để xem Phượng Kính Dạ người còn kiêu ngạo bướng bỉnh đến mức nào, đám người Vương hoàng hậu giận dữ, nhưng cũng không muốn nhiều lời gì nữa, trực tiếp xoay người rời đi, dù sao hiện giờ đã có đầy đủ bằng chứng, Phượng Kính Dạ cũng không thể lật trời cho Lâu Hưởng Văn, dù có lấy danh hiệu Phượng vương phi ra thì cũng không được hoàng thượng phê chuẩn, sẽ không thể thông qua Tông Nhân Phủ, nên tất cả đều chỉ do Phượng Kính Dạ ăn nói bừa bãi, đám người Vương hoàng hậu không hề lo lắng chỉ chờ lấy được thánh chỉ, đem Lâu Hưởng Văn áp giải đến ngọc môn chém đầu trước công chúng.

Tả ngôn hiển nhiên không rời đi mà theo vào bên trong đại điện, nhìn nét mặt không hề biến sắc của Lâu Hưởng Văn, không ngừng giật khéo miệng, “Quả thật hại người không ít!”

Nếu Phượng Kính Dạ không phải vì Lâu Hưởng Văn, sẽ không nói những lời đó dùng thân phận hoàng thất công khai bảo vệ Lâu Hưởng Văn, hơn nữa người bị hạ độc chính là Hách Liên vương phi, mẹ đẻ của Phượng Kính Dạ, nếu chuyện bị truyền ra ngoài chắc chắn sẽ làm mất lòng quân, Lâu Hưởng Văn không những chỉ mắc tội hồng nhan họa thủy, mà còn làm cho Phượng Kính Dạ mang tên vương gia ngu xuẩn, chỉ vì nhan sắc xem thường quốc pháp luật hình, thậm chí không quan tâm người bị hạ độc là mẫu thân mình, vừa dính phải tội bất trung lại còn bất hiếu, chắc chắn không thể nào dẫn dắt được tam quân.

“Vương gia, tục ngữ có câu phu thê vốn là giống chim rừng, gặp nạn tự ai nấy bay, ta và vương gia là người không danh không phận, cho nên vương gia cứ tiếp tục làm vương vị của người, chỉ cần lên đem ta xuất cung an toàn, ta sẽ lấy bốn biển làm nhà, trốn chạy tới đâu thì hay tới đó, đảm bảo không làm liên lụy đến vương gia.” Lâu Hưởng Văn mắt liếc nhìn Tả Ngôn, sau đó cười hì hì mở miệng nói với Phượng Kính Dạ.

Nàng thực sự không sợ, cùng lắm đến phút cuối nói rõ thân phận, cho dù nghĩa phụ có say mê luyện đan, cũng sẽ không giết mình, tất nhiên còn có đám người Lăng Thanh, đến lúc đó thì có thể mai danh ẩn tích mà chu du khắp nơi.

Lâu Hưởng Văn thật sự chưa bao giờ quyết tâm muốn rời khỏi Phượng Kính Dạ hay Phượng vương phủ,

nhưng bây giờ, Lâu Hướng Văn chỉ có thể cười nhẹ, có lẽ đây chính là do ông trời chọn lựa muốn mình rời khỏi.

“Mộc Mộc, bổn vương thật sự rất vui, vì ngươi đã biết lo lắng cho bổn vương mà cam tâm nhận tội xử tử, với tình nghĩa của Mộc Mộc, bổn vương không bảo vệ được cho ngươi, chẳng phải sẽ khiến người trong thiên hạ chê cười rồi sao!” Phượng Kính Dạ cười mở miệng, bộ dạng trông cực kỳ cảm động, đôi mắt phượng hẹp dài tràn đầy ái muội, khiến lòng tơ trên người Lâu Hướng Văn đều dựng đứng lên hết.

Tả Ngôn im lặng nhìn Phượng Kính Dạ với Lâu Hướng cứ một kẻ hỏi lại có một kẻ đáp, đã đến lúc nào mà bọn họ còn có tâm tư tranh cãi, còn vui vẻ liếc mắt đưa tình với nhau. Đợi đến khi bị đem ra Ngọ môn trăm thủ mới lo thì đã muộn rồi!

“Vương gia, ta thật sự không cao thượng như người nghĩ đâu, giờ chúng có đều có đủ, ta muốn chạy trốn đi, được một ngày tốt một ngày.” Lâu Hướng Văn bề mặt tươi cười nhưng thực chất trong lòng lại không cười, nàng không rõ vì sao Vương gia lại tự tin có thể che chở ỉn, việc này không phải chuyện nhỏ, không cần nói đến chuyện của Hách Liên vương phi, mà chỉ cần Vương hoàng hậu báo tin đến Hách Liên Quốc, Phượng Sở Thiên sẽ không chỉ vì bảo vệ mình mà khiến cho hai nước giao tranh làm dân tình khốn khổ, nên bản thân khó lòng thoát khỏi cái chết.

“Công phu bổn vương không tệ, đến lúc đó cùng Mộc Mộc trốn đi, dù có ba năm mười tên nha sai này bổn vương đều có thể ứng phó, vậy cho nên chúng ta đều có thể cùng nhau trốn đi chu du thiên hạ rồi.” Phượng Kính Dạ dương môi cười, sắc mặt còn hơi tái nhợt nhưng vẫn toát ra vẻ tuấn tú, đáng vẻ tà mị vẫn như cũ lộ ra vẻ cuồng ngạo tự tin.

“Vương gia, sống còn đỡ hơn là chết. Ngài là Vương gia, nếu ta lại mắc thêm tội bắt cóc Vương Gia, không chỉ mấy chục vạn quân của ngài đem ta ăn sống, còn có Tả Thượng Thư ngay hiện tại liền đem giết ta ngay.” Một mặt tỏ ra sợ hãi nuốt nước miếng, một mặt muốn đánh tan đi ý niệm của Phượng Kính Dạ, “Vương Gia, tâm ý của người thật tốt, Mộc Mộc sẽ khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên. Cho nên Vương Gia ngài, cũng không cần phải cùng nô tỳ làm một đôi uyên ương trốn chạy đâu.”

“Nếu như Mộc Mộc xảy ra chuyện gì, chắc bổn Vương sẽ sống như đã chết.” Phượng Kính Dạ vui vẻ cười nói chuyện phiếm với Lâu Hướng Văn, vui đến mức muốn ôm chặt lấy Lâu Hướng Văn, vì nàng luôn cử xử rụt rè cứ muốn rút mình vào mai rùa, giờ đã tìm được bí quyết, cần phải tiến quân công kích, bằng không chỉ cần lời là một chút thì nàng sẽ rút vào trong mai lại, có đánh chết cũng không chịu chui ra.

“Đủ rồi, các người đừng làm cho ta buồn nôn nữa.” Tả Ngôn rút cuộc cũng không nhịn nổi liền mở miệng cắt ngang lời hai người, chẳng lẽ cứ để cho bọn họ cùng nhau thảo luận đến chuyện tối ăn cái gì sao? Vương hoàng hậu như hồ rình mồi luôn canh chừng bên cạnh, làm không tốt, Lâu Hướng Văn sẽ bị chém đầu, còn Kính Dạ mang tội danh bất trung bất hiếu, thậm chí còn bị Ngự Sử buộc tội, cuối cùng mất hết binh quyền, nghĩ đến chuyện chuyện này Tả Ngôn bỗng nheo mắt lại, lạnh lẽo nhìn về phía Phượng Kính Dạ không hề có chút nôn nóng, chẳng lẽ vương gia muốn làm như vậy sao!

Tả Ngôn im lặng nhìn Phượng Kính Dạ với Lâu Hướng cứ một kẻ hỏi lại có một kẻ đáp, đã đến lúc nào mà bọn họ còn có tâm tư tranh cãi, còn vui vẻ liếc mắt đưa tình với nhau. Đợi đến khi bị đem ra Ngọ môn trăm thủ mới lo thì đã muộn rồi!

“Vương gia, ta thật sự không cao thượng như người nghĩ đâu, giờ chúng có đều có đủ, ta muốn chạy trốn đi, được một ngày tốt một ngày.” Lâu Hướng Văn bề mặt tươi cười nhưng thực chất trong lòng lại không cười, nàng không rõ vì sao Vương gia lại tự tin có thể che chở ỉn, việc này không phải chuyện nhỏ, không cần nói đến chuyện của Hách Liên vương phi, mà chỉ cần Vương hoàng hậu báo tin đến Hách Liên Quốc, Phượng Sở Thiên sẽ không chỉ vì bảo vệ mình mà khiến cho hai nước giao tranh làm dân tình khốn khổ, nên bản thân khó lòng thoát khỏi cái chết.

“Công phu bổn vương không tệ, đến lúc đó cùng Mộc Mộc trốn đi, dù có ba năm mười tên nha sai này bổn vương đều có thể ứng phó, vậy cho nên chúng ta đều có thể cùng nhau trốn đi chu du thiên hạ rồi.” Phượng Kính Dạ dương môi cười, sắc mặt còn hơi tái nhợt nhưng vẫn toát ra vẻ tuấn tú, đáng vẻ tà mị vẫn như cũ lộ ra vẻ cuồng ngạo tự tin.

“Vương gia, sống còn đỡ hơn là chết. Ngài là Vương gia, nếu ta lại mắc thêm tội bắt cóc Vương Gia, không

chỉ mấy chục vạn quân của ngài đem ta ăn sống, còn có Tả Thượng Thư ngay hiện tại liền đem giết ta ngay.” Một mặt tỏ ra sợ hãi nuốt nước miếng, một mặt muốn đánh tan đi ý niệm của Phụng Kính Dạ, “Vương Gia, tâm ý của người thật tốt, Mộc Mộc sẽ khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn không quên. Cho nên Vương Gia ngài, cũng không cần phải cùng nô tỳ làm một đôi uyên ương trốn chạy đâu.”

“Nếu như Mộc Mộc xảy ra chuyện gì, chắc hẳn Vương sẽ sống như đã chết.” Phụng Kính Dạ vui vẻ cười nói chuyện phiếm với Lâu Hưởng Văn, vui đến mức muốn ôm chặt lấy Lâu Hưởng Văn, vì nàng luôn cử xử rụt rè cứ muốn rút mình vào mai rùa, giờ đã tìm được bí quyết, cần phải tiến quân công kích, bằng không chỉ cần lời là một chút thì nàng sẽ rút vào trong mai lại, có đánh chết cũng không chịu chui ra.

“Đủ rồi, các người đừng làm cho ta buồn nôn nữa.” Tả Ngôn rốt cuộc cũng không nhịn nổi liền mở miệng cắt ngang lời hai người, chẳng lẽ cứ để cho bọn họ cùng nhau thảo luận đến chuyện tối ăn cái gì sao? Vương hoàng hậu như hồ rình mồi luôn canh chừng bên cạnh, làm không tốt, Lâu Hưởng Văn sẽ bị chém đầu, còn Kính Dạ mang tội danh bất trung bất hiếu, thậm chí còn bị Ngự Sử buộc tội, cuối cùng mất hết binh quyền, nghĩ đến chuyện chuyện này Tả Ngôn bỗng nheo mắt lại, lặng lẽ nhìn về phía Phụng Kính Dạ không hề có chút nôn nóng, chẳng lẽ vương gia muốn làm như vậy sao!

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Tả Ngôn, Phụng Kính Dạ hơi nhướn mày mỉm cười, không sai, đúng như Tả Ngôn suy đoán, cho dù Vương hoàng hậu cùng Minh thừa tướng đang cấu kết với nhau, thì cũng chỉ dựa vào quyền lợi, nên sẽ dễ dàng tan rã, nên Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử Phụng Tiêu không dám đụng đến binh quyền của mình ở trong triều đình, Vương hoàng hậu cùng Minh thừa tướng không hề thiếu đồng đảng, nhưng do trong tay mình nắm giữ binh quyền nên Sở Thiên mới ngồi yên ở vị trí thái tử, nếu mình dùng binh quyền đổi lấy an toàn của Mộc Mộc, Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử nhất định sẽ đồng ý.

“Vương gia, ngài đừng nói những lời hàm hồ đó với ta, rốt cuộc ngài dự định làm gì?” Lâu Hưởng Văn cảm giác trên người Tả Ngôn toát ra oán khí cực lớn, không tự chủ được nhìn về Phụng Kính Dạ, liền tiến lại vài bước.

Phụng Kính Dạ cười, vỗ vỗ đầu Lâu Hưởng Văn, “Muốn biết à?”

“Ừm!” Lâu Hưởng Văn gật đầu ngay, vẻ mặt chân thành, nàng thật sự hiếu kỳ, chuyện đã đến mức này, sao vương gia có thể chuyển bại thành thắng.

“Phật bảo không thể nói.” Phụng Kính Dạ nhìn vẻ mặt tò mò của Lâu Hưởng Văn, bỗng nhiên lên tiếng rồi mỉm cười, thần thái phần khởi mang theo vẻ cuồng dã tà mị, nhất là sau khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc tức giận không cam tâm của Lâu Hưởng Văn, làm tâm trạng khá tốt, đúng là được đầu khẩu với Mộc Mộc quan trọng hơn, còn cái binh quyền kia chẳng đáng là gì!

“Vương gia!” Lâu Hưởng Văn nghiêng răng nói, trừng mắt nhìn vẻ mặt đắc chí của Phụng Kính Dạ, để tránh bị làm cho tức chết, sợ vì không nhịn được mà tung một chưởng đánh vương gia ói máu, Lâu Hưởng Văn quay người bỏ đi, trong lúc lưng về phía Phụng Kính Dạ, trong mắt Lâu Hưởng Văn có hơi hổ thẹn.

Vương gia vì mình mà ra nông nổi này, thế đã đủ rồi, mình không nên làm liên lụy đến vương gia nữa, đôi khi giữa người với người vẫn là hữu duyên vô phận, kết quả như vậy cũng là tốt nhất, sau khi mình rời đi, có thể ung dung làm một thường dân ra đồng cày cấy, vương gia vẫn dưới một người trên vạn người, Phụng vương gia sẽ có ái thê tuyệt mỹ, con cháu đầy đàn, tay nắm trọng binh, tôn quý phi phạm.

Sở dĩ Phụng Sở Thiên muốn hoàng thượng quyết định, là vì hiện giờ Phụng Đạt chỉ lo luyện đan, dù là mình cũng không thể làm phiền, nên kéo được lúc nào hay lúc đó, đợi đến khi trời tối Lạc Môn Cung đóng lại thì mọi người mới chịu rời cung, đám người Vương hoàng hậu cũng không dám quấy rầy lúc Phụng Đạt luyện đan, bằng không thiên nhan nổi giận, dù Lâu Hưởng Văn có tội cũng được phán vô tội, lại còn bị hấn trút giận sang người làm phiền hấn đang luyện đan, nên đám người Vương hoàng hậu cũng không dám chờ cả đêm, đợi sáng mai lúc hấn đang ngự thiện (*) để hấn định đoạt sẽ tốt hơn.

Kỳ Lân Điện yên tĩnh khác thường, thị vệ trong cung canh giữ nghiêm ngặt, dù một con ruồi cũng không bay vào được, y như trước kia Lôi Bôn chỉ huy nhóm Long Vệ bảo hộ an toàn Phụng Kính Dạ. Lúc này Phụng Sở Thiên đang trầm tư suy nghĩ, ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn thần sắc bình thần rõ ràng của

phượng Kính Dạ, từ xưa đến nay rất hiếm người chỉ thích mỹ nhân không cần giang sơn, quả thực Phượng Kính Dạ tình nguyện dùng binh quyền để đổi lại an toàn cho Lâu Hường Văn.

“Chính là như vậy, nên tình cảnh của ngươi sẽ càng gặp khó khăn hơn đó Sở Thiên, e sẽ có đại thần sẽ chuyển theo chiều gió, mà đầu hạ về phía Phượng Tiêu.” Điều Phượng Kính Dạ áy náy nhất là thái tử Phượng Sở Thiên, không có binh quyền, chẳng khác nào mất đi chỗ dựa vững chắc để chống đỡ.

“không sao, đó là bộ hạ của ngươi, hướng chỉ ấn soái của phụ hoàng vẫn chưa tìm thấy, nói không chừng mai sau ta có thể lấy được ấn soái của đại quân Hỏa Viêm, như vậy có thể ngang nhau với địa vị của Phượng Tiêu rồi. Hướng chi, ngươi chỉ giao mười vạn đại quân, không phải còn giữ lại cho ta mười vạn à.” Phượng Sở Thiên nở nụ cười sáng rõ, trong thần sắc rất vô tư, không có chút oán hận hay bất mãn nào.

“Quả thật hồng nhan họa thủy!” Tả Ngôn cảm thấy đau xót nhìn Phượng Kính Dạ chế nhạo, quả thực suy đoán của mình không sai, Kính Dạ muốn dùng mười vạn binh quyền đổi lấy an toàn cho Lâu Hường Văn thật sự đáng giá sao? Tả Ngôn chưa từng yêu ai nên không biết, bất quá thấy Phượng Kính Dạ không lộ chút luyến tiếc nào, trái lại còn cười rất vui, liền hiểu hẳn cảm thấy làm vậy rất đáng giá, dù sao cũng là bạn thâm giao, mặc dù trong lời nói Tả Ngôn luôn hàm ý chế giễu Phượng Kính Dạ, nhưng hẳn lại không hề ngăn cản.

Lâu Hường Văn đứng ở góc rẽ, vốn muốn kêu ba nam nhân trong phòng ra ăn cơm, do lỡ tai rất thính, liền nghe hết cuộc đối thoại của Phượng Sở Thiên và Phượng Kính Dạ, mười vạn đại quân kia đại biểu cho cái gì, trong lòng chưa xót khó chịu rất nhiều, nó như một loại tình cảm phức tạp không thể nói nên lời, vương gia tội gì để bản thân làm được tình hình như thế.

Chỉ vì một kẻ như mình mà mất đi binh quyền, mà vương gia còn gặp nguy hiểm, hơn nữa lại liên lụy đến Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn và một đám người có quan hệ thân thiết với vương gia, thật sự đáng giá sao?

Lâu Hường Văn lẳng lặng nhìn bầu trời trong đêm tối, ánh trăng sáng ngời mà thanh khiết, nhớ năm đó, nghĩa phụ vì muốn dùng sự phụ để Tây Lan lui binh, không tiếc thuê sát thủ Huyết Sát Lâu, tạo thành cục diện không thể cứu vãn, sự phụ luôn sống trong đau khổ còn nghĩa phụ lại người không người, quý không quý, nhưng vì sao bây giờ vương gia lại chấp nhận từ bỏ binh quyền, phải mà lúc trước nghĩa phụ cũng làm như thế, thì sẽ không có chuyện xảy ra như bây giờ, người trong Dục Vương Cốc sẽ không cần phải chết thảm đến thế.

Đột nhiên trong lòng rối loạn, với nỗ lực Phượng Kính Dạ, đây là lần đầu tiên Lâu Hường Văn cảm giác được mình dễ tiện như thế, cũng chỉ vì tính nhút nhát lại hay sợ sệt, nên mới khiến vương gia bị chèn ép đến mức này, thậm chí Phượng vương gia còn bỏ đi về tôn quý, giao binh quyền ra chỉ để đổi lấy sự bình an ỉnh.

Tuy Phượng Kính Dạ đã nói thẳng sẽ vì Lâu Hường Văn mà giao ra binh quyền, nhưng khi Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn rời khỏi Kỳ Lâm Điện vẫn mang nhiều tâm sự. Bọn họ đang có nhiều chuyện quan trọng cần an bày lại, bằng không nhất định sẽ bị Vương hoàng hậu cùng Tam hoàng tử đánh ngã.

Phượng kính Dạ quay đầu nhìn Lâu Hường Văn đứng ở dưới bóng đêm, mỉm cười đi tới vỗ vỗ đầu nàng, sau đó dịu dàng vò rối tóc của Lâu Hường Văn, nghiêng người tựa trên vách tường bên cạnh, thần sắc khoan thai hài lòng,” Bốn vương nhớ rõ trước đây đã hỏi về nguyện vọng Mộc Mộc, bây giờ, bốn vương gần thành nam nhân tam vô rồi đúng không, tới lúc đó Mộc Mộc cũng không thể ruồng bỏ đó.”

Lâu Hường Văn muốn nói cái gì, nhưng yết hầu như bị chặn lại khi thấy Phượng Kính Dạ lại bình tĩnh như thế, nếu không phải vừa rồi nghe lén, thì có lẽ hẳn sẽ không tính nói ra tất cả mọi chuyện, vậy mình có nên giấu kín ở trong lòng hay không.

“Ngốc!” Hạ thấp giọng nói, bỗng nhiên Lâu Hường Văn ôm lấy Phượng Kính Dạ, vì sao hẳn phải làm như vậy! Vì sao muốn hy sinh nhiều như vậy, đã biết dù là gì mình cũng sẽ không đồng ý mà?

“Mộc Mộc Ngốc.” Phượng Kính Dạ cười, trong ánh mắt chợt lóe lên chút bối rối, sau một hồi ôm lấy Lâu Hường Văn, thì mới mở miệng,”Bốn vương cần phải đi ra ngoài một lúc, nếu Mộc Mộc muốn ôm bốn vương thì đêm nay nhất định sẽ để nàng toại nguyện.”

Lâu Hưởng Văn không mở miệng, cứ nhìn theo bóng dáng Phượng Kính Dạ rời khỏi viện, theo sau là Lôi Bôn, sau đó cả hai biến mất dưới bóng đêm, thở dài một lúc, Lâu Hưởng Văn bắt đầu suy nghĩ xem nên giúp Phượng Kính Dạ như thế, dù ắt đi mười vạn binh mã, nhưng vẫn còn mười vạn không phải sao? Những binh mã này, nếu dùng chương trình huấn luyện thời hiện đại cho đại quân này, không phải sẽ trở thành mười vạn quân vô địch rồi hay sao?

Đã nhiều năm như vậy, khi sống ở thời hiện đại do hoàn thành công việc mà hi sinh, một kiếp đó kết thúc như vậy nên Lâu Hưởng Văn không còn nghĩ tới, có lẽ lúc ở Cầu Nại Hà quên uống canh Mạnh Bà, mở mắt ra trong dáng dấp trẻ sơ sinh, những kí ức ở kiếp trước vẫn không hề quên, một cô gái ở trong quân đội để leo lên vị trí trung tá, bản thân đã ra sức rất nhiều, đem sách chiến thuật cùng tác chiến thực tế kết hợp với nhau, bận rộn ba năm, thực hành ba năm, bản thân đã làm đảm nhận được chức trung tá.

Một kiếp đó sống quá mệt mỏi vất vả, đó là lý do cả đời Lâu Hưởng Văn chỉ nghĩ muốn tìm công việc đơn giản, nhưng bây giờ, có lẽ vẫn không tránh được chữ số mệnh, cho dù đó là vì việc chính nghĩa thì hai tay vẫn dính đầy máu tươi của mạng người, cuối cùng quá chán ghét, nên nàng mới chuyển qua làm văn thư, cả đời bắt đầu nghiên cứu chiến thuật cùng sách lược, có lẽ do Lâu Hưởng Văn không thích giết, nhưng bây giờ lại phải tiếp tục cuộc sống của kiếp trước.

Chính là cả đời ông nội là sĩ quan cấp cao, cha, anh trai, chú, bác trai đều ở quân khu, nên dù là con gái, vẫn phải đến quân khu chịu huấn luyện từ vị trí thấp đi lên, tất nhiên vẫn tạo tiếng tăm một đời, đó là chuyện bất đắc dĩ phải đi con đường đó, nhưng còn bây giờ. Lâu Hưởng Văn giương mắt nhìn theo phượng hướng Phượng Kính Dạ rời đi, dù sao đời này đã sống rất hưởng thụ, bản thân chưa từng làm gì cho vương gia, nghe đâu hiện quốc khố đã trống rỗng, việc thuế má đều do phụ thân của Vương hoàng hậu nắm giữ, theo như tình báo mấy năm nay của Sát Thủ Lâu, các cửa hàng kinh doanh của Mộc gia cũng kiếm không ít tiền, có thể giúp vương gia cùng thái tử điện hạ giải quyết tình thế khẩn cấp.

Sau khi Phượng Kính Dạ cùng Lôi Bôn rời khỏi Kỳ lân Điện, tiến thẳng đến Tê Ngô Cung của Vương hoàng hậu, ở bên ngoài chỉ còn lại Lôi Bôn, Vương hoàng hậu đều cho lui tất cả mọi người đi, lúc này mới nhìn về phía Phượng Kính Dạ, “không biết đêm khuya Kính Dạ đến tìm bản cung là vì việc gì?”

“Nương Nương, chúng tôi không cần phải nói vòng vo, mười vạn đại quân đổi lấy sự an toàn của Mộc Mộc.” Phượng Kính Dạ nâng chén trà lên nhấp một ngụm, sau đó nói rõ điều kiện của mình, liền thấy tay Vương hoàng hậu run lên, thiếu chút nữa chén trà rơi xuống đất, trên mặt Phượng Kính Dạ xẹt qua vẻ khinh thường, chắc bọn họ không nghĩ tới mình lại dám làm như vậy.

“Vương gia nói thật sao?” Tim Vương hoàng hậu đập thình thịch, thậm chí làm mất luôn dáng vẻ uy nghi, mười vạn đại quân mang ý nghĩa gì, Vương hoàng hậu liền hiểu, chẳng qua bà thật không ngờ Phượng Kính Dạ chỉ vì một nữ nhân dám đưa ra quyết định như vậy, Vương hoàng hậu cơ hồ cảm giác Phượng Kính Dạ hiện tại là do người khác cải trang, vì thứ tình cảm ngu ngốc mà từ bỏ quyền lợi, nam nhân như vậy sao có thể làm Phượng vương gia của vương triều Tổ Nguyên.

Năm đó tại biên quan, Phượng Kính Dạ chỉ mới mười sáu tuổi, với Thập Bộ Sát Nhất Nhân và Thiên Lý Bất Lưu Hành, uy danh liền lan xa, thống soái tam quân, khoác người phủ lớp áo giáp, bốn tháng sau, liền cỡi ngựa hồi kinh, theo phía sau là một đại đội kỵ binh, đi tới đâu bách tính reo mừng tới đó. Sau việc này liền có nhiều nam tử tình nguyện tòng quân, cũng chỉ bởi vì một người là Phượng Kính Dạ, nhưng hiện nay hẳn vì một tiện tì bỏ đi mười vạn đại quân, điều này khiến cho Vương hoàng hậu cứ tưởng mình đang nằm mơ.

“Bất quá còn có điều kiện.” Phượng Kính Dạ mở miệng lần nữa, cười, “Hoàng hậu nương nương không cần lo lắng, kỳ thật điều kiện này rất đơn giản, hãy để Minh Dung chịu tội trăm lap quyết!”

Lúc Phượng Kính Dạ nói dứt câu, trong mắt phát ra nụ cười chết chóc, Minh Dung dám cả gan lên hạ độc người bằng được, còn hại Mộc Mộc bị nhốt vào trong ngục tù, mối thù này, Phượng Kính Dạ không thể không báo, cho nên hẳn dùng mười vạn đại quân để đổi lấy Minh Dung phải chết.

Phượng Kính Dạ đưa ra yêu cầu Minh Dung phải chết, Vương hoàng hậu vẫn không dám đáp ứng, dù sao Minh thừa tướng đã ở trong triều nhiều năm, tay chân rất nhiều, nếu chỉ cần một mình Minh Dung, thì Vương hoàng hậu có rất nhiều biện pháp để ép Minh thừa tướng lựa chọn, chỉ cần có mười vạn đại quân

trong tay, thiên hạ này chắc chắn thuộc về Tam Hoàng tử, Minh thừa tướng chỉ có thể dùng Minh Dung để đổi lấy an toàn mạng người lớn nhỏ trong Minh Gia.

Cho nên không cần phải do dự nữa, Vương hoàng hậu cười khanh khách đồng ý yêu cầu của Phượng Kính Dạ, sau đó liền tiễn Phượng Kính Dạ ra khỏi Tê Ngô Cung, tiếp theo cho thân tín của mình trong hoàng cung truyền tin này đến phủ đệ Tam hoàng tử, đây là tin tức tốt nhất trong ngày hôm nay, chẳng khác nào rót được miếng thịt béo bở, thực không thể ngờ chỉ vì một Lâu Hưởng Văn mà đổi lấy mười vạn đại quân, xem ra Phượng Kính Dạ quả thật đã sập bẫy rồi!

Vài nhà vui mừng vài nhà sầu, Phượng Sở Thiên chưa từng oán trách quyết định này của Phượng Kính Dạ, nhưng hẳn cùng Tả Ngôn phải mất một đêm không ngủ, để sắp xếp lại nhiều chuyện, chờ đến ngày mai, thế cục sẽ biến động đến long trời lở đất.

Tam hoàng tử Phượng Tiêu cùng Lương Viên nhận được tin của Vương hoàng hậu liền cả đêm không ngủ, bắt đầu tưởng tượng sau này đăng cơ làm hoàng đế sẽ hưởng nhiều vinh hoa phú quý, không cần phải nhìn sắc diện của bất cứ kẻ nào.

Còn đám người Minh Gia cũng đang vui mừng mơ tưởng, chờ vào sáng ngày mai, lão hoàng đế Phượng Đạt hạ chỉ chém đầu Lâu Hưởng Văn, lấy lại được danh dự uy tín cho Minh Gia, cũng báo thù chuyện Phượng Kính Dạ hừ thê.

68. Chương 68: Minh Dung Chết

Do tối hôm qua suy nghĩ quá nhiều chuyện, nên đến lúc trời nhanh mới ngủ thiếp đi, không biết ngủ được một canh giờ không, mà cảm thấy ở bên giường có người đang đứng, Lâu Hưởng Văn mở to mắt, ánh mắt dán chặt vào dáng người cao ráo dung nhan như ngọc, cùng hơi thở ôn nhu.

“Vương gia?” Lâu Hưởng Văn mơ hồ hô lên một tiếng, chống cánh tay muốn đứng dậy, lại bị Phượng Kính Dạ dơ tay ngăn lại, “Ngủ thêm đi, còn rất sớm mà.” Phượng Kính Dạ cũng một đêm không ngủ, sau khi rời khỏi chỗ Vương hoàng hậu ở Tê Ngô cung, liền đi đến Ngự Thư Phòng tìm Phượng Sở Thiên, nên vừa mới trở về, do cơ thể vẫn còn suy yếu, lại bận rộn một đêm nên giọng Phượng Kính Dạ hơi khàn khàn, khi ấy Lâu Hưởng Văn xuống, cũng nằm xuống ở cạnh ngoài giường.

Lần đầu tiên không né tránh, Lâu Hưởng Văn dụi dụi mắt, nhìn Phượng Kính Dạ lộ ra vẻ mệt mỏi, ở vương phủ nhiều năm như vậy, mỗi lần nhìn thấy vương gia, đều là phong thần tuấn lãng, hôm nay là lần đầu thấy hắn mệt mỏi đến thế, tựa hồ trong một đêm ốm đi rất nhiều, giờ đây dáng vẻ tao nhã tôn quý đều bị mệt nhọc uể oải của cả đêm che phủ, ngoại trừ ánh mắt vẫn ôn nhu thâm tình như cũ.

“Mộc Mộc, nếu vì áy náy mới nói, thì người đang tổn thương bổn vương đó.” Thanh âm oai nghi đáng sợ, nghiêng người qua, một tay chống cằm, một tay nhẹ nhàng chạm khuôn mặt Lâu Hưởng Văn, trong mắt tràn đầy ôn nhu, khiến Lâu Hưởng Văn cảm giác vô cùng chua xót.

“Còn rất sớm, vương gia ngủ một chút đi.” Lâu Hưởng Văn hạ giọng, nếu là trước kia có lẽ nàng đã chạy trốn, nhưng bây giờ, vương gia lại dùng tình cảm đan thành một cái lưới lớn, nhốt chặt nàng bên trong, làm Lâu Hưởng Văn không biết làm gì, nói không thấy ray rức, không có tình cảm là không đúng, chỉ là phần tình cảm này chưa đủ sâu đến mức từ bỏ cuộc sống tự do của mình, nhưng bây giờ, mười vạn đại quân kia như đại đao sắc bén, chặt đứt đôi cánh bay lượn của Lâu Hưởng Văn.

Nghĩ đến chuyện này, Lâu Hưởng Văn không khỏi nhướn mày, trừng mắt nhìn Phượng Kính Dạ, nhỏ giọng oán trách, “Vương gia, ngài rõ ràng cố ý đúng không?” Cố ý làm mình không thể né tránh, thật đúng là con hồ ly giáo hoạt! Quá âm hiểm phúc hắc rồi.

“Chẳng lẽ cho tới bây giờ, người chỉ bị bắt buộc lưu lại, mà không phải cam tâm tình nguyện?” Ánh mắt Phượng Kính Dạ lộ ý cười, âm thanh rét lạnh vài phần, trong ánh mắt lúc này đang kiềm nén lửa giận, nếu như nàng không cam tâm tình nguyện lưu lại, mà chỉ vì một phần áy náy, làm sao hắn chịu nổi?

Lâu Hướng Vãn sừng sốt, không ngờ mới vừa ôn nhu chân thành, đột nhiên lại lạnh nhạt phần nộ đến thế, ánh mắt hàn lạnh, cau mày, vì tức giận càng làm cho ngũ quan thêm xinh đẹp, cả người bừng bừng lửa giận. (kaka, chị ấy mà nói k, anh dám giết chị ấy k hả, he he) . làm cho dữ vào cũng bị lép vế à .)

Há hốc mồm, Lâu Hướng Vãn vừa định mở miệng nói gì đó, đột nhiên bị Phướng Kính Dạ dùng sức, ôm chặt vào trong ngực, xương quai hàm ghì chặt lấy đỉnh đầu Lâu Hướng Vãn, lộ vài phần phần nộ, “Cho dù Mộc Mộc không tâm cam tình nguyện thì đã sao, bổn vương sẽ giữ lấy người mãi mãi, trừ phi bổn vương chết đi, người mới có tự do!” (ha ha.... Iu anh Dạ quá, iu quá, , hí hí...) Phần 2:

Nuốt nuốt nước miếng, Lâu Hướng Vãn phát hiện bản thân bị vũ lực trước mặt khuấy phục, gật đầu mạnh, mặc dù thấy Phướng Kính Dạ lộ ra nụ cười tà mị, nhưng thấy trong ánh mắt sao lộ ra vài phần thất vọng, làm cho Lâu Hướng Vãn muốn mắng ngay, bản thân đã đồng ý lưu lại, vương gia còn muốn thế nào.

“Thật sự đáng tiếc.” Giống như đọc được suy nghĩ trong đầu Lâu Hướng Vãn, Phướng Kính Dạ thở hơi dài, khuôn mặt tuấn tú suy sụp, ánh mắt liếc xéo nhìn Lâu Hướng Vãn ôm vào trong lồng ngực, Mộc Mộc quả thực thông minh cũng đầy đủ khôn khéo, trực giác lẫn trốn liền mách bảo bản thân mình gặp nguy hiểm.

“Vương gia!” Lâu Hướng Vãn then quá hóa giận hô một tiếng, tức giận trừng mắt nhìn hắn, “Ngài không cần ngủ sao?” Vương gia không ngủ, nhưng mình muốn ngủ, đoán chừng còn hơn nửa canh giờ thì trời đã sáng rồi.

Phướng Kính Dạ cười cười, một tay nhẹ nhàng vỗ sau lưng Lâu Hướng Vãn, từ từ nhắm hai mắt lại, làm cho người ta không nhìn thấy tâm tư hỗn loạn của hắn, Phướng Kính Dạ không buông tay để Mộc Mộc rời đi, mà nguyện ý dùng mười vạn đại quân đến đổi. Dù sao hắn cũng thuộc Phướng Thất hoàng tộc, trên người đang chảy huyết mạch hoàng thất, nên Phướng Kính Dạ không thể để Phướng Sở Thiên hãm sâu trong nguy hiểm, huống chi nếu Phướng Tiêu thật sự nắm quyền, đăng cơ làm hoàng đế, không cần nói Sở Thiên, còn có Tả Ngôn cùng các đại thần khác sẽ bị công kích, thậm chí mất mạng, còn mình cùng Mộc Mộc thật sự sẽ không có cuộc sống yên ổn.

Tổ chim bị phá, trứng có thể an toàn sao? Mộc Mộc rất giản dị, suy nghĩ quá đơn thuần, không biết lòng người hoàng thất sâu đến bao nhiêu, hiểm ác bao nhiêu, đợi đến ngày nào đó, Phướng Tiêu nắm quyền chắc chắn sẽ đoạt lấy thế lực của mình, Vương hoàng hậu cũng sẽ không bỏ qua cho Mộc Mộc, lúc đó địa vị ả là thái hậu cao quý, quyền thế ngập trời, mình cùng Sở Thiên không thể chống lại, vì để sau này có thể bảo vệ Mộc Mộc, Phướng Kính Dạ vẫn phải dùng chút thủ đoạn.

Nhưng nghĩ đến lần trước lừa gạt Lâu Hướng Vãn, vẻ mặt nàng đột nhiên giận dữ, làm cho sắc mặt bình tĩnh của Phướng Kính Dạ liền suy sụp, nổi bất an hiện rõ trên khuôn mặt tuấn mỹ, nếu Mộc Mộc biết mọi chuyện sẽ rất tức giận, nhưng mình lại không thể không làm, nên vẫn cứ giấu kín mọi chuyện là tốt nhất.

Trời vừa sáng, Minh thừa tướng liền đến sớm hơn bất kỳ cái đại thần khác, không biết còn tưởng hắn là vội vã đến thượng triều, nhưng người người đều biết, Minh thừa tướng làm quan trong triều nhiều năm, đây là lần đầu tiên hắn cùng nhi tử Minh Lam vội vàng vào hoàng cung, lập tức được thái giám Tê Ngô Cung dẫn đi gặp hoàng hậu.

Sau khi Minh thừa tướng cùng Minh Lam hành lễ xong, liền cười hướng về Vương hoàng hậu nói, “Hoàng hậu nương nương , bây giờ chỉ còn chờ hoàng thượng đích thân định tội Lâu Hướng Vãn, dù là Phướng Vương gia, cũng không dám kháng chỉ không tuân!”

Vương hoàng hậu cũng dậy khá sớm, sau khi ăn xong điểm tâm, lúc này ngồi nghiêm trang ở trên ghế, lắng lắng nghe Minh thừa tướng nói, sau đó khẽ gật đầu, nhưng ngữ điệu lại thay đổi, “Minh thừa tướng, không biết người đã nghĩ qua chưa, chỉ sợ giết chết Lâu Hướng Vãn, Kính Dạ sẽ không chịu để yên đâu.”

“Lâu Hướng Vãn hạ độc Hách Liên vương phi, theo luật phải chém đầu, cho dù Phướng vương gia có bao che cũng không thể vượt qua quốc pháp, bất quá hoàng hậu nương nương, thân cho rằng Tam hoàng tử điện hạ có đầy đủ tài đức, chính là người được chọn làm bậc đế vương.” Minh thừa tướng hiển nhiên biết sau khi giết Lâu Hướng Vãn sẽ không thể dựa vào Phướng Kính Dạ, mà khi hắn hừ nữ nhi của chính mình cũng chính là cắt đứt quan hệ với Minh Gia, thế chỉ bằng chọn tìm Minh Quân để nương tựa, mà hiện tại chỉ có Tam hoàng tử Phướng Tiêu mới đối kháng được Phướng Sở Thiên và Phướng Kính Dạ, lại có thêm mình hợp lực thì phần thắng lại càng lớn hơn.

“Nơi này có một vài quyền, Minh thừa tướng hãy xem qua đi.” Vương hoàng hậu ra hiệu Dao Quang đem một quyển sổ sách đưa đến trước mặt Minh thừa tướng, sau đó cười nhạt không nói, chỉ ngồi đợi phản ứng Minh thừa tướng.

Minh Gia quá mức huênh hoang khoác lác, tham lam vô độ, Minh thừa tướng đều biết rõ, lúc trước hắn cũng từng ra sức khống chế người Minh Gia, nhưng do bản thân làm quan lâu năm, dần dần, những kẻ đó lại càng tham nhiều hơn, cứ giấu trên lửa dưới, đến cuối cùng những chuyện rắc rối này cứ kết thành lưới lớn, làm Minh thừa tướng không thể thanh trừ chỉ có thể bỏ qua.

Vốn lo lắng chuyện Minh gia, Minh thừa tướng mới đem Minh Dung gả cho Phượng Kính Dạ, dù chỉ là một trắc phi, nhưng chỉ cần Minh Dung hạ sinh được trưởng tử, sau này mới có thể bảo vệ cho Minh Gia, không ngờ Phượng Kính Dạ lại vì Lâu Hường Vãn, một ả tiện tì mà hừ Minh Dung, việc này chẳng khác nào không cần thế lực của Minh thừa tướng, ắt hẳn sau này Phượng Sở Thiên nắm quyền, thì sẽ chém sạch người Minh Gia, vì thế Minh thừa tướng mới đi nương nhờ Tam hoàng tử Phượng Tiêu.

Nhưng lúc này, mới bắt đầu lật xem sổ sách bên trong, tay Minh thừa tướng run run, sắc mặt u ám, trong thanh âm mang theo lửa giận, “Hoàng hậu nương nương, đây là ý gì? Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu (*), bây giờ hoàng hậu muốn động vào Minh gia, e có sớm quá không!”

((*)Nguyên câu Hán văn: “Giảo thỏ tử, tẩu cẩu phanh; cao điểu tận, lương cung tàn; địch quốc phá, mưu thần vong”.

Nghĩa là: “Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ làm thịt; chim bay cao hết, cung tốt vát bỏ; nước địch phá xong mưu thần bị giết”)

Sổ sách này chính là chứng cứ hồi lộ của một vài người Minh Gia, tuy không rung chuyển hoàn toàn Minh Gia, nhưng cũng có thể hạ bệ thế lực Minh thừa tướng, lão không hiểu rốt cuộc Vương hoàng hậu muốn làm gì?

“Minh thừa tướng không cần tức giận, nếu như Tiêu nhi leo lên ngôi cao, dù muốn bao che thì chuyện Minh Gia ăn hồi lộ trái luật, cùng giết người bữa bãi mấy năm nay, e rằng các đại thần không bằng lòng, nhưng chỉ cần Minh Gia sau này cố thay đổi, bổn cung hứa sẽ bảo vệ Minh Gia bình an, Minh Lam cũng có thể thăng chức.” Nhấp một ngụm trà, Vương hoàng hậu thông thả cười, thái độ cực kỳ ôn hòa.

“Không biết hoàng hậu nương nương cần điều kiện gì?” Minh thừa tướng không phải kẻ ngốc, làm thừa tướng nhiều năm, dĩ nhiên cũng biết một chút thủ đoạn, đừng tưởng chỉ có thanh quan mới có quyền có thế, tuy thuộc hạ hắn tham lam những cũng có quyền thế, chỉ cần dùng trí thông minh cố hỗ trợ cho nhau, thì có thể làm các triều đại thay đổi. Đầu tiên Vương hoàng hậu tỏ vẻ tiểu nhân sau là quân tử, nhất định có mưu đồ, Minh thừa tướng lại phát hiện, dù Vương hoàng hậu đưa ra điều kiện gì, hắn cũng không thể từ chối.

Bởi vì nếu không đồng ý, chẳng những Minh Gia phải đối mặt với sự trả thù của Phượng Kính Dạ, còn bị Tam hoàng tử Phượng Tiêu công kích, bị thế lực hai bên cùng nhau xung kích, Minh gia chỉ có sa vào tử lộ.

“Dùng mạng Minh Dung đổi đường sống ọi người Minh gia.” Rốt cuộc Vương hoàng hậu nói ra câu trả lời, vì bị mười vạn đại quân hấp dẫn, đừng nói uy hiếp Minh Gia, làm theo y cũ, bỏ ra một số tiền lớn mời đám người sát thủ lâu ám sát Minh Tuyên thừa tướng, rồi sau đó bức tử Minh Dung.

Minh thừa tướng bỗng chốc đứng dậy, không kèm được cơn giận, cả Minh Lam cũng phần nộ trường mắt nhìn Vương hoàng hậu, giọng cực kỳ thịnh nộ, thậm chí quên mất tôn ti trật tự, “Hoàng hậu nương nương, đừng khinh người quá đáng!” Minh gia không phải là người để bọn họ tùy tiện chà đạp.

“Khinh người quá đáng? Minh Lam, người cho rằng người là ai mà dám nói chuyện thế với bổn cung Tê Ngô cung, người chỉ là một tên Lại Bộ Thị Lang nho nhỏ mà dám làm càn sao!” Vương hoàng hậu gầm lên một tiếng, đập bàn một cái, bởi vì tức giận, làm trâm phượng đu đưa, lộ vẻ giận oai nghi của bậc nhất cung.

“Đừng làm càn!” Minh thừa tướng ngăn Minh Lam đang nổi cơn thịnh nộ, mình chỉ là một thừa tướng, làm sao có thể áp chế Vương hoàng hậu chứ, Minh thừa tướng lại suy nghĩ thêm, có thể để Vương hoàng hậu ra mặt phản chiến, chắc Phượng Kính Dạ cũng hi sinh tương đối lớn, mà nó chỉ có thể là bình quân, nếu đứng

là bình quyền thì Tam hoàng tử Phượng Tiêu sẽ như hổ mọc thêm cánh, đoạt ngôi vị thái tử không phải là việc gì khó khăn cả.

Vương hoàng hậu không mở miệng, chỉ còn chờ Minh thừa tướng đưa ra quyết định, dù sao người Minh Gia cũng rất đông, mà Minh thừa tướng chỉ có một đứa con trai là Minh Lam, nếu dùng một mạng Minh Dung để đổi lấy an toàn và thăng quan, thì bất luận kẻ nào cũng sẽ đồng ý, suy cho cùng Phượng vương gia kia cũng chỉ là một tên si tình hiểm có trên đời, một kẻ chỉ thích sắc đẹp không cần giang sơn mà thôi.

Phượng vương phủ.

“Lâu Hưởng Văn, ngươi còn dám quay về! Đừng tưởng có vương gia che chở, ngươi có thể thoát khỏi tội!” Minh Dung làm sao cũng không nghĩ đến sẽ gặp Lâu Hưởng Văn ở Phượng vương phủ, trước đây phụ thân nói, vương gia bức ép hình bộ để đưa Lâu Hưởng Văn ra khỏi đại lao, theo như tính toán, Vương hoàng hậu và Phụ thân sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, mà dù vương gia có cố che chở cho ả cũng không thể, huống chi, mẫu hậu cũng sẽ không tha thứ Lâu Hưởng Văn đã hạ độc mình.

“Minh đại tiểu thư, Mộc Mộc đã xuất hiện tại nơi này, đương nhiên không phải kẻ hạ độc.” Mặt Hoa Thiên Thiên đã khỏi, không còn sưng lên, lúc đầu Hoa Thiên Thiên còn không rõ vì sao lại bị bắt vào trong đại lao Hình Bộ, sau đó được thả ra rồi trở lại Phượng vương phủ, mới hiểu biết rõ mọi chuyện.

“Hoa Thiên Thiên, đừng tưởng rằng ngươi được phong Huyền quận chúa nghĩ sẽ cao hơn ta một bậc, ngươi chẳng qua chỉ xuất thân là nha hoàn thôi!” Minh Dung kiêu ngạo cười lạnh, khinh thường nhìn Hoa Thiên Thiên, mình mới thật sự là tiểu thư khuê các, thiên kim thừa tướng, huống chi bây giờ Lâu Hưởng Văn lại còn là tù nhân,” Lâu Hưởng Văn, nếu như ngươi quỳ xuống đất, dập đầu cầu xin ta tha thứ, ta có thể nể tình cho ngươi chết được thống khoái, bằng không ở trong nhà giam, dưới sự tra tấn sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết!”

Lần đầu tiên Minh Dung cảm thấy vui sướng, giống như mình vẫn là trắc phi của Phượng Vương Phủ, kiêu ngạo và tôn quý, khinh thường nhìn Lâu Hưởng Văn, “Vương gia là của ta, chỉ có đại tiểu thư ta đây mới xứng ở bên cạnh vương gia, bất quá Lâu Hưởng Văn chỉ là ả tiện tì, đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ hành hạ đám người Đoàn Tử với Dịch Quân Hàn một chút, làm cho bọn họ sống không bằng chết, không biết đem ả Đoàn Tử ngu ngốc kia đến quân doanh làm quân kỹ sẽ như thế nào? Còn tên Dịch Quân Hàn kia trông bộ dáng cũng không tệ, chặt đứt tay chân, đưa đến tiểu quan quán, mà Tam công tử Mã gia không phải thích đoạn tុ sao? Hôn sự Mã Gia bị ngươi khuấy đục, có lẽ Mã Gia sẽ để Dịch Quân Hàn đến hầu hạ, nếu làm hài lòng có thể sẽ đem chuộc Dịch Quân Hàn ra để làm thành của riêng cho chính mình.”

Lâu Hưởng Văn trợn mắt há hốc mồm nhìn Minh Dung nói xằng nói bậy, rốt cuộc mình đã làm gì để người người oán ghét, khiến Minh Dung ác độc đến mức như vậy? (chị hỏi anh Dạ đi biết)

“Thấy chưa? Không nên cư xử quá nhân từ với một số người, đừng nên ban phát hảo tâm của người cho những kẻ thói nát!” Hoa Thiên Thiên nhìn cũng không nhìn Minh Dung đang phát điên, tức giận răn dạy Lâu Hưởng Văn, giọng điệu tuy không tốt nhưng trong lời nói đầy lo lắng, nhất định bây giờ Mộc Mộc cùng Vương gia đang dây dưa không rõ ràng, mà ở trong hoàng gia luôn người lừa ta gạt, cứ tranh đấu nhau mãi. Hoa Thiên Thiên nhìn biểu cảm nhu hòa của Lâu Hưởng Văn, Thiên Thiên thật sự lo lắng cho Mộc Mộc.

“Đều do Vương gia gây họa!” Lâu Hưởng Văn vô tội nhìn Hoa Thiên Thiên, sau đó mặt mày thở dài, lại vỗ vỗ bờ vai nàng, “Thiên Thiên, hiện tại ngươi đã thấy thê thiếp thành đàn nguy hiểm đến mức nào rồi đó? Về sau nếu ngươi thành thân, nhớ kỹ, nhất định phải chọn tướng công chỉ được phép có một mình ngươi thôi!”

Hôn nhân một chồng một vợ ở thời hiện đại còn chưa thể bảo đảm, nên đừng nói tới chế độ phong kiến vương triều, ở chỗ này, tam thê tứ thiếp là chuyện mọi người ca tụng, thậm chí nữ tử ghen tị sẽ bị hù dọa, Lâu Hưởng Văn không thể thay đổi bất luận kẻ nào, chỉ hi vọng Hoa Thiên Thiên sau này có thể nhất sinh nhất thế song nhân (*), đến bạch đầu giai lão.

Nhất sinh nhất thế song nhân (*) chỉ 1 đời 1 kiếp có 2 người.

Bên này Minh Dung điếu võ dương oai với Lâu Hưởng Văn, còn Minh thừa tướng mang theo Trương Minh Hải, cả Tam hoàng tử Phượng Tiêu, Phượng Sở Thiên cùng Phượng Kính Dạ đều tới đây, trên mặt Minh

Dung đúng là không che giấu được vẻ đắc ý, nhất là Trương Minh Hải còn dẫn theo hai nha sai của Hình Bộ, đắc ý khi thấy ả bị bắt đi ở trước mặt mình, cảm thấy như thế mới hả lòng hả dạ!

“Mộc Mộc, đừng nói ta là một thiên kim tiểu thư lại đi so đo với người, giờ phút này nếu người chịu quỳ xuống dập đầu nhận lỗi, lời ta nói vẫn còn hiệu lực, ta cam đoan người ở trong đại lao Hình Bộ sẽ được an toàn, không bị người khác giày vò cho đến khi bị trảm thủ, bằng không” Giọng cười vừa âm trầm lại còn cay độc, gần chết đến nơi mà không biết sợ, quả thật là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, dù vương gia có muốn che chở cho ả, thì với nhân chứng vật chứng đều có, nếu hoàng thượng hạ chiếu chỉ bắt Lâu Hưởng Văn, thì vương gia cũng không dám làm trái ý chỉ.

“Người đâu, đem bắt hung thủ giết Hách Liên vương phi bằng độc dược về quy án, tống vào ngục ở đại lao Hình Bộ!” Sắc mặt u ám, Trương Minh Hải mở miệng nói, hắn không biết vì sao sự tình lại đột nhiên biến hóa như vậy, nhưng đây là mệnh lệnh Minh Thừa tướng hạ xuống, thậm chí ở trong triều đình, còn thừa nhận mình không biết dạy nữ nhi, chỉ vì ghen tị mà nhần tâm làm ra chuyện như vậy, quỳ xuống thỉnh xin hoàng thượng nghiêm trị.

Cuối cùng lão hoàng đế Phượng Đạt phạt Minh thừa tướng nửa năm bổng lộc, ra lệnh cho người đi tróc nã Minh Dung quy án, sau đó thôi lui khỏi triều điện để luyện đan, thậm chí không cho phép ai vì chuyện nhỏ này mà quấy rầy hắn, còn xảy ra chuyện gì nữa, các đại thần cứ đến tìm thái tử Phượng Sở Thiên, Tam hoàng tử hay Phượng Vương gia mà thương lượng giải quyết.

“Dạ , đại nhân!” Hai nha sai nghe theo mệnh lệnh, một người cầm Mộc gia, một người cầm xiềng xích hướng về phía Lâu Hưởng Văn và Minh Dung.

Hoa Thiên Thiên lo lắng nắm lấy tay Lâu Hưởng Văn, ánh mắt nhìn Phượng Kính Dạ đang đứng cùng trong đám người, vương gia thật sự muốn để Mộc Mộc bị bắt đến đại lao Hình Bộ sao? Nếu Mộc Mộc đi vào nơi đó, cho dù sau khi được thả ra ngoài, cũng đã bị tra tấn đến nửa sống nửa chết.

Trên mặt Minh Dung không hề che dấu vẻ đắc ý, nhưng khi hai nha sai đột nhiên đeo vòng xích vào cánh tay của mình, Minh Dung sợ hãi ngẩng người nhìn nha sai trước mắt, sau đó kêu lên, “Các người làm gì hả? Lâu Hưởng Văn ở bên kia, các người đã bắt sai người rồi!”.

Nhưng hai tên nha sai cường tráng kia lại không nói lời nào, trực tiếp đeo gông xiềng lên trên người Minh Dung, tiếng xiềng xích va chạm vào nhau phát ra tiếng cộp cộp, làm cho Minh Dung kinh ngạc nhìn về phía Minh thừa tướng, nét mặt không thể tin ngậy ngò nhìn, “Phụ thân, người nói gì đi chứ, nói cho những tên nha sai này biết là đã bắt sai người rồi!”.

“Dung nhi, sao người có thể làm ra những chuyện hồ đồ như vậy hả!” Sắc mặt Minh thừa tướng tái nhợt, trong chốc lát giống như già đi rất nhiều tuổi, run rẩy đi về phía Minh Dung, bắt tay hành động, trong lòng bàn tay có một viên thuốc, sau khi nuốt vào lập tức sẽ trúng độc mà chết, nếu còn con đường khác, Minh Thừa tướng sẽ không để đi đến bước này, nhưng hắn không có cách nào, vì Minh Gia, chỉ có thể hy sinh nữ nhi của mình.

Nhưng ! Biểu cảm đau khổ của Minh thừa tướng liền chuyển sang vẻ nham hiểm độc ác, từng bước một đi tới Minh Dung, ánh mắt đầy thù hận nhìn chằm chằm vào Lâu Hưởng Văn, mối thù hôm nay, nhất định Minh Gia sẽ bắt ả tiện tì Lâu Hưởng Văn này thỉnh cầu chịu tội! Để cái chết của nữ nhi mình không phải oan uổng! Sau khi ả Lâu Hưởng Văn này chết rồi, sẽ xuống Âm Tào Địa Phủ tiếp tục làm nha hoàn cho Dung nhi của ta.

“Phụ thân? Vương gia?” Tay chân Minh Dung đều bị xiềng xích kẹp chặt, cả người ngậy ngốc nhìn Minh thừa tướng đi tới trước mặt, nàng vẫn không hiểu vì sao những tên nha sai này không bắt Lâu Hưởng Văn, ngược lại còn đi bắt mình. ^^ cảm ơn mọi người đã ủng hộ, hi hi

“Dung nhi “ Minh thừa tướng thở dài một hơi, trên mặt hiện ra nước mắt đau thương, sau đó ôm lấy Minh Dung, ung dung đem viên thuốc nhét vào trong miệng Minh Dung, cảm nhận được Minh Dung giãy giụa, cánh tay không ngừng dùng thêm chút sức , khẽ mở miệng ở bên tai nàng, “Dung nhi, nuốt vào.”

Minh Dung không nghi ngờ, nghe theo lời Minh thừa tướng, sau đó nuốt viên thuốc xuống, lúc này Minh Thừa tướng mới buông tay ra, nhìn về phía hai tên nha sai, gật đầu, “Đem Dung nhi mang đến Hình Bộ!”

“Phụ thân? Người đang nói bậy bạ gì đó hả!” Minh Dung không hiểu mở miệng, có hơi phát cáu, nhưng lại ần giấu cảm giác bất an, đột nhiên, Minh Dung cảm giác phần bụng đau thắt dữ dội, muốn mở miệng, nhưng do quá đau đớn ở bụng, miệng há to, cả người quỳ gối trên đất một cái rầm, xiềng xích ở hai tay không ngừng đập vào yết hầu, làm cho Minh Dung thống khổ vận vẹo, lăn lộn trên mặt đất, đôi mắt trừng lớn nhìn về phía Minh thừa tướng, đồ vừa rồi phụ thân ỉnh ăn chính là độc dược!

Nhưng kịch độc phát tác quá nhanh! Minh Dung không thể nói thành lời, bên trong thất khiếu(gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) chậm rãi chảy máu ra, chết không nhắm mắt nhìn chằm chằm Minh thừa tướng, sau đó cả người co giật mạnh ở trên đất, phát ra tiếng thét thê lương thảm thiết, trước khi chết, lại đem ánh mắt nhìn về phía Phượng Kính Dạ. Vương gia!.

Lâu Hưởng Văn bị Hoa Thiên Thiên dùng sức nắm chặt lấy tay, nên nàng không kịp đi qua, hơn nữa độc tính phát tác quá nhanh, cho dù Lâu Hưởng Văn muốn cứu Minh Dung thì cũng không kịp, huống chi Minh Dung không chết, chính là mình chết, thậm chí làm liên lụy vương gia chết cùng mình, còn có cả Thiên Thiên và đám kia, dù biết Minh Dung là kẻ địch, nhưng thật sự thấy nàng bị trúng độc và ngã chết trước mặt mình, Lâu Hưởng Văn vẫn cảm thấy loại bị thương không thể nói thành lời.

Nhưng ngoại trừ Lâu Hưởng Văn, trên mặt Tam hoàng tử Phượng Tiêu là vẻ mặt vui sướng, thậm chí nói là vui mừng khôn xiết, Phượng Sở Thiên cũng không mở miệng nói cái gì, đôi môi mỏng của Phượng Kính Dạ nhếch lên nụ cười lãnh tình, lúc này Minh thừa tướng cảm thấy có hơi đau xót, nhưng Minh Dung chỉ là một nữ nhi, một người đã bị Phượng Vương gia hừ. Ở trong kinh thành này, ai dám cười Phi tử bị Phượng Vương Phủ hừ, thì tương đương mạo phạm Phượng Kính Dạ.

Quảng quai một hồi, Minh Dung cũng chết đi, Lâu Hưởng Văn và Hoa Thiên Thiên cùng nhau xoay người rời đi, ở Vương triều Tổ Nguyên mạng người luôn xem như cỏ rác , nên chuyện này cũng rất bình thường, trong đầu liền có loại cảm giác chua xót.

“Mộc Mộc, ngươi phải biết rằng, nếu như hôm nay Minh Dung không chết, thì kẻ chết chính là ngươi!” Hoa Thiên Thiên đã làm bạn với Lâu Hưởng Văn nhiều năm, nên hiểu rõ tính cách Mộc Mộc luôn lương thiện ôn nhu, chỉ cần đừng quá phạm, đừng vượt quá giới hạn, thì bọn họ sẽ không để ý hay truy cứu chuyện gì, cũng sẽ không trả thù, nhưng đến hôm nay, tuy Hoa Thiên Thiên biết Minh Dung bị giết chết quá thê thảm, nhưng Minh Dung là địch nhân của Mộc Mộc, Minh Dung không chết, thì người chết sẽ là Mộc Mộc.

“Ta hiểu mà, Thiên Thiên.” Bởi vì quá hiểu rõ, cho nên Lâu Hưởng Văn vẫn luôn luôn trốn tránh Phượng Kính Dạ, không muốn dính dáng đến hoàng thất, giống như kiếp trước, nàng chỉ muốn làm một người bình thường, nhưng nàng lại sinh ra trong một gia đình quân doanh, xuất quân đánh nhau rồi bị bắt làm tù nhân, việc này nàng không hề mong muốn, nhưng giờ đây, phải dùng để kể sách này, nàng là một quân nhân, trên vai luôn gánh vác sứ mệnh của quân nhân, mãi cho đến chết mới hoàn toàn chấm dứt.

Khi được trọng sinh vẫn không tránh được, lúc sư phụ nhật đem mình về nuôi dưỡng ở Dược Vương Cốc, trong bốn năm, chính là thời khắc hạnh phúc nhất của nàng, có sư phụ, có nghĩa phụ, có mọi người của Dược Vương Cốc ở đây, mỗi ngày ngủ đến sáng, sau đó nhìn mọi người lao động, lúc ăn cơm thì thét to lên để cùng nhau về nhà.

Lúc trời đổ mưa, các phu nhân cùng nữ tử tập trung lại cùng một chỗ, cầm y phục may vá nói chuyện nhà, các nam nhân thì cùng nhau nói về mùa màng, ngẫu nhiên đánh cuộc nhau, bản thân mình thì lại rất thích theo sau sư phụ, đôi khi nhận biết thảo dược, đôi khi ngồi ở trên đùi sư phụ cùng sư phụ đọc sách, cuộc sống an nhàn, vô ưu vô lự (*).

(*) chính xác là vô ưu vô lo, ý nói không cần lo lắng và suy nghĩ quá nhiều, sống đến đâu cứ vui vẻ đến đó).

Nhưng cuộc sống như vậy cũng chỉ hơn bốn năm, sau đó Lâu Hưởng Văn muốn tìm hiểu về Huyết Sát Lâu nên tự ý rời đi, sau đó trở thành người của sát thủ lâu, bởi vì nàng cần dược liệu để chữa bệnh cho sư phụ, cần thêm tiền bạc thể lực, cần một nơi yên tĩnh để sư phụ dưỡng thương cả thể xác lẫn tinh thần.

Ngay lập tức các cửa hàng, hiệu buôn Mộc gia của Sát Thủ Lâu rải đầy khắp mọi nơi, Lâu Hưởng Văn vì muốn kiếm thêm lợi ích nên đã trà trộn vào trong vương phủ. Để khi chứng kiến Minh Dung bỏ mạng, Lâu Hưởng Văn lại hiểu rõ thêm một lần nữa, thế giới này thật sự tàn khốc.

Lâu Hưởng Văn trở lại Thu Phong Viện, Dịch Quân Hàn đang ngồi trong viện thấy Lâu Hưởng Văn, vốn sắc mặt không chút biểu cảm liền lộ vẻ lo lắng, “Đã xảy ra chuyện gì rồi hả?”.

“Không có việc gì, chỉ là trong lòng có hơi buồn.” Lâu Hưởng Văn gượng cười, nâng tay bắt mạch cho Dịch Quân Hàn, “Hồi phục rất nhanh, chỉ cần vài ngày nữa là có thể bức cổ trùng ra ngoài cơ thể, chờ sau khi khỏi hẳn, Quân Hàn, người hãy rời khỏi vương phủ đi.”

Dịch Quân Hàn ngẩn ra, lúc đầu hắn ôm quyết tâm phải chết, nhất là sau khi Được Vương Cốc trở thành đồng hoang tàn, càng không nghĩ bản thân mình có thể sống tiếp, mãi đến khi gặp được Lâu Hưởng Văn, giúp mình bức độc trùng ra ngoài. Sau đó Dịch Quân Hàn nghĩ tới chuyện quay về, nhưng hắn đã đồng ý tiểu thư, làm nô bộc cho nàng, nên có hơi do dự, chưa từng nghĩ Lâu Hưởng Văn lại chủ động mở miệng.

“Thân phận Quân Hàn không thích hợp ở tại chỗ này.” Lâu Hưởng Văn cười nhẹ, nay tình hình giao tranh giữa Tây Lan cùng Tổ Nguyên hết sức căng thẳng, Quân Hàn có thân phận đặc biệt, làm sao tiếp tục ở lại Tổ Nguyên vương triều, ở tại Phượng Vương phủ.

Dịch Quân Hàn hí mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, tiểu thư đã biết thân phận của mình? Điều này sao có thể, ngoại trừ chủ tử và ám vệ, mình chưa từng lộ diện ra ngoài, không đúng, lúc đó tiểu thư ở tại cửa đồ phòng, cho dù biết thân phận, mới dẫn mình đến Phượng Vương phủ, thế vậy thì thân phận của tiểu thư? Bất quá Lâu Hưởng Văn chưa từng nói rõ ra, cứ ngồi ở trên hành lang gấp khúc, lẳng lặng nhìn bầu trời xanh thẳm, Dịch Quân Hàn cũng không tự động mở miệng hỏi.

Một hồi sau.

“Quân Hàn, nếu như sau này, người cùng vương gia đối địch, nếu như Vương Gia gặp nguy hiểm, hãy nể mặt ta, bỏ qua cho Vương gia. Dĩ nhiên, ta và vương gia cũng sẽ làm như thế.” Mặc dù trong bọn họ, ai bị thương, Lâu Hưởng Văn cũng không muốn thấy.

“Dạ.” Dịch Quân Hàn đồng ý, cái mạng nhỏ của mình được tiểu thư cứu, nên phải làm như vậy.

“Quân Hàn, ngực người có vết thương, người từng tự sát à.” Lâu Hưởng Văn liếc Dịch Quân Hàn, miệng vết thương như vậy, chắc chắn là do tự sát.

“Dạ”. Bởi vì trúng cổ độc, cho nên Dịch Quân Hàn không suy nghĩ thêm liền chuẩn bị tự sát, tuyệt đối không muốn để mình thương tổn đến chủ tử.

“Quân Hàn, với tài cán của người sao phải trả đất vì những người khác, hy sinh nhiều như vậy, thậm chí là sinh mệnh của mình.” Nhưng bản thân mình cũng không thể, Lâu Hưởng Văn thở dài một hơi, cảm giác mình so với Phượng Kính Dạ, với Dịch Quân Hàn quả thực còn kém xa. Phần 6

Bao phủ Minh Gia là màn sương âm đạm, vì Minh Dung hạ độc Hách Liên vương phi, dù cho đã chết thì nàng cũng là một tội nhân, thi thể Minh Dung chỉ được đặt ở trong viện khi còn sống, nha hoàn và kẻ hầu trong viện đều mặc tang phục, nội viện yên tĩnh làm cho người ta cảm giác luồng âm khí nặng nề.

Một bóng dáng hắc ám xẹt qua tường, sau đó nhanh chóng hướng về đình viện của Minh Dung, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện bộ pháp người đến có hơi lộn xộn, hơi thở cũng không ổn định, cho nên ám vệ của Minh Gia sau khi nhìn thấy, một người vội vàng đuổi theo, một người cấp tốc bẩm báo cho Minh thừa tướng.

Vết máu trên mặt Minh Dung đã được lau sạch sẽ, dung nhan đã được sửa sang lại, y phục hoa lệ, lẳng lặng nằm ở trong quan tài, giống như đang ngủ, người tới đứng ở bên cạnh quan tài, một tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Minh Dung, run run, trong cổ họng phát ra âm thanh cực kỳ bi ai.

“Người đã đến rồi.” Kể bí ẩn liền rút tay lại ngay, Minh thừa tướng không còn dáng vẻ như khi xưa, nét mặt trở nên già cỗi, bước từng bước lại gần, giống y như phụ thân vì mất đi nữ nhi mà đau lòng, ” Dù Dung Nhi đã chết, nhưng gặp mặt được người thì nó có thể an tâm rồi”.

“Tại sao? Tại sao phải bức nàng hạ độc? Tại sao không che chở cho nàng, không phải Dung Nhi là nữ nhi của ngài sao?” Nam nhân xoay người lại, khế thét, đôi mắt đỏ thẫm lộ ra vẻ bi thương cùng phẫn nộ.

“Người cho rằng lão phu muốn nhìn đến nữ nhi mình bị hạ độc? Oan chết!” Minh thừa tướng cười chua xót, ánh mắt vô cùng đau xót, từng bước một đi đến bên cạnh quan tài, nhìn Minh Dung nằm ở bên trong, “Lão phu không có cách nào khác ! Phượng Kính Dạ thân là Vương gia, muốn bắt được chuôi cán của Minh

Gia rất dễ dàng, 68 tính mệnh của Minh Gia đều nằm trong tay Phượng Kính Dạ, một khi bọn chúng bị xét xử, kiều thê, trẻ con, song thân lớn tuổi, bao nhiêu người phải thống khổ, lão phu chỉ có thể bỏ một mình Dung Nhi, để bảo vệ trên dưới tính mạng của Minh Gia, huống chi đây cũng là quyết định của Dung Nhi, Phượng Kính Dạ hừ Dung Nhi, làm cho nàng biến thành trò cười ở Tổ Nguyên vương triều, cho dù Dung Nhi đã chết cũng chỉ có thể ở mộ địa Minh Gia, này là do khi còn sống Dung Nhi không được sủng ái, nên mới bị bọn họ bức đến con đường chết!”

Hắc y nhân nhắm chặt mắt lại, che giấu bi thương cùng tiếc nuối, còn nhớ rõ, năm đó, hắc chính là một đứa trẻ lang thang bị đám ăn xin đầu đường ức hiếp, ba ngày rồi không có gì ăn, lại bị sốt cao, trong cuộc ẩu đả dưới mưa, hắc bị đám ăn mày ở ngõ đoạt đi năm hào và nửa cái bánh bao, sau đó ngênh ngang bỏ đi, hắc cho rằng mình sẽ chết, nhưng lại gặp được Dung Nhi, nàng bụng dù ình, tìm đại phu đến, còn ình kim tảo (*) đeo ở trên người, còn tự mình đi mua đồ ăn đến nữa.

Edit vinhanh-Lequydon: Kim tảo (*) chính là cái khóa bằng vàng, thường khi đại thán của những tiểu thư, công tử nhà quyền quý, nhằm để chúc bình an.

Từ sau vụ được cứu, vết thương lành lại, hắc đã đem kim tảo đi đổi, tìm một trường tư vào học, lúc đó hắc được tám tuổi, mãi cho đến sau này đi vào quân doanh, rồi trở về tìm gặp Dung Nhi thì nàng cũng đã được gả, người ấy chính là Phượng Vương Gia hiện nay, cho dù hắc đã là một tham tướng, thì so với Phượng Vương Gia cao quý cùng quyền thế, Lâm Tín liền rút lui, sau đó hắc làm một cái kim tảo khác đưa về Minh Gia, nhưng không ngờ lại bị Dung Nhi nhìn thấy.

Hận bất tương phùng vị giá thì (*)! Lâm Tín lưu lại kinh thành nửa năm, cho đến hôm Minh Dung xuất giá, đứng ở trên trà lâu, nhìn kiệu cưới đỏ rực của Minh Gia, đưa đến Phượng vương phủ, Lâm Tín thúc ngực chạy như điên rời khỏi kinh thành tới biên ải, nhưng sau đó, có vài lần hắc đã quay trở lại, nhưng vào lúc này lại chính là sinh ly tử biệt.

Edit vinhanh-Lequydon: Hận bất tương phùng vị giá thì. Ý nói đi sai một nước ngàn năm ân hận.

“Người hạ độc không phải Dung Nhi.” Minh thừa tướng ngồi xuống, xoa xoa huyệt thái dương, lúc này mới không nhìn về phía Lâm Thư, chưa xót cười,” Hồ dữ không ăn thịt con, lão phu làm sao có thể để Dung Nhi đi làm chuyện như vậy, huống chi, lúc đó Phượng Kính Dạ còn ở trong phòng, nếu Dung Nhi hạ độc, Phượng Kính Dạ làm sao không phát hiện ra, người hạ độc hắc là Lâu Hưởng Văn, trước ở miếu Quan Âm đã bị tập kích một lần, Phượng Kính Dạ liền trách tội Dung Nhi, cho rằng do Minh Gia làm, nhưng lão phu vì sao phải tấn công Hách Liên vương phi, thậm chí xuất ra nhiều sát thủ bị chết như vậy lại không tiếc sao, có lẽ việc này là do Lâu Hưởng Văn làm ra, rốt cuộc ả có mục đích gì, hiện thời lão phu không hiểu được, chỉ là bây giờ Dung Nhi đã bị Lâu Hưởng Văn bức tử !”

Lâm Tín suy nghĩ nhìn Minh thừa tướng, Minh gia hành động như vậy, Lâm Tín cũng hiểu, nhưng lúc đó Phượng Vương gia cũng có mặt, Dung Nhi quả không thể hạ độc mà không bị phát hiện, lẽ nào Dung Nhi bị oan nên chết thảm! Nghĩ đến chuyện này, trong ánh mắt Lâm Tín hiện lên những tia lửa oán thù bùng bùng.

Minh thừa tướng thoáng nhìn qua ánh mắt căm phẫn, nhanh chóng hiện lên nụ cười gian kế thành công, nếu nói Vương hoàng hậu vì binh quyền ép buộc Minh gia, hại chết Dung Nhi, thì giờ Minh thừa tướng cũng không dám hoàn toàn tin tưởng đám người Vương hoàng hậu, cho nên hắc nhất định phải vì chính mình suy nghĩ kĩ, mà hiện nay, binh quyền biên quan không thể đoạt được, Minh thừa tướng nhắm mục tiêu tập trung trên người Bình Thượng Thư Tả ngôn, nếu như có thể để người của mình ngồi trên vị trí Bình Bộ Thượng Thư. Trong lục bộ (*), có Trương Minh Hải ở Lại Bộ, nếu lại có thêm một người ở Binh Bộ, bất kể là ai, cũng khó làm rung chuyển được Minh Gia!

Vinhanh- : Lục Bộ là đại diện chia bộ cấp các quan trong triều đình thời phong kiến xã hội, gồm lại bộ, hộ bộ, lễ bộ, binh bộ, hình bộ, công bộ.

“Phụ thân, ta muốn tìm ả tiện nhân Lâu Hưởng Văn báo thù uội muội!” Giọng Minh Lam phần nộ đầy oán thù ở ngoài cửa vang lên, cầm trong tay bội kiếm, “Cho dù dùng ám kế, ta cũng muốn cắt đầu tiện nhân Lâu Hưởng Văn để tể linh hồn uội muội!”

“Ồ đồ! Phượng Vương phủ là nơi để cho người có thể vào sao!” Minh thừa tướng lên tiếng khiển trách,

ngăn cản Minh Lam, thở dài, “Thù này ta nhất định sẽ báo cho Dung Nhi, nhưng phải trả thù thế nào, còn phải cân nhắc cẩn thận, Lâm tham tướng, người có thể rời đi trước, đây là việc riêng của Minh Gia, liên lụy đến người sẽ không tốt, nếu sớm biết Phượng Vương gia tuyệt tình thế này, chỉ biết tin vào ả tiện tì mà hại chết Dung Nhi, lúc đầu lão phu thật sự hy vọng sẽ gả Dung Nhi cho người, nói không chừng bây giờ đã là mẫu thân có con cái thành đàn, phu thê sống hòa thuận bên nhau.”

“Minh thừa tướng, chuyện này ta sẽ điều tra rõ ràng, nếu như thật sự do Lâu Hưởng Văn gây nên, ta nhất định sẽ vì đòi lại công đạo cho Dung Nhi.” Lâm Tín khẽ mở miệng, quay đầu lại liếc nhìn Minh Dung, sau đó nhanh rời khỏi gian phòng, phi thân xẹt qua tường, bóng dáng biến mất ở trong bóng tối.

“Phụ thân, người nói Lâm Tín sẽ giúp chúng ta sao? Dù sao hắn cũng là người của Tả Ngôn.” Minh Lam thấy Lâm Tín rời khỏi, vừa lộ ra oán hận cùng phẫn nộ, mặc dù đau lòng cho cái chết của Minh Dung, nhưng mà người đã chết, còn mình vẫn còn sống nên phải suy nghĩ cho kỹ, dĩ nhiên Minh Lam cũng sẽ báo thù rửa hận uội muội của mình.

“Yên tâm, vụ án này, nhân chứng vật chứng đều nhắm vào Lâu Hưởng Văn, Lâm Tín có đi thám thính cũng sẽ tin lời chúng ta, Tả Ngôn tín nhiệm Lâm Tín, cho nên đến lúc đó nếu Lâm Tín ra tay, thì thế nào Tả Ngôn cũng sẽ bị mắc câu.” Cuối cùng Minh thừa tướng nở nụ cười nham hiểm, giờ đây lão đã không còn tin tưởng hay nghe lời bất cứ ai, chỉ biết dựa vào bản thân, cho nên Minh thừa tướng muốn gom thật nhiều tiền cùng quyền lực, như vậy hắn mới có thể mở mày mở mặt, không bị bất luận kẻ nào kiểm chế.

69. Chương 69: Âm Mưu Trùng Trùng

Tại Phượng vương phủ.

Vào lúc giữa trưa.

Lâu Hưởng Văn đi vào trong phòng ngủ, tuy đã mở cửa sổ cho gió thổi vào, nhưng thỏa trong không khí vẫn ngửi được mùi đàn hương nhàn nhạt, làm cho tâm hồn người ta cảm thấy thoải mái thư thả, mà trong viện Hách Liên vương phi, ngoại trừ Hách Liên Vương phi cùng Lạc cô cô ra, còn có hai gã nô tài, hai nha hoàn và hai lão bà, thường ngày Hách Liên vương phi hay ăn chay niệm phật, nên mỗi lần đi ngang qua đều khiến Lâu Hưởng Văn cảm thấy yên tĩnh, hòa nhã.

“Vương phi, thân thể của người đã khỏi chưa?” Lâu Hưởng Văn đi tới ngồi ở bên giường, thấy lão vương phi đang chuyển động phật châu, bình thường người đã gầy gò, sau ở tại Miếu Quan Âm vì kinh hãi mà sinh thêm bệnh, nay còn bị trúng độc, tuy cuối cùng đã vượt qua nguy hiểm, nhưng người lại tiêu tụy gầy yếu rất nhiều, chỉ riêng đôi mắt kia không hề thay đổi, vẫn như ôn hòa, nhu tình như cũ, không một chút chỉ trích, khiến Lâu Hưởng Văn càng thêm tự trách bản thân.

Hôm đó, nếu như không phải mình sợ thêm phiền phức, mới đưa thuốc cho Minh Dung bưng, vương phi cũng sẽ không bị hạ độc, nhận thấy trên khuôn mặt Lâu Hưởng Văn lộ ra chút hổ thẹn, Hách Liên Vương phi cười nhạt, âm thanh tuy có hơi yếu ớt, nhưng lại làm lòng người cảm thấy ấm áp thân thiết, “Đứa ngốc này, đây vốn không liên quan tới người, thiện hữu thiện báo, ác giả ác báo (*), giờ chưa thấy báo, chẳng qua là chưa tới lúc mà thôi.”

Vinhanh- (*) làm ác sẽ gặp ác, làm thiện sẽ có điều lành đến giúp.

Hách Liên Vương Phi nói đến thiện báo, ánh mắt có chút phiêu lãng, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, trên khuôn mặt gầy gò mang theo vài phần làm người ta khó hiểu, làm Lâu Hưởng Văn nghi ngờ nhìn về phía Hách Liên Vương Phi, không hiểu nổi ẩn ý sâu xa trong lời nói của Hách Liên vương phi, bất quá nàng cũng không muốn suy nghĩ nhiều, Vương Phi hay lễ phật, nên có nói cái gì cũng sẽ liên tưởng đến nhân quả báo ứng tuần hòa của nhà Phật.

“Vương Phi đã đỡ nhiều, không cần lo lắng đầu Mộc Mộc.” Lạc Ngưng ở bên cạnh quan sát, nghe những lời Hách Liên Vương Phi nói, mỉm cười trấn an Lâu Hưởng Văn. Sau khi hài tử Mộc Mộc vào vương phủ, luôn

thích đến cái viện này, lúc trước Lạc Ngưng luôn suy nghĩ có rất nhiều hài tử rất hoạt bát, nhưng Mộc Mộc lại ngồi im lặng ở nơi này nửa ngày, trông rất thích thú.

Mỗi một lần Lâu Hưởng Văn đến Phật đường đều lẳng lặng ngửa đầu chăm chú nhìn Phật Tổ, trên khuôn mặt nhỏ thánh thiện lộ vẻ thành kính, làm cho Lạc Ngưng có cảm giác kỳ quái, trông hài tử này mới đúng là người có lòng hướng phật, dứt bỏ trần tục, ngược lại mình cùng Vương phi ở sau phật đường, dùng mọi thủ đoạn hèn hạ để ám hại người khác, có lẽ thiện ác rồi cũng sẽ báo, không lâu sau là đến phiên mình rồi.

“Nhưng Vương Phi vẫn còn yếu như thế.” Lâu Hưởng Văn nắm bàn tay lạnh lẽo gầy guộc của Hách Liên Vương Phi, nhưng lại không muốn làm mọi chuyện càng thêm rắc rối, nên mỉm cười, “Vương phi hãy nghỉ ngơi đi, ta đi làm vài món ăn chay mang qua đây cho người.”

“Ừm, đã lâu không ăn thức ăn do Mộc Mộc làm rồi, đừng làm quá kiệt sức, bằng không Kính Dạ sẽ đau lòng đó.” Hách Liên Vương Phi mỉm cười từ ái, khẽ gật đầu, lộ vẻ trêu chọc nài nỉ, làm khuôn mặt nhỏ của Lâu Hưởng Văn đỏ lên, khiến cho Hách Liên Vương Phi và Lạc Ngưng đều nở nụ cười, chỉ khi Lâu Hưởng Văn xoay người chuẩn bị hướng ra cửa, dường như phát hiện ra, cho dù là Hách Liên Vương phi hay Lạc Ngưng, khi họ mỉm cười đều lộ ra áy náy cùng vẻ nặng nề bất đắc dĩ. Bởi khi bắt đầu, bọn họ đã được định chính là kẻ địch.

“Chủ tử người hãy nghỉ ngơi đi, ta đi xuống nhà bếp phụ giúp Mộc Mộc.” Lạc Ngưng cảm thấy không đành lòng, trái lại Hách Liên Vương phi vẫn ngấm ngầm nuôi thù hận trong suốt hai mươi mấy năm qua, cuối cùng vẫn không khuyên được chỉ có thể viện cớ đi giúp Mộc Mộc mà rời đi, thù hận quá sâu, không chỉ tổn thương người khác, mà còn có cả chính mình.

Tuy lúc trước Lâu Hưởng Văn cũng có hay nấu ăn, nhưng đồ chay lại không phải sở trường của nàng, ở kiếp trước, cho dù nàng là nữ trung tá của quân đội, thì vẫn cần phải có cơ thể khỏe mạnh cường tráng, nên rất đa phần ăn thịt nhiều hơn ăn đồ chay. Sau này đến vương triều Tố Nguyên, sự phụ lại yêu thích đồ chay, nên Lâu Hưởng Văn mới đi theo học gần một năm với một vị đầu bếp nổi danh, lúc đó nàng chỉ mới chín tuổi.

Sau khi đến Phượng Vương Phủ, khi rảnh rỗi Lâu Hưởng Văn liền đến chỗ Hách Liên Vương phi, bởi nơi này khá thanh tịnh không có sự tranh đua ám hại nhau. Vả lại khi còn ở thời hiện đại, Mộc Mộc luôn được dạy dỗ theo kỷ luật quân đội, nên hầu như không có được tình cảm gia đình, khi đối mặt với cha mẹ cùng các trưởng bối đều phải luôn tôn kính, cho đến khi gặp được Hách Liên Vương Phi, Lâu Hưởng Văn mới cảm nhận được tình thương của bậc trưởng bối, ở trong lòng nàng, đã xem Hách Liên Vương Phi và Lạc Ngưng là mẫu thân, nên rất nấu đồ ăn chay để bồi bổ cho họ.

“Sao lại ngăn người? Có phải đang nghĩ đến Minh Dung?” Sau đó Lạc Ngưng bước vào trong nhà bếp, trông thấy Lâu Hưởng Văn đang đứng thất thần, trong đầu có hơi hồ thẹn, nhưng lại không nói gì, chỉ vỗ nhẹ Lâu Hưởng Văn, “Không nên suy nghĩ quá nhiều, đây không phải lỗi của người đầu Mộc Mộc.”

“Nếu lúc đó con tiến thẳng vào, không đưa thuốc cho Minh Dung, thì thân thể Vương phi sẽ không càng ngày càng yếu.” Lâu Hưởng Văn nhìn thấy thân thể lão Vương Phi do bệnh tình mà một ngày một yếu hơn.

Thân thể ngày càng suy yếu giống như một ngọn đèn hết dầu sắp tắt, Lâu Hưởng Văn cũng biết rõ chút ít nội tình. Lúc trước Hách Liên Vương phi ở Hách Liên quốc, đã từng có người yêu là thanh mai trúc mã, nam nhân ấy chính là Vĩ Ngạn tướng quân, nhưng vì quan hệ hai nước, Hách Liên Vương Phi phải lấy chồng ở vương triều Tố Nguyên để hòa thân, phu quân của nàng chính là Phượng Vương Gia.

Lúc trước Lâu Hưởng Văn cũng đã đề cập, bệnh của Hách Liên Vương Phi là do suy nghĩ quá nhiều, nhưng Lạc Ngưng chỉ nói là do Hách Liên Vương Phi nhớ quê hương, nhớ người yêu cũ, mới làm cho thân thể ngày càng suy yếu đây là tâm bệnh, dù có dùng thuốc hay kim châm cứu cũng không thể khỏe hơn, nên y thuật Lâu Hưởng Văn có giới cách mấy, cũng đành bó tay.

“Chuyện Vương Phi bị hạ độc, không phải lỗi của người, lúc đó do chúng ta bất cẩn, không nghĩ Minh Dung ác độc như vậy, Vương Phi mới uống thuốc xong thì độc bộc phát, may mắn có vương gia ở bên cạnh, ổn định tâm mạch cho vương phi, còn có Tư ngự y lập tức chạy đến chẩn bệnh cho Vương phi, nhưng rốt cuộc lại phải nhờ vương gia truyền độc len trên người mình, nên Vương phi mới bảo toàn mạng sống.” Lạc Ngưng cũng thở dài thật mạnh một tiếng, cầm rau cải lên lựa.

Bởi vì Lâu Hường Văn cúi đầu lắng lắng nghe, Lạc Ngưng không chú ý tới ánh mắt khiếp sợ của nàng ta, trong chốc lát Lâu Hường Văn liền khôi phục lại vẻ mặt bình thường, cùng Lạc Ngưng làm bốn món thức ăn chay, một bát canh đậu hũ.

“Đi thôi, đừng có suy nghĩ nữa.” Lạc Ngưng không yên lòng về Lâu Hường Văn, liền đem ba món ăn để trong hộp đựng thức ăn đi trước, tay trái cầm hộp đựng thức ăn có chứa loại dược mà Hách Liên vương muốn uống, chỉ cần đến khi mình chết đi thì mới trả hết tội lỗi này.

“Dạ.” Lâu Hường Văn cầm lấy hộp khác đặt canh vào, ở bên ngoài nhà bếp đã có sẵn tiểu nha hoàn chuẩn bị xong bát đũa và cơm.

Bởi vì thân thể Hách Liên Vương phi không khỏe, nên phải dùng điểm tâm trưa trong phòng ngủ, Lâu Hường Văn cùng Lạc Ngưng đi đến, từ xa đã nghe thấy giọng nói thánh thoát của Phượng Kính Dạ, “Mẫu hậu, người cần phải lo giữ gìn thân thể cho thật tốt nha.”

“Đừng chỉ nói ta, hãy nhìn lại mình đi, đã ốm đến mức này rồi, đừng tưởng mình còn trẻ mà quá lao tâm lao lực vì chuyện triều chính.” Hách Liên Vương Phi đau lòng, lộ vẻ triều mến của tình mẫu tử nhìn khuôn mặt suy yếu của Phượng Kính Dạ.

“Hiện tại thân thể của con không được khỏe, trong thời gian ở trong vương phủ tịnh dưỡng, con sẽ qua nói chuyện với mẫu thân nhiều hơn nha.” Phượng Kính Dạ nhếch môi cười, dường như không hề quan tâm đến cái chết của Minh Dung, chắc do Phượng Kính Dạ không yêu ả nên không hề để ý đến.

“Nói là cùng ta, e là muốn cùng với con nhóc Mộc Mộc thôi.” Hách Liên Vương Phi lắc đầu cười, ánh mắt trêu ghẹo nhìn về phía cửa Lạc Ngưng và Lâu Hường Văn đang đi đến.

Trong ánh mắt Phượng Kính Dạ lộ vẻ triều mến sủng nịnh nhìn Lâu Hường Văn, đứng dậy đi tới, cầm hộp đựng thức ăn trong tay nàng. Tiểu Mộc đầu không có trong Thu Phong viện, thì nhất định là ở chỗ mẫu hậu, nếu sau này mình cùng Mộc Mộc cùng sinh vài đứa nhỏ, cứ đem qua đây ấu hậu nuôi, nói không chừng bệnh của mẫu hậu sẽ khỏi bệnh.

Lâu Hường Văn liếc mắt nhìn từ cửa đến bên giường, tuy truy mệnh tán là kịch độc, nhưng độc này phát tác nhanh nhất cũng phải nửa nén hương, tính ra cũng gần 2 phút, nhưng từ lúc Minh Dung cầm lấy chén thuốc trong tay mình đem tới bên giường cho Vương Phi, cả khi vương Phi uống xong thuốc, mất nhiều nhất chỉ có một phút.

Nhưng Lạc cô cô nói, trong lúc Vương phi uống thuốc độc liền thổ huyết, việc đó chứng tỏ, truy mệnh tán đã được hạ trước ở trên người vương phi, thể thì chỉ có một khả năng, độc không phải bỏ vào trong chén thuốc, mà do vương phi đã ăn phải truy mệnh tán trước đó, trong nháy mắt Lâu hướng Văn cảm thấy đau lòng.

Ăn không nói, ngủ không ngáy. Chính là quy cách ăn uống tao nhã của hoàng tộc, Phượng Kính Dạ và Hách Liên Vương Phi nhìn thấy Lâu Hường Văn giữ im lặng, bọn họ đều nghĩ nàng còn ray rức vì cái chết của Minh Dung mà rầu rĩ.

Ăn cơm xong, Hách Liên Vương Phi muốn tụng kinh, Lâu Hường Văn liền cùng Phượng Kính Dạ rời đi, “Mộc Mộc, không cần như thế đâu!” Phượng Kính Dạ có chút hối hận, lúc đó, không nên để Minh Dung chết trước mặt Lâu Hường Văn, Mộc Mộc vốn có tâm Lương Thiện, nên trong lòng mới cảm thấy ray rức.

Nghe Phượng Kính Dạ nói, Lâu Hường Văn liền dừng bước, mà cúi đầu như trước, cho đến khi bị Phượng Kính Dạ ôm vào trong lồng ngực, nhưng thấy nàng không giãy giụa, điều này khiến Phượng Kính Dạ nhú mày, nếu không phải do nàng luôn lộ vẻ áy náy, không yên lòng, cam chịu thân mật thì hẳn thật sự rất vui.

“Vương gia, người nói cho ta biết tình cảnh lúc vương phi bị trúng độc như thế nào đi.” Lâu Hường Văn không xoay đầu lại, chỉ để lưng tựa vào người Phượng Kính Dạ, nếu thật sự chính vương phi uống thuốc độc, vậy vương gia định sẽ làm sao bây giờ? Đầu óc cảm thấy quay cuồng, không thể suy nghĩ thêm nữa.

“Mộc Mộc, phải chi bản tính ôn nhu thiện lương của người chỉ đặt vào một mình bốn vương thì tốt quá!” Phượng Kính Dạ bất đắc dĩ thở dài, kéo Lâu Hường Văn đi tới mái đình cách đó không xa, ngồi ở trên ghế dài, ôm Lâu hướng Văn vào trong lồng ngực, “Việc này không phải là lỗi của người, lúc đó bốn vương luôn ở bên cạnh mẫu hậu, vậy mà không hề phát hiện ra điều gì”

Lâu Hường Văn nghe xong, sau một lúc trầm mặc, liền xoay người, tiến lại gần nhìn Phượng Kính Dạ, ánh mắt tuần lãng, nửa cười nửa không cười đầy vẻ sùng nịnh tà mị.

Vương gia! Lâu Hường Văn giơ tay lên, nhẹ nhàng xoa xoa lông mày của Phượng Kính Dạ, động tác cực kỳ dịu dàng, giống như đang vuốt ve viên trân bảo yêu quý nhất trong đời nàng, hành động vô cùng thân mật này khiến Phượng Kính Dạ đột nhiên ngẩn ra, sau khi bình tĩnh trở lại, liền đắc ý mỉm cười.

Sau chuyện bị tập kích ở Miếu Quan Âm, Lâu Hường Văn đã cho Lăng Thanh đi thăm dò, tuy lúc đó có trên trăm tên sát thủ, kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ bị vương gia bắt sống, nhưng tất cả đều đã tự sát. Là một tử sĩ chân chính, trước khi hành động đều phải uống thuốc độc, dù hoàn thành nhiệm vụ hay không đều phải chết, làm Lâu Hường Văn hơi nghi ngờ, vì sao những tên sát thủ này nhắm vào mình, ra tay tàn nhẫn, dù Minh Gia có thù hận, cũng không cần vì một tiểu nha hoàn, mà trả cái giá quá lớn.

Đột nhiên giờ suy nghĩ lại, Lâu Hường Văn đã hiểu, đám sát thủ này do vương phi an bày sao? Khi đi Miếu Quan Âm, tuy Minh Dung và Trịnh Phu nhân đều biết, nhưng có đến hai cổng thành, ba con đường đi đến Miếu Quan Âm, sát thủ làm sao biết mình đi con đường nào, mang theo bao nhiêu người, mà an bày mai phục, đều này nói rõ lúc mình xuất hành đã bị tiết lộ tuyến đường đi rồi.

Vương gia vẫn cho rằng những sát thủ bị mình bắt sống, là do Minh Gia làm để ám hại mình, nhưng không ngờ những sát thủ kia đã uống thuốc độc trước, nên từ sau vụ ở Miếu Quan Âm, hai người đều đã trở mặt với nhau.

Minh Dung đã chết, Vương gia mất đi mười vạn đại quân, quan hệ với Minh Gia như nước với lửa, tất cả đều do vương phi tạo ra, chỉ muốn để triều đình thêm hỗn loạn thôi sao? Biên quan nguy hiểm, vương triều Tổ Nguyên phải trị thù trong giặc ngoài, Lâu Hường Văn kinh hãi nghĩ đến chuyện chiến tranh xảy ra, nhân dân khắp nơi đói khổ, da ngựa bọc thây thê thảm.

“Vương gia.” Lâu Hường Văn bỗng nhiên ôm chặt lấy Phượng Kính Dạ, cảm thấy trong lòng chua xót, nếu thật như vậy, lí do vương phi chọn độc truy mệnh tán, là vì muốn vương gia truyền chất độc vào cơ thể mình, làm thân thể càng thêm suy yếu, không thể mang binh xuất chinh, âm mưu hãm hại nhi tử của mình, Lâu Hường Văn không dám tưởng tượng nếu như Phượng Kính Dạ biết được sẽ ra sao?

“Mộc Mộc, người tự ngã vào lòng ta sao?” Phượng Kính Dạ trầm giọng nở nụ cười, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ sau lưng Lâu Hường Văn, hơi thở nóng rực phun ra ở trên đầu nàng,” Tiểu Mộc đầu, bốn vương tuy rất muốn đáp ứng người, nhưng vì thân thể bốn vương bị trọng thương chưa lành, chuyện quan hệ thân mật vẫn phải chờ thêm mấy ngày mới được.”

“Vương gia” Lâu Hường Văn xụ mặt thầm gọi một tiếng, tức giận nện một đấm ở trên lưng của Phượng Kính Dạ, rõ ràng bản thân đang phiền não, thế mà Vương gia còn có tâm tư trêu đùa.

“Mộc Mộc đang thẹn quá hóa giận sao? Nếu Mộc Mộc đã muốn, cho dù bốn vương phải Tinh Tấn Nhân Vong (*), cũng sẽ thỏa mãn cho Mộc Mộc.” Phượng Kính Dạ nở nụ cười ám muội, cánh tay thon dài bất ngờ trượt xuống eo nhỏ của Lâu Hường Văn, vuốt ve vài cái, đầy tình cảm.

Vinhanh-(*): Tinh tấn nhân vong, là kiệt sức mà chết). Ý anh Dạ muốn nói sẽ vì chuyện mây mưa với chị Văn mà chết cũng tội nghiệp).

Những lo lắng đều bị động tác của Phượng Kính Dạ làm bay đến chín tầng mây, Lâu Hường Văn tức giận trừng mắt nhìn Phượng Kính Dạ, giơ tay đẩy người ra, nghiêm túc nhìn hấn.

“Như vậy mới giống Tiểu Mộc đầu, không cần cau mày.” Phượng Kính Dạ cười tà mị, híp mắt, sao Mộc Mộc không để mình ôm lâu hơn thêm một hồi, cảm giác nhiều năm như vậy, chỉ dựa vào tay phải để giải quyết, đột nhiên được Mộc Mộc sả vào lòng mình, khiến Phượng Kính Dạ không nhịn được liền có phản ứng.

“Vương gia, người bớt chọc tức ta, ta sẽ không cau mày nữa!” Lâu Hường Văn hừ hừ hai tiếng, cảm thấy hơi thở Phượng Kính Dạ có hơi dồn dập, bỗng chốc nghi ngờ, ánh mắt không ngừng di dời xuống, sau đó thoáng nhìn giữa hai chân của hắn, thoáng thấy cảm bào nhô lên một chút.

Mặt Lâu Hường Văn đỏ ra, hơi nóng lên, nhưng không biết là do thời tiết hay do xấu hổ, giơ tay chỉ vào Phượng Kính Dạ, rốt cuộc mắt hết nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, vương gia quả là

cầm thú! Ban ngày ban mặt đã động dục! (=)) , ha ha..... đúng là bang trong bang cầm thú) , lưu manh sói))

“Mộc Mộc.” Phượng Kính Dạ ôm Lâu Hưởng Văn vào trong lồng ngực, buồn bã thở dài, “Người phải giúp, bốn vương đã cầm dục rất nhiều năm, không thể chịu được bị trêu chọc.”

“Vậy người còn không mau buông ta ra!” Lâu Hưởng Văn cúi gắt.

“Ấm chậm chỉ khát (*), bốn vương cam tâm tình nguyện.” Phượng Kính Dạ đắc ý ném ra câu trả lời, tuy rằng nói bản thân đang bị dày vò hành hạ, nhưng nếu có thể ôm được Mộc Mộc, Phượng Kính Dạ thấy rất xứng đáng.

Vinhanh- (*): Ấm chậm chỉ khát, dịch nguyên văn là uống rượu độ nhằm giải khát. Ý muốn nói chỉ cần giải quyết khó khăn trước mắt, không cần biết đến hậu quả mai sau.

Lâu Hưởng Văn giãy giụa không được, chỉ có thể để mặc cho Phượng Kính Dạ ôm mình, mắt to trừng mắt nhỏ, vương gia đã muốn tự ngược, dù mình muốn ngăn cũng ngăn không được rồi!

“Mộc Mộc, hay là nàng theo Bốn vương nhé?” Phượng Kính Dạ nháy nháy mắt, trong thanh âm mang theo ái muội, nhìn Lâu Hưởng Văn cười, dù tinh tấn nhân vong cũng bỏ mặc.

“Không!” Trả lời vô cùng dứt khoát, Lâu Hưởng Văn trốn trừng mắt, bắt quá ôm nhau giữa mùa hè quả thật rất nóng! Nhất là trên người vương gia nóng như lửa.

“Vậy dùng tay nhé?” Không cam lòng, Phượng Kính Dạ mở miệng lần nữa, trên khuôn mặt tuần tú đầy ai oán, hấn lại nhượng bộ thêm lần nữa.

“Vương gia, ngài có hai cánh tay, tự lực cánh sinh đi.” Lâu Hưởng Văn kinh hãi, liên tục trốn mắt lên, sao vương gia lại vô sỉ như thế? Ban ngày ban mặt lại nói những lời hoang dâm không hợp lễ giáo, thế còn đọc sách thánh hiền để làm gì cơ chứ.

Phượng Kính Dạ bỗng nhiên im lặng, sau đó chậm rãi ngồi thẳng người, đầu tựa sát vào Lâu Hưởng Văn, hơi thở hai người như muốn hòa vào nhau, mắt nhìn chăm chăm vào Lâu Hưởng Văn, mở miệng nói từng chữ từng chữ, “Mộc Mộc, bốn vương phát hiện nàng hiểu rõ những chuyện này lắm đó?”

Những lời này chỉ có nam nhân mới biết, Mộc Mộc chỉ là tiểu nha đầu mười lăm tuổi, luôn luôn ở trong vương phủ, khuôn mặt Phượng Kính Dạ đen lại, sẽ không phải do các lão bà hầu già nói, chẳng lẽ việc thị vệ cùng nha hoàn ở cùng nhau, bị Tiểu Mộc Đầu trông thấy rồi? (=)) , há há... chết vì cười với anh Dạ có đầu đen tối cực đỉnh này quá)).

“Vương gia, ta là đại phu, không những biết, còn thấy và cắt qua, vương gia muốn thử không?” Lúc trước còn cố che đậy cảm xúc nhưng giờ thì đã hoàn toàn biến mất, bàn tay bé nhỏ trắng nõn của Lâu Hưởng Văn giơ lên, phát ra tiếng răng rắc, làm cho nét mặt Phượng Kính Dạ cứng ngắc, sau đó lắc đầu, trước đây Tiểu Mộc Đầu còn ngu ngốc, giờ xem ra là sói đội lớp da dê, chẳng những móng vuốt sắc bén, miệng còn rất lợi hại.

Phía sau đình là hồ nước, hoa sen nở rộ, gió mát hiu hiu, bởi vì là giữa trưa, bốn phía không có nha hoàn hay gã nô tài nào, không gian tĩnh lặng, bên cạnh Lâu Hưởng Văn là nam nhân tuần mỹ như ngọc.

Thật lâu sau đó, Lâu Hưởng Văn mới mở miệng, ngữ điệu nhu hoà, khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt vô cùng kiên định, Lâu Hưởng Văn ở kiếp trước cũng có ánh mắt như thế, vẻ mặt của quân nhân mạnh mẽ dũng cảm, “Vương gia, ngài hãy nhớ kỹ, cho dù chuyện gì xảy ra, ngài vẫn còn có ta.”

Cho nên sau này có biết vương phi phản bội ngài, cũng không cần phải đau khổ, bản thân mình không dễ đặt lời hứa hẹn, nhưng một lời nói ra đáng giá ngàn vàng, nàng lấy danh dự của một người quân nhân, bảo vệ an toàn cho vương gia, ai biểu nam nhân ngốc này dám bỏ đi mười vạn đại quân binh quyền chỉ vì mình!

“Được.” Phượng Kính Dạ không hiểu vì sao Lâu Hưởng Văn đột nhiên nói như vậy, nhưng trong lòng hấn rất cao hứng, những năm gần đây, bất kể là ở trên chiến trường chinh chiến sát phạt, hay ở triều đình bày mưu lập kế, hấn luôn là chỗ dựa của mọi người, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lâu Hưởng Văn lộ vẻ mặt muốn bảo hộ ỉn, trong lòng Phượng Kính Dạ vừa cảm thấy ấm áp vừa hạnh phúc, Tiểu Mộc Đầu của

hắn thực sự đã thông suốt, thực ra chính tâm hồn của nàng đã là chỗ dựa của mình từ lâu, chỉ là bản thân Mộc Mộc không biết mà thôi.

Buổi chiều Phương Kính Dạ còn phải xử lý một vài chính sự, Lâu Hường Văn viện cớ muốn chuẩn bị dược liệu giải cổ cho Dịch Quân Hàn, liền đưa Dịch Quân Hàn ra ngoài, rời khỏi kinh thành đi về phía đông đến một cửa hiệu thuốc lâu năm.

“Cô nương, muốn mua thuốc sao? có phương thuốc chưa?” Gia nhân ở hiệu thuốc nhiệt tình nói, Lâu Hường Văn ra hiệu Dịch Quân Hàn chờ ở một bên, đem phương thuốc trong tay đưa tới, tên gia nhân thoáng nhìn thấy hai vị thuốc kỳ lạ, “Cô nương thỉnh chờ.”

Sau một lát, chủ quầy đi ra, “Cô Nương, đây là vị thuốc rất hiếm, thỉnh mời cô nương vào trong hậu đường nói rõ.”

Lâu Hường Văn đi theo sau chủ quầy, Dịch Quân Hàn ở lại bên ngoài, hai Long Vệ đang ẩn mình cũng không bám theo, trước đây Phương Kính Dạ biết Lâu Hường Văn không phải là người đơn giản, nên đã dặn dò hai gã Long vệ, nếu gặp nguy hiểm mới ra tay, những việc khác không cần để lộ, chỉ cần bẩm báo lại những gì Lâu Hường Văn nói và làm thôi.

“Lâu chủ, hôm nay có màn thầu và trái cây, muốn ăn một chút không?” Đẩy cửa ra, vang lên tiếng chế giễu, trông Lăng Thanh rất trẻ, thoát nhìn như một thiếu niên, mi vũ anh khí, không giống một sát thủ máu lạnh, trong lúc nói chuyện, cắn vào quả táo trong tay, rồi đi lại Lâu Hường Văn.

“Tiểu tử thôi.” Lâu Hường Văn dùng sức ở đầu ngón tay, quả táo bị Lăng Thanh cắn liền bị thanh dao găm cắt gọt đi, lúc này Lâu Hường Văn mới cắn một cái, vẻ mặt ngồi xuống nghiêm trọng, “Chuyện sát thủ ở Miếu Quan Âm, người đã điều tra đến đâu rồi?”

Những sát thủ đó tuy là tử sĩ không sợ chết, nhưng chỉ trong một đêm ngắn ngủi có thể tụ họp đến hơn trăm người, chắc luôn luôn sinh sống ở tại kinh thành dưới dạng thường dân bình thường, cho nên nét mặt không có vẻ hung ác, bất quá da mặt một số người có nét hồng hồng của bệnh sởi, đó là kết quả quanh năm mang theo mặt nạ da người để sống cùng với những người thường dân, sống cuộc sống giả dối, nên không tra ra được gì, Lâu Hường Văn để Lăng Thanh dựa theo chân dung của những cái đầu để tra ra danh tánh của bọn tử sĩ, hẳn bọn chúng đang ẩn náu ở một nơi bí mật. Cho nên dù không đeo mặt nạ da người, cũng không lo lắng bị người khác phát hiện ra thân phận.

“Đã phái người điều tra, trong kinh thành có hai mươi hộ gia đình, 15 hộ này là có người rời khỏi từ trong kinh thành, năm người ở bên ngoài thành, còn có nhiều người sống đơn độc, lấy danh nghĩa huynh đệ ở chung, tất cả đều viện cớ rời khỏi nhà vào hôm ấy, không ai có thể hoài nghi được. Trong 10 hộ ở kinh thành có hai người sống 1 mình, viện cớ phụng dưỡng ông bà rời khỏi, còn lại tám người có gia thế, đều viện cớ buôn bán hay thành thân để rời đi, còn lại bảy mươi người đều dùng danh tánh giả.”

Lăng Thanh cấp báo tình hình điều tra, thoáng nhìn qua Lâu Hường Văn, nhíu mày, “Lâu chủ, sao lại đột nhiên hỏi đến chuyện này?”

“Tra được mười lăm người này có quan hệ ở điểm nào?” Sắc mặt nghiêm nghị, Vương phi từ Hách Liên Quốc gả đến để hòa thân, ở trong kinh thành có một số mật thám và tử sĩ của Hách Liên quốc cũng không kỳ lạ, hơn nữa với thân phận vương phi, nhất định có đủ khả năng về tiền tài và quyền thế để nuôi dưỡng mấy trăm hay mấy ngàn tử sĩ này, trong suốt hai mươi mấy năm đến nay, không biết ở trong kinh thành này có bao nhiêu tử sĩ của vương phi.

“Phi Long Sơn Trang.” Lăng Thanh đặc ý lờm Lâu Hường Văn, để tra rõ việc này, hẳn đã dốc hết toàn lực, bất quá không uống công, cuối cùng để hắn tra ra được dấu vết, mười lăm người này tuy rằng quanh năm mang theo mặt nạ da người, nhưng dáng vóc cùng tướng mạo đặc trưng không thể che dấu được, nhất là gia thất của tử sĩ, Lăng Thanh thăm dò cẩn thận mười lăm người này, cuối cùng tra được Phi Long Sơn Trang.

Trên giang hồ Phi Long Sơn Trang được xem là có chút uy danh, tổ chức có niên đại gần năm mươi năm, đời đời đều làm bảo tiêu, danh tín tốt, mức phí cao, nếu hơn bảy mươi tử sĩ được nuôi dưỡng tại Phi Long Sơn Trang, thì quả là một điểm tốt.

“Lăng Thanh, tiếp tục điều tra căn cứ, xem Phi Long Sơn Trang thường liên lạc với thế lực nào ở trên giang hồ.” Lâu Hưởng Văn biết tử sĩ của Hách Liên vương phi không thể chỉ có hơn trăm người đã chết mất kia, chỉ cần tra được Phi Long Sơn Trang, ắt sẽ tra được thế lực khác.

“Ta đã tra xét nhưng không được, tuy Phi Long Sơn Trang có chút thần bí, bên trong có không ít cao thủ, làm ta không thể vào, bất quá Phi Long Sơn Trang hoàn toàn sống độc lập, không liên quan mật thiết với thế lực giang hồ nào.” Lăng Thanh thở dài một tiếng, đôi mắt xéch lên đầy vẻ nghi ngờ, “Lâu chủ, rất ít khi thấy ngươi nghiêm túc như thế.”

Phi Long Sơn Trang luôn sống cô lập, vậy các tử sĩ khác hẳn đang sống ở nơi nào đó không bị quản chế, nên dù có bại lộ, cũng không ảnh hưởng đến các nơi khác. Lâu Hưởng Văn thở dài một hơi, cắn một miếng táo, đầu có hơi nhức, nhưng vẫn cố mở miệng, “Vậy điều tra xem Hách Liên vương phi từng liên hệ và tiếp xúc với những người nào.”

“Chẳng lẽ Lâu Chủ đã bại lộ thân thế rồi hả?” Trong phút chốc, mặt Lăng Thanh lộ vẻ nghiêm túc. Lăng Thanh nhớ lại chuyện bị ám sát ở Miếu Quan Âm mà khiếp sợ, vì không muốn để ai hoài nghi, Lâu chủ đã tự phong tỏa huyết đạo, không còn nội lực, sau đó vì đột ngột bức phá huyết đạo làm mình bị trọng thương, Lăng Thanh vẫn luôn áy náy, có phải chuyện Lâu chủ ẩn náu tại Phượng Vương phủ bị bại lộ mới dẫn tới họa sát thân.

“Ngươi không cần quá lo, hãy mau chóng điều tra, tối nay ta sẽ đến Phi Long Sơn Trang một chuyến.” Thấy vẻ mặt Lăng Thanh lo lắng, Lâu Hưởng Văn nở nụ cười, vỗ vỗ đầu của hắn.

“Lâu chủ, người muốn ta nói bao nhiêu lần đây, ta lớn hơn người đến năm tuổi đó?” Từ khi gặp Lâu chủ, Lăng Thanh biết nàng luôn xem mình như đệ đệ.

Nhớ ngày đó Lâu chủ năm tuổi, mình mười tuổi, Lăng Thanh còn rất đơn thuần, tin rằng nữ hài tử Lâu Hưởng Văn có vóc người tương đối thấp kia là tỷ tỷ, mới nói dối mình là đệ đệ, hơn nữa trước đây Lâu Hưởng Văn thông minh khôn khéo không giống như một đứa trẻ, không chỉ chăm sóc Cố sư phụ, còn luôn chiếu cố ỳnh, nhưng một lần sảy chân ân hận nghìn đời, cho dù bây giờ Lăng Thanh kháng nghị rất nhiều lần, nhưng trong mắt Lâu Hưởng Văn, nàng vẫn là tỷ tỷ, mình luôn là đệ đệ, động một tí là bị nàng vỗ đầu.

Phần 4:

“Ban đêm, Phi Long Sơn Trang có rất nhiều cao thủ, để đảm bảo an toàn, có cần dẫn thêm người đi cùng không?” Lăng Thanh nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, hiện tại Lâu chủ đã không còn phong tỏa nội lực, cho nên Lăng Thanh cũng không cần lo lắng an toàn cho Lâu Hưởng Văn, bất quá Phi Long Sơn Trang vẫn là nơi rất nguy hiểm.

“Không cần, ta chỉ đi dò thám, sẽ không động thủ.” Lâu Hưởng Văn cười, nếu quả thật Phi Long Sơn Trang cùng vương phi có quan hệ với nhau, mình có nên nói toàn bộ cho vương gia biết không?

Sau khi tạm biệt Lăng Thanh, Lâu Hưởng Văn cầm lấy dược liệu giải cổ trùng cho Dịch Quân Hàn, tiếp theo liền rời khỏi hiệu thuốc, chờ đến khi trời tối mới đột nhập vào Phi Long Sơn Trang.

Trong đêm, Phượng Vương phủ trở nên vô cùng thanh tĩnh, những Long Vệ âm thầm bảo vệ Lâu Hưởng Văn vẫn túc trực thủ vệ tại Thu Phong Viện, Lâu Hưởng Văn thay đổi y phục dạ hành, cho dù động tác rất nhanh và nhẹ nhàng, nhưng không ngờ vẫn kinh động Dịch Quân Hàn, bất quá hắn vốn là nhất đẳng ám vệ, kinh động đến hắn cũng không phải chuyện lạ.

“Ta ra ngoài một chuyến, yên tâm, không sao đâu.” Lâu Hưởng Văn mỉm cười nói với Dịch Quân Hàn, quan sát bốn phía, cho dù mấy năm nay không sử dụng, thì khinh công của nàng vẫn rất lợi hại.

Dịch Quân Hàn lặng lẽ nhìn bốn phía, hắn luôn biết thị vệ Phượng Vương phủ luôn ngấm ngấm giám sát, thứ nhất là để bảo vệ tiểu thư, thứ hai là theo dõi mình, nếu như tiểu thư thật sự có thể rời khỏi không gây tiếng động đến hai vị cao thủ kia, vậy hắn không cần phải lo lắng đến an toàn của Lâu Hưởng Văn nữa.

Xác định Dịch Quân Hàn không bám theo, Lâu Hưởng Văn vận hành nội lực, mũi chân nâng lên, vút thẳng lên cạnh cành cây, trong bóng tối, mặc trang phục màu đen, dùng khăn che kín mặt, hơi thở ổn định, cả người hòa vào trong bóng đêm, đây là những kỹ năng được dạy, nhằm không để kẻ khác phát hiện trong quân doanh Thượng Nhất Thế.

Lâu Hưởng Văn thuận lợi trốn khỏi thị vệ ở Thu Phong Viện, sau khi ra khỏi vương phủ, bóng dáng lướt ra khỏi thành, tại trong rừng cây có buộc sẵn một con tuần mã, Lâu Hưởng Văn ngồi trên lưng ngựa, phi nhanh như tia chớp về hướng Phi Long Sơn Trang.

Tình hình biên ải rất ác liệt, hiện đại quân Tây Lan Vương triều đang tiến gần, nhưng lại không phát động chiến tranh, hình như đang chờ điều gì đó. Tại vương triều Tố Nguyên, bất kể Phượng Sở Thiên hay Phượng Tiêu cũng đều lo lắng, tình cảnh bây giờ giống y như mười năm về trước, không chỉ Tây Lan Vương Triều, mà cả Hách Liên Quốc cùng các tiểu quốc khác đang liên kết lại cùng nhau tấn công, khiến cho Tố Nguyên trở thành kẻ thù của ba nước.

Tam quân đang áp giải lương thảo, nhanh hướng về phía biên quan, mà thống lĩnh hiện đang áp giải 50 vạn quân lương kia chính là tham tướng Lâm Tín.

“Đừng hỏi, người hộ tống Lâm Tín đến Phượng Vương Phủ, nhờ Phượng Vương Gia mang binh tới đây!” Tả Ngôn ra lệnh ột người đang bị thương, nhưng so với Lâm Tín thì có vẻ nhẹ hơn, đưa tuần mã của mình cho bọn họ, giờ đã trễ không thể vào tiền cung, nên Tả Ngôn chỉ có thể nhờ Phượng Kính Dạ giúp đỡ.

Lâm Tín áp giải quân lương đến biên quan, Tả Ngôn cũng thấy yên tâm. Vả lại Lâm Tín còn chọn người của Phi Long Sơn Trang, để họ đến bảo tiêu, làm vậy nhằm che mắt kẻ khác. Đám người Lâm Tín chia làm ba nhóm, một nhóm bao gồm Lâm Tín cùng người Phi Long Sơn Trang áp giải quân lương, một nhóm khác đi đầu, để dọn dẹp những nguy hiểm, nhóm người phía sau là quân tiếp viện, nếu có chuyện gì xảy ra, ngay lập tức liền có chi viện.

Áp giải quân lương là chuyện cơ mật, ngay cả Tả Ngôn cũng không rõ, dấu sao càng ít người biết càng tốt, quân lương sẽ càng an toàn, nhưng vì Phượng Kính Dạ đột nhiên giao ra mười vạn đại quân, Tả Ngôn gần như gót chân cũng không chạm đất, khắp người mệt mỏi không chịu nổi, đêm khuya đột nhiên Lâm Tín đến đây chào từ biệt, Tả Ngôn cực kỳ nhanh trí cẩn thận suy ngẫm, đoán được bây giờ Lâm Tín đang áp giải quân lương.

Sau khi Lâm Tín đi rồi, lại sai người đến, muốn gặp Tả Ngôn ở ngoài thành, có chuyện quan trọng cần thương lượng, Tả Ngôn không hề nghi ngờ, chỉ nghĩ Lâm Tín áp giải quân lương gặp chuyện không ổn cần hỏi mình. Tả Ngôn không nói cho bất cứ ai biết, giữa đêm hôm đi đến nơi hẹn, kết quả cách Trường Đình chưa tới mười dặm, nghe thấy tiếng chém giết, hai gã tiêu sư của Phi Long Sơn Trang bị chém, còn Lâm Tín thiếu chút nữa bị giết.

Đột nhiên Phi Long Sơn Trang nổi loạn, hơn nữa còn kết hợp với đám người thân tín bên cạnh Lâm Tín, Lâm Tín không địch lại, chỉ có thể mang theo thuộc hạ phá vòng vây, dọc theo đường đi đám thuộc hạ bị giết chết vô số, may mắn gặp được Tả Ngôn, bằng không toàn quân đều bị diệt, “Đại nhân, ta đã phát tín hiệu, để đội quân Lưu Vọng mau chạy tới Phi Long Sơn Trang, thuộc hạ lập tức quay về thành tìm Phượng Vương gia”.

“Yên tâm đi đi, có ta ở đây, quân lương sẽ không xảy ra chuyện đâu!” Sau khi giao cho Tả Ngôn giao, lập tức để binh lính đi theo Lâm Tín trở về thành, còn mình cấp tốc chạy nhanh về phía Phi Long Sơn Trang, dọc đường đi nhìn thấy không ít tình trạng đánh nhau đẫm máu còn lưu lại.

Tả Ngôn vừa tới Phi Long Sơn Trang, liền thấy một đám người cưỡi ngựa đuổi đến, “Tả đại nhân, thuộc hạ nhận được tín hiệu của tướng quân, liền mang theo người đến.” Người đang nói chuyện với Tả Ngôn chính là Lưu Vọng, theo sau là 100 người.

Tả Ngôn rất nhanh bố trí, “Các người nhớ kỹ, hiện tại địch nhiều ta ít, cho nên không cần thiết liều mạng chém giết, cố gắng kéo dài thời gian, Lâm Tín đã trở về thành, chúng ta chỉ cần kéo dài thêm nửa canh giờ là được.”

Tả Ngôn hạ giọng ra lệnh, thấy trên người các binh sĩ nồng đậm sát khí, có lẽ vì thấy những huynh đệ kia bị chết oan, nên cả hốc mắt đều đỏ, Tả Ngôn cần phải dặn dò với bọn họ, “Giờ phút này không cần liều mạng, bảo vệ quân lương mới là chuyện quan trọng nhất, chỉ cần chờ Lâm Tín đến Phượng Vương phủ, nhờ Phượng vương gia mang binh đến yểm trợ, sẽ không cần sợ Phi Long Sơn Trang, đến lúc đó các người có thể báo thù cho các huynh đệ rồi!”

Tất cả mọi người đều gật đầu, không còn muốn liều mạng với đám người Phi Long Sơn Trang. Trong bóng tối, tiếng chém giết vang lên khắp trời đất, máu tươi bắn tung tóe, Phi Long Sơn Trang đều là cao thủ, Tả Ngôn phải dùng hết toàn lực, thảo nào toàn quân Lâm Tín đều bị cao thủ ở đây tiêu diệt, lại còn bị binh lính ở trong ngoài bất ngờ tập kích.

Lúc Lâu Hưởng Văn đuổi tới Phi Long Sơn Trang, từ xa đã nghe thấy tiếng đánh nhau, làm cho Lâu Hưởng Văn nghi ngờ, nhanh chóng vọt đến, thân hình ẩn vào trong bóng tối, bỗng nhiên, thoáng thấy bóng người quen thuộc, Lâu Hưởng Văn hơi sững sốt, Tả Ngôn cũng tra được Phi Long Sơn Trang? Chẳng lẽ vương gia biết vương phi có quan hệ với Phi Long Sơn Trang, đang còn kinh ngạc, đột nhiên Lâu Hưởng Văn thấy bên cạnh Tả Ngôn còn có một nam nhân, hẳn không phải kẻ địch, bởi hắn đang đưa lưng về vai chiến đấu, trong ánh mắt nồng đậm sát khí.

Có thể để đối phương ở sau lưng mình, chắc chắn là người được Tả Ngôn tín nhiệm, nên hắn mới ra sức giết địch, hoàn toàn không ngờ Lưu Vọng đột nhiên vung đao về phía mình, nói ra thì đã quá chậm, cần phải cứu người trước, Lâu Hưởng Văn chuyển động cổ tay, một mũi tên xuyên vào trong không trung nhắm ngay đầu gối trái của Tả Ngôn.

Đầu gối trái đau đớn kịch liệt, Tả Ngôn không thể chống đỡ nổi liền hạ thấp thân thể, tránh được nhát đao của Lưu Vọng, thân sắc Tả Ngôn kinh hãi, cấp tốc giơ tay trước mặt đỡ lấy nhát đao thứ hai của Lưu Vọng, lúc này Lâu Hưởng Văn đã phi thẳng đến, từ sau lưng, nguyên kiếm sắc bén phát ra ngân quang, do Lưu Vọng không hề phòng bị, liền bị cắt đứt vết hầu.

70. Chương 70: Một Khắc Nguy Hiểm

Ngay từ đầu chính là địch nhiều ta ít, cơ hồ trong cùng một lúc khi Lưu Vọng bị Lâu Hưởng Văn bắt ngờ cắt đứt vết hầu, nhận được tín hiệu, mấy chục người đang đánh nhau quyết liệt với người của Phi Long Sơn Trang đột nhiên thay đổi thái độ, đao hướng về những huynh đệ của mình, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, rất nhiều người không kịp phản ứng, đám lính phản bội cùng người Phi Long Sơn Trang hợp lại thành một đội.

Sắc mặt Tả Ngôn trở nên u ám lãnh khốc, ánh mắt trở nên mù mịt, âm khí khắp người toát ra làm người khác phải sởn tóc gáy, Tả Ngôn nhanh vung trường kiếm trong tay, xem ra không đội quân của Lâm Tín cũng có kẻ có ý phản bội, mà còn có đội quân do Lưu Vọng cầm đầu.

“Phá vòng vây thoát ra ngoài”, Lâu Hưởng Văn thay vì phải che giấu thân phận, do muốn cứu mạng Tả Ngôn, bất đắc dĩ đã thương đầu gối của hắn, giờ phút này, ngoại trừ bốn phía thì chỉ còn hai mươi mấy binh lính đang cố gắng chiến đấu, những người còn lại đều là người của Phi Long Sơn Trang, hơn ba mươi thủ hạ phản đồ của Lưu Vọng, lúc này cùng đám người Phi Long Sơn Trang liên kết thành một nhóm, những người còn lại cũng hợp lại với Tả Ngôn cùng triển khai hành động.

Có thể là vì bị Lưu Vọng phản bội, hơn hai mươi người còn lại phá vòng vây đến bên người Tả Ngôn, ánh mắt đỏ ngầu, hung hăng chém giết, trong khoảng thời gian ngắn, đám huynh đệ bị phản bội biến đau đớn thành sức mạnh, thế nhưng để cho trên trăm tên đánh với bọn hắn quả thật là quá sức.

“Biến thành đội hình tam giác Truy Hình Trận, phá vòng vây!” Lâu Hưởng Văn dùng nội lực, cấp tốc truyền lệnh, địch nhiều ta ít, lực lượng cách xa, giờ phút này, không dựa theo trận hình, thì hơn hai mươi người của Tả Ngôn sẽ bị tiêu diệt.

Đám quân ngũ áp giải quân lương đều là binh sĩ được huấn luyện, sau khi nghe Lâu Hưởng Văn nói, mọi người chỉ ngó ra một chút, theo động tác Tả Ngôn, hơn hai mươi người nhanh chóng thành hình một nhóm tám người của tam giác Truy Hình Trận, vừa có thể phá vòng vây, cũng có thể bảo trì sức chiến đấu.

“Đừng phá vòng vây, Kính Dạ sẽ nhanh dẫn người đến, cố gắng kiên trì, bảo vệ quân lương!” Tả Ngôn vô cùng kinh ngạc, làm sao Lâu Hưởng Văn có thể xuất hiện ở Phi Long Sơn Trang, nhưng giờ phút này, hẳn

cũng không thể nghỉ quá nhiều, vốn cho rằng Lâu Hưởng Văn là tiểu nha hoàn tay trái gà không chặt, nhưng nhìn thấy nàng động thủ, Tả Ngôn mới biết lúc trước không biết phán đoán nhìn xa trông rộng.

Bên trong cánh tay trái của Lâu Hưởng Văn phát ra 20 mũi tên tinh xảo, tay phải cầm nhuyễn kiếm màu bạc, kích thước bằng ngón tay út, giống như Ngân Xà, tia sáng xẹt qua, như làn gió xẹt qua yết hầu, Lâu Hưởng Văn đang đứng chỗ cao nhất tam giác Trùy Hình Trận, dưới chiêu kiếm sắc bén, mỗi kích đều nhắm thẳng yết hầu đối phương, y phục màu đen, một đôi mắt lạnh như băng, dường như trong mắt nàng chết chóc chẳng là gì cả.

Hơn hai mươi người thì đã chết hết sáu bảy người, tam giác Trùy hình đã rút nhỏ lại một ít, bất quá do Tả Ngôn muốn kéo dài thời gian bảo vệ quân lương, nên Lâu Hưởng Văn cũng chỉ có thể tiếp tục chiến đấu, một mặt đem cung nỏ trong tay đưa cho Tả Ngôn, sau đó chuyển đoản kiếm sang tay trái, rồi rút ra một cái vòng ở giữa cổ tay, biến thành ngân kiếm sắc bén, Lâu Hưởng Văn trực tiếp giữ chặt đoản kiếm chạy ào vào bên trong địch.

Dưới màn đêm, đã thấy bóng dáng màu đen mờ ảo của nàng, như một vị tử thần, nắm chặt thanh kiếm ra tay cực kỳ nhanh, trước sau làm cho người ta khó lòng phòng bị, ngày đó bị ám sát tại Miếu Quan Âm, đến đều là nhất đẳng tử sĩ của Phi Long Sơn Trang, chỉ còn lại những người võ công kém hơn một bậc, động tác Lâu Hưởng Văn quá nhanh, nhanh như ma quỷ không ai có thể ngăn cản.

Đoản kiếm cùng trường kiếm đánh trả không ai có thể giành được phần thắng, Lâu Hưởng Văn càng đánh càng biến hóa, ám sát ở từng góc độ chuẩn xác cực hiếm, lưỡi đao đến chỗ nào thì thi thể chồng chất ở đó, bởi vì có Lâu Hưởng Văn thoát hiểm, nên Tả Ngôn mới chiếm được thời gian thư thả.

Tính từ thời điểm đánh nhau, Tả Ngôn thoáng nhìn qua cách Lâu Hưởng Văn giết quân địch, thân thủ không giống như cô nương mười mấy tuổi, tựa như sát thủ lãnh huyết vô tình trên giang hồ, đột nhiên Tả Ngôn suy nghĩ nếu như Kính Dạ thấy, có còn dám nói nha hoàn lãnh khốc vô tình hơn sát thủ này là nữ nhân đơn thuần nữa không?

Không biết giết qua bao nhiêu người, cánh tay hầu như đều có chút mỏi nhừ, trên người ướt đẫm máu tươi quân địch, mà bên cạnh Tả Ngôn chỉ còn lại bảy tám người đang chống cự, cuối cùng, tiếng vó ngựa vang lên mạnh mẽ như mang đến hi vọng, mọi người phản chấn đứng lên, vẻ mặt mệt mỏi trên mặt lộ ra sung sướng, trong hốc mắt đỏ mang theo hy vọng, rốt cuộc viện binh đã đến.

Tả Ngôn bị trúng một kiếm ở cánh tay, bả vai bị chém một đao, đủ thấy xương, giờ phút này, cuối cùng Tả Ngôn cũng thở một hơi dài nhẹ nhõm, nếu Lâu Hưởng Văn thật sự xảy ra chuyện gì, e rằng Kính Dạ sẽ ăn tươi nuốt sống mình, thật tốt, cuối cùng Lâm Tín đã mang quân cứu viện đến.

Lâu Hưởng Văn cũng thở dài một hơi, bất quá khi nghĩ đến Phượng Kính Dạ tới đây, làm da đầu cứ ngứa ngáy một hồi, nếu không phải Tả Ngôn đang gặp nguy hiểm, tùy thời có thể bị diệt toàn quân, Lâu Hưởng Văn thực muốn đào tẩu.

Nhưng khi tiếng vó ngựa càng ngày càng đến gần, thậm chí có thể thấy bóng dáng mờ mờ ảo ảo, Lâu Hưởng Văn lại phát hiện đám người Phi Long Sơn Trang chẳng những không lộ vẻ sợ hãi, thậm chí còn lộ ra vui mừng, động tác trên tay thậm chí chậm lại không ít, quân cứu viện đến, kẻ bị giết không phải bọn họ, trái lại là bọn người Lâu Hưởng Văn.

Ánh mắt chợt rét lạnh, không ổn! Khi còn ở kiếp trước khi Lâu Hưởng Văn đã được rèn luyện trực giác nhạy cảm với nguy hiểm, bóng dáng nhanh chóng lướt tới chỗ Tả Ngôn, nhỏ giọng nói, "Không phải vương gia, là quân địch, đi mau!"

Lúc này nhất định không thể giữ lại quân lương, quan trọng nhất là giữ được tánh mạng, nghe tiếng vó ngựa chỉ ít có hơn trăm người, cho dù Lâu Hưởng Văn muốn dẫn Tả Ngôn trốn đi, cũng khá khó khăn, may mắn là ngựa của nàng vẫn còn ở trong rừng, hơn nữa địch viện còn chưa kéo tới, trước mắt để đám người Phi Long Sơn Trang cho rằng bọn người Lâu Hưởng Văn đã là cá nằm trên thớt, sức tấn công sẽ yếu đi rất nhiều, đây là thời cơ tốt nhất để phá vòng vây.

Tả Ngôn dần dần hơi thả lỏng người, vì quá mệt mỏi, nên không phát hiện chuyện không ổn, lúc này nghe được lời Lâu Hưởng Văn, sắc mặt u ám khiến người ta khiếp sợ, nồng đậm sát khí cùng phần nộ cực lớn, Lâm Tín!

“Đại nhân, đi mau, chúng ta sẽ yểm trợ cho người!” Bởi vì chỉ còn lại bảy tám người dựa vào nhau, tuy giọng Lâu Hướng Văn rất nhỏ, nhưng bọn họ vẫn nghe thấy, giờ phút này, toàn thân bọn họ đầy vết thương, nếu là quân cứu viện thì còn điều trị kịp thời, có thể cứu sống, nhưng nếu như là quân địch, chỉ có một con đường chết, chết oan không nói lại còn mang tội danh trên người, tâm huyết hảo hán, tình nguyện dùng mạng đánh cuộc, muốn cho Tả Ngôn cùng Lâu Hướng Văn rời khỏi, để chuyện tối nay được làm sáng tỏ.

“Đi!” Lâu Hướng Văn không chút do dự, một tay nắm lấy Tả Ngôn, vận dụng nội lực nhanh chóng hướng về phía đề ngựa, còn mấy binh sĩ kia liền đứng thành một đường thẳng, ngăn cản quân địch, giúp Lâu Hướng Văn và Tả Ngôn tranh thủ thời gian rời khỏi.

“Tả Ngôn bỏ trốn, mau đuổi theo!” Người Phi Long Sơn Trang hô lên, nhanh chóng dẫn theo ba mươi người cấp tốc chạy theo hướng Lâu Hướng Văn, do đánh nhau quá lâu, nội lực hao tổn không ít, Tả Ngôn đã quá yếu, nếu không có Lâu Hướng Văn dẫn đi, tựa hồ bước không nổi.

Lòng ngực có hơi phát đau, Lâu Hướng Văn cắn chặt răng, tăng tốc chạy nhanh về phía đề ngựa, một ngụm máu tươi không thể không chế nổi liền dâng lên yết hầu, nhưng vẫn bị nòng nuốt trở lại.

“Bỏ ta ra đi!” Tả Ngôn cảm thấy hơi thở Lâu Hướng Văn không ổn định, mà truy binh phía sau càng ngày càng đến gần, nếu như không mang theo mình, nhất định Lâu Hướng Văn có thể rời khỏi đây, nếu hắn ở lại còn có thể chống lại đám quân địch này được một lúc.

“Phía trước có ngựa, người ở lại chắc chắn sẽ mất mạng!” Thanh âm Lâu Hướng Văn đầy kiên định, tuy nòng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết những kẻ này chỉ muốn giết Tả Ngôn diệt khẩu, làm sao nòng có thể bỏ Tả Ngôn ở lại, bất kỳ một người bạn nào cũng không thể bỏ, đây chính là mệnh lệnh khi nòng còn ở trong quân doanh đã giáo huấn bộ hạ của mình.

Quân đội là nơi mọi người đoàn tâm hợp lực, tất cả binh sĩ chiến đấu đều là bộ đội đặc chủng cùng quân lính đặc công, được nòng chỉ huy cùng nhau hợp tác, sau khi Lâu Hướng Văn tìm hiểu chiến thuật chiến lược xong, liền đặc ra một khẩu hiệu cho quân đoàn Ngân Dực, không bỏ bất cứ đồng bạn nào, đây cũng chính là niềm tin và sự ngưỡng mộ của bọn họ.

Tả Ngôn lặng lẽ nhìn Lâu Hướng Văn, ánh mắt lộ vẻ xúc động, đến bây giờ cũng chưa từng có chút giao tình, vậy mà nòng lại kiên quyết muốn dẫn mình cùng rời khỏi, Tả Ngôn cơ hồ muốn cười một chút, trong lòng cực kỳ cao hứng, hắn thật sự đã cười, khuôn mặt liền dần ra, Kính Dạ dùng mười vạn đại quân để đổi lấy Lâu Hướng Văn quả thực cực kỳ đáng giá!

Cuối cùng nhảy lên lưng ngựa, tuần mã cảm giác được bốn phía nguy hiểm, phun ra phì phì, vung móng vuốt chạy như điên, đám truy binh phía sau phát ra tiếng huýt gió thật dài, quân địch lại tiếp tục đuổi theo Lâu Hướng Văn.

Lâu Hướng Văn ở phía trước điều khiển ngựa, Tả Ngôn ngồi ở phía sau lưng nòng, một tay ôm lấy eo Lâu Hướng Văn, bởi vì không còn sức lực, cho nên giờ phút này, Tả Ngôn chỉ có thể dựa vào sau lưng Lâu Hướng Văn nghỉ ngơi, để chút nữa lại tiếp tục quyết chiến sinh tử.

Tả Ngôn là người rất thiết thực, tuy hắn nham hiểm, nhưng cũng rất hiểu biết lý lẽ, bằng không hắn sẽ không ôm lấy một nữ tử, còn tựa người trên lưng của nòng, trong giờ phút này hắn hiểu cái gì quan trọng hơn, sĩ diện gì đó căn bản không đáng giá một đồng.

“Mộc Mộc, người hãy nghe cho kỹ, Lâm Tín là tướng quân chịu trách nhiệm áp giải quân lương, hắn chính là cấp dưới của ta, thân tín của ta, Lâm Tín phái người đưa mật hàm, muốn ta đi ra khỏi kinh thành, cách đó mười dặm có một tòa đình, đến đó gặp mặt để bàn bạc, thời điểm ta đến, Lâm Tín cùng thuộc hạ hắn đang bị người Phi Long Sơn Trang truy sát, bốn phía cũng đã chết không ít binh lính, những binh lính bị giết kia chính là những hảo hán của vương triều Tố Nguyên, Lâm Tín cùng thuộc hạ còn sống chính là kẻ phản bội, ta hắn đã mang tội danh cướp quân lương, đám truy binh phía sau nhất định muốn giết ta diệt khẩu, sau đó ngồn sạch quân lương, kẻ chết không thể đối chứng, tội danh của ta đã được định, hơn nữa lúc ta ra khỏi thành, binh lính trấn thành đã thấy, người hãy đem toàn bộ mọi chuyện nói cho Kính Dạ, để hắn điều tra rõ Lâm Tín là loại người nào, bị ai mua chuộc, nhất định phải tìm quân lương trở về.”

Tả Ngôn từ từ nói ra mọi chuyện, từ lúc bắt đầu đến khi bị đưa vào kết cuộc này, mấy ngày nay nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, bản thân hầu như không ngủ quá hai canh giờ, bây giờغمغم lại, không những vì

chuyện Kính Dạ giao ra mười vạn đại quân, dạo gần đây quá nhiều chuyện phát sinh làm hấn mệt mỏi, mất đi phán đoán, bị tâm phúc của mình là Lâm Tín ám hại, rơi vào cái bẫy của quân địch.

Tuần mã chạy như điên, gió thổi vào người, làm tan đi mùi máu tanh trên người, Tả Ngôn cẩn thận hồi tưởng lại chuyện đã trải qua, sau khi đến chỗ rừng cây, vì tin lời nói Lâm Tín, vội vàng cùng Lưu Vọng đến đoạt lại quân lương, đánh nhau với người Phi Long Sơn Trang, quả thực nham hiểm, dám truy binh đuổi theo để giết mình diệt khẩu, chết không đối chứng, có Lâm Tín, bộ hạ của hấn, người Phi Long Sơn Trang làm chứng, muốn rửa sạch tội danh cướp quân lương thực sự rất khó khăn.

Đám truy binh phía sau sắp đuổi tới, Lâu Hưởng Văn cũng không muốn tiếp tục chạy, khi tuần mã dừng lại thì đám người kia nhanh chóng bao vây lấy Lâu Hưởng Văn và Tả Ngôn, mà kẻ bao vây chính là Hộ Bộ Thị Lang Minh Lam, mang theo đội cấm vệ quân của Mã Gia.

“Tả Ngôn, người dám to gan cướp đoạt quân lương, phản bội triều đình, đáng bị tội gì!” Minh Lam lớn quát mắng Tả Ngôn, ngồi trên lưng ngựa, dáng người uy phong lẫm liệt, roi ngựa trong tay trực tiếp chỉ vào Tả Ngôn, do Lâu Hưởng Văn mặc y phục màu đen, nên hấn thật không biết nàng là ai, chỉ nghĩ là đồng đảng của Tả Ngôn.

“Minh Thị Lang, mắt ngươi thấy ta cướp quân lương khi nào, rõ ràng người Phi Long Sơn Trang hợp tác với Lưu Vọng cướp quân lương, bản quan người ít thể cố, cố ra sức kháng địch, lại cho là cướp quân lương!” Tả Ngôn vì bản thân biện giải, nhíu mày, ánh mắt mang theo sắc vẻ âm lãnh, “Minh Thị Lang, vu oan cho quan viên triều đình chính là tội lớn đó!”

“Hừ, ăn nói bừa bãi, đổi trắng thay đen, rõ ràng ngươi cấu kết với đám phản đồ, lợi dụng lòng tin của Lâm tham tướng cùng đám người Lưu Vọng, đột nhiên đánh lén, muốn cướp đoạt quân lương, cuối cùng bị người Phi Long Sơn Trang phát hiện, mới phá hủy được âm mưu của ngươi!” Minh Lam lên tiếng nở nụ cười, Minh Dung bị ép chết, mối thù này Minh Gia sẽ không quên, hơn nữa Tả Ngôn vừa chết, chức Binh Thượng Thư sẽ dễ dàng thuộc vào hấn, cho dù Phượng Kính Dạ hay Phượng Sở Thiên, Vương hoàng hậu, Tam hoàng tử, cũng không dám vênh váo sai khiến hoặc chèn ép Minh Gia.

Lâu Hưởng Văn bắt động nhanh chóng nuốt hai viên thuốc, cũng đưa hai viên vào tay Tả Ngôn, Mã thống Lĩnh ở bên cạnh Minh Lam nhìn Tả Ngôn cùng Lâu Hưởng văn, nhanh chóng mở miệng, “Minh đại nhân, bọn họ đang muốn kéo dài thời gian, để khôi phục lại thể lực.”

Do sinh ra trong Minh Gia, Minh Lam luôn sống trong sung sướng, còn Mã Thống Lĩnh để leo lên vị trí cấm vệ quân ở trong kinh thành, tâm cơ sẽ nham hiểm hơn, cho nên nhìn ra được Tả Ngôn đang muốn kéo dài thời gian. Sau khi Mã Gia cùng Phượng Vương Phủ trở mặt, liền muốn nương nhờ vào Tam hoàng tử, nhưng vẫn hơi chần chừ, cho đến khi nghe Phượng Kính Dạ mất đi binh quyền, Mã gia lập tức sát nhập, phải ra tay với Tả Ngôn, thân tín của Phượng Kính Dạ trước.

“Cách cổng thành không xa, hãy cố kiên trì.” Lâu Hưởng Văn lần nữa rút vòng tay ra, sau đó ẩn xuống công tắc, ngân kiếm từ trong cái vòng bật ra, vòng tay vừa vặn trở thành tay cầm, bóng dáng Lâu Hưởng Văn nhẹ nhàng vút quá lưng ngựa, đứng thẳng như một cây trường thương, trong ánh mắt trong trẻo dần dần sắc bén lạnh lùng khiến phải rùng mình, làm quân địch bốn phía không dám động thủ, đứng trước mặt chính là một vị cao thủ!

“Người phá vòng vây, ta yểm trợ phía sau!” Lâu Hưởng Văn mở miệng, bóng dáng khẽ di chuyển, kiếm quang xẹt qua, người còn chưa kịp phản ứng, đã thấy yết hầu nóng lên, tay vừa sờ, máu tươi từ miệng vết thương ào ạt chảy ra ngoài, phát ra tiếng âm âm, ngã trên mặt đất, rồi chết đi.

Tiếng kêu la lại vang lên, khắp người Lâu Hưởng Văn đều là sát khí, chân khí không ngừng lưu chuyển trong người, trường kiếm đến chỗ nào, liền phát ra ngân quang lấp lánh như một vách tường, ngăn chặn công kích của quân địch, khiến Tả Ngôn càng có nhiều thời gian hơn.

Trong bóng đêm, bốn phía phát ra ánh sáng từ ngọn đuốc, Tả Ngôn quay đầu nhìn qua, thấy y phục màu đen trên người Lâu Hưởng Văn có vài vết rách, máu tươi đầm đìa, không nhìn thấy được biểu cảm dưới khăn che kín khuôn mặt, nhưng vầng trán kia lại toát ra mồ hôi, ở trong bóng đêm đôi mắt phát ra ánh sáng rạng ngời chói bóng.

Đột nhiên Tả Ngôn có ý chí muốn sống, hắn không thể chết mang tội danh cướp quân lương, không để nữ tử anh dũng này chết oan vì giết địch!

“Tiểu nha đầu, ngươi cần phải sống!” Tả Ngôn gầm nhẹ một tiếng, khua trường kiếm trong tay phá vòng vây, hướng về phía cổng thành chạy như điên, Lâu Hưởng Văn nghe được thanh âm của bóng dáng phía sau lưng, bỗng nhiên nở nụ cười, trong đêm tối ánh mắt chợt lóe sáng, ngân kiếm trong tay càng phát ra tia sáng chói mắt, kiếm ảnh gào thét, chặn lại tất cả quân địch truy đuổi Tả Ngôn.

“Đuổi theo!” Minh Lam mặc kệ Lâu Hưởng Văn, Tả Ngôn mới là quan trọng nhất, chỉ cần hắn chết, sẽ không có người đối chứng, tội danh cướp đoạt quân lương xem như thành công! Cho nên lập tức dẫn theo một đám người nhanh chóng đuổi theo, Lâu Hưởng Văn bị hơn bốn mươi kẻ địch giữ lại.

Trời dần dần bừng sáng, một bóng dáng màu đen lại đuổi tới chém giết, kiếm pháp biến hóa kỳ người mang theo sát khí dày đặc, trong phút chốc đã giải quyết được sáu bảy kẻ địch.

“Lâu chủ! Cái này mà gọi là không sao ư! Cố gắng bình an trở về!” Lăng Thanh gầm nhẹ, đỡ cả người Lâu Hưởng Văn bị thương tổn, mà suy yếu, bên trong mắt phượng xinh đẹp sát khí tăng lên, ngân châm đầy kịch độc bắn ra ngoài, sau đó lấy ra một thứ mới được Lâu Hưởng Văn chế tạo.

Dùng bom khói độc ném vào bên trong quân địch, sau đó kéo lấy thắt lưng Lâu Hưởng Văn nhanh chóng rời đi vào trong đêm tối.

_____ [đường ngăn cách] _____

Tướng quân Hồng Chí Hoa chính là tâm phúc của Phượng Kính Dạ, một khi đã nhận chủ, sẽ tận tâm trung thành, nên Phượng Kính Dạ mới an tâm giao vị trí thành môn phía Đông cho hắn, nên Tả Ngôn mới thuận lợi ra khỏi kinh thành trong đêm khuya, nhưng không quá một canh giờ, Minh Lam mang theo Mã thống Lĩnh cùng cấm vệ quân kinh thành cầm lệnh bài ra khỏi thành, Hồng Chí Hoa cảm giác được chuyện không ổn, Hồng Chí Hoa lập tức phái binh sĩ đi thông báo cho Phượng Kính Dạ ở Phượng Vương Phủ, Tả Thượng Thư ra khỏi thành là chuyện bí mật, nhưng Minh Thị Lang lại mang theo nhiều cấm vệ quân như vậy ra khỏi thành, khẳng định đã xảy ra chuyện gì.

Chuyện Lâm Tín áp giải quân lương, Phượng Kính Dạ có biết nhưng không để ý đến, Lâm Tín là tâm phúc của Tả Ngôn, tuy không thông minh, nhưng lại trung thực khiến người ta thấy an tâm, sau khi nghe nói Tả Ngôn ra khỏi thành, thì Minh Lam mang theo Mã Thống Lĩnh cùng cấm vệ quân, Phượng Kính Dạ lập tức mang theo 100 người thúc ngựa chạy đi.

Trong đêm tối, hơn trăm người ngựa giống như đội kỵ quân túc sát (vinhanh-), nhanh như chớp hướng ra ngoài thành. Tả Ngôn đã không thể chống đỡ, thân thể suy yếu không còn chút sức lực, trường kiếm trong tay cũng rơi xuống đất, Tả Ngôn ngất xỉu, quỳ một gối trên mặt đất, quá mệt mỏi, tự như muốn ngất đi, bất quá khi nhìn thấy đại đạo ở trước mặt đang chém thẳng về phía đầu mình càng ngày càng rõ ràng.

Vinhanh- : Kỵ quân túc sát: ý nói là một đội quân được rèn luyện nghiêm minh hào dũng.

Ngay trong thời khắc nguy hiểm này, Tả Ngôn chỉ biết nhắm mắt lại, giờ lại phải cô phụ tấm lòng tốt của Lâu Hưởng Văn liều mạng cứu mình, một đạo Xuyên Vân Tiên xẹt qua không trung, trong ánh sáng mờ ảo dưới bình minh, vù vù một tiếng, chiếc lông vũ ở mũi tên xẹt qua gò má trái, mang ra một vệt máu, trực tiếp từ đầu vai mình xuyên thẳng qua cấm vào lồng ngực của nam nhân trước mắt, lực độ quá mạnh, khiến cho người bị bay ra xa hơn một thước.

Kính Dạ! Tả Ngôn kinh ngạc sửng sốt, tại vương triều Tổ Nguyên, bất cứ tướng quân hay binh lính điều biết tài cung thủ của Phượng Kính Dạ là bách phát bách trúng, nhất là Xuyên Vân Tiên của hắn, luôn ở giữa hai quân giao đầu, trực tiếp bắn thẳng vào doanh trại quân địch, giết chết chủ tướng, trong vô thanh vô tức. Quân địch liền không dám lộ diện trực tiếp với Phượng Kính Dạ, chủ tướng cầm lấy một cái khiên chắn trước mặt, binh lính vây kín chung quanh, nhưng hai quân còn chưa khai chiến, trống trận chưa vang, quân địch liền mất chủ tướng, sa vào trò cười, không chỉ thế, tam quân vô chủ làm cục diện trở nên trầm trọng, nên tại bên trong biên quan, quân địch chỉ cần nghe đến uy danh rền vang của Phượng Kính Dạ đã phải biến sắc.

“Sao lại nhếch nhác thế này.” Phượng Kính Dạ thúc ngựa chạy như điên đến do chuyện, do chuyện tình phát sinh bất thành linh, nên chỉ kịp lấy cảm y màu trắng choàng trên người, cấp chạy đến đây cứu người.

“Mộc Mộc!” Tả Ngôn nắm chặt tay Phượng Kính Dạ, khăng khăng nói ra hai chữ Mộc, sau đó chìm vào bóng đêm, chống đỡ không nổi liền ngã đi, một trận chiến ác liệt, ngay từ đầu không phải được sự trợ giúp của Lâu Hướng Văn, Tả Ngôn đã bị đám người Phi Long Sơn Trang cùng quân thù bao vây chặt, sau đó nếu không phải Phượng Kính Dạ kịp thời tới cứu viện, Tả Ngôn cũng khó thoát cái chết, quá kiệt sức, vết thương mất máu quá nhiều, trên người hầu như không có khối thịt lành lặn, kiên trì đến lúc này chưa hôn mê, quả là ý chí cực lớn.

Tiểu Mộc đâu? Phượng Kính Dạ không hiểu nhìn Tả Ngôn đang hôn mê, biểu cảm trên khuôn mặt tuần mỹ làm người rung mình, mắt phượng nguy hiểm hướng về phía Minh Lam, “Đi theo Tả Ngôn còn có ai?”

Tả Ngôn vừa mới hôn mê ở bên người Phượng Kính Dạ, do quá mức suy yếu, âm thanh quá nhỏ, những người khác không thể nghe thấy, Phượng Kính Dạ chỉ đặc biệt nhạy cảm với cái tên của Lâu Hướng Văn, nên mới hiểu được chữ hầu như không nghe được lời của Tả Ngôn, nhưng do lúc Tả Ngôn hôn mê dùng sức nắm chặt cánh tay Phượng Kính Dạ, khiến hắn hiểu được chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lâu Hướng Văn, bằng không Tả Ngôn sẽ không dùng hết sức nắm chặt tay mình như thế.

“Là một hắc y nhân che mặt.” Minh Lam bị vẻ lạnh như băng của Phượng Kính Dạ lạnh nhìn khiến tim gan run sợ, cả người run rẩy, không tự chủ được liền mở miệng, trong phút chót đứng dậy, “Lôi Bôn, đem Tả Ngôn về trong phủ trị liệu, có chuyện gì, chờ bốn vương hồi phủ hãy nói!”

Nói xong, Phượng Kính Dạ cấp tốc xoay người lên ngựa, dùng sức thúc vào bụng ngựa, hướng về ngoài thành chạy đi như điên, chết tiệt! Vì sao Tiểu Mộc đâu lại xuất hiện tại nơi này! Tuy biết thân phận Lâu Hướng Văn không hề đơn giản, thậm chí bên cạnh nàng còn có cao thủ có thể đột nhập vào hoàng cung, nhưng Phượng Kính Dạ không ngờ Lâu Hướng Văn lại xuất hiện ở ngoài thành, hơn nữa Tả Ngôn bị trọng thương như thế, vậy Mộc Mộc, nàng ấy?

Thúc ngựa chạy như điên, mãi cho đến Phi Long Sơn Trang, lại không nhìn thấy bóng dáng Lâu Hướng Văn, giờ phút này sắc trời đã sáng ngời, bốn phía đều là máu tanh, tử thi khắp nơi, nhìn ra được tình cảnh đêm qua vô cùng khủng khiếp.

Mộc Mộc không có ở đây, vậy hắn không có gặp chuyện không may, Minh Lam nói có một nữ tử y phục mặc màu đen? Mộc Mộc biết võ công? Phượng Kính Dạ nhếch môi mỏng nở nụ cười, Tiểu Mộc đâu ẩn giấu thật kỹ, ở vương phủ nhiều năm như vậy, vậy mà hắn lại không biết nàng có võ công!

“Giờ phút này, ngươi còn có thể cười sao.” Phượng Sở Thiên chậm rãi bước đến, sắc mặt có chút nặng nề, nhìn bốn phía, “Tả Ngôn bị thương quá nặng nên hôn mê, chỉ có điều không nguy hiểm đến tính mạng, Lâm Tín cùng những binh lính còn sống sót đã tố giác Tả Ngôn, chỉ huy một số binh lính cướp quân lương, cuối cùng nhờ có sự trợ giúp của người Phi Long Sơn Trang nên Lâm Tín mới có thể đánh bại, Tả Ngôn liền đào tẩu, thì gặp người ở ngoài cửa thành. Còn phía Minh Thừa Tướng lại bắt được một mật thám của Tây Lan, tìm được một phong thư muốn giao cho Tả Ngôn, nhưng do tên mật thám đã tự sát, chỉ để lại mật thư, chuyện này vô cùng khẩn cấp, Minh Thừa tướng phái Minh Lam mang theo cấm vệ quân đến trợ giúp, toàn bộ mọi chuyện xảy ra là thế.”

“Chuyện đã như vậy, sót ruột cũng vô dụng, bắt quá thật sự không nhìn ra, Minh Thừa Tướng lại lôi kéo được Lâm Tín, dùng Lâm Tín, để Tả Ngôn trúng bẫy cũng không kỳ lạ.” Phượng Kính Dạ nhếch khóe miệng, mắt phượng cười, nhìn khuôn mặt tuần mỹ này lại khiến người ta cảm thấy có một loại lãnh ý âm trầm đầy đáng sợ, có lẽ lúc Phượng Kính Dạ không cười sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều. (bó tay với anh Thiên nhà ta =))))

“Tìm những binh lính còn sống sót đã liều chết bảo vệ quân lương đến đây, hãy tìm phần đồ cướp quân lương cùng với Tả Ngôn đi an táng, những thi thể còn lại kia, tạm thời đặt vào bên trong nghĩa trang, sau đó phóng hỏa, thiêu thành tro!” Trong giọng nói lãnh lốt của Phượng Kính Dạ tràn đầy vẻ lạnh lùng bức người, hảo diệu kẻ của đám gian tặc!

“Không phải chuyện đã qua rồi sao, ngươi tức giận như vậy để làm gì, Kính Dạ, đây không giống bản tính của ngươi lắm.” Phượng Sở Thiên nghi ngờ thoáng nhìn qua mắt phượng nghiêm sát khí, Phượng Kính Dạ

tuy nói chuyện này khó giải quyết, ngay cả Tả Ngôn đã sụp bẫy, nhưng về mặt Phượng Kính Dạ lại quá mức lãnh huyết.

“Lâm Tín cùng Minh Tuyên quốc tốt nhất cầu nguyện Mộc Mộc vô sự, bằng không bốn vương sẽ nghiền nát xương bọn họ thành tro, chết không có chỗ chôn!” Phượng Kính Dạ dùng nụ cười che phủ sự phẫn nộ, tuy Phượng Kính Dạ đã an ủi chính mình nói Lâu Hưởng Văn biết võ công, sẽ không có việc gì, nhưng khi thấy nhiều người chết thảm thiết, với địch nhiều ta ít, cả người Tả Ngôn đều bị trọng thương hôn mê, giờ phút này lại không biết Mộc Mộc đang ở đâu, thương tổn hẳn không nhẹ rồi!

“Mộc Mộc?” Phượng Sở Thiên kinh ngạc sửng sốt, không hiểu chuyện này sao lại liên quan đến Lâu Hưởng Văn, “Kính Dạ, chuyện này là sao!”

“Minh Tuyên quốc cùng Lâm Tín bày ra kế này, đưa Tả Ngôn vào cạm bẫy, làm sao có thể để cho Tả Ngôn sống sót, nhất định sẽ giết người giết khẩu, nhưng Tả Ngôn lại có thể chạy trốn tới cửa thành, chắc là Mộc Mộc mở đường phía sau cản trở một nhóm người, trước khi Tả Ngôn hôn mê chỉ gọi tên Mộc Mộc.” Âm thanh Phượng Kính Dạ có hơi rét lạnh, hít sâu, đè nén sự lo lắng, đi tới thì thể chông chênh, ngồi xổm xuống, thậm chí không thêm để ý đến cảm bào màu trắng, bị kéo lê trên mặt đất nhiễm đầy máu.

Phượng Kính Dạ cẩn thận kiểm tra từng thi thể một, sau đó chỉ vào cổ thi thể cho Phượng Sở Thiên xem, “Những thứ này đều bị một kiếm cắt yết hầu, vết thương cực kỳ nhỏ, xem ra là Thần Binh Lợi Khí hiếm gặp, Tả Ngôn không mang theo bội kiếm của mình, chắc là tước được vũ khí trong tay bọn này, nên không phải do Tả Ngôn giết, cũng không phải binh lính áp giải quân lương, bọn họ không có kiếm pháp tốt như vậy, còn đám người Phi Long Sơn Trang, chuyên sống bằng nghề áp tiêu, thường là một kiếm đâm thẳng vào ngực, cho nên những chiêu thức tựa như sát thủ gây nên này hẳn là do Mộc Mộc làm ra.”

Sát thủ? Mộc Mộc? Phượng Sở Thiên nhìn những thi thể trên mặt đất, cố gắng sát nhập Lâu Hưởng Văn cùng những sát thủ lãnh huyết vô tình hòa vào nhau, nhưng nghĩ thế nào cũng không thể cảm nhận được sát khí trên người Lâu Hưởng Văn, “Mộc Mộc ở vương phủ nhiều năm như vậy, người không phát hiện ra nàng có võ công sao.”

“Không có, hẳn là đã phong bế nội lực, hoặc dùng được.” Phượng Kính Dạ đứng dậy, vỗ vỗ cảm bào, “Trở về thành đi, bên cạnh Mộc Mộc có hai Long Vệ, chiều hôm qua thấy nàng đi ra ngoài một chuyến, hẳn là đi gặp người nào, ta cần phải đi thăm dò một chút.”

Phượng Sở Thiên liền bàn giao vài chuyện với những binh lính đi theo hắn, sau đó nhảy lên lưng ngựa, cùng Phượng Kính Dạ quay về cổng thành. Những binh lính có thể làm chứng cho Tả Ngôn đều bị giết, chỉ còn đám người của Lâm Tín với người Phi Long Sơn Trang đều buộc tội Tả Ngôn là còn sống, quả thực khó lòng giúp Tả Ngôn rửa sạch được tội danh.

_____ [đường nhân cách] _____

“Người còn muốn về Phượng Vương phủ, người muốn đem mạng nhỏ của mình mất đi, mới vui à!” Sắc mặt Lăng Thanh cực kỳ khó coi, sau đó đi rửa mặt, Lâu Hưởng Văn đã thay đổi một bộ y phục sạch sẽ, Lăng Thanh vội vàng mang thuốc bôi vào mấy chỗ thương tích sau lưng nàng, nhiều thương tổn vậy có thể tưởng tượng ra, tình cảnh đó nguy hiểm đến cỡ nào, nếu như không phải hắn ở bên cửa thành chờ không được Lâu chủ trở về, chạy đến xem, không chừng Lâu chủ đã bỏ mạng tại Phi Long Sơn Trang rồi.

“Tả Ngôn còn không biết sống hay chết, ta phải về báo lại cho Vương gia biết.” Lâu Hưởng Văn ăn được vào, nội lực liền khôi phục một ít, khắp người chỉ là vết thương ngoài da, nên cũng không phải rất nặng, chỉ bị mất máu và dùng sức quá nhiều nên sắc mặt mới tái nhợt.

“Lâu chủ, người ỉn là mèo có chín cái mạng à, nếu như hôm nay không phải vì cứu cái tên Tả gì đó, thì sao lại bị thương như thế này chứ?” Lăng Thanh bỗng nhiên đứng dậy, đi đến bên giường, trừng mắt từ trên cao nhìn xuống Lâu Hưởng Văn, thực muốn bóp chết nữ tử quá mức thiện lương này cho rồi, “Giờ người về Phượng vương phủ, phải nói như thế nào đây? Nói cho Phượng Vương gia chết tiệt kia về thân phận của ngài! Hay muốn nói cho Phượng Kính Dạ biết, người đi Phi Long Sơn Trang là vì mẫu thân của hắn!”

“Lăng Thanh, người thành lão nương dài dòng rồi đó.” Lâu Hưởng Văn mỉm cười trộm, sau đó bắt ngờ trực tiếp trừng mắt hung hăng nhìn Lăng Thanh, “Được rồi, ta biết người lo lắng cho ta, nhưng ta không

thể bỏ mặc Tả Ngôn lại, hơn nữa, cho dù có trở lại Phượng Vương phủ, ta cam đoan sẽ không nói một chữ! Cho dù vương gia có hỏi ta, ta cũng không nói.”

Lăng Thanh nhìn Lâu Hưởng Văn, biết nàng đã quyết định không thể thay đổi, giọng nói không lớn, nhưng cũng đã gật đầu, “Không được để bị thương, cũng không được tiết lộ ra sát thủ Lâu.”

Lúc Lâu Hưởng Văn mới ra khỏi hiệu thuốc, đã thấy một chiếc xe ngựa cũng vừa dừng lại, rèm xóc lên, một bóng dáng tuấn lãng từ trong xe ngựa bước xuống, mặt ngọc, phong thần tuấn lãng, trên mặt tà mị mang theo nụ cười ôn nhu, “Tiểu Mộc Đầu, bốn vương tới đón người hồi phủ.”

“Ta nhớ vương gia có nói, sẽ không để Long vệ báo cáo lại nơi ta đã đi mà.” Lâu Hưởng Văn đứng ở cửa hiệu thuốc cười khê, nhìn về phía Phượng Kính Dạ đứng dưới ánh mặt trời, từng tia sáng nhu hòa bao quanh hẳn, chói mắt như một vị thần để chói mắt, cùng vẻ ôn nhu và sủng nịch, những uất ức, sự ấm áp, làm cho Lâu Hưởng Văn hiểu rõ, nếu mình không nói vương gia cũng sẽ không hỏi tới.

“Đã đến lúc cần, không thể không dùng.” Phượng Kính Dạ lắc đầu, đành bó tay với miệng lưỡi sắc bén của Lâu Hưởng Văn, đi qua hai bước, đưa tay về phía nàng, trong mắt tràn đầy tươi cười, “Đi thôi, cùng trở về nào.”

“Uhm.” Lâu Hưởng Văn gật đầu, đặt tay vào lòng bàn tay Phượng Kính Dạ để mặc hắn nắm giữ, sau đó bước lên xe ngựa, rời khỏi hiệu thuốc. Trong phút chót lên xe ngựa, Phượng Kính Dạ quay đầu thoáng nhìn vách tường, trên nhánh cây, tựa hồ có một bóng dáng, giống gã nha sai ở trong đại lao Hình Bộ kia.

71. Chương 71: Phát Hiện Âm Mưu

Trong xe ngựa, Lâu Hưởng Văn cảm thấy có chút chột dạ bất an ở trong lòng, dù sao che đậy quá nhiều bí mật nên thấy hơi căng thẳng, cứ chăm chú nhìn Phượng Kính Dạ, trông vương gia hình như đang mệt?

Trời còn chưa sáng, Phượng Kính Dạ đã dẫn binh ra khỏi thành, cho nên lúc này tựa vào bên trong vách tường xe ngựa nhắm mắt dưỡng thần, ngũ quan tuấn mỹ, thần sắc khoan thai, vừa tà mị vừa tao nhã khiến người ta cảm giác chuyện Lâu Hưởng Văn giao đấu kịch liệt ở Phi Long Sơn Trang và Tả Ngôn bị thương rồi bị bắt đi đều là do hắn nằm mơ giữa ban ngày, không thể phát hiện ra một chút lo lắng nào.

Trời đã sáng, cả người và xe bò hướng về phía chợ rất nhiều, xe ngựa đột nhiên bị xóc nảy một cái, Lâu Hưởng Văn đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Phượng Kính Dạ, khiến người không giữ được thăng bằng, thân thể liền chao đảo ngã về phía trước.

Hơi thở nhàn nhạt cùng mùi thơm của Long Tiên Hương bao phủ, Lâu Hưởng Văn dùng hai tay vịn vào phía trước để ổn định thân thể, sau đó Phượng Kính Dạ mở mắt ra kéo cả người ngã sấp vào trong lòng ngực, hơi thở ấm áp cùng sự thân thiết vang lên ở bên tai Lâu Hưởng Văn, “Tiểu Mộc đầu, bộ dáng bốn vương trông thế nào? Mà ngày người ra thế?”

Lâu Hưởng Văn không nói gì chỉ trợn trừng mắt, chỉ muốn ngồi yên vị trí cũ, kết quả xe ngựa đột nhiên rẽ hướng, thân thể Lâu Hưởng Văn liền lảo đảo, nên dụng vào lồng ngực của

Phượng Kính Dạ một cái. “Vương gia!” Giống như đụng phải vào cái tấm sắt, Lâu Hưởng Văn ở trong lồng ngực Phượng Kính Dạ ai oán nhìn hẳn, cuối cùng ngồi yên lại, xoa xoa cái mũi bị đụng đau, biểu cảm rất là đáng thương.

Có lẽ chính là vì ngày thường Mộc Mộc luôn trông lơ đãng, lơ đãng, ở trong Vương Phủ sống nhàn nhã qua ngày, nên Phượng Kính Dạ mới không có phát hiện Lâu Hưởng Văn biết võ công lại còn rất cao cường, nhưng như thế cũng là điều may mắn, với việc Tả Ngôn bị trọng thương dẫn đến hôn mê, chỉ e Tiểu Mộc Đầu cũng sẽ bị thương rất nặng.

“Vương gia, người có gì muốn hỏi không?” Lâu Hưởng Văn tỏ ra nhút nhát, hạ giọng mở miệng, trước kia không nghĩ có tình cảm vào vương gia, nhưng bây giờ, Lâu Hưởng Văn nhủ mày quan sát Phượng Kính Dạ,

liền chốt dạ!

“Tiểu Mộc đầu muốn nói sao?” Phượng Kính Dạ vừa dứt lời, liếc mắt nhìn Lâu Hướng Văn cười một cái, giơ tay lên, ngón tay thon dài nhéo vào cái mũi ửng hồng của Lâu Hướng Văn, một cử chỉ thật tao nhã.

Lâu Hướng Văn lắc đầu, cười nịnh nọt với Phượng Kính Dạ, mình đã hứa với sư phụ sẽ không tiết lộ thân phận của mình, không dẫm vào vết xe đổ cũ. Năm đó, chỉ vì sư phụ tiết lộ thân phận hoàng tộc của vương triều Tây Lan, nên nghĩa phụ mới muốn dùng sư phụ để uy hiếp Tây Lan lui binh, rốt cuộc lại khiến cho người Được Vương Cốc bị giết, Lâu Hướng Văn không muốn để Cố Thanh Phong lo lắng, nên vấn đề về thân phận này, tạm thời không muốn nói cho vương gia biết, nhưng không nói không có nghĩa là đang lừa gạt.

“Vậy thì chờ sau này hãy nói.” Mắt phượng đầy vẻ sủng nịnh, bàn tay xoa xoa đầu Lâu Hướng Văn, Phượng Kính Dạ chẳng hề quan tâm việc nàng che giấu bí mật, cho nên Tiểu Mộc đầu hoàn toàn không cần áy náy, bất quá nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Tiểu Mộc đầu, cảm thấy thật đẹp mắt, nếu tỏ vẻ đau khổ, không biết Tiểu Mộc đầu có ngã vào lòng mình hay không.

“Vương gia, Bạch Tô cầu kiến.” Âm vệ bên ngoài xe ngựa thắt dây cương dừng lại, hạ giọng bẩm báo với Phượng Kính Dạ trong xe ngựa, Bạch Tô là quản gia của phủ Tả Ngôn, lúc trước Lâu Hướng Văn đã gặp qua một lần.

“Vương Gia, Lâu tiểu thư.” Sắc mặt Bạch Tô vẫn bình tĩnh như cũ, thần sắc trấn định, cũng không phải vì Tả Ngôn đang bị hôn mê, Tả gia bị cấm vệ quân vây quanh mà hoảng sợ, trước đó Bạch Tô đã chuyển giao công việc hàng ngày cho hạ nhân, sau đó hồi lộ quan quân vây quanh Tả Gia để ra khỏi cửa, vốn Bạch Tô muốn đến Phượng Vương phủ, kết quả trên đường đi liền thấy xe ngựa của Phượng Kính Dạ, Bạch Tô liền tiến đến bái kiến.

“Không cần đa lễ, Tả Ngôn đang ở hoàng cung, được Tư Ngự Y chuẩn đoán chữa bệnh, không cần lo lắng cho an toàn của Tả Ngôn.” Phượng Kính Dạ rất vừa lòng vẻ mặt của Bạch Tô, nhìn bề ngoài giống một thư sinh yếu đuối, nhưng khi thấy Tả Gia gặp phải nguy cơ lớn như vậy, mà đến bây giờ vẫn giữ được vẻ bình tĩnh trấn định.

“Đa tạ Vương gia.” Lúc này Bạch Tô mới thấy yên lòng, vẻ mặt đè nén lo lắng cũng đã biến mất, thoáng nhìn qua Lâu Hướng Văn đầy nghi ngờ, “Lâu tiểu thư bị thương à?” Trên người có mùi thuốc thoa ngoài da, tuy rất nhạt nhưng đó là được do Quỷ Y đặc chế, lúc trước Bạch Tô may mắn lấy được hai chai, mang theo bên người, muốn nhờ Phượng Kính Dạ đưa tới cho Tả Ngôn.

“Thuốc bôi ngoài da thôi, chỗ này còn một lọ thuốc viên dành cho Tả Ngôn.” Lâu Hướng Văn cười cười với Phượng Kính Dạ, ý bảo hẳn không cần lo lắng thương tổn ở trên người nàng, chỉ là vết thương ngoài da, tịnh dưỡng vài ngày sẽ khỏi hẳn, Lâu Hướng Văn lấy một lọ thuốc trong tay áo giao cho Phượng Kính Dạ, “Cố bản bồi nguyên, dùng để uống trực tiếp, nhằm bồi bổ thân thể.”

“Đa tạ Lâu tiểu thư.” Bạch Tô thay Tả Ngôn đa tạ, tuy rằng hẳn không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng Lâu tiểu thư dùng loại thuốc bôi ngoài da do quỷ y đặc chế, vậy viên thuốc này nhất định cũng là cực phẩm.

Xe ngựa ngừng trước cửa đại môn Phượng Vương Phủ, Lôi quản gia luôn luôn chờ ở một bên, vội vàng chạy lại, trên mặt lộ vẻ lo lắng, Dịch Quân Hàn cũng đứng ở một bên, lúc này nhìn thấy Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hướng Văn đều trở về, vẻ mặt lạnh lùng cũng trở nên an ổn.

“Vương Gia, thái tử điện hạ ngồi chờ đã lâu.” Lôi quản gia mở miệng.

“Cùng vào đi Bạch Tô.” Phượng Kính Dạ gật đầu, thoáng nhìn qua Lâu Hướng Văn, đầy yêu chiều, “Cần nghỉ ngơi không?”

“Không cần.” Lâu Hướng Văn lắc đầu, cả một đêm đánh nhau kịch liệt nên không hề ngủ, vết thương đã được thoa thuốc, lại ăn xong được, tuy còn hơi mệt, nhưng vẫn muốn biết tình hình của Tả Ngôn như thế nào.

Kỳ Lâm Viện.

Thư Phòng.

“Vương Gia, ngài đã trở về.” Tử Thư mặc một thân váy áo dài hoa lệ màu tím, khuôn mặt kiều diễm, lộ vẻ vui sướng khi nhìn thấy Phượng Kính Dạ, nhanh chóng chạy đến, làn váy uốn lượn trông thật quyến rũ cũng đầy kiêu ngạo, nhưng chỉ khi đối mặt với Phượng Kính Dạ thì bản thân mới chịu hạ thấp bản thân, cúi đầu xuống.

“Vương gia, ngài đã trở về, thái tử điện hạ chờ ngài đã lâu, hiện đang ở phòng khách dùng điểm tâm sáng, chắc vương gia cũng đã đói bụng rồi.” Trịnh phu nhân cũng không cam chịu thua thiệt, nhẹ nhàng bước lên trước, cười dịu dàng với Phượng Kính Dạ, so với dáng vẻ xinh đẹp tao nhã trời sinh của Tử Thư, thì Trịnh phu nhân lại mang vẻ đẹp ôn nhu thiện lương của một hiền thê, cả hai đều giống nhau một điểm, trong ánh mắt nồng đậm yêu mến đối với Phượng Kính Dạ.

Phượng Sở Thiên tranh thủ lúc hạ triều liền chạy đến Phượng Vương Phủ, bởi vì đây là chuyện trọng đại, nên lão hoàng đế Phượng Đạt phần nộ bị kéo ra ngoài lò luyện đan, hơn nữa nghe Tả Ngôn dám cướp quân lương, càng thêm giận dữ, nếu không phải Phượng Sở Thiên được đám đại thần ủng hộ cố bảo vệ cho Tả Ngôn, lại thêm Tả Ngôn đang bị trọng thương hôn mê, nên mới trì hoãn cho đến ngày hôm nay, nên vụ án tướng quân cướp quân lương giao cho Tam Hoàng Tử Phượng Tiêu đến thẩm tra xử lý.

Sau đó Phượng Tiêu tuyên chỉ gặp Lâm Tín cùng đám thuộc hạ, cùng mọi người ở Phi Long Sơn Trang, hơn nữa Minh Thừa Tướng còn lấy ra mật hàm của Tây Lan, vụ án Tả Ngôn cướp quân lương chắc chắn là trọng tội, nên Phượng Sở Thiên càng không ăn điểm tâm, tranh thủ trời chưa sáng liền chạy ra ngoài thành bàn tính mọi chuyện, sau đó tức tốc không ngừng chạy về lâm triều, sợ Phượng Đạt không chịu nghe khẩu cung của Tả Ngôn, liền đem người đi chém.

Lâu Hưởng Văn nhìn một màn tranh giành tình cảm, để tránh cho tai họa giáng đầu, nên mỗi lần có chuyện Lâu Hưởng Văn đều lẩn đi rất xa, ru rú tại Thu Phong Viện nghỉ ngơi, cả nửa canh giờ cũng không ra ngoài, nhưng toàn bộ mọi chuyện đều được Đoàn Tử kể lại sống động như thật, ai thắng ai bại, Lâu Hưởng Văn mỗi lần ngồi nghe đều cắn môi hầu như cười nhạo.

Nhưng lúc này, tâm trạng Lâu Hưởng Văn chợt thấy hơi buồn, có chút chua xót khó chịu, liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ, hậm hừ hai tiếng, trực tiếp đi qua Phượng Kính Dạ cùng Tử Thư và Trịnh phu nhân, Lâu Hưởng Văn cũng thấy đói bụng, nên đi thẳng về phía Phượng Sở Thiên.

Phượng Kính Dạ mỉm cười nhìn bộ dạng bước đi thờ phì phò của Lâu Hưởng Văn, biết nàng đang ghen, môi mỏng chợt cười đắc ý, Tử Thư cùng Trịnh Phu nhân không tự chủ được oán ghét nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, nhưng chỉ vì như thế, Phượng Kính Dạ liền dùng ánh mắt cảnh cáo các nàng, Vương gia ra oai khiến sắc mặt Tử Thư cùng Trịnh phu nhân tái nhợt, hoảng sợ cúi đầu xuống, nhưng trong đầu lại càng ghét Lâu Hưởng Văn nhiều hơn.

Chờ Phượng Kính Dạ cùng Bạch Tô tiến vào phòng khách, Lôi quản gia ra lệnh các thị vệ bảo vệ bốn phía, cấm không cho bất cứ kẻ nào tiến vào quấy rầy mấy người trong phòng khách, Lâu Hưởng Văn rất là đói bụng, cho nên trực tiếp cầm đầu xuống ăn không chịu ngại lên, buồn bực khó chịu khi này giờ bị cơn đói thay thế hoàn toàn.

“Ăn chậm một chút, coi chừng mắc nghẹn.” Phượng Kính Dạ nhìn thấy biểu cảm Bạch Tô có chút thất thần, chắc do Lâu Hưởng Văn ăn cơm, không giống như các tiểu thư khuê ăn uống nhã nhặn. Lúc trước Phượng Sở Thiên ở trong cung cũng đã thấy qua vài lần, nên đã thành thói quen, chẳng qua Phượng Kính Dạ cảm thấy có hơi đau lòng, nên lấy thìa múc thêm một chén canh để qua một bên, “Uống chút canh rồi hãy ăn.”

Tuy Lâu Hưởng Văn không rõ lễ nghĩa vương triều phong kiến, nhưng nàng đối với Phượng Kính Dạ thật sự không có khái niệm về cấp bậc. Lúc trước luôn lẩn tránh, chỉ vì lễ nghĩa mang rất nhiều áp lực. Bây giờ, Lâu Hưởng Văn chỉ xem Phượng Kính Dạ như một nam nhân bình thường, nên khi Phượng Kính Dạ lấy canh cho nàng, thì chỉ nói một tiếng cảm ơn, không có cảm giác gì không ổn, cũng không cần sợ điều gì, hoặc vì sùng quá mà khiếp sợ.

Bạch Tô thấy thế vẫn cứ ngẩn ra, lúc đầu nghe thiếu gia nói qua chuyện Phượng vương gia cùng Lâu tiểu thư, quả là trăm nghe không bằng mắt thấy, giờ phút này Bạch Tô mới hiểu được, cho dù Phượng vương gia có là người cao quý, thì cũng có lúc lộ vẻ mặt thân thiện dễ gần, còn tự múc canh đưa cho Lâu tiểu thư, hơn nữa vẻ mặt Lâu tiểu thư lại bình tĩnh như thế, đúng là một nữ tử kỳ lạ, chắc cũng là người tài giỏi mới được Phượng Vương gia để ý.

Lâu Hưởng Văn vừa ăn vừa thuật lại mọi chuyện không sót một chữ cho ba người nghe, cùng những lời Phụng Sở Thiên kể trong buổi lâm triều Minh Thừa Tướng đã nói, bọn người Phụng Kính Dạ đã hiểu rõ vụ án quân lương bị mất, là vì bị Lâm Tín bán đứng, mới khiến cho Tả Ngôn rơi vào cạm bẫy.

“Trong buổi lâm triều hôm nay Phụng Tiêu đã thỉnh chỉ, muốn lãnh binh ra biên quan, phụ hoàng nói Phụng Tiêu xử lý xong vụ án quân lương, mới ra biên quan.” Phụng Sở Thiên lên tiếng, thắng làm vua thua làm giặc, Phụng Sở Thiên không sợ việc thất bại, chẳng qua hiện giờ tình cảnh của hắn cũng không khả thi lắm, tuy Tả Ngôn đang ở trong cung, nhưng chỉ cần hắn tỉnh lại, nhất định sẽ bị giải đến đại lao Hình bộ.

Phụng Tiêu muốn đích thân nắm giữ ấn soái xuất chinh, vì trong tay hắn hiện giờ đang giữ mười vạn binh quyền của Phụng Kính Dạ giao cho, nên dù Phụng Sở Thiên có muốn đấu với Phụng Tiêu, thì cả hai cũng sẽ tổn hại binh lực, đến lúc đó chỉ sợ Tây Lan Vương Triều sẽ dẫn binh cùng các tiểu quốc khác đồng loạt tấn công nhằm chia đất đai lãnh thổ của Vương Triều Tố Nguyên ra.

Bạch Tô không dám mở miệng, dù sao hắn cũng chỉ là thư đồng, là quản gia của Tả Gia, việc triều chính đại sự, Bạch Tô không dám xen mồm vào, Phụng Kính Dạ cầm lấy đôi đũa, môi mỏng cong lên, thần nhiên mỉm cười, đây phóng khoáng, tựa như đã biết bước kế tiếp sẽ phải làm gì.

Lâu Hưởng Văn do dự nhìn qua Phụng Kính Dạ, nếu nói ra chuyện Phi Long Sơn Trang, chẳng khác nào nói cho vương gia biết, vương phi đứng ở phía sau chỉ đạo tất cả mọi việc.

“Bạch Tô, ngươi hãy đi về phủ trước, Lôi quản gia sẽ an bày giúp cho ngươi.” Sau khi Phụng Kính Dạ để Bạch Tô lui ra, ánh mắt khép hờ nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, cười cười “Còn gì cứ nói ra đi.”

Trong đêm Lâu Hưởng Văn đột nhiên xuất hiện tại Phi Long Sơn Trang thật sự rất kỳ lạ, nếu không phải vì Phụng Kính Dạ cực kỳ tin tưởng Lâu Hưởng Văn, e rằng không thoát khỏi tình nghi.

“Vương gia, sở dĩ người Phi Long Sơn Trang cùng Minh Gia hợp tác, thứ nhất vì muốn hãm hại Tả đại nhân, thứ hai là vì muốn nuốt trọn quân lương.” Giây không gỏi được lửa, Lâu Hưởng Văn lẳng lặng nhìn Phụng Kính Dạ, tiếp tục mở miệng nói ra những suy đoán của mình, “Đại quân Tây Lan đã tiếp cận, mà Hách Liên Quốc vẫn im lặng không có động tĩnh gì, Hách Liên chỉ cách kinh thành có ba tòa thành, không thể chứng thực được Hách Liên là tiểu quốc, nếu như không có giữ 20 vạn quân lương.”

“Hơn nữa đội quân Phụng Tiêu vốn là của bốn vương, muốn lôi kéo lòng quân e không dễ, vừa mất quân lương, vừa không chiếm được lòng quân, nếu Tây Lan cùng Hách Liên đồng loạt phản công, nhất định Hách Liên sẽ giành được kinh thành trước!” Phụng Kính Dạ nghe qua, tựa hồ hiểu được sự băng khoảng của Lâu Hưởng Văn, bởi vì dù sao mẫu hậu hắn cũng là công chúa Hách Liên Quốc, là tỷ tỷ của hoàng đế hiện nay.

“Không chỉ như vậy, cấm vệ quân kinh thành do Mã Gia nắm quyền, thực tế cũng dựa vào Minh Gia, nếu trong cấm vệ quân có gian tặc, vậy khi đội quân Hách Liên tiến vào thành, thù trong giặc ngoài, kinh thành tất bị chiếm.” Sắc mặt Lâu Hưởng Văn càng nghiêm trọng hơn, Phụng Sở Thiên nghe xong lời của nàng sắc mặt cũng lạnh lùng hơn, sắc mặt càng nghiêm trọng!

Khi còn ở trong thời đại Thượng Nhất Thế, Lâu Hưởng Văn ở trong quân khu đã nghiên cứu nhiều năm về chiến thuật chiến lược, có thể nói chuyện tập kích tại Miếu Quan Âm chỉ là bước khởi đầu, sau đó, Hách Liên Quốc, Tây Lan Vương Triều, Minh Thừa Tướng, đều là những kẻ trong cục, nhằm ám hại vương triều Tố Nguyên.

“Người Phi Long Sơn Trang là gian tặc của Hách Liên Quốc? Như vậy chuyện tập kích ở Miếu Quan Âm lần trước?” Phụng Sở Thiên biến sắc, không tự chủ nhìn về phía Phụng Kính Dạ, nghe lời Lâu Hưởng Văn nói, Phụng Sở Thiên liền nghĩ ngay về chuyện tập kích tại Miếu Quan Âm, cứ tưởng thật sự do Minh Gia gây nên, nhưng giờ đã hiểu, nhưng vì muốn Minh Gia có dã tâm làm phản, nên đem Minh Dung gả cho Kính Dạ để nàng ta làm trắc phi, sau đó có người cố ý đập tan mối quan hệ giữa Minh Gia cùng Kính Dạ, nhằm bước từng bước một tiến hành, khiến cho chiến tranh bùng nổ.

Lúc trước Phụng Kính Dạ luôn luôn nghĩ chuyện tập kích Miếu Quan Âm có phải Minh Thừa Tướng làm hay không, bây giờ nghe Lâu Hưởng Văn nói, hết thấy đều do Hách Liên Quốc bày ra, mà người có thể ở trong kinh thành bồi dưỡng nhiều tử sĩ mà không bị hại vị hoàng tử Sở Thiên cùng Phụng Tiêu phát hiện,

chắc hẳn không chỉ là đại tài phú mà phải có nhiều quyền thế, vì vậy chỉ có thể là một người, mà người này lại là người mình không ngờ nhất.

Mẫu Hậu! Khuôn mặt tươi cười của Phượng Kính Dạ liền lộ vài phần vô lực khó hiểu, bàn tay đặt ở trên đùi đột ngột xuất hiện thêm một bàn tay, mềm mại nhẹ nhàng bao trùm lấy, chỉ là một động tác đơn giản, nhưng lại giúp Phượng Kính Dạ hồi phục tinh thần lại, đôi mắt hẹp dài mang theo vẻ ôn nhu nhìn về phía Lâu Hường Văn.

“Nói như thế, ngày đó không phải Minh Dung hạ độc, mà do chính mẫu hậu ăn truy mệnh tán, nếu ta không giao mười vạn đại quân ra, thì dưới kịch độc kia, cũng sẽ làm thân thể suy yếu không thể lĩnh quân xuất chinh, vậy thì chắc chắn Phượng Tiêu sẽ nắm giữ ấn soái xuất chinh.” Phượng Kính Dạ liền khôi phục bình tĩnh, nâng bàn tay Lâu Hường Văn lên, kể từ hôm đó tất cả mọi chuyện đều đã giải thích rõ ràng.

“Vì sao Lâm Tín lại phản bội Tả đại nhân, đầu nhập vào Minh Thừa Tướng?” Lâu Hường Văn lần nữa mở miệng phá vỡ sự tĩnh lặng, không hy vọng Phượng Kính Dạ vì chuyện Hách Liên Vương Phi mà khó chịu.

“Ta sẽ tự mình đến Lâm Gia một chuyến.” Trong ánh mắt Phượng Kính Dạ xẹt qua vẻ lạnh nhạt, Lâm Tín phản bội khiến Tả Ngôn bị giam, thậm chí thiếu chút nữa đã chết, nên Phượng Kính Dạ muốn tự mình tìm Lâm Tín hỏi rõ, còn chuyện Hách Liên Vương Phi, hẳn không muốn nghĩ thêm, bởi vì trong lúc này, hẳn không biết nên phải làm sao để đối mặt với Hách Liên Vương Phi nữa.

“Nếu Minh Thừa Tướng nhân cơ hội cùng Hách Liên Quốc hợp tác, đây là thời cơ tốt cho người đó Sở Thiên, chỉ cần bắt Mã Gia, là có thể đoạt được năm vạn quân cấm vệ quân ở kinh thành, Phượng Tiêu mang binh đi ra biên quan, phát hiện trong cung xảy ra binh biến, thì ba vạn quân ở gần kinh thành nhất sẽ đến tiếp viện, người chỉ cần liên thủ tất cả họ cùng đám thị vệ ở trong cung lại.” Phượng Kính Dạ chậm rãi phân tích, mắt phượng lóe ra ánh sáng, cơ trí hơn người, mặc kệ năm vạn cấm vệ quân, hay binh mã vương gia ở phong thành, chỉ cần làm việc thỏa đáng, trái lại có thể hoàn toàn khống chế hoàng cung, Phượng Tiêu đang ở biên quan xa xôi, dù muốn trở tay thì cũng đã muộn.

“Vương Gia, bụng người có cần lớn đến mức thế không? Này giống như tay không bắt sói trắng vậy!” Lâu Hường Văn nuốt nước miếng, bởi vì khiếp sợ, ánh mắt liền trừng lớn, chợt Phượng Kính Dạ mỉm cười, xoa xoa đầu Lâu Hường Văn. Sao Tiểu Mộc đầu lại đáng yêu đến thế nhỉ.

“Vương gia cười cái gì, người dựa vào đâu muốn lấy tám vạn nhân mã chứ?” Lâu Hường Văn tức giận trừng mắt nhìn Phượng Kính Dạ đang mỉm cười tà mị, tám vạn nhân mã này lại chính là của quân địch, chuyện đâu dễ dàng như vậy.

Phượng Kính Dạ thấy Lâu Hường Văn tức giận, trong con ngươi đen đầy ý cười, nhin không được nắm lấy lòng bàn tay nhỏ bé mềm nhũn của Lâu Hường Văn, “Trai cò tranh nhau, Ngư Ông Đắc Lợi (VA)”, Phượng Tiêu bây giờ đang ở thế thượng phong, hẳn nhất định sẽ không để kinh thành thất thủ, đến lúc đó xảy ra một trận đại chiến, Phượng Kính Dạ sẽ làm ngư ông, lúc đó vừa nhận được đội cấm vệ quân của Minh Thừa tướng, còn thêm binh mã của Vương hoàng hậu.” Vương gia đang còn giấu binh mã!” Nhân thân Lâu Hường Văn chợt sáng lên, sau đó hoài nghi nhìn Phượng Kính Dạ, mất đi mười vạn binh mã, nên Lâu Hường Văn luôn thấy có chút áy, nhưng xem qua bây giờ, vương gia chính là kẻ thâm tàng bất lộ. “Còn đội Hỏa Viêm quân của phụ hoàng, khi các triều đại thay đổi, ngoại trừ đế vương của Hỏa Viêm Quân, thì chỉ nhận Hồ Phù không nhận người!” Phượng Sở Thiên đã biết kế sách của Phượng Kính Dạ, lúc trước hẳn muốn dựa vào Hỏa Viêm Quân để đối kháng với Tây Lan Vương Triều, nhưng vì hoàng đế Phượng Đạt luôn say mê luyện đan, nên đã làm Hồ Phù thất lạc, muốn điều động Hỏa Viêm Quân thật sự rất khó khăn.

(VA) đây là một câu chuyện xưa, mọi người muốn biết thì vui lòng search google giùm mình, he he .

Sau khi Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên thảo luận một ít vấn đề, Lâu Hường Văn buồn ngủ nên trở về Thu Phong Viện để ngủ bù. Dịch Quân Hàn đứng ở cửa Thu Phong Viện, nhìn Lâu Hường Văn đi tới, tuy rằng sắc mặt không chút biểu cảm, nhưng trên trán luôn che đầy vẻ quan tâm lo lắng.” Quân Hàn, ta sẽ nhanh giúp người đẩy độc cổ ép ra ngoài.” Chuyện bây giờ đã rõ, tuy không biết mục đích của Tây Lan Vương triều là gì, nhưng Hách Liên Quốc dám lên kế sách như thế, thậm chí còn công phá kinh thành, e rằng là có sự trợ giúp của Tây Lan Vương Triều, mà Dịch Quân Hàn lại là ám vệ hoàng cung, nên hẳn sẽ bảo vệ cho Bạch Thanh Nguyệt hoàng đế Tây Lan Vương Triều trước, vì vậy hẳn càng không thể ở lại Phượng Vương Phủ, đều Lâu Hường Văn không hi vọng nhất là Dịch Quân Hàn cùng Phượng Kính Dạ xảy

ra xung đột chính diện. “Làm phiên tiểu thư.” Dịch Quân Hàn gật gật đầu, lúc trước hắn ở kinh thành Tổ Nguyên, cũng không liên hệ với bất cứ ai, nhưng sau này lại được tin chủ tử phái mình đi tìm thân nhân ở Vương triều Tổ Nguyên, Dịch Quân Hàn biết rõ vương triều Tổ Nguyên ngoài mặt sóng yên biển lặng nhưng thực chất là ba đào dậy sóng. Tuy Tây Lan Quốc không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng thân là ám vệ của chủ tử, Dịch Quân Hàn vẫn muốn nhanh chóng trở lại Tây Lan vương triều.

_____đường gần cách_____

Lâm Gia.

Hiện giờ Lâm Tín vì bị trọng thương nên phải nằm ở trên giường, lúc đầu muốn Tả Ngôn mắc câu, nên phải làm mình bị thương thể nghiệm trọng, sắc mặt tái nhợt, trên người quần đầy băng gạc màu trắng, ánh mắt mơ màng như người chết. Chỉ vì Lâm Tín muốn trả thù, khiến cho nhiều huynh đệ phải chết oan uổng. Tất cả tội lỗi này, Lâm Tín phải tự mình hứng chịu, nỗi đau thống hận bi thảm còn hơn cả cái chết của Minh Dung, cho dù giờ có hối hận cũng đã quá muộn, chuyện đã đến nước này, Lâm Tín không thể quay đầu lại. “Kính Dạ đến thăm Lâm tham tướng sao? Hiện tại thân thể Lâm tham tướng đã tốt, bản diện hạ sẽ bẩm báo với phụ hoàng, ban thưởng cho Lâm tham tướng thăng quan tiến chức vì đã lập được đại công cho đất nước.” Ngoài cửa Lâm Gia, Tam hoàng tử Phượng Tiêu tươi cười đón mừng Phượng Kính Dạ, hiện tại đường quan lộ của Phượng Tiêu đang rộng mở, mọi chuyện đều thuận lợi, nên đã không còn nhún nhường như trước, trái lại luôn ẩn giấu vẻ kèn kiêu với Phượng Kính Dạ. “Phượng Vương Gia.” Lương Viện ở bên cạnh Phượng Tiêu, mỉm cười ưu nhã với Phượng Kính Dạ, bất kể Phượng Tiêu hay Lương Viện đều là người không để lộ cảm xúc ra ngoài, nên được người ta ca ngợi là nhân hiền mỹ mạo. “Tam hoàng tử, không biết vụ án Tả Ngôn cướp quân lương đã tra đến đâu rồi?” Phượng Kính Dạ vẫn tà mị anh tuấn như cũ, không vì Phượng Tiêu đặc ý mà phần nộ, chỉ cười nhạt, “Nghe nói không chỉ đám người Lâm tham tướng chỉ tội Tả Ngôn, còn có các tiêu sư ở Phi Long Sơn Trang”.

“Không sai, võ công tiêu sư Phi Long Sơn Trang rất giỏi, tuy là nhân sĩ giang hồ, nhưng lại giúp triều đình lập đại công, nên phụ hoàng đã ngự bút phong cho họ là thiên hạ đệ nhất tiêu.” Phượng Tiêu gật gật đầu, hắn không ngờ trong chuyện này còn có Minh Thừa tướng trợ giúp một tay, Lâm Tín phản bội Tả Ngôn, đem Tả Ngôn giải đến đại lao trong Hình Bộ, nhưng vì Tả Ngôn đang còn hôn mê ở trong hoàng cung, đợi sau khi hắn tỉnh lại mới áp giải vào đại lao.

Phượng Kính Dạ cười nhạt lắc đầu, “Nhưng bốn vương nghe nói người Phi Long Sơn Trang đột nhiên mất tích, không biết họ bảo quản quân lương như thế nào, nếu Tam Hoàng Tử nắm giữ ấn soái xuất chinh, đến lúc đó không có quân lương, e rằng lòng quân sẽ bất ổn.”

Sắc mặt Phượng Tiêu đột nhiên biến đổi, nụ cười liền biến mất, cau mày khó tin, Phượng Kính Dạ không giống như đang đùa, chẳng lẽ đám người Phi Long Sơn Trang thật sự nổi máu tham tiền, bí mật nuốt trọn quân lương! Nếu thật sự như vậy, khi hắn nắm giữ ấn soái xuất chinh, trong tay không có quân lương, e rằng tất cả tam quân đều sẽ không ai nghe theo mệnh lệnh chỉ huy của hắn.

Bất kể Phượng Kính Dạ có giả vờ hay không, Tam Hoàng Tử liền bỏ hết lễ nghi nhân nghĩa hiền đức, trực tiếp kéo Lương Viện cùng rời khỏi, lúc trước người Phi Long Sơn Trang đến cho khẩu cung, đều nói quân lương đang ở Phi Long Sơn Trang, nên Phượng Tiêu liền phái binh mã triều đình gần đó đến núi Phi Long Trang trông coi, nếu như đám người Phi Long Sơn Trang ra tay, vậy thì hắn sẽ gặp phiền toái lớn rồi.

Phượng Kính Dạ thoáng thấy Tam hoàng tử Phượng Tiêu cuàng Lương Viện vội vã rời đi, mở miệng cười với Lâu Hướng Văn, “Đi thôi, chúng ta cùng vào trong.” Không có Tam Hoàng Tử phá rối, hắn có thể hỏi ra một chút chân tướng sự việc từ trên người Lâm Tín.

Lâm Gia thật sự quá bình thường, chỉ có bốn gian nhà chính, hai gian nhà kề nhau, Tiền Viện cùng Hậu viện chỉ trồng một ít trái cây thông thường, hoàn toàn không giống nhưng phủ đệ quan viên khác ở kinh thành, đình đài lầu các, cửa sổ nhỏ bé tinh xảo, trông giống như một nhà dân thông thường.

Lâu Hướng Văn khoát tay Phượng Kính Dạ đi vào, nàng đứng ở trong sân lắng lắng quan sát, lão bộc cầm điếu đi lại dâng lên một tách trà, cái tách xù xì, lá trà cũng bình thường, lá cây rất thô. Tiền viện bên trái có mấy khối đất trồng rau, gieo trồng một số rau dưa bình thường, một cái giếng cũ, hậu viện có tiếng gà gáy, có lẽ là nuôi một ít gia súc, gian kế là củi gỗ chồng chất, góc rẽ là một ít nông cụ, thoạt nhìn thật giống như nhà nông thông thường.

Nhìn khuôn viên như vậy, khiến Lâu Hường Văn chưa từng gặp qua Lâm Tín nhưng lại không tin người như hắn lại phản bội Tả Ngôn, thậm chí dùng nhiều tánh mạng như thế để hãm hại Tả Ngôn, trong chuyện này chắc phải có bí mật gì đây.

Bởi vì phòng ốc không lớn, nên Lâu Hường Văn có thể nghe rõ ràng giọng nói của Phượng Kính Dạ, hắn ta đang cùng Lâm Tín nói vài chuyện, miêu tả về cái chết thê thảm của binh lính, người nhà bọn họ cực kì bị thương, bởi vì mang tội danh cướp quân lương, cho dù binh lính đã chết, nhưng cũng khiến người nhà thấy hổ thẹn, làm cho bọn họ không dám ngẩng đầu lên nhìn mặt hàng xóm láng giềng.

Giọng Phượng Kính Dạ cũng không lớn, thậm chí còn ầm ầm ý cười, nhưng Lâu Hường Văn lại liên tưởng ra trên khuôn mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ kia đang cười lạnh châm chọc, vương gia xưa nay rất tàn nhẫn, giết người không thấy máu, Lâm Tín luôn luôn không mở miệng trả lời, Lâu Hường Văn hiểu rõ là vì tự trách, hoặc đang hối hận, hoặc không có lời nào để nói, bởi vì sự thật đã thành như vậy, giờ có nói cái gì, làm gì, hối hận mấy cũng không làm được gì, người chết không thể sống lại. “Lâm Tín, người cũng biết bởi vì một mình người, bao nhiêu người phải chết thảm, nếu Tả Ngôn bị Tam Hoàng tử trăm lập quyết, trên dưới mấy trăm mạng người của Tả Gia, bao gồm Tả Liên Liên đang trấn thủ ở biên quan cũng bởi vì người mà phải cỡi giáp quy điền, dù nàng chỉ là một nữ tử, luôn canh giữ ở biên quan giết địch, chính người hãy ngẫm lại đi.” Phượng Kính Dạ đứng ở trong phòng, nhìn thoáng qua Lâm Tín, kết quả là vì cái gì, Lâm Tín lại phản Bội Tả Ngôn.

“Dùng một người để đổi lấy sự an toàn của Tả đại nhân, tội danh cướp quân lương sẽ do một mình ta gánh vác.” Hồi lâu sau, ngay cả Lâu Hường Văn cho rằng Lâm Tín sẽ không mở miệng, hắn lại rốt cục nói chuyện, âm thanh cách khá xa, nghe không rõ lắm.

Phượng Kính Dạ rốt cuộc đợi được Lâm Tín mở miệng, như thế là tốt, Lâm Tín vốn là người thành thật lại ít nói, người như vậy đôi khi thường rất khó xử lý, biết bỏ đi dự vọng riêng để hoàn thành đại sự, khiến bọn họ rất trung thành, cho nên một khi Lâm Tín mở miệng. Phượng Kính Dạ ngược lại không lo lắng lắm. “Lấy tánh mạng Lâu Hường Văn đổi lấy an toàn cho Tả đại nhân.” Nhắc tên Lâu Hường Văn, biểu cảm Lâm Tín liền thay đổi, trong ánh mắt lúc này tràn ngập hận ý vô cùng, một mạng đổi một mạng, Lâm Tín không muốn liên lụy nhiều mạng người như vậy, càng không muốn hại đến Tả Ngôn, nhưng tất cả đều đã quá muộn, bất kể dù phải đến Âm Tào Địa Phủ, bị Diêm Vương Gia cho vào chảo dầu, Lâm Tín cũng muốn kéo Lâu Hường Văn đi cùng.

[vinhanh: ta đập chết tên Lâm Tín thói nhà người, dám đòi mạng của chị Văn, anh Dạ, hắn ta đang uy hiếp kia, mau đập chết hắn đi, phanh thây xẻ thịt hắn đi anh.]

Đứng ở trong sân, Lâu Hường Văn vô tội bị liên lụy cuốn vào, nhìn phong cách tiểu viện trước mắt như một Điền Viên, nàng càng không thể hiểu được Lâm Tín nữa? Hắn vì cái gì lại hận mình, thậm chí không tiếc rẽ hại chết nhiều người như vậy! Lâu Hường Văn cảm giác rất đáng tiếc.” Vương gia, oan có đầu, nợ có chủ, người Lâm tham tướng tìm là ta, sao không để ta cùng Lâm tham tướng nói chuyện.” Lâu Hường Văn đi tới cửa, mở miệng cười với Phượng Kính Dạ.

Nếu không phải biết Lâu Hường Văn có võ công giỏi, Phượng Kính Dạ tuyệt đối sẽ không an tâm để nàng cùng Lâm Tín ở cùng nhau, chỉ có điều vẫn y như trước luôn dặn dò cẩn thận, “Bốn vương ở trong viện, có việc gì cứ gọi bốn vương một tiếng.” Phượng Kính Dạ một mình rời khỏi, để lại một mình Lâu Hường Văn đối mặt với Lâm Tín đang nằm trên giường.

Lâu Hường Văn quan sát Lâm Tín, dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, tuy trong lúc đó đã có huyết hải thâm thù, nhưng Lâm Tín cũng cẩn thận nhìn Lâu Hường Văn, vốn cho rằng người hại chết Minh Dung là một nữ tử gian xảo độc ác, nhưng gương mặt Lâu Hường Văn rất mộc mạc, không hề trang điểm, khéo miệng nhợt nhạt luôn tươi cười, có thể thấy được hai má lúm đồng tiền, cùng hơi thở bình dị căn bản không giống nữ tử có tâm địa rắn độc. “Tả đại nhân cùng Minh Thừa Tướng bất hòa, nhưng Lâm Tham tướng lại đi đầu phục Minh Thừa Tướng, ắt phải có quan hệ gì đó, mà Minh Dung mới chết không bao lâu, chẳng lẽ là do nguyên nhân này?” Mấy năm nay Lâu Hường Văn đều sinh sống tại Phượng vương phủ, cho nên chỉ kết thù với vài người, trong đó có Minh Dung đã chết oan uổng, nên Minh Thừa Tướng mới bày ra vụ án cướp đoạt quân lương, vì vậy Lâu Hường Văn mới chỉ nghĩ tới nguyên nhân này. “Dung nhi thiện lương như vậy, căn bản không thể hạ độc Hách Liên Vương Phi, rõ ràng tất cả đều do người làm!” Lâm Tín nói đến cái

chết của Minh Dung, liền tràn ngập thù hận, nếu không phải Lâu Hướng Văn hãm hại, Dung nhi làm sao bị buộc uống thuốc độc mà chết.

Lâm Tín cho rằng Lâu Hướng Văn sẽ chối cãi, nhưng không ngờ Lâu Hướng Văn lại gật gật đầu, “Độc không phải Minh Dung hạ, cũng không phải ta hạ, bằng không người cho rằng vương gia là kẻ ngốc sao? Là thủ phạm hạ độc Hách Liên Vương Phi, còn có thể để cho ta bình yên sinh sống tại Phượng Vương Phủ sao?”

Kinh ngạc khiếp sợ, Lâm Tín nhìn về phía Lâu Hướng Văn, có chút ngây ngốc, “Độc kia là ai hạ!”

“Điều kiện phải để Tả đại nhân an toàn ra ngoài, ta sẽ nói cho người biết thủ phạm là ai.” Lâu Hướng Văn nhìn Lâm Tín, tuy sắc mặt tái nhợt, thần sắc khá mệt mỏi, lúc trước hẳn một lòng yêu Minh Dung, nhưng vì sao lại để cho Minh Dung gả cho vương gia, nếu Minh Dung ở cùng với Lâm Tín, vậy sẽ sống một cuộc sống rất tốt rồi, dù sao Lâm Tín thật lòng yêu nàng ấy, nhắc đến tên Minh Dung, ánh mắt Lâm Tín vốn còn trống rỗng liền sáng rõ.

Tiếng đập cửa vang lên, đại thúc cầm điếu bưng chén thuốc đi tới, Lâu Hướng Văn nhanh chóng bưng lại, nhưng do được tính phát huy, lòng mảy Lâu Hướng Văn bỗng nhiên nhú lại, cẩn thận ngửi ngửi, trong thuốc có một loại độc được mẫn tính! Có người muốn giết chết Lâm Tín để diệt khẩu! “Sao thế?” Lâm Tín nhìn Lâu Hướng Văn bưng chén thuốc không có đưa cho mình, lúc đầu chán ghét, chỉ nghĩ đến việc báo thù cho Minh Dung, nhưng Lâm Tín lại không hề nghĩ độc cũng không phải do Lâu Hướng Văn hạ, vậy thì, nếu thật là do Lâu Hướng Văn, Phượng vương gia làm sao có thể để Lâu Hướng Văn ở cạnh bên người, đều là do bản thân mình lúc đó bị thù hận che mờ hai mắt, phạm phải trọng tội không thể tha thứ. “Trong thuốc có độc.” Lâu Hướng Văn hạ thấp âm thanh, Lâm Tín cũng sửng sốt, lại nghe thấy Lâu Hướng Văn tiếp tục nói “Vốn không phải độc được, nhưng bên trong có hai vị thuốc tương xung, trộn lại cùng nhau sẽ trở thành độc tính, bất quá đây là độc được mẫn tính, phỏng chừng bảy ngày sẽ tái phát.”

“Phải không?” Lâm Tín cười chua xót, bị hạ độc, ắt có người muốn giết người diệt khẩu, e rằng là do Minh Thừa Tướng ra tay! Nhưng mà vẫn còn thời gian là bảy ngày không phải sao? Trước khi chết có thể biết ai hại Dung nhi hạ độc, sau đó cho khẩu cung để Tả đại nhân được thả ra ngoài, thì dù mình có chết, cũng xem như đã đền lại mạng cho các huynh đệ đã chết oan uổng rồi!

Cho nên khi Lâm Tín thấy Lâu Hướng Văn đang trầm tư, nhanh chóng gạt chén thuốc trong tay nàng, một hơi uống cạn sạch, “Nếu bảy ngày sau ta chết, cầu xin Lâu cô nương hãy cho ta biết trước khi ta chết, là ai hại chết Dung nhi.”

“Vì sao người phải tự làm khổ mình chứ!” Lâu Hướng Văn không thấy nửa điểm muốn sống của Lâm Tín, Minh Dung là dạng người gì, Lâu Hướng Văn đã quá rõ, có lẽ trong mắt tình nhân chỉ có Tây Thi (Vinhanh), quả thật Minh Dung đã bỏ lỡ nam nhân yêu mình nhất, lựa chọn nam nhân nàng yêu, cuối cùng chết thảm, sa vào âm mưu làm vật hy sinh.

[(Vinhanh) Câu nói trong mắt tình nhân chỉ có Tây thi, đây là 1 quan điểm cổ chấp của con người, khi bị lí trí lấp mờ những thứ bạn thấy thích đều cho tốt đẹp, ngược lại nếu cái đó không tốt, nhưng anh ta lại không tin, cho dù thánh nhân trước mặt có giải thích ngàn lời, anh ta cũng sẽ biến mình thành kẻ ngoan cố mà không nhận sai.]

Rời khỏi Lâm Gia, Lâu Hướng Văn cùng Phượng Kính Dạ lẳng lặng đi vào trong ngõ nhỏ yên tĩnh, “Vương gia, người nói xem vì sao Minh Dung không chọn Lâm Tín?” Nếu theo lời Lâm Tín, Minh dung sẽ thật sự hạnh phúc rồi.

Phượng Kính Dạ sờ sờ đầu Lâu Hướng Văn, vì nơi này có nhiều gia đình bình thường sinh sống, cho nên nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Phượng Kính Dạ, cùng hơi thở tôn quý làm ọi người xung quanh nhìn không được ghé mắt nhìn, bất kể là nữ nhân lớn tuổi, hay khuê nữ, đều dùng ánh mắt say đắm nhìn qua, đương nhiên, ở nơi này cũng có rất nhiều cuộc sống vợ chồng hạnh phúc, ở trong sân, nữ tử rửa rau giặt quần áo, nam nhân ở một bên đóng mộc gì đó, đứa nhỏ trong sân đang chơi đùa âm ỉ, trông giản dị lại rất hạnh phúc.

Có lẽ đây là cuộc sống giản dị mà Mộc Mộc mong muốn! Phượng Kính Dạ thở dài một tiếng, “Mộc Mộc, Minh Dung là Minh gia đại tiểu thư, nàng có lẽ đã từng đối với Lâm Tín có chút ân tình, mà nàng lại là nữ

tử luôn được nuông chiều, vì vậy sẽ không thể ở cùng đứa trẻ lang thang như Lâm Tín, và Minh Gia cũng sẽ không gả Minh Dung ột gã tham tướng nho nhỏ.”

Có lẽ đây chính là khoảng cách giữa người thường cùng quan to có chức tước cao, tuy Lâm Tín đối với Minh Dung là tình cảm chân thật, nhưng mà Minh Dung đối với Lâm Tín lại không có chút tình cảm nào, có lẽ chính là trò đùa của số phận, Minh Dung không xem nó ra gì thì Lâm Tín lại tưởng thật, chuyện hôn sự từ xưa đến nay đều quan tâm chuyện môn đăng hộ đối, nên Lâm Tín cùng Minh Dung nhất định không có kết quả. “Vì sao trong tình cảm luôn rất rối dính dằng đến nhiều thứ như vậy, vì sao không thể đơn thuần chỉ cần có tình cảm thôi!” Lâu Hưởng Văn cười đau khổ, môn đăng hộ đối, bốn chữ này không chỉ ở vương triều phong kiến, thời hiện đại cũng như vậy, bất kể nam nhân nào trong nhà nàng đều không phải dựa vào môn đăng hộ đối, chỉ vì tình cảm pha lẫn những tạp chất đó nên bây giờ nghĩa phụ mới đau khổ đến như vậy!

Hết chương 7.

72. Chương 72: Hồng Lâu Cự

Vừa rời khỏi Lâm Gia, Phượng Kính Dạ mang Lâu Hưởng Văn đi vào hoàng cung gặp Tả Ngôn, tuy rằng nói đại đa số thị vệ trong hoàng cung có người của Vương hoàng hậu, nhưng mà Phượng Sở Thiên ở trong cung cũng có một ít thể lực, trước mắt Tả Ngôn ở hoàng cung vẫn an toàn, hơn nữa lúc mặt trời lặn, thì Tả Ngôn cũng đã tỉnh lại.

“Mộc Mộc?” Có lẽ ở Phi Long Sơn Trang đã chiến đấu kịch liệt nên trong lúc hôn mê gặp phải ác mộng, vừa mở mắt ra, bỗng chốc muốn ngồi dậy, nhưng vì vết thương trên người, cả người đau đớn khiến sắc mặt tái nhợt, làm cho hắn thanh tỉnh vài phần, đánh giá hoàn cảnh bốn phía, sau đó liền thấy nụ cười phúc hậu của Phượng Sở Thiên, hài hòa với vẻ ôn nhu của Lâu Hưởng Văn, về phần Phượng Kính Dạ vẫn là mắt phượng híp lại nguy hiểm, rất bất mãn khi câu đầu tiên của Tả Ngôn lại chính là Lâu Hưởng Văn, vẫn cần phân biệt rõ ràng vợ bằng hữu chứ.

“Ta không sao, người không cần cử động, đây là dược hoàn, người uống hai viên này trước đi.” Lâu Hưởng Văn thật cao hứng, tuy rằng nói Tả Ngôn thoát nhìn cực kỳ âm hiểm, hơn nữa lại độc mồm, nhưng lúc tỉnh lại vẫn lo lắng cho sự an toàn của nàng nhất, điều này khiến cho Lâu Hưởng Văn cảm thấy ấm lòng, quả thật lúc đó cứu Tả Ngôn thấy thực xứng đáng.

“Lưu lại là họa ngàn năm, quả thực như thế.” Thanh âm còn rất yếu, lại khàn khàn, bất quá bản tính Tả Ngôn độc mồm thật không thể thay đổi, sau đó nét mặt không thay đổi nhận lấy viên thuốc ở trong tay của Lâu Hưởng Văn nuốt vào, vốn ngũ phủ lục tạng khô nóng khó chịu trong nháy mắt phủ lên một luồng khí mát, quả thật là viên thuốc quý.

Lâu Hưởng Văn cầm lọ thuốc trong tay, gần như muốn nhét vào đầu Tả Ngôn, tên này quá độc mồm mà? Hắn không thể nói lời cảm ơn à! Quả nhiên hôn mê vẫn là tốt nhất!

“Mộc Mộc, không cần tức giận, sau khi tỉnh lại, chừng một hồi sẽ dọn đến đại lao Hình Bộ ở rồi.” Phượng Kính Dạ hiển nhiên phải bảo vệ Lâu Hưởng Văn, mắt liếc nhìn sắc mặt tái nhợt của Tả Ngôn, dám khi dễ người của mình, cũng không nhìn lại xem ai đang bao che cho tiểu Mộc đầu.

“Đúng, cứ để Tả Ngôn ngồi tù mục gông đi!” Lâu Hưởng Văn gật gật đầu phụ họa, bất quá thấy Tả Ngôn còn có thể độc mồm, vậy chuyện Lâm Tín phản bội chẳng phải đã kích quá lớn với hắn.

“Lúc này các người còn phụ xướng phụ tùy nữa à.” Gượng ngồi dậy, khắp người Tả Ngôn đều đau, cho dù uống dược trị thương tốt nhất, thì vết thương cũng quá nặng, dường như nội lực trong thân thể đều hao tổn hết, chỉ cần một động tác đứng dậy đã khiến Tả Ngôn vô lực, khoảng một lát mới khôi phục lại, “Kể tiếp phải làm sao bây giờ?”

“Xem hành động kế tiếp của Phượng Tiêu, người Phi Long Sơn Trang có hoàng gia hậu thuẫn, sau đó cho khẩu cung còn ký tên lên trên, đem quân lương biến mất vô ảnh vô tung, Phượng Tiêu chỉ có thể ngậm phải bồ hòn.” Phượng Kính Dạ neho mắt phượng cười lạnh, Lâm Tín cùng người Phi Long Sơn Trang liên hợp hãm hại Tả Ngôn, cho nên lúc bây giờ, đám người Phi Long Sơn Trang đã mang quân lương đi đào tẩu, Phượng Tiêu sẽ không để lộ ra ngoài, như vậy khẩu cung của người Phi Long Sơn Trang sẽ không được tín nhiệm, đối với Tả Ngôn rất có lợi, cho nên tự bản thân Phượng Tiêu là tướng quân phải đi bổ sung quân lương bị mất, bằng không sẽ mất đi lòng quân.

“Vương Nguyên Đức là Hộ Bộ Thượng Thư, Phượng Tiêu là ngoại tôn của hắn, nếu thiếu tiền khẳg định sẽ lên lút bù ột phần, bất quá lúc trước Hộ Bộ đã đưa ra trên trăm vạn lượng, hiện nay lại mất công giả tràng rồi.” Phượng Sở Thiên cũng nở nụ cười, tuy rằng trước mắt Tả Ngôn đang lâm vào nguy hiểm, nhưng mà Phượng Tiêu lại còn gặp phiền toái lớn hơn nữa.

Hơn nữa một khi Phượng Tiêu rời khỏi kinh thành, Phượng Sở Thiên có thể lật ngược được tình thế, đem thế lực kinh thành nắm gọn trong lòng bàn tay của mình, thế cục trước mắt tuy có hơi bất lợi cho Phượng Sở Thiên, phần thắng đang nghiêng về phía Tam hoàng tử Phượng Tiêu. Nhưng là một khi thời vận đến, còn chưa biết ai thắng ai thua.

“Xem ra Minh Thừa Tướng cũng bị người Phi Long Sơn Trang lợi dụng, quả thực có rất nhiều nhân tài xuất hiện trong kinh thành.” Tả Ngôn không biết người đứng sau lưng Phi Long Sơn Trang là Hách Liên Vương Phi, cho nên giờ phút này, cũng nở nụ cười châm biếm, Minh Tuyên Quốc lợi dụng mình để kích Kính Dạ, nhưng đây lại là một khối đầu hủ nóng, Tam Hoàng Tử không ăn được còn bị phồng nặng đấy.

“Tam Hoàng tử chờ thẩm tra án của ta xong, sau đó sẽ nắm giữ ấn soái xuất chinh?” Tả Ngôn hí mắt âm thầm suy tư, bản thân đang mang án tử, Lâm Tín là nhân vật mấu chốt, nói thật, nếu không tận mắt chứng kiến, Tả Ngôn thật không tin Lâm Tín lại phản bội mình, nguyên nhân là vì cái gì?

Lâu Hường Văn đem khúc mắc tình cảm giữa Lâm Tín với Minh Dung nhanh chóng nói ra một lần, kỳ thật nếu mình là Lâm Tín, Lâu Hường Văn sẽ không lời theo nhiều người chết oan như vậy, nàng chỉ tìm tên đầu sỏ gây chuyện, bắt hắn nợ máu phải trả bằng máu, nhưng Lâm Tín lại bị Minh Thừa Tướng lợi dụng, thật sự đáng tiếc, một nam tử như vậy, lại phải chịu đựng đau khổ cùng hối hận dày vò, đến mức không còn ý chí sinh tồn.

“Chỉ vì tư tình, nên khiến nhiều oan hồn chết oan như vậy, quả thật đáng chết!” Tả Ngôn lạnh lùng mở miệng, từ ngữ bên trong chứa đầy khinh thường miệt thị Lâm Tín.

“Tả đại nhân, tìm người được làm bằng đá à?” Lâu Hường Văn phản bác lời ác ý của Tả Ngôn, Lâm Tín tuy rằng nhất thời hồ đồ đã làm sai, nhưng hắn đã định dùng tánh mạng bản thân để hoàn lại, hướng chi, chỉ vì hắn quá yêu Minh Dung mà thôi, Minh Dung bị buộc uống thuốc độc chết, Lâm Tín chỉ nghĩ báo thù cho Minh Dung, dù đó là sai, nhưng cũng bởi quá yêu nên không còn phân biệt được đúng sai.

“Sống ở kinh thành, không cho phép người quá hồn nhiên thiện lương, bằng không sau này nhất định sẽ liên lụy đến người thân bên cạnh.....” Tả Ngôn đưa mắt nhìn Lâu Hường Văn, chỉ cảm thấy sao nàng còn có thể hồn nhiên thiện lương như thế, nhưng lời còn chưa nói hết ra, thì Phượng Kính Dạ đã dùng ánh mắt cảnh cáo liếc nhìn hắn.

“Trong mắt các người chỉ có quyền thế, đương nhiên không có tư tình nữ nhi!” Lâu Hường Văn hậm hừ hai tiếng, chẳng thèm nhìn Tả Ngôn nữa.

“Mộc Mộc, bốn vương chỉ thích nàng không thích giang sơn, không giống bọn họ đâu,” Phượng Kính Dạ nhân cơ hội liền thổ lộ, cười mỉa hoặc, nỗ lực để bản thân trông cao lớn và tuấn tú. [vinhanh: ==” Anh Dạ ơi anh dạ, anh càng tân bốc mình, thì bị chìm hàng càng thâm thôi?]

“Vương Gia, người có nghe qua một câu nói như vậy chưa? Vật hợp theo loài người chia theo nhóm (muốn biết bạn là người như thế nào thì hãy nhìn bạn của bạn), cho nên ngài có thể làm bằng hữu với Tả Ngôn, có nghĩa vương gia cũng giống y chan thôi.” Lâu Hường Văn nhú đuôi lông mày, mình không có gốc để bị lừa đâu, làm như mình là tiểu hài tử dễ bị lừa gạt sao?

Phượng Sở Thiên cười vang lên, nhìn Phượng Kính Dạ bị hạ thấp giá trị xuống, lời Tả Ngôn nói không sai. Lâm Tín vì tình cảm nữ nhi hại chết nhiều người như vậy, Lâm Tín chết là đáng. Phượng Sở Thiên sẽ không

đồng tình với Lâm Tín, bất quá hẳn là kẻ thông minh sẽ không nói lời này ra ngoài, dù sao Mộc Mộc cũng là nữ tử, xưa nay nữ nhi luôn xem trọng tình cảm, cho nên Tả Ngôn bị mắng là đáng. [Vinhanh: ==” anh Thiên này, đúng là nhìn hiền mà tâm k hiền, cái nào cũng cho đúng hết.]

Lúc này đã biết Tả Ngôn đã tỉnh, Tam Hoàng Tử Phượng Tiêu lập tức mang Trương Minh Hải quan Hình Bộ tiến cung, giao toàn bộ chuyện cướp quân lương cho phụ trách, vì Tả Ngôn là kẻ chủ mưu, trước mắt đem hắn giải đến đại lao Hình Bộ.

Lâu Hưởng Văn là nữ tử nên không thích nhìn cảnh như vậy, nàng trực tiếp rời khỏi, đi dạo chung quanh, đột nhiên nghe thấy trong mái đình không xa có tiếng cười liên tục, thái giám cùng cung nữ hầu hạ bốn phía, trà hương cùng trái cây đều được bày ra đầy đủ chung quanh.

“Hoàng hậu nương nương quả thực có con dâu tốt, nói nữ nhi Tả gia tài mạo song toàn, nhưng nô tì thấy Tiểu Viện mới thực là nữ tử tài mạo song toàn, lối viết của tảng đá duyên quả thuật rất sắc xảo.” Một cung phi cười ca ngợi Lương Viện, trong tay cầm một quyển sách, bìa mặt màu trắng, khung màu lam, ba chữ Tảng Đá Duyên là tên của quyển sách.

“Đúng vậy a, quả thật là tài hoa số một, nô tì vốn cho rằng bản thân đã xem qua không ít thi thơ, không hề thua kém các văn nhân sĩ tử, bây giờ thấy Tảng Đá Duyên do Tiểu Viện sáng tác, mới biết nô tì đã quá tự cao tự đại rồi.” Một cung phi khác rất xinh đẹp, trên người mang theo khí chất tài nữ Giang Nam, giờ phút này vì muốn ứng phó với Vương hoàng hậu mà khen tặng, thật như là rất khinh nể tài học kinh thư của Lương Viện.

“Lâm muội muội đã chiếm được nước mắt của nô tì, đúng là nữ tử thông minh lanh lợi”. Vành mắt đỏ hoe, một cung phi đang xúc động, sau đó nhìn về phía Lương Viện. “Chỉ có bộ thượng sao? Trung bộ cùng Hạ bộ, Tiểu Viện khi nào thì viết?”

“Đã có ý tưởng chỉ cần đặt bút viết, nửa năm hẳn sẽ viết ra trung bộ, đến lúc đó nhất định đưa cho các vị nương nương, trong đó nếu có chỗ nào sai sót, thỉnh chỉ rõ.” Lương Viện không có chút nào khiêm tốn, bởi vì nàng quá ưu tú, quá thông minh, địa vị lại là Tam Hoàng Tử Phi, hiện thời là con dâu của Vương Hoàng Hậu, cho nên Lương Viện liền trả lời mạch lạc tự nhiên, không chút nào ngượng ngùng vì những lời ca ngợi.

Xa xa thoáng thấy cảnh tượng bên kia náo nhiệt, các cung phi đó lúc nào cũng tranh đấu lẫn nhau, Lâu Hưởng Văn sống ở trong vương phủ vẫn cứ luôn bỏ mặc mấy chuyện này, càng không muốn dính dáng đến chuyện trong hoàng cung, cho nên không chút chần chờ, trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng ánh mắt Lương viện thật sắc bén, liếc mắt một cái liền thấy Lâu Hưởng Văn, không hề đứng dậy, thanh âm du dương cười cợt, “Lâu cô nương cũng tiến cung sao?” Bị gọi tên, Lâu Hưởng Văn không thể rời đi, bằng không nếu thấy hoàng hậu và các cung phi khác mà không thỉnh an, đây chính là tội bất kính, nghĩ đến điều này, Lâu Hưởng Văn hận tất cả lễ nghi trong hoàng cung này, cũng chỉ có thể cam chịu nhẫn nhịn.

“Nô tì Lâu Hưởng Văn khấu kiến hoàng hậu nương nương, Tam hoàng tử phi, cùng các vị nương nương.” Lâu hướng Văn cúi người hành lễ, biểu cảm cung kính vô cùng, cúi đầu, nỗ lực thu nhỏ biểu cảm của bản thân, đối mặt một đám nữ nhân trong cung, còn đáng sợ hơn đối mặt với đám Sài Lang .

“Đứng lên đi.” Vương hoàng hậu cực kỳ không thích Lâu Hưởng Văn, nhưng trước mặt bao nhiêu người không thể gây khó dễ cho Lâu Hưởng Văn, chỉ là ngôn ngữ lạnh nhạt, mặt lạnh như băng, hoàn toàn khác hẳn khi đối xử Lương Viện luôn hòa ái dễ gần.

“Lâu cô nương có thể được vương gia ưu ái, nói vậy học thức cũng phong phú, bản phi bắt tài, mất một năm mới viết được một quyển thượng, tặng cho Lâu cô nương xem.” Lương Viện niềm nở cười, đem quyển sách Tảng Đá Duyên trong tay đưa cho Lâu Hưởng Văn.

Nói thật, kỳ thực Lương Viện cũng rất hâm mộ Lâu Hưởng Văn, là một nô tì lại chiếm được tình cảm của Phượng vương gia, thậm chí không tiếc vì nàng bỏ đi mười vạn đại quân, quả thật thích mỹ nhân không cần giang sơn, nếu ở hiện tại, thì chuyện một cô gái bình thường được gả vào gia đình giàu có đã là chuyện tình yêu xa xưa, nhưng đây là vương triều Tổ Nguyên, là cổ đại. Lương Viện thoáng nhìn qua Lâu Hưởng Văn, đợi đến một ngày nào đó Phượng Tiêu đăng cơ, ắt hẳn Phượng Kính Dạ phải chết, thế nên Lâu Hưởng Văn và Phượng Vương gia cùng nhau đi xuống cửu tuyền làm một đôi uyên ương mạng khổ đi, đây chính là

số mệnh. Còn nàng sẽ có tình yêu, cũng như quyền thế, Lâu Hưởng Văn chung quy không thể bằng mình. (ngồi đợi cốc mọc râu đi em)

“Đa tạ Tam hoàng tử phi.” Lâu Hưởng Văn rút cuộc cũng nhận lấy sách, thoáng nhìn qua, lại không lật ra xem. Khi Lâu Hưởng Văn tiến lại, trong đình nghỉ mát vốn đang náo nhiệt lập tức yên tĩnh, Vương Hoàng hậu trực tiếp đứng dậy rời đi, dù sao trời cũng đã tối, các cung phi còn lại cũng rời đi. Lâu Hưởng Văn đương nhiên cũng muốn rời khỏi đây, nhưng Lương Viện cứ đi theo bên cạnh, làm nàng phải trợn trừng mắt, nàng không thể nói là muốn đi một mình, không cần Lương Viện đi theo mình.

“ Trời vẫn còn sớm, chúng ta vừa đi vừa nói tiếp, cũng lâu rồi Phượng Tiêu và Phượng vương gia chưa gặp nhau, chi bằng chọn ngày hôm nay, cùng nhau dùng bữa tối đi.” Lương Viện mở miệng cười, chăm chú nhìn người đang cúi đầu, thoát nhìn Lâu Hưởng Văn có hơi nhát gan. Nói thật, Lương Viện không hiểu Phượng Kính Dạ thích Lâu Hưởng Văn ở điểm nào, chỉ là một nha hoàn, không có thân phận, khuôn mặt cũng không đẹp, mặc kệ nàng có che giấu tài năng, thì còn kém xa mình. (Vinhanh: bà này tự tin gớm, lịch sử tài năng của bà còn đáng sợ đến nỗi tôi cười ruột luôn nè, đúng là chẳng đứng đầu thiên hạ. ẹc ẹc)

“Lâu cô nương, có câu nói nữ tử vô tài mới là đức, nhưng nếu nữ tử không tài, nam nhân đều sẽ tam thê tứ thiếp. Nhưng chỉ cần nữ tử có tài năng, sẽ không cần dựa vào nam nhân mà sống, mà còn có thể sánh ngang hàng với nam nhân, khiến cả đời nam nhân chỉ có thể đối xử tốt với người, hần mà dám tam thê tứ thiếp, trực tiếp hừ hần, gả cho người khác, không cần phải chịu oan ức.” Nàng không cho rằng lời mình nói ra mang tội bất kính, khiến sóng to gió lớn chút nào, Lương Viện kiêu hãnh không ngừng phát biểu quan niệm tân tiến với Lâu Hưởng.

“Nô tì không dám không tuân theo lễ giáo.” Lâu Hưởng Văn đáp lại một câu chán ngắt, bởi vì Lương Viện là trưởng nữ của Lương gia, quen sống trong nhung lụa, lại có tài năng hơn người. Tuy nơi này là vương triều phong kiến, nhưng Lâu Hưởng Văn đã tiếp xúc qua nhiều người, không ai không thuộc dạng người tinh anh, người cổ đại so với người hiện đại, không thua kém chút nào, chỉ là quan niệm của bọn họ có hơi lạc hậu một chút.

Nhìn Lâu Hưởng Văn, Lương Viện lại lắc đầu khinh miệt, đúng là loại bần nhào không thể xây thành tường, ả có thể khiến cho Phượng Vương gia thích được bao lâu chứ, đợi đến khi nhan sắc phai tàn, nhất định sẽ bị một cước đá văng ra, đến lúc đó chỉ còn biết khóc thôi.

Sau khi nhìn lướt qua Lương Viện, Lâu Hưởng Văn cũng không có biện giải gì? Đạo Bất Đồng, Bất Tương Vi Mưu (*). Nếu Lương Viện là một nữ tử trong gia đình bình thường, ba bữa no bụng, làm theo lệnh cha mẹ, hôn sự phải được người mai mối, nàng còn dám kiêu ngạo như thế không? Ở cổ đại, cho dù mình là nữ tử hiện đại, tài học có đến đâu, nếu không có bối cảnh cùng thân phận, dám ra ngoài làm chuyện khác thường, e sẽ bị người trong tộc xem như quái vật, đem thiêu chết hoặc là dìm lồng heo.

(*)Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ linh Công, nguyên văn như sau ‘ (Tứ viết: Đạo bất đồng bất tương vi mưu) , ý nói không cùng chí hướng không thể đi cùng nhau được.

Bất quả mọi người đều mệnh số riêng, muốn sống thế nào là con đường riêng của Lương Viện, Lâu Hưởng Văn thực chỉ muốn sống an nhàn của người nông dân, yên ổn sống qua ngày.

“Làm phi Tam hoàng tử Phi đã đưa Mộc Mộc trở về.” Phượng Kính Dạ đã sớm xuất hiện, nói chung là sợ Lâu Hưởng Văn ở buổi dạ yến của Vương hoàng hậu sẽ bị chịu thiệt, đến bây giờ vẫn không thấy Lâu Hưởng Văn có gì không ổn, mới an tâm, trên khuôn mặt tuần tú tà mị tươi cười, anh tuần phi phạm.

“Phượng vương quá khách khí rồi, chỉ là tiện đường mà thôi.” Lương Viện nhìn nam nhân phong thần tuấn lãng trước mặt, dừng cảm hơn Phượng Sở Thiên, và ôn nhu hơn cả Phượng Tiêu. Phượng Kính Dạ chính là người mà Lương Viện đã nhìn trúng, vừa chính trực quyết đoán lại rất liêu lĩnh, tao nhã tôn quý, không những nắm giữ binh quyền, mà ở trong triều cũng là dưới một người trên vạn người. Đáng tiếc, hần chỉ là một vương gia, vĩnh viễn không thể đăng cơ làm hoàng đế, hơn nữa khi Lương Viện xuyên không, bên cạnh Phượng Kính Dạ đã có nữ nhân, cho nên mục tiêu cuối cùng của Lương Viện chính là Phượng Tiêu, suy cho cùng Phượng Sở Thiên chỉ là một hoàng tử do cung nữ sinh ra, không có bối cảnh cũng không có chỗ dựa vững chắc.

“Bất quá về sau yêu cầu Tam Hoàng Tử phi không cần tiện đường nữa, Mộc Mộc ở đâu, bốn vương tự nhiên

sẽ biết đến đón.” Phượng Kính Dạ nhoen cười, ánh mắt cũng cực kỳ lạnh nhạt, tuy biết Lâu Hường Văn có võ công, còn biết cả y thuật, nhưng trong lòng Phượng Kính Dạ vẫn xem tiểu Mộc đầu là người lương thiện. Mà Lương Viện là người luôn thích bộc lộ tài năng, tự cho hơn người, nên Phượng Kính Dạ mới lo lắng Lâu Hường Văn bị người ta khi dễ ở trong buổi yến tiệc.

Nét mặt Lương Viện đột nhiên thay đổi, nụ cười có hơi cứng nhắc, nàng thật không ngờ Phượng Kính Dạ dám mở miệng nói như thế, không để ý thể diện cùng tôn nghiêm của bản thân nàng là Tam Hoàng Tử phi, sắc mặt lạnh lùng, hừ lạnh một tiếng, “Phượng Vương gia thật không nhìn thấy lòng tốt của người ta à.”

“Tam hoàng tử phi không cần tức giận, có thời gian hãy đi giúp Tam hoàng tử về chuyện quân lương đi, nghe nói Tam hoàng tử phi là cánh tay đắc lực của Tam hoàng tử mà.” Vẫn luôn dùng giọng điệu châm chọc công kích, Phượng Kính Dạ nhìn Lương Viện, lại thấy Lâu Hường Văn đang đứng xem náo nhiệt, quả thực Mộc Mộc nhà mình vẫn là nữ nhân đáng yêu nhất mà? Nếu giống như Lương Viện này, tuy Phượng Kính Dạ có vài phần bội phục về quan niệm sống của nàng, nhưng nói thật, Phượng Kính Dạ không thích tính cách của Lương Viện.

“Phiền Phượng vương gia quan tâm, bản phi có lòng tin trong vòng năm ngày sẽ gom đủ quân lương, không biết Phượng vương gia có hứng thú đánh cuộc không?” Lương Viện cười kiêu ngạo, ngẩng cằm lên, bày ra nét mặt thông minh tuyệt đỉnh của mình.

“Thật có lỗi, bốn vương chỉ có hứng thú với Mộc Mộc, những người khác bốn vương không xem ra gì cả!” Phượng Kính Dạ cười nắm lấy tay Lâu Hường Văn, không thèm nhìn nụ cười ông ọ của Lương Viện, trực tiếp kéo Lâu Hường Văn rời đi, “Xem náo nhiệt đủ rồi, chùng nào Mộc Mộc mới học lộ chút khí phách đây.”

“Có khí phách càng sẽ gặp phiền toái.” Lâu Hường Văn không hứng thú với những thứ này, tranh đoạt thiên hạ thì sao, người đời có câu càng ở vị trí cao càng lạnh lẽo, cuộc đời của con người hay là cỏ cây đều có cuộc sống riêng, Lâu Hường Văn chỉ muốn theo đuổi hạnh phúc bình dị mà thôi.

“Dù Tiểu Mộc đầu không khí phách thì phiền toái vẫn không ngừng kéo đến.” Phượng Kính Dạ không nhịn được nở nụ cười, nhìn bộ dáng Lâu Hường Văn trừng mắt giận dữ càng làm khóe miệng cười sâu hơn.

“Lúc ta giết người rất có khí thế, nếu vương gia không tin thì hỏi Tả đại nhân đi!” Bị cười nhạo, Lâu Hường Văn tức giận trừng mắt nhìn Phượng Kính Dạ, bản thân cũng nên xem lại mình đi, những phiền toái này cũng đều do vương gia gây ra hết mà.

“Đây là Tảng Đá Duyên do Lương Viện viết.” Phượng Kính Dạ cầm lấy quyển sách trong tay Lâu Hường Văn lật ra xem. Ở phủ Tam hoàng tử, Phượng Kính Dạ cũng có thám tử, nên cũng có biết qua chuyện Lương Viện viết sách, Bộ đầu tiên mới ra, đã làm kinh thành dậy sóng, không chỉ các văn nhân sĩ tử, nghe nói có nha hoàn trộm một ít bản về xem, sau đó không biết thế nào liền lưu truyền ra bên ngoài, khiến cả kinh thành đều ca ngợi, mong chờ quyển sách Tảng Đá Duyên được xuất bản.

Phượng Kính Dạ lật xem một chút, trên khuôn mặt tuần tú cũng hơi kinh ngạc, tuy lối văn miêu tả không biết có phải là chuyện xưa gì, nhưng vừa mới lật ra xem, đập vào mắt là một câu thơ tình xảo, lựa từ đặt câu có thể thấy được bản lĩnh của người viết, căn bản mà nói, Phượng Kính Dạ có thể tin rằng danh hiệu tài nữ nhất định sẽ rơi trên người Lương Viện.(chưa chắc à)

“Sách gì vậy?” Kỳ thật Lâu Hường Văn không hứng thú với văn chương lắm, bất quá nghe nói do Lương Viện viết, liền hạ thấp cổ tay Phượng Kính Dạ xuống, nhìn nhìn, sau đó lộ vẻ kinh ngạc giống như Phượng Kính Dạ, mở to hai mắt nhìn, mình đúng là ngu như heo, phải đoán ra ngay Tảng Đá Duyên, không phải chính là Hồng Lâu Mộng sao!

Lâu Hường Văn kinh ngạc không phải do lối viết văn của Lương Viện, mà do nàng đã sao chép ra y nguyên quyển sách Hồng Lâu Mộng, trí nhớ như vậy thật đúng là khủng khiếp! Không thể không nói Lương Viện có chút bản lĩnh, nhưng khi nhìn hàng chữ nhỏ dưới Tảng Đá Duyên có chữ Lương, tuy không có nêu đầy đủ tên, nhưng cũng xem như chiếu cáo thiên hạ, quyển tiểu thuyết này thuộc sở hữu là Lương Viện.

Sở dĩ Lương Viện có thể viết nguyên vẹn Hồng Lâu Mộng, là vì nàng sinh ra trong gia đình quốc học, ông nội, cha, mẹ đều là nhà nghiên cứu Hồng Học (là tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng), cho nên có thể nói Lương Viện đã được người trong nhà truyền thụ Hồng Lâu Mộng, học thuộc từng chút từng chút một, khi trưởng thành cũng chỉ biết luyện chữ viết về Hồng Lâu Mộng, cho đến khi Lương Viện đi học đại học rời khỏi gia

đình, nàng đã học thuộc lòng Hồng Lôu Mộng, rốt cuộc khi học đại học cũng là hệ Trung Văn, sau đó tìm việc quá khó khăn, nên Lương Viện về kế thừa nghiệp gia nghiên cứu Hồng Học, đây là vì sao nàng có thể sao chép ra được quyển Hồng Lôu Mộng.

“Cũng được xem là tài nữ.” Phượng Kính Dạ thấy Lôu Hương Văn ngơ ngác xem sách, cười sờ sờ đầu Lôu Hương Văn, “Bất quá Bốn vương vẫn thích nhất là nữ tử ngây ngốc.” (xạo, Đoàn Tử đó sao huynh k thích, nói đại ra là bị chị Văn k chinh mà cũng phục rồi đi).

“Vương gia, cái này không phải là tài nữ, sách này e là được sao chép.” Kéo bàn tay to trên đỉnh đầu xuống, Lôu Hương Văn than nhẹ, Tào Tuyết Cần hao phí cả đời, dốc hết tâm huyết, cuối cùng tác phẩm qua vài thập niên, lời khen ngợi lại rơi vào kẻ đạo văn Lương Viện? Mọi người đều có quyền bình đẳng, Lương Viện thích sao chép văn là quyền của nàng, chỉ hy vọng không làm nhục tác phẩm nổi tiếng này.

đường ngăn cách

Ngày thứ hai, quyển sách Tăng Đá Duyên đã được truyền khắp kinh thành, cơ hồ cầm quyển sách đọc đến mắt ăn mắt ngủ, bỗng chốc hiệu sách đều hết sạch, không mua được sách liền hô to đáng tiếc, hỏi chưởng quầy đến lần thứ tư khi nào thì có sách, cũng có người đi tìm mượn xem, trong khoảng thời gian ngắn, đề tài các nhân văn sĩ tử trong kinh thành đề cập đều là quyển sách này, cả nữ trung khuê tú đều có một quyển, lúc mọi người ở cùng nhau đều nói về các nữ tử Linh Lung trong Tăng Đá Duyên.

Gần ba ngày, trà lâu tửu quán kinh thành đều đang đàm luận về quyển sách, càng không ngừng ca tụng Lương Viện, quyển sách Tăng Đá Duyên được các kể chuyện truyền khắp ở vương triều Tố Nguyên, nên thanh danh Lương viện ngày càng lan rộng, nổi tiếng hơn cả Tam hoàng tử Phượng Tiêu.

Chỉ tiếc trước mắt chỉ có thượng bộ, trung bộ và hạ bộ vẫn chưa phát hành, khiến người xem xong tha thiết mong chờ hai quyển sau phát hành. Cùng một ngày đó, tại Hoàng Hạc Lôu trong kinh thành, vì muốn quyền tiền cùng quần áo và được phẩm cho tướng sĩ, Lương Viện mang theo nha hoàn trong phủ Tam hoàng tử công khai xuất đầu lộ diện, Lương Viện mặc một thân trang y đơn thuần, đem trang sức trên người mình bỏ vào chiếc hộp gỗ ở trước mặt mọi người, sau đó đem đến cửa hiệu đổi thành bạc, đợi đến lúc Tam Hoàng Tử xuất chinh đem cấp cho tướng sĩ ở biên quan.

Ngoại trừ danh xưng tài nữ, Lương Viện lại là quốc sắc thiên hương, chỉ một cử động của Lương Viện làm nữ trung khuê tú đều hưởng ứng theo. Có người quyền nhiều, có người quyền ít. Bọn nam tử đương nhiên cũng học đòi làm sang, sau đó đến một ít cửa hàng quyền góp, hành động quyền tiền trở nên sôi động. Rốt cuộc các quan viên triều đình cũng hào phóng giúp đỡ, sau đó được nhiều người ủng hộ, nên Phượng Tiêu đã giải quyết được việc thiếu hụt quân lương.

“Lâu chủ, nếu đem so với người thì kém xa quá.” Lăng Thanh đứng ở trên Hoàng Hạc Lôu nhìn khí thế hào hùng dưới lầu, nhìn đầu người cùng nhau di chuyển, giống như tất cả mọi người đều đổ xô hết ra đường, xem ra chỉ mới hai ngày đã kiếm không ít bạc.

“Như vậy quá mệt.” Lôu Hương Văn nhẹ nhàng ghé vào cửa sổ, ngáp một cái, bất quá nàng đang nghĩ cách đem Tả Ngôn ra ngoài! “Lăng Thanh, đồ ta cần đã đem đến chưa?”

“Dạ, đã đưa tới rồi.” Lăng Thanh nhanh chóng lấy một cái hộp gỗ dài từ trong ống tay áo ra, giao cho Lôu Hương Văn, hẳn cũng không biết đó là cái gì.

Mở miệng hộp ra, bên trong chỉ là một quyển sách, trang giấy có chút ố vàng, nhưng lại được xếp thành hàng ngay ngắn, Lăng Thanh nhìn nhìn, thấy gì cũng đều muốn nói, “Sao văn tự đó lại bị thế?” Lối bố trí câu đều sai hết.

“Tối nay ta muốn đến phủ Tam hoàng tử một chuyến.” Lôu Hương Văn lật vài tờ, mặc dù không thể giống như Lương Viện thuộc lòng toàn bộ Hồng Lôu Mộng, nhưng khi lật xem quyển sao chép được in kia, Lôu Hương Văn muốn viết ra một quyển hiện đại Hồng Lôu Mộng thực không có vấn đề.

Đây là bản giản thể (*) Hồng Lôu Mộng, phía dưới là tác giả nổi tiếng Tào Tuyết Cần, nhà xuất bản Tiểu Đáo, đằng sau là mã vạch, định giá, còn phía trước là tiêu đề Hồng Lôu Mộng. Lôu Hương Văn nghiêm cấm không cho người khác để lọt quyển sách ra, nhất là quyển giản thể này, chắc hẳn sẽ kinh động đến Lương Viện. Nếu để thiên hạ biết Tăng Đá Duyên do Lương Viện sao chép, thì thanh danh của phủ Tam hoàng tử

e sẽ bị hoen ố, cho nên cần phải dùng thanh danh phủ Tam Hoàng Tử đổi lấy an toàn cho Tả Ngôn, đây là giao dịch công bằng, không ai lừa gạt ai.

(*) Ở Trung Quốc có 2 loại chữ, giản thể và phồn thể, giản thể dùng để rút gọn cấu từ viết chữ để dễ nhớ và dễ viết được đúc kết ra từ chữ phồn thể. Hiện tại chữ này rất được thông dụng ở Bắc Kinh.

73. Chương 73: Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực

Hiện thời Tam hoàng tử Phượng Tiêu đang nắm quyền, chẳng những nhận vụ án Tả Ngôn cướp đoạt quân lương, còn sắp nắm giữ ấn soái để xuất chinh. Cục diện trong kinh thành vốn còn rối loạn liền trở nên phân rõ vài phần, không ít người vốn đi theo Phượng sở Thiên liền có hơi rục rịch, đã có một số quan viên trung lập đang bắt đầu hướng về Tam hoàng tử. Còn tam hoàng tử phi Lương Viện dùng quyển sách Tăng Đá Duyên này để công khai quyền tiền, thứ nhất nhằm đánh bóng thanh danh tài nữ Tam Hoàng tử phi, thứ hai là vì chuẩn bị quân lương đưa cho Phượng Tiêu.

Những Quan viên nào muốn nịnh bợ Tam hoàng tử, quyền góp không phải là trang sức hay bạc vụn, mà bí mật đưa ngân phiếu đến Phủ Tam hoàng tử ít nhất cũng một vạn hai lượng. Đó là vì sao không đến năm ngày, Lương Viện đã chuẩn bị được hơn một nửa quân lương, lại thêm Hộ Bộ Thượng Thư Vương Nguyên Đức bí mật đưa đến một ít quân lương, Phượng Tiêu đã có thể lĩnh quân xuất chinh, vừa có công trạng còn có binh quyền. Với thế lực ở trong triều, ngôi vị hoàng đế nắm dễ như trở bàn tay.

“Tiểu Bình, người để đèn lại rồi lui xuống đi.” Lương Viện đuổi hết nha hoàn hầu hạ bên cạnh, cầm lấy tiền quyền góp trên ra xem, quả thực nặng thông minh hơn người cổ đại nhiều, bọn họ luôn lo lắng vì ngân lượng, còn nặng chỉ có vài ngày đã quyền góp đến hơn mười vạn lượng bạc.

Lương Viện lấy ra năm vạn lượng đặt vào bên trong Tiểu Kim Khố, Lương Gia là đại gia tộc, phủ Tam hoàng tử cũng như vậy, nhưng Lương Viện vẫn hoàn toàn không tin tưởng ai, nặng cần phải thành lập vương quốc cho bản thân mình, nên Lương Viện luôn luôn đem một ít bạc trong phủ Tam hoàng tử ra ngoài, bí mật tìm một thương nhân đáng tin cậy, nên giờ đã có chút thành tựu, một năm cũng có thể kiếm được mấy vạn lượng.

Bởi vì trời nóng, cho nên mở cửa sổ trong phòng ngủ để gió thổi vào, bỗng nhiên, một luồng gió lạnh ập tới, làm ngọn đèn tắt đi, nháy mắt trong phòng ngủ là một mảnh tối tăm, chỉ còn lại ánh sáng màu trắng bạc xuyên qua từ cửa sổ rơi vào. Lương Viện thở dài một hơi, ở cổ đại quả thật không tốt bằng hiện đại, đáng tiếc nàng không biết cách nào chế tạo ra được điện. Lương Viện đứng dậy, chuẩn bị dùng một bên hỏa chiết tử (hộp quạt) châm vào ngọn đèn. (vinhanh: bà chế tạo được điện, chắc tương lai chế luôn bom nguyên tử quá)

“Muốn sống thì dừng hành động thiếu suy nghĩ!” Một giọng nói rét lạnh từ phía sau lưng vang lên, men theo thanh âm vang lên là một trường kiếm lạnh như băng đã kề trên cổ Lương Viện, ở trên người lại mang theo sát khí mãnh liệt, khiến cho Lương Viện không dám cử động.

Lương Viện tự mình là người hiện đại xuyên không tới, cho nên xét theo nhiều khía cạnh luôn xem thường người cổ đại. Nếu không vì biết làm hoàng đế quá vất vả mệt mỏi, nàng thực muốn thử cảm giác làm hoàng đế, mà chỉ làm một ngày thôi. Lương Viện không biết võ công, nàng xuyên không đến lúc đó đã mười hai tuổi, xương cốt trên người đều cứng rắn, nên từng thỉnh sư phụ đến dạy một ít công phu, nhưng mới học ngồi đứng tấn đã khiến Lương Viện từ bỏ, dù sao nàng vừa có tiền lại có quyền, còn lo không có người đến bảo vệ nàng sao? Cuối cùng Lương Viện đã không học.

“Người muốn làm gì?” Đem hoảng sợ trong lòng đè nén lại, bản thân Lương Viện cũng hạ thấp âm thanh xuống, không có chút phản kháng, không muốn làm cho thích khách phía sau cảm nhận được nguy hiểm, để chu toàn bản thân nên nói ít lại. Hơn nữa nghe âm thanh là một nam nhân, nên Lương Viện cố gắng khiến giọng mình nghe qua như một nữ tử ôn nhu kiều diễm, “Người đừng giết ta, nghe qua người không phải là thích khách, cho dù người muốn làm gì, chúng ta cũng đều có thể bàn bạc lại với nhau mà.”

“Tả đại nhân vô tội.” Một tay điểm trúng huyết đạo Lương Viện, hắc y nhân đem trường kiếm bỏ vào trong vỏ kiếm, lấy hỏa chiết tử từ trong tay Lương Viện đốt sáng ngọn đèn lên, để người khác không nghĩ đến trong phòng này có gì bất thường.

Lúc này Lương Viện nhìn thấy rõ hắc y nhân ở trước mắt, vóc người không cao, hẳn là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, có thể tránh khỏi thị vệ của phủ hoàng tử, chắc hẳn là một cao thủ. Lương Viện mỉm cười, biểu cảm có chút bất đắc dĩ, “Đây là vụ án do Tam hoàng tử phụ trách, ta bắt lực.”

“Nếu ta đây giết người?” Hắc y nhân lạnh lùng mở miệng, âm thanh là một thiếu niên còn trong sáng, bởi vì lạnh như băng nên mới thấy có vẻ vô tình. Ánh mắt như hàn băng nhìn Lương Viện, rút trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, trực tiếp chỉ vào ngực Lương Viện.

“Cho dù người giết ta, ta cũng không có cách, quốc có quốc pháp gia có gia quy. Ta chỉ là một nữ tử không thể thay đổi, bất quá người nói Tả đại nhân vô tội, không biết người có chứng cứ hay không. Nếu có chứng cứ thì nói ra, ta có thể thay người chuyển lời đến cho Tam Hoàng tử, nhất định lấy lại công đạo cho Tả đại nhân.” Lừa gạt dụ dỗ, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lương Viện lộ ra biểu cảm thành khẩn cùng nhu hòa, mang theo nụ cười kiều mị động lòng người, bởi vì đã tắm rửa xong. Giờ phút này, nàng chỉ mặc một bộ váy màu trắng, tóc xõa ra ở sau lưng, vô cùng xinh đẹp.

“Ta đem chứng cứ giao cho người, sau đó người lại hủy đi?” Hắc y nhân chậm chọc hỏi lại.

“Cho dù người giết ta, thì cũng không thể cứu Tả đại nhân, nếu người cưỡng ép ta, chỉ cần vừa ra khỏi cửa sẽ bị thị vệ phủ Tam Hoàng tử vây quanh, chưa chắc người có thể an toàn rời khỏi hay không, ngược lại như vậy càng làm Tả đại nhân thêm nặng tội.” Giả vờ hiền lành chân thực khuyên nhủ, Lương Viện thở dài một tiếng, trong ánh mắt giờ phút này lộ vẻ lo lắng, “Trước hết người hãy giải huyết đạo cho ta, ta sẽ không la lên, chúng ta từ từ ngồi xuống nói chuyện, nếu người không tin, người có thể đem chứng cứ giao cho Phụng Vượng gia hoặc thái tử điện hạ.”

“Ta không tin lời nói dối của một kẻ lừa đảo, đương nhiên, nếu người không giải trừ tội danh cho Tả đại nhân, vậy ta sẽ đem quyển sách này của sư phụ ra công bố cho khắp thiên hạ biết.” Hắc y nhân không dễ dàng bị mắc câu của Lương Viện, ngược lại lấy ra một quyển sách trên người ném tới trước mặt Lương Viện.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt Lương Viện biến đổi, lúc đầu còn bình tĩnh tự nhiên, cười kiều mị nhỏ nhẹ, giờ chỉ còn kinh ngạc và hoảng sợ, Lương Viện thật không ngờ lại nhìn thấy một quyển sách Hồng Lâu Mộng thời hiện đại, hơn nữa phía dưới còn có tên của tác giả Tào Tuyết Cần, chẳng lẽ còn có người xuyên không sao? Lương Viện hoảng sợ, cảm xúc trong đầu nhanh chóng biến đổi, điều này sao có thể! Không đúng, nàng có thể xuyên qua, thì nhất định còn có những người khác, nhưng nếu nhân sĩ trong thiên hạ biết Tảng Đá Duyên là do nàng sao chép, thực không dám tưởng tượng sẽ thành ra như thế nào?

“Đây là gì?” Tuy sắc mặt tái nhợt, nhưng Lương Viện cố dùng sức cắn vào đầu lưỡi một chút, sau đó nỗ lực giữ bình bình, xem như không có dính dáng. Mình đã xuất bản quyển Tảng Đá Duyên ra bên ngoài rồi, còn đây chỉ là một quyển sách hiện đại, theo kiểu chữ giản thể, người vương triều Tố Nguyên sẽ không thể biết được. Nếu hiểu những chữ này, cũng sẽ không thể cho rằng là do mình sao chép.

“Xem bên trong thì người sẽ hiểu rõ thôi.” Hắc y nhân lạnh nhạt mở miệng, mở trang sách ra, chính văn cũng là chữ phồn thể cổ đại viết ra, chỉ có bìa sách là chữ giản thể, “Sư phụ ta đã qua đời nhiều năm, nhưng quyển Hồng Lâu Mộng đó ta đã xem qua, quyển Tảng Đá Duyên của người bây giờ căn bản là sao chép ra.”

Lương Viện chăm chú nhìn, cực kỳ hoàn hảo, tên xuyên không kia đã chết, đã chết rồi chẳng khác nào chết không đối chứng, quyển sách này chắc do mang từ hiện đại đến. Chắc vẫn chưa có xuất bản, nên nàng có thể nói sáo là đối phương nói xấu nàng, rồi lấy thanh danh cùng thế lực của Tam hoàng tử hiện nay ra, vậy thì tất cả người trong thiên hạ đều sẽ tin nàng!

Hơn nữa tên sát thủ này chỉ là một gã thiếu niên, thậm chí không dám lộ mặt thật của mình, giấu đầu lòi đuôi. Hẳn nhất định không dám đối chấp với mình, chẳng lẽ lòi tên sư phụ từ trong quan tài đi ra ngoài, cho dù đào ra được gã xuyên không thì đã sao? Nàng cũng có thể nói hẳn sao chép của mình, nàng ở trong phủ Tam hoàng tử đã viết ra không ít bản thảo, nên có một ít thì từ đã sớm truyền bá ra bên ngoài, nên tất cả mọi người sẽ nghĩ Tảng Đá Duyên là do mình viết ra.

“Được, ta đồng ý với ngươi.” Trong đầu đã có quyết định, Lương Viện đã khôi phục lại bình tĩnh, còn dám uy hiếp nàng, chỉ có chết! Nếu hần thật sự dám cầm quyển Hồng Lô Mộng bản giản thể ra nói.

“Ngươi tốt nhất nhớ kỹ lời ngươi đã hứa.” Hắc y nhân nhìn thoáng qua Lương Viện, sau đó cầm lại quyển Hồng Lô Mộng, bóng dáng vừa động đã bay vút ra ngoài cửa sổ, biến mất vào trong bóng đêm.

Lâu Hương Văn vốn cho rằng Lương Viện thấy bản Hồng Lô Mộng hiện đại, sẽ biết hối cải chút ít, dù sao quyển sách này là do Tào Tuyết Cần hao phí tinh lực cả đời, dốc hết tâm huyết để sáng tác ra. Đến cuối cùng khi mất đi, còn bốn mươi hồi sau chưa viết hết, sau đó được Cao Ngạc viết tiếp hoàn thành quyển Hồng Lô Mộng, Lương Viện lại đảo lộn sự thật để nàng trở thành người sáng tác ra Hồng Lô Mộng. Lâu Hương Văn không muốn nói gì, mình đã cho nàng ta cơ hội để sửa đổi, chỉ tiếc Lương Viện không hề cảm kích, trái lại sẽ quay đầu cắn lại mình một cái.

Quả thực không thể làm người tốt được rồi! Lâu Hương Văn cười cười, nhanh chóng quay về Phượng Vương phủ, về phần Lương Viện sẽ làm gì, đại khái Lâu Hương Văn có thể suy nghĩ ra.

“Trẻ thế này, có phải Tiểu Mộc đầu tới để hẹn hò với bốn vương không?” Trong Thu Phong Viện, Phượng Kính Dạ mặc một thân cẩm bào màu trắng, thân hình cao lớn, phong thần tuấn lãng, cười híp mắt nhìn về phía bóng dáng xẹt qua bên tường, bộ pháp nhẹ nhàng, quả là khinh công tuyệt diệu, “Trăng đã treo trên cành liễu, muốn ước hẹn gì cứ chờ xế chiều, giờ đã là nửa đêm, Mộc Mộc nên đi tắm rửa rồi ngủ đi.”

“Vương gia, đây là viện của ta, là của ta!” Lâu Hương Văn tức giận mở miệng. Trước đó đã tháo xuống mặt nạ da người ở trên mặt, trang phục màu đen càng làm cho khuôn mặt thêm trắng nõn, bộ dáng trợn mắt có vẻ ngây thơ đáng yêu. Lâu Hương Văn không biết làm sao, rõ ràng chuyện này quá bình thường, nhưng sao từ trong miệng vương gia thốt lên lại trở thành sắc tình!

Phượng Kính Dạ hạ giọng nở nụ cười, đi thẳng về phía Lâu Hương Văn, sủng nịnh xoa xoa đầu nàng, “Có thể cho bốn vương hỏi, trẻ như vậy là đi đâu không?”

“Đi ra ngoài để tìm nam nhân hò hẹn!” Lâu Hương Văn xoay chuyển lời nói, cười khúc khích, sáng rực như đóa hoa làm cho khuôn mặt càng kiều diễm động lòng người.

Miệng Lâu Hương Văn biến thành hình O, ngơ ngác nhìn Phượng Kính Dạ nói khoác mà không ngưng, giật giật eo bị hần ghim chặt, cảm thấy trước mắt có độc xà đang chuẩn bị đem nàng nuốt vào trong bụng, “Vương gia, trên người ta còn đang bị thương!”

“Ngươi còn biết bị thương sao?” Không nhắc thì tốt, vừa nói đến Phượng Kính Dạ không những lãnh khốc, tay trái trực tiếp vỗ vào ót của Lâu Hương Văn, bị thương còn dám hơn nửa đêm ra bên ngoài chạy loạn! Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, Phượng Kính Dạ nhíu mày, giọng nói từ trong kẽ răng nghe ra cực nguy hiểm, “Tiểu Mộc đầu, đừng nói mấy năm nay ngươi không có việc gì làm liên nửa đêm chuồn ra ngoài chứ?”

Trước kia luôn cho rằng Tiểu Mộc đầu không có võ công, nên chỉ phái người bảo vệ an toàn cho nàng ở Thu Phong Viện. Bây giờ mới hiểu, Lâu Hương Văn là người có kinh công giỏi, căn bản thị vệ Vương phủ không thể phát giác nàng lén lút rời khỏi vương phủ.

“Vương gia!” Lâu Hương Văn đành cam chịu, chẳng lẽ muốn tính sổ sau! Nghĩ lúc trước nàng cũng đã lén chuồn đi không ít lần, chột dạ nhìn Phượng Kính Dạ, khuôn mặt tuấn lãng tựa hồ thoáng buồn, làm Lâu Hương Văn vừa cười vừa giận, “Vương gia, tiếp tục cùng người làm loạn chắc hôm nay không thể ngủ, ngày mai còn có trò hay nếu ngài muốn thì ngoan ngoãn trở về ngủ đi.”

Lâu Hương Văn thừa dịp Phượng Kính Dạ nói lỏng cánh tay ra, vỗ trên đầu hần hai cái liền nhón chân đi nhanh, cười tùm tùm khoát tay xoay người hướng về phòng. Có lẽ thật sự nên đi vào thôi, cũng không nghĩ quá phức tạp, ít nhất vương gia luôn hành xử đứng đắn với nàng. Không thể vì chuyện nhỏ mà bỏ việc lớn, vương gia xứng đáng để nàng nỗ lực, tin tưởng một lần, cho dù thua, nhiều nhất ở cùng với sự phụ sống qua ngày.

Khấp thiên hạ chỉ có một mình Tiểu Mộc đầu dám xoa đầu mình! Phượng Kính Dạ cười nhìn Lâu Hương Văn đi vào trong, cha mẹ Tiểu Mộc đầu là ai mà có thể dưỡng dục nàng thành như vậy. Với bản tính này, dù là quan viên trong triều cũng phải kiêng nể vài phần, bất kể là mình, hay Phượng Sở Thiên, hay hoàng hậu, dù đối phương có thân phận cao quý đến đâu, thì trong mắt Tiểu Mộc đầu cũng chỉ là người bình thường.

Không thể không nói đến uy lực của phủ Tam hoàng tử, chỉ trong một đêm, hơn nữa chỉ trong một buổi sáng, gần như cả kinh thành liền truyền đi một tin tức, vẫn là liên quan đến Tam hoàng tử phi. Các văn nhân sĩ tử, nữ trung khuê tú hiện nay đang giữ quyển Tảng Đá Duyên đều có liên quan, mà lời đồn tựa như mọc thêm cánh, truyền đi rất nhanh.

“Mẫu hậu, chuyện này là Tiểu Viện bị oan, không bằng không chứng lại nói quyển sáng Tảng Đá Duyên do Tiểu Viện dốt hết tâm huyết ra viết là sao chép, rõ ràng là muốn hãm hại Tiểu Viện.” Lương Viện khóc đỏ hồng mắt, nghẹn ngào.

“Vậy tin đồn từ đâu mà có?” Về mặt Vương Hoàng hậu đầy phần nộ, vỗ lên trên bàn một cái, “Tiêu Nhi, người lập tức đi thăm dò, Phượng gia Hoàng Tộc há lại để cho người ta đặc điều nói xấu như thế, chuyện này không bằng không chứng, rõ ràng là ghen tị với tài hoa của Tiểu Viện, muốn bôi đen danh tiếng phủ Tam hoàng tử mà!”

“Mẫu hậu, nhi thần đã tra xét, tin tức truyền đi là từ Tả gia, chắc vì vụ án Tả Ngôn cướp quân lương bị giam ở đại lao Hình Bộ, người Tả gia vì thù hận cá nhân mà cố ý nói xấu Tiểu Viện.” Tam hoàng tử Phượng Tiêu ôn hòa nói, sau đó quét đến chỗ ngồi của Phượng Kính Dạ và Phượng Sở Thiên, “Vụ án cướp quân lương, tuy rằng Tả Ngôn không chịu cung khai, nhưng nhân chứng vật chứng đều có, Tả Ngôn tội ác tày trời, phán trăm lập quyết. Mọi người Tả gia chẳng những không biết hối cải, ngược lại còn muốn vu hãm, tử tội có thể miễn, tội sống khó thoát, sung quân biên quan, trọn đời không được trở lại kinh thành.”

Khuôn mặt Phượng Tiêu lộ vẻ buồn rầu, tựa hồ không muốn cục diện như vậy, nhưng pháp lệnh khó cải, Tả Ngôn chỉ có thể chết! Còn Lương Viện lau nước mắt cười lạnh, muốn bôi nhọ mình, không dễ dàng như vậy. Đáng tiếc kẻ xuyên không đã chết, nhưng đồ đệ của hắn vào tối đêm qua dám xông vào phủ Tam hoàng tử, nói vậy gả kia cũng là người của Tả gia, chờ sau khi bắt hết người của Tả gia, không sợ không tìm ra manh mối.

Phượng Kính Dạ nhìn đám người Tam hoàng tử diễn trò, trong đầu liền minh bạch chuyện ngày mai Lâu Hướng Văn đề cập đến, thực sự quyển Tảng Đá Duyên do Lương Viện viết là sao chép sao? Phượng Kính Dạ chỉ mới lật xem, còn Bạch Tô thì đã xem xong. Phượng Kính Dạ nhớ rõ Bạch Tô đã bình phẩm quyển sách này đúng là kiệt tác, tuyệt đối không thể do một nữ nhi khuê tú viết ra, mối quan hệ trong Tảng Đá Duyên cứ dây dưa nhau vô cùng phức tạp. Bất luận là Cổ phủ, hay ở chốn quan trường, mối quan hệ phức tạp đó cần phải có một khoảng thời gian dài trải nghiệm, một nữ nhân khuê tú tuyệt đối không thể viết ra được như vậy, cho nên nói sao chép cũng là có khả năng, nhưng bằng chứng đâu?

Phượng Sở Thiên cũng không hiểu xảy ra chuyện gì, càng làm hắn lo lắng chuyện của Tả Ngôn. Nhất định Phượng Tiêu sẽ tìm đủ mọi cách để giết chết Tả Ngôn, hiện giờ cần phải kéo dài thời gian để tìm bằng chứng, nhưng đám người Phi Long Sơn trang đột nhiên biến mất, lại càng không thể bắt dây động rừng đến Hách Liên Vương phi, bằng không sẽ không thể nào lấy được binh quyền cấm vệ quân của Mã gia, cùng binh quyền canh giữ thành của Vương gia.

“Hoàng thượng giá lâm!” Bỗng nhiên, thanh âm thái giám vang lên lạnh lạnh, làm mọi người ở Tề Ngô Cung bỗng chột sống sốt khiếp sợ. Ngoại trừ việc luyện đan, hoàng đế Phượng Đạt căn bản không muốn giải quyết chuyện chính sự, không chịu lâm triều, sao lại đột nhiên đi đến Tề Ngô Cung chứ?

Quý lạy xuống theo tiếng vang, Phượng Đạt ngồi xuống vị trí chủ thượng, Vương hoàng hậu ngồi ở bên trái hắn, thoáng nhìn qua Phượng Đạt, trong đầu liền căng thẳng. Thật sự không biết Phượng Đạt đến đây để làm gì.

“Nghe nói Tảng Đá Duyên là do người sáng tác?” Phượng Đạt đã là một người tuổi già sức yếu, trong ánh mắt đục ngầu liền lóe sáng, cầm trong tay đúng là quyển Tảng Đá Duyên, lập tức lật qua vài tờ, trên mặt đầy nếp nhăn, không rõ cảm xúc. Dù sao cũng là bậc đế vương của vương triều Tố Nguyên, thật sự nghiêm túc liền lộ ra vài phần khí thế uy nghiêm của hoàng đế.

“Bẩm hoàng thượng, đây là do Tiểu Viện viết.” Lúc này Lương Viện cũng có hơi khản trương, đứng dậy cúi đầu trả lời. Tuy nàng luôn luôn khinh thường việc luyện Trường Sinh Bất Lão của hoàng đế Phượng Đạt, nhưng mặc kệ thế nào, thì hắn vẫn là hoàng đế, quyền sinh sát đều ở trong tay hắn.

“Nhưng trăm nghe nói quyển sách này là người sao chép từ quyển có tên là Hồng Lôu Mộg, mà tác giả Hồng Lôu Mộg lại là Tào Tuyết Cần.” Phụng Đạt không vội mở miệng, thanh âm càng rét lạnh hơn, “Quả thật không biết sống chết!”

Lương Viện kinh hãi, nhìn long uy (mặt uy), không tự chủ quỳ phịch một gối trên đất, “Hoàng thượng, oan cho Tiểu Viện, Tảng Đá Duyên này là do Tiểu Viện biện soạn thành sách, thật sự là do người khác hãm hại Tiểu Viện, muốn bôi đen thanh danh phủ Tam hoàng tử.”

“Phụ hoàng, chuyện này nhi thần đã điều tra, tin đồn này do Tả Gia truyền ra, thật không ngờ nó đã truyền đến bên tai phụ hoàng. Nhi thần biết rõ, quyển Tảng Đá Duyên là do Tiểu Viện viết ra, còn có thảo luận các thi từ ca phú trong đó, thỉnh phụ hoàng minh xét.” Tam hoàng tử cũng kinh hãi, nhanh chóng thay Lương Viện giải thích. Phụ hoàng chỉ một lòng muốn luyện đan, cả vụ án quân lương bị cướp cũng không xuất hiện, vì sao lại để ý đến chuyện này.

Không chỉ có Phụng Tiêu, Lương Viện nghĩ đến, kể cả Vương hoàng hậu cũng đều đem ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Phụng Sở Thiên và Phụng Kính Dạ, không lẽ bọn họ đem lời đồn nói cho hoàng thượng biết, để hoàng thượng ra mặt chèn ép phủ Tam hoàng tử.

“Không biết hoàng thượng đã nghe ai nói Tiểu Viện sao chép, sao không dẫn người đến đây, đường đường chính chính đối chất với Tiểu Viện chứ?” Vương hoàng hậu mở miệng cười, ánh mắt ý bảo Lương Viện không cần lo lắng.

“Người đã chết rồi.” Khi nói lên lời này, trong mắt phẳng lặng chứa đựng bi thương cùng tuyệt vọng. Tuy hẩn không rõ người kia là ai, cũng không cần quan tâm, chỉ cần trên bản gốc quyển sách này có dấu ấn đề tên Thanh Phong, Phụng Đạt tin rằng kẻ sao chép nhất định là Lương Viện. (Viện lên đầu đây , yeah).

“Hoàng Thượng, rõ ràng đối phương đã đuối lý, không dám cùng Tiểu Viện đối chất!” Vừa nghĩ đến chuyện đối phương thực không dám ra mặt, Lương Viện tin chắc bản thân nàng sẽ chiến thắng. Vành mắt Lương Viện đỏ hoe, một giọt nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, mang theo vài phần ủy khuất, thân thể quật cường quỳ thẳng, để mọi người biết nàng là vàng thực không sợ lửa, là bị người khác hãm hại.

“Thật không?” Phụng Đạt cười lạnh nhìn lý lẽ hùng hồn của Lương Viện, thái độ hẩn khác thường đã làm cho tất cả mọi người đều khiếp sợ, nhất là Phụng Kính Dạ. Hẩn biết tối qua Lôu Hưởng Văn đi ra ngoài, nàng nói kẻ sao chép sách chính là Tam hoàng tử phi Lương Viện, nhưng không bằng không chứng, làm sao Tiểu Mộc đầu lại vào trong cung, còn bắt phụ hoàng bỏ hết việc luyện đan ra đây để tra hỏi việc này!

Phụng Kính Dạ càng nghĩ càng không thể tưởng tượng nổi, dường như Lôu Hưởng Văn đã che giấu quá nhiều bí mật, làm hẩn có cảm giác nàng có thể đột nhiên biến mất vào chân trời góc biển ngay trước mặt mình.

Lúc này Lương Viện rất bình tĩnh, tuy tối qua nàng thật sự bị hù dọa, nhưng đã có chuẩn bị đầy đủ từ trước, lại thêm đối phương không dám ra mặt đối chứng, gã thiếu niên kia vốn cũng biết Hồng Lôu Mộg trong tay hẩn không thể được xem là chứng cứ, nên mới lên lên vào phủ Tam hoàng tử uy hiếp nàng, trái lại còn bị chính nàng lật ngược tình thế.

“Hoàng Thượng, không bằng chứng, Tiểu Viện có thể nói ngược lại đối phương là sao chép quyển Tảng Đá Duyên của Tiểu Viện.” không kiêu ngạo cũng không hống hách, chỉ dựa vào đạo lý để bảo hộ quyền lợi của mình, Lương Viện thoát nhìn giống như mình bị vu tội, “Đối phương không có chứng cứ, còn Tiểu Viện có mọi người ở phủ Tam hoàng tử có thể làm chứng, Tảng Đá Duyên do Tiểu Viện viết. Lúc trước có một ít bản nháp đến nay vẫn chưa vứt đi, đều có thể lấy làm chứng cứ cho Tiểu Viện. Huống hồ, nếu thật là đối phương viết, vì sao không đem tác phẩm phát hành ra bên ngoài, để mọi người cùng nhau thưởng thức, chẳng những thế, các văn nhân sĩ tử trong kinh thành chưa có ai đã thấy qua quyển Hồng Lôu Mộg. Hoàng thượng, tất cả đây đều do đối phương muốn hãm hại thần nhi, âm mưu của hẩn là gì, thực Tiểu Viện không biết.”

“Nếu hoàng thượng không tin Tiểu Viện, vậy cứ để đối phương viết tiếp trung bộ cùng hạ bộ của Tảng Đá Duyên, Tiểu Viện cũng sẽ viết, đến lúc đó thỉnh người trong thiên hạ đến xem, rốt cuộc là ai sao chép văn.” Nếu là sách khác, Lương Viện không dám nói, riêng sách Hồng Lôu Mộg, mỗi một tình tiết, mỗi cái tên,

mỗi một món ăn, bất kể chi tiết nào, Lương Viễn cũng đều thuộc không sót 1 chữ, đó là lý do vì sao nàng đến đây lại viết ra tác phẩm này, bởi vì ba đời nhà nàng đều lo nghiên cứu về Hồng Lô Mộng, Lương Viện có thể tự tin nói rằng không có ai hiểu biết rõ về Hồng Lô Mộng bằng nàng.

“Tác giả Hồng Lô Mộng chính là Tào Tuyết Cần là bằng hữu của hoàng đế Bạch Trạch Tây Lan Vương triều đã qua đời, trăm từng đọc qua văn thư của hắn, chính là bản ghi chép này.” Phượng Đạt chậm rãi mở miệng, đem một phong thơ trong tay đưa cho thái giám.

Phong thư này là sáng sớm hôm nay phát hiện ra, Phượng Đạt biết chữ trên giấy viết là giả, nhưng trên quyển gốc có ấn ký của là Cố Thanh Phong, mà phong thư này lại có con dấu riêng của huynh trưởng Bạch Trạch, khi xưa người đã giao cho đệ đệ Cố Thanh Phong giữ, nhằm đại diện cho hoàng thất Tây Lan.

Vương hoàng hậu vừa thấy sắc mặt đột nhiên biến đổi, phần trên quyển sách có ấn ký cá nhân của người lưu giữ, mặt trên là một đóa hoa sen màu trắng tượng trưng cho hoàng tộc Tây Lan vào mỗi thế hệ đế vương mới có, Bạch Trạch hoàng đế đã chết nhiều năm, trong thư cùng Tăng Đá Duyên kia đều có tên chương đầu tiên giống nhau “Hồ Lô tăng phán hồ lô án” (*), cách cấu từ đặt câu hoàn toàn giống nhau, có phải bút tích của Bạch Trạch hoàng đế không, Vương hoàng hậu không dám chắc chắn, nhưng ấn ký quả là thật, cho dù có làm giả, cũng không thể lấy ấn ký của hoàng đế Tây Lan đã mất. Huống chi Tăng Đá Duyên được xuất bản chỉ mới ba ngày, có muốn hãm hại Lương Viện, thì đối phương phải đem ấn ký cùng phong thư của hoàng đế Tây Lan Vương Triều đã mất trở về kinh thành, mất ít nhất một tháng.

(*) Hãy tìm xem đọc hồng lô mộng . ^^.

“Lương Viện, người nói đối phương sao chép của người, nhưng phong thư này đã có hơn mười năm về trước, tựa đề trong giấy cùng chương đầu của Tăng Đá Duyên lại hoàn toàn giống nhau, người nói lại xem ai sao chép văn của ai? Hơn mười năm về trước, khi đó người lớn bao nhiêu, bảy tuổi hay tám tuổi?” Phượng Đạt lạnh lùng mở miệng, trong lời nói đầy ý châm biếm.

Mặt Lương Viện trắng bệch, nàng không ngờ kẻ xuyên không kia lại quen Tiên Hoàng Tây Lan Vương Triều, thậm chí còn lưu lại một phong thơ như vậy, trời đất xoay chuyển làm tứ chi vô lực. Lương Viện ngã ngồi trên mặt đất, run run, vì sao chuyện lại thành như vậy? Nếu kẻ xuyên không không chết, nàng có thể dựa vào hiểu biết của mình về Hồng Lô Mộng mà giành chắc phần thắng, làm đối phương phải mang tội danh sao chép văn.

Nhưng đối phương đã chết nhiều năm, còn có Tiên Hoàng Tây Lan Vương Triều làm chứng, còn Lương Viện vì muốn định tội chết cho Tả Ngôn, thậm chí giết chết luôn kẻ đang sở hữu Hồng Lô Mộng có quan hệ với người Tả Gia kia. Nên sáng sớm mới vào hoàng cung khóc lóc kể lể, còn nhờ Vương hoàng hậu hạ chỉ triệu Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên đến. Nếu bọn họ không có ở đây, Lương Viện còn có thể tường thuật lại mọi chuyện, nhưng bây giờ tất cả đều đã quá muộn, nàng muốn ra tay giết người diệt khẩu, cuối cùng lại khiến bản thân không đường thoát thân.

74. Chương 74: Tả Ngôn Được Cứu Sống

Lương Viện biết mình không thể xoay chuyển tình thế, cả người hầu như nhũn ra, khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu. Nếu là một văn sĩ tử bình thường đạo văn, nhiều nhất bị tước danh hiệu sĩ tử, về sau không thể đi thi, còn nàng, đường đường là vương phi của phủ Tam hoàng, hiện tại thanh danh vang dội, một khi chuyện này truyền ra ngoài, Lương Viện có thể tưởng tượng ra hậu quả nghiêm trọng đến cỡ nào.

Sau khi Lão hoàng đế Phượng Đạt rời đi, đem tất cả sự việc ném cho Phượng Sở Thiên xử lý, tâm tư Phượng Kính Dạ vẫn đặt trên người Lâu Hưởng Văn. Nói thật, hắn thật không ngờ Lâu Hưởng Văn lại có năng lực lớn như vậy, không chỉ làm giả con ấn của hoàng thất Tây Lan Vương, còn khiến hoàng bá bá phải rời khỏi phòng luyện đan, tự vạch trần việc đạo văn của Lương viện.

“Dùng an toàn của Tả Ngôn để đổi.” Phượng Kính Dạ hí mắt phượng mỉm cười, chuyện này nếu thật sự truyền ra ngoài, đối với phủ Tam hoàng tử là một thiệt hại nghiêm trọng, nhưng đối với Phượng Kính Dạ

lại không có lợi ích gì. Tuy nhiên, nếu hấn không cứu Tả Ngôn ra ngoài mà đưa ra điều kiện khác, ví dụ như binh quyền gì đó, Phượng Tiêu thà bỏ mặc Lương Viện cũng không đồng ý, dù sao chuyện này một khi truyền ra bên ngoài, Lương Viện gần như mất tư cách làm vương phi phủ Tam hoàng tử, với phẩm hạnh không tốt, Phượng Tiêu hoàn toàn có thể hừ thê, cho nên Phượng Kính Dạ nhanh trí chỉ muốn đổi lấy sự an toàn cho Tả Ngôn, đương nhiên tội danh cướp quân lương sẽ phải đổ hết lên người Phi Long Sơn Trang hoặc trên người Lâm Tín.

Phượng Tiêu gật đầu, động viên Lương Viện đang ngồi sững sờ trên mặt đất nhanh chóng đứng lên, “Được, chuyện này cứ như vậy cho qua đi.” Kỳ thực giờ phút này Phượng Tiêu chỉ sợ Phượng Kính Dạ muốn thay thế hấn giữ ấn soái xuất chinh, nếu như vậy, cho dù hấn có binh quyền thì đã sao, đám tướng sĩ biên quan của Phượng Kính Dạ đưa cho hấn lúc trước sẽ không còn nghe theo lời hấn nữa, hiện nay chỉ là một gã Tả Ngôn, Phượng Tiêu dĩ nhiên sẽ đáp ứng điều kiện của Phượng Kính Dạ.

Lâu Hưởng Văn lười biếng dựa vào trong đình hóng mát để ngủ bù, suốt đêm không ngủ, quá mệt mỏi. Sáng sớm Lâu Hưởng Văn đã bị Phượng Kính Dạ lôi nhanh đi vào hoàng cung, hơn nữa Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên lại đi đến Tê Ngô Cung, Lâu Hưởng Văn thật sự không có hứng thú với chỗ ở của Vương hoàng hậu, cho nên liền ung dung tựa vào đình hóng mát, nằm trên bàn đá ngủ thỏa thích.

Tâm tình Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên rất tốt, bất kể việc binh quyền, hay là việc Minh thừa tướng cùng Hách Liên Vương Phi, bọn họ đều có thể xử lý, nhưng chỉ riêng việc Tả Ngôn bị hãm hại ở tù, thật khiến cho Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên khó giải quyết, nhưng không ngờ đang thất bại lại toàn thắng, chính Lương Viện đã đào ra một cái hố, giúp cho Tả Ngôn bình an vô sự vượt qua nguy cơ này.

“Nếu Minh Thừa Tướng biết Phượng Tiêu quay lại cắn mình, chỉ sợ sẽ hộc máu.” Phượng Sở Thiên cười vang, thoáng nhìn ra xa trong đình hóng mát có bóng dáng đang ngủ, e là chỉ có duy nhất Mộc Mộc dám ngủ yên ổn như vậy.

“Dù là trong hay ngoài thì Minh Tuyên Quốc đã không được lòng người, tương đương bị bức đến đường cùng, Tả ngôn một khi ra khỏi Hình Bộ, với tính tình của hấn sẽ hoàn trả lại gấp mười lần, Minh Tuyên Quốc nhất định sẽ liều mạng đến cùng.” Phượng Kính Dạ cười thông thả, khuôn mặt tà mị mang theo phong thái chói mắt. Chuyện binh quyền ở biên quan, xưa nay Phượng Kính Dạ không lo lắng chút nào, nếu giờ nhân cơ hội đoạt lấy cấm vệ quân kinh thành cùng binh quyền Phong giữ thành, sau này Sở Thiên đăng cơ sẽ không cần lo trong cung xảy ra biến hóa gì.

“Vào ngày sau khi Minh Tuyên Quốc sẽ cùng Hách Liên quốc phát động chiến tranh, nhất định rất nguy hiểm, Hỏa Viêm Quân không có ấn soái căn bản không thể điều động.” Phượng Sở Thiên bây giờ lo lắng chính là điểm này, phúc họa như nhau, tuy rằng nói đây là cơ hội vô cùng tốt, nhưng không có quân Hỏa Viêm, lại không thể theo điều động binh mã quân doanh ở thành khác sang, tính sai một li đi một dặm, kinh thành rất có khả năng bị Minh Tuyên Quốc cùng binh mã Hách Liên chiếm đóng, như vậy rất nguy hiểm.

“Yên tâm, ta sẽ điều động Hỏa Viêm quân.” Phượng Kính Dạ nhếch lên đôi môi mỏng cười thần bí, tầm mắt hướng về phía Lâu Hưởng Văn đang ngủ say sưa, “Chờ Phượng Tiêu thu xếp việc quân lương, chắc chắn hấn sẽ lập tức lĩnh quân đi biên quan, giao đấu với đại quân Tây Lan, cho nên chuyện trong cung cần phải chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần lợi dụng kẻ khai hỏa hoặc bị giết, thì trong kinh thành sẽ xuất hiện quân phản loạn.”

Không thể không nói nếu Phượng Kính Dạ làm hoàng đế càng thích hợp hơn, hấn trời sanh tính tà mị ngang bướng, nhưng lại chịu nghe ý kiến của bất luận kẻ nào, không vì bản thân cao quý mà vênh váo tự đắc, lại hoàn toàn không nghe chỉ một phía, hấn có dũng có mưu, lòng dạ thâm sâu. Giống như lúc này đây, rõ ràng nói Phượng Sở Thiên cùng Phượng Kính Dạ có tiền đồ ngang nhau, nhưng Phượng Kính Dạ không những tìm được cách cứu giải nguy cơ, mà còn trong ngày lại yên lặng diệt trừ một ít chứng cớ để đám gian thần không thể giết chết người, trái lại có thể vu oan đám người Minh Thừa Tướng cùng người Hách Liên vương triều, có thể nói là tính toán chi li không sót một điểm.

“Được, ta đi xử lý việc này, người đến Hình Bộ đưa Tả Ngôn ra ngoài đi.” Phượng Sở Thiên gật gật đầu, trong đầu bắt đầu nghĩ quan viên nào có thể nâng lên tới vị trí đó, mà đưa lên cao thì tên quan đó lại thành tham quan, chỉ sợ không biết trong Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên sẽ là kẻ nào bị giết chết, do thù hận làm hại.

Kỳ Lân Điện thật yên tĩnh, gió thổi nhẹ nhẹ, Lâu Hưởng Văn ngủ thật thoải mái, cảm giác có người đang

ôm mình lên, ý thức mờ lung, khẽ mở mắt ra nhìn, sau đó mỉm cười, trực tiếp cuộn tròn thân thể ở trong ngực Phượng Kính Dạ, ngủ thoải mái nhàn hạ.

“Chúng ta đi một chuyến đến đại lao Hình Bộ đưa Tả Ngôn trở về.” Phượng Kính Dạ nhìn Lâu Hưởng Văn ở trong lồng ngực hắn không chịu tỉnh giấc, cúi đầu đặt một nụ hôn dịu dàng ở trên trán của nàng.

“Vương Gia, ta rất mệt!” Lâu Hưởng Văn ngáp một cái, bóng dáng có chút mơ hồ không rõ, thầm than một tiếng. Tựa như không vừa ý chuyện Phượng Kính Dạ quấy rầy, Tả Ngôn có thể an toàn, chắc là Lương Viện đã chịu nhận tội, nếu tối hôm qua nàng ta chịu đáp ứng điều kiện, thì sao có thể khiến cho thiên hạ đều biết.

Phượng Kính Dạ cũng không muốn lại ằm ỉ với Lâu Hưởng Văn, chỉ hơi đau lòng khi thấy quãng thâm đen ở dưới mí mắt của nàng, rõ ràng đêm hôm qua hắn cũng đã đợi Mộc Mộc về mới ngủ tiếp, sáng cũng thức sớm hơn một chút, nhưng sao kết quả Mộc Mộc lại mệt mỏi đến vậy? Vừa nhìn nét mặt ngủ say của Lâu Hưởng Văn, làm cho Phượng Kính Dạ đặc biệt hạnh phúc, có lẽ Mộc Mộc thật sự thích hợp làm người an phận không phân tranh với đời, muốn sống cuộc đời bình đạm qua ngày, làm hắn luyện tiếu không muốn buông tay.

Trong xe ngựa, Phượng Kính Dạ để cho Lâu Hưởng Văn gối đầu trên đùi mình, bảo Lôi Bôn đánh xe ngựa đi chậm một chút, rồi từ từ nhắm hai mắt lại tiếp tục suy nghĩ xem kinh thành sẽ xảy ra chuyện gì, một khi Minh Tuyên Quốc ngã xuống, phải chọn người vào chức thừa tướng? Phượng Kính Dạ bắt đầu suy nghĩ xem người nào có thể ngồi vào vị trí đó. Kỳ thật luận theo tên tuổi, Tả Ngôn quả thực thích hợp nhất, chuyện cướp quân lương đã tra rõ ràng, xem như đã rửa sạch hết tội danh, còn lập công bảo hộ quân lương. Phượng Kính Dạ cảm thấy nên để Tả Ngôn trở thành thừa tướng đại nhân trẻ nhất ở vương triều Tố Nguyên.

Chờ xe ngựa đến bên ngoài Hình Bộ, Phượng Kính Dạ cười xoa đầu Lâu Hưởng Văn, tuy rằng hắn rất muốn để Tiểu Mộc Đầu gối đầu ở trên đùi mình tiếp tục ngủ, nhưng dù sao Đại Lao Hình Bộ cũng là nơi của Trương Minh Hải, vẫn cần rút Tả Ngôn ra ngoài sớm một chút, dù sao đám quan viên này tăng lên quá nhiều, cần phải giao lại cho Tả Ngôn xử lý, bởi tương lai hắn sẽ làm Thừa tướng đại nhân mà.

“Vương gia! Người có muốn để ta ngủ hay không!” Lâu Hưởng Văn mở mắt ra, tức giận vì Phượng Kính Dạ đang quấy rầy bản thân nghỉ ngơi. Lúc sáng rõ ràng nói không muốn đến hoàng cung, kết quả vẫn bị vương gia bắt đi, hiện giờ nàng chỉ muốn ngủ ở trong xe ngựa, kết quả bị hắn không ngừng quấy rầy, làm cho Lâu Hưởng Văn xù lông đến cuối cùng phải tỉnh táo lại.

“Mộc Mộc, chẳng lẽ đêm qua vì luôn nghĩ đến bốn vương nên mất ngủ cả đêm, giờ phút này mới trở nên như vậy?” Âm thanh Phượng Kính Dạ mờ ám nhẹ nhàng truyền tới, mắt phượng híp lại, trên khuôn mặt tuần mỹ nở nụ cười vô cùng dịu dàng, cúi đầu, đặt lên trán của Lâu Hưởng Văn cực kỳ âu yếm, “Đêm nay bốn Vương sẽ cùng ngủ chung với Mộc Mộc, thấy sao nào?”

“Vương gia, người làm ta nổi hết da gà rồi nè!” Làm hại Lâu Hưởng Văn run rẩy bấy, sau đó không chút khách khí giơ tay lên đẩy khuôn mặt tuần tú vô cùng đáng ghét ra xa, mới ngồi dậy, vén màn xe ngựa lên nhìn, “Chúng ta tới đón Tả đại nhân?”

“Đúng, đi thôi, Tiểu Mộc đầu lại trở về chốn cũ, có cảm xúc gì không?” Phượng Kính Dạ cười tiếp tục nói, Lôi Bôn liền vén màn xe ngựa lên, Phượng Kính Dạ xuống xe ngựa trước, sau đó đưa tay chuẩn bị đỡ Lâu Hưởng Văn xuống xe ngựa.

“Ta có thể tự mình xuống dưới.” Nàng cũng không phải đám thiếu nữ kia, xe ngựa tới cần phải dìu đỡ. Lâu Hưởng Văn lườm cánh tay của Phượng Kính Dạ dưới ánh mặt trời, trực tiếp nhảy từ trên xe ngựa xuống.

“Quả thật không có chút đáng vẻ nào của tiểu thư khuê các, nha hoàn vẫn mãi là nha hoàn!” Một thanh âm không êm ái, lại không lớn lắm, còn mang theo vài phần khàn khàn yếu ớt truyền đến. Tả Ngôn đã thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, sắc mặt có chút tái nhợt, dù sao hắn cũng vừa tỉnh lại, lập tức bị Tam hoàng tử Phượng Tiêu bắt đến Đại Lao Hình Bộ, tên Trương Minh Hải cũng không phải kẻ tốt lành gì, đương nhiên sẽ bức cung tra tấn Tả Ngôn nhận tội. Tuy có hai vị thẩm án của Đại Lý Tự ở đây, nhưng dù sao cũng là vụ án cướp quân lương, còn có chứng cứ vô cùng xác thực, nên Tả Ngôn bị thương ở xác thịt một chút ít. Bất quá vì hắn còn chưa chịu nhận tội, nên sẽ không bị đánh đến thành tàn phế.

“Tả đại nhân, nô tì thấy người đứng không vững lắm, có cần nô tì qua dìu ngài không?” Lâu Hưởng Văn cười tủm tỉm mở miệng, trên hai má trắng nõn lộ lúm đồng tiền như ẩn như hiện, ánh mắt không ngừng chuyển động từ trên xuống dưới khắp người Tả Ngôn, làm hắn cảm giác ánh mắt kia trông thấy thể nào cũng đều lộ vẻ khinh蔑.

“Không cần!” Kỳ thực Tả Ngôn đã không còn sức lực, hắn có thể đi ra từ Đại Lao Hình Bộ đều là dựa vào ý chí của hắn, lúc này chỉ có thể tựa vào tảng đá sư tử bên ngoài Đại Lao Hình Bộ để giúp thân thể đứng vững, nghe Lâu Hưởng Văn nói xong, Tả Ngôn nhanh chóng uốn thẳng người, làm cho hoa mắt choáng váng, thân thể Tả Ngôn không ngừng chao đảo, động tác của Lâu Hưởng Văn rất nhanh, nhưng Phượng Kính Dạ lại càng nhanh hơn một bước. Chỉ vì Phượng Kính Dạ không muốn để Lâu Hưởng Văn đỡ lấy Tả Ngôn, mới nhanh hơn một bước giành ôm lấy Tả Ngôn, để Tả Ngôn tựa vào trên bả vai mình, không có ngã xuống.

Dù muộn một bước, Lâu Hưởng Văn khẽ cười, chăm chú nhìn Tả Ngôn cùng Phượng Kính Dạ, trông không hề có ý tốt lành gì. Sau đó u ám mở miệng nói, “Thì ra vương gia cùng Tả đại nhân đã có gian tình a!” (=)) chết đứng chưa anh Dạ).

Phượng Kính Dạ cùng Tả Ngôn đều ngẩn ra, giờ Phút này cả người Tả Ngôn suy yếu phải dựa vào người Phượng Kính Dạ, còn Phượng Kính Dạ lại đặt một bàn tay ở trên eo Tả Ngôn, muốn nói ám muội quả thật đúng là có vài phần, một Phượng Kính Dạ tà mị tuần lãng, một Tả Ngôn suy yếu vô lực, cả hai bị lời nói của Lâu Hưởng Văn làm cho bọn họ tưởng nuốt phải một con ruồi mà buồn nôn muốn ói.

“Mộc Mộc, người không thể vì ghen mà nghĩ sai cho bốn vương, tâm ý của bốn vương đối với người có Thiên Địa chứng giám!” Phượng Kính Dạ bắt đầu mở miệng, thổ lộ tình cảm sâu đậm đối với Lâu Hưởng Văn, sau đó để thể hiện quyết tâm bản thân, Phượng Kính Dạ liền nói lỏng cánh tay đang ôm lấy Tả Ngôn.

Tả Ngôn bị lời nói Lâu Hưởng Văn làm khé miệng co giật mãi, đều không ngờ Phượng Kính Dạ lại trọng sắc khinh bạn, liền tránh ra làm Tả Ngôn mất đi trọng tâm, cuối cùng ngã chệt vật ở trên mặt đất, ánh mắt Lâu Hưởng Văn từ từ lóe sáng, theo sau là nụ cười rất ranh mãnh.

Lôi Bôn chạy lại, đỡ Tả Ngôn nhanh chóng đứng lên. Còn về phần Tả Ngôn, hiện giờ đã không còn sức lực để trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, mà Lâu Hưởng Văn thì lại nhanh đi tới, cầm lấy bình sứ tùy thân đổ ra hai viên dược hoàn đưa cho Tả Ngôn.

Trên nửa đường, xe ngựa chạy thẳng đến Tả Gia, Lâu Hưởng Văn nhanh xuống xe ngựa bốc thuốc cho Tả Ngôn, Phượng Kính Dạ lập tức đuổi theo. Trên đường rất đông người, Lâu Hưởng Văn nghiêng đầu cười, ánh mắt nhìn về phía bàn tay to đặt giữa eo nàng, “Vương gia, ta không phải Tả đại nhân, sẽ không bị ngã.”

“Bốn vương hơi yếu nên rất dễ bị ngã.” Phượng Kính Dạ cười xấu xa, thậm chí dồn hết cả người áp sát Lâu Hưởng Văn, miệng vô cùng ái muội tiến lại bên tai Lâu Hưởng Văn mở miệng, “Tiểu Mộc Đầu, chuyện về Tảng Đá Duyên, không cần phải nói cho ai biết cả.”

Hoàng thượng chỉ nói có người đem bức thư tới, rồi ra đi, cho nên bất kể Sở Thiên hay là Tả Ngôn muốn hỏi thăm cũng không thể biết thêm gì. Phượng Kính Dạ lại càng không muốn những người khác biết Lâu Hưởng Văn có dính líu đến Tây Lan Vương triều.

“Vương gia, vì sao vậy?” Lâu Hưởng Văn kinh ngạc, sững sờ đứng ở cửa hiệu thuốc nhìn Phượng Kính Dạ đang đứng ở phía sau lưng, vương gia có thể vì bằng hữu mà giao ra cả tánh mạng, nhưng vì sao lại muốn mình giấu diếm tin tức quan trọng này đi, tuy Lâu Hưởng Văn không thể chủ động nói cho bọn họ biết, nhưng nếu Phượng Sở Thiên hoặc Tả Ngôn thật sự muốn hỏi, Lâu Hưởng Văn sẽ không giấu diếm.

“Tiểu Mộc đầu.” Phượng Kính Dạ thở dài một tiếng, nhìn vẻ mặt ngây thơ không hiểu của nàng, có chút bất đắc dĩ, lại có chút vui mừng, thoáng nhìn qua bốn phía, trực tiếp kéo Lâu Hưởng Văn tiến đến một con hẻm nhỏ hẹp ở bên trái, nơi này vốn hay chất đống đồ bỏ đi, nhưng vào mỗi buổi sáng lại có người đến dọn dẹp, nên cũng coi như sạch sẽ.

“Bốn Vương hiểu ý của người, đương nhiên bốn vương cũng rất tin tưởng Sở Thiên và Tả Ngôn, nhưng Mộc Mộc à, người phải nhớ kỹ nơi này về hoàng cung vương triều Tổ Nguyên. Sở Thiên tương lai sẽ là hoàng đế của vương triều Tổ Nguyên, còn Tả Ngôn sẽ là Thừa Tướng Đại nhân, chúng ta đều tin nhiệm bọn họ. Nhưng vì người có quan hệ đặc biệt với người Tây Lan, cho dù Sở Thiên hay Tả Ngôn không để ý, thì sau này bọn họ có người mình yêu, hoặc có con, lỡ họ không cẩn thận buột miệng nói ra, thì chính là một mối

hiểm họa vô cùng nguy hiểm.” Phượng Kính Dạ trời sanh bản tính cẩn thận, nếu là chuyện khác, hẳn sẽ không cần phải lừa gạt Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn.

Chẳng những liên lụy đến Tây Lan Vương Triều, trong tình cảnh hiện nay, giữa vương triều Tổ Nguyên với Vương triều Tây Lan đang đối địch nhau, biên quan căng thẳng, tùy thời đều có khả năng khai chiến. Chỉ cần bất luận kẻ nào biết Mộc Mộc cùng Tây Lan Vương Triều có quan hệ, thì Phượng Kính Dạ có che chở cho Lâu Hưởng Văn, thì vẫn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện phiền phức, cho nên để tránh rắc rối về sau, cần phải bảo vệ bí mật này ngay ban đầu, đừng để kẻ nào biết là tốt nhất.

Lâu Hưởng Văn rũ mí mắt xuống, nếu không phải Phượng Kính Dạ tận lực nhắc nhở, dù Phượng Sở Thiên và Tả Ngôn cũng không có ý hỏi, nàng cũng không quan tâm đến chuyện này. Dù sao cũng vì muốn cứu Tả Ngôn mới đi uy hiếp Lương Viện, dùng một lá thư đi vạch trần chuyện nàng đạo văn Hồng Lâu Mộng, thực sự rất ác độc.

Sau khi nghe Phượng Kính Dạ dặn dò những chuyện quan trọng, đột nhiên Lâu Hưởng Văn cảm thấy đầu mình như sắp nổ tung, nàng biết vương gia vì lo nàng có quan hệ với Tây Lan Vương Triều, nếu làm không tốt có thể bị xem là gian tế của địch quốc. Thế nên vương gia lo lắng như vậy cũng là phải đạo, sau này Phượng Sở Thiên và Tả Ngôn sẽ có người thân bên cạnh, lỡ họ vô ý nói ra chuyện này, nhất là Phượng Sở Thiên, nữ nhân hẳn yêu nhất chắc chắn sẽ là Nhất Quốc Chi Hậu, dù cho hẳn có tin mình, không có nghĩa hoàng hậu cũng sẽ tin tưởng mình, cũng không thể dám chắc là hoàng tử cũng sẽ tin mình, có khi còn không tin tưởng vương gia, thế nào cũng xảy ra tranh chấp, cho rằng Vương gia là gian tế của người Tây Lan Vương Triều, cấu kết để mưu triều đoạt vị.

Nỗi lo này Lâu Hưởng Văn đều hiểu rõ, thật sự hiểu rất rõ, khó chịu đến mức không thể thốt thành lời, tuy rằng trên mặt hẳn nở nụ cười tự nhiên, nhưng đôi mắt lộ ra vẻ u sầu, khiến Lâu Hưởng Văn cảm thấy xa lạ. Nếu sau này nàng ở bên cạnh vương gia, thì cần phải làm những gì? Một số việc nếu cứ nói thẳng ra, mà không cân nhắc thật kỹ lưỡng, có khi sẽ giống như nghĩa phụ vì một vài lý do nào đó, khiến cho sự phụ phải chịu đau khổ, sống không bằng chết.

“Ta đã hiểu rồi Vương gia.” Gật gật đầu nhìn Phượng, Lâu Hưởng Văn mỉm cười đi về hướng hiệu thuốc, trong nháy mắt khi đưa lưng về phía Phượng kính Dạ, nụ cười trên mặt có vài phần chua xót, quan niệm bất đồng, hai tính cách khác xa nhau như thế, thật sự có thể đi cùng nhau không?

Phượng Kính Dạ hí hóp mắt, hẳn có thể cảm nhận Lâu Hưởng Văn đang cười gượng, khi xưa Tiểu Mộc Đầu luôn sống trong hoàn cảnh vô tư vô lo, tuy hẳn không biết Tiểu Mộc Đầu lớn lên như thế nào, mà chẳng biết phân biệt tôn ti cấp bậc. Phượng Kính Dạ đành phải khiến cho Lâu Hưởng thích ứng cuộc sống này, ở trong kinh thành cần phải biết thận trọng, cho dù thông minh như Tả Ngôn, cũng còn tín nhiệm sai người, bị hãm hại vào vào đại lao Hình Bộ. Nếu không phải do cơ duyên trùng hợp, e là bây giờ đang phải chịu tội trong đại lao Hình Bộ, cho đến khi cứu được hẳn ra, thân thể không tránh khỏi bị thương tổn.

Cầm lấy dược liệu tốt, Lâu Hưởng Văn cùng Phượng Kính Dạ lại quay về trong xe ngựa, có lẽ dùng được của Lâu Hưởng Văn, làm sắc mặt Tả Ngôn đã khôi phục đôi chút. Ánh mắt tĩnh lặng nhìn Lâu Hưởng Văn, làm nàng tưởng rằng Tả Ngôn muốn phát đám chộc vài câu gì đó, bỗng thấy Tả Ngôn nở nụ cười, tuy sắc mặt vẫn còn tái nhợt như trước, nhưng thanh âm lại vô cùng thành khẩn.”Cám ơn người, Mộc Mộc”.

Ngày hôm đó, dám chắc không ai dám lưu lại nơi nguy hiểm cùng hẳn ngăn chặn đám người Phi Long Sơn Trang, cũng không phải ai trong thời khắc nguy hiểm kia, vì muốn cứu hẳn thoát thân liền ở lại ngăn cản địch, phần ân tình này, Tả Ngôn mãi ghi tạc trong lòng.

Lâu Hưởng Văn vốn chuẩn bị khẩu chiến với Tả Ngôn, đột nhiên kết quả hẳn nói cảm ơn, làm Lâu Hưởng Văn phải há hốc mồm, bản thân hừng hực lửa chờ đợi đối phương công kích, kết quả bị Tả Ngôn dội một gáo nước lạnh thấu tâm, cảm giác bực tức nói không nên lời này khiến nàng há miệng thở dốc, cuối cùng tức tối thì thâm. “Ta và Tả đại nhân quả thật bất tự không hợp!”

Bằng không việc Tả Ngôn nói câu cảm ơn đầy thành ý như vậy, lại khiến Lâu Hưởng Văn cảm thấy chán ghét không thoải mái, cuối cùng nâng đầu lên, xóc rèm cửa sổ xe ngựa quan sát phố xá đông người.

“Trương Minh Hải cực kì không cam lòng thả ta ra, Kính Dạ, các người đã nghĩ ra cách gì vậy?” Lại nói, Tả Ngôn thật sự không biết Phượng Kính Dạ làm thế nào cứu mình ra khỏi đại lao Hình Bộ, vừa bị Lâm

Tín hãm lại, lại còn có bằng chứng xác thực, nhưng lại có thể lật ngược bản án nhanh như vậy, thật khiến Tả Ngôn có chút giật mình.

Phượng Kính Dạ chỉ cười cười, thoáng nhìn qua bóng lưng thẳng tắp, dường như Lâu Hưởng Văn đang chuyên tâm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cơ bản chỉ nói sơ lược qua một chút về quyền Tả Ngôn, chẳng qua chỉ lợi dụng thanh danh Tam hoàng tử phi của Lương Viện để đổi lấy an toàn Tả Ngôn. Hơn nữa sau đám người Phi Long Sơn Trang cho lời khai, ký tên đồng ý xong liền biến mất cùng quân lương chẳng chút tin tức. Phượng Tiêu liền phái người đi thăm dò người Phi Long Sơn Trang, mà Lâm Tín cũng đã cung khai và thấy hồ thẹn với Tả Ngôn, sau khi biết chuyện Hách Liên Vương Phi bị trúng độc không phải Lâu Hưởng Văn hạ, không còn muốn báo thù cho Minh Dung, bởi thế nên Tả Ngôn mới bình an ra khỏi Đại lao Hình Bộ.

Phượng Kính Dạ cùng Tả Ngôn nói chuyện chẳng chút kiêng dè, đem tất cả kế hoạch tiêu diệt Minh thừa tướng cùng gian tế Hách Liên Quốc ra nói, cả chuyện làm sao để Tả Ngôn tiếp nhận vị trí thừa tướng, cho nên cần Tả Ngôn phải cố tình dưỡng thật tốt để đón trận giông bão sắp kéo tới, bởi giông bão qua đi lại càng ngày nhiều bận rộn.

Còn chuyện Tả Ngôn, Phượng Kính Dạ chỉ nói hai ba câu cho qua, nên Tả Ngôn cũng không hoài nghi gì? Lâu Hưởng Văn nhìn bóng dáng người đi đường ở ngoài xe ngựa, trong lòng cảm thấy có chút lạnh lẽo. Lần đầu tiên, nàng bỗng nhiên nhớ đến cảm giác sống cạnh Cố Thanh Phong, sư phụ là người thuần lương giản dị, khi ở trước mặt người không cần phải giấu diếm gì, nhưng khi ở cùng vương gia, lại cảm thấy bất an, sợ một ngày nào đó, vương gia sẽ lừa dối nàng?

Rõ ràng lúc trước còn có dũng muốn sống cùng với vương gia, cho dù cuối cùng phải xa nhau, nàng cũng muốn nỗ lực một lần, nhưng làm sao cũng vẫn thấy hơi sợ.

Xe ngựa đến Tả Gia, thì những cấm vệ quân bao vây đều đã đi rồi. Còn Bạch Tô đã chờ ở một bên, nhìn thấy Tả Ngôn liền cấp tốc đến gần, đỡ người xuống xe ngựa. Vào lúc này đây, hắn liền vươn tay ra hướng về phía Lâu Hưởng Văn y như lúc ở trước cửa đại lao Hình Bộ, mắt phượng kiên định, không muốn để Lâu Hưởng Văn lại lùi bước.

Tuy Lâu Hưởng Văn rất muốn dùng lại chiêu cũ, cứ nhảy xuống, nhưng thấy biểu cảm nửa cười nửa không cười kia của Phượng Kính Dạ, làm cho Lâu Hưởng Văn phải từ bỏ, bản thân đã quyết vậy thì hãy nỗ lực một lần đi. Đặt tay vào trong lòng bàn tay Phượng Kính Dạ, thấy trong ánh mắt hắn rực sáng, Lâu Hưởng Văn liền mỉm cười. Kỳ thật vương gia luôn sợ nàng lại tránh hắn, chỉ cần nghĩ thế thì trong đầu lại muốn nổ tung ra.

“Đây là?” Lâu Hưởng Văn đặt một chậu than hồng ở trước cửa lớn, nàng ráng đèn nén tiếng cười lại, thoáng thấy sắc mặt nhợt nhạt thương cảm của Tả Ngôn, nở nụ cười vui sướng khi thấy người gặp họa, “Mau bước nhanh qua lửa than, xua đuổi hết những xui xẻo đi!”

“Thiếu gia, Lâu tiểu thư nói rất đúng, chậu than sẽ thiêu hủy hết thứ xúi quẩy.” Quân gia Bạch Tô là một thanh niên nho nhã, khi thấy Tả Ngôn được thả ra an toàn, làm cho Bạch Tô không ngừng tươi cười, nóng lòng thúc giục, cơ hồ muốn đá một cước cho Tả Ngôn lăn qua khỏi chậu than.

Tả Ngôn hung tợn quay đầu trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn đang cười nhạo mình, tốt nhất đừng có giả trò xấu! Nhưng trong nháy mắt Tả Ngôn đã hoàn toàn suy sụp khi nhìn vào chậu than, Lâu Hưởng Văn đã tung một chưởng tạo ra trận gió, vô cùng ấn ý chính là Phượng Kính Dạ cũng làm như vậy. Ngọn lửa trong chậu than kia không ngừng vút lên cao hơn nửa thước, tuy Tả Ngôn đã đề phòng Lâu Hưởng Văn, nhưng vạt áo vẫn bị ngọn lửa cháy xém. Đúng là đồ bại hoại, khi nào có cơ hội sẽ tìm Lâu Hưởng Văn tính sổ, không đợi Tả Ngôn xoay người, một lão bộc cầm trên tay một nhánh liễu xanh biếc, nhúng vào nước trong sau đó phát lên từ đầu đến chân của Tả Ngôn.

Lâu Hưởng Văn cố gắng nhịn cười, nhất là thấy trên chóp mũi Tả Ngôn có một giọt nước. Ngay lúc đó Lâu Hưởng Văn không thể nhịn được nữa liền cười lớn, khuôn mặt Tả Ngôn càng đen hơn càng u ám đến bức người, cuối cùng bị Bạch Tô kéo đi tắm rửa thay quần áo. Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn liền lưu lại ở trong phòng khách, nha hoàn liền mang trà cùng điểm tâm, hoa quả đến.

Chưa đến một nén nhang, đột nhiên thần sắc Bạch Tô hoảng loạn chạy tới, đến thẳng chỗ Lâu Hưởng Văn, ngữ điệu dồn dập, “Thiếu gia học máu rồi!”

Bạch Tô rất vui mừng, vì dù sao Tả Ngôn đã an toàn trở lại, nhưng không ngờ trong lúc tắm rửa, Tả Ngôn đột nhiên che ngực, một ngụm máu tươi trào ra, Bạch Tô sợ tới mức ngây người ra, Tả Ngôn liền nhắc nhở hắn mau đi tìm Lâu Hưởng Văn.

75. Chương 75: Tử Thư Có Thai

Tả Ngôn cầm lấy y phục che lại người, y phục rộng thùng thình bao lấy thân thể trần như nhộng, nhưng vì không còn sức lực để buộc dây lưng lại, lại thêm một trận đau đốn ập đến làm ngực co rút lại, trước đã phun ra một ngụm máu đen thui, dù hiện tại cả lực phủ ngũ tạng đau kịch liệt, nhưng người vẫn khá tỉnh táo.

Khi Lâu Hưởng Văn cùng Phượng Kính Dạ chạy tới, cả người Tả Ngôn ướt đầm mồ hôi lạnh, áo lót máu trắng dính sát lên người, ngực kịch liệt phập phồng, mặt tái nhợt không còn chút máu, khí lực đã tiêu tán hết, nên chỉ có thể liếc nhìn hai người.

“Vương gia, đặt hắn lên giường đi, Bạch Tô, cho Tả đại nhân uống một viên đi.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng mở miệng, sau đó đem lọ thuốc tùy thân đưa cho Bạch Tô, ngồi xổm xuống quan sát vũng máu đen ở trên mặt đất. Về phía Phượng Kính Dạ, chờ đặt Tả Ngôn lên trên giường xong, giúp hắn buộc dây thắt lưng lại, vừa kịp lúc Lâu Hưởng Văn đến bắt mạch cho hắn.

“Không sao, chỉ là bị trúng độc, chu hồng là loại độc mạn tính vô sắc, hương vị có hơi giống thức ăn bị thiu, độc này không mạnh, tựa như có gai đang chui ở trong xương tủy làm người ta liên tưởng như bị trúng độc giả, mà độc này sẽ dần dần làm cho thân thể họ bị suy yếu, nhưng lại nghĩ do bị bệnh mà suy yếu, cũng vì độc tính không mạnh, nên không thể nào phát hiện ra.” Lâu Hưởng Văn vừa bắt mạch vừa nói cho đám người Phượng Kính Dạ biết tình hình Tả Ngôn bị trúng độc.

Nghĩ đến là chuyện trong đại lao Hình Bộ dám trộn Chu Hồng vào trong thức ăn đem cho Tả Ngôn ăn. Cũng may độc tính không mạnh, nên không phát hiện ra, nếu càng để lâu, thân thể sẽ càng ngày suy sụp, dù chỉ là một loại độc mạn tính, nhưng chỉ cần một hay hai năm là có thể giết chết người.

Quả là biết chọn lựa thời gian hạ độc Tả Ngôn, bản thân Tả Ngôn dù biết vô công, nhưng khi ở trong Đại Lao Hình Bộ, vẫn sẽ không nhận ra mình bị trúng độc. Khi thân thể hư nhược, cũng chỉ nghĩ do sống ở trong Đại Lao Hình Bộ mà ra, cho dù sau này có phát hiện, độc tính Chu Hồng cũng đã hủy hoại thân thể, khiến hắn hàng năm ốm yếu, chỉ biết im lặng để mặc cho Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên đến giúp đỡ.

“Nhưng vì sao lại bị học máu?” Phượng Kính Dạ híp mắt nhìn, ánh mắt mang theo vài phần lạnh nhạt cùng sắc lạnh, hắn là nhìn ra Phượng Tiêu không muốn Tả Ngôn an toàn ra khỏi Đại Lao Hình Bộ, nhưng vì không thể ra tay độc ác, nên mới hạ độc được mạn tính.

“Bị hạ độc không quá một canh giờ, nên độc tố của Chu Hồng vẫn còn lưu ở trong dạ dày. Mới vừa rồi ta đã cho Tả đại nhân ăn hai viên dược hoàn, dược tính cùng độc tính tương xung, nên mới làm cho học máu, may mắn là cơ duyên trùng hợp, bằng không đã nguy hiểm rồi.” Ngâm châm trong tay Lâu Hưởng Văn lóe ra ánh sáng bạc, thoáng nhìn qua thần sắc còn chút tỉnh táo của Tả Ngôn, liền hạ ngân châm trong tay xuống, tựa hồ rất muốn đâm Tả Ngôn thành hình dạng của con nhím.

Nếu không phải biết thuốc của Lâu Hưởng Văn cực kỳ quý giá, Tả Ngôn thực muốn kêu Bạch Tô ngồi ở bên giường mình đem Lâu Hưởng Văn rời đi, nàng đây là muốn cứu người sao? Ánh mắt tà ác kia làm cho Tả Ngôn cảm thấy đau xót trong lòng, hắn không thừa cơ hội này trả thù chứ, dù sao lương y như từ mẫu mà.

“Tả đại nhân, không sao đâu, phát giác ra Chu Hồng sớm càng có lợi, chỉ cần điều trị sớm sẽ khỏi hẳn.” Lâu Hưởng Văn híp mắt cười, một tay cởi bỏ dây thắt lưng trên y phục của Tả Ngôn, do không còn thắt lưng

nên áo lót bằng tơ lụa rất nhanh được khai mở, lộ ra khuôn ngực trắng nõn.

Phượng Kính Dạ hí mắt nguy hiểm, lúc đầu hấn vì không muốn để Tiểu Mộc đầu thấy những thứ không nên thấy, mới mặc lại áo cho Tả Ngôn, nhưng bây giờ, lại bị chính tay Tiểu Mộc đầu cởi ra, điều này khiến ánh mắt Phượng Kính Dạ nhìn Tả Ngôn đầy âm hiểm đáng sợ.

Đường như Bạch Tô cũng không thấy có gì đó khác thường, hấn chỉ lo lắng cho thân thể Tả Ngôn. Tả Ngôn vừa mới ổi ra một ngum máu đen, làm Bạch Tô khiếp sợ mất đi bình tĩnh, lúc này mới vừa bình tĩnh lại, giống như đã làm tròn chức vụ của quản gia, yên lặng đứng ở một bên, chờ Lâu Hưởng Văn sai bảo.

“Dáng người không tệ lắm.” Lâu Hưởng Văn cười chế nhạo, ánh mắt lên lên xuống xuống quét một lần, thấy khuôn mặt Tả Ngôn tức giận mà không dám nói gì, làm trong lòng Lâu Hưởng Văn vui vẻ không thôi, nhin không được huyết sắc vang dội. Sau đó ánh mắt Tả Ngôn nhiu lại, xem như gian kế đã đạt thành, thì sau lưng có một luồng khí lạnh tựa như băng phủ ở trên người mình.

Lâu hướng Văn nuốt nuốt nước miếng, chột dạ quay đầu một chút, chăm chú nhìn vẻ mặt Phượng Kính Dạ phủ đầy hắc tuyến kia, “Vương gia, ngài cùng Bạch Tô đi ra ngoài trước, để ta giúp Tả đại nhân ép độc tính ra ngoài.”

“Mộc Mộc, ngươi xác định là muốn ép chất độc ra sao? Không hề lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đó chứ?” Từng chữ từng chữ trong kẻ rằng nói ra, Phượng Kính Dạ cười càng thêm lộng lẫy sáng ngời, nhưng ngữ điệu kia nghe thế nào cũng thấy giống như đã thú đang dè nén ghen tức cùng sự đố kỵ, tùy thời chuẩn nhào tới đem nuốt Lâu Hưởng Văn vào bụng.

“Hiện tại không phải thời điểm để châm chọc đầu vương gia, Tả đại nhân vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm.” Lâu Hưởng Văn không dám phân tâm, ngón tay nhanh chóng điểm mấy huyệt vị trên người Tả Ngôn, tay nàng lại đặt ở trong ngực Tả Ngôn. Mặt Phượng Kính Dạ càng thêm nguy hiểm, nhưng hiện giờ không cần tìm Tả Ngôn tính sổ, bất quá chờ hấn khỏi hấn, nhất định tìm Tả Ngôn quyết đấu một lần, xem như quang minh chính đại đánh hấn.

Tuy biểu cảm Lâu Hưởng Văn thoát nhìn không giống đại phu, nhưng khi thấy nàng châm cứu, động tác ghim kim, mang theo một cỗ nước chảy làm cho kinh mạch thông thuận, châm vào huyệt vị cực kỳ chính xác, làm cho người ta hiểu ngay với thủ pháp châm cứu của Lâu Hưởng Văn không phải là kiểu thầy thuốc thông thường.

Sau đó hướng về ngực Tả Ngôn, châm tổng cộng 12 cây kim bạc, Lâu Hưởng Văn mới thu tay lại, “Bạch Tô, qua nửa canh giờ mới được rút châm ra, chuẩn bị giấy bút để ta viết phương thuốc cho người đến hiệu thuốc bốc thuốc, sau ba ngày, Tả đại nhân sẽ bình phục trở lại.”

“Tiểu thư, mời sang bên này.” Bạch Tô nhỏ giọng nói, đem Lâu Hưởng Văn từ phòng ngủ đi đến thư phòng bên kia. Ở bên ngoài đã có sẵn nha hoàn chuẩn bị nước cùng khăn vải.

Rửa tay, sau đó lau khô, Lâu Hưởng Văn đi vào trong phòng, này không phải là thư phòng làm việc của Tả Ngôn, chỉ là vào ngày thường rảnh rỗi, sẽ đến chỗ này đọc sách, vẽ tranh, so với thư phòng thật sự thì quả là nhỏ hơn rất nhiều, bất quá trên tủ gỗ có bày trí không ít bộ sách, giấy và bút mực cũng có đầy đủ.

Lâu Hưởng Văn viết phương thuốc, lại cẩn thận nhẩn nhủ với Bạch Tô khi sắc thuốc phải chú ý kỹ. Lúc này có phần mệt mỏi ngồi ở bên cửa sổ, Tả Ngôn trúng độc không có gì đáng ngại, bất quá cổ độc trên người Quân Hàn vẫn chưa giải xong, chiến sự lại hết sức căng thẳng. Minh Thừa Tướng liên minh với Hách Liên Quốc muốn phát động chiến tranh trong kinh thành, vậy thì Tây Lan Vương Triều cũng sẽ nhúng tay vào, bằng không đám người Tây Lan sẽ không tập trung hỏa lực ngoài ở biên quan, cho nên bất kể như thế nào, Lâu Hưởng Văn cần phải mau chóng đem độc cổ của Quân Hàn ép ra ngoài, để hấn nhanh trở lại Tây Lan Vương Triều. Bằng không một khi thân phận Quân Hàn bị người ta phát hiện, nhất định là một rắc rối lớn.

“Mệt à?” Phượng Kính Dạ đi vào thư phòng, liền thấy Lâu Hưởng Văn ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, thất thần, mày hơi nhăn lại, thoát nhìn có vài phần mệt mỏi, làm cho Phượng Kính Dạ không khỏi đau lòng, tiến lại, ngón tay thon dài ấn nhẹ và thêm lực ở huyệt thái dương của Lâu Hưởng Văn, “ Về sau đừng có ngủ trễ như thế.” (hạnh phúc quá , ghen tị chết được a)

Một tiếng cười hì hì cất lên, Lâu Hưởng Văn bất đắc dĩ quay đầu nhìn về phía sau, thấy Phượng Kính Dạ

vì ghen mà mặt cau có, tức giận mở miệng, “Vương gia, ta là đại phu, Tả đại nhân là bệnh nhân, chỉ có thể thôi, ngài suy nghĩ nhiều quá đó.”

Lúc này Lâu Hưởng Văn tuyệt đối không dám nói cho Phượng Kính Dạ biết nàng muốn ép cổ trùng trên người Dịch Quân Hàn ra ngoài, vì lúc đó toàn thân Dịch Quân Hàn sẽ lỏng thể ngồi ở trong thùng gỗ, không ngừng thêm được thảo, một canh giờ sau mới ép hết độc ra ngoài. Nếu vương gia mà biết, chỉ sợ sẽ tức nóc nhà lên quá. Nghĩ đến điều này, Lâu Hưởng Văn mỉm cười, đôi mắt thành hình bán nguyệt, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn như ngọc, lúm đồng tiền càng sâu thêm vài phần, làm cho Phượng Kính Dạ thấy rất thích. (Vinhanh: hồng tóc nóc nhà mà là đốt cả phủ luôn đó chị ơi >:O)

“Mộc Mộc, người đang định lười gạt bỏ vương gì mà cười nham hiểm như vậy?” Phượng Kính Dạ hoài nghi mở miệng, trực tiếp tựa vào bên cửa sổ, híp đôi mắt phượng, nhìn vô cùng sắc bén. Khẳng định Tiểu Mộc Đầu cười như vậy là có ý đồ xấu.

“Vương gia, ngài thật sự nghĩ nhiều quá, theo y học đây gọi là bệnh vọng tưởng, đơn giản mà nói chính là loại bệnh hay đa nghi, người khác liếc hần một cái, hần liền tưởng tượng ra đối phương muốn mưu sát mình. Người khác tươi cười, thì ở trong mắt hần lại nghĩ là có âm mưu quỷ kế.” Loại ném đá giấu tay này, càng khiến Phượng Kính Dạ thêm nhiều lo lắng. Hai tay Lâu Hưởng Văn nâng cằm lên, tựa vào cửa sổ lẳng lẳng quan sát Phượng Kính Dạ, phong thần tuấn lãng, phong thái xuất chúng, cho dù đứng như vậy, cũng đầy tao nhã tôn quý, tà mị xuất trần, anh tuấn phi phàm.

Thực ra nếu bỏ đi thân phận cao quý Phượng Vương gia, cái gì ngài cũng tốt, nhưng nàng có thể hiểu rõ con người không ai có thể hoàn mỹ cả. Lâu Hưởng Văn giương mắt cười, hy vọng nàng sẽ không giống như sư phụ, mà dù sao vương gia cũng không phải nghĩa phụ, chắc không sao? Hần tuyệt đối sẽ không lợi dụng nàng, để tính kế ỉn.

“Cho đến bây giờ bổn vương mới phát hiện, miệng lưỡi Tiểu Mộc Đầu quả thật lợi hại.” Bộ dáng ngu si đáng yêu trước kia, rõ ràng chỉ là ngụy trang thôi! Phượng Kính Dạ nhếch môi cười, so với lúc trước Tiểu Mộc Đầu cứ hay giấu kín bản thân, thì bây giờ hần lại càng thấy thích hơn, vừa tinh thông y thuật, lại có tư duy, nếu nói ra lúc Tiểu Mộc Đầu cùng Tả Ngôn đấu võ mồm, ánh mắt lóe sáng rạng rỡ khi giành được phần thắng, quả thực làm cho Phượng Kính Dạ vẫn nghĩ Tiểu Mộc Đầu không thể nào lớn nổi.

Qua nửa canh giờ, Lâu Hưởng Văn nhanh chóng rút chân ra khỏi người Tả Ngôn, thân thể hết đau nhức, nhưng người vẫn còn suy yếu. Bạch Tô sắc thuốc hầu hạ Tả Ngôn uống, sau đó Tả Ngôn lại mỗi một ngủ đi. Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn liền đứng dậy rời đi, xem như hiện giờ không có gì phải e ngại.

Lâm gia.

Bên trong kiệu, Minh Tuyên Quốc sắc mặt có chút âm trầm(chắc hiệu ông này trong triều), trên khuôn mặt lão có nhiều nếp nhăn. Vốn cho rằng tất cả đều thuận lợi, nhưng không ai ngờ Tả Ngôn lại có thể ra khỏi hình bộ, vì sao Tam hoàng Tử đột nhiên đổ lỗi cho người Phi Long Sơn Trang, ngay cả Lâm Tín cũng phản cung, còn lấy ra chứng cứ xác thực, điều này khiến Minh Tuyên Quốc có chút không yên.

Bởi vì chuyện Minh Dung, sau đó Lâm Tín đã hãm hại Tả Ngôn, còn hại chết rất nhiều thuộc hạ, cả người không còn chút ý chí muốn sống. Hơn nữa trong thuốc uống đã bị hạ độc, nên người trở nên dần dần, nhìn thấy Minh Tuyên Quốc bước vào, chỉ lướt nhìn thoáng qua, im lặng tựa người trên giường, “Thừa tướng đại nhân.”

“Lâm Tín, lão phu đã nhìn lầm người, kết quả là người vẫn phản bội Dung nhi!” Minh Tuyên Quốc phẫn nộ mở miệng, ánh mắt âm lãnh sắc bén nhìn Lâm Tín đang sống dở chết dở, “Người nên biết nếu Tả Ngôn bị giam giữ ở đại lao Hình Bộ, thì lão phu có thể ép hỏi Phượng vương gia là ai đã hạ độc, dùng an toàn Tả Ngôn đổi lấy Lâu Hưởng Văn đến Hình Bộ nhận tội. Mà Dung nhi ở trên trời có linh thiêng cũng thấy an ủi, thế mà người...”

“Người chết không thể sống lại, cho dù báo thù được thì đã sao?” Lâm Tín chưa xót mở miệng, hần tội ác tay trời tay đất nhuốm quá nhiều máu tươi. Hai ngày nay nằm ở trên giường, Lâm Tín đã suy nghĩ rất nhiều, thực sự từ khi ban đầu hần đã làm sai, cho dù Lâu cô nương thật sự có hạ độc, hần cũng không nên phản bội Tả đại nhân, hại chết nhiều huynh đệ như vậy, nhưng lúc đó do bị thù hận che mờ hai mắt, không còn lý trí mới tạo ra tội ác ngập trời như vậy.

Minh Tuyên Quốc không kềm chế tức giận liền đứng dậy, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Lâm Tín trên giường, dường như thấy hắn đã nghĩ thông suốt, nên Minh Tuyên Quốc chỉ có thể tức giận phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng sau khi ra khỏi cửa, trên mặt không có chút tức giận, ngược lại mang theo vài phần biến hóa dị thường, xem ra chỉ vì Lâm Tín cảm thấy áy náy, nên mới phản cung thay cho Tả Ngôn. Thực sự hắn không biết rõ chuyện Hách Liên Vương Phi bị hạ độc, là có dính dáng đến người Phi Long Sơn Trang, chẳng qua trước lúc tố cáo Tả Ngôn, hắn đã dùng năm vạn lượng bạc mua chuộc đám người Phi Long Sơn Trang.

Như vậy, để công phá hoàng cung, cướp lấy kinh thành, phải chờ binh lính Hách Liên phá vỡ Cư Dung Quan, chiếm lấy Túc Hợp Thành, Dao thành, từ đây đến ba chỗ đó chỉ còn vài ngày. Hắn sẽ ở trong kinh thành nội ứng ngoại hợp, bắt lấy thiên tử cùng các chư hầu. Sau khi chiếm lấy kinh thành, hắn có thể tự xưng vương, thay cho Hách Liên vương triều trấn giữ bốn châu thành, để tránh đôi bên xảy ra tranh chấp sẽ phong tỏa vương triều Tổ Nguyên, cùng nhau chia đôi thiên hạ!

Bất quá Tam Hoàng Tử đang điều tra người Phi Long Sơn Trang, nếu để Tam Hoàng tử tra hỏi Lâm Tín? Trong ánh mắt Minh Tuyên Quốc hiện rõ sát khí, Phượng Tiêu cũng không phải là kẻ lỗ mãng giống như Lâm Tín, hắn ta tất nhiên không tin chỉ có năm vạn lượng bạc mà mua chuộc được đám người Phi Long Sơn Trang cùng hợp tác, phạm đại tội cướp đoạt quân lương. Đến lúc đó nhất định Phượng Tiêu sẽ nghi ngờ, tra ra được hắn cùng người Phi Long Sơn Trang và Hách Liên Quốc có liên hệ, như vậy sẽ hỏng hết kế hoạch của hắn rồi!

Một là không làm, hai phải làm cho gọn! Lâm Tín không thể sống! Minh Tuyên Quốc lạnh lùng híp mắt lại, bước nhanh ra khỏi Lâm Gia đến cổ kiệu, chờ sau khi hắn trở lại phủ, phái người đến giết Lâm Tín, trở thành kẻ sợ tội tự sát, diệt trừ được hậu hoạn về sau.

Ngay khi cổ kiệu Minh Tuyên Quốc rời đi, một bóng dáng cũng âm thầm nhanh chóng rời khỏi. Trong một khoảnh khắc sau đó, tại một gian tửu lầu thông thường, ở phía sau hậu viện, “Người nói Minh Tuyên Quốc đi đến chỗ Lâm Tín? Nhất định sau khi lão biết Lâm Tín làm chứng cho Tả Ngôn, sẽ giết người diệt khẩu, cho nên người tiếp tục đi giám sát Lâm Gia, ta sẽ hỏi lại Lâu chủ.” Lãng Thanh đuổi người báo tin đi. Hắn thực không hiểu vì sao Lâu chủ muốn đến kinh thành tham gia vào những âm mưu này, nếu để cho Cố sư phụ biết, ngài sẽ đau lòng lắm!

Nhưng trong ánh mắt Lãng Thanh hiện lên vẻ bất đắc dĩ, chỉ vì Lâu chủ là người đã đem hắn nhặt về nuôi lớn, thậm chí còn lừa hắn gọi nàng là tỷ tỷ mấy năm liền, cho nên dù Lãng Thanh rất muốn Lâu Hưởng Văn chỉ làm một Lâu chủ nhàn nhã, không có việc gì thì ngồi đếm bạc, hoặc tán gẫu với Cố sư phụ, nhưng đến bây giờ Lãng Thanh chỉ có thể lừa gạt Cố Thanh Phong, nhằm che giấu thay cho Lâu Hưởng Văn, lại thay nàng giải quyết một số vấn đề khó giải quyết.

Chuyện của sát thủ Lâu cũng không cần Lãng Thanh phải động thủ, trái lại luôn phải lo chuyện của Lâu Hưởng Văn, lo sợ những kẻ khác biết nên mọi chuyện đều do chính hắn ra tay. Mấy năm nay, người trong Lâu đều không hề biết Lâu chủ đang ở kinh thành, còn sống trong Phượng Vương Phủ, đoán chừng sẽ cùng bọn họ đối chọi nhau, nên mới theo đến đây, dù sao bốn năm năm trước Lâu chủ chỉ lộ mặt một lần ở trong Lâu.

Phượng Kính Dạ còn bận rất nhiều việc, thân thể hắn đã trúng truy mệnh tán nên có hơi suy yếu, nên sau khi trở về Phượng Vương Phủ, Phượng Kính Dạ bận rộn phải trở về thư phòng. Hiện nay điều Lâu Hưởng Văn lo lắng nhất chính là chuyện cổ trùng trên người Dịch Quân Hàn, cho nên mới đi thẳng đến Thu Phong Viện.

“Mộc Mộc, quả thực người rất được sủng ái, cả ngày đi theo vương gia chạy loanh quanh.” Dùng ngữ điệu châm biếm, Tử Thư mặc một thân tử y, trên người toát ra mùi thơm nhàn nhạt, giống như bông hoa xinh đẹp nhất đang nở rộ, nhưng chỉ có thể chết già chết khổ ở trong viện, bởi vì nam nhân tôn quý kia hiện nay không thèm liếc nhìn nàng một cái!

“Tử Thư, sắc mặt người không được tốt lắm.” Lâu Hưởng Văn luôn luôn xem Tử Thư là bằng hữu, biết nàng đã từng có những quan hệ “mập mờ” với Phượng Kính Dạ. Trong thời điểm ấy, Lâu Hưởng Văn vẫn còn lảng tránh Phượng Kính Dạ, nhưng lúc trước vẫn xem Tử Thư là bằng hữu, hiện nay, khi đối mặt với Tử Thư vẫn thấy có chút áy náy.

“Đương nhiên kém hơn kẻ được sủng ái như Mộc Mộc đây, mặt đầy xuân sắc!” Tử Thư vẫn vênh váo kiêu

ngạo tự đắc cùng thanh cao như trước, oán hận nhìn Lâu Hướng Vãn. Lúc trước nàng ta không phải không biết Vương gia có hứng thú với Mộc Mộc, nhưng Vương gia có địa vị cao quý, đừng nói là một nha hoàn. Tính theo phi tử, cũng phải là cưới một chính phi, bốn trăm phi, càng không cần nói đến các thê thiếp khác, cho nên Tử Thư muốn kết giao với Lâu Hướng Vãn là để có thêm đồng bạn, dù sao so với Dung Trắc phi, hay Trịnh phu nhân, Vãn phu nhân, kể cả sau này có những nữ nhân khác bước vào vương phủ, cứ để Mộc chế ngự là tốt nhất.

Nhưng Tử Thư thật không ngờ Lâu Hướng Vãn luôn trốn tránh Phượng Kính Dạ, có thể trốn được thật xa liền trốn thật xa, từ xa xa nhìn thấy liền trực tiếp đi đường vòng, nhưng điều khiến Tử Thư kinh ngạc là Phượng Kính Dạ vẫn đối xử tốt với Lâu Hướng Vãn, chỉ cần có thời gian sẽ trêu chọc Mộc Mộc, khiến Tử Thư hiểu rõ, nàng càng đối xử tốt với Lâu Hướng Vãn, như vậy sẽ càng làm cho Vương gia chú ý tới nàng nhiều hơn. Dù sao quan hệ của nàng với Mộc Mộc cũng không tệ, nhưng đôi khi, Tử Thư vẫn nhịn không được muốn châm chọc Lâu Hướng Vãn vài câu, có lẽ đây là ghen tị, chính nàng không thích thứ tình cảm này, chỉ muốn Mộc Mộc bị vứt đi giống như giày cũ.

Nếu luôn luôn như vậy mãi, Tử Thư cũng sẽ không thù hận Lâu Hướng Vãn, nhưng vì sao nàng đột nhiên không còn né tránh vương gia, thậm chí còn cùng vương gia đi ra ngoài, điều này không thể làm cho Tử Thư chịu đựng được. Nhất là lúc Lâu Hướng Vãn bị bắt vào đại lao Hình Bộ, Phượng Kính Dạ từng nói một câu muốn ả làm chánh phi Phượng Vương Phủ, trong lúc Dung Trắc Phi giận dữ quay trở về phủ hầu hạ Lão Vương Phi đã nói ra, khi nghe nói như thế Tử Thư làm sao không đau đớn căm giận.

Mộc Mộc có gì? Nhan sắc đã không có, tướng mạo chỉ ở mức bình thường, cho dù có vài điểm đáng yêu ngây thơ, cũng chỉ là nha hoàn, nhưng vương gia lại muốn cưới ả ta làm chánh phi Phượng Vương phủ, như vậy Tử Thư phải mỗi ngày đều đến viện thỉnh an hành lễ với Lâu Hướng Vãn, còn bưng trà rót nước. Điều này càng khiến cho Tử Thư căm hận hơn, thấy Lâu Hướng Vãn vui vẻ tươi cười càng thêm giận dữ.

“Nếu không có việc gì, ta đi về trước đây.” Lâu Hướng Vãn thở dài một tiếng, nhếch khóe môi. Lúc này đã không thể quay lại cùng Tử Thư như trước, Lâu Hướng Vãn cũng không muốn nghe lời nói chanh chua của Tử Thư, cho nên quyết định xoay người rời đi.

“Mộc Mộc, người cho rằng vương gia sủng ái người, người liền không xem ai ra gì sao?” Tử Thư nhìn thấy thái độ Lâu Hướng Vãn như vậy càng không thích, cơn giận càng dâng cao, bước nhanh đến trước mặt Lâu Hướng Vãn giơ tay đánh, “Ta mới là người của vương gia!” So với Lâu Hướng Vãn, Tử Thư cho rằng địa vị mình cao hơn nhiều, dù sao hiện giờ nàng đã có chỗ dựa vững chắc rồi.

Chỉ đi có vài ngày, thì hành động của Tử Thư liền trở nên quái gở, Lâu Hướng Vãn cũng không quan tâm vì dù sao vương gia cũng đối xử với nàng rất tốt. Tử Thư ghen ghét nên mới đâm chọc nàng vài câu, nên Lâu Hướng Vãn cũng không để ý tới, nhưng hiện giờ nhìn trong ánh mắt Tử Thư cực kỳ hung ác, còn giơ tay lên cao, hướng xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâu Hướng Vãn, vội vàng bắt lấy tay Tử Thư, dùng sức đẩy tới.

Tử Thư chỉ cảm thấy một trận gió mạnh thổi đến, quả thực Lâu Hướng Vãn không có dùng nhiều sức lực. Nhiều nhất Tử Thư chỉ lảo đảo vài bước, nhưng trên mặt Tử Thư lại che giấu đi vẻ độc ác, làm bản thân lảo đảo một cái, sau đó ngã thẳng tắp ở trên đất, cố ý đem cái trán đụng vào bụi hoa trên tảng đá, sau đó che bụng, đau đớn rên rỉ đứng dậy.

Giờ phút này phải là ôm trán kêu lên đau đớn chứ? Lâu Hướng Vãn kinh ngạc nhìn Tử Thư ngã trên mặt đất, trán còn đổ máu, vậy nàng ôm bụng làm gì? Nghĩ đến đây, mắt Lâu Hướng Vãn chợt sáng lên, không lẽ vì Tử Thư có thai sao?

Bên này Tử Thư tìm Lâu Hướng Vãn gây rắc rối, đương nhiên sẽ có nha hoàn trong vương phủ nhanh chóng chạy đến bẩm báo với Hoa Thiên Thiên. Hiện nay thân phận Hoa Thiên Thiên không phải là nha hoàn, mà là Vinh Thăng quận chúa, bất quá vẫn phải trông nom chút việc cho vương phủ, Lôi quân gia cũng đã chỉ dạy cho Hoa Thiên Thiên vài thứ, sau này khi nàng lập gia đình, nhất định sẽ là người đảm đương hết mọi việc trong nhà.

Tuy rằng là dưỡng nữ, lại có Phượng vương phủ làm chỗ dựa vững chắc, còn có Nhiễm Quận Vương là dưỡng phụ, nhất định khi gả nàng cũng phải thuộc hàng tôn quý, cho nên Hoa Thiên Thiên không chỉ phải học cai quản nha hoàn cùng gã nô bộc, thậm chí Lôi quân gia còn cho Hoa Thiên Thiên tiếp xúc với một ít cửa

hàng do vương phủ quản lý, phải xem sổ sách như thế nào, cùng độ sức với những chường quầy lấu cái gian xảo.

Cho nên hiện nay chức vụ của Hoa Thiên Thiên ở Phượng Vương trong phủ có thể nói là ngang với chức vụ Lôi quân gia, Liên Trinh phu nhân nhìn thấy cũng phải kính trọng vài phần. Khi Hoa Thiên Thiên vừa nghe đến gã nô tài bẩm báo lại, nhanh chóng chạy đến, sau đó thấy có vài nha hoàn vây quanh, Lâu Hưởng Văn vô tội chỉ đứng dưới bóng cây, nhìn thấy Hoa Thiên Thiên đi tới, nháy mắt cười.

“Sao lại không cẩn thận như vậy! Sao ngươi không ở Kỳ Lân Viên nghỉ ngơi cho tốt hả?” Âm thanh Lôi quân gia mang theo vài phần khó chịu nghiêm khắc, “Vây quanh đây để làm gì, còn chưa chịu tránh ra, Hồ đại phu đã tới chưa?”

“Tất cả tránh ra, để cho ta qua xem.” Hồ đại phu đang từ từ chạy tới, vừa nhìn thấy trên quần áo Hoa Thiên Thiên dính máu, mặt biến sắc, thậm chí mang theo vài phần lo âu thấp thỏm.

“Máu này là từ trên trán Tử Thư chảy xuống dính vào y phục.” Không đành lòng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Hồ đại phu, tay bắt mạch đều run rẩy, Lâu Hưởng Văn hảo tâm mở miệng nhắc nhở. Quả thực Hồ đại phu liền thở phào nhẹ nhõm, tay không còn run nữa, sau đó bắt mạch, thoáng nhìn qua miệng vết thương trên trán Tử Thư, “Không sao, mấu tử đều bình an, bất quá vết thương trên trán có hơi lớn, nên chảy máu không ít, chỉ cần điều dưỡng thân thể thật tốt, không nên không cẩn thận như vậy, đứa nhỏ mới hai tháng, rất dễ sảy thai, giờ phút này ngàn vạn lần phải thực cẩn thận.”

Sắc mặt Hoa Thiên Thiên liền thay đổi quỷ dị, nhìn thái độ đặc ý của Tử Thư, nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, liền thấy Lâu Hưởng Văn cười vô tội, nhún vai, nhìn Hoa Thiên Thiên mở miệng, “Nếu ta nói là Tử Thư tự té ngã, ngươi tin tưởng ta không Thiên Thiên?”

“Dù cho nàng ta tự té ngã, Mộc Mộc người?” Hoa Thiên Thiên căn bản không thèm để ý đến chuyện Tử Thư tự té ngã, cho dù đứa nhỏ có bị thế nào. Hiện giờ Phượng Vân tiểu thư đã năm tuổi, vương gia cũng chỉ nuôi dưỡng như người bình thường, chi phí ăn mặc cũng không chênh lệch lắm, lại không hề quan tâm đến, cho nên Hoa Thiên Thiên không thừa nhận Phượng Kính Dạ vì một đứa nhỏ mới hai tháng mà trách cứ Lâu Hưởng Văn. Nàng lo lắng chính là Mộc Mộc có chấp nhận nổi chuyện này hay không? (vinhanh: hảo tỷ muội a, ta thích bé Thiên này lắm đó, hehe).

Lôi quân gia kêu người đỡ Tử Thư đứng lên, vừa răn dạy nha hoàn ở Kỳ Lân Viên một trận, để các nàng chăm sóc tốt cho Tử Thư, còn mời Hồ đại phu qua theo dõi. Lúc này Lôi quân gia đau đầu cau mày lại, quay sang nhìn Lâu Hưởng Văn đứng dưới bóng cây, chuyện Tử Thư mang thai, Lôi quân gia không có bẩm báo cho Phượng Kính Dạ, cũng không nghĩ sẽ xảy ra tình huống như vậy.

“Đã không còn việc gì, ta đi trước đây.” Lâu Hưởng Văn nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Hoa Thiên Thiên, cùng ánh mắt nặng nề của Lôi quân gia, cảm thấy áp lực trên người mình quá lớn, muốn bỏ chạy đi ngay.

Sau khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Lâu Hưởng Văn thật sự liền đi về hướng Thu Phong Viện, biểu cảm rất bình tĩnh, khiến cho Hoa Thiên Thiên cùng Lôi quân gia nhú mày càng chặt, không thể nào quá mức bình tĩnh bỏ đi như vậy chứ!

76. Chương 76: Giang Sơn Xã Tắc

Thu Phong Viện.

“Dược liệu đã chuẩn bị xong, ngày mai ta sẽ giúp ngươi đem cổ trùng ép ra ngoài.” Lâu Hưởng văn mở miệng cười với Dịch Quân Hàn, trước mắt là nam tử mặc xiêm y màu xám, thần sắc luôn lạnh nhạt, mang theo vẻ hờ hững, xem sinh tử không quan trọng, điều này làm cho Lâu Hưởng Văn có hơi nhớ tên Tả Ngôn độc miệng kia.

“Quân Hàn, Hách Liên Quốc cùng Minh Thừa tướng hợp tác gây biến loạn, ngươi có biết không?” Lâu Hưởng Văn bỗng nhiên mở miệng, trong thần sắc mang theo vẻ áy náy, đúng là vẫn phải lo nguy cơ sắp xảy ra.

Trước khi trận cuồng phong nổi lên, nếu không phải vì nàng thì vương gia sẽ không mất đi binh quyền. Đương nhiên trong cung cũng sẽ không xảy ra nguy hiểm, cho nên vào lúc này đây, Lâu Hưởng Văn biết rằng nàng thiếu nợ Phượng Kính Dạ, dù bọn họ vẫn hay đối chọi nhau, nhưng vì an toàn cho Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn vẫn phải mở miệng.

Dịch Quân Hàn đang bình tĩnh liền xuất hiện vẻ bất an, có chút áy náy với nữ tử này, quả thực mạng của hắn là do nàng cứu, nhưng sẽ không vì thế mà phản bội lại Tây Lan vương triều. Hiện tại khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Lâu Hưởng Văn, Dịch Quân Hàn vẫn phải gật đầu.

Lúc trước Dịch Quân Hàn đã định sẽ chết ở tại kinh thành, nên không đem cổ trùng trong thân thể bức ra ngoài, sau đó người Tây Lan ở trong kinh thành tìm được hắn, Dịch Quân Hàn đương nhiên biết kinh thành sắp xảy ra chuyện. Hiện giờ Tây Lan đã liên kết với Hách Liên để cùng nhau khởi binh, khiến Vương triều Tổ Nguyên bị vây hãm ở hướng Tây Nam. Minh Tuyên Quốc đã phát động chiến tranh ở kinh thành, cho dù không gây thương tổn cơ nghiệp vương triều Tổ Nguyên, cũng bị tổn hại nặng nề.

“Tiểu thư người?” Âm thanh Dịch Quân Hàn vừa lạnh lùng lại rất thờ ơ, giờ phút này lại càng lo lắng hơn cứ nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, tiểu thư có thể nhận ra thân phận hắn, nhất định là người của hoàng tộc Tây Lan vương triều. Còn tinh thông y thuật, khiến cho Dịch Quân Hàn nghĩ đến vị thần y ở Dược Vương Cốc mà chủ tử phái hắn đi tìm, đó là thúc thúc của chủ tử, vị vương gia đã rời khỏi cung nhiều năm qua. Dịch Quân Hàn lại càng không ngờ sẽ gặp Lâu Hưởng Văn tại kinh thành, nhưng vì thân phận đặt biệt, nếu bị người ta phát hiện ra, sẽ vu oan hắn là gian tế của địch quốc.

“Ta không sao, Quân Hàn.” Lâu Hưởng Văn cười cười, biết Dịch Quân Hàn muốn nói gì đó lại không dám nói, nhưng đối với chuyện liên quan giữa Vương Triều Tổ Nguyên cùng Tây Lan, nàng thực chẳng quan tâm, chỉ lo nghĩ cho vương gia mà thôi.

“Nếu ngày nào đó Phượng Vương Gia biết được thân phận thực sự của tiểu thư?” Dịch Quân Hàn quả thực lo lắng, dù sao đối phương mang thân phận Phượng Vương gia ở Vương triều Tổ Nguyên, nếu biết được thân phận của tiểu thư thì phải làm sao? Cho dù Phượng Vương gia không quan tâm, thì đám đại thần triều đình kia, cùng tướng sĩ biên quan và những người ở trong cung, có thể hoàn toàn không quan tâm đến không?

“Hắn sẽ không.” Nghĩ đến Phượng Kính Dạ, trên mặt Lâu Hưởng Văn mỉm cười ôn nhu, trong lòng cũng thấy ấm áp. Vương gia sẽ không, bởi vì lúc trước hắn đã đoán được nàng có quan hệ không bình thường đến Tây Lan vương triều.

Dịch Quân Hàn nhìn nét mặt tươi cười, dù không mở miệng nhưng vẫn thấy được Lâu Hưởng Văn đang hạnh phúc. Tuy nụ cười của nàng rất xinh đẹp, thoát nhìn dịu dàng đáng yêu như vậy, nhưng Dịch Quân Hàn có cảm thấy đằng sau là một linh hồn rất mạnh mẽ. Nếu Phượng Kính Dạ thật sự phụ tiểu thư, hắn sẽ phải hối hận cả đời.

Hoa Thiên Thiên chạy tới liền nhìn thấy Lâu Hưởng Văn đang nói gì đó với Dịch Quân Hàn, dưới bóng cây, có những tia sáng mặt trời xuyên thấu qua từng khe hở của lá cây chiếu xuống, vẽ ra vầng sáng rực rỡ ở trên khuôn mặt Lâu Hưởng Văn, vô cùng chói mắt làm tôn lên nụ cười ở trên má, giống như những đóa hoa nở rộ kiêu diễm vào ngày hè.

“Thiên Thiên, sao ngươi lại tới đây? Không phải ngươi rất ghét Thu Phong Viên, vì nó vừa buồn lại nóng nực hay sao?” Lâu Hưởng Văn nghi hoặc quay đầu lại nhìn Hoa Thiên Thiên đang bước tới, lúc trước Thu Phong Viên không có người ở, nên buổi sáng thì ánh mặt trời sẽ chiếu ở đây, sau giữa trưa thì đều chiếu vào trong phòng, do quá nóng nực khiến mọi người không thể ở được, vì thế cây cối sinh trưởng khá tươi tốt, dưới bóng cây vô cùng mát mẻ lại còn có những cơn gió thổi tới, so với ở trong phòng thì đây đúng là tuyệt vời hơn nhiều.

“Ngươi không để ý chút nào sao?” Nếu không phải lo lắng Lâu Hưởng Văn vì chuyện Tử Thư mà nghĩ vớ vẩn, Hoa Thiên Thiên tuyệt đối sẽ không đến Thu Phong Viên.

Lâu Hưởng Văn mỉm môi cười, chặc chặc lưỡi không nói nên lời, “Thì ra là Thiên Thiên đang lo lắng cho ta a.”

“Người không cần chế giễu ta, cùng nói chuyện rõ ràng đi!” Tính tình Hoa Thiên Thiên thuộc loại người ngay thẳng, lông mày nhíu lại, trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, tăng thêm sức lực mười phần, “Rốt cuộc người với Vương gia đã xảy ra chuyện gì?”

Trước đây Lâu Hưởng Văn luôn trốn tránh, hiển nhiên làm cho Hoa Thiên Thiên cảm thấy rất tốt, thà rằng nghèo khổ mà một vợ một chồng, còn hơn vì ham mê phú quý mà làm tiểu thiếp, nhưng bây giờ Hoa Thiên Thiên đã hiểu dù Lâu Hưởng Văn có trốn cũng không thoát, vương gia đã điểm trúng Mộc Mộc, cũng giống như thợ săn nhắm trúng con mồi. Hoa Thiên Thiên cho rằng sớm muộn gì Phượng Kính Dạ cũng sẽ thổ lộ tình cảm với Lâu Hưởng Văn, cho đến hôm nay khi biết Tử Thư có thai, Lâu Hưởng Văn lại chẳng quan tâm đến, điều này khiến cho Hoa Thiên Thiên càng thêm khó hiểu, không biết Lâu Hưởng Văn đang suy nghĩ những gì.

“Thiên Thiên, kỳ thực....” Lâu Hưởng Văn có hơi do dự, trực tiếp kéo Hoa Thiên Thiên lui đến góc xó, còn Dịch Quân Hàn thì đã quay trở về trong nhà, “Thực ra đứa bé trong bụng Tử Thư không phải của Vương gia.”

“Cái gì?” Hoa Thiên Thiên kinh hãi, âm thanh quá lớn không thể không khẽ nổi, làm cho Lâu Hưởng Văn không nhưng cau chặt mày, còn bịt chặt lỗ tai lại, thanh âm lạnh lạnh của Thiên Thiên thực sự muốn đâm xuyên thủng cả màng nhĩ.

“Rốt cuộc chuyện này là sao? Vương gia nói hử?” Hoa Thiên Thiên cũng biết nàng đã quá lớn tiếng, kéo lấy cổ tay Lâu Hưởng Văn, Tử Thư kiêu ngạo thế nào, đương nhiên Hoa Thiên Thiên biết rõ. Nàng ta tuyệt đối sẽ không giống Văn phu nhân lên đi ra ngoài vụn vặt, rồi nói đứa trẻ là của Phượng Kính Dạ. Thật chả hiểu trong lòng vương gia đang nghĩ cái gì nữa.

Nghĩ đến điều này, sắc mặt Hoa Thiên Thiên nhìn rất nghiêm trọng, ánh mắt lo lắng hướng về phía Lâu Hưởng Văn. Xưa nay vương gia lúc nào cũng tươi cười, sáng khoái cũng cười, tức giận cũng cười, tính tình biến hóa khó lường khiến cho người ta không thể nắm bắt được. Mộc Mộc ở cùng Vương Gia sẽ không có việc gì chứ?

“Thực ra từ trước tới nay, vương gia chưa từng chạm qua nữ nhân trong vương phủ....” Lâu Hưởng Văn nhỏ giọng nói cho Hoa Thiên Thiên biết tình hình thực tế, tuy rằng biết bọn họ đối xử với Tử Thư như vậy thực không công bằng, nhưng lại khiến trái tim của Lâu Hưởng Văn có chút rung động.

“Vương gia hử?” Hoa Thiên Thiên chẳng biết nói sao, quả thực hành động này của vương gia rất đáng kinh tởm. Cho dù Phượng vương gia vì Mộc Mộc mà thủ thân như ngọc, nhưng sao lại đối xử với những người khác tuyệt tình độc ác thế. Nếu Tử Thư mà biết chuyện này, Hoa Thiên Thiên không dám tưởng tượng Tử Thư sẽ đau khổ cùng phần nộ đến mức nào, thậm chí có khả năng đem toàn bộ thù hận chuyển sang hết trên người Mộc Mộc.

“Ta cũng biết rõ làm vậy thực không công bằng với Tử Thư, Thiên Thiên, người có biết rằng ta thực hi vọng vương gia chỉ là người bình thường đến cỡ nào không.” Lâu Hưởng Văn thở dài, nếu vương gia chỉ là một người bình thường, đương nhiên sẽ không vì tình cảm của hai người mà tổn hại đến nhiều người vô tội khác.

“Điều này không thể, Mộc Mộc, người đã lựa chọn thì không được từ bỏ, vương gia sẽ không tuyệt tình, nếu Tử Thư biết an phận thủ thường, thì nàng và đứa nhỏ sẽ được sống an nhàn.” Hoa Thiên Thiên nghĩ đến Phượng Văn, chẳng lẽ cũng không phải là nữ nhi của vương gia? Nếu Văn phu nhân luôn là người an phận thủ thường, không có vụn vặt với người bên ngoài, như vậy vương gia sẽ mất nhắm mắt mở, cho dù hữu thể, cũng sẽ không để mẹ con các nàng lo chuyện cơm áo, nhưng với tính cách của Tử Thư? Hoa Thiên Thiên nghĩ ngay chuyện vừa rồi là Tử Thư cố ý để Lâu Hưởng Văn xô ngã nàng ta, e rằng kết cục của Tử Thư cũng sẽ giống như Dung trắc phi.

Lâu Hưởng Văn ở bên cạnh Hoa Thiên Thiên thì nghe âm thanh cách đó không xa truyền tới, vừa khẩn trương lại rất cấp bách, lời nào từ miệng Đoàn Tử nói ra cũng đều tốt đẹp, nhưng Lâu Hưởng Văn nghe thấy đều cảm giác da đầu cứ dựng hết lên, “Mộc Mộc, có chuyện rồi, có chuyện rồi!”

“Làm sao nữa?” Lâu Hưởng Văn thở dài một tiếng, đành chờ Đoàn Tử chạy tới trước mặt, liền cảm thấy Phượng Vương Phủ đúng là một nơi quá phiền toái, nàng vừa về vương phủ, đã gặp phải chuyện không may!

“Tử Thư đã đi tới chỗ của Lão Vương Phi, nói Mộc Mộc muốn mưu hại con nối dõi của vương gia, nhưng bây giờ vương gia lại đi vào trong cung.” Đoàn Tử cấp tốc mở miệng, lúc trước cho rằng Tử Thư chỉ có vậy thôi, nhưng nào biết sau khi Tử Thư trở về Kỳ Lâm Viện, đã cho người đi mời vương gia, muốn báo cho vương gia tin tức tốt, “Nhưng lúc đó vương gia ở trên xe ngựa, chỉ có vén màn lên, lạnh lùng cười, sau đó trực tiếp tiến vào cung, thế nên Tử Thư mới đi tìm Lão Vương Phi cáo trạng!”

Đoàn Tử miêu tả mọi chuyện rất tỉ mỉ, cũng bởi vì lúc đó nàng được dịp chuẩn bị xuất phủ, kết quả lại nhìn thấy nụ cười kia của Phượng Kính Dạ. Nàng không biết phải hình dung như thế nào, vương gia rõ ràng là một mỹ nam cao quý, nhưng nụ cười đó lại làm cho người ta cảm giác rét lạnh, tứ chi run rẩy, sắc mặt Tử Thư trông càng kém hơn, không biết phải do mất máu quá nhiều, hay bởi vì nụ cười quỷ quyệt lạnh như băng của Phượng Kính Dạ. Tử Thư quá tức giận liền đi thẳng tới nơi ở của Lão Vương phi, mà việc này cũng do Đoàn Tử đi nghe trộm, nên mới biết được tin tức.

Hách Liên Vương Phi! Lần đầu tiên Lâu Hưởng Văn không biết phải đối mặt sao với người. Rõ ràng trong mấy năm nay, nơi ở của vương phi rất yên tĩnh, không hề có nha hoàn nào dám gây gỗ ở trong vương phủ, cũng không có chủ tử Dung trắc phi tranh giành tình nhân, chèn ép bắt nạt. Nhưng kết quả, chỗ mà nàng quyền uy nhất, cũng chính là vực thẳm của tội ác.

“Các người không được theo ta, một mình ta sẽ qua đó.” Lâu Hưởng Văn mở miệng nói với Hoa Thiên Thiên và Đoàn Tử, hiếm thấy giọng điệu lộ ra vài phần nghiêm túc thế. Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, khiến Hoa Thiên Thiên cùng Đoàn tử không tự chủ được liền nghe theo mệnh lệnh, nhìn theo bóng dáng Lâu Hưởng Văn rời khỏi Thu Phong Viện.

Đi vào nơi quen thuộc, mùi đàn hương nhàn nhạt quanh quẩn trong không khí, vừa yên tĩnh lại vừa giả tạo! Trong phòng, trán Tử Thư quần băng gạc màu trắng, ẩn ẩn một vệt máu, khuôn mặt tái nhợt xinh đẹp lại có chút thống khổ, trong lúc nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, mang theo vẻ lúng túng xen lẫn sự ganh ghét lạnh lùng.

“Mộc Mộc, cho dù ngươi có ghen cách mấy, cũng không thể đẩy ngã Tử Thư, trong bụng của nàng có huyết mạch của vương gia, ngươi thực đã phạm vào tội lớn rồi.” Trịnh phu nhân một bên an ủi Tử Thư, một bên cố ý ép Lâu Hưởng Văn vào bước đường cùng, “Quả nhiên vẫn là đứa con nít chưa lớn nổi, tính tình hay phát cáu vẫn chưa sửa đổi.”

“Đây không phải phát cáu, mà là cố ý, muốn ta cùng đứa nhỏ một xác hai mạng mà!” Tử Thư lạnh lùng nói. Trong tận đáy lòng tràn ngập vui sướng, nàng rất muốn nói cho vương gia biết nàng đã có cốt nhục của vương gia, nhưng điều không thể quên được chính là nụ cười của Phượng Kính Dạ, lạnh lùng mang theo vẻ châm chọc, khiến cả người Tử Thư lạnh như băng, y như bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào người, làm nội tâm rét lạnh, khiến Tử Thư đột nhiên hiểu rõ dù cho nàng có làm gì, trong mắt vương gia cũng không có nàng!

“Mộc Mộc, ngươi đây là quá hồ đồ rồi!” Hách Liên Vương Phi luôn mang vẻ mặt hiền từ lại trở nên rất nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía Lâu Hưởng Văn đầy thất vọng, “Đứa con của Tử Thư là con của Kính Dạ, thậm chí ngày sau có thể làm Tiểu vương gia, sao ngươi lại hồ đồ như vậy.”

Có lẽ con người điều như thế, tính cách rất hay thay đổi. Cuối cùng Lâu Hưởng Văn đã không thể bình tĩnh đối mặt với Hách Liên Vương phi hiện nay, đợi đến khi trong cung xảy ra đại biến, sẽ có biết bao nhiêu sinh mệnh vô tội phải chết đi, rõ ràng Vương triều Tố Nguyên chưa từng xuất binh với Hách Liên Quốc. Bởi dù sao vương phi cũng là Hách Liên công chúa, nên mấy năm nay luôn luôn sống yên bình, nhưng có sao vương phi lại muốn phá tan sự yên bình này, chẳng lẽ chỉ vì muốn Hách Liên Quốc cướp lấy vài thành trì của vương triều Tố Nguyên thôi sao? Cho dù thật sự thành công thì sao? Vương triều Tố Nguyên là một cường quốc lớn nhất, cho dù xảy ra cung biến, thì ngày sau, mấy chục vạn đại quân tinh nhuệ của vương triều Tố Nguyên sẽ đi giành lại những vùng đất đai bị mất, bất quá sẽ gây sinh linh đổ máu, làm vô số người tử trận tại chiến trường mà thôi.

“Thỉnh Vương phi, hãy dựa theo gia quy vương phủ mà xử lý, bằng không về sau sẽ có những nha hoàn khác, cố ý gây thương tổn cho đứa bé trong bụng của Tử Thư.” Tử Thư lạnh lùng mở miệng, vẫn là biểu cảm lạnh lùng kiêu ngạo như cũ, cho dù vương gia có hận nàng, thì nàng cũng phải lo cho đứa trẻ. Sau này nàng cũng hết lòng hết dạ đối với vương gia, nhưng bây giờ phải loại trừ Mộc Mộc đi!

Gia quy Phượng Vương Phủ đặc biệt nghiêm khắc, quả thực mưu hại huyết mạch Phượng gia không chỉ là phạm gia quy, mà thậm chí có thể nói là phạm vào quốc pháp. Hách Liên Vương Phi thở dài một tiếng, nhìn Lâu Hưởng Văn quật cường đứng ở một bên, không chịu mở miệng biện minh, trong lòng cảm giác rất bất an, tựa như nàng đã lớn, không còn cư xử như đứa trẻ. Trong ánh mắt ngây thơ trong sáng lại lộ ra cảm xúc phức tạp, vừa bi thương, lại khó hiểu, mơ mơ màng màng, giống như tất cả cảm xúc phức tạp đều hòa lại làm một, cho dù Hách Liên Vương Phi có nhìn vào cũng không thể hiểu rõ ý nghĩ trong ánh mắt của Lâu Hưởng Văn.

“Thôi, Mộc Mộc, ở Phong Thành có một tòa vương phủ biệt viện, người mang theo Đoàn Tử cùng Dịch Quân Hàn đi đến Phong Thành đi.” Hách Liên Vương Phi lạnh nhạt mở miệng, hình như rất mệt mỏi. Nàng chỉ có thể làm bấy nhiêu thôi, kinh thành sắp đại loạn, bất quá ở Phong Thành nhất định sẽ được an toàn, cho nên Hách Liên Vương Phi muốn đem Lâu Hưởng Văn đưa đi Phong Thành.

Bỗng nhiên Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía Hách Liên Vương Phi, nàng biết cục diện hiện nay, hiển nhiên biết rõ so với kinh thành, Phong Thành là nơi an toàn rất nhiều, sao vương phi lại? Trong đầu đột nhiên cảm thấy chua xót khó chịu, Lâu Hưởng Văn ngơ ngác nhìn Hách Liên Vương Phi, “Nô tì không đi!”

Nếu có thể, Lâu Hưởng Văn muốn làm cho Hách Liên Vương phi dừng tay lại, nhưng vì sao có thể buông tha mình, lại dùng độc Truy Mệnh Tán khiến cho vương gia bị trọng thương. Rõ ràng vẫn còn quan tâm những người này, nhưng vì sao lại muốn liên hợp Hách Liên Quốc cùng Minh Thừa Tướng phát động chiến tranh!

“Lâu Hưởng Văn, người dám kháng lệnh vương phi à!” Tử Thư thật không ngờ Hách Liên Vương Phi lại muốn đem Lâu Hưởng Văn rời khỏi vương phủ, trong lòng vui mừng. Hai tay mang theo hy vọng dừng lại ở trên bụng của nàng, ánh mắt lạnh như băng mang theo vài phần kiêu ngạo, hướng về phía Lâu Hưởng Văn, “Đứa bé trong bụng ta là cốt nhục của vương gia, Mộc Mộc, ta không muốn truy cứu tội người đã phạm phải, thậm chí có thể không cần báo lại cho vương gia biết, người hãy đi Phong Thành đi!” Cách xa Vương gia ra, đừng quay trở lại!

“Mộc Mộc, đừng tùy hứng nữa, hãy đi Phong Thành đi, chuyện này ta sẽ nói lại với Kính Dạ!” Hách Liên Vương Phi mở miệng thành khẩn khuyên nhủ, “Lạc Ngưng, báo tin cho Lôi quân gia, để Lôi quân gia chuẩn bị tất cả, lập tức liền đưa đi!”

Lâu Hưởng Văn còn biết nói gì, Lạc cô cô cũng lộ ra vài phần ép buộc, nhánh chóng kéo Lâu Hưởng Văn đi ra ngoài, trên mặt Tử Thư và Trịnh phu nhân liền nở nụ cười thắng lợi.

“Lạc cô cô, cho dù vương phi muốn đuổi ta ra khỏi phủ, ta cũng muốn ở lại kinh thành!” Lâu Hưởng Văn đứng ở ngoài viện, ánh mắt phức tạp nhìn cánh cửa phòng đã đóng lại, tiếng gõ mõ cùng với tiếng tụng kinh truyền ra, khi lọt vào trong tai, chẳng những không thể khiến cho Lâu Hưởng Văn bình tĩnh trở lại, ngược lại có là cảm giác thống khổ cùng chua xót.

“Mộc Mộc, hãy nghe lời Lạc cô cô, giờ Tử Thư đã có thai, người đi phong thành mới an toàn, bằng không chuyện hôm nay sẽ xảy ra nữa. Mộc Mộc, nghe lời, đi Phong Thành đi.” Lạc Ngưng mở miệng lần nữa, muốn nói gì đó với Lâu Hưởng Văn, nhưng lại không thể mở miệng. Đứa nhỏ này, lần đầu tiên khi bước vào trong viện, Lạc Ngưng đã thích, biết an ủi người, lại ngoan ngoãn thông minh. Vô tình ngẩng đầu nhìn thấy bàn hương khói dâng phật, vẻ mặt đầy nghiêm trang cùng bi thương, khiến cho Lạc Ngưng cảm giác trên người đứa nhỏ này dường như cất giấu rất nhiều chuyện thống khổ.

Nhoáng một cái đã trôi qua vài năm, hiện nay Lạc Ngưng không thể đoán tình hình sau này như thế nào, bất quá vậy cũng tốt, cuối cùng đều cũng phải kết thúc. Chỉ là không muốn đứa nhỏ này phải chịu thương tâm, nàng đã không chỉ thích nơi này, còn rất yêu thương trưởng bối. Trong ngày thường, Mộc Mộc cùng nha hoàn và đám nô tì ở vương phủ đều đến đây, nhưng chỉ có đứa trẻ này là hòa hợp với các trưởng bối, biết hối hận ân cần quan tâm mình.

Đứa trẻ này không phải không muốn ở cùng với người khác, mà là muốn lưu lại đây, chắc do bản tính nghịch ngợm, hay thích làm nũng. Nhưng khi ở trước mặt người khác, lại lạnh nhạt, lộ ra bản tính nhu nhược dễ bị người khi dễ, nhưng lại không thêm quan tâm hay cùng người so đo.

“Ta không đi!” Lâu Hưởng Văn lần thứ ba mở miệng, xoay người lại, ánh mắt thoáng nhìn về phía Lạc

Ngưng, sau đó vội vàng xoay người rời đi. Chuyện còn chưa phát sinh, thì còn đường cứu, vương phi vẫn còn quan tâm đến an toàn của nàng, nói không chừng chỉ cần vương gia mở miệng, tất cả mọi chuyện còn có thể cứu vãn.

Lôi quân gia nhận được lệnh Hách Liên Vương Phi, tuy nói đưa Lâu Hưởng Văn rời phủ, nhưng cũng không thể thật sự đưa người rời đi. Trước hỏi ý kiến Lâu Hưởng Văn, trước cứ đem nàng cùng Đoàn Tử, Dịch Quân Hàn rời khỏi đây, sau đó đưa đến một hiệu thuốc.

“Lôi bá, người giúp ta gặp Vương Gia một chuyến đi.” Lâu Hưởng Văn tự mở miệng nói chuyện với Lôi quân gia, sau khi nhận được câu trả lời rõ ràng, lúc này liền xoay người đi vào cửa. Từ hậu viện tiến vào hiệu thuốc, ở trong này cũng tốt, được vật đều đầy đủ, cũng khá yên tĩnh, chỉ cần nhanh chóng ép cổ trùng trong người Quân Hàn ra ngoài, sẽ không có trở ngại gì.

Lôi quân gia rời khỏi hiệu thuốc, sau đó lên xe ngựa tiến thẳng về hoàng cung, nhưng trước đó Long Vệ của vương phủ đã tiến vào hoàng cung trước, bẩm báo chuyện phát sinh trong vương phủ cho Phượng Kính Dạ biết.

Đợi đến khi Lôi quân gia đi tới, Phượng Kính Dạ đã biết hết những chuyện đã xảy ra, “Vương gia, Mộc Mộc muốn gặp vương gia một chuyến.” Ngồi ở trong xe ngựa, Lôi quân gia cung kính mở miệng hướng về phía Phượng Kính Dạ.

“Không cần, trở về vương phủ, phái bốn Long Vệ qua bảo vệ cho an toàn Mộc Mộc.” Phượng Kính Dạ cự tuyệt, hẳn biết Mộc Mộc muốn nói gì với hắn. Phượng Kính Dạ thật không ngờ Hách Liên vương phi lại mượn sự gây rối của Tử Thư đem Lâu Hưởng Văn đưa đi Phong Thành, cũng tương đương gián tiếp bảo vệ an toàn cho Lâu Hưởng Văn.

Nhưng giờ tên đã lên dây, tất cả đều đã bố trí xong, chỉ còn chờ thu phục cấm vệ quân của Minh Thừa tướng cùng binh lực Phong Thành. Cũng có thể nhân cơ hội này, thu phục thế lực trong hoàng cung của Vương hoàng hậu, còn có một ít tham quan. Lúc này Phượng Kính Dạ chỉ còn chờ cung biến xảy ra, cho nên, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần ưu thương cùng bất đắc dĩ. Từ xưa trung hiếu không thể lưỡng toàn, hẳn duy nhất có thể làm chính là bảo vệ an toàn mẫu phi.

Lâu Hưởng Văn luôn luôn đợi Phượng Kính Dạ đến, nhưng từ hoàng hôn đến sắc trời u tối vẫn không thấy người đến, “Lúc này chỉ sợ là đang ôm nữ nhân cùng đứa nhỏ, một nhà vui vẻ hòa thuận đâu còn nhớ đến Lâu chủ.” Âm thanh véo von cất lên, tuy Lăng Thanh chế nhạo Lâu Hưởng Văn, nhưng trong mắt xéch xinh đẹp lộ vẻ bất mãn với Phượng Kính Dạ, cũng không biết rốt cuộc Lâu chủ thích Phượng Kính Dạ ở chỗ nào, cam tâm tình nguyện ở lại trong kinh thành. Dựa theo suy nghĩ của Lăng Thanh, vừa lúc thừa dịp cơ hội này mà rời khỏi kinh thành.

“Ta đi đến Vương phủ một chuyến!” Lâu Hưởng Văn bất an, có thể đoán được nguyên nhân Phượng Kính Dạ không đến, nhưng lại lập tức đem ý niệm này đập nát đi. Nàng muốn đi gặp vương gia, bởi vì chuyện này còn có thể cứu vãn, có thể không cần thiết hại chết nhiều người như vậy, mặc dù Hách Liên Quốc, hay là vương triều Tố Nguyên, đều không cần phải chết.

“Lâu chủ!” Lăng Thanh bất đắc dĩ nhìn bóng dáng Lâu Hưởng Văn biến mất trong màn đêm, hung hăng trừng mắt, đúng là không thể ngăn cản. Bất quá mình vẫn nên đến Lâm Gia xem thử, bằng không e rằng Lâm Tín sẽ bị ác tặc Minh Tuyên Quốc giết người diệt khẩu rồi.

Lúc này trong Thu Phong Viện thật yên tĩnh, chỉ còn một mình Phượng Kính Dạ ngồi xuống dưới hành lang uốn khúc, tay cầm ly rượu, giữa đầu ực hết một ngụm. Hắn là bí mật trở về vương phủ, nên tất cả mọi người chỉ nghĩ là đêm nay Phượng Kính Dạ ngủ lại trong cung, nhưng lúc này, mùi rượu tràn ngập, Phượng Kính Dạ đem ly rượu trong tay nghiêng xuống đất.

“Phụ Vương, nhi thần bất hiếu.” Phượng Kính Dạ đau xót mở miệng, trên trán lộ vài phần áy náy, dần dần nhìn ly rượu rơi trên mặt đất. Ngày đó phụ vương mất, hắn từng đáp ứng phụ vương bảo toàn Hách Liên Quốc, bảo toàn mẫu phi, nhưng hiện nay hắn lại tự tay đem Hách Liên Quốc đến thảm cảnh đổ máu, nước mất nhà tan, nhất định mẫu phi sẽ oán hận hắn. Chỉ cần trong cung sắp xảy ra chiến loạn, hẳn cùng mẫu phi sẽ trở thành kẻ địch của nhau.

Lâu Hường Văn âm thầm tiến vào Thu Phong Viện, Lôi Bôn khiếp sợ sửng sốt, dường như có chút không dám tin, sao hắn lại không thể cảm nhận được Lâu cô nương đã đến, quả thực người có thể khiến cho vương gia yêu mến, làm sao lại là người bình thường được chứ.

“Tiểu Mộc Đầu, đến đây cùng uống với bốn vương một chén nào?” vầng trán u ám, Phượng Kính Dạ cười vang dội, giờ cái chén về phía Lâu Hường Văn, “Nhanh lên nào, có muốn uống với bốn vương một chén không?”

“Vương gia.....” Lâu Hường Văn thấy Phượng Kính Dạ đã say rượu, cảm bào màu trắng rơi trên mặt đất, dáng vẻ tuấn mỹ như ngọc đang dựa vào phía sau cột đá, mùi rượu tràn ngập. Trong màn đêm yên tĩnh, môi mỏng kia ẩn chứa nụ cười cô đơn đau khổ.

“Tiểu Mộc Đầu.” Phượng Kính Dạ cắt ngang lời Lâu Hường Văn, thoáng nhìn qua ly rượu, ngửa đầu uống sạch, âm thanh trong trẻo giờ phút này lại mang theo vài phần lãnh khốc cùng kiên định, “Cho dù mẫu phi dừng tay, bốn vương cũng sẽ không dừng tay!”

Tất cả đều đã bố trí xong, chỉ cần chờ đợi thời cơ, mà đây lại là cơ hội khó có được, Phượng Kính Dạ không thể bỏ qua, thu phục thế lực trong kinh thành, cho dù sau đó hắn ở biên quan cùng chinh chiến với Tây Lan Vương Triều, cũng sẽ không cần lo lắng thế lực ở kinh thành sẽ xảy ra chuyện gì. Hường chi, sớm muộn gì cũng muốn giành quyền lực này, mà đây là cơ hội tốt nhất. Nếu để nó vượt mất, sau này nhất định phải mất rất nhiều nhân lực và của cải, tiền tài mới có thể hoàn thành.

Sắc mặt Lâu Hường Văn trở nên tái nhợt, nhìn Phượng Kính Dạ mà không nói một câu nào. Hành động này của vương gia quá tàn nhẫn, cho dù người kia là vương phi, vương gia cũng sẽ không chịu dừng tay, chỉ vì cơ nghiệp của vương triều Tổ Nguyên sao?

“Mộc Mộc, bốn vương là vương gia của vương triều Tổ Nguyên, trên người đang chảy chính là huyết mạch hoàng thất Phượng Gia, bốn vương cần phải bảo vệ lãnh thổ, bảo hộ con dân của vương triều Tổ Nguyên.” Phượng Kính Dạ đứng dậy, thân hình cao lớn vững chãi đứng im lặng ở dưới màn đêm, ánh trăng phản chiếu, càng nổi bật vóc dáng phi phàm anh tuấn, nhưng cũng lại rất vô tình.

“Cho dù đối phương là Vương Phi?” Lâu Hường Văn thật sự không hiểu giang sơn xã tắc quan trọng như thế nào? Có thể do kiếp trước hay kiếp này nàng đều không có dã tâm. Trong lòng Lâu Hường Văn, chỉ mong được sống thái bình là tốt rồi, Hách Liên chỉ là tiểu quốc, chỉ cần vương phi buông tay, Hách Liên nhất định không dám phát động chiến tranh, mà biết cúi đầu xưng thần, không gây đổ máu, không cần phải có nhiều người chết như vậy, mà nhiều gia đình cũng sẽ không bị hủy nát thành từng mảnh.

“Đúng “. Lời nói Phượng Kính Dạ kiên định như sắt, cho dù bây giờ che đậy dưới khuôn mặt tuấn mỹ là trái tim đau khổ, thì cũng không thể thay đổi được ý định này.

Bỗng nhiên, Lâu Hường Văn chợt hiểu vì sao năm đó Phượng Đạt muốn lợi dụng Cố Thanh Phong để bắt buộc Tây Lan Vương Triều lui binh, thì ra trong lòng nam nhân Phượng Gia, giang sơn xã tắc vĩnh viễn đặt lên hàng đầu, cao hơn cả tình thâm lẫn tình yêu. Bỗng nhiên Lâu Hường Văn muốn hỏi, nếu là nàng thì sao? Nhưng yết hầu như bị chặn lại, không thể nói ra được một chữ.

77. Chương 77: Cuộc Chiến Bắt Đầu

Trong màn đêm tại Thu Phong Viện, Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hường Văn nhìn nhau, cả hai bên đều tựa gần nhau, nhưng lại thấy giống như cách thiên sơn vạn thủy, “Mộc Mộc, mỗi người đều có trách nhiệm riêng, đây chính là trách nhiệm mà bốn vương không thể trốn tránh.”

Phượng Kính Dạ nhìn sắc mặt suy sụp của Lâu Hường Văn, đôi mắt trong suốt kia mang theo vẻ thất vọng. Phượng Kính Dạ đặt ly rượu xuống nhìn về phía Lâu Hường Văn, vừa đưa tay qua, nhưng Lâu Hường Văn lại theo bản năng tránh né, khí ánh mắt Phượng Kính Dạ lại trầm xuống, bên trong đôi mắt phượng là một

tia thất vọng, nhưng lập tức trong ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng bá đạo, giữ chặt lấy tay của Lâu Hưởng Văn.

Dưới màn đêm, trên khuôn mặt tuần mỹ khó phát giác ra phần yếu đuối, chỉ là bị tư thế tuần mỹ tao nhã tế nguyệt che giấu, “Mộc Mộc, người nên biết bốn vương chỉ còn lại một mình người thôi.”

Lâu Hưởng Văn ngẩn ra, quên cả rút tay về, ngẩng đầu nhìn hướng Phượng Kính Dạ, đắm chìm trong đôi mắt đen sâu thẳm, mơ hồ, đột nhiên Lâu Hưởng Văn sinh ra một chút nuối tiếc.

“Mộc Mộc, phụ vương bốn vương mất sớm, hiện nay chỉ còn một mình mẫu phi...” Giọng ngừng lại, Phượng Kính Dạ không có mở miệng, ngón tay thon dài nắm chặt lấy tay Lâu Hưởng Văn. Nếu như có thể, đương nhiên Phượng Kính Dạ không muốn động vào Hách Liên quốc, nhưng hiện nay, vương triều Tổ Nguyên phải chống thù trong giặc ngoài. Cho dù có là một nước lớn, vẫn có thể sụp đổ, Phượng Kính Dạ không thể không gánh vác phần trách nhiệm này.

Trong đầu Lâu Hưởng Văn cảm chua xót đau đớn. Khi còn ở Thượng Nhất Thế, nàng đã không thể trốn tránh trách nhiệm của bản thân. Trong kiếp này, Lâu Hưởng Văn mới muốn tránh đi, nhưng giờ nhìn Phượng Kính Dạ, cuối cùng Lâu Hưởng Văn chỉ biết nắm lấy tay hắn, thấy sắc mặt Phượng Kính Dạ ngẩn ra, trong nháy mắt khuôn mặt hiện lên niềm vui khôn xiết.

“Vương gia, ta đã hiểu rồi.” Lâu Hưởng Văn mỉm cười, tuy rằng trong một khắc kia có chút chua xót cùng thất vọng, nhưng khi nhìn vào Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn cũng đã hiểu rõ việc khó xử của hắn.

“Trong khoảng thời gian này, tạm thời cứ trú tạm ở hiệu thuốc đi.” Âm thanh Phượng Kính Dạ mang theo ấm áp yêu thương cùng sùng nịnh, trong nháy mắt bị sự thông minh bù đắp vào trong lỗ trống, “Chờ mọi chuyện im xuôi, hãy trở về.” Vào lúc này, hắn tuyệt đối không thể để Mộc Mộc rời khỏi.

“Ừm.” Ngày mai Lâu Hưởng Văn sẽ đem cổ trùng của Dịch Quân Hàn ép ra ngoài, cho nên giờ phút này cũng chỉ có thể trở về hiệu thuốc trước để nghỉ ngơi.

Trong bóng tối, Phượng Kính Dạ nhìn thấy bóng dáng Lâu Hưởng Văn rời xa, mi mắt hơi hơi nhú lại một chút, với kinh công tuyệt diệu kia, dường như có cảm giác quen thuộc.

Sau khi Lâu Hưởng Văn trở lại hiệu thuốc, trong bóng đêm, liền thấy một bóng dáng chuyển người ở cửa sổ đi vào trong phòng, đó là Quân Hàn? Hắn luôn luôn chờ nàng trở về, Lâu Hưởng Văn không tiếng động nở nụ cười, đi ngược lại với hướng của phòng hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, tại hiệu thuốc.

Lăng Thanh ở trong phòng canh giữ, dược liệu đều đã chuẩn bị đầy đủ hết. Trong phòng, có một thùng gỗ dùng để tắm, bên trong có rất nhiều dược liệu trân quý. Tuy rằng dùng nắp che lại, nhưng mùi vị thuốc nhàn nhạt vẫn tràn ngập ở trong không khí.

Dịch Quân Hàn nằm ở trên giường, trên người đầy ngân châm, mà hiện tại Lâu Hưởng Văn đang đem nội lực của mình truyền vào trong cơ thể Dịch Quân Hàn, bởi vì ngân châm đã phong tỏa huyết vị, làm máu huyết trong người Dịch Quân Hàn không thể lưu thông, vốn cổ trùng độc luôn luôn yên tĩnh sống ở trong cơ thể, bắt đầu không ngừng chuyển động.

Sắc mặt Dịch Quân Hàn ngày càng tái nhợt, ngực kịch liệt nhấp nhô lên xuống, nhìn vào bên trong làn da trắng nõn liền thấy một vầng sương mù màu đen ẩn quanh lòng ngực, đó chính là nơi cổ trùng sinh sống.

Lâu Hưởng Văn chậm rãi đem chân khí cùng với ngân châm xâm nhập vào bên trong thân thể Dịch Quân Hàn từng chút một, cổ trùng càng ngày càng dao động mạnh, bắt đầu hút một lượng máu lớn. Cổ trùng kia vốn chỉ nhỏ bằng móng tay, bây giờ càng ngày càng căng lớn ra, thậm chí lớn bằng cả ngón tay cái, càng quay cuồng trong thân thể Dịch Quân Hàn. Gần như muốn bức ra khỏi thân thể, nhưng một cứ cố ép mạnh cho cổ trùng ra ngoài, sẽ khiến cho cổ trùng kia giống như sợi chỉ bạc cứng cáp, cắt đứt đi mạch tượng ở tim. Làm người ta tử vong trong nháy mắt, cho nên Lâu Hưởng Văn cần phải đem cổ trùng cách ra xa chỗ trái tim, sau đó mới ép nó ra khỏi cơ thể.

Qua một canh giờ.

“Lăng Thanh, hãy đỡ tướng quân Quân Hàn vào trong thùng gỗ đi.” Lâu Hưởng Văn lấy khăn vải lau đi giọt mồ hôi trên mặt, bởi vì truyền nội lực trong thời gian dài, khiến sắc mặt của nàng có chút tái nhợt, đưa nội lực cùng với ngân châm đẩy vào trong thân thể của Dịch Quân Hàn, công việc này cần phải cực kỳ cẩn thận, cần phải dày công tôi luyện mới khống chế được nội lực của chính mình, bằng không chỉ cần sơ xuất nhỏ sẽ khiến cho kinh mạch bị nguy hiểm. Nếu nội lực truyền vào quá yếu, sẽ không có tác dụng, còn lãng phí đi nội lực của người thi châm.

Trên người Lăng Thanh đều là mồ hôi lạnh, Dịch Quân Hàn được giúp đứng dậy, trong ánh mắt có hơi tan rã. Những cổ trùng làm loạn trong cơ thể, cuối cùng cũng đã im lặng. Nhưng vì không thể dùng nội lực, nên chỉ có thể dựa vào một chút sức lực để chống đỡ.

Được ở trong thùng gỗ dần dần thấm vào trong thân thể Dịch Quân Hàn, thời gian từng chút trôi qua. Từ sáng sớm đã bắt đầu chuẩn bị ép cổ độc, cho đến khi mặt trời lặn về phía tây. Trong tay Lâu Hưởng Văn cầm lấy một lưỡi dao màu bạc sắc bén, rạch lấy một đường trên bụng Dịch Quân Hàn. Cả người phình lên, Huyết cổ trùng cuối cùng rơi vào trong tầm mắt.

Bây giờ Huyết Trùng kia đã dài hơn hai tấc, vẫn lớn như trước bằng một ngón tay cái, co rút lại ở trong thân thể, chứa một dòng máu đỏ tươi, khiến cho Lăng Thanh phải phát ói, trông rất ghê tởm.

Lâu Hưởng Văn cầm trong tay một lọ thuốc nhỏ dài và khá to, mở nắp bình ra, một mùi máu tươi càng thêm nồng đậm trong chai tỏa ra. Cổ trùng rất thích mùi máu tươi, thời điểm khi cổ trùng còn nhỏ chẳng những uống máu, còn cần thêm một loại hoa độc để hỗ trợ, mà trong lọ thuốc này có chứa hoa độc được trộn chung với máu tươi.

Trong không gian yên tĩnh, liền có thể nghe thấy thanh âm hào hứng của cổ trùng kia. Dường như bị hấp dẫn mạnh, cổ trùng chậm rãi chuyển động trong thân thể, cuối cùng thò đầu ra ngoài chui vào miệng bình, mà hiện giờ vẫn còn hơn phân nửa cổ trùng đang lưu lại ở trong cơ thể Dịch Quân Hàn. Do trên thân nó có chỉ bạc nên vẫn phải lưu lại trên mạch máu của Dịch Quân Hàn, có khả năng sẽ chui lại vào trong cơ thể.

Cuối cùng, Huyết Cổ Trùng kia dài hơn hai tấc cũng từ từ chui vào trong chai, thậm chí còn nghe thấy âm thanh uống máu. Rốt cuộc đám cổ trùng cũng chui ra, cả tơ máu đỏ tươi ở trong lục căn cũng xuất ra khỏi thân thể Dịch Quân Hàn.

Rốt cuộc tơ máu duy nhất cũng rời khỏi bụng Dịch Quân Hàn, Lâu Hưởng Văn nhanh chóng đem nắp chai đây lại xong thì đứng lên, đặt cái chai vào trong hòm thuốc, sau đó bắt đầu cầm máu tiêu độc ở bụng của Dịch Quân Hàn, cuối cùng khâu miệng vết thương lại.

“Lâu chủ?” Lăng Thanh ngơ ngác nhìn, đầu choáng váng, mắt xéch xinh đẹp đầy khiếp sợ. Lâu chủ sẽ không dùng kim khâu miệng vết thương ở bụng chứ? Giống như nữ nhi cầm kim khâu vá y phục?

“Đây là dương tràng tuyến.” Lâu Hưởng Văn mở miệng, nhưng không ngẩng đầu lên, sau khi lau đi vết máu, hai tay nhanh chóng khâu miệng vết thương lại. Lăng Thanh nhìn thấy thao tác khâu vá thành thạo, khỏe miệng không ngừng co giật. Sau này mình mà bị thương, cũng sẽ không để cho Lâu chủ động tay vào, việc này thực sự quá kinh khủng.

Đợi đến lúc trong phòng sáng lên, cuối cùng Dịch Quân Hàn cũng đã tỉnh lại, chỉ mới cử động một chút, bụng liền đau, nhưng nội lực trong thân thể liền tràn đầy, tuy chân khí trong kinh mạch còn hỗn loạn, nhưng cuối cùng đã không còn bị cổ trùng uy hiếp nữa.

“Dịch công tử đã tỉnh, Mộc Mộc phân phó đem bát thuốc này cho người uống, sau đó là có thể vận hành nội lực lại.” Nhân tình Đoàn Tử sáng lên, nhanh chóng bưng chén thuốc đến, quả thực cho đến bây giờ, Đoàn Tử vẫn không hiểu gì cả. Mộc Mộc nói lúc này Dịch công tử đã tỉnh, Đoàn Tử còn chưa tin, kết quả thật đúng y như Mộc Mộc đoán.

Được này dùng để chữa trị thân thể, sau khi Dịch Quân Hàn uống xong, nhanh chóng khoanh chân ngồi ở trên giường, vận khí đan điền, đem chân khí chuyển dần dần vào trong kỳ kinh bát mạch, để điều hòa chân khí hỗn loạn lại.

Tiệm thuốc càng lúc càng yên tĩnh, Lâu Hưởng Văn tiếp tục điều trị thân thể Dịch Quân Hàn, tuy Đoàn Tử không hiểu từ bao giờ Lâu Hưởng Văn lại tinh thông y thuật như thế, bất quá chỉ có nghi ngờ, sau đó

cũng không thèm để ý đến.

Chỉ là yên tĩnh lại quá ngắn ngủi, một trận mưa to gió lớn kéo đến cho Phong Mãn Lâu. Mừng một tháng tám, Tam hoàng tử Phượng Tiêu đem theo thánh chỉ, mang theo ấn soái cùng hai vạn tinh binh ở Đồng Tước xuất chinh.

Mùng năm tháng tám, kinh thành chìm trong cảnh hòa bình an lạc, dù sao cũng sắp đến Trung thu, từng nhà đều bận rộn sửa soạn, người ở xa cũng đều trở về nhà để đoàn tụ.

Nhưng ai cũng không ngờ, ngày mùng sáu tháng tám, trong đêm lại bắt đầu xảy ra loạn lạc, Tam hoàng tử Phượng Tiêu rời khỏi kinh thành đã được năm ngày, an toàn kinh thành đều phải dựa vào năm vạn cấm vệ quân cùng thị vệ trong hoàng cung, nhưng nếu cấm vệ quân trong kinh thành cũng phản, thì kinh thành gặp đầy nguy hiểm!

Lúc đầu cấm vệ quân đem nhốt các đại thần trong triều giam giữ ở trong phủ đệ của mình, phong tỏa bốn cửa thành Đông Nam Tây Bắc. Bởi vì đột nhiên trào ra 5000 gian tế của Hách Liên Quốc, Mã Gia dẫn theo cấm vệ quân kinh thành đến bảo vệ các trọng thần triều đình, nhưng rốt cuộc lại trở thành giam lỏng ở trong nhà, mọi người đều không phản ứng kịp. Dân chúng trong kinh thành, cũng đều nghe thấy tiếng chiêng trống của các nha sai đi khắp hang cùng ngõ hẻm, nói là có gian tế Hách Liên Quốc muốn công phá hoàng cung. Tuy rằng có hơi kinh ngạc, nhưng dân chúng lại không hề khiếp sợ, dù sao ở trong kinh thành có năm vạn cấm vệ quân, nên mấy ngàn quân phản loạn kia không thể gây nguy hiểm cho kinh thành được.

Nhưng sắc trời vừa hừng sáng, dưới dẫn dắt của Mã gia và Minh Tuyên Quốc, mang hai vạn cấm vệ quân đi vào hoàng cung bảo hộ an toàn cho hoàng thượng cùng hoàng hậu, lại bị Phượng Kính Dạ ở trên thành lầu ngăn cản.

“Phượng vương gia, mau mở ra cửa cung, cứu thần mang theo cấm vệ quân đến bảo hộ an toàn cho hoàng thượng!” Ngồi ngay ngắn ở trên lưng ngựa, Minh Tuyên quốc lớn tiếng mở miệng, tuy rằng cố giả dạng làm trung quân hộ quốc, nhưng nếp nhăn trên mặt lại ẩn hiện niềm vui mừng không tả nổi.

“Người trong cung rất mạnh khỏe, Minh thừa tướng dẫn cấm vệ quân canh giữ ở ngoài cửa cung, nếu có quân phản loạn của Hách Liên Quốc tiến đến, vừa kịp lúc Minh thừa tướng có thể mang cấm vệ quân anh dũng giết địch, bổn vương nhất định sẽ bẩm báo lại cho hoàng thượng để thưởng công cho Minh thừa tướng.” Phượng Kính Dạ đứng ở trên thành lầu, một thân khoác cẩm bào màu tím, do gió thổi mạnh làm tà áo không ngừng vũ phần phật, bên hông đeo trường kiếm, khuôn mặt như Ngọc, cười vang vội, lộ ra dáng vẻ cuồng dã cùng khí phách hiên ngang, không ai có thể bì kịp.

“Phượng vương gia, kinh thành đột nhiên xuất hiện nhiều quân phản loạn của Hách Liên Quốc, Phượng vương gia sẽ không cùng Hách Liên quốc nội ứng ngoại hợp chứ? Hiện thời lại cứ canh giữ ở cửa cung, chẳng lẽ hoàng thượng cùng hoàng hậu đã bị giết hại rồi sao?” Minh Tuyên quốc bỗng nhiên đánh thếp nói, một tay cầm trường kiếm chỉ về phía Phượng Kính Dạ đang đứng trên thành lầu, “Chúng tướng sĩ nghe lệnh, Phượng Kính Dạ có âm mưu làm phản, chúng tướng sĩ cùng bốn tướng xông vào trong cung, bảo vệ an toàn cho hoàng thượng cùng hoàng hậu. Ngày sau hoàng thượng nhất định sẽ luận công ban thưởng, phong quan tước ọi người!”

Hơn hai vạn cấm vệ quân đứng đầu chính là quân phản loạn, hoàn toàn nghe theo hiệu lệnh của Minh thừa tướng. Huống chi nếu thật sự thành công, đường quan lộ thênh thang sẽ chào đón bọn họ, cho nên nghe thấy mệnh lệnh Minh Tuyên Quốc, hai vạn cấm vệ quân cùng hô lớn, chiến tranh trong nháy mắt bùng nổ.

Tiếng trống trận vang vọng khắp đất trời, trong hoàng cung, sắc mặt Vương hoàng hậu trắng bệch ngồi ở trong Tê Ngô Cung, căn bản không ngờ Minh Tuyên Quốc lại liên hợp với Hách Liên Quốc làm phản. Nếu cửa cung bị công phá, Vương hoàng hậu có thể tưởng tượng ra chuyện gì sẽ xảy đến.

“Sở Thiên, chuyện thế nào rồi?” Thấy Phượng Sở Thiên mặc sắc phục màu vàng của thái tử đi tới, Vương hoàng hậu nhanh đứng dậy, vẻ mặt vô cùng lo lắng.

“Bốn cửa môn ở kinh thành đều bị quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc canh giữ, tin tức không truyền ra ngoài được. Hiện nay Kính Dạ đang ở trên thành lầu, dẫn theo thị vệ chống cự quân phản loạn.” Phượng Sở Thiên nhanh chóng mở miệng, nhìn thoáng qua Vương Hoàng hậu, “Hoàng Hậu nương nương, Phượng Tiêu

không ở trong cung, hiện giờ muốn điều binh mã Phong Thành chỉ có một mình hoàng hậu nương nương có thể làm thôi.”

Thủ thành của Phong Thành chính là Hà Viễn Chí, cũng chính là người của Vương Gia. Hiện nay kinh thành đã bị phong tỏa, Hà Viễn Chí hoàn toàn có thể không biết kinh thành đã xảy ra chuyện, nên mới cự tuyệt phát binh, cho dù hạ thánh chỉ, Hà Viễn Chí cũng có thể giết người diệt khẩu, xem như không thấy thánh chỉ. Cho dù kinh thành đã bị vây chặt, nếu có người mang thư ra ngoài cũng sẽ bị quân phản loạn truy sát, cho nên muốn điều động binh mã Phong Thành vẫn cần phải có thư cùng tín vật của Vương Hoàng Hậu.

“Thái Tử nói đùa, bốn cung chỉ là đàn bà, từ xưa đến nay người trong hậu cung không được dính vào chính sự, bốn cung nào có quyền lực điều động binh mã Phong Thành.” Sắc mặt Vương Hoàng hậu càng thay đổi, hiện giờ đang ngồi trên ghế tựa, tuy nét mặt vẫn còn lo lắng, nhưng tuyệt đối sẽ không động vào binh mã Phong Thành.

“Hoàng Hậu nương nương, hiện nay Phượng Tiêu đã mang binh đi biên quan, Kinh Dạ đã giao ra binh quyền cho Phượng Tiêu, nếu hoàng cung bị quân phản loạn chiếm lĩnh, cho dù Hà Viễn Chí có đem quân tới cứu viện cũng đã quá muộn. Bây giờ quân phản loạn đang hợp lực với các nước chư hầu để làm tự làm Thiên Tử, Phượng Tiêu không chỉ mất đi kinh thành, mà binh mã Phong Thành cũng sẽ gặp an nguy, mong hoàng hậu hãy suy nghĩ kỹ.” Phượng Sở Thiên đoán được Vương Hoàng hậu sẽ không đáp ứng, sau khi phân tích ngắn gọn, nhanh chóng xoay người rời khỏi Tê Ngô Cung.

Ở trên thành lâu, Phượng Kinh Dạ chỉ dẫn thị vệ chống lại quân phản loạn công thành, đem đá lăn, không ngừng đổ dầu hỏa xuống cổng thành. Sáng sớm các cung thủ liền lấp tên bắn xuyên qua không khí nhắm thẳng về phía quân phản loạn.

Phượng Kinh Dạ đứng ở trên thành cao cao nhìn, trên trán không ngừng đổ mồ hôi, dựa vào trong cung hai vạn binh lực chống lại năm vạn cấm vệ quân cộng thêm Hách Liên Quốc 5000 quân lực lượng, đúng là lực lượng cách xa quá nhiều. Mà quân phản giống như thấy được hy vọng thắng lợi, không ngừng tấn công ồ ạt, bản thân Phượng Kinh Dạ càng phải làm gương cho binh sĩ chiến đấu, nhưng lực công kích phía dưới dường như chậm lại, là vì đám quân phản loạn đang chuẩn bị phát động tiến công lần thứ hai.

“Kinh Dạ, bên cửa phía bắc đội quân Hách Liên đang mắc thang!” Sắc mặt Phượng Sở Thiên trở nên nghiêm nghị, Phượng Kinh Dạ nhanh chóng chạy lại, “Bây giờ chống lại đám phản loạn mà chỉ dựa vào thế lực trong cung, quả là rất khó phân thắng bại.”

“Yên tâm, Vương hoàng hậu nhất định sẽ để Phong Thành xuất binh.” Mất đi kinh thành, đối với Phượng Tiêu sẽ là tổn thất lớn, cho dù binh mã Phong Thành của Hà Viễn Chí diệt toàn bộ chỉ để bảo vệ kinh thành. Cũng xem như Vương gia đã lập nên chiến công, khi đó Phượng Tiêu sẽ nhân cơ hội mang quân lính quay trở lại, để giết chết mình cùng Sở Thiên, sau đó đổ lên người quân phản loạn, với những chuyện như thế, Phong Thành nhất định sẽ đem binh tới.

“Bảo vệ bên này, bốn vương sẽ đi qua cửa môn phía bắc.” Phượng Kinh Dạ liền ra lệnh với đám thị vệ, bóng dáng cao to hướng thẳng về cửa môn phía bắc, quân phản loạn đã leo lên ba tòa thành, dưới đất có ít nhất 500 nhân thủ cầm cung nỏ, tùy thời chuẩn bị công phá cửa môn phía Bắc.

Ngay lúc Phượng Kinh Dạ đang suy nghĩ phải bảo vệ cửa môn phía Bắc như thế nào, nghe được âm thanh gào khóc từ rất xa, điều này khiến cho chân mày của Phượng Kinh Dạ cùng Phượng Sở Thiên nhíu chặt lại, trong đầu có dự cảm không tốt.

Quả thực như thế! Chờ Phượng Sở Thiên cùng Phượng Kinh Dạ trên thành lâu nhìn xuống phía dưới, đã thấy cách đó không xa trên trăm dặm, chúng đẩy ra một đám người bị dây thừng trói chặt đẩy đến trước cửa thành. Đám quân phản loạn công thành còn dùng dân chúng để làm bia đỡ, cho dù có dùng đá lăn, cung tiễn, đổ hỏa dầu cũng chỉ làm hại đến dân chúng vô tội. Những kẻ bị áp giải chính là nha hoàn cùng những nô tài ở Phượng vương phủ, trong đó có Hách Liên vương phi, Trịnh phu nhân, Tử Thư cũng bị trói ở chính giữa, chỉ là không có Hoa Thiên Thiên và Lôi quân gia.

Hầu như cùng lúc, tất cả thị vệ đều dừng động tác, trong hốc mắt mang theo ánh lửa phản nộ, nhưng lại không biết làm thế nào chỉ nhìn về phía Phượng Kinh Dạ, dùng dân chúng vô tội làm tường để công phá

thành thật quá mức dễ tiện, nhưng nếu để cho quân phản loạn công phá cửa cung tiến vào hoàng cung, vậy thì càng thêm khó giải quyết.

Mẫu phi, đây là bước cuối cùng của người sao? Là muốn ta đại nghĩa diệt thân, hay là muốn thấy cửa cung bị công phá, để quân phản loạn huyết tẩy hoàng cung! Phượng Kính Dạ đứng trên thành lâu cao hơn mười thước nhìn xuống phía Hách Liên Vương phi, đầu lòng run rẩy, tay nắm chặt đột ngột hạ trên tường, làm vỡ thành một khối, Phượng Kính Dạ kích động đâm ra một đâm, máu tươi từng chút theo khe hở rơi trên mặt đất.

“Bắn tên!” Thấy dân chúng vô tội tới gần, Phượng Kính Dạ nổi giận gầm lên một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì đau khổ mà vặn vẹo, binh lính bị kinh hãi nên không tự chủ được liền bắn tên đi, chỉ vì mệnh lệnh quá mức bất ngờ, làm cho tên đi lệch phương hướng không có bắn trúng vào dân chúng ở phía trước.

“Kính Dạ?” Phượng Sở Thiên lo lắng nhìn sắc mặt u ám của Phượng Kính Dạ, lần đầu tiên thấy vẻ điên cuồng làm liều chẳng chút nương tình, hiện giờ ẩn trong lòng của người huynh đệ mình là sự đau khổ bị thương.

“Đó là Hách Liên vương phi!” một thị vệ nhận ra Hách Liên Vương Phi, thấp giọng mở miệng, ánh mắt không dám nhìn về Phượng Kính Dạ, nhưng nghe lời hắn nói, tất cả thị vệ đều sửng sốt, sau đó lúc này nhìn kỹ, quả thực người dẫn đầu phía trước mặc bộ xiêm y tư lự thượng phẩm, khuôn mặt đẹp đẽ, đúng là gia quyến cùng hạ nhân của Phượng Vương phủ.

Đứng phía sau là đám quân phản loạn, đội Trọng Kỵ Binh mặc áo giáp tay cầm đao kiếm, tùy thời chuẩn bị công phá cửa thành, khác với Kỵ Trạch mang theo vũ khí chậm rãi đi tới công thành, chỉ cần bọn họ tới gần tường thành, tùy thời công phá cửa môn phía bắc.

“Kính Dạ, mẫu phi thật sự xin lỗi người, người thân là Phượng Vương gia đi của vương triều Tổ Nguyên, nên người cần phải thực hiện trách nhiệm của chính mình.” Hách Liên vương phi bỗng nhiên dừng bước, phía sau phần đông là nữ quyến của Phượng Vương Phủ cũng đều dừng lại, cả dân chúng còn lại cũng đều đứng lại, giờ phút này đám quân phản loạn cũng không có thúc giục Hách Liên Vương phi.

“Mẫu phi, nhi thần bất hiếu.” Phượng Kính Dạ nhìn dưới thành thật lâu, bên trong đám người đó có Hách Liên Vương phi, nhưng hắn phải làm tròn trách nhiệm của hắn, mà mẫu phi cũng có trách nhiệm riêng của người. Từ xưa trung hiếu khó toàn, thậm chí Hách Liên vương phi đã ngăn chặn cả đường lui cuối cùng, người đã bức Phượng Kính Dạ phải đi vào tuyệt lộ. Phượng Kính Dạ không chỉ bắn chết dân chúng vô tội, mà cả đời còn mang tội danh giết chết mẫu thân, nhưng nếu hắn vì Hách Liên vương phi mà mở cửa cung ra, quân phản loạn sẽ ồ ạt vào thành, thì Phượng Kính Dạ sẽ mang tiếng xấu muôn đời.

Nhắm lại mắt, sắc mắt Phượng Kính Dạ vô cùng tái nhợt, nhưng chỉ trong nháy mắt lại mở ra, trong ánh mắt dĩ nhiên đã khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là âm thanh lại vô cùng nặng nề, “Mang cung tiến đến!”

Phượng Sở Thiên sửng sốt, cuối cùng chỉ biết im lặng nhìn Phượng Kính Dạ, một bên thị vệ ánh mắt đỏ hoe, khắp người run rẩy dâng lên cung tiến cho Phượng Kính Dạ, những thị vệ khác cũng đều biết Phượng Kính Dạ đang muốn làm cái gì, tất cả đều lộ thần sắc bị thương.

“Chúng tướng sĩ nghe lệnh, tiêu diệt quân phản loạn để bảo vệ

an toàn cho hoàng cung!” Thanh âm vang vọng như sấm nổ tận trời cao, mũi tên dài từ tay Phượng Kính Dạ phá không đi, gió không ngừng thổi mạnh, thoảng trong không khí mang theo mùi máu tươi, mũi tên Phượng Kính Dạ bắn dùng lực quá mạnh, làm đứt cả dây cung, làm lòng bàn tay rướm máu tươi.

Hách Liên Vương Phi lẳng lặng ngửa mặt nhìn Phượng Kính Dạ ở trên thành lâu, do cách xa nên nhìn không rõ lắm, nhưng Hách Liên Vương Phi lại nhớ lúc trước hắn còn là trẻ sơ sinh quần tả lốt, chỉ chớp mắt đã 25 tuổi, giờ đứa nhỏ đã trưởng thành và ưu tú đến thế, thân làm mẫu thân, nàng thực sự thấy có lỗi với đứa bé này, nàng sẽ dùng cái chết để chuộc lỗi.

Hạ Chiêu, thiếp đến với chàng đây! Mũi tên đâm xuyên qua tim, Hách Liên Vương phi im lặng mỉm cười, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng tuôn, thân thể ngã xuống dưới bầu trời xanh thẳm, đám mây trong vắt, giống y như ngày Hách Liên vương phi còn sống ở ngoại thành.

Một năm đó, nàng chỉ là một tiểu công chúa ngây thơ, lén trốn ra khỏi hoàng cung, ở vùng ngoại thành dạo chơi, nhưng không nghĩ lại gặp phải dâm tặc, nam tử thúc ngựa đến, dáng vẻ uy nghiêm thần võ. Ngay từ lúc đó nàng đã gửi gắm trái tim mình cho vị tướng quân kia, cả hai cùng nhau hẹn ước đến bạc đầu giai lão.

Nhưng sau này, vương triều Tố Nguyên lại tập trung quân lính ở biên quan, thân là tướng quân của Hách Liên Vương triều, Hạ Chiêu không chỉ lĩnh quân xuất chinh, mà còn đem nữ tử cả đời yêu nhất hộ tống đi đến vương triều Tố Nguyên để hòa thân, nàng đã khóc rất nhiều, chỉ vì không thể cãi lại mệnh lệnh phụ hoàng, phải vì giang sơn xã tắc, vì dân chúng trong thiên hạ, đành phải phụng mệnh đi hòa thân.

Nàng từng cầu xin hán mang nàng đi thật xa, nàng cam tâm tình nguyện từ nay về sau, sẽ cùng hán làm một đôi thôn dân bình thường. Nhưng nàng có thể bỏ đi vinh hoa phú quý, bỏ con dân Hách Liên Quốc, nhưng hán thân là đệ nhất tướng quân Hách Liên Quốc, không thể bỏ đi tướng sĩ của chính hán. Đêm hôm đó, hán nói với nàng, sau này nhất định hán sẽ mang tam quân đến vương triều Tố Nguyên để rước nàng về, cho nên nàng mới an tâm xuất giá, để chờ đợi ngày trùng phùng.

Nhưng đợi được lại là tin hán đã chết, phụ hoàng nghe lời gièm pha, lo lắng vương triều Tố Nguyên biết công chúa có tư tình với đệ nhất tướng quân, lo lắng việc cầu thân thất bại nên định cho hán một tội danh. Nam tử kia đã còn chưa thực hiện được lời hứa, đã bị đế vương hán tín nhiệm nhất chém chết. Hạ gia bị tru di cửu tộc, hơn ba trăm nhân khẩu không ai thoát khỏi tội chết, hòa chung giữa máu tươi cùng những sinh mệnh vọt tới

Bên là tiếng la khóc, bên là tiếng trống trận, Hách Liên vương phi chậm rãi nhắm mắt lại, cuối cùng Hách Liên Quốc cũng phải mất nước, đây là lễ vật cuối cùng mà nàng công chúa Hách Liên đem đến cho vương triều thối nát này, cho nên nàng từng bước từng bước một, dựa theo chỉ thị phụ hoàng mà hành động, nàng không sợ cung biến sẽ thành công, bởi tại vương triều Tố Nguyên còn có con trai của nàng, cho nên Hách Liên Quốc nhất định phải bị diệt. Hạ Chiêu, thiếp cuối cùng có thể đến tìm chàng, cho dù Âm Tào Địa Phủ, cho dù là cửu thế luân hồi, xin hãy chờ thiếp!

Lại một lần nữa phá công thành thất bại, Minh Tuyên Quốc thật sự không ngờ Phượng Kính Dạ lại tàn nhẫn như thế, tự tay bắn chết mẫu thân, khiến cho Minh Tuyên Quốc đã hiểu, bất luận kẻ nào cũng không thể ép Phượng Kính Dạ mở cửa thành. Mà Minh Tuyên Quốc cũng không dám ý lại vào đám dân chúng, e sợ lòng dân càng thêm hoảng sợ.

“Đi theo bốn vương giết quân phản loạn!” Dùng máu tươi để tế điện! Phía sau Phượng Kính Dạ là hai hàng thiết kỵ chỉnh tề, Long Vệ Phượng vương phủ đi cạnh hai bên, nghe theo chỉ thị của Phượng Kính Dạ, bọn thị vệ nhiệt huyết sôi trào không ngừng gào thét, cửa thành mở, hai ngàn kỵ binh giục ngựa phi nhanh như điên giết địch, cửa thành phía sau liền đóng lại, khắp kinh thành không ngừng vang lên tiếng gào thét.

Hai ngàn kỵ binh đều là tâm phúc của Phượng Kính Dạ, không chỉ thế còn có Long Vệ ở Phượng vương phủ, và một số ám vệ Phượng Sở Thiên. Bây giờ khắp nơi đều đầy mùi máu tanh của sát chết thẳng đến hưởng doanh trại quân địch. Trong thế cục địch nhiều ta ít, nên trận này cần phải đối mặt giao tranh, không chỉ phải thắng, còn phải thắng đẹp mắt, để quân địch kinh sợ!

Giống y như một loại chiến thuật, hai ngàn kỵ binh mà Phượng Kính Dạ dẫn dắt, không một người tử vong liền xông thẳng đến doanh trại quân địch. Sau khi chém hơn ngàn quân mới trở lại hoàng cung, tất cả thị vệ trong cung đều đồng loạt hoan hô. Tuy đám thị vệ này không phải thân tín của Phượng Kính Dạ, chỉ là đã từng nghe đến uy danh, chứ chưa từng thấy dáng vẻ oai hùng dũng mãnh của Phượng Vương Gia ở trên chiến trường, qua chuyện này, tất cả mọi người đều tin chắc rằng chỉ cần có Phượng vương gia ở đây, đám loạn quân sẽ bại trận!

Lòng như lửa đốt, Vương Hoàng Hậu luôn luôn do dự, nhưng khi biết tin Phượng Kính Dạ tự tay bắn chết Hách Liên vương phi, sau đó không chút do dự, tự tay đem thư tín cùng một ngọc bội giao cho Phượng Sở Thiên, để hán phá vòng vây đi ra ngoài, kêu Hà Viễn Chí mang quân mã Phong Thành đến cứu viện.

Hết chương 77

78. Chương 78: Phượng Tiêu Trở Lại

Trước khi Hà Viễn Chí đến gần kinh thành đã thấy chiến tranh bùng nổ, nhưng vẫn chưa có hành động. Hà Viễn Chí đang lo lắng, nếu hoàng cung bị đột kích thành công, khi cứu viện đến đã quá muộn, ngày sau sẽ phải mang tội danh là đồng đảng của quân phản loạn. Nhưng nếu đến cứu viện, thì binh mã của hắn sẽ hi sinh vô ích, đến lúc đó muốn xây dựng lại binh mã hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của hắn lại càng thêm khó khăn.

Cho nên Hà Viễn Chí vẫn cứ do dự bất an, khi nhận được tín vật ngọc bội của Vương hoàng hậu thay mặt cho Vương gia, lập tức đem hai vạn binh mã tiến thẳng đến kinh thành để tấn công quân phản loạn.

Bốn cửa thành đã bị quân phản loạn chiếm lĩnh, nhưng khi Hà Viễn Chí mang binh mã đến, Minh Tuyên Quốc lại không tấn công hoàng cung, mà đem cấm vệ quân của lão giao đầu chính diện với binh mã Hà Viễn Chí, khiến cho hoàng cung tạm thời được an toàn.

- “Lâu chủ, dưới tình thế hiện này nếu Hà Chí Viễn thành công chế trụ được cấm vệ quân, tất cả đều sẽ vui mừng khi giành được thắng lợi, nhưng nếu Hà Viễn Chí thất bại, trong cung sẽ gặp khó khăn, bị bao vây lại còn thiếu lương thực, e chỉ có thể duy trì được năm ngày. Mà dân chúng trong cung lại quá đông, không thể nào cung cấp đủ ba bữa cho thị vệ hoàng cung, chứ đừng nói đến các thái giám cùng cung nữ, còn cả người của hoàng gia.” Lăng Thanh dựa vào khung cửa miễn cưỡng mở miệng, mắt xéch xinh đẹp vẫn sáng ngời như trước, không hề lộ chút lo lắng bất an. Nếu chẳng phải Lâu Hưởng Văn cứ muốn lưu lại nơi đây, Lăng Thanh thực lòng chẳng muốn quan tâm xem viện quân Chí Viễn hay là quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc giành thắng lợi.

“Ta muốn đi vào trong cung một chuyến.” Lâu Hưởng Văn càng thấy lo lắng cho Phượng Kính Dạ. Khi nghe tin Hách Liên Vương phi đã qua đời, đầu óc càng trở nên trống rỗng, nhất khi nghe mũi tên kia lại do chính tay Phượng Kính Dạ bắn ra. Hiện thời hoàng cung bị quân phản loạn vây chặt, nên dù Lâu Hưởng Văn có kinh công tuyệt diệu cũng không thể tiến vào hoàng cung. Khi binh mã của Viễn Chí vừa đến, quân phản loạn liền buông lỏng hoàng cung, Lâu Hưởng Văn sẽ nhân cơ hội này đột nhập vào hoàng cung, tuy rằng vẫn có người canh giữ ở cửa cung, nhưng số người đã giảm đi rất nhiều, chỉ nhằm ngăn chặn người muốn vận chuyển lương thực vào hoàng cung.

“Người là Lâu chủ, người quyết định đi!” Lăng Thanh nhún nhún vai, đối với quyết định Lâu Hưởng Văn, Lăng Thanh không có cách nào sửa đổi, tuy thường ngày Lâu chủ trong rất hiền hòa, nhưng Lăng Thanh hiểu rõ một khi Lâu Hưởng Văn đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ không sửa đổi. Bằng không hắn đã sớm thuyết phục Lâu chủ rời khỏi Phượng vương phủ, không cần phải liều lĩnh tiến vào bên trong hoàng cung.

“Cẩn thận an toàn.” Lâu Hưởng Văn đứng dậy, nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, thấy mặt trời đã lặn về phía Tây. Do đang là mùa hè, cho dù đêm đến, thì sắc trời cũng chỉ hơi tối.

Trước đó Hách Liên Vương Phi đã chuẩn bị đủ dược liệu cùng lương thực, nên bây giờ đám quân phản loạn không còn quấy rầy dân chúng, bất quá có rất nhiều cửa hàng đều phải đóng cửa, một số hộ gia đình sẵn sàng đón địch, lo lắng chúng sẽ đột nhiên gây rắc rối cho dân chúng. Dù sao trước kia chỉ vì muốn công phá thành mà dùng dân chúng vô tội làm lá chắn, nhưng sau khi Hách Liên vương phi chết, Minh Tuyên Quốc liền từ bỏ, một là không thể để cho dân chúng kêu ca phần nộ, thứ hai là Phượng Kính Dạ thật sự rất độc ác vô tình, lấy dân chúng làm tường chắn thật không có tác dụng. Trái lại càng làm cho thị vệ trong cung, hóa đau thương thành sức mạnh.

Phổ xá hơn mấy hộ mà chẳng thấy bóng dáng một người, trừ đám quân phản loạn ngẫu nhiên đi qua, lại gần hộ gia đình cúi đầu nói chuyện. Bất quá âm thanh rất nhỏ, nhưng có thể biết là đang bàn về tình hình trong kinh thành, dù sao chiến tranh cũng đã bùng nổ, mà đã quá ba ngày đám quân phản loạn chưa bị đánh bại, càng làm lòng người thêm hoảng sợ.

Lâu Hưởng Văn tiến vào hoàng cung, thì sắc trời đã tối, cửa cung bên này đều có quân phản loạn canh giữ, đước cháy bốn phía một mảnh lớn. Mà trên thành lầu hoàng cung, thị vệ cũng là bày sẵn thế trận chờ quân địch, bên này cũng không vì số lượng quân phản loạn bị giảm bớt mà đề phòng lơ là.

“Thừa tướng đại nhân nói, Hà Viễn Chí là lão thất phu, chỉ có thể cầm cự nhiều nhất là hai ngày, đến lúc đó trong cung không có đồ ăn thức uống, đoán chừng không cần chúng ta công phá thành, thì đám vương hầu

quý tộc kia cũng không thể cố chịu đựng được nữa đâu? Lúc này sẽ là thời điểm, chúng ta sẽ được thăng quan phát tài rồi!” Đứng ở trong góc nhỏ, một quân phản loạn cười ha ha, trong đầu liền nghĩ đến chuyện hẳn sẽ thăng quan phát tài, nhưng bên kia lại có một suy nghĩ khác.

“Đúng vậy, cho dù có thất bại, thì tìm đại một nhà đại phú đại quý nào xông vào cướp, rồi đi mai danh ẩn tích, làm một đại phú ông rồi.” Ở trong xó nhỏ, một quân phản loạn khác phụ họa trả lời, hai gã lập tức cười ha ha, vừa muốn xoay người, đột nhiên cảm giác cổ bị đau, do hai người không có đề phòng nên bị Lâu Hướng Văn đánh hôn mê bất tỉnh.

Nhìn hai tên địch quân té ngã trên mặt đất, Lâu Hướng Văn cảm thấy nàng không nên động thủ lúc này, bởi giữa hai chân gã còn có cái gì đó để lộ ra bên ngoài quần! Nhưng vì không có chỗ nào để trốn vào hoàng cung, Lâu Hướng Văn chỉ có thể tập kích quân phản loạn, sau đó thay đổi y phục, ngụy trang thành quân phản loạn đi thẳng về tường thành hoàng cung, sau đó men theo tường thành đến một góc khuất.

Bởi vì ngụy trang thành quân địch, cho nên Lâu Hướng Văn mới thuận lợi đột nhập, sau đó nhân cơ hội bay lên tường thành, lập tức bị thị vệ trong cung phát hiện, dù sao trên người nàng cũng đang mặc y phục của quân địch.

“Ta là người của Phượng vương phủ, ta đến để tìm vương gia các người.” Nhìn thị vệ đề phòng, Lâu Hướng Văn nhanh chóng mở miệng, hai tay sờ mẫn trên người. Sau đó mới phát hiện không có tín vật chứng minh nàng là người của Phượng vương phủ, thấy thị vệ rõ ràng không tin, Lâu Hướng Văn cười xấu hổ, e sợ các thị vệ nghĩ nàng đến để ám sát Phượng Kính Dạ, mà đồng loạt xông lên giết chết nàng.

May mắn trong 50 thị vệ trong hoàng cung đều có Long Vệ Phượng vương phủ làm đội trưởng, nên khi nhìn thấy quân địch, Long Vệ lập tức chạy lại, liền nhận ra Lâu Hướng Văn.

Thở một hơi nhẹ nhõm, thị vệ hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, cho dù thiếu lương thực cũng không hề cấu gắt hay lộ vẻ bất an, cho nên có thể nhìn ra được tài trị quân của Phượng Kính Dạ. Lâu Hướng Văn liền cởi bỏ y phục ngụy trang của quân địch ra, giao ột thị vệ, “Chút ta về còn phải mặc lại, không nên ném đi.”

“Vương gia ở Kỳ Lân Điện.” Long Vệ vì còn đang trực, không thể đưa Lâu Hướng Văn đi, mà nàng cũng biết rõ hướng đi nên chỉ đưa cho Lâu Hướng Văn một khối lệnh bài hoàng cung, rồi quay trở lại canh gác.

Trong cung cùng phổ xá đều giống nhau, các cung nữ cùng thái giám đều phải cùng nhau trông chừng thức ăn cùng nước uống đưa đến đúng giờ. Hầu Bảo chỉ chữa lại một số ít thái giám cùng cung nữ đáng tin cậy trông coi một ít thức ăn cùng làm một số việc khác, mang đến cho lão hoàng đế Phượng Đạt đang ở trong phòng luyện đan, mà chẳng màn đến vinh quang hay nhục nhã. Còn Vương hoàng hậu cùng các phi tử khác đều tập trung ở cùng nhau, bên người chỉ mang theo hai nha hoàn. Ở bên ngoài cung điện luôn có thị vệ túc trực canh gác, đề phòng giữa có người đem tin tức lộ ra ngoài.

Lâu Hướng Văn đến Kỳ Lân Điện là lúc Phượng Kính Dạ đang nghỉ ngơi, ban ngày Phượng Sở Thiên luôn ở đây, ban đêm Phượng Kính Dạ lo lắng sẽ có quân phản loạn tập kích nên luôn luôn ở đây. Trong giờ phút này hẳn đang ngủ, còn chưa tỉnh lại.

Chỉ qua ba ngày ngắn ngủi, Phượng Kính Dạ gầy đi không ít, mí mắt mệt mỏi phủ một tầng sương màu đen, có lẽ do bản năng cảm nhận được Lâu Hướng Văn đang ở bên cạnh, liền ngủ đến hai canh giờ, mà còn chưa tỉnh.

Lâu Hướng Văn nhìn thấy có chút đau lòng, cho dù đang ngủ nhưng Phượng Kính Dạ vẫn cứ chau mày, dáng vẻ tà mị dường như mất hẳn trong khoảng thời gian ba ngày, chỉ còn lại mùi máu tanh chém giết nên mới mỗi một đến thế.

Vương gia! Lâu Hướng Văn nhẹ nhàng ngồi xuống ở bên giường, lẳng lặng nhìn Phượng Kính Dạ, nàng không thể tưởng tượng được tâm trạng của Phượng Kính Dạ vào ngày Hách Liên vương phi bị bắt chết, khi mũi tên kia bị bắn ra sẽ đau khổ đến mức độ nào? Lâu Hướng Văn biết Phượng Kính Dạ không có lựa chọn nào khác, Hách Liên Vương phi ép Phượng Kính Dạ phải bước vào con đường cùng, vì vương triều Tổ Nguyên, mà vương gia đã trả giá quá nhiều.

Đợi khoảng chừng hai khắc(một khắc là 15 phút), Phượng Kính Dạ hơi tỉnh dậy, nhưng không mở mắt ra

ngay. Phượng Kính Dạ đột nhiên cảm thấy có người bên cạnh, đột ngột đứng lên, lập tức lộ ra nụ cười đã biến mất trong ba ngày qua.

“Tiểu Mộc đầu, bốn vương biết ngươi nhất định sẽ đến hoàng cung, một ngày không gặp như cách ba năm.” Giọng Phượng Kính Dạ có hơi khàn khàn do vừa mới tỉnh dậy nên trong người còn hơi mệt, nhưng nụ cười lại rất sáng khoái, nắm lấy tay Lâu Hưởng Văn, nằm trên giường nhìn bóng dáng quen thuộc trong bóng tối, khiến cho tất cả mệt mỏi dường như đều biến mất.

“Ta đi thấp đèn.” Lâu Hưởng Văn nắm lấy tay Phượng Kính Dạ, cười ôn nhu, “Vương gia, người gầy quá, có phải quên dùng cơm rồi không?”

“Chờ một chút nữa mới ăn.” Phượng Kính Dạ giữ chặt lấy Lâu Hưởng Văn, hơi dùng sức đem người túm đến trên giường, Lâu Hưởng Văn muốn trốn tránh, Phượng Kính Dạ vẫn cứ ôm chặt lấy người trong ngực, “Để cho ta ôm một chút đi Mộc Mộc.”

Trong thanh âm khá mệt mỏi, Phượng Kính Dạ ôm chặt Lâu Hưởng Văn trong ngực, tiếp tục nhắm mắt lại, dùng sức hít thật sâu, tựa như làm như vậy sẽ tăng thêm sức mạnh.

Lâu Hưởng Văn không phản kháng, cánh tay vòng lại ôm lấy Phượng Kính Dạ, không tiếng động liền mỉm cười, mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt thổi đến, làm cho người ta cảm giác an tâm. Đây là mùi hương ở trên người vương gia, không có một chút mùi máu tanh chết chóc, mà vẫn tao nhã cao quý y như trước.

“Vương gia, cảm thấy đáng giá là được.” Lâu Hưởng Văn không biết an ủi như thế nào, cho dù bản thân có đau thấu xương thì Phượng Kính Dạ cũng không muốn biểu hiện cho người khác thấy. Lâu Hưởng Văn đã từng muốn trốn tránh khỏi vòng xoáy hoàng gia, nhưng bây giờ nàng đã quyết định bước vào, thì phải cố giữ vững quyết tâm cùng vương gia chống chọi, sẽ không bao giờ hối hận.

Mắt phượng chợt lóe sáng, bàn tay to khỏe đặt ở trên lưng Lâu Hưởng Văn, nhẹ nhàng vỗ về, “Mộc Mộc, bốn vương biết ngươi sẽ đến, nhất định sẽ đến.” Tiếng thở dài nặng nề, vừa xúc động lại khá phiền muộn, giống như một loại rượu mạnh khiến người ta bị choáng váng hoa mắt.

Lâu Hưởng Văn cảm giác hai mắt có chút cay cay, chỉ một tiếng thở dài của Phượng Kính Dạ đã khiến nàng cảm thấy đau lòng đến mức này rồi, “Vương gia, chờ khi nào ngài làm xong mọi chuyện, chúng ta cùng nhau tránh xa nơi này, có được không?”

Lâu Hưởng Văn biết, Vương gia có trách nhiệm của riêng mình, nàng cũng hiểu nên mới chờ đợi, chờ một ngày khi dẹp yên mọi chuyện, sẽ cùng nhau rời khỏi kinh thành, rời khỏi nơi có nhiều thị phi cùng đấu đá này, để sống cuộc đời nhàn nhã bình yên, vui vẻ làm một người bình thường. Khi mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì về nghỉ ngơi.

“Được, bốn vương đồng ý với ngươi.” Ánh mắt hẹp dài ôn nhu, càng tăng thêm vẻ tuấn tú tà mị anh tuấn trên khuôn mặt, nhưng lại bị sự mệt mỏi bao phủ. Ánh mắt lẳng lặng, say sưa nhìn Lâu Hưởng Văn, giống như cả đời này không ai có thể đem tách họ ra được.

“Vương gia, thế cục trước mắt cứ phải giằng co mãi như vậy sao?” Lâu Hưởng Văn hỏi Phượng Kính Dạ, tuy rằng Hà Viễn Chí dẫn theo hai vạn binh mã đóng ở ngoài kinh thành, khống chế quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc, nhưng Hách Liên Quốc cũng đã phát động chiến tranh, tạm thời các đội quân khác không thể đến giúp đỡ kinh thành trong thời gian ngắn, cho nên cứ càng kéo dài, lương thực cung cấp trong cung sẽ không đủ dùng. Nếu chờ binh mã Tam hoàng tử Phượng Tiêu trở về kinh thành, đảm chắc khi hắn vừa tiến vào kinh thành, sẽ giết chết Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên ngay lập tức, sau đó giả họa cho người Minh Tuyên Quốc cùng quân phản loạn, giống y kế hoạch Phượng Kính Dạ đã vạch sẵn, vừa tiêu diệt quan tham ô lại có thể giả họa trên đầu quân phản loạn.

Thế cục trước mắt tuy rất căng thẳng nhưng lại là thời cơ tốt, toàn bộ đều y như lời Phượng Kính Dạ nói có thể kết hợp đội cấm vệ quân cùng binh mã của Hà Viễn Chí. Rất có thể Phượng Tiêu cũng định làm như vậy, nhưng do hiện giờ hắn đã rời khỏi kinh thành, nên Phượng Kính Dạ đang nắm giữ ưu thế.

“Mộc Mộc, từ xưa đến nay thắng làm vua thua thì làm giặc, tuy thế cục hiện nay đang căng thẳng, bất quá người yên tâm, bốn vương nhất định sẽ không cho người phải thủ tiết (8).” Phượng Kính Dạ nhếch môi cười tà mị, bàn tay to xoa xoa đầu Lâu Hưởng Văn.

“Vương gia à, ta làm sao có thể thủ tiết chứ? Chẳng lẽ chỉ có người mới có thể ở bên ngoài tam thê tứ thiếp, còn nữ nhân lại phải ở nhà tam tòng tứ đức sao? Một ngày thì được, bảy ngày tuyệt đối là không!” Lâu Hưởng Văn cười hiểm, dùng miệng mồm sắc bén để trêu chọc Phượng Kính Dạ.

Phượng Kính Dạ ngơ ngác nhìn Lâu Hưởng Văn, dường như bị lời nói của nàng làm cho khiếp sợ, trầm mặc một chút, cuối cùng lại thở dài nặng nề, cúi đầu hôn lên trán Lâu Hưởng Văn, “Tiểu Mộc đầu, vì sao trước kia bổn vương lại cho rằng ngươi là một nữ nhi rất ngoan hiền chứ?”

“Vương gia, người đã lên thuyền của giặc, hối hận đã quá muộn.” Lâu Hưởng Văn cười mở miệng, nhanh nhẹn thoát khỏi trong ngực Phượng Kính Dạ, sau đó bước xuống giường thấp sáng một ngọn đèn lên, quay đầu lại, dưới ánh sáng, phát hiện sắc mặt Phượng Kính Dạ rất nhợt nhạt.

Thấy đèn sáng lên, Long Vệ âm thầm bảo hộ Phượng Kính Dạ lập tức đem thức ăn đưa tới, Lâu Hưởng Văn đi ra mở cửa, tiếp nhận khay, thấy chỉ có một chén cơm cùng một đĩa thức ăn nhỏ, trông rất đơn sơ giản dị, khác xa hoàn toàn với thức ăn ở Phượng vương phủ.

“Không sao đâu Mộc Mộc, khi xưa bổn vương còn ở trong quân doanh, thức ăn kia càng kém hơn nhiều.” Phượng Kính Dạ mỉm cười, từ phía sau ôm lấy eo của Lâu Hưởng Văn, dùng sức ôm chặt người trong ngực, “Nhiều nhất chỉ còn ba ngày nữa thôi.”

“Vương gia, người cứ muốn thần bí thế à!” Lâu Hưởng Văn tức giận quay đầu nhìn Phượng Kính Dạ, thế cục trước mắt vẫn đang căng thẳng, không có ẩn soái Hỏa Viêm Quân sẽ không thể điều động Hỏa Viêm Quân. Còn biên quan vẫn đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng cùng Tây Lan và Hách Liên Quốc. Tuy Yến Quốc không có phát binh, nhưng cũng không thể không cẩn thận đề phòng, cho nên Lâu Hưởng Văn thật sự không biết Phượng Kính Dạ sao có thể tự tin nhất định vượt qua được nguy cơ này.

“Mộc Mộc, đến lúc đó ngươi sẽ biết.” Phượng Kính Dạ vẫn không chịu cởi bỏ nút thắt ra, chỉ mỉm cười, nhéo nhéo lỗ mũi Lâu Hưởng Văn, kéo người ngồi trên ghế. Dù đã biết qua giờ cơm chiều, tay cầm lấy đôi đũa, dứt một ít thức ăn cho Lâu Hưởng Văn, “Nhiều nhất là ba ngày, mọi chuyện sẽ kết thúc, chờ thanh trừ những nguy họa cho kinh thành, bổn vương sẽ cùng ngươi đi chu du một chuyến.”

“Vương Gia, đây là do ngươi nói, tốt nhất không nên nuốt lời.” Lâu Hưởng Văn cười gật đầu, trong lòng thầm mừng rỡ, tuy không thể rời xa hoàn toàn, nhưng có lẽ ít nhất trong khoảng thời gian đó sự phụ sẽ thực thích vương gia.

“Bổn vương nhớ mà.” Phượng Kính Dạ gật gật đầu, biết Lâu Hưởng Văn không thích người khác lừa nàng, cho nên không dám tái phạm, “Mộc Mộc, tạm thời cứ ở lại trong cung, dù sao nơi đây vẫn an toàn hơn so với bên ngoài nhiều.”

“Không cần, ta ở ngoài cung cũng rất an toàn, nếu cần giúp gì cứ việc nói với ta.” Lâu Hưởng Văn lắc đầu cự tuyệt, nàng chuẩn bị lúc quân đội Hà Viễn Chí công phá cửa thành, thừa dịp hỗn loạn giúp Dịch Quân Hàn cùng Lâm Tín rời khỏi kinh thành. Dịch Quân Hàn sẽ về Tây Lan Vương Triều, Lâm Tín đã không còn ý chí sinh tồn, nên sẽ đưa hắn đến chỗ của Cố Thanh Phong, để người chăm sóc cho hắn.

Lâu Hưởng Văn cùng Phượng Kính Dạ ăn cơm xong, liền thay y phục quân phản loạn, bóng dáng tựa như chim yến nhẹ nhàng lướt xuống tường thành, biến mất trong bóng đêm.

đường ngắn cách

Đã qua một ngày, cuộc chiến vẫn căng thẳng như cũ, binh mã của Hà Viễn Chí cùng Minh Tuyên Quốc đều bị tổn thất, nhưng theo thế cục trước mắt, lại không tốt cho Minh Tuyên Quốc, vốn cho rằng công phá hoàng cung, bắt giữ Thiên Tử cùng các chư hầu, nhưng thật không ngờ cho dù có bắt Hách Liên Vương Phi đem ra uy hiếp vẫn không thể phá cổng thành hoàng cung, còn phía binh mã Tây Lan vương triều vẫn án binh bất động, dựa theo cục diện Minh Tuyên Quốc sẽ chuốt lấy thất bại.

Lâu Hưởng Văn cho rằng ý của Phượng Kính Dạ chính là Minh Tuyên Quốc thua trận, Phượng Tiêu không quay về cứu viện kịp. Phượng Kính Dạ sẽ thừa cơ hội chiếm lấy nhân mã, nhưng theo tình báo của Sát Thủ Lâu báo lại, Phượng Tiêu chỉ cần bốn ngày là hắn có thể trở về, nhưng trước khi tiến vào Tây Lan Vương Triều, trên đường đi ngang qua huyện Triệu Nguyên gặp phải mưa to làm núi lở, tất cả đường núi đều bị bịt kín, nên Phượng Tiêu không thể đi đến biên quan, mà buộc phải dừng lại huyện Triệu Nguyên.

Nhưng đột nhiên nghe tin Minh Tuyên Quốc cùng Hách Liên Quốc liên hợp gây cung biến, Phượng Tiêu cảm thấy ông trời đã giúp hắn, nếu không có núi lở đất lở, hắn sẽ không cần ở lại huyện Triệu Nguyên hai ngày. Đợi đến khi nhận được tin tức, dù giục ngựa chạy nhanh từ biên quan về cũng đã không còn kịp. Nhưng hiện giờ Phượng Tiêu đã dẫn theo hai vạn quân tinh nhuệ quay trở về kinh thành, tụ hợp cùng quân đội của Hà Viễn Chí để phá thành. Một khi phá thành thành công, Minh Tuyên Quốc tất nhiên sẽ bại trận, Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên sẽ gặp nguy hiểm.

Về phần Minh Tuyên Quốc lại càng không ngờ Phượng Tiêu lại trở về nhanh như vậy, một khi Phượng Tiêu phá thành, nhất định sẽ giết chết lão, cho nên Minh Tuyên Quốc nhanh chóng đổi chiến lược, để lại một nửa binh mã ở cửa thành, số còn lại đem đi phá cổng thành hoàng cung, chỉ cần bắt được hoàng đế Phượng Đạt cùng Vương Hoàng hậu, lão mới có thể được an toàn.

Lâu Hưởng Văn vốn muốn đem tin tức Phượng Tiêu trở về kinh thành truyền vào hoàng cung, đáng tiếc Minh Tuyên Quốc đã đi trước một bước dẫn theo đại quân bao vây kinh thành, Lâu Hưởng Văn hoàn toàn không có biện pháp đưa tin vào hoàng cung.

“Lâu chủ, dĩ thôi, dù cho truyền tin vào được cũng không còn hi vọng, Phượng Kính Dạ sẽ không thể nào xoay chuyển tình thế được đâu!” Lăng Thanh miễn cưỡng mở miệng, thậm chí vỗ vỗ bả vai trấn an Lâu Hưởng Văn, trong lòng thầm mừng khi thấy Phượng Kính Dạ thảm bại.

Vốn dĩ quân của Hà Viễn Chí đang ngang bằng với quân của Minh Tuyên Quốc, hiện tại lại có thêm hai vạn đại quân của Phượng Tiêu, Minh Tuyên Quốc nhất định chuôt lấy thất bại chỉ trong sớm hay muộn thôi, một khi phá thành thành công, Phượng Tiêu vừa có thể tiêu diệt sạch quân phản loạn, sau đó mang theo thủ hạ của mình nguy trang thành quân phản loạn, ra tay hạ sát Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên ở trong hoàng cung.

“Lăng Thanh, người của chúng ta còn được bao nhiêu?” Lâu Hưởng Văn quay đầu nhìn chiến trận âm ỉ huyện náo tại phía xa ở hoàng cung, ánh mắt chột lóe sáng, “Tập hợp mọi người lại chuẩn bị xuất phát!”

Lâu Hưởng Văn hít thật sâu, phi nhanh về phía tiệm thuốc. Hiện nay, chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của binh đội Tây Lan Vương Triều ở trong kinh thành, quân của họ chắc chắn là có hơn ngàn người, đều là những binh lính tinh nhuệ, nếu cùng liên kết với người Sát Thủ Lâu. Nhất định có thể bảo vệ được cổng thành, ngăn cản binh lính của Phượng Tiêu tiến vào thành, Phượng Kính Dạ có thể lợi dụng thời gian này tiêu diệt quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc, như vậy mới có đường sống.

“Lâu chủ?” Lăng Thanh biến sắc, lần đầu tiên nghiêm túc nhìn về phía Lâu Hưởng Văn, cho dù lúc trước Lâu Hưởng Văn luôn muốn ở lại Phượng Vương Phủ, thì hắn vẫn không ngăn cản mà tôn trọng quyết định của nàng, nhưng giờ đây gương mặt hắn lạnh như băng, trong mắt tỏ rõ vẻ bất mãn, chỉ vì một tên Phượng Kính Dạ mà liên lụy đến người Sát Thủ Lâu ư.

“Lăng Thanh, ta biết ta đang làm gì, ta không thể để vương gia gặp nguy hiểm được!” Lâu Hưởng Văn bình tĩnh nói, khuôn mặt kiên định như sắt, dù chỉ với mấy ngàn quân tinh anh, Lâu Hưởng Văn vẫn có thể giúp họ phát huy sức mạnh tối cao, vì kiếp trước nàng rất giỏi nghiên cứu chiến lược, nên có thể giúp Phượng Kính Dạ thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Lăng Thanh trầm mặt, nhìn Lâu Hưởng Văn, gật đầu, “Nếu đây là lựa chọn của lâu chủ, Lăng Thanh xin tuân lệnh.” Sau đó quỳ một gối hành lễ với Lâu Hưởng Văn, bóng dáng Lăng Thanh nhanh chóng hướng về phương xa, liên lạc với người Sát Thủ Lâu.

Trong hiệu thuốc, Dịch Quân Hàn đang ở trong viện, nét mặt không có chút biểu cảm, im lặng đứng trong viện đường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó, cho đến khi xuất hiện bóng dáng Lâu Hưởng Văn, đôi mắt nâu nhạt của Dịch Quân Hàn mới có chút thay đổi.

“Quân Hàn, ngươi có biết ta đang nghĩ gì không?” Lâu Hưởng Văn áy náy nhìn Dịch Quân Hàn, vốn dĩ Tây Lan Vương Triều cùng Tổ Nguyên Vương triều là kẻ địch. Trong lúc Minh Tuyên Quốc phát động cung biến, Dịch Quân Hàn lại không cho người Tây Lan Vương Triều động thủ, đã là yêu cầu quá đáng rồi. Giờ chỉ vì một ân tình riêng, để giúp vương gia được an toàn, Lâu Hưởng Văn không thể không mở miệng yêu cầu Quân Hàn đem theo quân lính Tây Lan đi cứu vương gia.

Dịch Quân Hàn im lặng gật đầu, hẳn cũng đã nhận được tin, hai vạn quân tinh nhuệ của Phượng Tiêu đã hợp lực với binh lính của Hà Viễn Chí, một khi đánh tan quân Minh Tuyên Quốc sẽ xông thẳng vào hoàng cung. Lúc đó Phượng Kính Dạ cùng Phượng Sở Thiên liền gặp nguy hiểm, thiên hạ này nhất định sẽ thuộc về Tam hoàng tử Phượng Tiêu.

“Chủ tử muốn tiểu thư quay về Tây Lan Vương Triều.” Dịch Quân Hàn yên lặng mở miệng, trước khi người Tây Lan tìm được hắn, chủ tử đã sai người truyền tin phải bảo vệ an toàn cho Lâu Hưởng Văn. Tuy Dịch Quân Hàn không biết rõ thân phận của Lâu Hưởng Văn, nhưng bên trong mật thư Bạch Thanh Nguyệt đã viết rõ, phải đưa nàng bình an trở về Tây Lan vương triều, mới tìm ra được thần y Cố Thanh Phong của Dược Vương Cốc.

Lâu Hưởng Văn trầm mặc nhìn khuôn mặt không ham danh lợi của Dịch Quân Hàn, ánh mắt lại chuyển dời từ bờ vai hắn sang hướng hoàng cung, dù cách xa như thế, nàng vẫn có thể nghe thấy tiếng gào thét giao chiến của hai quân.

“Được, ta đồng ý với người, Quân Hàn.” Cuối cùng, Lâu Hưởng Văn vẫn phải chấp nhận, chẳng còn gì quan trọng hơn an toàn vương gia. Huống chi, chờ nguy hiểm qua đi, kinh thành sẽ thuộc về tay Phượng Sở Thiên, vậy vương gia có thể đến Tây Lan Vương Triều để tìm gặp nàng.

Trong đêm tối, người Tây Lan Vương Triều đột nhiên trợ giúp quân phản loạn Minh Tuyên Quốc canh giữ cửa thành, ngăn chặn đại quân Phượng Tiêu tấn công, cuối cùng Minh Tuyên Quốc mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hiện nay lão tựa như cá nằm trong chậu, trước có sói, sau có hổ, đám thị vệ hoàng cung của Phượng Kính Dạ càng đánh càng hăng, đại quân của Hà Viễn Chí lại hợp lực với đại quân Phượng Tiêu, càng như hổ mọc thêm cánh. Đang lúc Minh Tuyên Quốc bị kẹp ở giữa lại có sự giúp đỡ của người Tây Lan vương, làm Minh Tuyên Quốc không còn lo lắng cửa thành bị công phá, lo chuyên tâm tấn công vào hoàng cung.

“Lâu chủ, tin tức đã được truyền đến cho Phượng Kính Dạ!” Lăng Thanh thực sự không vui, khi Lâu Hưởng Văn để người Sát Thủ Lâu dính vào chuyện tranh đấu của hoàng cung. Nhưng vẫn thừa dịp khi đêm đến, tìm cơ hội đưa thư truyền vào trong hoàng cung, để Phượng Kính Dạ biết đại quân Phượng Tiêu đã hợp lực với quân lính của Hà Viễn Chí, nên Lâu Hưởng Văn sẽ lãnh đạo quân Tây Lan vương triều giúp kéo dài thêm một ngày.

“Vương Gia nói thế nào?” Lâu Hưởng Văn quay đầu nhìn Lăng Thanh, thoáng thấy bên ngoài cửa thành đại quân Phượng Tiêu đông nghìn nghịt. Chỉ cần một ngày, nhất định có thể giúp vương gia đánh bại Minh Tuyên Quốc, đến lúc đó vương gia đã chinh đồn xong đội quân cấm vệ, xem như nguy cơ kinh thành đã được tiêu trừ. Do đó Phượng Tiêu phải tuân theo thánh chỉ, tiếp tục đi đến biên quan Tây Lan.

“Vương gia nói Lâu chủ chú ý an toàn bản thân.” Lăng Thanh lạnh nhạt mở miệng, lúc trước vì muốn bảo vệ an toàn cho Lâu Hưởng Văn, Lăng Thanh đã lên vào trong hoàng cung mà bị thương, may mắn vết thương đó cũng không nghiêm trọng lắm.

Phượng Tiêu biết thời gian rất cấp bách, cần phải mau chóng công phá cổng thành, lui một bước liền tiến công ba bước, thì thể chất chống như núi dưới tường thành, máu nhuộm đỏ khắp mọi nơi. Trong đêm tối, dưới mắt mọi người chỉ còn lại chém giết lẫn nhau.

79. Chương 79: Cung Biến Kết Thúc

Trận chiến kéo dài đến giữa đêm khuya, người chết vô số, quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc đã không còn đường lui, nhưng cho dù vậy vẫn rất dũng mãnh kiên cường. Hơn nữa dưới hành quân bố trận tinh thông của Lâu Hưởng Văn, binh mã ngăn chặn Phượng Tiêu không đến một vạn đã áp sát gần ba vạn năm ngàn đại quân của Hà Viễn Chí.

“Lâu chủ, bên phía Phượng Tiêu cũng đã quá mệt mỏi, nhiều nhất chỉ có thể công phá thêm một lần nữa thôi!” Lăng Thanh lau đi vết máu trên mặt đứng sát ở bên cạnh Lâu Hưởng Văn. Trong bóng tối dưới

tường thành, Phượng Tiêu đang điều chỉnh lại quân đội, trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, mỗi người đều luôn nghỉ ngơi ở đây, tùy thời chuẩn bị công phá thành.

Dịch Quân Hàn luôn lặng lẽ bảo vệ Lâu Hưởng Văn, tuy sắc mặt cũng khá mệt, nhưng chỉ vì dịch nhiều ta ít, mỗi người chỉ biết vì chuyện sinh tồn mà chém giết nhau. May mắn người Tây Lan Vương Triều và người của Sát Thủ Lâu đều có võ công cao cường, đảm nhiệm chức quân tiên phong, còn quân lính của Minh Tuyên Quốc đang ngồi trên tuần mã hướng về phía tường thành, huy động binh lính cầm vũ khí xông vào trong quân dịch. Sau khi chém giết xong, liền làm theo lệnh Lâu Hưởng Văn nhanh chóng lui vào trong thành, cuộc chiến kéo dài khiến Phượng Tiêu tổn thất hơn hai nghìn người.

“Ừm, chờ xong đợt này, liền chỉnh đốn lại quân lính, đợi qua hết ngày mai là có thể kết thúc.”

Lâu Hưởng Văn cải trang thành nam nhân, giao ra tín vật của Tây Lan Vương triều, Minh Tuyên Quốc không chút chần chờ giao cổng thành cho Lâu Hưởng Văn canh giữ. Minh Tuyên Quốc chẳng nhận ra người lão thù đến tận xương tủy, mà chỉ lo đồn tất cả binh lính tinh nhuệ ở cổng hoàng cung, chỉ cần phá được cổng thành liền bắt lấy hoàng đế Phượng Đạt và Vương hoàng hậu, vậy thì không cần lo lắng đến đại quân của Phượng Tiêu nữa rồi.

Lâu Hưởng Văn quay đầu nhìn về phía hoàng cung xa xa, trong trận chiến tối nay, gần như giết người đến những tay, Lâu Hưởng Văn không còn rõ đã giết chết bao nhiêu người. Giờ đây, không biết vì mệt hay vì đôi tay dính quá nhiều máu tươi, mà cánh tay cứ run rẩy.

Khi nàng còn sống trong quân đội Thượng Nhất Thế, nàng cũng đã từng vào đội tình báo, cũng dùng súng giết rất nhiều người, nhưng lại không cảm thấy nặng nề như vậy. Sau đó, nàng còn nghiên cứu thêm các chiến thuật, mỗi ngày đều diễn thực chiến, để xem có thể giết chết bao nhiêu quân dịch, nhưng tất cả chỉ đều là con số hư cấu. Nhưng đêm nay lại khác, nàng dùng vũ khí sắc lạnh giết địch, cảm nhận được mùi máu tươi nồng nặc, cùng dòng máu tươi ấm áp văng lên trên cánh tay, khiến nét mặt dịu dàng của Lâu Hưởng Văn giữ vững bình tĩnh trước mặt Lăng Thanh cùng Quân Hàn, tựa như một tướng quân dũng mãnh chỉ huy cuộc chiến. Trong lúc này Lâu Hưởng Văn vừa cảm thấy đói lại vừa mệt, liền cho Dịch Quân Hàn cùng Lăng Thanh đi nghỉ ngơi.

“Thay y phục đi. Nếu một hồi thấy không quen ra mặt thì cứ trốn ở sau lưng của ta, ai biểu lâu nay Lâu Chủ sống trong lâu luôn trưng cái mặt ngu ra làm gì.” Lăng Thanh không hề gõ cửa, cứ thế xông thẳng vào, cầm theo một bộ quần áo sạch sẽ đưa cho Lâu Hưởng Văn. Thật không ngờ trong lúc binh đao loạn lạc, lại tìm ra được một bộ y phục thế này.

“Có đệ đệ như ngươi thật tốt.” Lâu Hưởng Văn nở nụ cười, nhận lấy y phục, Lăng Thanh bị thua trận liền nổi giận, nhưng nàng lại rất nhanh mở miệng nói, “Phi lễ chờ nhìn, ta muốn thay y phục rồi.”

Lăng Thanh tức đến nghiến răng, hung hăng trừng mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, xoay người rời đi. Ở trong phòng, ánh mắt rạng rỡ liền phủ lên vẻ nặng nề, đã chọn rồi không thể chần chờ hay hối hận. Thật sự xin lỗi, thật xin lỗi chỉ vì mệnh lệnh của nàng làm nhiều người phải hy sinh!

Lâu Hưởng Văn vẫn chưa thay xong y phục, đột nhiên cửa lại mở ra. Y phục dính đầy máu tươi, dây áo trong còn chưa buộc lại. Trong lúc Lâu Hưởng Văn sững sốt, đã thấy Lăng Thanh cùng Quân Hàn đồng loạt bước vào.

“Lăng Thanh, ta đã nói với ngươi, đi vào phải gõ cửa mà!” Lâu Hưởng Văn thật sự thấy thất bại! Vừa mới nói với hần nàng cần thay y phục, vậy mà lại xông vào! Lâu Hưởng Văn chợt thấy rất đau đầu, vì cả Quân Hàn cũng bị Lăng Thanh dạy hư rồi.

Lăng Thanh cùng Dịch Quân Hàn bước vào, lúng túng xấu hổ, khi nghe sau lưng vang lên âm thanh buột dây y phục, Lăng Thanh định mở miệng, đã bị Dịch Quân Hàn ngăn cản.

“Được rồi, có chuyện gì thì nói mau?” Mặt Lâu Hưởng Văn có hơi thẹn đỏ, mặc dù có đôi lúc Phượng Kính Dạ cứ hay trêu chọc, nhưng dù sao trước mắt là đệ đệ Lăng Thanh, một người là bằng hữu Dịch Quân Hàn. Đột nhiên bị họ chứng kiến mình đang thay y phục, làm nàng cảm thấy rất ngượng.

Lúc này, Lâu Hưởng Văn mới phát hiện ra sắc mặt Lăng Thanh cùng Dịch Quân Hàn trông rất nghiêm trang. Nét mặt Dịch Quân Hàn luôn luôn vô cảm, lạnh lùng. Bản tính Lăng Thanh thì ngược lại, nhưng

bây giờ nhìn mặt hần lạnh băng, làm Lâu Hướng Văn cảm thấy có loại dự cảm xấu.

“Nói đi, có chuyện gì cứ nói ra đi? Ta không thích nhìn dáng vẻ yếu đuối của các người, có phải bên Phướng Kính Dạ đã xảy ra chuyện?” Lâu Hướng Văn mỉm cười dịu dàng, dù sao chuyện gì nàng cũng đã từng nếm qua rồi, còn gì phải lo lắng chứ. Tuy thời cổ đại này không có quyền bình đẳng giữa con người, nhưng nàng không phải loại người nhất gan rụt cổ. Cho dù Phướng Tiêu phá được cổng thành thì đã sao, bất quá nàng sẽ chết cùng vương gia, Phướng Sở Thiên thì bị mất ngôi vị hoàng đế thôi.

“Vừa nhận được tin báo về binh mã Phướng Tiêu.” Dịch Quân Hàn đã bình tĩnh lại, khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt như xưa, nhưng trong thần sắc vẫn còn vẻ lo lắng nhìn về phía Lâu Hướng, “Phướng Tiêu dẫn hai vạn quân tinh nhuệ, trong đó đội quân tiên phong cùng đội thiết kỵ tầm vạn người, đều là người của Phướng Vương gia.”

Nụ cười trên khuôn mặt của Lâu Hướng Văn liền dần mất đi, đứng thẳng người lên, hít thật sâu, trong đầu chợt trống rỗng, nhưng sau đó lại khôi phục vẻ bình tĩnh. Lúc này, đứng cạnh cửa sổ, nhìn về phía xa xa, trong màn đêm, gió thổi vào mang theo mùi máu tươi.

Quân tiên phong cùng thiết kỵ binh không có tổn thất, dường như người chết đều là quân của Hà Viễn Chí. Phướng Tiêu cũng đã có quyết định riêng, sẽ dùng quân tiên phong cùng thiết kỵ binh để gây ra hỗn loạn, sau đó giết chết Vương gia và Phướng Sở Thiên. Lúc trước Lâu Hướng Văn cũng đã để lưu ý đến, nên dù bằng bất cứ giá nào cũng không để Phướng Tiêu vào cổng thành, bằng không Phướng Kính Dạ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhưng với hai vạn quân tinh nhuệ đang tiến sát đến đều là binh mã của vương gia, đột nhiên Lâu Hướng Văn đã hiểu vì sao Phướng Kính Dạ lại khẳng định trận chiến này nhất định thắng lợi, thành công hợp nhất đội cấm vệ quân cùng quân của Phong Thành.

“Phướng Tiêu còn nói với ba quyền, là trận mưa to gây lở núi ở huyện Triệu Nguyên là do ý trời, ông trời cản đường đi của Phướng Tiêu, vì muốn hần quay lại cứu viện kinh thành. Nhưng sự thật đều là kế sách của Phướng Kính Dạ bày ra bấy hần!” Lăng Thanh không thể nén được cơn giận, cười lạnh lùng. Nhưng vẫn lo lắng nhìn bóng dáng cô đơn của Lâu Hướng Văn đang đứng ở bên cửa sổ, xem ra kẻ bị tính kế đầu chỉ có mình Phướng Tiêu.

“Lâu chủ, chúng ta đi thôi!” Lăng Thanh mở miệng lần nữa, trước khi hần vào trong cung để báo tin cho Phướng Kính Dạ, rõ ràng Phướng Kính Dạ đã biết Lâu chủ có liên quân đến người Tây Lan Vương Triều. Rốt cuộc Phướng Kính Dạ vẫn lợi dụng Lâu Chủ, để cho người Tây Lan cùng người của Hà Viễn Chí chém giết lẫn nhau. Sau đó dùng quân tiên phong cùng thiết kỵ binh để giành lấy thắng lợi cuối cùng, thật đúng là một mũi tên trúng ba con nhạn.

Thứ nhất, vừa bảo vệ thành công hoàng cung, tiêu diệt quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc. Thứ hai, Phướng Kính Dạ có thể nắm gọn trong tay lấy cấm vệ quân kinh thành cùng binh quyền Phong Thành. Thứ ba, có thể quét sạch hoàn toàn trình sát của Hách Liên Quốc cùng Tây Lan vương triều.

“Bình bất yếm trá, trong hư có thật, trong thật có hư, vương gia dựng binh quả thật xuất thần nhập hóa.” Lâu Hướng mở miệng cười, khẽ cất tiếng nói, thật không ngờ cả nàng cũng bị Phướng Kính Dạ lợi dụng. Nàng liệu mang dẫn binh đi giết địch, cố gắng hết sức bảo vệ lấy kinh thành, bảo vệ an toàn cho Phướng Kính Dạ, nhưng thực ra mọi chuyện đều đã sớm nằm trong tầm khống chế của hần, bằng không làm sao có thể lợi dụng trận mưa to tạo thành núi lở, chặn đường đi để Phướng Tiêu dừng lại huyện Triệu Nguyên. Bên trong bày mưu tính kế, ngoài mặt tưởng là do trời sắp đặt, Phướng Kính Dạ không hổ là Phướng Vương Gia của Vương Triều Tố Nguyên.

Dịch Quân Hàn cũng nhíu mày, Lăng Thanh càng giận dữ hơn, vừa định mở miệng mắng Phướng Kính Dạ, nhưng thấy Dịch Quân Hàn lắc đầu, âm thanh vẫn lạnh lùng như trước, “Dù chúng ta không ở đây, của thành cũng sẽ không bị công phá, cho dù có bị phá thì Phướng Vương gia cũng không gặp nguy hiểm, mà giờ muốn rời khỏi Phong Thành cũng không phải chuyện dễ dàng. Tiểu thư, chúng ta hãy đi về phương Bắc đi, hiện nay Hách Liên Quốc đang giao chiến với Vương Triều Tố Nguyên, chúng ta sẽ lẫn vào người Hách Liên Quốc đi đến Yến Quốc, rồi trở về Tây Lan Vương Triều.”

“Ừ, Lăng Thanh hãy ra lệnh, tụ tập người trong lâu lại, đừng làm kinh động đến những người khác, chúng

ta lập tức lui binh.” Đứng bên cạnh cửa sổ, bàn tay liền siết chặt lại, bình thần nói. Sau đó một mỗi cúi người xuống, trong trận chiến hôm nay, Lâu Hưởng Văn đã không tiếc hi sinh hơn phân nửa người của sát thủ lâu để bảo vệ lấy kinh thành. Hôm nay nàng bỗng nhiên đã hiểu rõ cảm giác may mắn phục cho người khác là thế nào.

So chuyện mất mát quý giá của Phượng Kính Dạ, Lăng Thanh càng muốn mau chóng rời khỏi nơi này, liền xoay người bước ra khỏi cửa. Căn phòng chìm vào yên tĩnh, Dịch Quân Hàn nhìn bóng dáng mảnh khảnh đang đứng của Lâu Hưởng Văn, dù tư thế vẫn oai nghi hùng dũng đứng giết giặc ở cửa thành, Dịch Quân Hàn vẫn hiểu rõ cảm giác nặng nề bất lực ở trong lòng của Lâu Hưởng Văn.

“Cũng chỉ vì Quân Tiên Phong cùng Thiết Kỵ Binh đều là người của Phượng Vương Gia, nên ngài mới để cho tiểu thư đi ngăn địch.” Bất quá chuyện da ngựa bọc thây trên chiến trường đều là quá tầm thường. Lúc trước Dịch Quân Hàn cũng từng nghi ngờ, vì sao lúc Lăng Thanh đi vào hoàng cung báo tin, Phượng Kính Dạ lại dương dương việc Lâu Hưởng Văn sẽ gặp nguy hiểm khi giao đấu với ba vạn năm ngàn binh mã của Phượng Tiêu, nhưng giờ đã hiểu, Phượng Kính Dạ đã biết Lâu Hưởng Văn sẽ không gặp nguy hiểm gì, nhưng lại lợi dụng Phượng Tiêu đi tiêu diệt mật thám của Hách Liên Quốc cùng Tây Lan Vương Triều, quả là nhất cử song đắc, giỏi.

“Vậy sao?” Lâu Hưởng Văn cười khổ, cho dù đúng là vậy, khi vương gia đã muốn lợi dụng nàng, sẽ bày ra kế để nàng không rơi vào nguy hiểm, nhưng bất kể như thế nào, lợi dụng vẫn là lợi dụng, không phải sao?

Nếu như mình biết trong hai vạn quân của Phượng Tiêu, có một vạn quân tinh nhuệ là người của vương gia, vậy nàng tuyệt đối sẽ không đi cầu xin Quân Hàn ra lệnh người Tây Lan Vương Triều chống lại binh sĩ của Phượng Tiêu. Vương gia biết rõ điểm này mới gạt nàng, làm cho thám tử Tây Lan Vương Triều ở trong kinh thành chết đi phân nửa. Ít nhất trong năm năm, Tây Lan Vương Triều sẽ khó tra ra tin tức trong kinh thành.

Lòng vô cùng đau đớn, vừa chua xót lại khó chịu, chẳng phải đây chính là nỗi khổ đau đến tận trời cao. Đường như Lâu Hưởng Văn đã sớm biết ngày này sẽ xảy ra, đạo bất đồng không thể chung đường, vương gia không bỏ được trách nhiệm của hắn với Vương Triều Tổ Nguyên. Lâu Hưởng Văn rất hiểu rõ, bằng không Hách Liên Vương Phi sẽ không phải chết đi như thế, nhưng..... Thôi, lúc đó nàng đã đáp ứng hắn đi đến Tây Lan Vương Triều, xem như giờ là lúc mình phải tuân thủ lời hứa rồi.

Từ trên bàn Lâu Hưởng Văn lấy giấy Tuyên Thành cùng bút ra, không biết phải viết gì, nên nói gì nữa, đành buông bút xuống, không viết chữ gì lên trên giấy Tuyên Thành. Đúng vậy, không nhắn lại gì thì tốt hơn!

Giao tranh trong bóng tối, thủ thành lâu của quân phản loạn không hề nhận ra có một nhóm người đã âm thầm rời đi, một phong thư không có chữ nào được người sát thủ lâu đặt trong hiệu thuốc. Nếu Phượng Kính Dạ đi đến, dĩ nhiên sẽ có người giao cho hắn.

Khi Lâu Hưởng Văn rời đi, Phượng Tiêu công phá cổng thành dễ như trở bàn tay, hắn mừng rỡ, phái ngay Quân Tiên Phong và Thiết Kỵ binh tinh nhuệ, xông thẳng vào thành giết địch.

“Hà tướng quân, phái năm ngàn người bảo vệ cửa thành.” Phượng Tiêu cất cao giọng ra lệnh, trên trán hiện rõ nỗi vui mừng đến phát điên, giống như đã nắm gọn giang sơn xã tắc ở trong lòng bàn tay.

“Mặt tướng tuân lệnh!” Tuy Hà Viễn Chí bị tổn thất binh mã, nhưng chỉ cần Phượng Tiêu đăng cơ làm hoàng đế, sau này hắn sẽ được hưởng nhiều vinh hoa phú quý, cho nên lập tức lĩnh mệnh.

“Mã tham tướng, người phái 1000 người canh giữ đám quân phản loạn cho ta.”

“Mặt tướng tuân lệnh!”

“Tăng Thượng, người phái 300 người, một đội gồm 100 người, mặc y phục quân phản loạn, tập kích từ bên trong cho ta!” Phượng Tiêu hạ thấp giọng, ra lệnh cơ mật với Tăng Thượng, lấy danh hiệu quân phản loạn, đem Tả Ngôn cùng đám người Thái Tử ra giết! Xem sau này còn ai dám ở trong triều chống đối lại mệnh lệnh của ta nữa không.

Phượng Tiêu chờ Tăng Thượng xem xong, lập tức đem trang giấy đặt ở trên ngọn đèn thiêu hủy, ý bảo hắn lui xuống. Phượng Tiêu ngồi xuống nghỉ ngơi, uống một ngụm trà, lập tức mang một vạn người còn lại

thăng tiến vào hoàng cung, giết chết Minh Tuyên Quốc, sau đó thừa dịp tiêu diệt luôn Phượng Kính Dạ và Phượng Sở Thiên, Vương Triều Tố Nguyên đã nằm gọn trong túi mình, quả là ông trời đã giúp ta rồi!

Trong thời gian đó, tại hoàng cung.

Kỳ Lân Điện.

“Người nói cái gì? Tam hoàng tử phá được thành rồi hả?” Phượng Kính Dạ đột nhiên đứng dậy, biểu cảm trên khuôn mặt tuấn mỹ liên biến đổi, thần sắc của Phượng Sở Thiên cũng đại biến. Vốn dĩ Minh Hiên Quốc đã bước vào đường cùng, Phượng Sở Thiên đang cùng Phượng Kính Dạ thượng nghị, chờ đến giờ mero sẽ phá vòng vây, bắt gọn quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc, nhưng không ngờ vào chính giờ phút này, Phượng Tiêu lại thành công phá được thành.

“Vương Gia!” Cùng lúc đó, một bóng dáng lướt nhanh vào Kỳ Lân Điện, quỳ một gối trước Phượng Kính Dạ, nhìn thấy thị vệ đến báo tin, không chút do dự liền đứng dậy.

“Nói!” lúc này, Phượng Kính Dạ đã không còn quan tâm điều gì, trong lòng cảm thấy sợ, có phải Mộc Mộc đã biết được gì rồi không? Phượng Tiêu không hề biết trong hai vạn đại quân tinh nhuệ, Quân Tiên Phong cùng Thiết Kỳ Binh đều bị hấn thu nạp vào hai năm trước, cho nên kế hoạch của Phượng Kính Dạ là sau khi trời sáng sẽ tiêu diệt quân phản loạn của Minh Tuyên Quốc, sau đó mang thị vệ đi đến chỗ cửa thành, ra lệnh Phượng Tiêu mang binh trở lại biên quan, tuy nhiên chuyện không nghĩ tới lại xảy ra.

“Vương Gia, Tam hoàng tử để Tăng đại nhân dẫn theo 300 người....” Mật thám đem kế hoạch của Phượng Tiêu bẩm báo lại cho Phượng Kính Dạ. Rốt cuộc Phượng Sở Thiên cũng đã bình tĩnh lại, Kính Dạ có thể biết rõ ràng mọi chuyện, vậy Tăng đại nhân chính là người của Phượng Kính Dạ rồi. Nhưng để biết được những tin cơ mật này, ắt hẳn là người Phượng Tiêu rất tín nhiệm, thế mà lại là người của Phượng Kính Dạ, có thể đoán ra bên cạnh Phượng Tiêu còn có rất nhiều người của Kính Dạ, khó trách, Kính Dạ lại không lo lắng trong cung xảy ra biến loạn.

“Mộc Mộc đâu?” Đáng tiếc, Phượng Kính Dạ không vui như Phượng Sở Thiên, thần sắc càng lạnh nhạt, chân mày nhíu lại, chẳng lẽ trong Quân Tiên Phong cùng Thiết Kỳ Binh của hắn có người Tây Lan Vương Triều, nên Mộc Mộc mới phát hiện ra mà đi trước một bước.

“Không có tung tích của Lâu tiểu thư, trong quân phản loạn đã không còn người của Tây Lan Vương Triều, tra ra từ miệng của đám phản quân thì vào giờ sữ một khắc từng có người thấy quân Tây Lan Vương Triều đã rời đi.” Mật thám cảm thấy bị đe dọa với vẻ mặt uy nghiêm của Phượng kính Dạ, làm hắn càng thêm cung kính.

“Sở Thiên, lập tức điều chỉnh đồn bắt mình phải tỉnh táo lại, nhưng hai bàn tay không ngừng run run, mở miệng ra lệnh với nam nhân quỳ gối, “Lập tức thông báo cho Tăng Thượng, phong tỏa cửa thành, nhất là đường thông đến Hách Liên Quốc!”

“Kính Dạ, người muốn xuất cung đi tìm Mộc Mộc à?” Phượng Sở Thiên nhìn Phượng Kính Dạ, tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ là nghe được tin Lâu Hướng Văn đã mất tích rồi.

“Chỉ sợ đã quá muộn.” Nét mặt Phượng Kính Dạ dâng đầy chua xót cùng hối hận, vốn định mượn cuộc chiến này, tiêu diệt tất cả mật thám của Tây Lan Vương Triều trong một lần. Dù gì Tây Lan Vương Triều cùng Vương Triều Tố Nguyên đều là cường địch, còn Hách Liên Quốc lại luôn đối đầu với Yến Quốc, chỉ cần có Tây Lan nhún tay vào, bọn họ sẽ hợp lại tấn công Vương Triều Tố Nguyên, cho nên muốn cân bằng thiên hạ, cần phải quét sạch gian tế Tây Lan Vương Triều, nhưng không ngờ hắn đã quá coi thường người Tây Lan Vương Triều, trong Quân Tiên Phong của và Thiết Kỳ Binh lại có mật thám của Tây Lan Vương Triều.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phượng Sở Thiên nhìn tinh thần sa sút của Phượng Kính Dạ, cảm thấy không đành lòng. Cái chết của Hách Liên Vương phi đã làm cho Phượng kính Dạ gầy đi không ít, giờ lại thêm chuyện của Mộc Mộc.

Phượng Kính Dạ chỉ nói vài câu, sau đó đem mọi chuyện trong cung giao cho Phượng Sở Thiên, hắn dẫn theo Lôi Bôn cùng đám người Long Vệ trong Phượng vương phủ đi phá cổng thành, thăng tiến đến đường

Hách Liên Quốc. Dưới màn đêm, Phượng Kính Dạ ngồi trên lưng ngựa, tuần mã phi nhanh tia chớp hướng về phương xa.

Phượng Sở Thiên đứng trên thành lầu nhìn bóng dáng xa xa của Phượng Kính Dạ, dù Phượng Kính Dạ đã tính rất kỹ mỗi bước đi, nhưng vẫn xảy ra biến cố! Kính Dạ chỉ vì Vương Triều Tổ Nguyên mới bày mưu hiến kế như vậy, hi vọng Mộc Mộc có thể hiểu rõ nỗi lòng của Kính Dạ! Phượng Sở Thiên thu hồi ánh mắt, sau đó mang theo thị vệ, ra lệnh mở cửa thành phía bắc, cùng giao tranh với quân Minh Tuyên Quốc.

Bóng đêm dần dần sáng lên, ánh mặt trời phá tan đám mây đen, những tia sáng phủ khắp cả vùng trời, nguy cơ trong kinh thành đã dần dần được loại trừ. Trong lúc này, Phượng Kính Dạ đứng ở phía trên cửa thành Hách Liên Quốc, nhìn về phương xa không hề thấy một bóng người qua lại.

“Vương gia.” Lôi Bôn khẽ lên tiếng, đem phong thư trong tay đưa tới.

“Người đi xuống đi.” Phượng Kính Dạ chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, lạnh lùng ra lệnh cho Lôi Bôn, cầm lấy phong thư trong tay hắn, mở ra, rút tờ giấy bên trong ra, nhưng khi nhìn vào chỉ là một tờ giấy trắng, không có nói một câu nào.

Mộc Mộc, người không có lời nào để nói với bốn vương sao? Phượng Kính Dạ yên lặng cười, đầu ngón tay buông lỏng, tờ giấy trắng dần dần rời nhẹ từ trên cổng thành rơi xuống, cầm bảo màu xanh đậm bay bay trong gió, một khuôn mặt tuần tú đậm màu tang thương, ánh mắt xa xa đứng nhìn theo phương hướng Lâu Hướng Văn rời đi, để lại một bóng lưng tựa như tảng đá.

Lôi Bôn cùng các Long Vệ khác đều ẩn nấp ở một nơi gần đó, yên lặng chăm chú nhìn dáng vẻ cô độc của Phượng Kính Dạ trên thành lầu. Bọn họ đi theo Phượng Kính Dạ đã nhiều năm, chỉ nhìn thấy vương gia anh dũng thiện chiến, thông minh quyết đoán, lúc Hách Liên Vương Phi mất, vương gia cũng lĩnh binh giết giặc, giấu chặt tâm tư trong lòng, nhưng khi Lâu tiểu thư bỏ đi, vương gia liền phơi bày dáng vẻ yếu ớt bị thương ở trước mặt mọi người.

Từ đêm tối đến khi mặt trời mọc, rồi từ đêm tối đến bình minh, cuối cùng Phượng Kính Dạ mới cử động, xoay người đi xuống thành lầu, Long Vệ lập tức hiện thân tập trung bên người Phượng Kính Dạ, “Hồi cung.”

Một ngày đã qua, tuy dân chúng kinh thành đều bị cưỡng chế ở lại trong nhà, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười, đám quân phản loạn đã thua trận, bị thái tử điện hạ trảm thủ ngoài cửa cung. Ngoại trừ một ít dân chúng vô tội làm bị đỡ, một ít phản quân gây loạn cho dân chúng, trên cơ bản trận cung biến này, không gây cho dân chúng nhiều thương vong lắm.

Lâm Triều, Kim Loan Điện.

Phượng Tiêu vô cùng đắc chí đi đến đại điện, khi vào trong điện đã không còn nhìn thấy đám người Tả Ngôn. Trong lòng càng khoái chí hơn, nhìn Long Ý (ghế rồng) của Phượng Đạt, quỳ lạy hành lễ, “Phụ hoàng, nhi thần nhận được tin Minh Tuyên Quốc tạo phản, cho nên suốt đêm thúc ngựa từ huyện Triệu Nguyên chạy trở về, không phụ mệnh thánh ân, cuối cùng giết được quân phản loạn, khiến phụ hoàng hoảng sợ rồi”.

“Trẫm đây rất hiểu, Tam hoàng tử hãy đứng lên đi, con đến cứu giá xem như đã lập được công lao rồi.” Dù cho không bị phản loạn làm kinh sợ, nhưng vì chuyện luyện đan làm thần sắc của Phượng Đạt vẫn già yếu như xưa, giọng cũng đã không còn khí lực, “Còn những đại thần khác đâu, sao chưa vào triều.”

“Hồi bẩm phụ hoàng, Minh Tuyên Quốc biết mình khó tránh khỏi cái chết, cho nên đã phái người đến nhà các quan đại thần để rửa hận.” Nói đến Minh Tuyên Quốc, Phượng Tiêu vẫn tức giận răng nghiến lợi, nhưng trong đầu cũng thầm cảm ơn Minh Tuyên Quốc đã tạo cơ hội tốt cho hắn.

“Thì ra là vậy.” Phượng Đạt gật đầu, nhìn những quan đại thần và nét mặt của thái tử Phượng Sở Thiên đều lộ vẻ mệt mỏi. Lão lại càng không có tâm tư để ý đến chuyện triều chính, “Chuyện về sau, đều giao cho thái tử cùng Tam hoàng tử xử lý, bãi triều”.

“Thái tử, Hà Viễn Chí bị thương, hiện nay Phong Thành trống rỗng, bốn hoàng tử mang theo hai vạn tinh quân, các thiếu tướng đều lập được công lao hiển hách, cũng nên luận công ban thưởng.” Phượng Tiêu cười mở miệng nói với Phượng Sở Thiên, trong thần sắc đã mất đi vẻ ôn nhu, thay vào là sự kiên cường mạnh mẽ. Phong Thành chính là thành trì gần kinh thành nhất, về mặt quân sự chính là nơi rất trọng yếu, nên hắn muốn đem Thiết Kỳ Binh của mình đến tiếp quản Phong Thành.

“Mã Gia bị chém chết ở trên chiến trường, những người khác đều bị bắt giam, hiện giờ bốn diện hạ cũng đã chọn được người thống lĩnh cấm vệ quân rồi.” Phượng Sở Thiên liền đưa ra đề xuất của mình.

Ở trong thư phòng, những đại thần khác đều gật đầu đồng ý, về việc này không tới phiên bọn họ đưa ra chủ ý. Vừa rồi Phượng Tiêu còn mừng rỡ, nhưng giờ lại phát hiện có chuyện không ổn. Tuy không thấy đám người Tả Ngôn, nhưng ngoại trừ một vài người của Vương Gia ra, không hề thấy những đại thần khác đến lâm triều. Chuyện này quả thực rất kỳ lạ, khiến Phượng Tiêu cứ nhú nhú chân mày.

Phượng Tiêu mượn chuyện bận quân vụ để kết thúc buổi họp trong thư phòng, khi ra khỏi hoàng cung, đám người Vương Trọng Sơn cũng đều đi ra theo, mới vừa ra cửa cung đã thấy Phượng Kính Dạ cùng Tả Ngôn đang đợi thái tử, điều này khiến sắc mặt Phượng Tiêu càng thêm tái nhợt. Những người của Vương gia đều sợ chết khiếp, tại sao đám người đáng ghét này lại xuất hiện ở nơi đây!

Chưa được nửa canh giờ, Phượng Tiêu đã hiểu rõ chân tướng sự việc, chuyện tốt đã bị đám người đáng ghét này hưởng, còn hắn là Tam hoàng tử lại bị đám “Quân phản loạn” kia đột nhập vào trong phủ, cướp hết tiền tài, lại còn bị giết. Giờ Phượng Tiêu đã hiểu rõ mọi chuyện. Đều do tên Phượng Kính Dạ dàn dựng ra, thế nhưng thánh chỉ đã hạ nên Tăng Thượng liền mang theo thiết kỵ cùng người trong doanh trại đến Phong Thành nhậm chức, chức cấm vệ quân kinh thành cũng bị Phượng Sở Thiên giành lấy. Vả lại không chỉ tổn thất những đại thần bị giết của mình, còn mất luôn toàn quân của Hà Chí Viễn. Thế mà lúc ở huyện Triệu Nguyên vẫn luôn cho rằng chuyện mưa to gây đất lở, đều là do ý trời, thế nhưng nó lại là **!

Tuy thế cục kinh thành thay đổi bất ngờ, cục diện đều được Phượng Sở Thiên nắm giữ, mặt Phượng Kính Dạ vẫn không cười, chút vui mừng cũng không có, bởi cảnh còn người mất, chỉ trong vài ngày, tất cả đều đã hoàn toàn thay đổi.

80. Chương 80: Thôn Ngũ Liên

“Các người muốn tiền, ta liền đưa cho các người.” Tuy của mặc một thân nam trang, dùng mảnh vải buộc tóc ra phía sau, những sợi tóc đen dài được xoa xuống. Tuy đã gần bốn mươi tuổi, nhưng chỉ cần lau vết bụi bám dính trên mặt, sẽ lộ ra làn da mịn màng.

“Đại Tráng, người nhìn xem đây là vị phu nhân nhà nào chạy lạc đến đây vậy?” Những nam nhân bao quanh nữ nhân liền cười rộ lên, bị đám nam nhân dùng ánh mắt thô bỉ nhìn thân thể yếu đuối của nam nhân, tóc rối bù, cổ y phục bị kéo mở một mảng lớn, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, khác so với phụ nữ trong thôn. Quả thực y như một tiểu cô nương từ trên trời rơi xuống.

“Chắc chắn là đúng rồi, người xem cánh tay này trắng giống như đậu hủ, không giống như lão bà nhà ta, bàn tay rất thô, còn thô hơn cả lão đây.” Đại Tráng là một gã thô lỗ, có thân hình to lớn, da ngâm đen, ánh mắt bất chính cùng dáng vẻ lưu manh, tiếng cười hắc hắc nghe rất âm dăng, vây quanh người nữ tử đi tới, nhìn nữ cười càng thêm khinh miệt, “Phu nhân à, chỉ cần người ngoan ngoãn đi theo hầu hạ chúng ta thoải mái, đảm bảo người sẽ được bình an vô sự. Dưới thời buổi loạn lạc này, mạng sống mới là quan trọng, nếu không cẩn thận bị đám binh lính bắt giữ, người sẽ thảm lắm đó!”

Trong lúc Đại Tráng nói chuyện, bàn tay dâm dê cầm lấy bộ ngực nữ tử, cười ha ha, “Vừa mềm có co dãn, giống như bột nhào, lão tử hôm nay quả là có phúc phần!”

“Đại Tráng, con mẹ người mau nhanh lên đi, chúng ta còn đang chờ đây.” Đại Tráng rõ ràng là người đứng đầu nhóm cường đạo, hắn chưa có động thủ, nên mười mấy nam nhân khác chỉ có thể ở một bên giục, mắt đỏ rực cả lên.

Nữ tử giận đỏ mặt, ánh mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm bọn thổ phỉ không bằng cầm thú kia. Đáng tiếc hiện nay Hách Liên Quốc đang rối loạn, cuộc chiến thất bại, ban ngày ban mặt đám thổ phỉ không ngừng hoành hành, cướp tiền của người đi đường, nhưng sự thật bọn họ vốn không phải thổ phỉ. Trước kia chỉ là thôn dân bình thường, do nhân phẩm kém, thường ngày hết ăn lại nằm, trộm cắp, ham tài háo sắc. Thường ngày tuy chỉ ức hiếp hương dân, nhưng không dám làm quá, sợ dân chúng phẫn nộ.

Nhưng sau khi Hách Liên Quốc cùng Vương Triều khai chiến, lúc đầu nội ứng ngoại hợp nên trận chiến cung biến Vương Triều Tổ Nguyên có chút tốt đẹp. Sau đó cuộc chiến kết thúc, Hách Liên Quốc liên tiếp chuôt lấy thất bại phải lui binh, bỏ cả thành trì, chuyện diệt quốc chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi. Hách Liên Quốc hiện nay rất rối loạn, thổ phỉ hoành hành, những thổ phỉ thường cướp ở những dãy núi nối liền Hách Liên Quốc đến biên quan Yến Quốc, đường lớn sớm bị phong tỏa, nên muốn tị nạn sang Yến Quốc, mọi người phải đi theo đường núi.

Đám thổ phỉ này không dám đụng vào người quan chức, chỉ cầm đao để hù dọa người đi đường, nhưng hôm nay bọn họ chẳng những lục soát bạc, còn muốn hưởng khoái lạc với người phụ nữ trước mặt.

Lạc Ngưng tự biết không còn đường trốn, ra sức nắm chặt Ngân trâm trong tay, tay nắm chặt đỉnh châm giờ ra mũi châm bén nhọn, nhìn đám thổ phỉ bước từng bước một đến gần. Lạc Ngưng giờ trâm lên để tự vẫn, còn tốt hơn để bọn họ phá hủy trong sạch của nàng, nhưng khi ánh mắt nhìn về chiếc bình đựng tro cốt của Hách Liên Vương Phi trong bụi cỏ. Lạc Ngưng cắn chặt khóe môi, nàng không thể chết, nàng đã hứa với chủ tử phải đem tro cốt chủ tử chôn cùng Hạ tướng quân, khi sống đã không gần nhau, nhưng chết phải được chôn chung một mồ.

Hô lên một chút, cổ áo nam trang bị lực lớn xé rách, thổ phỉ chung quanh càng thêm hưng phấn cười lớn. Lạc Ngưng lạnh lùng nhìn tên thổ phỉ di chuyển bàn tay bẩn thỉu trên người nàng, trâm cài chọt giờ lên đâm vào cổ Đại Tráng, nhưng vốn vóc người cao lớn, Đại Tráng cũng đã né kịp, mặc dù trên cổ có vết máu, nhưng chẳng thương tổn trí mạng.

“Á tiện nhân này đúng là không biết tốt xấu mà!” Đại Tráng giờ tay sờ một cái, lòng bàn tay đều là máu tươi, không chịu nổi thét lên một tiếng, tán vào mặt Lạc Ngưng một cái bốp, trong nháy mắt mặt đã bị đánh sưng phồng lên, in rõ hình năm ngón tay, khóe miệng cũng bị rách ra một chút.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Giữ chặt cho ta!” Đại Tráng hét to với mười mấy tên thổ phỉ đằng sau, giữ chặt cánh tay Lạc Ngưng khiến toàn thân ngã xuống trên cỏ, y phục liền bị xé rách.

Nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, Lạc Ngưng cắn nát khóe môi, nhưng vì hoàn thành nguyện vọng Hách Liên Vương Phi, vẫn không thể đi tìm cái chết. Nhưng vào lúc, tên Đại Trán vốn muốn áp lên trên người Lạc Ngưng, đột nhiên hét thảm ỉ ôi, cả người bị đánh một chưởng mạnh làm té ngã xuống trên mặt đất, miệng phun ra ngụm máu tươi.

“Tên nào hả?” Các thổ phỉ khác sợ hãi nhanh chóng quay đầu, thấy cách đó không xa trên đường có một chiếc xe ngựa đang dừng lại, ngồi trên xe ngựa chính là một thiếu niên tuấn tú, mắt hí xinh đẹp, chân mày như rồng, gương mặt lạnh lùng cùng thái độ khinh thường, người đó chính là Lăng Thanh.

Mười mấy tên thổ phỉ nhìn về phía Lăng Thanh, y phục màu lam dài, bên cạnh còn mang theo trường kiếm, y như các hiệp sĩ giang hồ. Hơn nữa cho dù người đi đường có là đại phú đại quý cũng mang thần thái một mỗi, nào có giống Lăng Thanh, gọn gàng sạch sẽ khoan thai như vậy, mười mấy tên thổ phỉ tự nhiên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Các ngươi là đồ cặn bã, hôm nay ta sẽ giết chết hết các ngươi, xem như đã làm được việc thiện, đòi lại công đạo cho những người bị các ngươi hại!” Lăng Thanh hừ lạnh một tiếng, bóng dáng từ trên xe ngựa đột nhiên lao đến, trường kiếm vẫn còn ở trên xe ngựa, dùng kiếm giết chúng sẽ làm bẩn bảo kiếm của hắn!

Tiếng thét thảm thiết đã không có, hơn mười cái đầu của thổ phỉ bị một mảnh vải quấn quanh lại, một tiếng cổ bị vặn gãy vang lên, không rơi một giọt máu, thật gọn gàng sạch sẽ.

“Đa tạ vị công tử này.” Lạc Ngưng lau đi vết máu ở khóe miệng, mặc kệ y phục trên người bị rách, chạy nhanh đến bình đựng tro cốt dùng mảnh vải màu xám bao chặt lấy rồi ôm vào lòng, mới vừa ngẩng đầu lên, kinh ngạc sững sờ, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, “Mộc Mộc?”

“Lạc cô cô.” Lâu Hưởng Văn nghe được giọng Lạc Ngưng liền xuống xe ngựa, nhìn cái bình trong tay Lạc Ngưng liền hiểu, “Lạc cô cô, người muốn đi đâu, ta đưa người đi đến đó.”

“Mộc Mộc, người?” Lạc Ngưng bỗng nhiên nở nụ cười, im lặng không biết nên nói gì, chỉ gật gật đầu. Lúc đầu Dịch Quân Hàn còn ngồi ở trong xe ngựa nhưng giờ đã bị đẩy ra chỗ đánh xe, để cho Lạc Ngưng cùng Lâu Hưởng Văn ngồi ở trong xe ngựa.

Im lặng nhìn nhau, vốn trước kia hai người rất thân thiết, nhưng hiện giờ Lạc Ngưng chỉ còn cảm thấy áy náy thôi. Lâu Hưởng Văn không biết nói gì, lấy ra gói y phục của mình đưa tới, "Lạc cô cô, người thay y phục đi, có phải người muốn đưa Vương phi trở về không?"

"Đúng vậy, đây là tâm nguyện cuối cùng của vương phi, muốn cùng Hạ tướng quân táng chung một nơi, nhưng Hạ tướng quân là hộ quốc đại tướng quân Hách Liên Quốc, đáng tiếc hoàng thượng nghe lời bọn tiểu nhân, phán Hạ tướng quân thông đồng với địch, mang tội danh bán nước. Sau đó thi thể Hạ tướng quân được họ hàng len lén đem chôn ở ngọn núi này, nơi cách rất gần biên quan." Lạc Ngưng thay y phục sạch sẽ, tóc cũng dùng trăm cài lên, thoáng nhìn Lâu Hưởng Văn, mặt hiện lên vẻ áy náy, "Mộc mộc, người đừng trách vương phi, người cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi."

"Ta biết, Lạc cô cô, người lau mặt đi." Lâu Hưởng Văn đem một ly nước trà đổ xuống khăn, đưa cho Lạc Ngưng, người đã chết rồi, có nói gì cũng vô nghĩa thôi.

Dường như Lạc Ngưng cũng có một tâm nguyện. Từ từ kể lại chuyện tiểu công chúa Hách Liên Quốc gặp gỡ Hạ tướng quân rồi yêu mến nhau. Chỉ tiếc rằng một người phải đi hòa thân lấy chồng ở Vương Triều Tố Nguyên, một người bị hoàng thượng chém đầu trước công chúng, liên lụy cả tộc. Nhưng hôm nay, Hách Liên Quốc sắp lưu vong, đây chính là nguyện vọng báo thù của Hách Liên Vương phi, với vương triều mục nát này.

Dưới hoàng hôn, xe ngựa đã đến một sơn thôn nhỏ mà Lạc cô cô muốn đi, thôn này tựa sát vào năm ngọn núi lớn, cho nên thôn này có tên gọi là Ngũ Liên Thôn. Có lẽ cuộc chiến tranh chưa lan rộng đến nơi này, cho nên bên trong thôn nhỏ có vẻ còn rất yên tĩnh, xe ngựa đi rất xa liền nghe được tiếng chó sủa. Giữa đêm hè, bốn năm đứa nhỏ đùa giỡn âm ỉ ở trên đường, thấy xe ngựa đến liền mở to mắt nhìn, có chút hiếu kỳ khiếp đảm.

"Trời tối rồi, ngủ tạm nơi này một đêm đi." Đường như Lạc cô cô thật sự muốn nhanh chóng thực hiện nguyện vọng. Sau khi nói hết tất cả mọi chuyện với Lâu Hưởng Văn, cả người thấy thoải mái, những bi thương đau khổ đều tan biến, chỉ còn lại sự khoan dung thôi.

"Ừm." Lâu Hưởng Văn gạt đầu, vén rèm bước xuống xe ngựa, đưa trẻ nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn bước xuống xe ngựa, đôi mắt đen rạng ngời như ánh mặt trời, trông rất hồn nhiên ngây thơ.

Lâu Hưởng Văn ngồi xe ngựa hết một ngày cũng thấy hơi mệt, nhưng lúc này, nhìn đứa trẻ trước mặt, mà cách đó không xa, ống khói trong bếp bốc lên, cách bày trí các căn nhà tương đối khá hài hòa. Chính giữa là con đường nhỏ, xa xa có vài nam nhân cao vác nông cụ đi, tựa như vừa mới làm ruộng xong trở về, nói nói cười cười, nhìn xe ngựa đang hướng lại gần, dù sao cũng trong thời loạn lạc, trong ánh mắt nam nhân đều có vài phần đề phòng.

Mà đứa bé nhìn thấy người lớn, sắc mặt không còn sợ hãi, nhanh chóng quay đầu chạy tới, hô lên ba, thúc thúc bá bá, sau đó lại đứng bên cạnh họ tò mò nhìn về phía Lâu Hưởng Văn.

"Các vị đại ca, cho chúng tôi hỏi thăm một chút, có vị nào tên là Hạ Minh sống ở trong thôn này không?" Lăng Thanh nhanh chóng bước qua, cười lớn. Tựa hồ như rất thích khung cảnh yên tĩnh ở Ngũ Liên Thôn này.

"Tìm Hạ Minh? Đi từ đây, sau đó rẽ phải, căn nhà thứ tư bên trái chính là nhà của Hạ Minh, các người là người thân của hắn à, lúc này hồng chừng Hạ Minh còn đang đi săn thú ở trên núi vẫn chưa về." Vừa nghe tới tìm người, người nam nhân lập tức nở nụ cười nhiệt tình, vỗ vỗ lên đầu đứa trẻ đang nắm y phục mình, "Thiết Đản, mang mấy vị khách này đi gặp Hạ bá bá đi."

"Dạ thưa cha." Khuôn mặt ngăm đen nhỏ nhắn, thân thể Thiết Đản nhỏ nhắn rắn chắc, thoát nhìn khoảng chừng mười tuổi, mặc dù có hơi sợ người lạ, nhưng khi nghe lời cha nói không còn sợ hãi nữa.

"Đi thôi." Thiết Đản đứng một bên chuẩn bị dẫn đường, Lâu Hưởng Văn cười gạt đầu cảm tạ người nam nhân, sau đó đưa tay nắm lấy tay hắn, Thiết Đản có chút căng thẳng, lắp bắp muốn nói cái gì. Giống như muốn tránh khỏi tay Lâu Hưởng Văn, nhưng không nghĩ được cách, chỉ trợn tròn mắt ngó nhìn Lâu Hưởng Văn. Thật sự không ngờ vị tỷ tỷ xinh đẹp này lại đột nhiên nắm lấy tay hắn, hơn nữa không chỉ xinh đẹp còn dịu dàng hơn nữ nhân nơi đây.

Những nam nhân vừa nhìn thấy đều cười ha hả, căn bản cũng hiểu rõ tâm trạng của tiểu hài tử. Tình cờ các nam nhân đang ngồi uống rượu, thấy một nhóm tùy tùng cùng một đứa bé, trông đứa bé y như một vị quan lớn. Có lúc các vị thẩm thẩm nãi nãi cũng hay trêu họ, nói cô nương nhà ai mà xinh đẹp, tính tình tốt, nên muốn nàng sau này về làm dâu nhà họ. Lúc Thiết Đản bị Lâu Hưởng Văn nắm tay, cả người ngơ ngác, bị Lâu Hưởng Văn dắt tay đi về phía nhà Hạ Minh.

Mặc dù những người theo Lâu Hưởng Văn chẳng mặc gấm vóc, nhưng nhìn chất liệu may sẽ biết không phải người ở sơn thôn. Hơn nữa cảm giác không giống nhau, những nam nhân này cũng từng đi vào các thị trấn, gặp qua những tiểu thư thiên kim nhà giàu, nhưng so ra Lâu Hưởng Văn không có khí thế giống họ. Lại nhớ đến hai mươi mấy năm trước Hạ Minh trở về, vì chiến tranh nên mất hết một con mắt, mới được cho trở về bên gia đình. Mọi người đều thấy Hà Minh rất khác lạ, giống như một bình gia, từ sấn bấn đến bấn tên đều bách phát bách trúng.

“Chút nữa Hạ bá bá sẽ trở về, nhà bếp không có khóa, ta đi xem có còn nước hay không.” Khuôn mặt đen sẫm có chút ửng hồng, Thiết Đản chăm chú nhìn Lâu Hưởng Văn, sau đó lập tức chạy nhanh về nhà bếp, hiếm thấy người ân cần thế, cuối cùng trên mặt Lâu Hưởng Văn cũng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, như đã quên hết tất cả chuyện ở kinh thành.

Nhà Hạ Minh xem như cũng lớn, có bốn gian phòng, cùng hai gian nhà kê bên. Một gian chứa nông cụ, một gian khác hơi cũ nát, ngôi nhà không đủ nên dùng rơm rạ che dầy, bên cạnh để củi lửa, trong có một cái giếng, chính giữa là cánh đồng ruộng, bên phải có ba bờ ruộng đất trồng rau, một mảnh xanh mướt, đậu cô ve, dây mướp đều có, hậu viện có thể nghe được tiếng gà gáy cùng tiếng heo ăn, có lẽ là nuôi gia súc.

“Các người là ai?” Cánh cửa gỗ ở sân bị đẩy ra, một con mắt của Hạ Minh đã được miêng che mắt che lại. Ở trên lưng đeo cung tiễn, trong tay mang theo một con thỏ hoang cùng vài con chim trĩ, nhìn thấy trong viện có người, trong chốc lát, ánh mắt chợt lóe sáng, trông không giống ánh mắt của một thợ săn, mà là một viên tướng giết giặc trên chiến trường mới đúng. Cho dù rời khỏi chiến trường hai mươi mấy năm, nhưng ánh mắt vẫn lợi hại như xưa.

“Hạ Minh, là ta, Lạc Ngưng đây.” Lạc cô cô đi tới, mỉm cười nhìn nam nhân năm mươi tuổi trước mặt, khi xưa Hạ Minh chính là tâm phúc của đại tướng quân, nên Lạc Ngưng mới biết đến y.

“Lạc cô nương?” Hạ Minh sững sốt một chút, sau đó nhận ra trong tay Lạc Ngưng có cái bình, biểu cảm đau khổ lộ ra trên mặt, sau đó liền hiểu, “Công chúa đã đi rồi?”

“Đúng, cuối cùng công chúa cùng tướng quân có thể ở cùng nhau rồi.” Hốc mắt Lạc Ngưng chợt đỏ, đợi nhiều năm như vậy, cuối cùng công chúa đã không thể đợi, chỉ hy vọng đời sau, công chúa cùng Hạ tướng quân sinh ra ở gia đình bình thường, sống vui vẻ mãi mãi làm một đôi phu thê bình thường, không có sinh lý tử biệt.

“Hạ thúc thúc, chúng ta đã quấy rầy người, nên để ta đi nấu cơm cho.” Lâu Hưởng Văn biết Lạc Ngưng cùng Hạ có nhiều lời muốn nói. Nàng biết nàng là người ngoài không tiện ở lại, mỉm cười để Lăng Thanh cầm lấy con mỗi trong tay Hạ Minh, chuẩn bị làm bữa cơm chiều.

Tháng tám rau cải tươi tốt, Lâu Hưởng Văn hái một ít rau chuẩn bị nấu canh, không biết Lăng Thanh có giết được con thỏ hay không. Thịt thỏ kho tàu rất là ngon, về phần chim trĩ sẽ được rang xào với đậu coove rang xào. Đào đất ra được hai củ khoai tây, trực tiếp cắt vỏ dùng chung với ớt, tuy rằng chỉ có ba món cùng một canh, nhưng lượng thức ăn cũng nhiều, chim trĩ ít nhất cũng hai cân(*), con thỏ lớn hơn cũng nặng khoảng năm cân, ít nhất có thể ăn hai ngày.

(2 cân người TQ= 1ky Vn)

Lúc ở Phượng Vương Phủ, khi Lâu Hưởng Văn nấu cơm, đều có nha hoàn thổi lửa, thức ăn được chuẩn bị đầy đủ. Lâu Hưởng Văn chỉ cần xào rau là được, nhưng vì có Dịch Quân Hàn ở đây, nên Lâu Hưởng Văn cũng không cần động vào thứ gì.

“Quân Hàn tránh xa nhà bếp ra.” Lăng Thanh đứng ở cửa phòng bếp cầm một quả dưa leo non, bắt hấn đi giết thỏ gì đó, dĩ nhiên hấn sẽ kháng cự, kêu hấn vào phòng bếp giúp đỡ, Lăng Thanh bỏ chạy nhanh hơn.

“Vậy tối nay người đừng ăn cơm!” Lâu Hưởng Văn thất vọng nhìn Lăng Thanh, dù có đánh chết hán cũng chịu vào bếp giúp đỡ, hừ hừ hai tiếng, không chút do dự liền uy hiếp.

“Lâu chủ! Những chuyện này từ nhỏ đến lớn người đều làm, làm sao mà thay đổi được chứ?” Lăng Thanh nhú mày, cắn lấy miếng dưa chuột một cái. Mỗi lần đều đem thức ăn ra uy hiếp hán, sao không nghĩ đến mấy năm nay chuyện ở trong lâu do ai giúp, dựa vào bản tính lười biếng của lâu chủ, chắc gái trinh cũng thành đàn bà rồi (*)!

(*) ý nói rằng đây là 1 chuyện vô cùng phi lý.... Gái trinh (gg nhá)... đàn bà (có chồng, hoặc đã qua quan hệ) ... ý nói phụ nữ còn trinh và đàn bà khác nhau hoàn toàn, k thể nói người này thành người kia. Ý của Lăng Thanh, hán k vào bếp, chính là tuyệt đối k bao giờ thay đổi =))) , {chém chém chém}

“Có ích là được, ra sau chuồng gà mang vài quả trứng gà đem qua đây.” Lâu Hưởng Văn cười ra lệnh Lăng Thanh, nhìn Dịch Quân Hàn đang nhóm lửa lò. Quả thực từ trước đến nay Quân Hàn luôn như vậy, nói ít làm nhiều.

Cảm nhận được ánh mắt Lâu Hưởng Văn, liền ngẩng đầu nhìn, sắc mặt bình thản, giọng rất bình thường nhưng lại giống kim châm đâm trúng vào tim người,” Tiểu thư không muốn về Tây Lan sao?”

Lâu Hưởng Văn dừng tay cắt đậu coove lại, nói thật, dù là Phượng Vương phủ hay hoàng cung Tây Lan. Hiện giờ Lâu Hưởng Văn thật sự muốn trở về, chính là ở lại sơn thôn nhỏ này, sống cuộc sống nhàn nhã, rời xa khỏi chốn thị phi không đáng có. Tuy nàng nỗ lực để cho bản thân nhìn thấy tốt hơn, cũng không muốn chỉ vì Phượng Vương gia làm mình khó chịu. Nhưng sau mỗi lần cười, trong ánh mắt lại lóe lên vẻ đau khổ, không phải do nàng không để ý, chỉ là do không muốn đắm chìm vào trong nỗi đau, lại càng không muốn khiến Lăng Thanh thấy khó chịu.

“Ta sẽ nói lại với chủ tử.” Dịch Quân Hàn mở miệng, chợt thấy trong ánh mắt của Lâu Hưởng Văn hiện lên niềm vui mừng, khuôn mặt vốn tĩnh lặng có chút dao động. Dịch Quân Hàn thực không hiểu lắm tính cách Lâu Hưởng Văn, dường như lúc tiểu thư ở Phượng vương phủ luôn mang mặt nạ để sống, vừa đến nơi này liền thay đổi, trong ánh mắt đều là thích thú và vui sướng.

Lạc Ngưng kể cho Hạ Minh nghe những năm sống ở trong Phượng vương phủ, bao gồm cả việc làm và cái chết của Hách Liên Vương Phi. Hiện nay Hách Liên Vương Phi đã được giải thoát, Lạc Ngưng cũng đã được giải thoát, còn Hạ Minh vốn sinh ra ở Thôn Ngũ Liên, sau đó lại đi tòng quân, gia gia nuôi hán cũng tạ thế. Về sau liền xem Hạ tướng quân thành người thân duy nhất, cũng chính là vị anh hùng mà hán kính trọng nhất.

Sau khi Hạ Minh bị mất một con mắt liền trở về Thôn Ngũ Liên tịnh dưỡng, kết quả lần gặp mặt cuối cùng chính là nhặt xác cho Hạ tướng quân. Từ đó về sau, Hạ Minh cũng không còn tâm tư, cứ như vậy ở nơi này lập mộ phần cho Hạ đại tướng quân, Thanh Minh, mừng năm mới hay ngày giỗ, đều đến đốt một chút tiền giấy, cúng trái cây, hai mươi mấy năm đều trôi qua như vậy.

Lâu Hưởng Văn làm thức ăn rất ngon, so với món ăn thôn quê thì hương vị thịt gia cầm ở thời hiện đại ngon hơn nhiều, Lạc Ngưng đã gỡ được khúc mắc, bản tính liền trở lại như xưa, liền quyết định sẽ ở lại chỗ này cùng với Hách Liên Vương Phi. Sau khi ăn cơm chiều xong, Lâu Hưởng Văn nói sao cũng không cho bà động tay vào, nhanh nhẹn thu gom bát đĩa. Lúc này, Lạc Ngưng chợt hiểu ra Lâu Hưởng Văn không thể nào chỉ là một nha hoàn, Hạ Minh có thể cảm nhận công phu của nàng không thua Lăng Thanh và Dịch Quân Hàn, mỗi người đều có bí mật riêng, đều có con đường riêng để đi, nhưng hiện giờ Lâu Hưởng Văn chỉ muốn được sống ở nơi này.

Bóng đêm bao phủ Thôn Ngũ Liên, đến giờ hội đã có nhiều nhà tắt đèn đi ngủ, không gian yên tĩnh, có thể nghe thấy âm thanh côn trùng kêu vang bốn phía, lúc này Lâu Hưởng Văn đang đứng xa xa ở trên sườn núi nhìn xung quanh Thôn Ngũ Liên, đây là nơi có địa hình tương đối cao, dưới sườn núi là cánh đồng, phía sau là thôn trang. Dưới màn đêm, ngôi sao sáng chói rạng ngời, khi mặt trời mọc cùng nhau làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, vốn định chờ cung biến chấm dứt, sẽ cùng vương gia sống cuộc sống thế này, cho dù không thể ở lâu dài, chí ít cũng có thể ở lại vài ngày, nhưng hiện nay?

Lâu Hưởng Văn cười chua xót, vì sao biến thành như vậy? vì sao muốn lợi dụng nàng để tiêu diệt người Tây Lan Vương Triều, cho dù có thể bảo vệ an toàn cho nàng thì đã sao? Tình cảm vương gia giành cho

nàng đã xen lẫn quá nhiều thứ, nhưng thứ nàng muốn thì chỉ có một, thà phụ thiên hạ không phụ nàng, nhưng ngay thời điểm bắt đầu đã quá sai lầm, vương gia là người của hoàng tộc, làm sao có thể không cần thiên hạ, không cần giang sơn xã tắc, không cần con dân của hân. Có phải người hiện đại đều rất ích kỉ thế không?

Hiện nay Hách Liên Quốc rối loạn, Lâu Hưởng Văn lại che giấu tung tích, cho nên Phượng Kính Dạ liền lên đường đi đến lãnh thổ Hách Liên, nhưng vẫn không tìm thấy được tung tích Lâu Hưởng Văn, đặc biệt khi đến biên quan Hách Liên phải đi ngang qua biên quan Nhật Mộ Thành của Yên Quốc, nên đã ra lệnh phải kiểm tra thật kĩ những ai đi ra khỏi thành, nhưng vẫn không thấy tung tích của Lâu Hưởng Văn. Phượng Kính Dạ ở trong biên quan Hách Liên Quốc dùng bồ câu truyền tin, tốc độ còn nhanh hơn so với đoàn người của Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ thật sự không ngờ Lâu Hưởng Văn vì gặp được Lạc Ngưng, nên đã chuyển sang đi về phía Thôn Ngũ Liên.

Sáng hôm sau, trời còn chưa sáng, mặt trời chỉ hơi nhô lên, bên ngoài đã có tiếng vang, lỗ tai người tập võ thính hơn so với người bình thường, người trong thôn nói chuyện đều rất lớn. Hơn nữa gà gáy chó sủa, cho nên trời vừa sáng, Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh và Dịch Quân Hàn đều đi ra ba người ở trong sân mắt to trừng mắt nhỏ. Trời vừa sáng, khí hậu se lạnh, đúng là thời điểm tốt để tập luyện.

“Lăng Thanh, ta chỉ cần một ngón tay cũng có thể đánh bại ngươi.” Lâu Hưởng Văn cười tủm tỉm, ánh mắt cực gian xảo, còn lắc lắc một đầu ngón tay.

“Lâu chủ, bốn chữ nói khoác không lường người có biết viết thế nào hay không?” Lăng Thanh bị Lâu Hưởng Văn thương tổn đến lòng tự tôn nam nhi của hân, nên có hơi cáu.

“Được rồi, ngươi ngồi xổm trên đất, ta dùng một đầu ngón tay để lên trán ngươi, nếu ngươi có thể đứng lên liền xem như ngươi thắng, thế nào hả?” Lâu Hưởng Văn cười xấu xa, ánh mắt hơi vô tội, nhíu mày nhìn Lăng Thanh đang phát hỏa.

Sau một lát, Lăng Thanh phát hiện hân thật sự không thể đứng lên được, hơn nữa căn bản Lâu Hưởng Văn không có dùng nội lực, điều này làm cho khuôn mặt tuần tú của Lăng Thanh càng thêm vụn vặt, cuối cùng đành chấp nhận chịu thua!

Chờ Lâu Hưởng Văn đi vào phòng bếp chuẩn bị điểm tâm, sau đó nhìn vào cửa phòng bếp, đã thấy Lăng Thanh để tự mình Dịch Quân Hàn lo nấu cơm, mặt Dịch Quân Hàn không biểu cảm sau đó liền ngồi xổm xuống, Lăng Thanh tự mình đi chuẩn bị nồi khoai lang luộc cùng cháo, Lâu Hưởng Văn nhìn không được cuối cùng liền nở nụ cười, nhìn khoai lang trong tay, cảm thấy cuộc sống này mới thích hợp với mình hơn.

Tháng tám, nên mùi vị khoai lang cũng không tệ, dù sao cũng chưa đến lúc, nên chủ yếu đều dùng thịt heo rừng bắt được khi leo lên trên núi, Hạ Minh cũng có trồng rau, cũng có đào được ít khoai lang đem trở về, khoai lang cháo loãng trộn lẫn với bột bắp rồi ăn kèm với bánh bao, hương vị cũng được, so với gia đình bình thường thì thức ăn của nhà Hạ Minh xem ra ngon hơn nhiều. Hân có năm mẫu ruộng, một đôi núi cùng một mẫu đất, hơn nữa lúc trước chỉ có một người ăn, giờ hân phải săn thú thêm để lo cho cuộc sống, để thức ăn có thể phong phú hơn.

“Mộc Mộc, ngươi muốn ở lại đây sao?” Lạc Ngưng vừa gom bát đĩa, một bên hỏi Lâu Hưởng Văn, sau khi ăn cơm xong, Lăng Thanh cùng Hạ Minh đã đi dạo xung quanh, dù sao đều là nam nhân, ăn rồi không biết nên làm gì, nên muốn đi ra ngoài dạo cho khoay khoả.

“Nơi này rất tốt.” Lâu Hưởng Văn rất muốn ở lại, nàng bỗng nhiên nhớ tới Hách Liên Vương Phi, thời điểm đó, vương phi có phải cũng khát khao có cuộc sống bình dị như vậy, nhưng toàn bộ nam nhân đều mang trí lớn, cho nên cuối cùng đều chấm dứt bằng bi kịch.

“Đúng vậy a, nơi này tốt lắm, thật thích hợp với Mộc Mộc.” Lạc Ngưng gật đầu mỉm cười, lúc ở Phượng Vương phủ, Lạc Ngưng luôn cảm giác Lâu Hưởng Văn không giống người bình thường, đứa nhỏ này luôn thích nơi yên tĩnh, không rụt rè cũng không nịnh bợ, cứ thích lẳng lặng như vậy. Đường như luôn duy trì khoảng cách với những người khác, tuy rằng Lạc Ngưng không biết vì sao Phượng Kính Dạ lại để cho Lâu Hưởng Văn rời đi, nhưng tại sao Lâu Hưởng Văn lại bỏ đi, Lạc Ngưng có cảm giác nơi này thật sự thích hợp với Lâu Hưởng Văn, có lẽ Mộc Mộc rất giống với vương phi, đều ao ước những điều bình dị, nhưng lại rất khó đạt được.

81. Chương 81: Mua Ruộng Đất

“Lâu chủ, chỉ cần người rời khỏi Phượng Vương Phủ, đi đâu hay buôn bán cái gì cũng được, sao cứ vui mình ở lại trong cái thôn nhỏ này hoài chứ?” Lăng Thanh biết Lâu Hưởng Văn thích nơi yên tĩnh, nhưng cũng có nhiều nơi yên tĩnh mà. Tuy trong lâu không được sạch sẽ lắm, nhưng còn có Tiệm Mộc gia, Tiệm Quỷ Y không phải sao? Chỉ cần Lâu Chủ tùy ý chọn đại một nơi, ra lệnh một tiếng sẽ không ai dám làm ồn. Nhưng Lăng Thanh đâu ngờ rằng Lâu Hưởng Văn muốn ở lại Ngũ Liên Thôn, tuy nơi này cách thôn trấn khác chỉ khoảng năm dặm đường, ngồi trên xe ngựa tốn chừng nửa canh giờ, nhưng thật sự hắn không quen với cách sống ở trong thôn này.

Sáng sớm, các nam nhân ăn xong điểm tâm liền bắt đầu ra đồng làm việc, các nữ nhân không có ra đồng làm việc, chỉ ở nhà quét dọn cửa, may vá, chăn nuôi gia súc, chăm sóc con cái, lo đám rau trồng ở trước và sau nhà. Sau đó một ngày ba bữa, tụ tập lại cùng nhau lật rau giặt quần áo, đợi đến khi trời tối, từng nhà liền đóng cửa, tắt đèn, đi ngủ, có khi không ngủ để tạo ra tiểu hài tử.

Ba ngày trôi qua, khiến Lăng Thanh cảm thấy rất phiền não, cứ phải trải qua mỗi ngày sống cuộc sống khan khổ tẻ nhạt này. Chẳng những thế, mỗi sáng Lăng Thanh phải đi theo Hạ Minh ra đồng làm ruộng, tuy nói hắn là cao thủ cầm kiếm, nhưng cầm cuốc lại rất kém, từng ngày qua đi, cứ phải lưng đau eo mỏi, càng khiến Lăng Thanh không chịu ở lại Ngũ Liên Thôn này nữa. Nếu không muốn đi châu phủ, thì lên thị trấn phía trên ở còn tốt hơn, chứ ngày ngày phải ra đồng làm ruộng thế này.

“Lăng Thanh, ngươi biết không? Là một sát thủ sẽ có rất nhiều kẻ thù, ngươi nhất định phải ở nơi này ẩn trốn, sau này già đi, còn tìm được một chốn dừng chân, không phải sao? Cho nên chúng ta cứ ở đây ba hay năm năm, cũng coi như là lo trước tương lai, phòng bệnh hay hơn chữa bệnh.” Lời Lâu Hưởng Văn nói thâm ý, ngón chân còn vồ vồ vào bắp vai Lăng Thanh, trong ánh mắt đều ẩn chứa vài phần giễu cợt.

“Thứ nhất, Lâu chủ, đừng cứ rảnh rỗi là đi nguyên rửa ta. Thứ hai, người muốn ở lại đây thì nói đi đừng lấy ta ra làm cái cớ.” Lăng Thanh tức giận đảo mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, Lâu chủ thật sự nghĩ hắn còn là tiểu tử ngốc khi xưa, bị nàng lừa gọi là tỷ tỷ ư.

“Tốt, chúng ta nên đi tìm trưởng thôn, nghe Hạ Minh thúc nói có gia đình ở cuối thôn muốn bán đất, bốn mẫu ruộng nước, hai nương rẫy ở núi. Chúng ta cùng đi mua đất đai ở Ngũ Liên Thôn thôi Lăng Thanh.” Lâu Hưởng Văn rất hưng phấn, vừa nói xong, trực tiếp xoay người đi ra ngoài, làm Lăng Thanh chỉ có thể lèo đèo theo sau, chẳng lẽ Lâu chủ thật sự muốn hắn đi làm ruộng? Nàng nói thiếu tiền, Lăng Thanh còn có thể nghĩ ra cách, nhưng đừng bắt hắn làm một nông phu, ngày ngày đối diện với đồng ruộng, đưa lưng lên trời chứ.

Nhà tốt nhất ở Thôn Ngũ Liên này chính là của gia đình trưởng thôn, ba gian nhà ngói, sàn được lát gạch màu xanh, trông càng thêm sáng ngời. Hôm nay do trưởng thôn không có đi ra đồng, mà ở lại trong nhà.

Gia đình trưởng thôn có hai người con trai đều đưa lên thôn trấn trên đi học, chỉ còn lại đứa con nhỏ mới năm tuổi. Nếu là đại phú hào, chắc cũng sẽ tìm phu tử đến dạy võ lòng, nhưng nơi này chỉ là một thôn nhỏ, với độ tuổi này chỉ có thể đi học trường tư, học vài chữ, cách tính số. Học hai ba năm, đến mười một mười hai tuổi sẽ không học nữa, nếu thông minh một chút thì có thể lên trấn trên, sau đó tìm một căn tiệm để bán sư học hỏi chút kinh nghiệm. Sau này có thể trở thành quan sự, cũng xem như có tiền đồ rồi.

Các đứa trẻ mười hai mười ba tuổi ở trong thôn đều phải đi làm việc, lúc đầu đi theo phụ thân học làm ruộng như thế nào, để nâng cao tay nghề, đến năm mười sáu mười bảy tuổi là có thể thành thân, sau đó tự lập. Lúc này tiểu nam hài Kiều Niệm con trai trưởng thôn cứ tò mò nhìn Lâu Hưởng Văn, suy đoán chừng đã gặp qua rất nhiều người ở nhà trưởng thôn, nên không có sợ người lạ.

Lâu Hưởng Văn thật sự rất thích trẻ con, mặc dù lúc nàng ở Phượng vương phủ, rảnh rỗi liền đến tìm nha hoàn và gia nhân, nhưng lúc nhìn thấy Kiều Niệm, lập tức đi tới, “Đây là vịt người nuôi à?”

“Đúng.” Ý muốn nói con vịt này là của hắn, Kiều Niệm liền dùng sức gạt đầu, chỉ vào bốn con vịt trước mặt cười một cái, không phải lớn nhất, nhưng có một con vịt màu vàng trông cực kỳ nhanh nhẹn, trên người

có chút lông màu đen sẫm, tuy nó còn quá nhỏ, chắc là mới nở chưa bao lâu, đi trên đường cứ lắc qua lắc lại. Có một con vịt dẫn đầu đang đi, phía sau là ba con đang đuổi theo, bốn con vịt ở trong sân trông cũng đáng yêu, “Con này làm lão đại, phía sau là A Ngốc, nãi nãi (**) nói a ngốc sắp chết rồi.”

(**) nãi nãi, ý nói là bà nội, :smile:

Tinh thần của con lớn nhất tên là A Ngốc, không hề bằng con lão đại. Ba con vịt đi ở phía trước, A Ngốc cứ ngơ ngách mãi, mới phát hiện hần bị tụt lại phía sau, sau đó bước không vững đi theo sau, đột nhiên sau đó lại ngơ ngách ngẩn người đứng sau cùng ở trong đội ngũ.

“Cô nương, người đến có chuyện gì à?” Nghe thấy tiếng nói của trưởng thôn Kiều từ trong nhà đi ra, hần bắt quả chỉ khoảng năm mươi tuổi, cao lớn khỏe mạnh, màu da ngăm đen do hàng năm phải đi làm ruộng, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt có vẻ sáng ngời, có cảm giác rất mạnh mẽ. Bất quá ánh mắt nhìn Lâu Hường Văn có chút ôn hòa, có thể là do Lâu Hường Văn đang ngồi xổm xuống cùng tiểu hài tử năm tuổi nói chuyện, làm trưởng thôn Kiều có cảm giác cô nương này có vẻ không xấu. Tuy ngày hôm qua có nghe chuyện này, nhưng chỉ biết Hạ Minh trước đây có ra bên ngoài tòng quân quen biết được một vài tiểu thư nhà đại phú hào. Nhưng giờ nhìn lại, trưởng thôn Kiều cũng không nhận ra được thân phận của Lâu Hường Văn.

Nói là thiên kim tiểu thư cũng không sai, trên người khoác loại y phục tơ tằm quý giá. Còn người làm ruộng hàng ngày chỉ mặc được loại y phục làm bằng vải thô, do phải cứ mặc đi mặc lại nên trên áo có những vết khâu vá lại chỗ rách, y phục của những người vợ cũng không nhiều, khác ở chỗ là có phần sạch sẽ hơn. Còn các cô nương chưa được gả, dĩ nhiên trên đầu sẽ cài một đóa hoa, hoặc là cài trâm bằng gỗ, nếu là con nhà khá giả mới được cài trâm bằng bạc, y phục được giặt sạch sẽ, y phục mặc đều là làm bằng vải bông, nhan sắc cũng thuộc dạng khá tầm thường.

Nhưng Lâu Hường Văn lại khác, ngày hôm qua khoác bộ xiêm y màu trắng, tuyệt đối không phải y phục của người làm nông, cho là ngày lễ hay ngày tết thì cũng chỉ có một hai bộ y phục màu đỏ. Bọn họ tuyệt đối sẽ không mặc y phục màu trắng kia, dù cho có ôm con, giặt giũ y phục, nấu cơm hay cho gà vịt ăn cũng không mặc y phục màu trắng trên người, vì nó rất dễ bị dính vết bẩn.

Nếu nói nàng là thiên kim tiểu thư, sao lại không có chút dáng vẻ kiêu ngạo của con nhà phú quý, còn nghe nói lúc chạng vạng ngày hôm qua nắm lấy tay của tiểu tử Thiết Đản, hôm nay thì ngồi xổm trên đất nói chuyện với Tiểu Niệm. Trưởng thôn Kiều thật sự không hiểu, nên liền hỏi thẳng Lâu Hường Văn đến đây là có chuyện gì.

“Trưởng thôn Kiều, là như vậy, ta cùng đệ đệ rất thích thôn Ngũ Liên này, khắp nơi đều là loạn lạc, chúng ta cũng không còn nơi nào để đi. Nên tỷ đệ chúng ta cũng muốn lưu lại, ở cùng với Hạ thúc.” Lâu Hường Văn mỉm cười, lời nói rõ ràng, không giống loại nữ tử nông thôn e lệ, cũng không giống loại cay cú cựa mạnh của các bà vợ. Dáng vẻ nhu mì, giọng điệu mềm mại, làm cho người ta vừa nghe liền biết là người có di học thức,”Cho nên nghe Hạ thúc nói cuối thôn kia có một ngôi nhà muốn bán, ta định cùng đệ đệ mua lại nó, cùng cánh tắt ruộng đất ở đó. Sau này lưu lại trong thôn, cũng có Hạ thúc lo lắng chăm sóc.”

“Vậy cũng được, ta mang tỷ đệ các người đi xem căn nhà đó, nó là của lão Trương, dù có hơi cũ một chút, nhưng chỉ cần sửa chữa lại một chút là ở được. Vả lại trong thôn này có rất ít người ngoài, nên căn nhà đó luôn luôn không có người mua.” Trưởng thôn Kiều dẫn Lâu Hường Văn cùng Lăng Thanh đi ra cửa, Kiều Niệm nhìn nhìn, cuối cùng cũng bỏ lại bốn con vịt của hần, liền đuổi theo, cuối cùng Kiều trưởng thôn chỉ còn cách ôm theo tiểu hài tử của mình đi cùng.

Căn nhà đã nhiều năm không có người ở, thôn trưởng vừa đẩy cửa ra, liền thấy cỏ trong sân đã mọc cao hơn một thước, còn có mấy cây bí đỏ ở trong góc, lá cây xanh biếc, quả bí đỏ trông rất to, đoán chừng cũng nặng khoảng mười cân, do không có người đến hái, nên đã bị hư mất rồi.

Trưởng thôn Kiều vừa mở khóa xong, mùi mốc liền đập vào mũi, bên trong có ba gian phòng, tiền viện khá lớn, nhưng lại không có hậu viện, ước chừng theo các vách tường trong căn phòng cũng rộng khoảng hai thước, phía trên có cọc gỗ, bị cỏ tranh che lại mất rồi, còn có củi lửa chất chồng, vài nông cụ đặt ở trong góc, chung quanh giăng đầy mạng nhện. Chắc lúc trước chỗ này dùng để làm kho chứa củi và vật dụng.

“Căn này có hơi cũ, nhưng chỉ cần dọn dẹp một chút liền có thể vào ở, tính luôn cả ruộng đất của lão Trương, tổng cộng là năm mươi lượng bạc.” Trưởng thôn Kiều chờ mùi mốc trong phòng giảm đi, mới dắt Lâu Hường

Văn cùng Lăng Thanh vào nhà.

Cửa chính bên này là một phòng, người sống trên núi gọi nơi này tiền viện. Theo cách bài trí của những gia đình nơi này, phía trước đặt một cái bàn lớn thường đặt chén trà ấm trà đặt ở phía trên bàn, chung quanh để bốn cái ghế dựa, đằng sau chỗ bàn rộng dài khoảng hai thước, bề ngang một thước dùng để làm kho đựng lúa, phía bên trái là một gian phòng ngủ, có hơi nhỏ một chút, bởi vì đằng trước phòng ngủ đã được chia là ra làm một phòng bếp, một phòng cho em bé ở.

Bên phải là một gian phòng ngủ khá lớn, dành cho người lớn ngủ, bên trong phòng có chứa hai rương gỗ lớn để chứa y phục, còn có bàn trang điểm và một ít đồ chơi của trẻ con. Căn nhà cũng rất giản dị, bất quá tính luôn cả ruộng đất mà lão Trương bán là năm mươi lượng bạc cũng không quá đắt. Một mẫu ruộng tốt cũng đã bảy tám lượng bạc, bốn mẫu ruộng của lão Trương kia cũng phải ba mươi lượng bạc, còn có hai mẫu núi nữa, sao lại chỉ bán có bảy tám lượng, hơn nữa còn có căn nhà nữa, năm mươi lượng bạc thật đúng là quá rẻ. Nếu vào trấn trên mua một căn nhà bình thường, cũng tầm hai trăm lượng.

“Thôn trưởng, giờ mua ruộng đất này bằng cách nào?” Trong phòng không khí thật sự rất nặng nề, Lâu Hưởng Văn đi ra, đứng ở trong sân. Lúc này hướng về trưởng thôn Kiều hỏi, nàng thật sự muốn ở lại, nhưng chỉ khoảng chừng ba năm, hoặc ở lại nghỉ ngơi năm ba tháng cũng được. Dù sao Quân Hàn cũng nói, Nhật Mộ Thành giờ canh gác rất chặt chẽ, căn bản hẳn không thể rời khỏi Nhật Mộ Thành của Yên Quốc để đến Tây Lan Vương Triều, cho nên Lâu Hưởng Văn liền muốn lưu lại sống ở thôn Ngủ Liên.

“Giờ ruộng do Lưu Gia giữ, đoán chừng còn tháng nữa là có thể thu hoạch, thu hoạch xong sẽ giao đất lại cho tỷ đệ người. Như vậy đi, các người nếu thực sự muốn ở lại nơi này, ta đi nói chuyện với lão Lưu, để bọn họ cho các người 50 cân, chờ sau khi thu hoạch xong, hai mẫu đất cùng bốn mẫu ruộng nước đều trả lại cho các người.” Trưởng thôn Kiều căn nhắc một chút sau đó mở miệng, dù sao một khi Lâu Hưởng Văn đã nói sẽ ở lại, cũng xem như người ở trong thôn, không thể để nàng chịu thiệt thòi.

Bốn mẫu đất ruộng kia cũng xem như giúp Lưu Gia không ít, còn hai mẫu đất ở núi đều trồng không ít rau xanh, nếu đem cho Lâu Hưởng Văn 50 cân cũng không xem là quá nhiều, còn tất cả vẫn sẽ thuộc về Lưu Gia. Như vậy thì nhà Lâu Hưởng Văn cũng đã có thức ăn rồi, nhưng muốn chờ thu hoạch lúa cũng phải đến tháng mười một mới có được.

Lâu Hưởng Văn rất dứt khoát, không chút dôi co, cho dù có đối phương có một vài chuyện riêng cũng đều chấp nhận, lấy nhà trước, rồi sau đó nhận lại ruộng đất cũng không sao. Lâu Hưởng Văn liền cùng thôn trưởng đi đến nhà Lưu gia, dù sao cũng nên nói chuyện với Lưu gia một tiếng, xem như tạo thêm mối quan hệ đi.

“Mua ruộng đất của Trương gia? Vậy lúa và rau của gia đình chúng tôi thì phải làm sao bây giờ? Thôn trưởng, lúc trước người nói, ruộng đất Trương gia không thể để bỏ hoang thế, cho nên mới đưa cho nhà chúng ta trồng, làm người không thể ăn nói lật lọng vậy, giờ nói bán ruộng đất liền bán, vậy còn tồn thất của nhà chúng ta thì phải làm sao bây giờ?” Phụ nữ Lưu Gia quả thực giống như đạn pháo bùng nổ, miệng lưỡi cứ luôn làm ầm ĩ, một mặt lấy tay lau trên bề mặt tạp dề, một mặt liếc nhìn Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh, “Vừa nhìn các người là biết không phải dân cày cấy, nếu không để cho Đại Lưu nhà chúng tôi trồng, các người lấy về cũng chỉ có chết.”

“Được rồi, đừng nên ăn nói lung tung!” Đại Lưu là nam nhân mập mạp, liền quát một tiếng về phía người phụ nữ. Ở trong thôn này, trừ phi trong nhà có người già yếu, mới không thể làm ruộng đất phải đi thuê người làm ruộng, để kiếm sống qua ngày. Trước mắt không nói đến Lâu Hưởng Văn, ngày hôm qua Lăng Thanh cùng Hạ Minh đi ra đồng làm việc, Đại Lưu đã thấy, tuy rằng động tác không thạo, nhưng sức lực rất lớn, hơn nữa động tác rất nhanh, tuổi còn trẻ lại có sức khỏe thế, thì làm sao đem ruộng đất cho người ta làm, lời nói của vợ Lưu Gia không được yên tai, thật giống như nguyên rửa Lăng Thanh là người sắp chết, hoặc như người già yếu vậy, nên Đại Lưu mới khiển trách một câu.

Vợ Lưu gia còn muốn nói thêm gì, chỉ là thấy sắc mặt trưởng thôn cũng không tốt, nên nói thềm hai câu, không dám chen vào. Tuy rằng tính tình Đại Lưu ít nói, nhưng vẫn là trụ cột trong gia đình, trước mặt người bên ngoài, phụ nữ Lưu gia vẫn không dám tùy tiện làm càn.

“Thúy Tử, người cũng quá nóng nảy rồi, lời ta nói còn chưa xong liền ào ào lên.” Trưởng thôn Kiều lắc đầu, nhìn Đại Lưu mở miệng, “Vài năm nay, ta thấy nhà các người khổ, nên thay Trương Gia đem hai mẫu ruộng

nước cùng hai mẫu núi cho các người dùng, hàng năm cấp chỉ cần cho thôn một xâu tiền, còn lại đều thuộc về Lưu gia các người, nhưng giờ Lâu cô nương đã mua lại, cũng không so đo gì, ta làm chủ, thu hoạch năm nay đều thuộc về nhà các người, chỉ cần cho Lâu cô nương 50 cân lúa gạo và 50 cân rau quả là được.”

Ngày khi nghe thu hoạch đều thuộc về Lưu gia, ả lập tức vui mừng như điên, nhưng sau đó nghe trưởng thôn nói đưa cho Lâu Hường Văn 50 cân lúa gạo và 50 cân rau quả, liền bấu môi, nhưng không nói gì. Dù sao Lưu gia vẫn chiếm lợi ích nhiều hơn, nhưng thấy Đại Lưu liên tục gặt đầu, còn muốn nâng số lượng lên là 70 cân, nữ nhân Lưu Gia liền mất hứng, lại bắt đầu khóc lóc om sòm chửi mắng. Lâu Hường Văn lắc đầu cười, mà chân mày Lăng Thanh càng chau lại, tựa như có thể kẹp chết cả con muỗi.

Bốn mẫu ruộng lúa, một mẫu đã thu được 500 cân lúa, một mẫu đất lúa cũng bán được một xâu tiền, bốn mẫu đất tổng cộng mới hai lạng bạc. Để có được phải những thứ này phải, đi từ sáng sớm đến chiều tối, nhọc nhằn hết ba bốn tháng, cho dù một năm có hai mùa thu hoạch lúa gạo, cũng chỉ được bốn lạng bạc, nhưng nếu để Lăng Thanh làm chưa chắc kiếm nổi được bốn lạng bạc.

Rời khỏi Lưu gia, vẫn nghe được giọng nói mắng chửi của người Lưu gia, nói Đại Lưu là tên đàn độn, đem lợi nhà mình cho người ngoài, nói ả lúc trước mắt bị mù giả cho loại nam nhân nhu nhược, không biết lý lẽ. Còn nói Đại Lưu có phải bị sắc đẹp Lâu Hường Văn mê hoặc, mới nhanh chóng cho thêm 20 cân lúa gạo và 20 cân rau quả.

“Lưu gia có tặng dư 20 cân, ta cũng sẽ không nhận, chỉ lấy đúng 50 cân thôi.” Lâu Hường Văn càng nghe càng buồn cười, bên này Lăng Thanh cũng nghe rất say sưa. Nhưng vì ở cự ly xa, thôn trưởng không biết võ công, không có nghe thấy, cho nên không biết người vợ Lưu gia kia đang chửi bậy.

“Vậy cũng được, Lưu gia quả là khổ, trước kia có tám mẫu đất đai, sau này đứa con lớn bị bệnh, phải bán sáu mẫu đất đai mới trị lành bệnh, bất quá hiện tại thân thể đứa nhỏ cũng không tốt lắm.” Trưởng thôn Kiều thoáng nhìn qua Lâu Hường Văn, quả thực là xuất thân con nhà giàu, thoát nhìn ồn hòa, nhưng lại rất là thông minh.

Nếu ngay từ đầu Lâu Hường Văn đã nói ở Lưu gia chỉ lấy 50 cân lúa gạo và rau quả, nếu như truyền ra ngoài, chỉ sợ các gia đình khác cho rằng Lâu Hường dễ bị bắt dễ. Ở trong thôn này, những người lương thiện rất dễ bị bắt nạt, y câu ngựa hiền bị người cưỡi. Nhưng Lâu Hường Văn đã đồng ý ở trước mặt Lưu Gia sẽ nhận 70 cân, đợi đến lúc đem đồ tới lại không nhận lấy 20 cân kia. Sẽ càng khiến người khác cho rằng nàng là người hào phóng, không dám nghĩ xấu về nàng, như vậy sẽ càng dễ lại ấn tượng tốt ọi người, Lâu Hường Văn cùng Lăng Thanh càng dễ dàng sống ở Ngũ Liên Thôn này hơn.

“Trưởng thôn, ta muốn tu sửa và thay đổi toàn bộ vật dụng trong nhà, làm phiền trưởng thôn tìm thêm vài người đến giúp ta, ta sẽ trả tiền theo thù lao cho họ, vì thế tạm thời ta sẽ ở nhà của Hạ thúc, nếu mọi người không ghét bỏ, muốn ăn thứ gì cứ đến bên Hạ thúc để ăn.” Lâu Hường Văn mở miệng cười với trưởng thôn. Ngoại trừ mùa hè, người ở trong thôn đều khá rảnh rỗi trong thời gian này, nên sẽ có vài người đi tìm chút việc vặt để làm thêm, trợ cấp thêm tiền cho gia đình. Lâu Hường Văn nói như vậy, làm trưởng thôn cũng rất phấn khởi, nàng quả đúng là người hiểu biết lẽ này, sau này có chuyện gì, những người trong thôn đều có thể đến nhờ Lâu Hường Văn. Hơn nữa nếu để người trong thôn đến giúp, nói không chừng còn thể thu nhiều lợi nhuận, lại còn có thể đem gỗ miên hoa kia ra ngoài bán, dĩ nhiên là vui rồi.

Đi đến giữa thôn, nhìn sơ qua các nhà đều thấy có đồ chơi của con nít, cũng có vài nữ nhân đang sửa lại vài thứ dùng để làm trâm đeo khuyên tai gì đó. Hơn nữa lại còn có rất nhiều hài tử đang ăn vặt, chơi đồ chơi, nhưng từ xa nghe thấy thanh âm của người bán hàng rong quen thuộc, liền chạy ra xem, vì không có tiền mua nên chỉ có thể xem thôi.

“Thiết Dẫn, cái này chỉ có hai đồng tiền là có ngay ngay, những đứa bé ở trấn trên đều đã ăn qua cái này, tên nó là bí đao ngào đường.” Người bán hàng mở miệng cười đối với Thiết Dẫn, trống trong tay rung lên vang tiếng leng keng thùng thùng. Trước đây Thiết Dẫn bắt ngờ có được mấy văn tiền, nên cũng có mua cái này cái kia, những hài tử khác cùng người bán hàng rong cứ nhìn chăm chú, thấy Thiết Dẫn cho vào mồm, ăn rất ngon lành.

“Bí đao ngào đường?” Hài tử trong thôn đều biết đến Bí đao, thấy lá sen đang quấn quanh một màu xanh nhàn nhạt, có những sợi đường nhỏ nhỏ dính lên bên trên, làm bọn trẻ đều phải mở to hai mắt.

“Nhà ta có bí đao, ta kêu mẹ ta làm cho ta!” một tiểu hài tử nuốt nuốt nước miếng, sau đó nhìn chằm chằm, dường như muốn xem coi bí đao ngào đường này làm bằng cách nào. Trong nhà mình có quả bí đao to chưa có dùng đến, vậy thì chắc có thể làm ra bí đao đường rồi.

“Năm bao một đồng tiền, thật quá rẻ rồi, chứ ta bán một bao ở thôn trên là 50 văn tiền đó.” Người bán hàng rong bị đứa trẻ bên trái nói một câu, nhà của ta có bí đao, làm cho hắn cảm thấy thực buồn cười, nhưng thấy Lâu Hưởng Văn đi tới, người bán hàng có hơi sững sốt, lập tức ưỡn người đứng thẳng, giọng điệu cũng mang theo cung kính, “Vị tiểu thư này nhìn cái gì vậy? Hàng của ta là hàng thật giá thật, bất quá chỉ là bán hơi rẻ một chút thôi.”

Người bán hàng rong tuy muốn mời Lâu Hưởng Văn mua, nhưng thấy nàng không có ngân trâm cài tóc, cùng khuyên tai trân châu, nhưng dù sao cũng là người khác thôn, nên có hiểu biết đôi chút, thấy vòng xuyên trên cổ tay của Lâu Hưởng Văn, không phải làm bằng vàng nhưng lại phát ra ánh sáng của vàng, bên trong lại pha chút màu đen ám chìm, đều này làm cho người bán hàng rong biết thân phận của Lâu Hưởng Văn không phải thuộc hạng tầm thường.

“Ta lấy tất cả bí đao ngào đường, ổi đứa trẻ một bao, Thiết Dẫn, số còn dư, người thấy đứa nào còn chưa có, thì đem lại cho hắn nhá.” Lâu Hưởng Văn xuất ra hai lượng bạc đưa cho người bán hàng rong, một bao 50 văn, một lượng khoảng 1000 văn tiền, cho nên có thể mua được 20 bao, người bán hàng rong chỉ còn có đủ năm bao. Tuy rằng hơi tiếc, nhưng vẫn phải thối tiền lại đưa cho Lâu Hưởng Văn, nhưng Lâu Hưởng Văn lại không nhận, mà lấy tiền dư mua thêm ít kẹo khác, nhanh chóng số kẹo của người bán hàng rong đã hết sạch, số còn dư liền nhờ Thiết Dẫn đem phân phát cho vài đứa nhỏ khác.

Bao gồm Thiết Dẫn cùng Kiều Niệm đều tròn mắt, khi nào cha mẹ hắn vui vẻ, mới có thể cho tiền mua kẹo ăn. Kết quả Lâu Hưởng Văn vừa ra tay liền mua nhiều như vậy, làm những đứa trẻ khác cũng phải thêm đến nuốt nước miếng.

“Đứng ngay ngắn nào, Thủy Hành, Thủy Sinh, các người đi kêu bọn Lục Tử ra đây.” Thiết Dẫn quả thực giống như vua của đám trẻ, dù cho có thêm ăn, nhưng vẫn phải cố khắc chế, để cho hai đứa nhỏ kia đi gọi các đứa trẻ khác tới. Người bán hàng rong đứng bên tính tiền, thấy tất cả kẹo đều đã bán hết, ít nhất có thể kiếm được tới 400 văn tiền.

Không tốn nhiều công sức, tất cả các đứa trẻ đều xếp thành hàng dài, Thiết Dẫn lần lượt phát đều kẹo cho bọn hắn, có đứa nhỏ nhanh chóng ăn, nhưng bị Thiết Dẫn trừng mắt, đứa nhỏ đành dừng lại, nhìn kẹo đường trong tay mà không thể ăn quả là rất khó chịu.

“Cám ơn Lâu tỷ tỷ!” Thiết Dẫn là đứa đầu tiên mở miệng, những đứa khác vừa nghe cũng đều mỉm cười đối với Lâu Hưởng Văn, đồng thanh hô lên cám ơn Lâu tỷ tỷ. Sau đó bắt đầu ăn, khuôn mặt đều lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Trường thôn Kiều nhìn bộ dáng tham ăn của Kiều Niệm, lắc đầu nở nụ cười, quả đúng là xuất thân con nhà quyền quý, vừa ra tay đã đưa một hai bạc, với số tiền đó những gia đình thông thường có thể dùng đến mấy tháng, vậy mà lại lấy nó đi mua kẹo ăn, quả đúng là người có tiền.

Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh trở về nhà Hạ gia, những đứa trẻ khác cũng đều vui vẻ ra về, Lăng Thanh nhìn khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Lâu Hưởng Văn, bỗng nhiên hắn đã hiểu vì sao Lâu Hưởng Văn muốn ở lại Thôn Ngũ Liên, so với ở Phượng vương phủ hay ở trong lâu, những người kia đều là những kẻ ma mãnh quỷ quyệt, còn người nơi này từ nhỏ cho tới lớn đều rất chất phác bình dị, không khí lại rất yên tĩnh.

Lăng Thanh chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Lâu Hưởng Văn, lúc còn nhỏ Lâu chủ đã rất thích con nít, không phải sao? Cho nên mới dẫn hắn về nhà, từ khi năm tuổi, Lâu Chủ đã thích cuộc sống đơn giản, Lăng Thanh có thể cảm thấy nàng đã từng trải qua tang thương cùng đau khổ. Lăng Thanh không cảm thấy được điều kỳ lạ, vì sao Lâu Chủ nhỏ hơn hắn đến năm tuổi lại cứ y như một bà già vậy, theo hắn biết trong suốt mười năm qua, lâu chủ chưa từng chịu đau khổ gì cả, cho dù sống ở Phượng vương phủ thì cuộc sống cũng rất đơn thuần. Dù hắn biết Lâu Chủ rất kỳ quái, có những bí mật không muốn ai biết, nên hắn chỉ có thể cố gắng bảo vệ lấy an toàn cho lâu chủ, mặc kệ là ở kinh thành, hay tại Thôn Ngũ Liên nhỏ bé này.

“Lạc cô cô, ta đã mua xong nhà của Trương gia, về sau chúng ta sẽ là hàng xóm với nhau rồi.” Lâu Hưởng Văn không nhận ra Lăng Thanh đang đứng phía sau suy nghĩ, vừa vào cửa liền chạy về phía Lạc Ngưng mở

miệng cười, “Chờ nhà sửa xong, con sẽ dọn ra ngoài, Lãng Thanh thì phụ trách làm ruộng, còn con ở trong nhà nấu cơm.”

“Lâu chủ, người đừng quên vừa rồi mới dùng một hai bạc đi mua kẹo cho đám tiểu quỷ ăn, là một người nông dân sẽ không có tiêu tiền như vậy.” Lãng Thanh bực bội liền hắc gáo nước lạnh vào người Lâu Hưởng Văn, Lâu chủ muốn thể nghiệm cuộc sống bình thường thì cứ thể nghiệm đi, Lãng Thanh này chỉ thích đi luyện kiếm, chứ không thích đi làm ruộng trồng trọt gì đó đâu?

Lâu Hưởng Văn quay đầu cười quỷ dị, Lãng Thanh đứng ở sau lưng liền thấy sợ hãi, “Ta đang định đem số tiền này tiêu xài hết. Sau này cả ta cùng Lãng Thanh sẽ dựa vào hai bàn tay này để kiếm tiền, kiếm được bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu, nếu không có đồ ăn, cứ để Lạc cô cô cùng Hạ thúc đến tiếp tế cho chúng ta.”

Sắc mặt Lãng Thanh chợt cứng ngắc, dù sao trên chốn giang hồ hán cũng nằm trong danh sách mười vị cao thủ, vậy mà phải cầm cuốc đi làm ruộng ư? “Ta có thể theo Hạ thúc đi lên núi săn thú.”

“Không được, sát sinh quá nhiều, đời sau sẽ gặp báo ứng.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng phản đối, muốn làm một nông phu thông thường, thì phải cầm cuốc ra đồng cày cấy.

“Lâu chủ, ta không tin chuyện kiếp trước, kiếp này đâu!” Đúng là lừa bịp người! Lãng Thanh tức giận, liền phản bác lại lời Lâu Hưởng Văn, Cái gì đời sau rồi đời sau chứ? Đời này chỉ cần sống tốt là được, chuyện đời sau cứ để đời sau giải quyết.

“Không được!” Ít khi Lâu Hưởng Văn kiên quyết như vậy, nếu như không phải nàng được sống lại một cách lạ lùng, còn nhớ rõ chuyện kiếp trước của mình, thì cũng sẽ không tin vào những chuyện này, nhưng là giữa cuộc đời vô thường (*), nhân quả tuần hoàn, tất cả đều đã được định sẵn rồi.

(*) Đời vô thường, (chém nhá) , câu chuẩn là Minh Minh Chi Trung, là nói thứ viễn vông, không ai có thể dự đoán trước chuyện gì xảy ra, y như số mạng của một người. Chẳng ai biết trước được mình sẽ thành thế nào, ra làm sao?

82. Chương 82: Chuyện Nhà

Lúc xế chiều, Hạ Minh dẫn Lãng Thanh đi xem mọi nơi, hiện tại không cần vội, lúa vẫn còn cả thặng mới có thể thu gặt, muốn ăn rau dưa gì liền hái, Hạ Minh nhìn ra Lâu Hưởng Văn muốn sinh sống ở trong này, hơn nữa tuy rằng thường ngày Lãng Thanh hay tranh cãi quyết liệt cùng Lâu Hưởng Văn, nhưng lại không dám làm trái lời nói của nàng. Hạ Minh cũng hiểu Lãng Thanh vẫn luôn luôn xem thường giai cấp nông dân, cho nên hiện giờ cũng không cần vội vàng chỉ dạy Lãng Thanh bí quyết làm ruộng.

Lạc cô cô lên trần trên cùng Lâu Hưởng Văn và Lãng Thanh để đặt mua một ít y phục cùng đồ dùng trong nhà. Ở trong thôn, mặc dù y phục Lâu Hưởng Văn hay là Lãng Thanh, Lạc cô cô cũng không quá nổi bật, nhưng Lâu Hưởng Văn lo lắng sẽ bị người khác nhận ra. Do Dịch Quân Hàn đi Nhật Mộ Thành, đã gửi đến một lá thư, bên trong viết rất rõ ràng, Nhật Mộ Thành hiện bị kiểm tra rất nghiêm ngặt, Phượng Kính Dạ vẫn luôn đi tìm Lâu Hưởng Văn ở khắp nơi, cho nên nếu Lâu Hưởng Văn thấy không có cách nào giải quyết thì cứ lần tránh đi.

“Mộc Mộc, người có ở nhà không?” phụ nữ Lưu Gia ở cửa sân lớn tiếng hô, hai ngày này Lạc cô cô luôn luôn gọi Lâu Hưởng Văn là Mộc Mộc, cho nên người trong thôn so sánh đọc tên nàng có chút khó, cũng đều thích kêu tên Mộc Mộc, cả những đứa nhỏ được ăn kẹo, trái phải Mộc Mộc tỷ.

“Có nhà, chờ một chút.” Lâu Hưởng Văn đặt cả tím trong tay xuống bàn, bước ra đầy hoài nghi, mở cửa ra thấy Thúy Tử, nữ nhân của Lưu Gia đang đứng ở bên ngoài, cười hỏi, “Thúy Tử thăm, có chuyện gì vậy?”

“Ta đem đồ đến cho người đây? 70 cân này ta xách mệt muốn chết rồi.” Một mặt Thúy Tử xoa xoa lấy cái eo, sau đó bước lên xách cái bao tải màu xám đưa tới trước mặt Lâu Hưởng Văn, “Chỗ này có hơn 70 cân, đều là hàng xóm với nhau, không cần cân lại đâu.”

“Đây là cái gì?” Lâu Hường Văn còn đang nghi hoặc, mở bao tải ra nhìn vào, thấy hơn phân nửa đều là đậu tương. Lúc trước Lưu gia đã nói 70 cân đều là rau dưa mà?

Lâu Hường Văn còn chưa kịp mở miệng, Thúy Tử đã muốn chuồn đi, đáng tiếc, Thiết Đản đang chạy từ trong góc xó đến nhà của Lâu Hường Văn để chơi, liền chặn lại đường đi của Thúy Tử, thoáng nhìn vào đậu tương trong bao tải, thở phì phì mở miệng, “Mộc Mộc tỷ, người đừng để bị lừa, Thôn trưởng nói giao cho Mộc Mộc tỷ là rau dưa, chứ không phải là đậu tương!”

Ở Vương Triều Tổ Nguyên, đậu tương khi mới hái xuống có thể dùng để nấu vài món canh, nhưng đậu già chỉ có thể làm ra đậu hủ. Với những người bình thường, muốn ăn đậu hủ thì cứ đi thẳng ra ngoài mua, nhưng nhiều đậu tương như vậy, chẳng biết phải ăn đậu hủ từ năm nào tháng nào mới có thể ăn hết nữa. Đường như Thúy Tử muốn dùng đậu tương này thay thế cho rau dưa, nhằm để lừa gạt Lâu Hường Văn.

“Thiết Đản, sao ngươi lại nói thế? Cái gì lừa gạt chứ, lúc đó thôn trưởng đã nói rau dưa, vậy đậu tương không phải là rau dưa sao? Hơn nữa chỗ này có hơn 70 cân, đậu tương để lâu càng ngon, muốn ăn lúc nào cũng được, cứ đem nó xào hay rán ăn cũng ngon lắm mà!” Thúy Tử bị Thiết Đản nói như vậy, giọng lập tức sắc bén, mạnh mẽ chặn lời nói Thiết Đản, “Đi đi, con nít như ngươi thì biết cái gì chứ, mau tránh ra, ở nhà ta còn có việc phải làm nữa đấy!”

“Không cho đi!” Thiết Đản chỉ là đứa nhỏ choai choai, đáng vẻ đã có mấy phần oai nghi, lập tức đứng dậy, chắn ngang đường đi của Thúy Tử, không muốn để nàng ta trốn thoát.

“Thôi đi Thiết Đản, đậu tương này có thể mài ra làm đậu hủ ăn má.” Lâu Hường Văn mỉm cười nhìn Thiết Đản đang cố bảo vệ mình, liền vỗ vỗ đầu hắn. Thúy Tử thấy thế liền lập tức bỏ chạy, chỉ sợ Lâu Hường Văn sẽ hối hận đem trả lại đậu tương cho ả.

“Mộc Mộc tỷ, tỷ bị lừa rồi!” Thiết Đản gãi gãi đầu, lại không thể nói rõ ràng với Lâu Hường Văn, thật sự rất xin lỗi, khi phải để nàng chịu thiệt thòi ở trước mặt hắn, làm hốc mắt hắn đều đỏ hết lên.

Rõ ràng mới gặp nhau vài lần, chung sống chưa được bao lâu, bắt quá chỉ mua cho Thiết Đản có mấy viên kẹo, vậy mà đứa nhỏ này lại cứ muốn bảo vệ mình, Lâu Hường Văn cảm thấy lòng mình chợt ấm áp, liền tiến lên phía trước, ôm lấy Thiết Đản, “Không sao đâu, đậu hủ có thể làm ra rất nhiều món ăn mà.”

Đột nhiên bị Lâu Hường ôm lấy, trên người không có mùi của những con gà con vịt như trên người nương hắn, ngược lại có một loại hương thơm nhàn nhạt. Thiết Đản dần dần đỏ mặt, sau đó xấu hổ đẩy Lâu Hường Văn ra, chạy ra ngoài cửa, “Mộc Mộc tỷ, tỷ chờ chút, ta sẽ đem đồ ăn đến cho tỷ.”

Vương gia, giờ ngươi có khỏe không? Có lẽ vương gia sẽ thấy cuộc sống thế này, rất đơn điệu, không hề thú vị. Nhưng đây chính là cuộc sống mà ta muốn, đạo bất đồng, không thể sống cùng nhau, có phải ngay từ đầu đã định hôm nay ly biệt rồi không!

Lâu Hường Văn nhắc bao tải bên trong đựng đậu tương đi về phía cửa phòng bếp, loại bỏ khuôn mặt tuần mĩ hay cười của Phượng Kính Dạ ra khỏi đầu, vừa đúng lúc phải chuẩn bị cơm chiều rồi. Không biết Hạ thúc có cối đá nhỏ không, sau này muốn uống sữa đậu nành cũng dễ, làm đậu hủ cũng không tệ. Với đậu tương này thật sự không thể ăn chung với cơm, chỉ còn cách phải dùng làm đậu hủ thôi. Chỉ cần đem đậu hủ ra chế biến theo kiểu ở Thành Đô, sẽ tạo ra nhiều món ăn ngon. Mấy năm nay ở các cửa hàng Mộc gia, ngoại trừ kinh doanh theo phương thức cổ, còn lại đều dựa theo cách quản lý ở thời hiện đại, để cho tữu lâu Mộc gia luôn luôn có thức ăn mới.

Lâu Hường Văn gọt vỏ cà tím, cắt thành từng miếng mỏng dài, một hồi sẽ làm ra món cá cà tím. Thật ra công dụng lớn nhất của đậu tương cần phải có máy xay, đáng tiếc cái loại máy xay đó, Lâu Hường Văn không biết cách sáng chế ra, lại càng không trông cậy vào thời cổ đại này nghiên cứu ra được cái máy ép dầu kia. Lâu Hường Văn cảm giác được rằng cho dù có chế tạo ra, không có xăng cùng điện thì nó cũng không thể hoạt động được, cho nên các loại dầu vừng, dầu hạt cải đều phải dựa vào sức người làm ra với số lượng rất ít, chỉ có những nhà phú thương quyền quý mới dùng dầu thực vật để chiên đồ, những nhà thông thường chỉ toàn dùng mỡ heo, ngọn đèn dầu phải dùng cây ngô đồng. Còn đậu tương tuy có số lượng nhiều, nhưng nó rất khó ép lại cho ra dầu rất ít.

“Mộc Mộc tỷ!” Âm Thanh Kiều Niệm không lớn, hơi thở có hơi dồn dập, khiến cho Lâu Hường Văn không khỏi kinh ngạc, ghé đầu ra nhìn. Thấy một đứa trẻ hơn năm tuổi ôm lấy trái mướp, cánh tay quá nhỏ quá

nhỏ, khiến sáu bảy quả mướp như muốn trượt rơi xuống, làm Kiều Niệm ôm nó rất gian nan, gặp được Lâu Hường Văn, cuối cùng thở dài nhẹ nhõm, "Mộc Mộc tỷ, cho tỷ nè."

"Nhà tỷ đã có rau rồi." Lâu Hường Văn nhận lấy mấy trái mướp trong tay Kiều Niệm, chỉ chỉ vào vườn rau. Mấy cây trúc được trồng ở chung quanh, các dây mướp xanh mướt quấn lên thân trúc, một nhánh cây đều xen kẽ với màu xanh của dây mướp.

Kiều Niệm còn quá nhỏ, nhìn trong sân có giàn mướp, lại nhìn quả mướp trong tay của Lâu Hường Văn do hần vát vả ôm tới, ngây ngô nhìn một cái, "Nhà Mộc Mộc tỷ không có đồ ăn gì, để Tiểu Niệm đi về lấy."

Bên này Lâu Hường Văn vẫn còn chưa nói, bên ngoài có tiếng bước chân tới, khác hơn của Kiều Niệm, ở ngoài cửa sân có vài đứa nhỏ đều cầm cái giỏ, bên trong đều là rau dưa. Lúc trước Lâu Hường Văn chỉ rộng rãi mua kẹo đường cho bọn nhỏ, nên từng nhà cũng muốn cảm ơn, vì vậy Thiết Đản triệu tập tất cả bọn nhỏ nói. Cả đám đều cho rằng Lâu Hường Văn không có rau dưa ăn, liền đi thẳng vào trong vườn hái rau. Tuy có vài người đã biết đến chuyện này, bất quá không dám đến thẳng nhà nữ nhân Lưu Gia để đòi lại công đạo cho Lâu Hường Văn, bất quá họ cũng không có hẹp hòi, ngăn cản bọn trẻ hái rau dưa đi, dù sao cũng đều do nhà trồng ra, chẳng đáng bao nhiêu tiền, coi như tạ tình cảm với Lâu Hường Văn.

Chỉ trong chốc lát, do Thiết Đản cầm đầu, nên giờ phút này trong sân của Lâu Hường Văn chất đầy rau dưa, khiến Lâu Hường Văn không kiềm nén được liền nở nụ cười, "Nhiều như vậy sao tỷ ăn hết, hay vậy đi, mọi người cứ chọn một ít rau trong nhà mang về ăn, còn dư ta giữ lại, chứ ăn không hết sẽ hư đó."

Thiết Đản cũng không ngờ tất cả mọi người đều đem đến tặng, đồ ăn xếp thành cả núi nhỏ, mọi người đang nghĩ xem nên lấy đồ trong nhà thiếu, hay là không nên mang về thì hơn. Thật xấu hổ, chỉ vì muốn đem cho Mộc Mộc tỷ một ít đồ ăn, không ngờ khiến cho nhà Mộc Mộc chất đầy đồ ăn đến nỗi không thể dùng hết được.

"Mộc Mộc tỷ, nếu sau này tỷ muốn ăn cái gì cứ đến vườn rau nhà đệ mà hái." Thiết Đản vỗ ngực mở miệng, cuối cùng chỉ thấy cách này là tốt nhất, trên mặt lộ ra nụ cười chờ mong, nhìn về phía Lâu Hường Văn. Mấy đứa trẻ khác vừa nghe đều phụ họa theo, bảo Lâu Hường Văn cứ đến thẳng vườn rau nhà bọn họ hái ăn.

Con nít thật đúng là vô tư thiện lương, Lâu Hường Văn cười gật đầu đồng ý, khi nào không còn thức ăn sẽ đến lấy, Thiết Đản dẫn theo một đám con nít mang ít rau dưa rời đi.

"Lưu Thành, cậu ở đây làm gì?" Thiết Đản thấy một đứa trẻ gầy gò đứng cách đó không xa, lập tức giận dữ chạy tới, mấy đứa trẻ khác vừa nhìn thấy Lưu Thành, con trai của Lưu gia, liền bám theo sau Thiết Đản bao vây lấy Lưu Thành.

"Chính do nương của người lừa gạt Mộc Mộc tỷ!" một đứa trẻ nhanh chóng mở miệng, bắt mắt trừng mắt nhìn Lưu Thành, những đứa khác cũng đồng loạt gật đầu. Ở trong mắt bọn chúng, Lâu Hường Văn là người luôn cười dịu dàng, hơn nữa giọng nói cũng khá êm ái, không giống giọng nói diếc tai của nương. Vả lại Lâu Hường Văn còn cho bọn chúng kẹo ăn, càng làm cho bọn trẻ rất giận khi biết nữ nhân Lưu Gia bắt nạt Lâu Hường Văn, nên ghét luôn tên ma ốm Lưu Thành!

"Đồ tồi!" Kiều Niệm còn nhỏ, dù không có khí thế bằng của Thôn trưởng, nhưng âm thanh lại không nhỏ, nghiêm túc trừng mắt nhìn Lưu Thành.

Bị vài đứa nhỏ như vậy mắng, Lưu Thành chỉ biết cúi đầu, bên trong tay cầm quả mướp nhỏ do hần lên trộm ở trong vườn, muốn mang qua cho Lâu Hường Văn, nhưng lại không dám, kết quả lại bị bọn Thiết Đản phát hiện ra.

"Mộc Mộc tỷ sẽ không lấy đồ ăn nhà của người! Sau này nhà Mộc Mộc tỷ thiếu cái gì sẽ đến vườn rau nhà của chúng ta hái!" Lúc này Thiết Đản tiểu bá vương mới mở miệng, dù không bắt nạt Lưu Thành, nhưng xem như đã gạt bỏ hần ra khỏi nhóm.

"Đúng, Mộc Mộc tỷ sẽ không cần đâu!" những đứa khác cũng liên tục gật đầu phụ họa, muốn đẩy Lưu Thành ra, bất quá Lưu Thành cũng là đứa bé tám tuổi, bởi vì bị bệnh nên sức khỏe rất yếu. Lúc trước Lưu Gia đã bán đi sáu mẫu ruộng nước mới trị lạnh, nhưng thân thể vẫn cứ yếu như trước, thoát nhìn ốm tong teo, rất yếu ớt, bị vài đứa nhỏ nói như vậy, hốc mắt đều đỏ, sau đó mang cầm lấy rổ quay đầu bỏ chạy, những đứa khác vì cảm thấy đã giành thắng lợi liền hoan hô.

“Mộc Mộc, hôm nay ta đi lên trên núi có hái một ít hạt dẻ mang về, tối nay chúng ta xào hạt dẻ ăn đi.” Giọng Lăng Thanh văng vẳng từ nơi rất xa, chưa vào cửa đã nghe thấy rồi, đúng là người trẻ tuổi, tinh thần phấn chấn, hơn nữa trên người Lăng Thanh toát ra khí thế hùng hồn, khiến các cô nương trong thôn chưa xuất giá đều vươn phải tương tự. Mà những người khác cũng đã để ý đến, thấy Lâu Hưởng Văn và Lăng Thanh không giống người bình thường, cho nên chỉ có thể ngắm nhìn, dù sao bọn họ nói là tỷ đệ, nhưng cách ăn nói của hai người lại hoàn toàn khác nhau, sợ gây ra phiền toái, nên không dám nhờ người mai mối đến bàn chuyện hôn sự.

“Hạ thức, người đi tắm rửa đi rồi ra ăn cơm.” Giọng Lâu Hưởng Văn từ trong phòng bếp truyền ra, nàng đã làm xong thức ăn. Hôm nay trong nhà có bốn người, nên làm ba món cùng một canh, còn làm thêm một ít bánh màn thầu, như vậy sẽ dễ dàng làm no bụng. Những gia đình bình thường chỉ cần ăn bánh màn thầu thôi thì đã no rồi, bởi vì trong nhà đều có dư ra một ít bột ngô hay bột mì, nên rất thích hợp để làm ra nhiều bánh màn thầu hơn.

Tuy rằng quanh năm suốt tháng làm ruộng, nhưng đến mùa thu hoạch đều có thể dành dụm được ít tiền, nếu thu hoạch không tốt, cũng không sợ đói. Nhất là trong tình cảnh binh đao loạn lạc này, ai cũng không thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì, việc ăn uống cũng dần giảm đi. Lâu Hưởng Văn sẽ không để cả trưa lẫn tối chỉ đều ăn cơm, nên liền thay ánh màn thầu để cải thiện khẩu vị, cho dù buổi sáng chỉ có bánh bao cùng cháo loãng, Lâu Hưởng Văn cũng sẽ chuẩn bị thêm chút thức ăn sáng, ngày ngày trôi qua thức ăn càng ngày càng tinh sảo hơn rất nhiều.

Bốn người vây quanh bên cái bàn ăn cơm, mới ăn được một chút, bên ngoài sân liền truyền đến tiếng khóc sụt sùi đứa nhỏ, còn có âm thanh của Đại Lưu giận dữ mắng chửi Thúy Tử.

“Dám nói ta là người không biết lí lẽ, lại còn bắt nạt con của ta nữa. Ta đây thật không muốn sống nữa, a, ta biết rồi, ta biết người bị con hồ ly tinh kia che mờ mắt rồi. Tỷ đệ nhà này chỉ mới chuyển đến có vài ngày, người liền chỉ biết lo nghĩ cho bọn họ. Thế ta cùng Thành Thành còn sống nữa để làm gì a!” Thúy Tử gào khóc, đứng ở cửa sân la hét om sòm, “Mộc Mộc, người mau ra đây cho ta, trưa hôm nay chúng ta cần phải ba mặt một lời, ta đã đem đến cho người hơn 70 cân đậu tương đến, vậy mà người là người lớn lại đi bắt nạt Thành Thành nhà chúng ta! Người có lương tâm hay không!”

“Đủ rồi, người mau trở về cho ta!” Đại Lưu gầm lên, hấn vừa về nhà mới biết được, vợ mình đem 70 cân đậu tương thay thế rau dưa đưa cho Lâu Hưởng Văn. Giờ lại còn đến nhà người ta làm loạn, Đại Lưu không tin rằng Lâu Hưởng Văn là người ức hiếp con trai hấn, một người tính tình ôn hòa, làm sao có thể bắt nạt Thành Thành, mười phần là do nữ nhân này làm loạn.

“Về? Sao ta phải về, không lấy được công đạo ta sẽ không về, người xem mắt Thành Thành đã khóc sưng lên rồi, ta làm nương mà còn không dám chửi, vậy mà hôm nay lại bị người ngoài bắt nạt tâm cam bảo bối của ta!” Thúy Tử hét lên, vừa ôm Lưu Thành vừa khóc vừa gào thét, khiến mọi người trong xóm đều phải đi ra ngoài.

Thôn không lớn, cho nên chuyện gì xảy ra mọi người cũng đều biết. Trong lúc ăn cơm, một nữ nhân cùng một nam nhân nói rằng Thúy Tử kia không biết điều, còn nói con nhà mình là người biết chuyện hơn, mang rau dưa đem đến, sau đó còn mang về những thứ trong vườn nhà mình không có, nên ấn tượng của họ về Lâu Hưởng Văn càng tốt hơn. Lúc này nhìn thấy Thúy Tử mặt dày tới cửa, tuy không nói ra nhưng đều chỉ chỉ chỏ chỏ, những nam nhân lại không có nói gì, đối với nữ nhân khóc lóc om sòm này họ chỉ biết trốn tránh thì hơn, chẳng qua cảm thấy tội cho Đại Lưu, gặp phải một nương tử hẹp hòi lại còn cay cú, chỉ có thể tự mình ngậm bồ hòn cam chịu.

Lăng Thanh cười bưng bát cơm xem náo nhiệt, còn nhân cơ hội này chế nhạo Lâu Hưởng Văn mấy lần, nói thật, đừng nói tới người đàn bà chanh chua ở trong sơn thôn này, ngay cả ở Phượng vương phủ, chỉ cần Lâu Hưởng Văn ra lệnh, Lăng Thanh lập tức cầm đao ra đuổi, sẽ càng làm tăng thêm phần náo nhiệt cho xem.

“Chuyện đó, ta thực không biết đứa nào là Thành Thành của nhà các người.” Lâu Hưởng Văn vô tội mở miệng, trong thôn có khoảng trăm hộ gia đình, không lớn cũng không nhỏ, đứa nhỏ có tới mấy chục đứa. Ngoại trừ Thiết Đản, Niệm Kiều và cùng vài đứa trẻ thì nàng có biết, những đứa khác thực sự không nhớ, chứ đừng nói tới con của nhà Đại Lưu. Giờ phút này, Lưu Thành bị Thúy Tử ôm ở trong ngực vừa khóc vừa nháo, ngay cả mặt Lưu Thành là tròn hay méo cũng không biết, nên chớ đừng nói tới khi dễ.

Lời Lâu Hường Văn vừa nói ra, những người vây xem đều nở nụ cười, một nữ nhân đi lên phía trước khuyên giải, "Được rồi, Thúy Tử, người nghe Mộc Mộc nói rồi đó. Nàng ta đến chưa được vài ngày, thì sao biết đứa nào là Thành Thành, sao có thể bắt nạt nó chứ."

"Đúng đó, bản tính Mộc Mộc ôn hòa, không bị người bắt nạt là mừng rồi." Nữ nhân khác mỉm cười ôn nhu nhìn Lâu Hường Văn. Sau đó nhìn về phía Thúy Tử, bởi do ruộng cấy ở gần nhau, mà cả hai chẳng ai nhường nhịn, nên cứ hay tranh cãi mấy lần. Hai nhà họ đều không thể nào sống hòa thuận được, vào lúc này mới nói giúp cho Lâu Hường Văn.

"Chỉ vì lòng tốt mà Thành Thành nhà ta đã lên đem rau dưa đến cho người! Nếu không bắt nạt? Không bắt nạt thì sao vánh mắt Thành Thành lại bị đổ lên hả?" Thúy Tử thề lên, nhanh chóng đẩy Lưu Thành ra khỏi lòng ngực, quả thật ánh mắt hồng hồng, thoát nhìn như là đã khóc.

"Lưu Thành không có đến nhà Mộc Mộc tỷ, lúc đưa rau dưa đến đã bị Thiết Đản ca đuổi đi ra, hấn liền khóc chạy trở về." Một tiểu cô nương tám tuổi nhanh chóng mở miệng, kể lại.

"Được rồi, trở về đi!" Đại Lưu lúc này xem như đã hiểu, căn bản là do nữ nhân nhà hấn làm loạn, áy náy nhìn về phía Lâu Hường văn, "Về 70 cân rau dưa kia, mỗi ngày ta sẽ cố mang qua đây một ít."

"Vì sao? Ta đã đưa đậu tương rồi mà!" Thúy Tử không còn la lối om sòm. Lập tức hét lên, rất muốn đánh nhau với Đại Lưu, "Ta chỉ là vì cái gia đình này. Hơn nữa vừa nhìn là biết Mộc Mộc không phải kẻ thiếu tiền, nên ta chỉ muốn tiết kiệm thêm một chút, đem những rau dưa kia đi ra ngoài bán để kiếm thêm mười mấy văn tiền về để mua thuốc tắm bổ cho Thành Thành, người xem Thành Thành đã quá gầy rồi này!"

"Dù ta vô dụng, nhưng không nên để người ta phải chịu thiệt thòi!" Đại Lưu nhìn nhi tử của hấn càng ngày càng ốm yếu gầy teo, đột nhiên rống lên một tiếng, không còn mán đến thê tử cùng nhi tử, nhanh chóng quay đầu đi vào trong nhà.

Thúy Tử bị rống đến ngậy ngẩn cả người, liền không còn muốn tìm Lâu Hường Văn đòi công đạo nữa, vội vàng nắm lấy cánh tay Lưu Thành hướng về phía ngôi nhà mình mà chạy, một mặt chạy một mặt gọi Đại Lưu, náo nhiệt liền dập tắt, có vài nữ nhân cảm thấy hơi ngượng ngùng, an ủi Lâu Hường Văn vài câu rồi cũng không nói thêm câu nào, dù sao thân thể Lưu Thành không tốt, nếu không phải vì bán đi ruộng nước, thì Lưu gia sẽ không khổ như vậy.

"Mộc Mộc, đã thấy rồi chưa, nơi nào cũng đều có thị phi, người nghèo cũng có chuyện buồn của người nghèo thôi." Lăng Thanh mở miệng, một tay khoát lên trên bờ vai Lâu Hường Văn, liền khuyên nhủ nàng nên rời khỏi đây thôi. Hôm nay lúc ở dưới ruộng, nhìn thấy mấy nam nhân trồng rau bón phân, mùi hôi của phân gà phân thối bay khắp nơi, Lăng Thanh nghĩ đến một ngày mình phải làm như vậy, lập tức khuyên Lâu Hường Văn trở về đi, chỉ ít cũng không cần phải làm ruộng.

"Về nhà ăn cơm." Lâu Hường Văn nhanh chóng nở nụ cười tươi tắn với Lăng Thanh, đúng vậy, chỗ nào có người ở là có thị phi, nên khoảng cách giữa nàng cùng vương gia quả là lệch nhau quá nhiều. Thôi, không nghĩ nữa, hôm nào sẽ đến bắt mạch cho Lưu Thành, thân thể của đứa trẻ kia cần phải điều trị cho tốt mới được.

Ăn xong cơm, Lạc cô cô không để cho Lâu Hường Văn rửa chén, liền đi gom chén bát. Lâu Hường Văn không có việc gì để làm, lắc người qua lại, rồi thông dong đi ra khỏi nhà. Sườn núi nhỏ ở cuối thôn là nơi Lâu Hường Văn thích nhất, cây cối xanh biếc, có thể nhìn thấy được cả bầu trời đêm khuya, thật tĩnh lặng, mặc dù có chút cô đơn, nhưng đây chính là lựa chọn của nàng.

Lâu Hường Văn mới đến nơi này, bỗng nhiên thấy trên sườn núi có bóng dáng của một đứa nhỏ gầy gò cô đơn. Đúng là con của Lưu Gia, Lâu Hường Văn nhanh chóng bước lại, Lưu Thành nghe được âm thanh sau lưng, cả kinh đứng dậy, nhìn thấy Lâu Hường Văn, liền cúi đầu muốn rời đi. Nhưng bụng hấn lại réo lên.

"Ta có một ít hạt dẻ." Lâu Hường Văn đoán đứa nhỏ này còn chưa ăn tối, Đại Lưu cùng Thúy Tử buổi tối trở về đại khái là cãi nhau, cho nên Lưu Thành mới một mình chạy đến đây.

Lưu Thành nhìn thấy Lâu Hường Văn, trong ánh mắt tràn đầy áy náy, không giống đứa nhỏ tám tuổi, dường như có hơi thành thục một chút, tiếng nói sợ sệt, "Thực xin lỗi." Lưu Thành cũng biết nương nhà mình sai rồi, nhưng đó là do nương vì lo cho thân thể của hấn.

“Không cần xin lỗi, người đâu có làm gì sai, đến đây, hãy cùng ngồi xuống với ta đi, chứ ngồi một mình ta thấy sợ lắm.” Lâu Hưởng Văn cười vỗ vỗ đầu Lưu Thành, kéo hắn cùng ngồi ở trên cỏ với nàng, Lưu Thành vốn muốn đi, nhưng nghe Lâu Hưởng Văn nói sợ, lại còn nói muốn hắn ở lại cùng. Dù sao một mình Mộc Mộc tỷ đến được nơi này, nhất định sẽ không sợ hãi, chỉ là Lưu Thành cũng ngồi xuống, phu tử trước kia đã dạy hắn, thân là nam tử, đầu đội trời chân đạp đất, bảo vệ nữ tử chính là trách nhiệm trời ban, cho nên Lưu Thành không muốn để Lâu Hưởng Văn ở tại chỗ này một mình.

Lăng Thanh ăn cơm xong, liền đem hạ để bóc vỏ ngoài ra, Lâu Hưởng Văn thì dùng chủy thủ tùy thân chế hạt để ăn, lúc đó khỏe miệng Lăng Thanh không ngừng co giật mạnh. Đó là chủy thủ Lâu chủ dùng để giết người, cũng từng dính máu, thế mà lại dùng nó để chế hạt để.

Lâu Hưởng Văn dùng lửa đem hạt để nấu chín, sau đó vớt lên, thả chút hạt sắc vào trong nồi. Đó là trước kia Hạ thúc dùng để luyện quyền, sau đó đem hạt để đổ vào xào cho chín, do hạt để đã bóc vỏ nên đã thấm vào ít đường, lại được xào qua lại, hương vị vô cùng tốt. Buổi tối Lưu Thành chưa có ăn gì, lúc này liền đói bụng, nhưng chỉ ăn có bảy tám hạt liền không ăn nữa, thông minh hiểu chuyện làm Lâu Hưởng Văn có hơi đau lòng, thường nói con nít nhà nghèo luôn hiểu chuyện rất sớm, thật sự quả không sai.

“Ăn no thì thân thể mới khỏe, thân thể khỏe mạnh thì sau này mới có thể kiếm tiền nuôi gia đình.” Lâu Hưởng Văn cười vỗ vỗ đầu Lưu Thành, lại đưa hạt để tới, quả thật là sức khỏe rất yếu, nếu là gia đình có tiền, sẽ được chăm sóc khỏe mạnh, nhưng với gia đình bình thường, chỉ cần sống là được rồi, điều trị được cái gì đâu. Một là nhất định phải gặp được đại phu tốt, thứ hai là thuốc cùng thức ăn tẩm bổ phải kết hợp cùng nhau. Với một gia đình bình thường chỉ cầu mong có thể làm no bụng, chứ không thể nào có dư tiền mà đi bốc thuốc, chứ đừng nói đến bồi bổ cơ thể.

“Ừ, lúc trước đệ có đi học, chỉ là lần trước bị bệnh, phu tử để cho đệ trở về nghỉ vài ngày, sau này đệ sẽ đi học lại thôi.” Lưu Thành nói đến đi học ánh mắt liền rạng rỡ, hắn biết trong nhà không có tiền, nhưng cha nói thân thể hắn yếu, làm ruộng cũng không được, chỉ có thể cố gắng học giỏi, sau làm mới làm quan lớn, vì vậy cha mới cố gắng kiếm tiền để trả học phí cho phu tử.

“Thành Thành, ta là đại phu, ngày mai ta sẽ vào núi, đệ đi theo giúp ta, ta sẽ giúp đệ điều trị thân thể, coi như là thù lao cho đệ, sẽ khiến thân thể đệ y như Thiết Dẫn, có được không?” Lâu Hưởng Văn ghé mắt nhìn bóng dáng đứa nhỏ gầy teo dưới màn đêm, một đôi mắt sáng ngời giống như ngôi sao, Lâu Hưởng Văn bỗng nhiên cảm thấy sau này đứa nhỏ có thể trở thành một nhân tài hiếm thấy.

Bao nhiêu năm sau đó, Tả Ngôn làm thừa tướng của Vương Triều Tổ Nguyên, bên cạnh hắn có một trạng nguyên trẻ tuổi tài cao, Trạng Nguyên Lang dần dần trở thành trụ cột của Vương Triều Tổ Nguyên, mà Lâu Hưởng Văn không hề biết rằng đó chính là người ở trước mặt của nàng.

“Thật sao?” Lưu Thành khiếp sợ nhìn Lâu Hưởng Văn. Đừng nói tới Thiết Dẫn, ngay cả những đứa trẻ khác hắn cũng nhỏ hơn rất nhiều. Lưu Thành biết rõ thân thể hắn rất kém, cũng vì lúc trước hắn dầm mưa, nên mới bị sinh bệnh như thế.

“Được, sáng ngày mai ta đợi đệ dưới chân núi rừng trúc.” Lâu Hưởng Văn gật đầu, Lưu Thành cũng cười lên, lúc đầu còn lúng túng không nói chuyện tự nhiên, nhưng giờ đã có thể cùng Lâu Hưởng Văn thoải mái nói chuyện rồi.

Sáng ngày thứ hai, Lâu Hưởng Văn dậy sớm, nhưng vì Lạc cô cô tuổi đã lớn, ngủ rất ít, nên làm điểm tâm sớm hơn, biết Lâu Hưởng Văn lên núi, cố ý làm bánh bột ngô cho Lâu Hưởng Văn mang theo đi lên núi ăn.

“Vì sao muốn ta đi làm ruộng?” Lăng Thanh cũng rất muốn vào núi, ít nhất so với làm ruộng còn tốt hơn! Tay hắn cầm kiếm chứ không phải cầm cuốc.

“Hai chuyện này đều khác nhau, người có biết thảo dược sao?” Lâu Hưởng Văn cười vỗ bả vai Lăng Thanh, nhìn vào trong ánh mắt hắn đều chứa đầy ghen tị, Lâu Hưởng Văn vác giỏ trúc trên lưng, mang theo bánh mì cùng nước uống liền rời khỏi nhà.

Sáng sớm Lưu Thành liền canh giữ ở trên cây cầu nhỏ, nhìn thấy Lâu Hưởng Văn đi lại, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, hắn vốn gầy yếu, sắc mặt lại tái nhợt, nhưng ngũ quan lại rất thanh tú, khi cười lộ mang theo vài phần xấu hổ. Thế nên sau này, Lâu Hưởng Văn không có cách nào liên tưởng được rằng Phượng Kính Dạ cùng đứa bé Lưu Thành này lại là một loại người liêu lĩnh gian xảo

ở trong triều đình. Rõ ràng là đứa bé ngây thơ, vì sao chỉ có mấy năm đã tạo ra được một Tiểu Hồ Ly con rồi.

83. Chương 83: Đậ Hủ Khô

Ngũ Liên thôn có một đại phu lớn tuổi, người trong thôn bị đau đầu nóng sốt, đều để Phùng đại phu kê đơn thuốc, bệnh nghiêm trọng một chút thì phải đi đến thôn trên bốc thuốc. Do là người đồng hương, nếu bệnh nhẹ, Phùng đại phu sẽ đi lên núi hái thảo dược, mà không lấy bạc, người dân sẽ lấy ít rau dưa, nhiều trứng gà, hay hào phóng hơn sẽ đem đến một con gà, mấy con cá. Phùng đại phu có ba nhi tử, đều ở trong thôn làm ruộng, cho nên cuộc sống hoàn toàn có thể tự lo, bốc thuốc cho người trong thôn hay xem bệnh tựa như là một nghĩa vụ mà thôi.

Thân thể Lưu Thành gầy yếu, Phùng đại phu chỉ là một đại phu thông thường, cho nên chỉ dựa vào phương thuốc của đại phu trên, tìm một ít dược thông thường, còn những dược liệu khác thì Lưu gia phải bỏ tiền ra mua. Lưu Thành cũng biết gia đình thiếu thốn, hẳn uống thuốc, học phí đều do nhà chi ra, nên rất ngại cảm và hiểu chuyen.

Tháng tám cây cối trên núi tươi tốt, từ xa liền thấy một quả táo đại trên cành, trong quả táo rất lớn. Còn ở vùng lân cận thì có quả đào, nhưng phải mất 90 tuần trắng mới ăn được. Ở trong thôn, mỗi nhà đều có trái cây để ăn, mùa hè đào mận đều có, bên trong ruộng đất còn có dưa bầu, cơ bản bọn nhỏ không thiếu thức ăn, nhưng ở trên có loại mứt hoa quả dùng làm điểm tâm, bọn nhỏ nhìn thấy liền thèm, chỉ có vào ngày tết, người lớn mới mua một chút.

“Mộc Mộc tử, ở ngọn núi này có rấn, hãy để đi trước cho.” Lưu Thành tuy rằng chỉ tám tuổi, khi trưởng thành trông rất thanh tú, lại có vài phần tái nhợt do sức khỏe yếu, bất quá cũng cố đi học, so với bọn Thiệt Đản lại khá hiểu lễ nghĩa, biết quan tâm Lâu Hưởng Văn.

Nhìn đứa nhỏ trước mặt thua mình hơn một thước, trong tay cầm gậy trúc mở lối đi ở trên núi, như vậy dù có rấn cũng bị âm thanh làm kinh hãi bỏ đi. Lâu Hưởng Văn không chỉ biết cười cười, đứa nhỏ này thật sự rất chất phác đáng yêu.

Người trong thôn đều chuẩn bị vào núi để săn bắn, vào mùa xuân có thể hái ít nấm, mùa thu tìm ít hoa quả, cho nên thảo dược trên núi phát triển rất tốt. Lâu Hưởng văn vừa hái thảo dược vừa giới thiệu thuốc tính thảo dược cho Lưu Thành biết, thuận tiện nói cho Lưu Thành cách hái thảo dược, là từ gốc. Toàn bộ từ thân đến lá đều có thể sử dụng, nếu là thảo dược tốt có thể đưa đến hiệu thuốc để đổi lấy chút tiền.

Lưu Thành rất thông minh, tuy Lâu Hưởng Văn nói chuyện rất tế nhị, nhưng đều nhớ kỹ. Thoáng thấy dưới gốc cây có nhân sâm, đoán nó đã được năm sáu tuổi, tuy rằng không lớn mấy, nhưng có thể dùng để bồi bổ thân thể Lưu Thành.

“Mộc Mộc tử, cái này có thể bán lấy tiền!” Lưu Thành bị dọa sợ, ngơ ngác nhìn Lâu Hưởng Văn, hẳn đương nhiên biết nhân sâm. Lúc đó Phùng đại phu nói thân thể hẳn khá yếu, nếu có nhân sâm bồi bổ thì tốt, Đại Lưu đau lòng cho con, khê cần rằng hỏi Phùng đại phu giá cả nhân sâm. Nếu có mười lượng bạc, cũng chỉ có thể mua rễ của nhân sâm. Lưu Thành là con nhà nghèo, rất xem nặng tiền bạc, nên khi thấy Lâu Hưởng Văn đưa cây nhân sâm cỡ ngón tay út ỳnh, liền sợ hãi với sự hào phóng của nàng.

“Hài tử ngọc, tiền quan trọng hay thân thể quan trọng, cố bồi bổ thân thể, ngày sau thi khoa cử làm Trạng Nguyên, rồi sau đó trả lại cho ta,” Lâu Hưởng Văn nở nụ cười, nhéo lấy khuôn mặt ốm yếu Lưu Thành, còn nhỏ mà đã sớm trưởng thành khiến người ta thấy đau lòng.

“Nhưng mà...” Lưu Thành còn muốn nói gì đó, chỉ là khi nhìn cây nhân sâm trong tay. Sau đó vui mừng gật đầu, điều này làm Lâu Hưởng Văn nở nụ cười, Lưu Thành là đứa trẻ hiểu lễ nghĩa nhưng cũng không quá bảo thủ, biết tiến biết lùi thật là một đứa trẻ ngoan hiếm gặp.

Lâu Hưởng Văn hái chút thảo dược, sau đó thuận tiện hái một vài quả táo, đưa cho Lưu Thành mang theo xuống núi, nói cho hẳn biết cách bảo tồn nhân sâm. Mỗi ngày cắt một chút nấu cháo ăn, một gốc cây có

thể ăn được tới hai tháng.

Về đến nhà, Lăng Thanh đang ở trong viện mài đá, nhìn Lâu Hường Văn trở về, bĩu môi, “Muốn ăn đậu hủ, thì chúng ta tự đi mua không được sao.” Hấn cảm thấy rất phiền, phải ở nhà ngâm đậu nành, để làm đậu hủ gì đó? Hơn nữa trong nhà chỉ có bốn người, chẳng ăn được bao nhiêu, càng thêm thấy chán nản.

“Dĩ nhiên có chỗ dùng nó, mặc dù ta chẳng nhớ rõ hết cách làm, nhưng chỉ cần dùng thử vài lần sẽ nhớ.” Lâu Hường Văn chuẩn bị làm món đậu khô, theo cách hướng dẫn ở trên quyển tạp chí mà mình xem trước kia, do chỉ nhớ sơ sơ, nên Lâu Hường Văn cũng không biết có thể thành công ngay không?

Đậu nành rửa sạch được ngâm trong nước, hiện nay Lâu Hường Văn chỉ chờ làm xong cối xay đá, lập tức đem đậu nành xay thành sữa đậu nành, sau đó rót vào bên trong cái tô dùng lửa đun sôi, dùng thạch cao đem sữa đậu kết thành đậu hủ trắng nõn. Loại đậu hủ này đều được làm như vậy, nên việc này cứ để cho Hạ thúc làm, còn Lâu Hường Văn chỉ đứng một bên xem.

“Này phải bỏ đường vào.” Vừa ra mẻ đậu hủ nóng hổi, Lâu Hường Văn lấy ra bốn cái chén nhỏ, sau đó bỏ thêm đường trắng, bận rộn đến trời tối, bốn người đều vây quanh cái bàn bắt đầu ăn, mùi thơm đậu hủ cùng đường trắng ngọt ngào, càng tăng thêm hương vị thơm ngon.

“Hạ thúc, đem tàu hủ này để trên tám ván gỗ.” Lâu Hường Văn cũng rất cẩn thận, sau khi ăn đậu hủ xong, liền bắt đầu làm tàu hủ khô, tám ván gỗ làm bằng loại gỗ thượng hạng được chém thành một miếng có chiều rộng ước chừng nửa thước, chung quanh tám ván gỗ đều được đóng thêm miếng gỗ nhỏ bao quanh lấy, như vậy thì tàu hủ sẽ không bị rơi xuống, chờ sau khi miếng tàu hủ nóng được đông lạnh, liền bắt đầu cắt vải bông màu trắng đem quần quanh khối tàu hủ ở trong theo hình vuông nhỏ, sau đó để thêm một tấm ván khác ở trên, sau đó để một khối đá lớn để ở trên nữa, chờ thêm một lúc sẽ thành loại tàu hủ non màu trắng như trẻ sơ sinh.

Lâu Hường Văn hướng dẫn cách làm cho Lăng Thanh và Lạc cô cô, Hạ Minh thúc. Lúc này nàng bắt đầu nấu một nồi canh lớn, cho thêm bát giác(*), hồi hương, quế, cam thảo, kết hợp cùng mười mấy loại vật liệu khác. Sau đó đem nồi canh gà nấu hôm qua rót vào bên trong cái nồi lớn, cho vào dầu ăn, muối, dấm chua, chờ có tàu hủ non, liền bỏ vào trong nồi lớn, đun lửa hầm từ từ cho đến tối.

Sáng sớm ngày thứ hai.

“Người muốn ta đem cái này bán ở trên đường?” Giọng Lăng Thanh dường như muốn phá nóc nhà, bắt hấn làm ruộng còn chưa tính, còn để hấn làm rao bán hàng ở trên phố, Lăng Thanh nghiêm mặt, bên trong mắt xéch xinh đẹp đều là sự bất mãn, sớm biết như vậy chi bằng cứ để nàng ở lại Phượng Vương phủ đi.

“Lăng Thanh, chúng ta hết tiền rồi.” Lâu Hường Văn đem tiền tu sửa phòng và mua gỗ cùng trả tiền công, sau đó mua ruộng đất, nên chỉ còn lại không đến mười hai lượng bạc, vì muốn sinh tồn, đã tới lúc Lâu Hường Văn và Lăng Thanh phải tự lực cánh sinh rồi.

“Mộc Mộc, người quả là một tên bại gia (*) mà!” Lăng Thanh cảm hận đến cắn răng, bực bội nhìn Lâu Hường văn, xuýt nữa đã phát điên, “Cũng được, chúng ta cùng rao hàng bán!” Chuyện mất mặt như vậy, tuyệt đối Lăng Thanh sẽ không chịu làm một người dâu.

(*) Bại Gia: ý nói một người đã bị phá sản, không còn tiền bạc.

Hạ thúc cùng Lạc cô cô đều cười, nhìn Lâu Hường Văn và Lăng Thanh, dù sao Hạ thúc và Lạc cô cô kỳ thực cũng không có tiền. Hạ Minh thúc chỉ sống một mình, nên mấy năm nay chỉ có làm ruộng, thêm săn bắt thú đã đủ nuôi bản thân. Còn Lạc cô cô do bị cướp hết bạc, nên không có tiền, mới không giúp được gì.

“Được, hai chúng ta cùng bán.” Lâu Hường Văn gật đầu, cùng đem số đậu hủ khô này bán đi nhanh. Về phần món ăn này, nàng đã biết một chút, do lúc trước đầu bếp Mộc gia đã nghiên cứu sáng tạo ra. Vốn đây chỉ là món ăn bình thường, nhưng do không có ai biết làm món đậu hủ khô, nên có thể kiếm được một ít tiền, bất quá sau này khẳng định có người sẽ nghiên cứu ra đậu hủ làm như thế nào, đến lúc đó sẽ không còn kiếm được lợi nhuận gì rồi.

Trong thôn có xe bò, cách bảy ngày mọi người đều sẽ lên trấn, đến lúc này mọi người ở trong nhà cũng đều đi ra ngoài bán hàng, có người đem rất nhiều rổ hoặc sọt đã được đan đem bán, có người mang nhiều trứng gà và trứng vịt, cũng có bán cá, cho nên trời tờ mờ sáng, tất cả mọi người đều ngồi trên xe bò đi ra ngoài.

“Mộc Mộc, người ở đây bán cái gì vậy?” Người nói chuyện chính là mẹ Thiết Đản, Tô Thị, xem ra là một phụ nữ ôn hòa, trong giỏ xách của bà có đến sáu mươi, bảy mươi quả trứng gà, một cái lồng khác có chừng mười con thỏ, đều đem đến chợ bán. Tuy Lâu Hường Văn mới đến ở Thôn Ngũ Liên, nhưng bởi vì quan hệ với mọi người không tệ, tất cả mọi người đều rất vui vẻ khi nói chuyện với nàng.

Ngay cả phụ nhân Lưu gia, Thúy Tử lúc này gặp Lâu Hường Văn cũng có chút xấu hổ, nét mặt ngượng ngùng. Ngày hôm qua khi Lưu Thành về nhà, Thúy Tử còn dọa Lưu Thành nói Lâu Hường Văn muốn đem hủ vào trong núi cho sói ăn, nói tâm tư Lâu Hường Văn thâm độc, biến người Lưu gia thành kẻ dè tiện, còn nàng sẽ tạo được ấn tượng tốt với người trong thôn Ngũ Liên, quả là rất ác độc, dùng cách dấm dáp lên người khác để đi lên.

Lưu Thành nhìn nương hủ, cuối cùng lấy nhâm sâm trong túi đưa cho Đại Lưu, chỉ nói Lâu Hường Văn đào cho hủ để bồi bổ thân thể. Sau đó còn dạy phải ăn như thế nào, còn đưa hủ vào trong sân, dùng cây gỗ dạy hủ viết chữ, Đại Lưu hung hăng trừng mắt Thúy Tử, Thúy Tử là kẻ ngốc nghếch, không tin có người có tâm địa lương thiện, nhưng khi nhìn cây nhâm sâm quý được đưa cho Lưu Thành để bồi bổ thân thể, lúc này mới hơi ngượng ngùng khi đối mặt với Lâu Hường Văn.

“Đây là bí quyết gia truyền, dùng để kiếm sống thôi.” Lâu Hường Văn cười mở miệng, nàng đưa ra một thùng gỗ, bên trong đều là đậu hủ khô, thêm một cái biển bằng gỗ. Đợi khi đến chợ, đem biển tử cùng thùng gỗ bày ra, trải mảnh vải màu trắng lên, bán đậu hủ non. Lâu Hường Văn đã định giá, một đồng một khối, cho dù có hơi đắt một chút, nhưng dù sao trứng gà Tô thị cũng là hai văn tiền một trứng. Nhưng vì đây là vật ít thấy nên có hơi hiếm lạ, nên Lâu Hường Văn liền kiếm được một ít tiền.

Nghe nói là phương pháp gia truyền, những người khác cũng không hỏi nữa, dù sao tổ tiên truyền lại, đây là điều cơ mật, mà Lăng Thanh là nam nhân nên không thể ngồi lên xe, liền chọn cách gánh hàng đi ở bên cạnh, nghe lời Lâu Hường Văn nói, khóe miệng run run vài cái. Lâu chủ muốn lừa người chết không đền mạng sao! Hủ không tin Cổ sư phụ lại biết làm ra đậu hủ non này.

Chợ trông rất náo nhiệt. Do đi sớm, nên khi đến thì mặt trời đã lên cao, Lăng Thanh cùng Lâu Hường Văn phải thức dậy sớm. Giờ bụng của hai người đều đói, lại không hề nghĩ đến chuyện xem tiền tài như mạng, nên vẫn chưa có khai trương hàng ra bán, mà đi mua bốn cái bánh bao để bắt đầu ăn, người trong thôn thấy cũng chỉ cười cười, dù sao bọn họ biết Lâu Hường Văn và Lăng Thanh tuyệt đối không phải kẻ thiếu tiền, cho nên chuyện buôn bán chỉ là làm cho vui thôi.

Những người khác đều ra sức đem trứng gà, vịt cá, nhiều loại rau dưa, hay vật phẩm thủ công ra bán. Lâu Hường Văn vừa mới bày đồ ra bán, mọi người đi ngang qua đều khá tò mò không biết đó là cái gì, hỏi giá thấy có hơi đắt, mọi người lại thấy một khối nhỏ đã mất một đồng tiền, lập tức tắc lưỡi lắc đầu tránh ra.

Đợi nửa ngày, cả một khối đậu hủ cũng chưa được bán, dù không ít người hỏi, nhưng vì hơi đắt, nên cũng không có ai đi lại mua, Lăng Thanh nhìn Lâu Hường Văn, vui sướng khi thấy người gặp họa liền nở nụ cười, “Mộc Mộc, buôn bán không được khá lắm.” Cho nên trở về trong lâu giết người cướp của đi, một đầu người liền có năm trăm lượng bạc, còn kiếm lời nhiều hơn với một khối đậu hủ chỉ có một đồng tiền kia!

“Chờ đi.” Lâu Hường Văn cười bí hiểm, nhìn bốn phía, sau đó đi tới một lầu lâu cách đó không xa, bà chủ lầu lâu nhìn Lâu Hường Văn đây nghi ngờ, bất quá vì mưu sinh, cũng khôn khéo lưu loát, nhiệt tình cười, “Cô nương, muốn mua cái gì à?”

“Đại tẩu, ta muốn mượn nồi cùng than của người dùng.” Lời Lâu Hường Văn vừa nói ra, mặt bà chủ liền rét lạnh, Lâu Hường Văn cũng không cần để ý, tiếp tục mở miệng, “Ta trả cho người 20 văn tiền xem như phí tổn.”

Chờ Lâu Hường Văn mượn lò than cùng nồi, thuận thực đem đậu hủ non cắt thành miếng nhỏ, lại cắt hạt tiêu. Sau đó mua một khối thịt heo, thái sợi, để vào trong nồi, đem hạt tiêu trộn cùng với đậu hủ non, dầu, muối, dấm chua để vào nồi, lại bỏ thêm hạt tiêu, lại để một mâm đậu hủ non vào nồi rang xào, người đến đều có thể ăn thử một chút.

Vốn dĩ nhóm lửa tại chợ đã khiến ọi người khá ngạc nhiên, càng đừng nói đến chuyện Lâu Hường Văn chịu lỗ vốn để đi mua cả thịt,”Ta nếm thử một chút nha.” Nói chuyện là một nữ đầu bếp có hơi mập mạp, nhìn y phục có vẻ không tầm thường, những người quen biết đều lập tức nhường đường, cúi đầu khom lưng ho

một tiếng Vương Đại nương, người đến chính là nữ đầu bếp của thiếu gia Vương gia. Mùa hè, thiếu gia Vương gia ở tại thiền viện muốn giảm cân, do không có món ăn gì ngon nên mấy ngày nay trông rất gầy, làm Vương Đại nương cũng rất lo lắng, nhưng khi thấy Lâu Hướng Văn rang thức ăn, thật sự muốn lên nếm thử xem.

Bởi vì nơi này không có đậu hủ non, nên thử gấp một đũa ăn, cảm giác khá ngon miệng, thịt lại béo, thêm có vị cay, hơn nữa lại còn cảm nhận được mùi vị đậu hủ non. Nếu ăn cùng với cơm lại càng ngon hơn, Vương Đại nương mừng rỡ, liền mua 50 miếng đậu hủ non, vì Vương gia, dù là 50 văn tiền cũng không đáng kể chút nào.

Có người mở hàng, người tiếp theo cũng ăn một đũa thấy hương vị hơi lạ, một lát sau hơn ba trăm miếng đậu hủ liền bị người giành mua sạch, bởi vì thức ăn mới lạ, hai quán cơm lớn nhất của trấn trên cũng mua 100 miếng, còn lại khoảng trăm miếng đậu hủ, nhà này mua năm miếng, nhà kia mua ba miếng, cho nên thời điểm Lâu Hướng Văn thu dọn quán, bên trong bao vải đều là đồng tiền vang lên leng keng, mà hai chủ quán của quán cơm cùng đặt đơn hàng với Lâu Hướng Văn, ngày mai 100 miếng đậu hủ, thuận tiện hỏi thêm các món ăn mới được làm từ món đậu hủ. Lâu Hướng Văn vui vẻ nói ra vài món ăn, thịt kho tàu gà xào đậu hủ. Sáng sớm, lấy đậu hủ trong thùng gỗ cắt ra thành từng khối, nếu như có khách quý, lấy đậu hủ đã được cắt thành khối, rải thêm dầu vừng, cho chút hạt tiêu, dùng để ăn cháo cùng với mì sẽ rất ngon.

Trừ tiền vốn, một buổi sáng đã kiếm được hai trăm 50 văn tiền, hơn nữa số lượng không đủ, nếu có nhiều hơn, đoán chừng ít nhất có thể trên 500 văn tiền, mười ngày là 5000 văn tiền, khoảng năm lượng bạc. Một tháng, kiếm khoảng 15 lượng bạc, những người bán hàng khác đều kinh ngạc, trong lòng thầm nhẩm bâng cữu chương, hơn nữa đây là phương pháp làm đậu hủ gia truyền, không lo người khác sẽ biết cách làm, nên vụ kinh doanh này là độc quyền, một năm có thể kiếm bảy tám chục lượng bạc, đời sống của người dân trong thôn chỉ chi tiêu một tháng có hai ba lượng bạc, số tiền một tháng mà Lâu Hướng Văn kiếm được có thể sống đến ba năm.

“Ô tẩu, đậu hủ này được dùng từ đậu nành làm ra, không biết nhà tẩu còn dư đậu nành hay không, nếu như còn, ta sẽ mua hết toàn bộ.” Lâu Hướng Văn bước đến chỗ Tô thị, nghe những lời của nàng. Thúy Tử ở trong góc không khỏi đỏ mặt, số đậu nành kia do chính nhà nàng trồng ra, lập tức cảm giác như mình bị lừa gạt, khó trách Lâu Hướng Văn lấy đậu nành lại vui vẻ thế, quả đúng đã bị ả bày kế.

Số đậu nành cũng rất rẻ, Lâu Hướng Văn lại đưa giá cả không tệ, hai văn một cân, Tô thị lập tức quyết định đem đậu nành của nhà mình bán hết cho Lâu Hướng Văn, mà những nhà khác cũng đều đồng ý. Mặc dù Lâu Hướng Văn kiếm nhiều tiền, nhà các nàng cũng kiếm được tiền lẻ, mặc dù đậu nành trong nhà có rất ít, nhưng vì rất ít ăn, nên trong nhà cũng còn khoảng trăm cân, kiếm được 400 văn tiền, có người thậm chí nghĩ sang năm sẽ trồng đậu nành thượng hạng ở trên chân núi.

Nhưng duy nhất chỉ có mình Thúy Tử không có tới, Lâu Hướng Văn cũng không để ý nhiều, Thúy Tử thật ra cũng có dự định của riêng mình, mua đậu nành có thể kiếm được bao nhiêu, đem đậu nành trong nhà bán đi, chỉ bằng với một buổi sáng Lâu Hướng Văn kiếm được tiền. Điều Thúy Tử muốn là có thể làm ra loại đậu hủ khô kia, sau đó đem bán đi, mới kiếm được nhiều tiền.

Lâu Hướng Văn bán hết rất nhanh, liền về trước những người khác. Nếu không chừng, phải chờ đến mấy canh giờ, mặc dù Lâu Hướng Văn cùng Lăng Thanh không có xe bò, nhưng đối với người tập võ mà nói chẳng khó khăn gì, lúc trên đường trở về thôn, hai người không thèm để ý, khi đi được mấy bước, liền có người bám theo sau.

“Chút tiền này lại có kẻ muốn cướp?” Lăng Thanh vô lực liếc mắt, đối với trào lưu trên giang hồ không có gì không cướp kia. Lăng Thanh cảm thấy rất bất lực, chẳng qua chỉ có hai ba trăm văn tiền mà cũng có kẻ muốn cướp sao.

“Nhanh như vậy đã có người, thứ họ nhìn trúng không phải ít tiền kia, mà là món đậu hủ khô kia.” Lâu Hướng Văn mở miệng cười, thật ra phương pháp làm đậu hủ khô không khó, chẳng qua so với việc làm đậu hủ, lượng nước muối cần dùng cần phải khác nhau. Hơn nữa, vì để đậu hủ ngon hơn, Lâu Hướng Văn còn cho thêm trứng gà vào trong đó.

Làm đậu hủ quan trọng nhất là độ nước nóng, trông chừng lửa kĩ, mới làm ra được đậu hủ ngon. Bốn đến tám miếng chất chồng lên, cũng rất căng dày, không bị chảy nước, không bị bể ra, dù làm món kho cũng

không mất mùi vị. Thật ra mỗi thứ đều có một chút bí quyết, nhưng không khó khăn lắm, chỉ có điều ở nơi đây cũng gặp phải rắc rối, mà chỉ có hơn một canh giờ đã bị người theo dõi.

Đi theo sau Lâu Hưởng Văn và Lăng Thanh có bốn người, là đám côn đồ trấn trên, trong đám người đó có Triệu Đức, vừa mở một cửa hàng, bán bánh bột ngô, thấy Lâu Hưởng Văn kiếm tiền lập tức liền hoa cả mắt. Ba tên còn lại là côn đồ của trấn, bọn chúng đều là những tên gian xảo. Hơn nữa cả đám đều nhìn trúng loại vị thuốc này, hơn nữa một trong ba tên côn đồ có tên Hoàng Hiền Nhân là cậu em vợ của Huyện thái gia, ngày thường đều ỷ vào quan hệ này, nên không dám làm điều xằng bậy quá mức, nhưng cũng chẳng khác nào một tên ác bá đầu đường xó chợ, mỗi tháng đều đem tặng mười lượng bạc cho huyện thái gia, nên thường ngày những người ở nông dân đều lần tránh né chúng.

Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh cứ đi thẳng, rồi cứ lượn đi vòng quanh rừng cây ở ngoài trấn. Sau đó mũi chân chĩa xuống đất, bóng dáng vọt thẳng lên đại thụ, ẩn giấu thân mình, thuận tay hái lấy mấy hạt dẻ, vừa ăn vừa chờ thổ chui vào bầy.

“Người đâu?” Cả bốn người, Triệu Đức, Hoàng Hiền Nhân vọt từ trong rừng cây ra, sững sốt khi không nhìn thấy Lâu Hưởng Văn và Lăng Thanh, liền nhìn chung quanh, một người leo lên cây tìm kiếm. Trong lúc đó, tay Lâu Hưởng Văn liền âm thầm động, một vỏ hạt dẻ trực tiếp bắn về phía nam nhân leo lên trên cây.

Vỏ ngoài hạt dẻ đều là gai, cộng thêm một chút công lực của Lâu Hưởng Văn, côn đồ đau đớn, kêu thảm một tiếng, trực tiếp té từ trên cây xuống, cũng may chỉ leo lên chưa tới hai thước, mới không bị gãy tay chân, mà mấy người kia đang kinh ngạc, đột nhiên có hạt dẻ bắn qua, kêu lên thất thanh, nhưng ở trong rừng không nhìn thấy có ai khác, lại bị rơi xuống cây sau đó còn kêu lên có quỷ, tè ra cả quần chạy đi, trông quá mất mặt.

Bóng dáng Lâu Hưởng Văn và Lăng Thanh rơi nhẹ xuống, hai người liếc mắt nhìn nhau đều nở nụ cười, thật ra thì có lúc, cuộc sống đơn giản cũng vui vẻ hơn. Mặc dù nói đôi vợ chồng nghèo khổ có đến trăm chuyện không vui, nhưng bất kể Lâu Hưởng Văn hay Lăng Thanh, nếu đã muốn trải qua cuộc sống của người bình thường, đương nhiên không thể có chuyện này. Chỉ là sau đó trải qua một thời gian dài, con người ta luôn không dễ dàng thỏa mãn, cứ hay đứng núi này trông núi nọ.

Chờ Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh trở về Hạ Gia, cũng ngay lúc ăn cơm trưa, những người khác bán đồ trở về nhà cũng đã xế chiều, tìm kiếm đậu nành trong nhà đem tới bán cho Lâu Hưởng Văn.

“Thành Thành, chút con qua nhà Mộc Mộc, xem bọn họ làm đậu hủ như thế nào, rồi về nói lại cho nương, nương sẽ mua kẹo cho con ăn.” Thúy Tử thấy Lưu Thành vừa đi học trở về, ở trong phòng bếp thấp giọng dụ dỗ, buổi sáng đem cá ra chợ bán, mua được một thỏi kẹo quế hoa đưa cho Lưu Thành.

“Nương.” Lưu Thành cau mày, hắn mặc dù chỉ có tám tuổi, nhưng cũng hiểu được đạo lý. Lúc mới ăn cơm, Thúy Tử nói Lâu Hưởng Văn gian xảo thế nào, lừa gạt nhà bọn họ lấy 70 cân đậu nành, đã có thể bán đến 100 đến bốn trăm văn tiền, 70 cân rau dưa nhiều nhất chỉ có 100 văn tiền, quả là lỗ vốn lớn. Đại Lưu không có mở miệng, chẳng qua chỉ gắng chịu đựng để ăn cơm.

Lưu Thành không ngờ trong lúc Thúy Tử rửa chén lại nói chuyện như vậy, thấy nhi tử không lên tiếng, Thúy Tử lần nữa mở miệng dụ dỗ, “Thành Thành, nương chỉ muốn làm một chút để đem ra chợ bán kiếm tiền, cũng sắp đến mùa đông, mà con lại không có một bộ quần áo mới, nếu không có áo ấm làm sao bây giờ? Thân thể con lại không tốt, nương không muốn con bị cảm lạnh, con trai ngoan, nương chỉ lén làm một chút, để mua đồ đạc trong nhà thôi mà”.

“Con không đi, phụ tử nói quân tử có cái nên làm có cái không nên làm.” Lưu Thành vẫn như trước, lắc đầu một cái, hắn biết nhà hắn nghèo, nhưng chuyện này thực sự hắn không muốn làm, thứ nhất biết rõ đó là không đúng, thứ hai Lưu Thành không muốn Lâu Hưởng Văn thất vọng về hắn. Hắn thích Lâu Hưởng Văn luôn cười với hắn, vuốt đầu hắn, thật sự rất ấm áp. Cho dù thân thể có ốm yếu, hay nhà nghèo khó cũng đều đồng loạt biến mất.

“Đứa nhóc này quả là không biết điều gì cả!” Thúy Tử bực bực nổi giận, đáng tiếc hắn là nhi tử của mình, không bỏ được cũng không mắng được, chỉ có thể vừa rửa chén vừa nói nhảm. Thúy Tử chưa từ bỏ ý định, nhưng biết bản tính con trai mình mạnh mẽ, ngày đó dầm mưa bị bệnh, nóng sốt đau đớn, cũng

không nói với mình một tiếng, quật cường đứng lên y như đầu con la không đụng vỡ vách tường phía nam thì chưa từ bỏ ý định.

Thế nhưng làm sao có cơ hội phát tài lại bỏ qua, Thúy Tử nghĩ sẽ len lén đến Hạ gia xem trộm, nhưng lại nghĩ tới Hạ Minh là một thợ săn, lỗ tai thính hơn người bình thường, cho nên cách này không được, chưa xem được đã bị cho là kẻ ăn trộm, muốn nhờ con trai mình lại càng không được, hay là tìm những hài tử khác xem sao? Lâu Hưởng Văn thích nhất là hài tử, đối với hài tử không có phòng bị gì? Thúy Tử nghĩ xem nên chọn hài tử nào trong thôn, cuối cùng quyết định chọn con nhà Lục gia, có đứa nhóc mập mạp, ngơ ngác ngốc nhếch, lại tham ăn, đến lúc đó mình dụ cho nó ăn chút gì đó, chắc chắn có thể thành công!

Qua hai ngày.

Biết Lâu Hưởng Văn bán đậu hủ kiếm rất nhiều tiền, tất cả bọn nhỏ đều hiếu kỳ, đến nhà Hạ Gia, thật ra thì có vài người cũng có ý định giống Thúy Tử, ai mà cũng muốn mình được sống tốt hơn đâu.

Lâu Hưởng Văn cũng không để ý, thấy hài tử tới, cũng là lúc Hạ gia vừa ăn xong cơm tối, đậu hủ vẫn còn trong nồi, Lâu Hưởng Văn liền cười mức ra ổi đĩa nhỏ một chén, cho thêm đường. Đầu năm nay đường hơi đắt, nên đậu hủ cho bọn nhỏ ăn một cái đã sạch sẽ, Thiết Đản lập tức mang mọi người vào trong sân, mang chén đi rửa sạch sẽ, vốn mấy đứa nhỏ được người lớn dẫn đến để xem cách làm món đậu hủ khô, nhưng rốt cuộc lại quên mất, liền mỉm cười đi rửa chén.

Tiểu Bàn ăn rất nhiều, ăn hết xong, Lâu Hưởng Văn lại mức thêm cho hắn một chén nữa, mà không có trách cứ hài tử cái gì cả, tiếp tục đi làm đậu hủ khô. Thiết Đản là người cũng khôn khéo, thấy Lâu Hưởng Văn phải làm đậu hủ khô, cảm giác không muốn để bọn nhỏ xem, sau đó trực tiếp đem tất cả hài tử đi về, chỉ còn Tiểu Bàn ở trong phòng bếp tiếp tục ăn.

84. Chương 84: Bán Đi Phương Pháp Gia Truyền

“Lâu cô nương, Đông gia chúng tôi có lời mời.” Hôm nay Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh mới vừa đem đậu hủ khô bán hết sạch, một nam nhân trung niên đi tới, trông đáng vẻ là một người rất gian xảo, vuốt cằm đi đến chào hỏi Lâu Hưởng Văn. Toàn thân mặc tơ lụa màu xanh lam đậm, đi theo sau lưng là một gã nô bộc, vừa nhìn là biết không phải người ở trần trên.

Nhật Mộ Thành rất lớn, còn Thôn Ngũ Liên chẳng qua chỉ là một sơn thôn bé nhỏ. Ở Nhật Mộ Thành có tổng cộng ba huyện, Thôn Ngũ Liên thuộc huyện Hồng Nguyên. Lúc này có một gã nam nhân trung niên tự xưng là Tiền chương quây, nói có người muốn gặp mặt Lâu Hưởng Văn, liền dẫn Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh đến một tú lều tốt nhất ở trấn trên. Giờ là lúc giữa trưa, nên việc kinh doanh ở tú lều rất đông đúc. Nhưng vì đây là một trấn nhỏ, nên tú lều của ông chủ Tiền ở huyện Hồng Nguyên này chẳng thể so bằng với tú lều của Mộc gia, ngay cả một gian phòng trang nhã cũng không có, chẳng qua chỉ có một hậu viện trồng hoa quế, bày thêm một cái bàn ra, còn cây cối thì có vẻ không được phát triển cho lắm. Hiện tại có một nam nhân tuổi còn trẻ đang ngồi ở mép bàn, xiêm y màu xanh, trông mặt mũi rất tuấn tú, nhưng ánh mắt có vẻ rất là sắc bén đầy kiêu ngạo.

“Lâu cô nương, mời ngồi.” Nam nhân trẻ tuổi đứng dậy, sắc mặt không hề tỏ ra khinh thường, hay kinh ngạc, chỉ nói chuyện làm ăn thông thường, “Chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Lâu Hưởng Văn cùng Lăng Thanh cũng không hề khách sáo. Người nam nhân trẻ tuổi này họ Đường, tên Viễn Phương, chủ của các cửa hàng Mộc Gia ở Vương Triều Tố Nguyên. Vốn cho rằng chuyện thu mua bí quyết gia truyền ở Nhật Mộ Thành sẽ không tới tai Đường Viễn Phương, nào ngờ mới vừa đến đây, hắn liền đến tìm ngay Lâu Hưởng Văn, người đã làm ra món đậu hủ khô.

“Một trăm lượng mua lại bí quyết gia truyền của Lâu cô nương, hơn nữa không được bán cho bất cứ người nào khác.” Đường Viễn Phương chỉ ăn vài miếng thức ăn, sau đó đưa ra giá tiền rất cao, nói rõ ra mục đích của mình. Dù sao trong tay Lâu Hưởng Văn đang nắm giữ bí quyết gia truyền, một tháng cũng chỉ có thể kiếm được mười mấy lượng bạc, một năm cũng chưa chắc kiếm được một trăm lượng bạc.

“Không bán.” Lăng Thanh mở miệng trước, không vừa ý với giá thấp Đường Viễn Phương đưa ra, “Ta một năm có thể kiếm một trăm lượng rồi!”

“Đậu hủ khô không phải rất khó làm, nếu như thử nghiệm vài lần là có thể làm ra, đến lúc đó mỗi nhà đều có thể làm, một trăm lượng bạc đã là cao lắm rồi.” Đường Viễn Phương chỉ cười, không quan tâm đến Lăng Thanh, ngược lại đưa mắt liếc nhìn Lâu Hưởng Văn, “Lâu cô nương bán đi bí quyết gia truyền không có thiệt thòi gì đâu.”

“Thật ra không hề thiệt thòi, đậu hủ khô này cũng không khó làm, chỉ là không biết Đường công tử mua về, sau đó kiếm tiền bằng cách nào, chẳng phải đây mới bị lỗ vốn sao?” Lâu Hưởng Văn cười thăm dò, hiện nay quả thực rất khó mua được đậu nành, mặc dù cách làm đơn giản nhưng cũng không phải dễ. Nếu muốn tìm cách sáng chế ra, thì phải tích trữ đậu nành, làm hết lần này đến lần khác mới thành công. Lâu Hưởng Văn cũng thấy chẳng thấy lạ lùng mấy, chỉ có điều nàng rất muốn biết Đường Viễn Phương chuẩn bị kiếm tiền bằng cách nào.

“Cô nương không cần hỏi tới, một trăm lượng bạc, cộng thêm việc Lâu cô nương vẫn có thể bán đậu hủ khô như trước. Nếu không, chỉ cần năm ba tháng, thì sẽ người ta nghiên cứu ra được thôi.” Đây chính là lời đe dọa, Đường Viễn Phương đánh thẳng vào hiện thực, để chờ câu trả lời của Lâu Hưởng Văn. Nếu quả thật có người nghiên cứu ra, đậu hủ khô cũng chỉ là món ăn thông thường mà thôi. Đường Viễn Phương đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, trước mắt sẽ đem đậu hủ khô mở rộng phát triển ở các tửu lâu Mộc gia, sau khi kiếm được một khoản lớn, sẽ đem bán bí quyết này với giá ngàn lượng bạc trắng đến các tửu lâu khác.

Làm món mở màn trong bốn món chính, chỉ cần có món ăn mới mà những tửu lâu khác không có, như vậy tửu lâu nhất định sẽ mua may bán đắt, khách quý sẽ kéo đến rất đông, vậy những tửu lâu khác nhất định sẽ bị tổn thất, nhất là ở những nơi như Vương Triều Tổ Nguyên và Tây Lan, một món ăn có thể kiếm lời không ít, một bàn ăn của quan to cũng mất ít nhất mười đến mấy trăm lượng bạc, cho nên những tửu lâu khác dù phải tốn đến một ngàn lượng bạc, hay nhiều tiền hơn, cũng chỉ có thể cam chịu. Nếu không một ngày sẽ tổn thất từ ba đến năm bàn, xem như mất đi cả trăm lượng, quan trọng là việc mất khách hàng, chờ bọn họ nghiên cứu ra cách làm đậu hủ khô, thì đã mất sạch khách rồi, cho nên dù tốn một ngàn lượng cũng sẽ có tửu lâu mua. Với doanh sách này, Đường Viễn Phương có thể đoán được số tiền kiếm được là mười vạn lượng bạc.

“Ta đồng ý.” Lâu Hưởng Văn đồng ý, Đường Viễn Phương vừa mới tiếp nhận cửa hàng Mộc Gia ở Hách Liên Quốc, đi theo sau hẳn có Tiền Chưởng quầy với ít nhất sáu năm kinh nghiệm, Lâu Hưởng Văn chưa từng ra mặt, cho nên bọn họ không hề biết Lâu Hưởng Văn, giờ chẳng qua chỉ chỉ vì chuyện kinh doanh mới xuất thủ.

Hai bên đều ký tên đồng ý, ngân lượng đã được thỏa thuận xong. Sau khi ăn no, Lâu Hưởng Văn cầm một trăm lượng bạc trên tay vui vẻ ra về, giao kèo cứ để cho Lăng Thanh ký, dẫu sao Lâu Hưởng Văn cũng vẫn lo chữ viết của mình sẽ bị Đường Viễn Phương nhận ra, nên mới nghĩ ra một câu. Ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ huynh đệ, liền buộc Lăng Thanh ký tên, nếu sau này người trong Lâu có biết, thì chỉ có mình Lăng Thanh là mất thể diện thôi.

“Mộc Mộc, người nói xem đậu tương là do ai mua?” Lăng Thanh hỏi Lâu Hưởng Văn. Hiện nay đậu hủ khô là món quý hiếm, một văn tiền đã là một khối rồi. Đường Viễn Phương mua lại bí quyết, nên chắc đã nghĩ ra cách kiếm tiền từ đậu phụ khô, nên sẽ không giở chiêu thu gom đậu tương đâu? Nhưng nếu không phải do hắn dự trữ đậu, vậy rốt cuộc là ai làm?

“Không biết.” Được một trăm lượng bạc, Lâu Hưởng Văn thật rất cao hứng, hơn nữa dù có người thu gom đậu tương lại, cũng chưa chắc làm ra được đậu hủ khô, nhưng dù có làm ra được, cũng không có cần thiết thu gom nhiều như vậy. Lâu Hưởng Văn cũng không cần nghĩ người nào đã làm, vì đáp án sẽ sớm được giải đáp thôi.

“Lâu cô nương.” Hoàng Hiền Nhân mỉm cười đi tới, bất quá bộ dáng chỉ 30 tuổi, nhưng do hằng ngày ăn chơi nhậu nhẹt, đam mê tửu sắc, bài bạc, không chuyện xấu nào mà hắn không làm, nên thân thể xanh xao vàng vọt ốm yếu. Đôi mắt vẫn đục cứ dính chặt ở trên người Lâu Hưởng Văn, ở trần trên này không có bao nhiêu nữ nhân xinh đẹp, các tiểu cô nương thường ngày luôn làm việc vất vả, nên thân thể luôn xanh xao vàng vọt, còn các tiểu thư con nhà có quyền, thường ngày không ra khỏi cửa lớn, một bước cũng không chịu

di, dù gặp được thì Hoàng Hiền Nhân cũng không dám trêu ghẹo. Dù sao cậu của hắn cũng là huyện thái gia, hắn thì chỉ là tiểu ác bá, một tên du côn lưu manh thôi. Nếu để xảy ra chuyện lớn, như bị kiện cáo gây ra án mạng, hoặc chộc phải người hậu thuẫn phía sau, thì xem như tiêu rồi.

“Có chuyện gì sao?” Lăng Thanh suy nghĩ, lạnh lùng hỏi, cả người trực tiếp tiến lên, để cho Lâu hướng Văn ở phía sau lưng mình. Lăng Thanh chẳng ngại gì khi cho bọn chúng thêm một bài học nữa, làm mặt chúng đầy vết bầm tím.

“Có vài chuyện làm ăn muốn thương lượng với Lâu cô nương, không biết có thể đi tìm một nơi nào để nói chuyện không a?” Hoa Lạp Nhất mở cây quạt ra, Hoàng Hiền Nhân và Hứa Phong cũng phe phẩy cây quạt, càng nhìn Lâu Hướng Văn, trong lòng càng cảm giác ngứa một chút, da trắng như đậu hủ, cảm giác chỉ cần bấm một cái sẽ chảy ra nước. So với những người ở trần trên, y như trên trời và dưới đất, đúng là khác nhau một trời một vực.

“Chuyện làm ăn ta đã bàn xong rồi, giờ cần phải trở về trong thôn.” Lâu Hướng Văn nói, ánh mắt xoay tròn. Đã đoán ra được kẻ thu gom đậu tương rồi, chắc do không trộm được bí quyết gia truyền, nên muốn dùng đậu tương để lừa gạt mình đây mà.

“Lâu cô nương cũng biết, giờ đậu tương không dễ mua. Tất cả mọi người đều bán hết đậu tương cho ta, nếu Lâu cô nương muốn kiếm tiền, ta sẽ bán một cân giá mười văn tiền cho Lâu cô nương.” Hoàng Hiền Nhân mở miệng cười, thật ra hắn đã thu gom hơn bảy ngàn cân đậu tương.

Một cân mười văn tiền, mười cân là 100 văn, 100 cân là một lượng bạc, hơn bảy trăm cân đậu tương là hơn bảy mươi lượng bạc. Bất quá đậu tương chỉ có giá 1 cân là hai văn tiền, qua kiểu mua bán kiếm lời của bọn chúng này, đã kiếm được hơn năm sáu chục lượng bạc.

“Ta không muốn mua, nhà ta vẫn còn hơn trăm cân đậu tương lận.” Lâu Hướng Văn không chút khí phách liền cự tuyệt, quả thật bọn du côn này đã gom đi đậu tương, đáng tiếc a, hôm nay bí quyết gia truyền đã bán cho cửa hàng Mộc Gia. Lâu Hướng Văn cũng không muốn làm đậu phụ khô nữa, trong nhà còn trăm cân đậu tương vừa đúng có thể làm sữa uống, bã đậu trộn chung với tôm khô cũng có được món ăn ngon.

Hoàng Hiền Nhân trợn tròn mắt, vốn cho rằng bạc đã tới tay ai ngờ lại bay đi mất, điều này khiến Hoàng Hiền Nhân không khỏi thu lại quạt trong tay, bắt chước vẻ mặt lạnh lùng của công chúa Chiết Phiến, “Lâu cô nương, rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt ư? Không có đậu tương, làm sao người có thể làm ra đậu hủ khô để kiếm tiền? Ta bán đậu tương cho người, không bằng chút tiền mà người kiếm được nữa, người kiếm nhiều tiền có thể ăn thịt, còn ta chỉ có uống canh thôi! Nếu không đồng ý, đừng mong mua được đậu tương ở huyện Hồng Nguyên nữa!”

“Không mua được đậu tương, thì khỏi làm đậu phụ khô, về nhà làm ruộng, những thứ đậu tương kia người giữ lại từ từ ăn.” Lâu Hướng Văn cười, vỗ vai Lăng Thanh, liếc mắt thấy sắc mặt nhăn nhó của Hoàng Hiền nhân, hớn hỏ đi về nhà.

Trong khoảng thời gian Lâu Hướng Văn kiếm tiền, người trong thôn thấy mà hoa cả mắt, có người mặt dày đến hỏi bí quyết làm đậu hủ khô, nói muốn làm cho con trai mình ăn, nhưng vì không có tiền mua, nên muốn nhờ Lâu Hướng Văn dạy, còn hứa sẽ không đem đi bán. Nhưng Lâu Hướng Văn cũng khá dứt khoát, trực tiếp bọc mười miếng cho đối phương mang về, không lấy một đồng, khiến mọi người đều ngượng ngùng trở về.

Gỗ cũng đã mua xong, vừa đúng khoảng thời gian Lâu Hướng Văn và Lăng Thanh chuẩn bị chuyên tâm tu sửa lại căn nhà. Đậu tương đã không mua được, nên không cần phải bán đậu phụ khô nữa, nông dân lấy trồng trọt làm gốc, làm người trong thôn đều gặt đầu liên tục. Chẳng qua đều cảm giác có hơi tiếc, đang kiếm tiền được lại buông tay.

Nhà ở cuối thôn, cách rất xa những người khác, Lâu Hướng Văn và Lăng Thanh cảm thấy như vậy rất tốt. Đào nền để mở rộng nhà ra, còn sơn tường bằng màu xanh. Trong phòng, cũng đã chuẩn bị quét màu xanh, cửa sổ lớn, nóc nhà thì cao, căn nhà chẳng những không nóng lại còn khá sáng, bởi vì chỉ có mình và Lăng Thanh ở, nên vẫn là ba gian phòng, làm thêm một căn phụ để chứa củi và một ít nông cụ cần dùng cho thường ngày. Viền ở trước mặt, không cần phải trồng rau, cho nên đổi sang nuôi gà để ấp trứng. Những

nơi còn lại dùng để trồng cây ăn quả, vườn rau sẽ nằm ở bên ngoài, cách chỗ ở của Lâu Hưởng Văn cũng không xa lắm.

Lâu Hưởng Văn nấu thức ăn rất ngon, buổi trưa hay buổi tối đều ăn ở chỗ của Hạ thúc, còn để các phụ nhân trong thôn đến giúp. Nên mỗi ngày đều phải cắt hai đến ba mươi cân thịt heo, và lại còn trộn thêm rau vào món ăn, khiến mọi người đều ăn no cả bụng.

Giờ là tháng tám, nên buổi trưa khá nóng, nên mọi người ăn no xong, đều phải ở lại nhà Hạ thúc trò chuyện, uống nước trà, chờ mặt trời lặn một chút lại đi làm việc. Ngày thường, Đại Lưu đều lên trần trên để tìm thêm chút việc vặt để làm, nhưng vì Lâu Hưởng Văn cần sửa lại nhà, nên hẳn phải tới để giúp một tay, dù sao nhân sâm đưa cho Lưu Thành để bồi bổ thanh thể, tựa như ơn tái tạo đối với Đại Lưu rồi.

Phụ nhân khác đều tới đây giúp rửa rau nấu cơm, sau đó ở lại cùng ăn cơm trưa, nhưng Thúy Tử từ đầu không hề xuất hiện, ở nhà một mình không biết làm cái gì, nhưng đến giờ cơm, Thúy Tử lại tới đây, Đại Lưu cũng rất tức giận về tính tình của vợ hắn. Hơn nữa, Lâu Hưởng Văn cũng rất tốt, không quan tâm về chuyện ăn uống, nên Đại Lưu liền cố nhịn để tránh cãi vã, liền cố gắng làm việc hơn nữa.

Mà Thúy Tử vừa ăn no xong liền ra về, nhưng chưa tới nửa khắc, lại hóa điên chạy tới, sắc mặt trắng bệch, tóc hơi xốc xếch, khiến các phụ nhân đang rửa chén ở trong sân đều rất kinh ngạc.

“Sao thế? Lúc trưa ăn còn chưa no, lại muốn đến ăn thêm điểm tâm hả?” Tô Thị khinh thường mở miệng, thật không ngờ Thúy Tử có da mặt dày, không biết xấu hổ như vậy. Tô Thị cảm thấy, do Lâu Hưởng Văn quá hiền lành, nên bị ức hiếp mà không dám nói ra. Mà Tô Thị thì không có tốt bụng đến vậy đâu, liền ra mặt với kẻ không biết xấu hổ kia.

Lâu Hưởng Văn mới từ trong nhà bếp đi ra, thấy Thúy Tử đột nhiên khóc lóc nhào tới mình, trong miệng còn mắng chửi,” Người là tiện nhân độc ác, người hại chết ta rồi! Ta sẽ liều mạng với người, ta mà không sống được thì người cũng đừng hòng sống được!”

Điên cuồng mắng chửi, khiến Lâu Hưởng Văn phải kinh ngạc mở to mắt, mấy phụ nhân đứng bên cạnh liền nhanh chân nhanh tay, giữ lấy Thúy Tử đang nổi điên, không biết ả muốn gây sự gì nữa? Lâu Hưởng Văn mấy ngày nay lo sửa sang nhà, cả đám đều ở nơi này giúp đỡ, đừng bảo là nàng ta có đã làm ra chuyện gì, cho dù có đi nữa, thì mọi người đều đứng về phía Lâu Hưởng Văn. Dù sao cũng đến ăn cơm nhà người ta, mà thức ăn cũng đều là của Lâu Hưởng Văn đưa ra, các nam nhân làm việc cho nàng cũng đều được trả tiền.

“Người đang làm loạn gì đó?” Đại Lưu nghe tiếng gào thét của Thúy Tử, nhanh chóng chạy ra ngoài, những nam nhân khác đang làm việc cũng đi ra, đều chau mày nhìn Thúy Tử.

“Ta không muốn sống, đều do tiện nhân này hại. Ắ chưa tới đây, ta đều sống rất tốt. Lần này, ta phải sống thế nào đây chứ!” Đột nhiên hai chân Thúy Tử mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất, một mặt gào hét, một mặt đập hai chân.

“Ta đã làm gì?” Nét mặt Lâu Hưởng Văn cực kỳ vô tội, nhìn tất cả mọi người, nàng thật không biết mình đã làm những gì? Những người khác đều không hiểu xảy ra chuyện gì, ngu ngơ nhìn Lâu Hưởng Văn, thấy nàng cũng không biết gì, nên tất cả mọi người đem tầm mắt hướng về phía Thúy Tử đang kêu khóc.

“Được rồi, có chuyện gì thì nói rõ ra đi!” Lúc trưa, trưởng thôn Kiều cũng có bé Kiều Niệm về nhà ăn cơm, nhưng vì Kiều Niệm từ chối đòi ở lại chỗ Lâu Hưởng Văn. Cuối cùng trưởng thôn Kiều cũng bị kéo ở lại ăn cơm, nên lúc này trưởng thôn Kiều liền mở miệng, toát ra dáng vẻ uy nghiêm, để giải quyết những lời điên khùng khiến mọi người không hiểu chuyện gì đã xảy ra kia.

“Ả đàn bà kia đang ở chỗ này! Chạy nhanh thật! Nhưng chỉ chạy hòa thượng, không chạy được miếu (*).” Giọng Hoàng Hiền Nhân từ xa truyền tới, theo sau là bốn năm người hầu, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

(*) ý nói rằng, dù có chạy, cũng chạy được một mình, nhà cửa vẫn còn đó.

“Các người tới làm gì?” Hạ Thúc dù sao cũng là trụ cột trong nhà, liền đi ra, nhìn qua cũng biết Hoàng Hiền Nhân không phải người tốt, lạnh lùng hỏi. Từ trước giờ Hạ Minh đều sẵn thú, đem đi bán ở trần trên, nên cũng biết Hoàng Hiền Nhân này là ác bá. Mà tên kia cũng biết Hạ thúc có vài ngón nghề, hơn nữa còn sống

một mình, Hoàng Hiền Nhân không dám động thủ với Hạ Minh, sợ chọc giận tới thì cái mạng nhỏ cũng đi đời.

“Thiếu nợ trả tiền, đây là đạo lý từ xưa đến nay, ả Thúy Tử này nợ chúng ta 120 lượng bạc, giấy trắng mực đen viết rất rõ ràng, ta đây tới là để đòi nợ!” Hoàng Hiền Nhân móc ra tờ giấy nợ, lật lư vài cái, sau đó liếc nhìn mười nam nhân ở trước mắt, “Người nào là chồng ả, mau ra trả tiền, tính luôn cả lãi là 100 văn.”

120 lượng bạc! Nghe tới con số này, ngoại trừ Lâu Hướng Vãn ra, những người khác đều trợn tròn mắt. Một hộ: cả năm tích lũy chưa tới mười lượng bạc, 120 lượng này phải mất đến mười năm dành dụm. Tất cả mọi người trở nên ngây ngốc, sắc mặt tái nhợt, nhìn Thúy Tử tóc tai tán loạn. Rốt cuộc nữ nhân này đã làm chuyện gì, mà thiếu nhiều tiền như vậy!

Đầu óc Đại Lưu càng thêm rối bời, ngơ ngác nhìn Thúy Tử, hẳn là nông dân chất phác làng hoang. Chợt nghe đến làm đầu thấy choáng váng, phải nhờ những người phía sau đỡ lấy hắn, lúc này thân thể mới đứng vững, nhưng giọng nói vẫn rất cứng rắn, “Nói, người mượn nhiều tiền như vậy để làm gì?”

“Ta chỉ muốn kiếm nhiều tiền, cũng tại nữ nhân họ Lâu này! Nếu như không phải ả, sao ta bị như vậy chứ!” Thúy Tử ngấm ngầm suy nghĩ cách thoái thác, khuôn mặt vắn vẹo, hờ hết nhìn Lâu Hướng Vãn, “Điều tại người hại ta, đều tại người! Người là con cáo già thành tinh!”

“Đủ rồi!” Hốc mắt Đại Lưu liền đỏ lên, chợt gầm lên một tiếng, cả người run lên vì tức giận. Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng Đại Lưu có thể khẳng định tuyệt đối, chuyện này, không có liên quan gì đến Lâu Hướng Vãn!

“Các người muốn mắng chửi thì về nhà mà chửi, mau đem bạc trả lại cho ta, bằng không chó trách ta không khách sáo!” Hoàng Hiền Nhân nhin không được mở miệng, âm thầm liếc nhìn Lâu Hướng Vãn.

“Thiếu nợ trả tiền, chính là thiên lý do trời định, bất quá chúng ta muốn biết chuyện gì xảy ra? Nếu như có người hãm hại người Thôn Ngũ Liên, chúng ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua!” Trưởng thôn Kiều uy nghiêm mở miệng, nghe lời lão nói, mười mấy hán tử sau lưng đều trợn tròn mắt nhìn mấy người Hoàng Hiền Nhân. Mọi người nhất trí cho rằng Thúy Tử bị đám du côn Hoàng Hiền Nhân lừa gạt, nên mới ký tên đồng ý thiếu 120 lượng bạc.

Thật ra thì chuyện rất đơn giản, Thúy Tử nhắm trúng bí quyết làm đậu hủ của Lâu Hướng Vãn, muốn Lưu Thành đến trộm, nhưng Lưu Thành không đồng ý, cuối cùng đành trúng gà dụ dỗ Tiểu Bàn tới học trộm. Thúy Tử xấu xa, mỗi lần đều dựa vào lúc Tiểu Bàn đang ăn đào đến tán gẫu, Tiểu Bàn chỉ là đứa trẻ bảy tuổi. Trong lúc đang ăn, liền đem tất cả những gì mình biết nói hết cho Thúy Tử nghe.

Cũng vì biện pháp này, kết quả Thúy Tử đã biết được cách làm ra đậu hủ. Do đã qua bảy tám ngày, Lâu Hướng Vãn mãi lo sửa nhà, không có làm đậu hủ bán, Thúy Tử cảm thấy cơ hội phát tài đã đến, lập tức đi lên trấn trên mua đậu tương, dầu sao người ở trong thôn đều đã bán hết đậu tương cho Lâu Hướng Vãn rồi.

Sau đó nghe ngóng đậu tương chỉ có Hoàng Hiền Nhân bán, Thúy Tử lập tức tìm qua, mà Hoàng Hiền Nhân là dân chợ trời. Thúy Tử vội vàng đến, Hoàng Hiền Nhân lập tức biết được nàng biết cách làm đậu hủ khô, thế nên trong lúc, từ lâu Mộc gia trong huyện đem bán món đậu hủ khô, sau ba ngày, hai từ lâu lớn khác cũng đem ra bán, mặc dù trong tay không có đậu hủ bán, thế nhưng nó đã không còn món ăn hiếm có.

Hoàng Hiền Nhân hỏi biểu tỷ phu của hắn, mới biết Mộc gia nghiên cứu ra bí quyết làm đậu hủ, sau đó bán cho các từ lâu khác. Chỉ có Nhật Mộc Thành cùng hai huyện khác đều biết, đậu phụ khô chỉ dành cho các quan to ăn, nên tuyệt đối không còn xem là món ăn hiếm. Hoàng Hiền Nhân đang nhúc nhích đầu chuyện hơn bảy trăm cân đậu tương ở nhà, kết quả lại có nữ nhân ngu xuẩn Thúy Tử tìm đến cửa.

Hoàng Hiền Nhân rất nham hiểm, hắn nói với Thúy Tử bán đậu hủ thì kiếm được bao nhiêu tiền, một ngày ít nhất chỉ có năm lượng bạc, một tháng 15 lượng bạc, một năm chỉ có một trăm tám mươi lượng bạc, nên mua ít nhất 7 trăm cân đậu tương mới kiếm được năm sáu trăm lượng bạc. Hơn nữa đậu tương rất dễ bảo quản, sẽ không hư, cho nên Thúy Tử liền tính tiền đến hoa cả mắt, nhưng nàng đâu có nhiều tiền như vậy. Hoàng Hiền Nhân cho Thúy Tử viết giấy nợ, hơn bảy trăm cân, mười văn tiền một cân, tổng cộng tốn 70 lượng bạc.

Một cân mười văn tiền? Vừa nghe đến giá tiền, các phụ nhân cũng trợn mắt há mồm, không ngờ Thúy Tử

dám mua đậu tương giá cao như thế. Lúc ấy, Lâu Hướng Văn trả ọi người hai văn tiền một cân, đã là giá cao, mà Thúy Tử dám mua mười văn tiền một cân.

Các nam nhân đều hết ý kiến, lắc đầu một cái, thở dài, đúng là to gan mà. Trưởng thôn Kiều liếc mắt nhìn Thúy Tử khóc to, lại liếc mắt thấy Đại Lưu sắc mặt trắng bệch, giống như mất hồn,” Ngay cả như vậy, làm sao lại thành 120 hai lượng, còn 50 lượng bạc kia là như thế nào?”

“A, tính luôn chỗ để bảy nghìn cân đậu tương, hai gian kho hàng tổng cộng năm mươi lượng bạc. Được rồi, những chuyện cần biết các người đã biết, mau trả tiền cho ta, để lão gia ta còn phải mau trở về cho.” Hoàng Hiền Nhân nhin không được mở miệng, muốn tìm Đại Lưu để lấy tiền.

“Tiền không có, có cái mạng đây nè!” Đại Lưu nổi giận gầm lên một tiếng, hốc mắt đỏ ngầu. Đừng bảo là 120 lượng, hai mươi lượng bạc hay một đồng tiền cũng không có. Chỉ vì lo cho thân thể Lưu Thành và việc đi học, mấy năm nay sống nhờ vào đất đai Trương gia, lại thêm mỗi ngày Đại Lưu đi làm việc, với mấy tỷ tỷ đã gả đi, hàng năm lén gửi tiền về, nên trong năm năm mới có dư được hai mươi lượng bạc.

“Người đây là chơi xấu lão gia ta rồi, chờ ta dẫn nha sai tới, sau đó niêm phong nhà người, bán hết ruộng đất nhà người để trả nợ đi?” Hoàng Hiền Nhân cười âm hiểm, trái lại không hề sợ hãi, huyện thái gia là biểu tỷ phu của hắn. Hơn nữa chuyện này như Chu Du đánh Hoàng Cái, một bên đánh một bên chịu, thiếu nợ thì trả tiền đó là lý lẽ chính đáng. Không có tiền, thì tịch thu nhà, ruộng vườn, đến lúc đó bán đi có thể kiếm được sáu mươi, bảy mươi lượng bạc, sau đó đem ả này cùng hài tử của ả bán cho bọn buôn người, 120 lượng vàng ta xem như có thể cầm trên tay rồi. Huống chi, hai gian kho hàng đậu tương cũng đều thuộc về hắn, một chút cũng không lo lắng Đại Lưu và Thúy Tử sẽ quỵt nợ.

“Vậy ta liền hưu nữ nhân này, muốn bắt thì đi bắt nàng ta, dù sao là nàng ta thiếu nợ, mượn tiền của người!” Đại Lưu nảy sinh ác độc mở miệng, chuyện gì hắn cũng có thể nhin, nhưng chuyện này quá lớn, y như trời sập, Đại Lưu căn bản không thể gánh nổi.

“Đại Lưu, người không thể đối với ta như vậy, người bỏ ta rồi, Thành Thành làm sao bây giờ?” Thúy Tử vừa nghe bị hưu thê: hưu thê, còn bị quan phủ nha môn bắt. Lập tức khóc rống lên, không ngừng đánh vào mặt mình, “Đại Lưu, ta biết sai rồi, ta thật sự biết sai rồi!”

“Biết lỗi có ích gì?” Đại Lưu rống giận, hơn một trăm lượng bạc, đừng bảo biết sai, cho dù chết, bọn họ cũng không có đủ số tiền đó.

Thúy Tử đầu tóc tán loạn, đột nhiên ngẩng lên nhìn Lâu Hướng Văn, “Người đem bí quyết làm đậu hủ cho ta biết, để ta đi làm đậu hủ bán, nhất định có thể bán lấy tiền trả nợ!”

Những người khác đều đưa mắt nhìn về Lâu Hướng văn, lẽ ra Thúy Tử không nên làm như vậy, nhưng hôm nay nhìn Thúy Tử và Đại Lưu, mọi người đều có chút thông cảm. Nếu như có bí quyết làm ra đậu hủ, nói không chừng có thể trả sạch số tiền kia, huống chi Lâu Hướng Văn kiếm rất nhiều tiền, mặc dù mọi người không biết là bao nhiêu, nhưng cẩn thận suy xét thì cách này cũng có thể cứu vãn.

“Lâu cô nương, đều là người quen biết, người cũng đừng nên giấu giếm chớ.” Hoàng Hiền Nhân cười đắc ý, nhìn Lâu Hướng Văn. Các bí quyết kia, tửu quán Mộc gia lấy từ đâu? Hoàng Hiền Nhân quá rõ, là do Lâu Hướng Văn bán, nếu không sao nàng không làm đậu hủ nữa, chỉ sợ đã kiếm được một số tiền lớn. Giờ lại phải ới ra rồi.

“Bí quyết làm đậu hủ, ta đã bán cho tửu lâu Mộc gia, cũng đã ký tên đồng ý, không thể đem tiết lộ ra ngoài.” Lâu Hướng Văn bình thản mở miệng đáp, nhìn mọi người, liếc mắt nhìn Thúy Tử, dù là đáng thương nhưng cũng đáng giận mà.

Mọi người vừa nghe, chợt liền hiểu ra, khó trách Lâu Hướng Văn không làm đậu hủ nữa, nguyên nhân là vậy, theo như lời đã nói, nhất định không thể tiết lộ bí quyết ra ngoài, bằng không sẽ bị kiện cáo.

85. Chương 85: Vương Gia Đến

Nếu như Lâu Hưởng Văn vẫn giữ kín bí quyết kiếm tiền bằng đậu hủ, nếu như nàng không nói ra bí quyết gia truyền thì Thúy Tử đâu phải nhà tan nát cửa, thì cũng sẽ không xảy ra chuyện với người trong thôn. Nhưng bây giờ bí quyết gia truyền đã bán đi, có giấy trắng mực đen, bí quyết này nhất định không được nói ra ngoài, bằng không sẽ bị kiện cáo.

Nếu là mười mấy, hai mươi lượng cũng còn có thể utton, nhưng là 120 lượng, người dân bình thường phải chờ đến mùa thu hoạch mới tiết kiệm được mười lượng, dựa theo số tiền trên phải tích lũy mười năm mới có được số tiền đó. Thúy Tử quyết tâm tìm Lâu Hưởng Văn mượn tiền, mọi người nhìn vào đều lắc đầu, đây là do Thúy Tử ngu xuẩn vay tiền lãi suất cao, giờ lại bắt người khác trả nợ thay, thiên hạ nào có chuyện dễ dàng như vậy.

“Đều là người hãm hại ta, Lâu Hưởng Văn, đều là người làm hại ta!” Thúy Tử lại càn quấy gào thét, ánh mắt thâm độc sắc bén gắt gao nhìn chăm chăm Lâu Hưởng Văn. Nếu như không phải ả ta hãm hại mình, làm sao lại nhất thời hồ đồ đi mua nhiều đậu tương, thiếu nợ đến 120 lượng bạc.

“Đủ rồi!” Trong cơn giận dữ, Lưu Đại rống lên một tiếng, đột nhiên tiến lên, một cước hung hăng đá vào Thúy Tử, không biết hồi cải còn vu khống người khác.

Bị Lưu Đại đá một cước thật mạnh, Thúy Tử đau đớn kêu rên lên một tiếng, ôm bắp đùi bị đá đau, nước mắt từ từ rơi xuống, tức giận hướng về phía Đại Lưu rống to, “Người đánh ta? Người vì một kẻ làm hại tan nhà nát cửa, đánh đập thể tử của mình, Lưu Đại, người có phải là nam nhân hay không a! Ta sao lại khổ thế này chứ a!”

“Các người quấy đủ rồi chưa, khi nào trả tiền, lão gia ta không có thời gian nghe các người gây gỗ chuyện nhà.” Hoàng Hiền Nhân thét lớn, nhìn Lưu Đại, “Không trả tiền, thì nhà cửa, ruộng đất các người đều thuộc về ta.”

“Người nào thiếu tiền thì tìm người đó đi.” Lưu Đại trực tiếp rống lên một tiếng, khoe mắt đỏ nhìn sang trưởng thôn Kiều, “Trưởng thôn, ta muốn hưu nữ nhân gây hại gia đình này!” Dù cho trong nhà đói khổ, Lưu Đại là người khỏe mạnh, luôn biết làm tròn bổn phận của mình. Mặc dù có mệt, có khổ, nhưng hẳn biết rõ, con trai mình là người hiểu chuyện, mặc dù thân thể hơi yếu, nhưng đại phu đã nói, khả năng sống không phải không có. Lưu Đại ngày ngày chạy đi làm ở khắp nơi, lại được Lâu Hưởng Văn đem ột ít nhân sâm, Lưu Thành ăn được ba lần, khuôn mặt vốn xanh xao giờ đã có chút hồng hào. Lưu Đại cảm thấy đã có hi vọng, nhưng nào biết Thúy Tử lại thiếu nợ người ta 120 lượng, nếu trả sạch, e là nhà cũng không còn, ruộng đất cũng tiêu mất, lúc đó sẽ khiến cả nhà phải sống khổ cực cả đời. Lưu Đại vốn là nam nhân trung thực, chỉ biết hận không thể giết chết Thúy Tử kia.

“Vậy cũng không được, cho dù có muốn hưu thê, thì giấy nợ này có trước lúc người hưu ả ta, thê nên nợ thê tử thiếu, thân làm tướng công phải trả, không có tiền, thì nhà cửa, đất đai, lão bà cùng hài tử của người, ta sẽ tìm giúp người mua họ, xem như kiếm được không ít bạc.” Hoàng Hiền Nhân cười đắc ý, hơn nữa bảy nghìn cân đậu tương kia đem bán đi, bỗng chốc kiếm thêm được mười mấy lượng bạc.

“Trong thời gian ngắn vậy, không thể có nhiều bạc như vậy, người cần phải ười ngày hay nửa tháng, để Lưu Đại còn nghĩ cách chứ.” Trưởng thôn Kiều nhìn Hoàng Hiền Nhân nói, đối phương sớm biết Lưu Đại không có tiền trả nợ, cho nên đã nhắm trúng nhà cửa cùng ruộng đất, chỉ sợ còn muốn đem cả gia đình Lưu Đại đem đi bán làm tôi tớ.

“Ba ngày, sau ba ngày ta sẽ mang nha sai tới đây thu bạc.” Hoàng Hiền Nhân cũng biết hôm nay đến sẽ không thu được bạc, nên không có ép trả nợ nữa, liếc mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, âm thầm cười, “Lâu cô nương, bán đi bí quyết gia truyền làm đậu hủ chỉ sợ kiếm được không ít bạc, nếu như có thể hào hiệp ra tay giúp đỡ, ta đây không cần đi nhiều chuyến như vậy.”

“Đủ rồi, ba ngày thì ba ngày!” Trưởng thôn Kiều lên tiếng, những người trong thôn cũng đều trợn mắt nhìn, khiến đám người Hoàng Hiền Nhân không dám láo xược nữa. Chọc giận đám quê mùa sẽ không có lợi, còn bị đánh một trận nữa, cho nên liền đắc ý nghênh ngang rời đi.

Những người khác liếc nhìn Thúy Tử đang gào khóc trên đất, chưa từng thấy nữ nhân nào ngu xuẩn như

vậy, chỉ vì kiếm tiền mà phát điên lên rồi! “Làm sao người biết bí quyết làm đậu hủ của Mộc Mộc?” Trưởng thôn Kiều mở miệng lần nữa. Lâu Hượng Văn đã nói đó là bí quyết gia truyền, mặc dù kiếm ra nhiều tiền đến nỗi khiến người trong thôn cũng đều thèm khát. Mà Lâu Hượng Văn cũng rất hào phóng, mua giá đậu tương khá cao, một mình đậu tương đã kiếm được mấy trăm văn tiền, nên mọi người cũng không còn mơ ước thêm gì nữa. Bởi đó là bí quyết gia truyền lưu lại, Lâu Hượng Văn kiếm được nhiều tiền, bọn họ cũng kiếm được ít tiền lẻ, có người còn định chuẩn bị sang năm trồng ra nhiều đậu tương, nào biết Lâu Hượng Văn lại bán đi bí quyết gia truyền mất rồi.

Trưởng thôn Kiều vừa mở miệng, những người khác tò mò nhìn về phía Thúy Tử. Mọi người đều cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc làm thế nào trộm được bí quyết gia truyền? Lâu Hượng Văn cũng thấy kỳ quái, trước kia cũng có người tới hỏi đều bị nàng đuổi về, chỉ có bọn nhỏ đến chơi, Lâu Hượng Văn không có che giấu bất cứ điều gì. Hôm nay nghĩ đến chuyện Thúy Tử nói, chắc là moi ra từ trong miệng của tiểu hài tử.

“Ta nhờ Tiểu Bàn giúp ta xem trộm, mỗi ngày hỏi một chút.” Thúy Tử lau nước mắt trên mặt, chỉ vào Lâu Hượng Văn, “Nếu như không phải do ả ta, làm sao có thể thiếu nhiều tiền như vậy, đều do ả làm hại ta hết!”

“Ả ác phụ này, người làm hại con trai mập mạp của ta, để nó đi làm chuyện xấu xa như vậy!” Mẹ Tiểu Bàn nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp chạy thẳng tới chỗ Thúy Tử. Chuyện đi trộm, là do Thúy Tử sai Tiểu Bàn đi làm, khiến mẹ Tiểu Bàn cũng rất giận dữ, mặc dù mấy phụ nhân khác cố ngăn cản, nhưng về mặt thật sự rất giận, chửi rủa Thúy Tử đến gốc đầu không nổi.

Cãi nhau cũng không được việc gì, Trưởng thôn Kiều đuổi hết những người khác đi làm việc. Tất cả mọi người đều trở về nhà làm việc, đợi đến buổi chiều, trước bữa cơm tối mới đến giúp một tay.

Lâu Hượng Văn ra hiệu cho Lạc cô cô đỡ Thúy Tử từ dưới đất đứng dậy. Mọi người còn lại đi vào trong phòng, trưởng thôn Kiều ngồi ở một bên, Đại Lưu cũng không còn sức lực để đi làm việc, liền đứng im lìm ở một bên.

“Lưu Đại, 120 lượng bạc người có trả được không?” Trưởng thôn Kiều thở dài một tiếng, liếc nhìn Thúy Tử, đến bây giờ cũng không chịu hối cải, đành lắc đầu, người xưa có câu: may mắn mới cưới được thê tử hiền. Nhưng nếu cưới phải nữ nhân đầu óc ngu xuẩn, thì sẽ rất thê thảm.

“Trưởng thôn, ta nào có nhiều tiền như vậy.” Lưu Đại buồn bực trả lời, coi như đập nôi lấy sắt đem bán, ta cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy. 120 lượng, Lưu Đại có muốn cũng không dám nghĩ, cả người ở trong thôn cũng không dám nghĩ đến nữ nhân ngu xuẩn Thúy Tử này lại dám đóng dấu vân tay, mượn nhiều tiền đến vậy.

“Nói vậy Hoàng Hiền Nhân cũng đã biết rõ, dường như thứ hấn muốn chính là đoạt lấy ruộng đất cùng nhà cửa. Sau này, 7 ngàn cân đậu tương kia vẫn nằm ở trong kho là của hấn, không cần ra tay vẫn hưởng lợi.” Một nữ nhân chưa từng xuất đầu lộ diện, sẽ không biết được ý định này. Nhưng Lâu Hượng Văn và Lăng Thanh lại khác, cả hai đều xưng hô tỷ đệ, nhưng rõ ràng lai lịch của nàng ấy không hề bình thường. Tất cả người trong thôn, kể cả trưởng thôn Kiều cũng không hề ghét bỏ gì Lâu Hượng Văn.

“Theo lý lẽ này, Lưu Đại, cho dù người hừ thê, thì khoản nợ vẫn còn. Hoàng Hiền Nhân là người nhà của huyện thái gia, thay vì không muốn Hoàng Hiền Nhân chiếm đoạt nhà cửa ruộng đất, chỉ bằng người tìm người mua chúng, kiếm được tiền, đến lúc đó đem trả cho Hoàng Hiền Nhân. Hai kho hàng kia cũng có thể lấy lại, chẳng qua đậu tương kia có hơi khó dùng.” Trưởng thôn Kiều nói đến đây, không khỏi tức giận liếc mắt nhìn Thúy Tử. Hơn bảy ngàn cân đậu phụ, Lưu Đại lại bị một nữ nhân len lút lừa gạt, tự mình đưa ra quyết định.

“Trưởng Thôn. Ta hừ thê trước, sau đó sẽ bán đi nhà cửa!” Lòng Lưu Đại đã chết, giờ chỉ muốn trả nợ. Sau này với hai bàn tay trắng, ngay cả nuôi sống nhi tử cũng không biết có được hay không, đây tất cả là do ả đàn bà kia làm hại. Lưu Đại thực sự đã hoàn toàn tuyệt vọng với Thúy Tử rồi.

“Lưu Đại, người không thể làm như vậy, người làm như vậy Thành Thành phải làm sao bây giờ? Ta là nương của nó mà!” Lúc này Thúy Tử mới thật sự khóc, hướng về phía Lưu Đại cầu khẩn, nhưng chuyện lần này ả làm quả là ngu xuẩn, đừng nói Lưu Đại lạnh lùng, cả Kiều trưởng thôn cũng không biết nên nói cái gì. Một lần ngu xuẩn làm hại cả gia đình, nếu có lần thứ hai, vậy chẳng phải tan nhà nát cửa sao.

Lưu Đại cùng trưởng thôn Kiều rời đi, dẫn theo Thúy Tử đi luôn. Lâu Hưởng Văn lẳng lặng ngồi ở trong phòng, vợ chồng nghèo trăm chuyện sầu bi. Mặc dù Thúy Tử muốn kiếm tiền, nhưng từ lúc mới bắt đầu nàng đã lợi dụng Tiểu Bàn lén trộm bí quyết làm đậu hủ là sai, cho nên mới dẫn đến loại sai lầm khác.

“Mộc Mộc, người không nên xía vào?” Lạc cô cô nhìn Lâu Hưởng Văn, nàng ta tâm địa quá lương thiện, nên Lạc cô cô biết rõ thế nào Lâu Hưởng Văn cũng sẽ không mặc kệ. Đối với người trong thôn, 120 lượng bạc giống như con số trên trời, nhưng với Lâu Hưởng Văn, đừng nói là 120 lượng, cả một ngàn hai trăm lượng cũng sẽ có.

“Lạc cô cô, người nói xem, lúc Lưu Đại cùng Thúy Tử mới vừa thành thân, có phải tình chàng ý thiếp mặn nồng hay không? Nhưng càng về sau, lại càng mau thay đổi như thế.” Lâu Hưởng Văn bình thản mở miệng, ánh mắt trong suốt có những điều nghi ngờ không hiểu? Càng về sau, tình cảm lại càng lạnh nhạt hơn có phải không, có phải cả tình nghĩa vợ chồng cũng không còn, tựa như hai người xa lạ.

“Mộc Mộc, không phải cặp phu thê nào cũng vậy, cũng có người sống đến răng long đầu bạc, tôn trọng lẫn nhau, giống như tình cảm của công chúa Hách Liên cùng Hạ tướng quân, dù chưa khai hoa kết trái mà đã chết, nhưng vẫn yêu thương nhau đó thôi. Mộc Mộc, tình cảm giống như làm ruộng, trồng trọt, người phải bỏ sức ra, ngày sau mới có thu hoạch, Thúy Tử tâm địa bất chính, hơn nữa không nên lừa gạt Lưu Đại, cả hai đều là phu thê, càng phải đồng cam cộng khổ. Nếu như nàng ta chịu nói ra, Lưu Đại nhất định sẽ ngăn cản, càng sẽ không xảy ra chuyện gì, cho nên giữa phu thê cần phải thẳng thắn trao đổi cùng nhau mới được.” Lạc cô cô hoàn nhả nói, vỗ nhẹ lên đầu Lâu Hưởng Văn. Không biết rốt cuộc đứa trẻ này cùng vương gia đã xảy ra chuyện gì nữa.

“Nhưng mà Lạc cô cô à, có lúc tình cảm cũng không phải là điều quan trọng nhất.” Lâu Hưởng Văn khổ sở cười một cái, nàng cùng vương gia vẫn không thể trao đổi thẳng thắn với nhau. Nàng có vài bí mật vẫn không thể nói cho vương gia biết, bởi vương gia vĩnh viễn luôn đặt vị trí Vương Triều Tổ Nguyên ở vị trí thứ nhất, đặt giang sơn xã tắc ở vị trí thứ nhất. Thật ra ngay cả như vậy, Lâu Hưởng Văn cũng không hề để ý, nhưng mỗi lần nhớ tới Phượng Kính Dạ vì giang sơn xã tắc mà lợi dụng nàng, làm cho đầu cảm giác có chút đau.

“Vậy hãy biến tình cảm trở thành vị trí số một đi.” Lạc cô cô cười cười, nhìn Lâu Hưởng Văn đang trầm tư, xoay người đi ra ngoài sân dọn dẹp, sau đó đi tắm rửa. Dù sao, các vị phụ nhân kia đều đã bị trưởng thôn Kiều đuổi đi, nên giờ cần phải nhanh chóng dọn dẹp mọi thứ cho xong.

Tình cảm quả thực quá phiền phức! Lâu Hưởng Văn lắc đầu, quyết định không nghĩ đến những thứ này nữa, về chuyện gia đình Lưu Đại, Lâu Hưởng Văn cũng thấy đứng ngồi không yên. Bất kể Thúy Tử như thế nào, thì Lưu Thành vẫn là đứa trẻ vô tội, Lâu Hưởng Văn muốn nhờ trưởng thôn ra mặt, mua lại nhà cửa cùng ruộng đất với giá cao. Bất quá vẫn lưu lại chỗ ở cho Lưu Đại cùng Lưu Thành, ruộng đất cũng đưa cho hắn trồng trọt, nhưng hàng năm sẽ thu lại một ít tiền, coi như giải quyết vấn đề khẩn cấp, còn bảy ngàn cân đậu tương sẽ để cho cửa hàng Mộc Gia nhúng tay vào xử lý, đem bán hai kho hàng kia đi, cũng kiếm được khoảng 120 lượng bạc rồi.

Chuyện nhà Lưu Đại, chỉ trong thời gian nghỉ trưa đã truyền đi khắp cả Thôn Ngũ Liên, mà những địa chủ mua lại nhà cửa cùng ruộng đất đều đưa ra giá vô cùng thấp, so với giá Hoàng Hiền Nhân đưa, không quá ba đến năm lượng bạc, nên dù có bán cũng không kiếm đủ 120 lượng bạc.

Thời gian là ba ngày, cho nên Lâu Hưởng Văn cũng không cần gấp, mẹ kế có tốt cũng không bằng mẹ ruột, cho nên Lâu Hưởng Văn chuẩn bị đợi đến ngày thứ ba sẽ nhờ trưởng thôn Kiều ra mặt.

Vào buổi tối, từ cuối thôn đến trên sườn núi, mặc dù Lưu Đại muốn gạt Lưu Thành, nhưng Lưu Thành là người thông minh, buổi chiều vừa về tới trong thôn, thấy bộ dạng chỉ trở của các vị phụ nhân kia đang nghị luận, Lưu Thành liền biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Lưu Đại không còn giống như ngày thường cứ hay làm việc, mà buồn bực ngồi ở trong sân, Thúy Tử cũng ngồi trong bếp khóc sụt sùi, Lưu Thành vừa hỏi, Thúy Tử liền không nhịn được vừa khóc vừa trách Lưu Đại độc ác đòi hưu thê, một mặt tức giận mắng chửi Lâu Hưởng Văn là kẻ hại người.

Buổi tối, Lưu Thành chỉ ăn chút cơm, lúc đi đến sườn núi, quả thật nhìn thấy Lâu Hưởng Văn đi tới, trong tay còn cầm theo bánh mì, “Mộc Mộc tỷ, thật sự xin lỗi.” Lưu Thành nhận lấy bánh mì cắn từng ngụm, nước mắt không nhịn được rơi xuống. Lúc trước nương hân muốn hân học trộm cách làm đậu hủ như thế

nào? Nhưng lại bị Lưu Thành cự tuyệt, không ngờ đến Thúy Tử vẫn còn để tâm, lợi dụng Tiểu Bàn tham ăn để cho hắn đi học lén, mới gây ra đại họa này.

“Cái này không liên quan đến đệ, bây giờ đệ còn nhỏ, đừng để tâm đến chuyện này nữa.” Lâu Hưởng Văn đau lòng lau nước mắt của Lưu Thành, thật ra xảy ra những chuyện này, trong lòng ba người Lưu Gia đều thấy không tốt lắm.

“Mộc Mộc tỷ, tỷ sẽ giúp” Lưu Thành không thể nói hết ra miệng, hung hăng cắn lấy bánh mì. Đó là 120 lượng bạc, thực sự Lưu Thành không dám nghĩ đến nó.

“Lưu Thành, có câu nói: giúp đỡ người nghèo, chỉ giúp một lần không thể giúp họ suốt đời. Nếu như có lần sau, nương đệ lại gây ra chuyện lớn nữa thì thế nào đây?” Lâu Hưởng Văn bình tĩnh mở miệng, chuyện này là do tâm địa Thúy Tử bất chính, dã tâm quá lớn, làm việc không biết suy nghĩ, thấy tiền hoa cả mắt, mới xảy ra chuyện này.

Lưu Thành sững sốt một lúc, không dám mở miệng nói chuyện. Đúng vậy, nếu như có lần sau thì làm thế nào? Nhưng vừa nghĩ đến đó là nương của hắn, Lưu Thành liền cắn môi, không biết phải làm thế nào nữa, dù sao hắn cũng chỉ mới có tám tuổi mà thôi.

“Bất kể xảy ra chuyện gì, Lưu Thành, đệ phải nhớ kỹ, làm người sống phải thật vui vẻ, cho dù chuyện gì xảy ra, chuyện nào giải quyết được thì cứ làm, không thể làm được thì cứ vui vẻ đối mặt.” Lâu Hưởng Văn thấp giọng cười, vỗ lên đầu Lưu Thành an ủi.

“Ừ.” Lưu Thành dùng sức gật đầu một cái, dưới bầu không khí trong lành, khuôn mặt Lâu Hưởng Văn trắng như ngọc, ánh mắt hơi cong lên, trong suốt như nước, tựa như ngôi sáng phát sáng, yêu kiều rạng rỡ đến chói mắt, khiến Lưu Thành nhớ tới câu phụ tử nói: yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu.

Ngày thứ hai, chuyện gia đình Lưu Đại vẫn đề tài cho cả Thôn Ngũ Liên, trưởng thôn Kiều cũng không từ vất vả dẫn Lưu Đại đi lên trấn trên, tìm người ra giá cao hơn. Lưu Thành cũng hiểu lời Lâu Hưởng Văn nói, không hề phiền muộn nữa, biết bản thân không có cách giải quyết vấn đề, nên sáng sớm liền đi lên trấn trên tiếp tục việc học.

Đến trưa, mấy vị phụ nhân vẫn cứ như cũ đến đây nấu cơm, dù sao mỗi ngày Lâu Hưởng Văn đều trả tiền công cho những nam nhân đến giúp sửa nhà, nên chuyện mọi người bàn luận, không có gì ngoài chuyện gia đình Lưu Đại.

“Người biết nhà cửa cùng ruộng đất của Lưu Đại đã bán đi rồi chứ!” Một vị phụ nhân nhanh chóng mở miệng, “Nghe nói đó là một đại lão gia ở trấn trên mua, khoảng một trăm lượng bạc, nhà cửa giữ lại cho Đại Lưu ở, ruộng đất cũng để cho hắn trồng trọt, mỗi năm chỉ cần đóng một ít tiền là được.”

“Lão gia nhà nào có tiền nhiều như vậy, một trăm lượng bạc? Mộc Mộc mua ruộng đất cùng nhà cửa của Trương gia, tổng cộng tốn năm mươi lượng bạc, bất quá so với nhà mới thì có vẻ cao hơn. Nhưng tính chi phí mua ngói, tiền sửa chữa, thì Mộc Mộc chỉ tốn không quá 60 lượng, còn nhà của Lưu Đại bán đến một trăm lượng?” Phụ nhân khác đều rất kinh hãi, mắt sáng lóa vì bạc. Hơn nữa ruộng đất vẫn để lại cho nhà Lưu Đại trồng trọt, đây không phải là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống sao.

“Đương nhiên là thật, lúc ta tới đã thấy Lưu Đại đi giúp sửa lại nhà cửa cho Mộc Mộc, trên mặt tràn đầy vui mừng nữa kìa.” Một phụ nhân khác liền mở miệng, tất cả mọi người đang suy đoán xem nhà nào ở trấn trên có nhiều tiền đến vậy, mua nhà và ruộng đất lại không dùng. Đây chẳng khác nào muốn cho Lưu Đại một trăm lượng bạc rồi?

Lâu Hưởng Văn cũng thấy hiếu kỳ, một trăm lượng bạc đối với người có tiền chẳng đáng là bao nhiêu, nhưng so với người nông dân một năm tích trữ được mười mấy lượng bạc, thì một trăm lượng bạc kia không phải con số nhỏ. Về chuyện này, Lâu Hưởng Văn tuyệt đối không tin lại có người nào tốt bụng ra tay giúp đỡ không công vậy, tiếc là nhà Lưu Đại không có bất cứ thứ gì khiến người ta ham muốn cả.

Thức ăn cũng đã chuẩn bị đầy đủ, một nam nhân gây dần dần quay trở lại, “Buổi trưa có rượu không? Lão gia mua nhà Lưu Đại cũng muốn tới đây ăn cơm.”

Chúng phụ nhân vừa nghe không hề suy nghĩ nhiều, dù sao cũng tốn một trăm lượng bạc. Chắc là muốn đến xem nhà cửa ruộng đất một chút, chuyện dùng cơm chắc do ý trưởng thôn Kiều muốn mời, bất quá

chuyện nhà Lưu Đại xem như đã lo liệu xong. Còn về nhà chuyện của Mộc Mộc, mấy ngày nay ăn cơm không phải là cá cũng là thịt, nhưng lại có thêm nhiều người, thêm nhiều đôi đũa.

Bất quá cũng có người đi hỏi Lâu Hường Văn, nhưng Lâu Hường Văn cũng không để ý nhiều. Bản thân cũng tò mò không kém các vị phụ nhân là mấy, rốt cuộc người nào tốn một trăm lượng bạc mua nhà của ruộng đất của Lưu Đại.

Vào buổi trưa, cuối cùng các nam nhân tiếp tục quay trở lại làm công việc của mình. Trong tay trưởng thôn Kiều là một vò rượu, nhìn thấy khách quý đến nhà, liền lấy bình rượu quý ra mời.

“Dưa leo cắt ra thành từng đoạn, nhúng vào vớ tương ớt ... ăn.... Vương Gia....” Lâu Hường Văn đang rửa dưa leo, cảm giác có người chặn lại ở cửa nhà bếp, mới vừa ngẩng đầu lên, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc, làm cả người dờ ra. Cuối cùng hai chữ Vương Gia thốt lên khi nào cũng không hay, một phụ nhân đang giúp một tay trong bếp không có nghe được, chỉ là cùng Lâu Hường Văn quay đầu lại nhìn về phía cửa.

Một bóng dáng màu đen xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người, quả là ngọc thụ lâm phong, phong lưu quý phái, khuôn mặt tuần tú khiến mọi người cơ hồ nín thở, hàng mi mắt phượng, trong thật ưu nhã anh tuấn. Lúc này đôi môi mỏng mỉm cười, thân hình cao quý, khiến người ta nhìn không được phải khiếp sợ, không dám nhìn thêm lần nữa.

“Vị lão gia này, có chuyện gì không?” Tô Thị hồi phục lại tinh thần, âm thanh có chút run rẩy, dù sao đã quen sống trong thôn, đột nhiên nhìn thấy một vị tiên nhân, có thể nói chuyện được là khó khăn lắm rồi.

“Mộc Mộc.” Thanh âm Phượng Kính Dạ có chút căng thẳng, từng bước hướng đến chỗ Lâu Hường Văn. Hơn nửa tháng, dường như mỗi ngày Phượng Kính Dạ đều phải lo suy nghĩ làm sao tìm gặp Lâu Hường Văn, trong giờ phút này, cuối cùng nhìn thấy được nàng trong các phụ nhân mặc vải thô. Dáng người Lâu Hường Văn uyển chuyển duyên tựa như đóa hoa sen kiều diễm, trang nhã thoát tục, cho dù y phục là vải thô, cũng không che nổi dáng vẻ tao nhã dịu dàng.

Phụ nhân trong nhà bếp đang kinh ngạc, thì Phượng Kính Dạ cũng đã bước nhanh tới, trong nháy mắt Lâu Hường Văn muốn trốn tránh, liền bị hai cánh tay trực tiếp ôm chặt ở trong lồng ngực, dùng sức ôm lấy giống như muốn đem thân thể nàng cùng hòa chung một chỗ với hắn.

(á, chưa chi vừa gặp đã xơi đậu hủ của chị văn rồi, anh Dạ này,... chep, sắc lang quá..... nhưng em thích lắm nhá ha ha.....)

“Người đứng là nha đầu lòng dạ độc ác mà!” Phượng Kính Dạ tựa cằm ở cổ Lâu Hường Văn, ngửi được hương thơm nhàn nhạt, cuối cùng, lòng dạ trống rỗng đã được lấp đầy, viên mãn.

“Buông ra!” Lâu Hường Văn dường như không dám tin, đột nhiên Phượng Kính Dạ xuất hiện ở trong tầm mắt mình. Phải chi mình không nên đi lên trần trên bán đậu hủ, mà cứ ở trong Thôn Ngũ Liên, vương gia tuyệt đối sẽ không thể tìm nhanh như vậy.

“Không buông!” Phượng Kính Dạ tựa hồ ăn vạ mở miệng nói, chẳng những không buông, còn dùng thêm lực ôm chặt lấy Lâu Hường Văn. Hắn lo lắng chỉ cần thả lỏng ra Mộc Mộc sẽ biến mất, sau đó dưới mắt người bao la, làm sao tìm được. Dù hắn có làm sai, khiến nàng không vui, tức giận, muốn đánh cũng được, mắng chửi cũng không sao, ít nhất thì người vẫn còn ở bên cạnh hắn, chứ không phải ngày đêm nhung nhớ.

Mặc dù tất cả phụ nhân đều đã thành thân, hài tử cũng có, nhưng đột nhiên nhìn thấy nam nhân ôm lấy Lâu Hường Văn, đều có chút ngại ngùng. Hơn nữa trông thấy Phượng Kính Dạ tuần mỹ phi phàm, càng làm cho những phụ nhân này không nhìn được mặt có chút đỏ, thật sự là đẹp hơn cả nữ nhi đó.

“Ôm đủ rồi thì buông tay ra, đại ca! Muội với Lăng Thanh tiểu đệ sinh sống rất tốt, ca không cần lo lắng uội muội như vậy!” Lâu Hường Văn tránh thoát không được bàn tay sắt của Phượng Kính Dạ, chột mồm miệng cười, hai tay đang buông xuôi liền vỗ vỗ ra sau lưng của Phượng Kính Dạ.

Đã lâu không nhìn thấy bóng dáng, Phượng Kính Dạ trông thấy nét mặt bình tĩnh của Lâu Hường Văn, biết nàng còn đang tức giận, nhưng sao lại gọi đại ca chứ? Nhìn bộ dáng Lâu Hường Văn bĩu môi, Phượng Kính Dạ liền biết, cười cười, trên trán tràn đầy vẻ cứng chiu. “Mộc Mộc quả là hay gây loạn, cho dù đại ca có làm sai chuyện gì, muội cũng không thể dẫn theo Lăng Thanh, rời khỏi nhà trốn đi chứ. Hơn nửa tháng

qua, ca thật muốn lật tung Hách Liên Quốc ra luôn. Mộc mộc, muội xem đi, đã ba ngày ba đêm đại ca không có ngủ rồi đó.”

Thì ra là huynh trưởng cùng muội muội! Mấy vị phụ nhân cũng ngơ ngác theo, nhưng Lâu Hường Văn đã nói rõ quan hệ, mà Phượng Kính Dạ cũng thừa nhận, chúng phụ nhân mặc dù hơi kinh ngạc, tuy nhiên cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

“Trong nhà có giường, đại ca đi nghỉ ngơi một chút đi!” Lâu Hường Văn cần rằng nghiêng lợi nói chuyện, khen ngược lại hẳn một câu, đã làm sai còn coi như chuyện gì cũng không có sao? Trên trời này, nào có chuyện thuận lợi như vậy.

“Các vị tẩu tẩu thẩm thẩm, ta cùng Mộc Mộc có chút chuyện cần nói, xin lỗi vì không thể tiếp các vị được rồi.” Phượng Kính Dạ mặc dù tay buông lỏng, vẫn bá đạo giữ chắc lấy bả vai Lâu Hường Văn, mỉm cười hướng về phía các phụ nhân trong bếp chào hỏi, khuôn mặt tươi tắn, thanh âm trong trẻo, làm chúng phụ nhân lần nữa đỏ cả mặt, vội vàng nói không có sao. Các nàng đang bận rộn làm việc, nên để cho Lâu Hường Văn dẫn đại ca của nàng đi nghỉ ngơi.

Phòng bên kia đang hỗn loạn, nên Lâu Hường Văn từ phòng bếp sau đó trực tiếp lôi Phượng Kính Dạ ra khỏi viện, hướng đến sườn núi an tĩnh bên kia đi tới. Mặc dù đang giữa trưa, bất quá ở bên sườn núi này có mấy cây đại thụ, cũng khá thanh tĩnh, hơn nữa bóng râm ngăn che mặt trời, nên không nóng lắm.

Âm thầm đi, không dẫn theo Long Vệ, kể cả Lôi Bôn cũng không có. Lâu Hường Văn làm mặt lạnh, đi lui lại mấy bước, tạo khoảng cách xa với Phượng Kính Dạ, ánh mắt cũng có vẻ lạnh nhạt, mặt lạnh như băng, “Vương Gia đến có chuyện gì không?”

Phượng Kính Dạ nhìn cả người Lâu Hường Văn tản ra khí lạnh lùng, bất đắc dĩ cười khổ, vừa muốn bước lên, Lâu Hường Văn liền lùi lại một bước, người liền đứng dưới ánh mặt trời, khiến cho Phượng Kính Dạ tràn đầy khổ sở, bất đắc dĩ thở dài, “Đừng để ánh mặt trời chiếu xuống, lại đây nói chuyện đi.”

Lâu Hường Văn rất muốn phớt lờ lời Phượng Kính Dạ nói. Bộ lúc này hẳn đang dở hài tử sao! Nhưng vì ánh mặt trời quả thật rất nóng, Lâu Hường Văn đành chờ một chút liền đứng dưới bóng cây, nhưng vẫn đề phòng y cũ, lạnh lùng nhìn Phượng Kính Dạ. Không còn thân mật cùng vẻ hiền hòa như xưa, thậm chí cả lớp nguy trang thấp kém cũng mất đi, hoàn toàn đối xử hẳn như một người xa lạ.

“Ta cũng sẽ ở lại Thôn Ngũ Liên này, hoàng đế Hách Liên Quốc đã đầu hàng. Từ giờ Hách Liên Quốc đã quy thuận Vương Triều Tổ Nguyên, hoàng thất Hách Liên đã được phong cho họ Vương khác.” Phượng Kính Dạ mở miệng. Hơn nửa tháng, đại quân Vương Triều Tổ Nguyên công phá thành lũy Hách Liên Quốc, tiến thẳng vào hoàng cung, rất nhiều thành bị sụp đổ, dân chúng Hách Liên Quốc đã chịu đựng đủ sự thống trị ngu ngốc của hoàng thất Hách Liên, cho nên tình nguyện quy thuận Vương Triều Tổ Nguyên.

Chẳng qua là chưa có công bố chính thức, bên Nhật Mộc Thành vẫn không có nhận được tin tức. Phượng Kính Dạ phải đi rất nhiều người đến Nhật Mộc Thành, đầu tiên xác định Lâu Hường Văn không có rời đi, phải chủ thành ở Nhật Mộc cho người tìm kiếm ở ba huyện. Lúc này, Phượng Kính Dạ mới có được tin tức về Lâu Hường Văn.

86. Chương 86: Hưu Thê

“Mộc Mộc tỷ, Mộc Mộc tỷ....” Bên này Phượng Kính Dạ và Lâu Hường Văn vẫn còn tranh cãi, bên kia một giọng nói trẻ con hơn hờ từ xa truyền tới. Sáng sớm hôm nay tâm trí Lưu Thành rối bời, hẳn không thể nào không lo lắng chuyện nhà, dù sao thiếu đến 120 lượng bạc, mặc dù Lâu Hường Văn cũng đã an ủi hẳn không cần lo lắng buồn phiền, nhưng trong lòng Lưu Thành thật sự cảm thấy bất an.

Mà sáng nay Lưu Đại đi theo trưởng thôn Kiều lên trấn trên tìm người đồng ý mua nhà cửa và ruộng đất, bởi vì Phượng Kính Dạ hào phóng mua ruộng đất và nhà cửa của Lưu gia với giá một trăm lượng, hơn nữa còn nói cho người nhà Lưu gia tiếp tục sinh sống ở đó, thế nên chuyện quan trọng này xem như đã được

giải quyết. Lưu Đại vui mừng trở về nhà, trưởng thôn Kiều thì tình cờ đi qua trường học nhìn thấy hai tôn tử của mình, bởi vì Lưu Thành không chú tâm việc học nên bị phụ tử phạt đứng ở bên ngoài. Trưởng Thôn Kiều có lòng tốt nói cho Lưu Thành chuyện nhà hắn đã giải quyết êm đẹp rồi, nên phụ tử rút cuộc cũng hiểu vì sao hắn học hành rất chăm chỉ nhưng hôm nay lại không có chú tâm. Phụ tử vui vẻ để cho Lưu Thành nghỉ nửa ngày, để hắn về nhà sớm xem một chút.

Lưu Thành trên đường trở về thôn, thấy bóng người ở trên sườn núi, sườn núi nhỏ này hầu như mỗi buổi tối Lưu Thành và Lâu Hưởng Văn cũng đều ở đây, cho nên Lưu Thành rất cao hứng chạy tới, thậm chí bởi vì quá vội vàng cùng hào hứng, nên bước chân đi loạn xạ, lao đảo một cái, té xuống, miệng gặm cỏ xanh cùng bùn.

“Đệ phải cẩn thận chút chứ, té có đau lắm không?” Lâu Hưởng Văn không thèm nhìn Phượng Kính Dạ đang ở bên cạnh mình, nhanh chóng chạy tới đỡ Lưu Thành té trên mặt đất, nhìn hài tử khuôn mặt thanh tú, trong ánh mắt không nén được nổi vui mừng như điên kia. Lâu Hưởng Văn bỗng nhiên lại thấy vừa đau lòng vừa buồn cười, liền lấy ống tay áo lau khuôn mặt dính bùn của hắn.

“Mộc Mộc tỷ.” Lưu Thành ngơ ngác nhìn Lâu Hưởng Văn gần trong gang tấc, ngày thường đều là buổi tối mới gặp mặt, nên không thấy rõ mặt mũi lắm. Vào lúc này, Lưu Thành mới kinh ngạc phát hiện da thịt Lâu Hưởng Văn trắng noãn như ngọc, giống như trứng gà đã được bóc vỏ, không hề thấy một chút vết sần sùi nào, mặt mày thanh tú trong khá hiền hòa đáng yêu. Trong không khí mang theo mùi thơm nhàn nhạt, khuôn mặt Lưu Thành đỏ lên, tay chân luống cuống muốn đẩy Lâu Hưởng Văn ra, nhưng do tay của nàng đặt trên mặt hắn có loại cảm giác ôn nhu, khiến Lưu Thành quên mất cử động, cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào Lâu Hưởng Văn.

“Té cái ngu rồi à.” Lâu Hưởng Văn cười, nhéo một cái vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Thành, thật sự cần phải bồi bổ thêm cho thân hình gầy bọc xương này. Ngũ quan thật rất thanh tú, mặc dù Lưu Thành chưa trưởng thành, nhưng có thể thấy được sau này sẽ là một công tử nho nhã lịch lãm.

“Mộc Mộc tỷ, thật sự rất đẹp.” Lưu Thành ngơ ngác, thì thầm nói. Sau đó đối mặt với vẻ sững sốt, lại cười to của Lâu Hưởng Văn, mới hiểu ra mình đang nói cái gì? Khuôn mặt đỏ lên, vội vàng muốn đẩy Lâu Hưởng Văn ra, nhưng lại quên mất nơi này chỉ là sườn núi nhỏ. Địa hình khác biệt, hắn đẩy Lâu Hưởng Văn ra, thân thể cũng mất khống chế liền té ngã ra phía sau. Thật may là Lâu Hưởng Văn đã nhanh tay kéo người hắn trở lại, kết quả Lưu Thành trực tiếp đụng đầu vào trong ngực Lâu Hưởng Văn, hương thơm nhàn nhạt xông vào trong mũi, lúc này, Lưu Thành đã hiểu câu nói của phụ tử. Tại sao hay có một người thâm thương trộm nhớ Hồng Tụ Thiên Hương (8).

(8) Hồng Tụ Thiên Hương, giống như trong Sở Lưu Hương, có 1 mỹ nữ Hồng Tụ, xinh đẹp lại thông minh. Ý nghĩa là chỉ một nữ nhân xinh đẹp đoan trang, dịu dàng.

Phượng Kính Dạ thấy nguy hiểm, liền híp mắt phượng, mặc dù hài tử trước mắt này không lớn hơn Phượng Văn mấy tuổi. Bất quá y phục màu lam khá bình thường, khuôn mặt trắng bệch, cả người đều là da bọc xương, không giống như những hài tử con quan quyền quý ở kinh thành, tất cả đều thuộc dạng kim đồng ngọc nữ. Phượng Kính Dạ cảm thấy lồng ngực không ngừng dâng lên một tầng khí chua, khi trông thấy Lâu Hưởng Văn cười chân thành với Lưu Thành. Một hài tử có dung mạo xấu xí như vậy, Mộc Mộc quan tâm đến làm gì.

Có lẽ quá nhạy cảm, cảm thấy có một ánh mắt sắc bén quét qua, Lưu Thành cuối cùng từ ngưỡng ngưỡng hồi phục lại tinh thần. Từ trong ngực Lâu Hưởng Văn thò đầu ra, nhìn thấy một bóng dáng cao to vạm vỡ đứng ở dưới bóng cây, tựa như Du Long (*), phong hoa tể nguyệt(*), vô cùng tôn quý.

(*) Du Long: hoàng đế, (*) phong hoa tể nguyệt: vừa xinh đẹp, lại cao quý bất phàm. Ý nói: tựa như vì vua cao quý, uy nghi, không ai có thể với tới.

Lưu Thành khiếp sợ. Lúc đi học ở trấn trên, tình cờ cũng thấy các vị lão gia tới đón hài tử, nhưng bất kể là ai, ăn mặc như thế nào, nói năng như thế nào? Ở trong mắt Lưu Thành cũng chỉ là những kẻ có tiền có quyền mà thôi. Nhưng lúc này, Lưu Thành bị khí thế của Phượng Kính Dạ đánh bại, hắn cứ đứng im ở dưới tàng cây, hai tay chấp lại sau lưng, không nói một lời, chỉ với một ánh mắt, cũng đã khiến cho Lưu Thành cả người run rẩy, cảm giác như có luồng lực lớn xông lên não, làm người ta vừa hoảng loạn, vừa khom lưng thần phục.

“Mau đứng lên đi.” Lâu Hường Văn cũng đã nhận ra ánh mắt ngây ngốc của Lưu Thành. Sau đó lướt tầm mắt qua , không ngừng trừng mắt liếc nhìn Phượng Kính Dạ, nhanh chóng kéo Lưu Thành lên, dùng thân thể của nàng giúp ngăn cản đi tầm mắt uy nghiêm của Phượng Kính Dạ.

“Mộc Mộc tỷ?” Lưu Thành thấp giọng nói, hít sâu một hơi, đè nén sự sợ hãi cùng bất an xuống. Lúc này mới nhìn đến Lâu Hường Văn, phát hiện trên mặt Lâu Hường Văn không còn sự vui vẻ lặng êm, mà là chau mày, như bị phiền toái quấy nhiễu. Lưu Thành là người thông minh, liền hiểu được vị thúc thúc cao to này có liên quan tới Lâu Hường Văn. Thân thể gầy yếu lập tức đứng thẳng, sau đó lấy hết dũng khí, nắm chặt tay nàng, bản thân liền tiến lên phía trước bảo hộ nàng sau lưng, dũng cảm nghênh đón ánh mắt của Phượng Kính Dạ.

Lâu Hường Văn hơi sững sốt, chợt hiểu ra Lưu Thành đây muốn bảo vệ mình. Bất quá cánh tay hần đang nắm lấy cổ tay mình không ngừng run rẩy, căng thẳng cùng sợ hãi, nên bàn tay quá dùng sức, làm óng tay bám vào da thịt của mình làm đau nhói. Nhưng được một hài tử bảo vệ, cảm giác rất ấm áp, làm cho khuôn mặt Lâu Hường Văn lại lộ ra nụ cười rạng ngời, đứa bé này thật đúng là quá hiểu chuyện, làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Buông tay ra!” Phượng Kính Dạ hắng giọng mở miệng, mặc dù khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm mang theo cười, nhưng chỉ cần một lời lẫn cũng toát ra vẻ đe dọa. Lưu Thành càng thêm sợ hãi, tay càng siết chặt hơn, Phượng Kính Dạ nhướng mày, bóng dáng chợt khê động, khiến Lưu Thành cảm thấy người đứng ở trước mắt tựa như một bông hoa. Lâu Hường Văn đã bị Phượng Kính Dạ nắm cả đai lưng tiến vào dưới bóng cây.

“Đừng cử động, để ta nhìn tay của nàng.” Phượng Kính Dạ không quan tâm Lưu Thành ngơ ngác đứng ở một bên, đau lòng nắm lấy tay Lâu Hường Văn, quả thật trên cổ tay trắng nõn như ngọc hiện lên năm dấu móng tay. Vì đâm quá sâu, khiến da bị rách, có hai dấu móng tay tuôn ra tia máu rồi.

“Không sao.” Lâu Hường Văn rút tay lại, đáng tiếc bị Phượng Kính Dạ cầm quá chắc, ánh mắt quá mức chăm chú lộ ra vẻ đau lòng. Bỗng nhiên làm Lâu Hường Văn cảm giác như bị giễu cợt, lúc trước Vương Gia lợi dụng mình, sao không nghĩ đến, giờ chỉ vì một vết thương nhỏ, cần gì lộ ra thần sắc đau lòng như vậy.

“Mộc Mộc...” Phượng Kính Dạ thấp giọng, tầm mắt lảng lảng ngắm nhìn Lâu Hường Văn, dường như nhìn thấu đến chỗ sâu nhất trong linh hồn của nàng. Phượng Kính Dạ biết rõ mình đã làm sai, đành thở dài một tiếng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo sự hối tiếc cùng bất đắc dĩ, làm cho người ta không thể trách móc nặng nề về hắn.

Trái tim Lâu Hường Văn run lên, dù lúc trước khó chịu biết bao nhiêu, thậm chí bỏ mặc mọi chuyện mà xoay người bỏ đi, rời xa Vương Triều Tổ Nguyên, lìa xa kinh thành, cách xa Phượng Kính Dạ. Nhưng khi hần xuất hiện ở trước mặt của mình, khuôn mặt gầy đi rất nhiều, giọng nói vang vọng mãi bên tai, mãi đến tận đáy lòng. Trong nháy mắt liền khiến Lâu Hường Văn cảm thấy mềm lòng.

“Lưu Thành , sao giờ này lại về? Chắc còn chưa ăn cơm, cũng may đúng dịp giờ cơm đó”. Không cách nào lạnh lùng với Phượng Kính Dạ được, nên Lâu Hường Văn lựa chọn cách tránh né, rút tay về, nhanh chóng đi đến bên Lưu Thành, nắm lấy tay hắn đi theo hướng xuống sườn núi.

Phượng Kính Dạ nhìn lòng bàn tay trống trơn, không tiếng động cười khổ, thấy Lâu Hường Văn đang bảo hộ cho hài tử tên là Lưu Thành, cảm giác ghen tỵ nháy mắt dâng lên. Nhưng rất may đó chỉ là hài tử, bằng không, trong mắt Phượng chợt lóe lên sự ác lạnh. Phượng Kính Dạ hiểu, Mộc Mộc là người rất lương thiện lại hay mềm lòng, cho nên lúc này Phượng Kính Dạ sẽ không rời đi, cũng không đuổi theo Lâu Hường Văn, cứ như vậy đứng im giữa trời nắng.

Lấy Lưu Thành ra làm bia đỡ đạn, bước chân Lâu Hường Văn càng thêm tăng nhanh, nhưng sau lưng không hề nghe thấy tiến bước chân, liền quay đầu lại, mắt quét qua, biểu cảm ngưng trọng. Vương gia làm cái gì vậy? Lâu Hường Văn đè nén quyết tâm không nên suy nghĩ thêm, càng thêm tăng tốc nhanh hơn, nhưng sau lưng vẫn im lặng không có bất kì động tĩnh nào.

“Mộc Mộc tỷ?” Lưu Thành không biết xảy ra chuyện gì, thế nhưng hiện tại hắn lại càng thêm ngưỡng mộ vị nam nhân cao quý kia. Xưa nay, Mộc Mộc tỷ chưa từng lộ ra vẻ mặt như vậy cả.

“Không sao đâu, chúng ta mau về nhà ăn cơm đi.” Lâu Hường Văn gượng cười, cố gắng để mình không nghĩ đến Phượng Kính Dạ đang ở sau lưng nữa. Công phu của vương gia: đừng bảo đứng một chút dưới trời

nắng, cho dù đứng thêm mấy ngày mấy đêm cũng sẽ không sao. Đây chính là khổ nhục kế, mình không dễ để bị lừa đâu!

Nhà của Hạ Minh, lúc này khá náo nhiệt, tất cả mọi người đều nói Lưu Đại quả có vận khí tốt, gặp phải một đại thiện nhân, giúp đỡ Lưu Đại vượt qua khó khăn. Nếu không thì tất cả ruộng đất cùng nhà cửa, e rằng không ai có thể giúp hắn giành lại được. Người nông dân đều là như thế, từ trong tuyệt vọng lại nhìn thấy ánh sáng liền rất mừng rỡ, Lưu Đại càng thêm cảm tạ Lăng Thanh, dù sao nghe mấy vị phụ nhân kia nói Phụng Kính Dạ là đại ca của Lâu Hướng Văn, mặc dù mọi người đều cảm thấy kỳ quái, sao cả ba huynh muội lại không ai giống ai, mà họ cũng khác nữa.

Lăng Thanh sầm mặt, Phụng Kính Dạ tìm tới nơi này đúng là mất hứng, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt chất phác đang vui sướng, Lăng Thanh chỉ đành chau mày không nói lời nào.

“Người đâu?” Chợt thấy Lâu Hướng Văn đi tới, Lăng Thanh bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn không thấy bóng dáng Phụng Kính Dạ ở phía sau Lâu Hướng Văn.

“Ở trên sườn núi.” Lâu Hướng Văn tức giận quay về nhà, rồi nghĩ đến Phụng Kính Dạ đang đứng ở giữa trời nắng, lại có chút lo lắng, mặc dù đã hạ quyết tâm không cần để ý tới, nhưng đáng tiếc không thể nào lừa dối được chính bản thân mình.

“Mộc Mộc, đại ca người đâu?” Tô Thị vẫn chưa mang thức ăn lên, dù sao hôm nay Phụng Kính Dạ cũng là ân nhân của nhà Lưu Đại, vừa ra tay đã đưa 100 lượng bạc. Tất cả mọi người đều chờ hắn trở về cùng nhau ăn cơm, đang định cho người gọi hắn trở về ăn cơm, thì thấy có một mình Lâu Hướng Văn quay trở lại.

“Ở trên sườn núi, Lăng Thanh, đệ đi kêu huynh ấy trở về ăn cơm đi.” Lâu Hướng Văn không muốn đi, nhưng cũng lo lắng bản tính quật cường của Phụng Kính Dạ sẽ cứ đứng im ở giữa trời nắng. Vừa lúc Tô Thị hỏi tới, giúp Lâu Hướng Văn lấy đó làm cái cớ, trực tiếp sai bảo Lăng Thanh đi gọi người về.

Lăng Thanh bất mãn nhìn Lâu Hướng Văn, do dự một chút, cuối cùng cũng đi ra khỏi cửa. Nếu như đã tới, tránh cũng không thể tránh được, chỉ hy vọng Lâu chủ đừng mềm lòng, để bị tên Phụng Kính Dạ kia lừa gạt nữa.

Nếu như chỉ là một buổi cơm gia đình, cả nam lẫn nữ đều ngồi chung bàn, nhưng bởi vì nam nhân ở trong thôn đều phụ giúp sửa chữa nhà, nên các nữ nhân không thể cùng ngồi chung bàn ăn được, nên sẽ để dành lại một ít, rồi cùng ngồi ăn ở trong nhà bếp. Lâu Hướng Văn lần đầu tiên cảm thấy sống trong thời đại phong kiến này có chút may mắn, chuyện nam tôn nữ ti đúng là tốt, ít nhất không muốn phải gặp mặt nhau.

“Mộc Mộc, đại ca người đã có thể tử chưa vậy?” Tô Thị vừa ăn vừa hỏi thăm Lâu Hướng Văn, dù sao không cần nói đến tiền tài, chỉ cần nhìn tướng mạo của Phụng Kính Dạ, cũng đủ biết là một công tử cao quý, phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái. Tô Thị có một đứa cháu gái, khoảng độ đôi mươi, là một mỹ nhân ở huyện Hồng Nguyên, nhưng bởi vì gia đình làm nhà nông, muội muội Tô Thị vẫn luôn kén chọn mãi, cao quá không được, mà thấp cũng không chịu, nên cứ mãi chưa lập gia đình. Hôm nay nhìn thấy Phụng Kính Dạ, Tô Thị liền động tâm muốn tác hợp cho đôi bên.

“Đúng vậy a, Mộc Mộc, đại ca người bao nhiêu tuổi, gia đình làm nghề gì?” Tô Thị mở đầu, ánh mắt các phụ nhân khác cũng sáng rực lên. Một thanh niên tuấn tú như vậy, nếu như hôn sự này thành công, quả là chuyện tốt. Hơn nữa nhà ai có cháu gái, cũng đều muốn trào bám vào cuộc hôn sự này.

“Đại ca ta có hai thị thiếp.” Lâu Hướng Văn sững sốt một chút, nhìn thấy ánh mắt của các phụ nhân đều sáng long lanh. Nếu như làm mai cho những người khác, chẳng phải nàng sẽ bị đưa ra làm trò cười, nhưng mà Vương gia, hắn, chợt Lâu Hướng Văn cảm thấy mình như ăn phải một bình ngũ vị: chua có, ngọt có, đắng có, cay có mà mặn cũng có. Mặc dù tự nói với bản thân không liên quan mình, tuy nhiên vẫn không kiềm chế được mà cảm thấy có chút khó chịu.

“Nói như vậy còn chưa có thể tử.” Mọi người vừa nghe, nụ cười trên mặt càng sâu hơn vài phần, ngẫu nhiên mọi người đều hiểu, chỉ sợ nhà người ta là đại phú thương giàu có, nhà cao cửa rộng, thể thiếp đã có hai. Những người không có thân phận gia thế như các nàng, chỉ sợ là trào cao, bắt quá xem như gả làm thiếp cũng tốt, vừa ra tay là 100 lượng bạc, người này quả là có rất tiền nhiều của a.

Lâu Hưởng Văn thực sự ăn cơm không vô, nhìn mọi người chung quanh đều xem Phượng Kính Dạ như con rùa vàng, cho dù có hai thị thiếp, hay thân phận không xứng, cũng muốn để cháu gái nhà mình sang làm thiếp. Tuy nói là thời đại phong kiến, nhưng lúc này, Lâu Hưởng Văn chợt hiểu ra người không thích ứng được đó chính là mình, đối với mọi người hay là vương gia mà nói, chuyện tam thê tứ thiếp là chuyện hết sức bình thường.

Chợt không còn muốn ăn nữa, Lâu Hưởng Văn buông đũa xuống đứng dậy rời đi, chúng phụ nhân cũng không có để ý, chỉ nói Lâu Hưởng Văn sao ăn ít như vậy. Sau đó tiếp tục bàn luận chuyện của Phượng Kính Dạ, ảo tưởng bước vào nhà người này, sẽ rất giàu có phát đạt, ước chừng chỉ cần chìa ra một chút cũng giúp họ cả đời khỏi lo cơm no áo ấm.

Ở ngoài đại sảnh, Đại Lưu bưng rượu mời Phượng Kính Dạ, lúc trước Phượng Kính Dạ sống ở trong quân đội cũng rất hòa hợp, nên dù hiện tại đối mặt với dân chúng thông thường, cũng ung dung như thường, không có dáng vẻ cao ngạo gì? Cũng không quan tâm chén uống rượu có vết nứt, liền kê miệng lên chén, uống từng ngụm từng ngụm, trầm trồ khen ngợi thành tiếng vang.

“Mộc Mộc tỷ, tỷ không thoải mái sao?” Lưu Thành là hài tử khá hiểu chuyện, không giống bọn hài tử khác đang ăn trong sảnh, đang bưng chén cơm ở trong sân ăn, thì thấy Lâu Hưởng Văn ở trong phòng bếp ăn chỉ có nửa bát cơm liền đi vào phòng, vì vậy lo lắng đi vào, nhìn thấy Lâu Hưởng Văn thất thần dựa vào mép giường, lông mày chau lại đầy ưu sầu, khiến Lưu Thành nhìn không được siết chặt tay. Mộc Mộc tỷ bởi vì vị công tử nhỏ nhả ở đại sảnh kia mà cảm thấy khó chịu sao? Nhưng nghe cha nói đó là đại ân nhân nhà họ, là ca ca của Mộc Mộc tỷ. Nhưng tại vì Mộc Mộc tỷ không vui, nên Lăng Thanh ca ca cũng không vui.

“Không có, chỉ là có chút mệt mỏi.” Lâu Hưởng Văn phục hồi tinh thần, ngồi ngay ngắn cười, để Lưu Thành ngồi ở trên chiếu, “Đã ăn no chưa?”

“Đệ đã ăn no rồi.” Lưu Thành rất muốn nói với Lâu Hưởng Văn, nếu như có chuyện gì không vui cứ nói cho hắn nghe, nhưng vừa nghĩ đến hắn chỉ là hài tử tám tuổi, ngay cả chuyện trong nhà còn không giải quyết được, thì có cách gì giúp Lâu Hưởng Văn, vì vậy cũng không dám lên tiếng, im lặng ngồi ở mép giường bên cạnh Lâu Hưởng Văn.

Bởi vì lo chuyện trong nhà, Lưu Thành cũng đã một đêm không ngủ, dựa vào mép giường, ánh mắt dần dần khép lại, cuối cùng không nhìn được liền ngủ gật. Lâu Hưởng Văn đỡ Lưu Thành nằm xuống, nàng cũng nhắm hai mắt lại, không muốn nghe tiếng ồn ào ở ngoài đại sảnh.

Bởi vì buổi sáng Lưu Đại và trưởng thôn Kiều đi lên trấn trên tìm người mua, Hoàng Hiền Nhân cũng lo lắng mất đi miếng thịt ngon, nên cũng cho người đi dò hỏi, kết quả nhận được tin tức, Lưu Đại đã đi về, hơn nữa còn tìm được người mua. Còn bỏ ra hai văn tiền để cho lão đầu viết khế ước, đóng dấu vân tay, ruộng đất nhà cửa cứ như vậy đem bán đi. Sau khi Hoàng Hiền Nhân nghe ngóng được, là bán với giá một trăm lượng. Nếu đem bán hai bảy ngàn cân đậu tương trong kho hàng, đoán chừng có thể kiếm được khoảng bốn mươi lượng bạc, xem như đã lật ngược được tình thế, Lưu Gia còn kiếm thêm hai mươi lượng bạc. Hoàng Hiền Nhân vừa tức vì không lấy được ruộng đất và nhà cửa, càng ghen tỵ Lưu Đại gặp được người mua rộng rãi vậy. Nếu không nhà cửa ruộng đất đều thuộc vào trong tay hắn, chắc hắn sẽ kiếm được khá nhiều tiền rồi.

Nhưng oán trách thì được gì, Hoàng Hiền Nhân lập tức dắt mười mấy người hầu, trực tiếp đến Thôn Ngũ Liên lấy 120 lượng rồi hãy nói.

“Trưởng thôn, ta trả nợ trước, hay hưu thê trước đây!” Lưu Đại nói một câu. Nếu chuyện không xảy ra, Lưu Đại cũng không muốn làm như thế, mặc dù vợ chồng không có tình cảm, nhưng còn có hài tử, hẳn đặt hy vọng hết trên người hài tử. Còn Thúy Tử là người có tâm địa hẹp hòi, nàng không hiểu phụng phụ mẫu, Lưu Đại cũng có thể nhận, đành để Đại ca cùng Đại tẩu phải vất vả hơn một chút, nên hắn cứ len lén mang đồ ăn qua. Nhưng với chuyện hôm nay, Đại Lưu đã mất hết tất cả rồi, vả lại thân thể của Lưu Thành lại không được tốt, nếu như chuyện xảy ra lần nữa, hắn còn gì để bán nữa đây.

Thúy Tử đang còn vui vẻ, cẩn thận tính toán sổ sách, trong nhà có ít nhất hơn hai mươi lượng bạc, nên hơi đắc ý. Dù sao nhà cửa cũng là của ả, ruộng đất vẫn như trước cũng là của ả. Lúc trước ăn không ngon, ngủ không được. Tranh thủ buổi trưa ăn diện một chút, kết quả không ngờ nghe được lời của Lưu Đại nói, lập tức cay cú chửi mắng.

“Người không có lương tâm, người có phải để ý đến con hồ linh tinh kia rồi không, cho nên cứ muốn hừ ta để kết tóc se duyên với ả!” Thúy Tử tức giận mắng, vừa chụp, vừa giậm chân đá, nhưng hàng xóm chung quanh không ai đứng ra nói chuyện. Thấy mặt Lưu Đại cau có, lạnh lùng, khiến Thúy Tử chợt chuyển dời ánh mắt lên trên người Lưu Thành.

“Thành Thành, hài nhi ngoan, cha người muốn bỏ nương a, muốn tìm mẹ kế cho người, mẹ kế làm sao tốt bằng mẹ ruột. Ngày sau chỉ sợ không biết sẽ ngược đãi Thành Thành chúng ta như thế nào, người thân thể vốn đã yếu, nếu như bị đoán mệnh, nương sẽ không thể sống nổi nữa.” Thúy Tử ôm Lưu Thành kêu gào, ánh mắt len lén nhìn về Lưu Đại, muốn mượn nhi tử làm cho Lưu Đại mềm lòng.

Trong lòng Lưu Thành có chút khó chịu, nhưng chợt nhớ lời Lâu Hưởng Văn đã nói. Lưu Thành cũng biết nương của hắn rất tham tiền, lần này là 120 lượng, nếu như có lần sau thì sao đây? Mộc Mộc tỷ có nói một câu, người thông minh phải biết nhìn xa trông rộng, mặc dù mất Lưu Thành đỏ cả lên, cứ nhìn nương của hắn rất lâu, mà không hề mở miệng cầu xin tha cho Thúy tử.

Thúy Tử ngơ ngác nhìn Lưu Thành, vừa ngỡ ngàng, vừa có chút thất vọng không thể tin được. Sau đó, chợt đem ánh mắt phẫn nộ âm độc nhìn về góc nhỏ nơi Lâu Hưởng Văn đang đứng, tựa y như cộp mẹ nhào tới, “Là người, là người dạy hư Thành Thành có phải không? Người đứng là nữ nhân độc ác...”

“Câm miệng!” Phượng Kính Dạ tuần mỹ nở nụ cười lạnh như băng, lạnh lùng nhìn về phía Thúy Tử nói năng vô lễ. Đứng chắn trước mặt, dùng bóng dáng cao to ôm gọn Lâu Hưởng Văn vào trong lòng, chỉ vì trước kia nói là quan hệ huynh trưởng cùng muội muội, nên khi mọi người nhìn thấy động tác Phượng Kính Dạ che chở cho Lâu Hưởng Văn quá ái muội, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Thúy Tử vừa nhìn thấy Phượng Kính Dạ, biết hắn không phải người dễ chọc, lòng hơi sợ, sắc mặt Lưu Đại càng âm trầm, suy nghĩ một chút, “Được, hừ thê thì hừ thê, bất quá Lưu Đại, ta gả cho người mười năm, giặt giũ cho người, nấu cơm cho người, làm trâu làm ngựa cho người, nên người phải trả cho ta hai mươi lượng bạc!”

Mọi người trong thôn đều kinh ngạc, không thể tin được công phu sư tử rống của Thúy Tử, nữ nhân này quả không biết xấu hổ, đã đem ruộng đất nhà cửa bán hết. Giờ lại đòi bạc từ trong tay Lưu Đại, hơn nữa vừa mở miệng đã đòi lấy hai mươi lượng bạc!

Lưu Thành thất vọng nhìn Thúy Tử. Mặc dù Thúy Tử có nhiều chỗ không phải, nhưng dù sao cũng là nương của hắn, nên Lưu Thành chỉ muốn dùng những lời dạy bảo của Lâu Hưởng Văn để giúp Thúy Tử biết nhận sai, sau này không nên tái phạm nữa, nhưng không ngờ Thúy Tử vừa mở miệng lại đòi hai mươi lượng bạc. Tình cảm phu thê, tình cảm mẹ con, giờ phút này chỉ đáng giá hai mươi lượng bạc thôi sao.

Lưu Đại càng giận đến mất kiểm chế, nam nhân trung trực giờ khắc này giận đến đỏ bừng cả mặt. Lưu Thành lại không nổi giận, mà đột nhiên lên tiếng, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt mang theo thất vọng cũng vô lực, “Cha, đưa hai mươi lượng cho nương đi, ta đi theo Mộc Mộc tỷ lên núi hái thuốc, sau này không cần đến hiệu thuốc hốt thuốc nữa, cứ đem tiền cho nương đi.”

Lưu Thành rất hiểu chuyện lại rất nghe lời, vừa còn người đọc sách thánh hiền. Mặc dù chỉ đọc sách hai năm, nhưng nó lại là tất cả hi vọng của Lưu Đại. Giờ phút này nghe Lưu Thành mở miệng nói, Trưởng Thôn Kiều cũng gật đầu một cái, “Lưu Đại đồng ý đi, sau này Thành Thành thi đỗ công danh, ở trên lưng không thể mang tội danh bất hiếu.”

Cuối cùng Lưu Đại gật đầu một cái, người ở trong thôn đều đã chứng kiến hết, thư đã được đóng dấu vân tay, kể cả hai mươi lượng cũng đều đưa cho Thúy Tử. Hoàng Hiền Nhân ở bên cạnh, ánh mắt lóe sáng nhìn nhà huynh muội Phượng Kính Dạ và Lâu Hưởng Văn. Hoàng Hiền Nhân định tính trộm đi bí quyết làm đậu hủ gia truyền, nhưng thoát nhìn huynh muội nhà này không phải người dễ chọc, nhưng hắn cũng không cần sợ, chỉ có dân sợ đầu với quan thôi. Đương nhiên mình là quan, không cần sợ bọn thảo dân, chỉ cần danh chánh ngôn thuận đem bạc thu vào trong tay, bằng không người được lợi nhất sẽ là huynh muội bọn họ rồi.

Thúy Tử cứ đi như vậy, Hoàng Hiền Nhân cũng cầm bạc đi, người trong thôn vốn khuyên Lưu Đại không nên làm nhiều, về nghỉ ngơi đi, nhưng Lưu Đại cảm giác thiếu nợ Lâu Hưởng Văn quá nhiều, hơn nữa hắn cũng không rảnh rồi, nên tiếp tục cùng người trong thôn đi giúp đỡ Lâu Hưởng Văn sửa chữa nhà cửa.

“Mộc Mộc tỷ, lần trước tỷ nói dùng khoai tây làm món gì để ăn đó, hôm nay đệ rất khỏe, để đệ thay tỷ đi đào khoai tây cho.” Lưu Thành và Lưu Đại đều suy nghĩ giống nhau, quá rảnh rồi ngược lại sẽ suy nghĩ lung tung khó chịu, chỉ bằng cứ bận rộn đi làm, tay thuần thục cầm hai bao tải to, một tay cầm cuốc đi vào trong đất trồng khoai tây.

“Chúng ta cùng đi.” Lâu Hưởng Văn cũng không muốn lưu lại cùng Phượng Kính Dạ, nghe được lời đề nghị của Lưu Thành, lập tức đi vào trong nhà cầm cuốc đi cùng, quay người lại phát hiện Phượng Kính Dạ đang đứng ở cửa, Lâu Hưởng Văn liền tiến lên, “Đại ca, huynh không cần làm những công việc đồng áng này, cứ ở lại trong nhà nghỉ ngơi đi.”

“Mộc Mộc đang đùa à, đại ca làm sao lại để ột cô nương đi làm những thứ nặng nhọc này, muội cứ xách theo một bình nước trà, để huynh đi xuống ruộng cho.” Phượng Kính Dạ cười rạng rỡ, ánh mắt kiên định nhìn Lâu Hưởng Văn. Nếu như đây là cuộc sống Mộc Mộc thích, mình sẽ ở bên cạnh bù đắp nàng.

“Được thôi.” Lâu Hưởng Văn nhìn Phượng Kính Dạ một cái, trực tiếp đưa cuốc qua, nàng đi vào phòng bếp. Lạc cô cô đã rót sẵn một bình trà lớn, thấy Lâu Hưởng Văn cười cầm lấy bình trà lớn. Nếu vương gia đã tìm thấy, Mộc Mộc làm sao có thể trốn tránh nữa đây.

Lăng Thanh lười phải sống cùng Phượng Kính Dạ, hấn sợ mình không nhịn được trực tiếp cầm lấy kiếm, cho nên mới đi qua ở nhà của Hạ Minh. Còn Lâu Hưởng Văn dẫn theo Lưu Thành cùng Phượng Kính Dạ đi đến bờ ruộng.

Mặc dù đã qua giữa trưa trời nóng bức, bắt quá ánh mặt trời vẫn chói mắt như cũ, Lưu Thành thuần thục đội nón cỏ, cầm cuốc trực tiếp bổ xuống đất, Phượng Kính Dạ nhìn thấy trong tay Lâu Hưởng Văn cũng cầm nón cỏ đội lên trên đầu hấn, cực kỳ chẳng tương xứng với bộ cẩm bào trên người. Nhưng mà Phượng Kính Dạ lại không để ý, đem bào tử cột lại, cầm cuốc bổ xuống đất, nhìn tư thế cuốc của Lưu Thành, liền học theo. Sau khi một cuốc bổ xuống đất, khoai tây được đào ra ngoài, bắt qua do dùng sức quá mạnh, nên một cuốc kia trực tiếp khiến khoai tây tách ra làm hai.

Về mặt Phượng Kính Dạ có chút ngu ngốc, Lâu Hưởng Văn đi theo bên cạnh, cầm lấy khoai tây rồi vuốt lớp đất bên ngoài ra, sau khi bỏ vào trong túi, lại thấy Phượng Kính Dạ cuốc một cái làm khoai tây biến thành hai mảnh, liền chế giễu khi thấy người gặp họa: “Đại ca, ca xem ca cuốc kia.” Sau đó đem khoai tây vút vào bên trong giỏ. Buổi tối, sắc sợi làm món khoai tây chua.

87. Chương 87: Cuộc Sống Bình Thường

Mặc dù trước đây có tập võ, sau đó lại sống trong quân đội, nhưng dù sao Phượng Kính Dạ cũng là vương gia, chuyện ăn, mặc, ở, đi lại đều có người hầu hạ, nên rất khó chịu đựng nỗi khổ sở này. Phượng Kính Dạ cũng chưa bao giờ bạc đãi mình, nếu như không phải là vì Lâu Hưởng Văn, đời này hấn cũng sẽ không cầm lấy cây cuốc, mặc dù cầm cái này không tốn nhiều sức lực, nhưng muốn đào khoai tây vẫn cần phải có kỹ xảo, dùng lực nhiều cuốc sẽ cầm rất sâu, khoai tây sẽ bị nứt ra làm hai. Một cây khoai tây phía dưới đều có năm sáu củ khoai, hoặc là hai củ khoai, nên phải dùng lực yếu hơn, bằng cách lấy tay đào khoai lên khỏi mặt đất.

Sau giờ ngọ, ánh mặt trời vẫn chói mắt như cũ, Lâu Hưởng Văn khom lưng nhặt khoai tây thấy hơi mệt, trên mặt đầy mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô, không khỏi lo lắng cho Lưu Thành, thấy sắc mặt hấn tái nhợt, tay cầm cây cuốc cũng không còn vững, Lâu Hưởng Văn không khỏi đau lòng cho đứa bé hiểu chuyện này.

“Lưu Thành, tới đây nghỉ ngơi, uống chút nước đi.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng để bao bổ xuống, đều là do nàng suy nghĩ miên man. Tại sao quên mất thân thể Lưu Thành không được tốt, còn bất phôi nặng chằng chằng suốt một canh giờ.

Lâu Hưởng Văn đỡ Lưu Thành, nếu lỡ đi nộ cười trên mặt đứa bé này, lại lòng thêm càng đau, sờ sờ đầu hấn, “Còn cười à, phôi nặng nữa lỡ ngất đi thì sao giờ? Mau tới đây ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

Để Lưu Thành ngồi xuống bên dưới gốc cây, Lâu Hường Văn cầm lấy một bình trà rót đầy chén đưa cho Lưu Thành uống, cầm khăn vải đi đến khe nước cách đó không xa. Nàng lau mặt trước để cho thanh tĩnh, một cảm giác mát mẻ thổi tới, tầm mắt nhìn sang cánh đồng xanh thắm với bờ ruộng trải dài. Giữa mùa hè nóng bức đang gào thét, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm.

Lâu Hường Văn lại đem khăn vải nhún vào trong khe nước rồi vắt mấy cái, vắt khô xong, đứng lên quay đầu bước tới nhìn thấy Phượng Kính Dạ vẫn không có nghỉ ngơi, cứ gơ cái cuốc bổ vào trong đất đào khoai tây. Bởi vì không có Lâu Hường Văn ở bên cạnh giúp đỡ, nên sau khi đào khoai tây, lại khom lưng nhặt lên, run rẩy phải sạch lớp bùn đất mới bỏ vào bên trong bao.

Vương gia cần gì phải làm như thế! Lâu Hường Văn lẳng lặng nhìn bóng dáng cao to đứng dưới mặt trời, trong đầu có chút chua xót, nàng không muốn trở lại kinh thành, trở lại vương phủ, ngày ngày cứ đấu đá lẫn nhau, thậm chí đến cả vương gia cũng phải đề phòng, nên mới tình nguyện ở lại Thôn Ngũ Liên, ngày ngày đều sống theo kiểu mình thích. Vương gia cần gì phải ở lại đây, cho dù mặc y phục bằng vải thô, thì vương gia cũng vẫn chính là nhân trung chi long(*) thôi. Cho dù có ở lại cái sơn thôn nhỏ này, có thể là bao lâu chứ?

(*)Nhân trung chi long: ý nói một người tài giỏi về mọi mặt, nên dù có đứng lẫn vào trong đám đông, cũng sẽ nhận ra được sự khác biệt của nhau thôi.

“Mộc Mộc tử, tử cũng uống đi.” Lưu Thành bước tới chậm chậm, rót một chén trà đưa cho Lâu Hường Văn, ngược mặt nhìn sang Phượng Kính Dạ. Một người đàn ông mặc cẩm bào thượng hạng, so với đám khoai tây kia, còn đáng giá hơn nhiều. Nhưng lúc Phượng Kính Dạ cuốc đất trông rất nghiêm túc, làm Lưu Thành liên tưởng đến các thúc thúc, bá bá ở trong thôn.

Thật sự Phượng Kính Dạ không hiểu rõ cuộc sống thế này có cái gì vui chứ? Có lẽ do hơi giản dị, yên tĩnh, không cần phải bày mưu tính kế hại nhau. Nhưng chỉ cần có đầu óc thông minh, là có thể thuê vài người đến làm công việc này. Do Lâu Hường Văn đang ở nơi này, Phượng Kính Dạ cũng phải sống ở đây, nỗ lực thích ứng với cuộc sống mà Lâu Hường Văn mong muốn.

Uống trà đi! Lâu Hường Văn rót một chén trà, lúc này mới đi tới bên cạnh Phượng Kính Dạ, thái độ vẫn lạnh nhạt, xa cách như trước, “Uống chút trà, nghỉ ngơi một chút đi.”

Phượng Kính Dạ nhếch môi cười, vừa mới chuẩn bị cầm cái chén, lại thấy trên tay hấn dính đầy bùn đất dơ bẩn, nhúu mày một chút, mặc dù trong nháy mắt có chút do dự, cũng nhận lấy chén trà uống một hơi cạn sạch. Tuy trà có hơi đắng, thấy mặt Lâu Hường Văn hơi ửng đỏ, vầng trán đầy mồ hôi, không khỏi đau lòng, “Huynh tới lấy được rồi, muối đi đến tàng cây ngồi đi, phơi nắng sẽ bị cảm nắng đấy.”

“Không sao đâu, chẳng qua chỉ tổn thể lực thôi, mọi người đều trải qua như vậy mà.” Tránh được ánh mắt, nhưng không tránh được sự quan tâm trong đôi mắt đen huyền của Phượng Kính Dạ. Lâu Hường Văn đi đến khu vực cách đó không xa, thấy có mấy phụ nhân cũng đang ở trong đồng làm việc. Lâu Hường Văn là người tập võ, những mệt nhọc này chẳng đáng là gì.

Phượng Kính Dạ không tiếng động thở dài, lẳng lặng nhìn Lâu Hường Văn đang lẩn trốn mình, vừa muốn lau mồ hôi cho nàng, nhưng thấy tay mình đầy bùn đất, nâng lên rồi hạ xuống, mở miệng cười, “Huynh không muốn Mộc Mộc mệt nhọc, hãy nghỉ đi, để mình huynh làm cho.”

“Cả đời muối sẽ sống cuộc sống như thế này. Vương ... đại ca, huynh chắc chắn muốn sống ở nơi này sao? Nơi này chỉ là một sơn thôn nhỏ, suốt cả đời đều dựa theo mặt trời mà làm việc đó?” Lâu Hường Văn buồn bực mở miệng, ánh mắt trong suốt tĩnh lặng dõi nhìn thẳng vào đôi mắt Phượng Kính Dạ. Vương gia, người không cần phải làm vậy, không cần phải ở lại nơi này đâu.

Trên mặt Phượng Kính Dạ lộ ra nở nụ cười âm trầm, hẳn có thể xác định lời nói của Lâu Hường Văn là thật, nàng thật sự thích cuộc sống như thế này, thậm chí nguyện ý ngày ngày bán lưng cho trời, chỉ cần có thể ở lại trong sơn thôn nhỏ này. Phượng Kính Dạ có thể đi cùng Lâu Hường Văn đến đây mỗi năm, lưu lại vài ngày, hoặc có thể đi đến thôn khác, xem như nghỉ ngơi, nhưng nếu phải lưu lại cả đời ở chỗ này thì?

“Cho nên đại ca à, huynh cứ trở về đi. Nơi này không thuộc về huynh đâu.” Im lặng chính là đồng ý, Lâu Hường Văn nở nụ cười, nói chân thành. Mặc cho trái tim mình có hơi đau nhói.

Đau dài không bằng đau ngắn, thay vì sau này cứ lo lắng vương gia sống bên cạnh mình là đang có âm mưu, lợi dụng tình yêu để hãm hại lẫn nhau, chỉ bằng cứ để lại ấn tượng đẹp trong khoảng thời gian xa nhau. Ít nhất trong đêm khuya yên tĩnh, có thể hồi tưởng lại những kỷ niệm này.

“Còn Mộc Mộc? Cứ ở lại đây cả đời sao?” Phượng Kính Dạ biết hẳn cùng Lâu Hường Văn có nhiều điểm khác biệt, hẳn cũng hối hận lúc trước đã lợi dụng nàng, nhưng tại sao Mộc Mộc không nghĩ theo góc độ của hẳn một chút chứ? Chỉ khi nào kinh thành an ổn, Sở Thiên ngồi vững vị trí Thái tử, mình mới có thể giúp Mộc Mộc sống cuộc sống yên bình, mà không bị người mưu hại lợi dụng. Những chuyện này đều chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!

“Đúng vậy, trọn đời quá ngắn, một đời mới dài. Vương gia à, thật sự trăm năm chỉ là một cái chớp mắt thôi. Có lẽ sau này ngài cũng sẽ lập gia đình rồi sinh con, nó cũng y như cuộc sống của những người khác thôi.” Lâu Hường Văn cười, đuôi mắt uốn cong, vẻ mặt đầy mơ ước, “Có vài hài tử ở bên cạnh, cùng vài mẫu ruộng tốt. Dạy chúng võ công, dạy chúng hiểu đạo lý làm người để cho bọn chúng tự đi tìm sống mà mình mong muốn, có thể thi đỗ làm quan trong triều, cũng có thể lưu lạc đây tựa như bao người khác. Mỗi người đều có cuộc sống riêng, đều có niềm vui riêng. Vương gia, đây chính là đạo bất đồng, không thể sống cùng.”

“Nhưng bốn vương sẽ không từ bỏ. Mộc Mộc, cho dù phải có bị buộc chặt, bốn vương cũng không để nàng có cơ hội lập gia đình sinh con!” Nụ cười trên mặt Phượng Kính Dạ mang theo vẻ cuồng dã bá đạo, âm thanh trầm thấp đầy nguy hiểm. Hẳn và Mộc Mộc sẽ không rời xa nhau, cho dù có nhiều điểm bất đồng, nhưng hẳn sẽ khiến cả hai cùng sánh vai nhau, bước trên một con đường, đến đầu bạc răng long!

“Vương gia, không nên ép ta hận người, hơn nữa nếu ta muốn đi, không ai có thể ngăn cản được.” Lâu Hường Văn nhìn gương mặt tuần tú lo lắng của Phượng Kính Dạ, thái độ vẫn lạnh nhạt như trước. Nàng không muốn sau này phải cùng vương gia tranh đấu lẫn nhau, nên mới lựa chọn rời đi nhanh hơn. Hoặc giả để sau này tự nói với bản thân mình, nàng đã từng yêu một người như vậy, cho dù cuối cùng không cách nào ở chung một chỗ. Ít nhất đã từng yêu nhau, có một đoạn hồi ức để nhớ, dù cho đi xuống hoàng tuyền, cũng sẽ không phải hối hận.

“Mộc Mộc, sẽ không có ngày như vậy đâu. Nàng chỉ thuộc về ta thôi!” Phượng Kính Dạ rặng từng chữ, âm thanh lạnh lùng sắc bén, mặt phượng hẹp dài lóe sáng, phảng phất vẻ kiên định. Hẳn sẽ làm cho Mộc Mộc hồi tâm chuyển ý!

“Được rồi. Ta đi đào khoai tây đây, Mộc Mộc, nàng ngồi một bên nghỉ ngơi đi.” Phượng Kính Dạ cười vang mở miệng, dưới ánh mặt trời, thần sắc tuần lãng. Sau khi phủ lớp bùn dính trên bàn tay, những ngón tay thon dài sờ khuôn mặt Lâu Hường Văn đầy quyến luyến, sau đó tiếp tục cầm cái cuốc lên.

Lưu Thành từng nhìn thấy các huynh muội ở trong thôn chung sống với nhau, nhưng sao cứ cảm thấy Phượng Kính Dạ và Lâu Hường Văn tuyệt đối không phải là huynh muội? Loại cảm giác này nói không ra lời, lúc hai người đứng cạnh nhau, giống như kim đồng ngọc nữ, có rất nhiều mâu thuẫn không thể hiểu. Lưu Thành lắc đầu, hẳn không biết rốt cuộc mình đang suy nghĩ gì nữa.

Có một loại người sinh ra đã cao quý, mặc dù lúc đầu Phượng Kính Dạ không biết cách dùng cuốc, nhưng sau đó học theo Lưu Thành, động tác cũng đã nhanh hơn rất nhiều, đợi đến khi mặt trời lặn, Lâu Hường Văn mang bốn bao đầy khoai tây và nông cụ. Ít nhất có đến ba bốn trăm cân, khoai tây bảo quản rất dễ, cứ đặt nó vào trong kho, chỉ cần không nảy mầm là có thể ăn được lâu, sản lượng cũng rất nhiều, cho nên các nhà đều trồng nó. Chẳng qua bây giờ mà đào khoai tây thì có hơi sớm, chỉ là do Lâu Hường Văn nói muốn dùng, Lưu Thành cùng Phượng Kính Dạ mới đào bớt hơn phân nửa cánh đồng khoai tây.

“Mộc Mộc tỷ, tất cả mọi người cứ về đi, đệ quay về kêu cha đệ tới giúp một tay cho.” Lưu Thành nhìn thấy nhiều khoai tây như vậy. Sức hẳn yếu, nếu cùng Mộc Mộc tỷ khiêng, đoán chừng chỉ khiêng được một túi thôi, còn lại ba túi và một cái rổ mây nữa, cho nên Lưu Thành định trở về nhờ Lưu Đại sang giúp một tay.

“Không cần, đệ đem rổ về đi.” Phượng Kính Dạ mở miệng giành trước, những thứ này hẳn vẫn có thể mang về, nhưng thấy Lâu Hường Văn trừng mắt liếc nhìn Phượng Kính Dạ, ngăn lại câu sau của hẳn.

“Lưu Thành, đệ trở về đi nhờ cha đệ cùng Lăng Thanh đến đây giúp một tay.” Lâu Hường Văn mở miệng cười, Lưu Thành gật đầu một cái, cũng không quên cầm theo bình trà và cái chén chạy nhanh đi.

“Mộc Mộc, đây là cuộc sống bình dị muốn cùng sống với bốn vương đó ư? Còn đau lòng cho bốn vương, sợ bốn vương bị mệt nữa?” Phượng Kính Dạ liếc mắt nhìn bàn tay mình, do cả buổi chiều cầm cuốc, nên lòng bàn tay có mấy vết phỏng, khiến Phượng Kính Dạ có chút dở khóc dở cười. Tay mình lúc nào lại yếu thế, cầm kiếm thì không có gì, nhưng cầm cuốc lại bị phỏng.

“Vương gia, chúng ta bây giờ chỉ là những người bình thường!” Lâu Hường Văn tức giận mở miệng, nàng dĩ nhiên biết những bao khoai tây này chẳng khó khăn với vương gia, nhưng nếu để người trong thôn nhìn thấy không những hù chết, đến lúc đó sẽ hoài nghi vương gia biết võ công. Đây là Hách Liên Quốc, nếu như bị người Hách Liên Quốc biết Phượng Vương gia của Vương Triều Tố Nguyên ở chỗ này, đoán chừng sẽ có một nhóm sát thủ đến ám sát.

“Bốn Vương ngay cả làm người bình thường cũng không được rồi.” Phượng Kính Dạ thở dài một tiếng, nhìn ánh mắt nghi ngờ của Lâu Hường Văn, môi mỏng cong lên, đem hai tay hướng về phía Lâu Hường Văn. Hiện tại trong lòng bàn tay có mấy vết phỏng cùng vết rách, ẩm ướt, có thể nhìn thấy cả lớp thịt non bên trong, kết hợp với ngón tay thon dài như ngọc của Phượng Kính Dạ, làm người thấy mà đau lòng.

“Vương gia, tại sao người không nói sớm!” Lâu Hường Văn kinh ngạc nhìn xuống, nàng không ngờ lòng bàn tay của Phượng Kính Dạ có nhiều vết phỏng cùng vết rách da như vậy, nàng biết Phượng Kính Dạ nhất định cầm cuốc không sử dụng nội công, nên không nghĩ đến tay của Phượng Kính Dạ lại thành ra như vậy.

“Không sao, chỉ cần cuốc thêm mấy lần là quen à.” Mắt phượng hơi híp lại, Phượng Kính Dạ nhìn bộ dạng đau lòng của Lâu Hường Văn nắm lấy tay hắn, xem ra những khổ sở bỏ ra cũng xứng đáng, Mộc Mộc chẳng qua chỉ mạnh miệng, rất dễ mềm lòng.

Lăng Thanh Cùng Lưu Đại đi tới, nhìn thấy tay Phượng Kính Dạ đầy vết phỏng và rách da, Lưu Đại nhíu mày một cái, nhìn Phượng Kính Dạ có chút không hiểu. Rõ ràng hào phóng bỏ ra trăm lượng bạc, nhất định là người đại phú đại quý, thế mà lại đi cầm cuốc đào khoai tây, vừa nhìn đã biết quen sống an nhàn sung sướng, mà da bị phỏng nước cũng là chuyện thường. Chẳng qua Lưu Đại không hiểu vì sao Phượng Kính Dạ lại muốn làm như vậy.

Còn Lăng Thanh chỉ huyết sáo, vang lên âm thanh. Mắt xéch xinh đẹp tràn đầy vẻ trào phúng, cầm lấy đòn gánh đem hai túi khoai tây gánh lên, mỉm cười, “Đại ca, da dễ huynh mịn màng, trở về nhà để nha hoàn và người hầu, hầu hạ đi, đệ cùng Mộc Mộc ở nơi này rất tốt.”

“Nếu biết ta là đại ca, còn không biết lớn nhỏ như vậy!” Phượng Kính Dạ tiếp lời, thuận tiện dùng thân phận đại ca đè ép Lăng Thanh. Lăng Thanh tức giận tròn mắt, nhanh chóng gánh khoai tây rời đi.

Lưu Đại cũng vác hai túi khoai tây, Phượng Kính Dạ muốn cầm rễ khoai tây, nhưng lại bị Lâu Hường Văn giành trước một bước ôm lấy rễ. Mặc dù tay Phượng Kính Dạ có hơi đau, bị phỏng và rách da, lúc nhìn vào có hơi nghiêm trọng. Đương nhiên Lâu Hường Văn sẽ không chịu để Phượng Kính Dạ xước rễ.

“Mộc Mộc, chờ một chút!” Phượng Kính Dạ mở miệng cười.

“Làm gì?” giọng điệu Lâu Hường Văn có chút lạnh lùng, chỉ quay đầu lại nhìn Phượng Kính Dạ. Vương gia không phải muốn giành lấy rễ đó chứ? Mặc dù khoai tây chỉ có hơn ba mươi cân, những điều Lăng Thanh nói về vương gia cũng không sai, da hắn quá mịn màng.

Cổ tay Phượng Kính Dạ vừa động, trong lòng bàn tay không biết khi nào có rất nhiều đóa hoa đánh chén hồng (hoa bìm bìm), người trong thôn gọi nó là hoa đánh chén, bởi sau khi hái xong, lúc ăn cơm thường hay làm rơi chén, cho nên các hài tử đều không dám hái. Trong bụi rậm hoa nở rất nhiều, Phượng Kính Dạ mỉm cười, đem hoa cài lên tóc Lâu Hường Văn, hai tay chấp sau lưng, tiếp tục đi cùng Lâu Hường Văn.

Khoai tây là của nhà Lưu Thành trồng, nhưng vì ngay cả ruộng đất và nhà cửa đều bán hết cho Phượng Kính Dạ, đừng bảo là mấy trăm cân khoai tây, cả đồn điền hay ruộng lúa đều đã không phải của Lưu gia. Lưu Đại trực tiếp mang khoai tây đến nhà Hạ gia, không biết Lâu Hường Văn định dùng khoai tây để làm gì.

“Cha, Mộc Mộc tỷ nói tỷ ấy có cách dùng khoai tây kiếm tiền, chỉ cần con giúp một tay, Mộc Mộc tỷ sẽ chia phân nửa số bạc đó cho con.” Lưu Thành cười hướng về phía Lưu Đại mở miệng, vừa nghĩ tới chuyện hắn có thể kiếm được tiền, trên mặt đầy cao hứng và vui sướng.

Lưu Đại chau mày, lúc trước Lâu Hường Văn làm đậu hủ kiếm không ít tiền, giờ nghe nói muốn dùng khoai tây buôn bán, còn cho Lưu Thành phân nửa số bạc. Lưu Đại cảm thấy không ổn, dù sao Lưu Thành cũng chỉ là một hài tử, có thể giúp được gì? Cái này vốn dĩ Mộc Mộc cô nương muốn gián tiếp giúp đỡ nhà hắn, nhưng mà bọn họ đã giúp gia đình hắn quá nhiều rồi.

“Lưu Đại ca không cần để ý, Mộc Mộc nếu nói, khẳng định là cần Lưu Thành giúp đỡ một tay, cứ để hài tử, tự mình rèn luyện cũng rất tốt, chứ học trong sách hoài cũng cổ hủ thôi.” Phượng Kính Dạ mở miệng cười, hắn vốn đã tuần lảng phi phạm, mặc dù dáng người cao quý, nhưng khi nói chuyện lại không kiêu ngạo, ngược lại làm cho người ta cảm giác giản dị dễ gần gũi. Khi Phượng Kính Dạ ở biên quan thu nạp được nhiều binh tướng, cũng đều bởi cách đối nhân xử thế này.

“Vậy thì đa tạ.” Lưu Đại mở miệng, không biết làm gì để cự tuyệt, hơn nữa nhìn nụ cười trên mặt của Phượng Kính Dạ, khiến người ta không dám cự tuyệt, chỉ có thể lúng ta lúng túng đáp ứng.

Đến giờ ăn cơm tối, người trong thôn đều dừng công việc lại, biết Phượng Kính Dạ là đại ca của Lâu Hường Văn, không khí càng thêm náo nhiệt, “Phượng lão đệ, nhà của các người chắc còn lớn không thua gì các gia đình trấn trê, vừa lớn vừa sáng sủa.”

“Đa tạ các vị hỗ trợ, ta cùng Mộc Mộc mới đến, đều phải dựa vào các vị giúp đỡ một tay.” Phượng Kính Dạ cười cùng mọi người nói chuyện, đối mặt với những khuôn mặt chất phác, chợt có cảm giác, thì ra giao thiệp cùng những người này rất dễ dàng, chỉ cần liếc nhìn một chút. Phượng Kính Dạ có thể nhìn thấy trong ánh mắt họ vừa trung thực vừa giản dị, không hề có ý đồ xấu, cũng không cần phòng bị cái gì? Càng không để ý mình đang nói sai cái gì, quả thật cách nói chuyện của họ rất thẳng thắn.

Mặc dù Lăng Thanh tới sớm hơn một chút, nhưng dù sao Lăng Thanh cũng trẻ tuổi, trước kia ở trong sát thủ lâu luôn tỏ thái độ kiêu ngạo, tuy có thể hòa hợp với mọi người, nhưng lại không được vẻ lạc quan như của Phượng Kính Dạ. Phượng Kính Dạ nghe mọi người nói về chuyện làm ruộng, chuyện trong thành, chuyện thu thuế, hoặc thiên tai ở khắp nơi, nghe rất cẩn thận.

“Mộc Mộc, nhìn thấy chưa? Đây chính là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tới đây rồi mà cũng không quên hỏi thăm về những thứ này.” Lăng Thanh đứng ở cửa, thấp giọng mở miệng nói chuyện cùng Lâu Hường Văn ở trong sân. Hắn thực không vừa mắt Phượng Kính Dạ, vốn dĩ là vương gia cao cao tại thượng, nhưng lại giả vờ làm như mình là người nông phu vậy.

“Lăng Thanh, ngươi không phải đang ghen tị chứ?” Lâu Hường Văn cười nhìn về phía Lăng Thanh, chẳng lẽ Lăng Thanh đang ghen tị chuyện mình cùng vương gia đang hòa nhập với cuộc sống nơi này, nên trong lòng mới không cảm thấy thoải mái.

“Ta ghen tị? Sao có thể?” Giọng Lăng Thanh nâng ấy phần, hắn chẳng qua lo lập trường Mộc Mộc không kiên định, sau này bị Phượng Kính Dạ dắt mũi đi. Lăng Thanh xem như là người nhìn thấu được lòng Phượng Kính Dạ, đầy quỷ kế mưu mô, căn bản không đáng tin!

“Ta sẽ không đi, ta rất thích nơi này.” Lâu Hường Văn cười mở miệng, cúi đầu xuống tiếp tục rửa khoai tây. Nơi này rất tốt, đợi sau khi thế cục Hách Liên Quốc ổn định lại, mang sư phụ đến đây sống.

Cơm tối vẫn như cũ, các nam nhân ăn ở sảnh trước, các nữ nhân ăn ở trong bếp. Ăn cơm xong, không cần Lâu Hường Văn dọn dẹp, những phụ nhân kia nhanh chóng dọn dẹp xong cái bàn, thuận tiện hỏi thăm Lạc cô cô, để nhờ người hỏi thăm chút chuyện cười thê của Phượng Kính Dạ. Dẫu sao Lâu Hường Văn còn quá nhỏ, mở miệng nói những chuyện này với một cô nương thì không tiện lắm. Lạc cô cô là trưởng bối, hỏi thăm người là thích hợp hơn.

“Mộc Mộc, nàng đang cười gì thế?” Phượng Kính Dạ đứng trong sân nhìn Lâu Hường Văn, trời đã tối, trong phòng thấp sáng đèn, buổi tối mùa hè yên lặng, bầu trời đầy sao. Lúc này Phượng Kính Dạ nhìn thấy Lâu Hường Văn, cảm giác chưa bao giờ yên tĩnh đến vậy, rốt cuộc cánh cửa lòng bị rạn nứt cũng đã trở nên lạnh lẽo.

“Vương gia, ngươi cũng nghe rồi chứ, có muốn tìm tẩu tẩu cho ta không?” Lâu Hường Văn cũng cười, không ngờ Phượng Kính Dạ đến chưa được một ngày, đã có người muốn đến làm mai. Hơn nữa nói cô nương nhà mình đẹp như hoa như ngọc, làm Lâu Hường Văn suy nghĩ một lúc liền cười.

“Bốn vương nhện khát bao lâu, chỉ chờ duy nhất một bầu nước thôi.” Phượng Kính Dạ tựa vào thân cây, cười nhạt mở miệng. Ngay từ ban đầu, khi nhìn thấy ánh mắt nhu hòa cùng bóng dáng hơi ngượng ngập của Lâu Hưởng Văn, phát hiện ra tình cảm của mình. Dù biết bản thân muốn gì được nấy, trong vương phủ có rất nhiều nữ nhân, đều danh chánh ngôn thuận thuộc về riêng hắn, nhưng hắn vẫn không muốn dính vào, càng không muốn có hài tử, hay bất cứ chuyện gì khiến cho Lâu Hưởng Văn phiền muộn. Cho nên hiện tại, Phượng Kính Dạ cảm thấy rất may mắn vì sự chịu đựng của mình, bằng không có lẽ Mộc Mộc đã chạy trốn mất tầm rồi.

Lâu Hưởng Văn không dám mở miệng, tiếp tục rửa sạch lớp bùn trên khoai tây, sau đó đặt vào bên trong rổ tre. Chẳng qua do vương gia cầu bắt đắc khổ (*), cho nên chờ thời gian qua đi, vương gia biết mình đã quyết tâm không trở về, sẽ không gượng ép nữa. Sau đó chỉ cần tách nhau ra khoảng ba năm rưỡi, tình cảm cũng liền phai nhạt, đến lúc đó khi gặp lại nhau cũng chỉ gạt đầu hàn huyên một chút, đều biến thành người dưng với nhau.

(*) cầu bắt đắc khổ: ý nói cầu mãi không được, Muốn tiền mà không được. Muốn địa vị lại càng không...

“Mộc Mộc, tối nay bốn vương sẽ ngủ ở đâu?” Phượng Kính Dạ đột nhiên mở miệng, nhìn củ khoai tây trong tay của Lâu Hưởng Văn liền rơi xuống chậu nước, không khỏi im lặng. Hạ gia không lớn lắm, chỉ có ba gian phòng, một phòng của Lâu Hưởng Văn, một phòng của Lạc cô cô. Còn Lăng Thanh lại không có thói quen chia phòng với những người khác, nên quyết định đi ngủ giường trúc ở sảnh trước. Bây giờ lại có thêm Phượng Kính Dạ, thật đúng là không còn chỗ nào để ngủ.

Từ sau khi Phượng Kính Dạ đến, Lạc cô cô vừa mừng vừa sợ, dù sao đây cũng là hài tử của Vương phi, nàng hẳn dần lớn lên, mà nàng cũng đã nói cho Hạ Minh biết thân phận của Phượng Kính Dạ. Mặc dù Hạ Minh là người Hách Liên Quốc, nhưng đối với cái chết oan uổng của tướng quân liền không còn quan tâm chuyện Hách Liên Quốc nữa, cho nên sẽ không vì thân phận Phượng Kính Dạ mà gây nên mâu thuẫn gì? Dẫu sao Phượng Kính Dạ cũng là một vương gia, giờ nhà chỉ có ba phòng, lại có đến năm người ở, đúng là hơi phiền phức.

“Vương Gia, người muốn ngủ ở đâu thì cứ ngủ tại đó!” Lâu Hưởng Văn lau lau khuôn mặt bị dính bùn nước. Hay ngủ cùng với Hạ thúc nhỉ? Sau đó Lâu Hưởng Văn liếc một cái Phượng Kính Dạ, đoán chừng e không được. Vương gia cao quý, chắc là không đồng ý đâu, về phía Hạ thúc cũng khá tôn kính vương gia, chắc lúc đó Hạ thúc sẽ nằm ngủ dưới đất, để cho vương gia ngủ trên giường.

Hay nàng và Lạc cô cô ở chung một phòng nhỉ! Lâu Hưởng Văn suy nghĩ một lúc cũng chỉ thấy như vậy là được nhất. Mặc dù nàng không có thói quen ngủ cùng người khác, dù sao thân là người tập võ, tai lại rất thính. Lúc ngủ cứ hay phòng bị, bởi đây đã là một thói quen, nếu bên cạnh có người, chỉ cần một chút động tĩnh nhỏ cũng sẽ tỉnh dậy.

“Mộc Mộc, nàng định dùng khoai tây để làm gì vậy?” Phượng Kính Dạ đi tới, nắm lấy bàn tay bời đất của Lâu Hưởng Văn, quả thật, tay của nàng cũng có vết nước phồng màu trắng, ” Ta đi tắm, người đi nghỉ đi.”

“Không được, tay của người không thể đụng vào nước.” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng bắt lấy tay Phượng Kính Dạ, ngăn trở động tác của hắn, nhìn củ khoai tây còn dư lại, “Để mai rửa, trong nồi có nước tắm, vương gia hãy đi tắm đi.”

“Tắm ở đâu?” Dù Hạ gia lớn như vậy, thì Phượng Kính Dạ cũng chẳng mong đợi sẽ có bể tắm riêng.

“Ở trong phòng ta, cười cái gì? Tối nay ta sẽ cùng ngủ chung với Lạc cô cô!” Lâu Hưởng giận dữ nói, liếc nhìn nụ cười mập mờ Phượng Kính Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng có chút xấu hổ, “Lúc trước có mua y phục mới cho Lăng Thanh, người mặc đỡ trước, để ngày mai ta đi lên trấn trên mua bộ khác.”

“Mộc Mộc, người dù sao cũng là thê tử của ta.” Phượng Kính Dạ mỉm cười, nhắc đi nhắc lại lời nói với Lâu Hưởng Văn, bàn tay lần nữa vuốt ve lấy gương mặt nàng. Trước kia ở trong vương phủ, Mộc Mộc luôn tuân thủ quy tắc một cách nghiêm ngặt, trái lại trông có vẻ khô khan kèm thêm mấy phần chua ngoa.

“Tắm rửa xong, bôi thuốc lên tay, trong phòng ta cũng được cao (*) đó.” Lâu Hưởng Văn tóm lấy móng vuốt đang cào rỗ kia, hung hăng hất ra, xoay người đi về phòng mình. May giờ là mùa hè, đều ngủ trên giường trúc, nên không cần phải dọn dẹp gì nhiều, nhường lại một bộ y phục của Lăng Thanh cho y là được rồi.

(*) được cao: là thuốc bôi ngoài da, thuốc mỡ.

Phượng Kính Dạ đi theo sau lưng Lâu Hường Văn tiến vào phòng, phòng ngủ không lớn lắm, trong bóng tối có đặt một ngọn đèn dầu, ngày thường Mộc Mộc hay chế gia cụ, đều dựa vào bên cửa sổ giường ngủ, đơn sơ đến mức không có gì đơn sơ bằng, nhưng mà nơi này lại là chỗ ở của Lâu Hường Văn. Trong ánh mắt Phượng Kính Dạ, chẳng những lộ ra một niềm vui sâu sắc, còn có ám muội mập mờ không rõ ràng.

“Gối này cho người dùng, giường và mền đều được giặt sạch sẽ, ban đêm có lạnh thì đắp, thùng gỗ đặt ở bên ngoài sẽ được mang vào trong này, còn đây là được cao, để ta đi lấy y phục cho người.” Lâu Hường Văn dọn dẹp qua loa xong, đặt tấm chăn của mình vào. Lại lấy ra một cái đệm sạch đặt lên trên giường, xoay người đi ra ngoài tìm bộ y phục cho Lăng Thanh. Phượng Kính Dạ bước ra ngoài, mang thùng gỗ đi vào trong, Hạ thúc đã chuẩn bị một thùng gỗ nước nóng, kèm một thùng nước lạnh. Phượng Kính Dạ nói một câu cảm ơn, xách thùng gỗ đi vào trong phòng, chợt ánh mắt lóe lên, sau đó bỏ thảo dược vào trong thùng nước tắm, tiếp đến liền cởi bộ y phục ra.

88. Chương 88: Tạm Thời Thoả Hiệp

Lâu Hường Văn mới vừa đẩy cửa bước vào đưa y phục cho Phượng Kính Dạ, liền nhìn thấy hắn đã cởi y phục hết phần nửa, dưới ngọn đèn dầu mờ, nửa người trên trần truồng, thoạt nhìn có chút gầy, nhưng vẫn thấy rõ cơ bắp trên ngực, mỗi một tác thịt đều ẩn chứa sức lực vô tận, kết hợp với gương mặt tuấn tú cùng đôi môi mỏng mỉm cười của Phượng Kính Dạ, thấy phong tình làm sao ấy.

“Vương gia!” Mặt Lâu Hường Văn đỏ bừng lên, tức giận ném y phục trong tay cho Phượng Kính Dạ, nghe âm thanh cười ha hả đắc ý ở sau lưng, dùng tay đóng cửa đi ra ngoài.

Trong sân, Lâu Hường Văn thở dài, lỗ tai rất thính, có thể nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng. Rốt cuộc đến khi nào vương gia mới chịu đi đây? Nếu như người không ở đây, Lâu Hường Văn có thể lừa dối chính mình, quên đi hoàn toàn chuyện Phượng Kính Dạ, nhưng nếu Phượng Kính Dạ cứ lưu lại đây sinh sống sẽ trở thành nhược điểm cho nàng. Phượng Kính Dạ đã đuổi tới Thôn Ngũ Liên, còn đến trước mặt nàng, cho dù hắn không thích cuộc sống khô khan nhàm chán này, vẫn cam chịu buông xuôi lòng kiêu ngạo cùng tôn quý để ở lại.

Lâu Hường Văn thật sự muốn biết rõ thời gian sẽ lưu lại là bao lâu? Nàng muốn sống ở đây cả đời, vương gia có chịu ở lại đây cả đời không? Huống chi, hiện nay Vương Triều Tố Nguyên cũng đang ở trong thời kỳ không ổn định, cho dù vương gia muốn sống ở chỗ này, chỉ sợ tâm vẫn còn lưu lại tại Vương Triều Tố Nguyên. Ở lại mười ngày hay nửa tháng cũng được, nhưng nếu lâu dài, chỉ sợ ám vệ cũng sẽ tới đây đem công vụ giao cho vương gia xử lý, thế còn lý thú gì nữa chứ?

“Không thì chúng ta cùng nhau rời đi, dưới đất trời bao la, ta không sợ phải lang bạc dưới chân trời góc biển. Người còn sợ điều gì? Có ta ở đây, có thể che chở an toàn cho người.” Lăng Thanh tựa vào thân cây, nhìn vẻ mặt ưu tư của Lâu Hường Văn, tức giận hừm hừm hai tiếng, dù cho Phượng Kính Dạ có thủ đoạn mấy, thì lúc hắn ở trong lâu cũng nổi tiếng không kém, chỉ cần muốn rời khỏi, Lăng Thanh dám đảm bảo Phượng Kính Dạ tuyệt đối sẽ tìm không ra người. Quan trọng nhất là lúc mình cùng Lâu chủ chạy trốn, Phượng Kính Dạ đang đuổi theo phía sau thôi.

“Ta không thích cuộc sống lang bạc trong chốn giang hồ.” Lâu Hường Văn mở miệng, thà ở lại Thôn Ngũ Liên chứ không muốn sống như vậy. Chuyện Vương gia muốn rời khỏi, chẳng qua chỉ thuộc vào vấn đề ngắn hay dài thôi.

“Mộc Mộc. Hay là người tìm ai đó mà gả đi.” Lăng Thanh suy nghĩ một chút, ánh mắt sáng lên, mỉm cười, đưa ra đề nghị với Lâu Hường Văn. Hai ngày trước gặp tên chủ quán cửa hàng Mộc gia Đường Viên thấy cũng không tệ, tuổi trẻ tài cao, hơn nữa là thủ hạ của Lâu chủ. Lăng Thanh sẽ không phải lo Lâu Hường Văn bị người khi dễ.

Lăng Thanh mới nói ra, đột nhiên, một giọt Thủy Châu (*) lạnh lẽo bắn tới, khiến Lăng Thanh không khỏi híp mắt lại, sau khi vận người tránh khỏi, cười lạnh mở miệng, “Muốn động thủ, ta đây sẽ phụng bồi.”

(*) Thủy Châu: giọt nước.

Phượng Kính Dạ không nghĩ tới, mới vừa tắm xong, nghe Lăng Thanh xúi giục Lâu Hưởng Văn lập gia đình. Trước đây, Lâu Hưởng Văn cũng từng nói chuyện này, làm cho Phượng Kính Dạ phải híp mắt phượng, dù hẳn có thể sủng ái, nuông chiều và tha thứ mọi chuyện của Lâu Hưởng Văn, nhưng với chủ ý lập gia đình của Lăng Thanh khiến cho sắc mặt không được tốt, gương mặt tuần tú cười quỷ mị, lạnh lùng.

Bên này Phượng Kính Dạ động thủ với Lăng Thanh, Lâu Hưởng Văn cũng lười quản, trực tiếp xoay người đi vào trong phòng,” Đánh nhau đi, người nào thua thì đem khoai tây đi rửa sạch sẽ.” Đánh nhau luôn luôn phải có người thắng người thua, thắng làm vua thua làm giặc, liền lấy khoai tây làm phần thưởng cho người bại trận.

Thật ra Phượng Kính Dạ hay Lăng Thanh đều không thích sống ở trong thôn nhỏ này, Lăng Thanh vì trách nhiệm phải ở bên cạnh Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ vì muốn Lâu Hưởng Văn hồi tâm chuyển ý. Trong lúc ra chiêu, động tác của Lăng Thanh và Phượng Kính Dạ còn cứng nhắc, nhưng vì họ biết Lâu Hưởng Văn đối với họ đều có tầm quan trọng như nhau, bởi thế chiêu thức ra không hề tàn nhẫn, cũng không xảy ra án mạng, nhưng nghĩ tới người thua phải đi rửa khoai tây, hai người liền ra chiêu có chút tàn nhẫn, bởi ai cũng không muốn đi rửa khoai tây.

Nếu như ở đây cả đời, thật là tốt! Nghe âm thanh đánh nhau sau lưng, Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm khuya cười giễu cợt, đi vào trong phòng, đạo lý cả cá cùng gấu (*) không thể ở cùng nhau, nàng vẫn hiểu rất rõ.

(*) Cá cùng gấu: bởi cá là thức ăn của gấu... ai xem thế giới động vật sẽ hiểu

Đêm xuống, cả thôn dần dần trở nên yên tĩnh, Lâu Hưởng Văn thật không có thói quen ngủ cùng người khác chung một giường, dù cho là Lạc cô cô, Lâu Hưởng Văn cũng cảm thấy oan uổng ỉn quá. Tại sao đem phòng ngủ nhường lại cho phượng Kính Dạ chứ?

Tay của vương gia? Nghĩ đến tay của Phượng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn biết hẳn vẫn chưa bôi thuốc. Lúc tối nàng đưa y phục qua, thấy được cao ở trên bàn vẫn để y như chỗ cũ.

89. Chương 89: Độc Chết Người

Lâu Hưởng Văn và Phượng Kính Dạ dĩ nhiên nhận ra đám người Hoàng Hiền Nhân đang bám theo sau lưng, trên khuôn mặt anh tuần lộ ra nụ cười, cứng chiu Lâu Hưởng Văn. Nên xử lý như thế nào? Hẳn hiện giờ là nam nhân bao nuôi, phải hoàn toàn nghe theo lệnh chủ nhân phân phó.

Lâu Hưởng Văn cười quỷ quyệt, trực tiếp lôi Phượng Kính Dạ đi dạo, trấn cũng không lớn lắm, đi mấy vòng là hết. Hơn nữa chỉ đi dạo chơi, Lâu Hưởng Văn liền phát hiện tất cả ánh mắt nữ nhân đều lưu trên người Phượng Kính Dạ, thỉnh thoảng còn đụng chạm không ít, làm Lâu Hưởng Văn liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ,”Trêu hoa ghẹo nguyệt.”

“Oan uổng cho vi phu, vi phu đối với nương tử là toàn tâm toàn ý, có đất trời chứng giám!” Phượng Kính Dạ nở nụ cười, nắm chặt lấy bàn tay trắng nõn mịn màng của Lâu Hưởng Văn, trong ánh mắt Phượng Kính Dạ vô cùng chân thành, giống như không màn hồ điệp sẽ hút bản thân mình vào đấy.

Lâu Hưởng Văn lăm lăm hai tiếng, bắt quá trên mặt cũng nở nụ cười, không có rút tay về, để mặc Phượng Kính Dạ nắm, hai người mua một ít đồ, sau đó cùng Phượng Kính Dạ đến lấy xe bò gửi, để đồ lên hết, vui cười lên xe bò trở về thôn.

Thật ra thì khoai tây chiên khá dễ làm, chỉ cần đem khoai tây cắt mỏng rồi rửa sạch với nước. Về lại Hạ gia, Lâu Hưởng Văn liền bắt tay vào làm, Phượng Kính Dạ giúp đỡ một tay, đều cầm dao, đem khoai tây

cắt thành lát rất mỏng, sau đó thả vào trong chậu nước, đem bột trộn vào khoai tây, chờ một chút. Lúc này vớt lên đặt một cái biển tử (rõ) phơi khô, để dầu vào chảo, không vặn lửa lớn, nếu không khoai tây dễ cháy.

Nhưng do không biết cần độ lửa bao nhiêu, Lâu Hường Văn lấy một cái nồi lớn, dùng một chiếc đũa để vào trong chảo dầu, đợi dầu trong nồi bắt đầu có tia, độ nóng vừa vặn, đem khoai tây thả vào trong nồi đợi có màu vàng óng, sau đó vớt ra. Bởi vì không có hương liệu đặc chế, cho nên chỉ có thể dùng muối cùng ngũ vị hương vậy lên, bất quá ăn cũng khá ngon miệng.

Phượng Kính Dạ ở trong phòng bếp cũng không giúp được gì, cứ nhìn Lâu Hường Văn bận rộn đi tới đi lui, dầu sôi lên, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều đỏ. Tuy Lâu Hường Văn bận rộn kinh khủng, chỉ là kiếm một chút tiền lẻ đã làm nàng cao hứng đến thế. Thật là một nha đầu kỳ lạ! Lúc trước ở trong vương phủ, cũng không thấy Mộc Mộc yêu tiền như vậy, hơn nữa nàng tuyệt đối cũng không có thiếu tiền, thế tại sao nàng lại thích cuộc sống như vậy?

Đột nhiên dầu trong chảo nổ, Lâu Hường Văn không có phòng bị gì, văng ra một hạt châu trúng lên trên tay, Lâu Hường Văn bị đau kêu a một tiếng. Phượng Kính Dạ chạy nhanh đến, đau lòng cầm lấy tay Lâu Hường Văn, trong giọng điệu không khỏi trách mắng, “Đồ rồi, may là không có vết phỏng, thôi đừng làm nữa.”

“Vương gia, chỉ đỏ một chút thôi, hồi sẽ hết đau.” Lâu Hường Văn không thèm để ý, sau đó rút tay về, tiếp tục làm công việc chiên khoai tây. Sau khi đã có món ăn, giá của khoai tây nhất định sẽ được nâng lên cao thêm một chút, đến lúc đó thu nhập của người trong thôn cũng có thể kiếm nhiều thêm một chút.

“Vương gia, mùi vị không tệ, người nếm thử một chút đi.” Lâu Hường Văn quay đầu nhìn Phượng Kính Dạ đứng bên cạnh, cười lấy một miếng khoai tây đưa tới bên miệng Phượng Kính Dạ.

Phượng Kính Dạ liền ăn một miếng, có vị nhàn nhạt của dầu và khoai tây, xem như không tệ, chợt ôm lấy bả vai Lâu Hường Văn, ánh mắt nàng đầy nghi hoặc, liền đem khoai tây trong miệng dút vào trong miệng nàng.

“Vương gia!” Lâu Hường Văn liếm bờ môi bị sưng lên, có chút bất đắc dĩ nhìn Phượng Kính Dạ, mặt vẫn hồng hồng như cũ. Mặc dù nàng biết nhiều thứ, nhưng cũng không đại biểu bất cứ chỗ nào cũng bị vương gia kéo lại hôn.

“Mộc Mộc, nàng muốn làm gì ở trong vương phủ cũng được.” Phượng Kính Dạ ôm eo Lâu Hường Văn nhìn nàng tiếp tục làm việc, nàng thích làm những thứ này, Phượng Kính Dạ sẽ không ngăn cản, nàng thích diện trang, ở ngoài kinh thành cũng có không ít ruộng đất, sẽ để cho Mộc Mộc trông coi, nàng muốn làm gì đều có thể, chỉ cần cùng hắn trở lại kinh thành, trở về vương phủ.

Phượng Kính Dạ đặt cằm lên bả vai Lâu Hường Văn, lẳng lặng hít mùi hương trên người nàng, hắn bận rộn chuyện triều chính, cho nên ban ngày không có nhiều thời gian. Mộc Mộc có thể tự làm việc nàng thích, đợi đến tối hắn trở về, sẽ ở bên cạnh với nàng, ngày sau có vài hài tử. Phượng Kính Dạ cảm giác đây mới là cuộc sống hắn yêu thích, an tĩnh yên bình. Nhưng mà hắn không hiểu tại sao Lâu Hường Văn lại muốn sinh sống tại một sơn thôn nhỏ bé xa xôi như vậy.

Lâu Hường Văn vui, kỳ thực có Phượng Kính Dạ ở bên cạnh, nàng thật sự rất vui vẻ, giống như uống mật đường, trong không khí mang theo mùi thơm. Nửa năm, nửa năm sẽ làm giận dữ của nàng tan biến, nhưng có một số việc, không thể bỏ được, trong lòng còn bối rối, cho nên Lâu Hường Văn không biết nửa năm sau sẽ như thế nào? Có lẽ hy vọng Phượng Kính Dạ nhận thua, sau đó, thời gian trôi qua theo năm tháng, nàng dần dần sẽ quên lãng, cho dù trong đầu vẫn còn yêu người xưa, nhưng mỗi ngày lại cùng bọn trẻ sống vui vẻ, chẳng qua chỉ có đêm khuya vắng người, nửa đêm lại tưởng nhớ đến người xưa.

Những chuyện trong phòng bếp này, cho dù Phượng Kính Dạ muốn giúp một tay, ngoại trừ thổi lửa, giúp cào thêm phiền. Còn có Lạc cô cô, dù sao Lạc cô cô cũng từ trong hoàng cung ra ngoài, sau nhiều năm sinh sống tại Phượng Vương Phủ, cũng đã qua nhiều năm không đến nhà bếp, cuối cùng đều bị Lâu Hường Văn đuổi ra ngoài.

“Đúng rồi, chúng ta đi giặt đồ đi.” Lâu Hường Văn cũng không so đo, nàng không có thói quen để cho Lạc cô cô giặt y phục của nàng, cuối cùng không biết Phượng Kính Dạ và Lạc cô cô nói cái gì, dù sao của Lâu

Hương Văn và Phượng Kính Dạ đều có trong thùng, buổi sáng vội vàng đi trần trên, nên y phục cũng bẩn rồi, Lâu Hương Văn nâng thùng lên, đặt quần áo vào trong thùng, cùng Phượng Kính Dạ đi ra ngoài cửa.

Cách thôn không xa có một con sông nhỏ, nước rất trong, khi nước sông lên cao, cũng không sâu lắm chỉ có hai ba thước, nhưng lúc nước cạn, cả hai tử chỉ có thể đến nơi này chơi, do chỉ cao đến đầu gối, nên cũng có thể xem như là dòng suối rồi.

Mỗi buổi sáng phụ nhân đều đến đây giặt đồ, qua giờ ngo, sẽ không có người, Lâu Hương Văn ngồi xổm xuống bắt đầu giặt quần áo. Phượng Kính Dạ vén áo bào lên, ngồi trên tảng đá lớn cách đó không xa, lẳng lặng nhìn Lâu Hương Văn bận rộn công việc, nước nhỏ róc rách, gió nhẹ hiu hiu, ở đây không có cảm giác mùa hè nóng nực, Phượng Kính Dạ đột nhiên cảm thấy giờ khắc này quả là yên tĩnh.

“Vương Gia, nếu như người thấy rảnh rồi thì đi lên núi xem có thỏ hoang gì không, buổi tối chúng ta cũng có thêm món ăn.” Lâu Hương Văn quay đầu sai bảo Phượng Kính Dạ, một nam nhân tuấn mỹ như vậy, tôn quý ưu nhã, bất luận ở chỗ nào, cũng làm cho người ta cảm giác cá chậu chim lồng, mình không nên giam cầm vương gia, không nên để hấn sinh sống ở nơi sơn thôn nhỏ bé này. Nếu như mình có thể rộng lượng một chút, xem như đây là ngôi nhà khác của vương gia, để khi nào hấn cảm thấy mệt mỏi thì đến đây sống.

“Được.” Phượng Kính Dạ đứng dậy nhìn dòng suối đối diện có khu rừng, chân vừa bước đi, bóng dáng cao lớn như gió lướt nhẹ, Lâu Hương Văn mỉm cười, cúi đầu tiếp tục giặt giũ.

“Thiếu gia, là nữ nhân đó, dáng dấp cũng xem là thanh tú, da dẻ trắng như đậu hủ, cảm giác vừa sờ vào y như chạm vào đoá hoa nổi trên mặt nước.” Một giọng nói vô sỉ vang lên cách đó không xa, vừa nói vừa nuốt nước miếng.

“Đáng tiếc chỉ là sau lưng.” Một âm thanh khác vang lên, nói chuyện chính là Ngũ thiếu gia, tên địa chủ trong thôn, dáng dấp cũng tạm được, cũng có đi học. Sau thi đỗ tú tài thì không học nữa, chỉ vì Lương Gia là địa chủ ở đây, gia sản giàu có, nhi tử đỗ tú tài làm lão nỡ mảy mỡ mặt, mới nuông chiều hấn làm Ngũ thiếu gia Lương Thi có tính khí phách lối hống hách, chơi lơ lửng, không có việc gì để làm liền giả làm bộ dạng thư sinh, để đi trêu ghẹo các cô gái.

Lâu Hương Văn đang giặt giũ quần áo, tay hơi dừng lại, nghe tiếng bước chân sau lưng truyền tới, Lương Thi đi đằng trước, theo sau là ba bốn tên hầu nô tài, cáo mượn oai hùm, làm chuyện xấu còn nhiều hơn cả Lương Thi.

“Mộc Mộc cô nương, tiểu sinh hữu lễ.” Lương Thi đứng là dạng cáo đội lớp người, cầm bào màu đỏ sậm, tóc dùng trâm ngọc cài lên, tay cầm chiết phiến, cố gắng trông như thư sinh tao nhã xuất trần, nhưng dưới ánh mắt Lâu Hương Văn nhìn thế nào cũng thấy bỉ ổi, lộ ra vẻ thâm tà, “Mộc Mộc cô nương, người xưa nói Yếu Diệu Thực Nữ, Quân tử hảo cầu, hôm nay nhìn thấy Mộc Mộc cô nương, tiểu sinh thực cảm giác như đã tu ba kiếp.”

Trái một câu tiểu sinh, phải một câu tiểu sinh, Lâu Hương Văn nghe chỉ muốn dùng tay đánh chết người, hất cầm lên, “Đã nói xong, thì đi đi, đừng làm trễ nãi việc giặt giũ quần áo của ta.”

“Các người không nghe thấy Mộc Mộc cô nương nói gì sao?” Lương Thi hướng về phía tên nô tài nháy mắt, muốn đem y phục Lâu Hương Văn ném vào trong nước, như vậy thì Lâu Hương Văn sẽ đi xuống vớt lên, mà khi y phục ướt sẽ dính sát vào người, nhất định là một cảnh đẹp, hơn nữa Lương Thi có thể nhân cơ hội cởi y phục của mình đưa cho Lâu Hương Văn thay, thường xuyên qua lại đoán chừng có thể như hấn mong đợi.

Nhưng động tác tên nô tài nào có nhanh bằng Lâu Hương Văn, Lâu Hương Văn vừa động mũi chân, một khối đá trực tiếp bay ra ngoài, trúng ngay mắt cá chân tên người hầu, hấn đau đớn hét lên một tiếng, trực tiếp té vào trong nước.

“Đồ vô dụng!” Lương Thi liền nhú mày. Đang mải mê suy nghĩ, các phụ nhân hay nữ nhân chưa xuất giá ở trần trên đẹp thì có đẹp, nhưng lại thiếu vài phần thú vị, màu da cũng không trắng nõn bằng của Lâu Hương Văn. Lương Thi nhìn chung quanh, thấy không có người, nổi lên sắc tâm, sai hai tên nô tài tiến lên, quyết định bắt người ngay tại chỗ, bắt quá thì cưới về nhà, dù sao cũng là thiếu nữ xinh đẹp như tiên, Lương Thi cảm giác hôm nay quả thật là ngày may mắn.

“Vị công tử này, không biết người có nghe ‘duy nữ tử hòa tiểu nhân nan dưỡng dã’ (*)! Những lời này chưa

nghe sao? Mà tiểu nữ bắt tài lại gặp phải tiểu nhân.” Lâu Hướng Văn cười ngọt ngào, Lương Thi cùng ba bốn tên nô tài đều tròn tròn mắt, sau đó trực tiếp đá mấy tảng đá tới, lực không lớn, nhưng do là chỗ nước cạn, nên khắp nơi đều là đá cuội, té một cái tương đối đau.

(*)Duy nữ tử hòa tiểu nhân nan dưỡng dã: ý nói rằng khó đụng nhất chính là nữ nhân cùng tiểu nhân. Bởi nữ tử khi hận rất đáng sợ, thâm độc vô cùng, còn tiểu nhân là hạng lưu manh. Cho nên có câu , lòng dạ đàn bà sâu như mò kim dưới đáy biển.

“Lên cho ta!” Lương Thi không biết vì sao hắn lại ngã xuống, chỉ cho rằng do không có phòng bị, sau khi hét lên, ba bốn tên không sợ chết lần nữa tấn công Lâu Hướng Văn.

Chỉ chót lát sau, cái dùi đập quần áo trong tay của Lâu Hướng Văn cũng có công dụng, trái lại đám người Lương Thi bị đánh, hét lên thảm thiết, ôm đầu chạy trốn. Thật sự đánh người không lịch sự chút nào! Lâu Hướng Văn thở dài một tiếng, rồi lắc đầu, xoay người tiếp tục giặt giũ quần áo, ngẩng đầu liếc nhìn Phụng Kính Dạ,”Vương gia, không bắt được thả, thì bắt cá dưới sông cũng được.”

“Cũng được.” Phụng Kính Dạ cũng không có đi xa, cho nên mới không có nhìn thấy tỏ hoang, nghe âm thanh liền đến đây, chỉ là xa xa nhìn thấy mấy nam nhân chạy trốn chết. Chuyện như vậy, cho dù Phụng Kính Dạ không có nhìn thấy, cũng biết đã xảy ra chuyện gì, mặt phụng nguy hiểm híp lại một cái, đem ánh mắt âm lãnh đè nén xuống, ngay sau đó bước nhanh đến bên người Lâu Hướng Văn.

Bởi vì Lâu Hướng Văn đang giặt quần áo của Phụng Kính Dạ, cho nên cũng rất nhanh, cầm quần áo giặt giũ xong bỏ vào trong thùng gỗ, sau đó cùng Phụng Kính Dạ đi tới chỗ nước sâu hơn. Lâu Hướng Văn khá hào hứng, mùa này xuống nước quả là rất mát mẻ.

“Không được!” Đáng tiếc Phụng Kính Dạ lại phản đối, chính hắn đã cởi giày và vớ, đem ống quần xoắn lên, vạt áo cũng cột lên, Lâu Hướng Văn cũng muốn làm như vậy, dĩ nhiên Phụng Kính Dạ không đồng ý. Nếu như có người nào đi qua nhìn thấy, mặt Phụng Kính Dạ liền trầm xuống.

“Vương gia, nơi này không có ai, khi nào có người tới, ta lập tức đi lên liền!” Lâu Hướng Văn nắm lấy tay Phụng Kính Dạ làm nũng. Không ngờ gã nam nhân này lại cổ hủ thế, chỉ lộ ra bắp chân thôi, dù sao ở đây cũng không có người mà!

Nhìn gương mặt tuấn tú của Phụng Kính Dạ, bằng Lâu Hướng Văn mặc kệ trực tiếp ôm lấy eo Phụng Kính Dạ, nhón chân lên hôn nhẹ vào môi hắn, Phụng Kính Dạ sững sốt, đây là lần đầu tiên Lâu Hướng Văn chủ động hôn hắn, mặt phụng hơi lóe lên niềm vui, sau đó trực tiếp ôm hôn Lâu Hướng Văn, ”Chỉ lần này thôi nhé.”

“Ừ.” Gật đầu mạnh, Lâu Hướng Văn vừa ngồi xổm xuống muốn cởi giày ra, Phụng Kính Dạ đã giành trước một bước, quỳ một gối xuống, nâng chân Lâu Hướng Văn lên, sau đó động tác ôn nhu thay nạng cởi giày cùng vớ ra, lộ ra chân nhỏ trắng nõn, năm ngón chân khả ái song song cùng một chỗ, móng chân màu hồng, bóng loáng mà trơn mịn, ở trong lòng bàn tay Phụng Kính Dạ, thoát nhìn vô cùng tinh xảo.

“Đừng động vào, nhột lắm.” Phụng Kính Dạ mới vừa cầm chân Lâu Hướng Văn, Lâu Hướng Văn nhìn không được co rúm lại, vì nhột quá liền muốn chân rút về, Phụng Kính Dạ cười cười, cúi đầu hôn vào mu bàn chân Lâu Hướng Văn. Lúc này mới nâng chân khác của nàng lên, cởi giày và vớ ra, thay nạng xoắn ống quần, sau đó một tay đỡ Lâu Hướng Văn xuống nước, dù biết nàng có võ công, nhưng lúc này, Phụng Kính Dạ lại biến Lâu Hướng Văn thành một cô gái bình thường yếu đuối, để cho nàng dựa dẫm vào mình.

Cuối cùng không bắt được cá, Lâu Hướng Văn cứ lội qua lội lại trong nước, làm cá sớm bơi đi mất rồi! Vừa lau những giọt nước dính trên mặt, gương mặt Lâu Hướng Văn tràn đầy vui sướng, ngửa đầu nhìn Phụng Kính Dạ đứng bên cạnh vịn lấy thắt lưng mình, Lâu Hướng Văn mở miệng cười, giọng thốt ra khá nhẹ nhàng, “Vương gia, chàng có biết không? Có một nơi, vào mùa hè, các cô nương sẽ mặc bikini vui đùa trong nước, rồi cùng nhau bơi lội.”

Phụng Kính Dạ nghi ngờ nhìn Lâu Hướng Văn, chỉ cần nghĩ đến một cô nương ở trong nước bơi lội, bốn phía còn có nam nhân, Phụng Kính Dạ cảm thấy cười không nổi, mà bikini là cái gì, Phụng Kính Dạ híp mắt lại, nhìn Lâu Hướng Văn như đang cười vụng trộm, cảm giác nó không tốt đẹp cả gì.

“Bikini chính là.....” Lâu Hướng Văn cười khanh khách, bàn tay nhỏ bé điểm vào ngực Phụng Kính Dạ một

cái, sau đó ánh mắt dờ dờ xuống một chút, “Nghĩ kỹ cũng chỉ có vài mảnh vải, càng ít, càng mát mẻ càng tốt, như vậy mới có thể lộ ra thân hình đẹp của mình.”

“Nếu như Mộc Mộc thích có thể vẽ ra, để ta cho người đi may.” Lâu Hưởng Văn cho rằng Phượng Kính Dạ sẽ trốn mắt há hốc mồm, đáng tiếc tên nam nhân trước mắt này chỉ khẽ cười, giọng nói dị thường mập mờ, bàn tay hơi dao động ở bên hông Lâu Hưởng Văn, âm thanh giảm thấp xuống, “Bất quá chỉ có thể mặc ở trong phòng cho bốn vương nhìn, nếu như muốn nghịch nước, Bốn Vương cũng có thể xuống tắm với Mộc Mộc”.

“Sắc lang!” Chọc không được còn bị đùa giỡn lại, Lâu Hưởng Văn tức giận chần chừ chằm chằm Phượng Kính Dạ, chân dưới nước liền đạp thẳng xuống chân Phượng Kính Dạ, mu bàn chân có hơi trơn, hướng chỉ còn ở trong nước, liền lão đảo một cái, đầu va vào trong ngực Phượng Kính Dạ.

“Có phải Mộc Mộc vì quá phấn khích nên muốn nhào vào lồng ngực ta không?” Phượng Kính Dạ cười vang lên, không chút khách khí ôm chầm lấy người trong ngực, cúi đầu vén sợi tóc vừa rơi xuống, vừa hôn Lâu Hưởng Văn.

“Ta không thích cãi nhau!” Lâu Hưởng Văn ngo ngoay ngẩng đầu lên, rốt cuộc thấy nét mặt Phượng Kính Dạ có hơi sa sút. Lúc này nàng mới có cảm giác thắng lợi! Nàng là người hiện đại, không có lý do nào chỉ thua vì câu nói của người cổ đại!

“Mộc Mộc, lúc nào thì sinh cho ta một đứa con vậy!” Đứa con thật sự thuộc về hắn! Ánh mắt Phượng Kính Dạ giống như một tấm lưới lớn phủ lấy Lâu Hưởng Văn, đôi môi mỏng khẽ hôn lên mi tâm, chóp mũi, trên đôi môi đỏ của nàng. Một đứa con thuộc về hắn và Mộc Mộc, để buộc chặt Mộc Mộc tại bên người hắn, không phải lo sợ nàng sẽ bỏ đi.

“Chờ một chút đi.” Lâu Hưởng Văn không có cự tuyệt, có một hài tử cũng tốt, lại vừa có một kỷ niệm, nhưng bây giờ chưa được. Lâu Hưởng Văn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi nghe câu trả lời của nàng, vẻ mặt Phượng Kính Dạ càng vui hơn, dùng sức ôm chặt Lâu Hưởng Văn.

Ngày thứ hai, Lâu Hưởng Văn cùng Phượng Kính Dạ lại đi trấn trên một chuyến, đến cửa hàng Trần Ký, mang theo một ít khoai tây chiên. Lão Trần cũng có ăn thử, thấy khẩu vị chua ngọt khá thích hợp với nó, liền vẩy vào khoai tây chiên thượng hạng, ăn vào mùi vị lập tức liền không giống nhau.

“Cô nương, dù là năm lượng bạc chúng tôi cũng sẽ mua.” Sắc mặt Lão Trần có chút quỷ quyệt, ngược ngùng liếc nhìn Lâu Hưởng Văn, đem một bọc lớn bột gia vị chua ngọt lấy ra, “Cái này xem như ta tặng miễn phí cho cô nương, bất quá, kính xin cô nương có thể nói ra phương pháp, làm thế nào có món khoai tây chiên này không?”

“Được, lão nói cho ta biết phương pháp chế biến bột gia vị này đi.” Lâu Hưởng Văn cũng không để ý, ăn khoai tây chiên nhiều lần là người ta có thể làm ra, sau này có thể kiếm được một khoản tiền nho nhỏ, cho nên nàng cũng không quan tâm lắm.

Sau khi đã thỏa hiệp xong, Lâu Hưởng Văn cầm năm lượng bạc cùng Phượng Kính Dạ rời khỏi, liếc mắt nhìn Phượng Kính Dạ một cái, chợt lấy tiền ra đưa cho Phượng Kính Dạ, “Tâm trạng bản cô nương hôm nay rất tốt, khen thưởng cho người nè.”

“Nàng nghịch ngợm thật!” Phượng Kính Dạ dở khóc dở cười nhìn Lâu Hưởng Văn đem bạc thưởng cho hắn, hàng lông mày thoáng hiện ý cười, chợt nắm chặt tay Lâu Hưởng Văn, hạ thấp giọng nói, “Mộc Mộc, vô công bất thụ lộc, bốn vương còn chưa có phục vụ nàng, bạc này bốn vương nhận lấy, tối nay bốn vương nhất định sẽ phục vụ thật tốt cho tiểu thư!”

“Vương gia, người không thấy quá mất mặt à!” Lâu Hưởng Văn nổi giận, những lời vậy mà Phượng Kính Dạ cũng dám nói ra, hơn nữa lấy với giá một lượng bạc! Đây đúng là quá rẻ rồi.

“Bốn vương xưa nay mua một tặng một.” Phượng Kính Dạ mỉm cười nhìn Lâu Hưởng Văn, ngón tay dịu dàng vuốt ve lưng nàng, nhìn khuôn mặt Lâu Hưởng Văn ửng hồng, tâm tình quả thật rất tốt, “Đi thôi, bốn vương mời nàng ăn cơm, ăn no xong, buổi tối chúng ta trở về nói chuyện tiếp.”

“Mời gia cùng phu nhân vào bên trong.” Vừa nhìn thấy Phượng Kính Dạ nắm tay Lâu Hưởng Văn tiến vào, tiểu nhị lập tức chào hỏi, “Trên lầu có một gian phòng trang nhã, xin mời nhị vị.”

Món ăn ở tửu quán trên cũng khá bình thường, Lâu Hường Văn cũng không phải người kén ăn, Phụng Kính Dạ liền chịu theo ý Lâu Hường Văn, gọi ba món, một canh, cùng Lâu Hường Văn ngồi gần bên cửa sổ, vừa đứng có thể nhìn thấy đường phố, quả là vị trí tốt.

Chợt, đám người trên đường đều chạy tán loạn, sau đó nghe tiếng bước chân chạy vang lên, thấy có hai hàng nha sai nhanh chóng chạy đến hướng tửu quán, mặt hung thần ác sát (*), trên người còn mang theo đao kiếm, nhìn là biết đến bắt người.

(*) Hung thần ác sát: ý nói vẻ mặt đáng sợ như muốn giết người.

“Tránh ra, tránh ra!” Tên nha sai cầm đầu hét lớn, tầm mắt liếc quanh tửu quán, “Hai người các ngươi canh giữ ở cửa, mấy người còn lại đi theo ta, không được để cho hung thủ giết người trốn thoát!”

Trên lầu, Phụng Kính Dạ cùng Lâu Hường Văn liếc nhìn nhau một cái, cũng hiểu đây tuyệt đối là đến tìm bọn họ. Nơi này vốn chỉ là một trấn nhỏ, ngày thường đâu có xảy ra chuyện gì nhiều. Với lại những tên nha sai này lại chạy thẳng tới tửu quán, xem ra tên Hoàng Hiền Nhân đã ra tay rồi.

“Chính là hai người bọn họ! Bắt lại cho ta, bắt đem trở về huyện nha!” Sau khi Tiền Đầu nhìn thấy Lâu Hường Văn cùng Phụng Kính Dạ, liền ra lệnh, bỗng chốc rút đao tùy thân bên người ra, còn những tên khác ngay sau đó cũng giơ ra xiềng xích, muốn đem bắt Lâu Hường Văn và Phụng Kính Dạ.

“Giữa thanh thiên bạch nhật, không biết các sai gia đến bắt một bách tính như ta để làm gì?” Phụng Kính Dạ bưng chén trà, thản nhiên mỉm cười, loại trà thô này, mùi vị không ngon. Phụng Kính Dạ cũng không có uống, chân mày xóc lên, ánh mắt sắc bén liếc nhìn Tiền Đầu.

“Mới vừa rồi hai ông cháu khát cái ăn khoai tây chiên của các người, bị trúng độc bỏ mạng rồi!” Tiền Đầu lạnh lùng mở miệng, nhưng lại hơi kiêng nể khí thế bức người của Phụng Kính Dạ, dù chỉ bằng ánh mắt thôi, cũng có thể nhìn ra đây tuyệt đối không phải người tầm thường.

“Ồ, nhưng Trần Ký cũng có bán khoai tây chiên, nói không chừng do lão Trần đầu độc đó, sai gia không đi bắt hung thủ, tới tìm những người vô tội chúng ta để làm gì.” Phụng Kính Dạ cười, cuối cùng nghiêm túc nhìn Tiền Đầu, “Hơn nữa, chúng ta vừa rời khỏi Trần Ký, đã có người trúng độc, Ngổ Tác(*) đã khám nghiệm tử thi chưa? Nếu không làm sao biết chết vì trúng độc, từ trấn cách huyện nha phải tốn đến hai khắc, cả buổi trưa tập trung đông sai gia chờ ở chỗ này để bắt hung thủ sao? Lẽ nào trước đó đã biết hai ông cháu khát cái kia đã chết rồi?”

(*) Ngổ Tác: là chức quan gọi những người khám nghiệm tử thi.

“Mẹ kiếp, người nói nhảm nhiều quá, có gì trở về huyện nha hãy nói!” Tiền Đầu bị lời Phụng Kính Dạ nói làm không phản bác được, giận dữ hét lên một tiếng, bóng dáng liền tiến lại, muốn đem người bắt mang về.

“Tiểu nhị lấy cho ta một cân thịt bò, sáu cái bánh màn thầu.” Phụng Kính Dạ cười nhìn tiểu nhị bưng món ăn không dám bước tới, đứng dậy. Đối diện với gương mặt tuấn tú, bóng dáng cao to, khiến người khác bị khí thế uy phong áp chế, bất thành linh Tiền Đầu lui về phía sau. Phụng Kính Dạ ngược lại kéo Lâu Hường Văn nghênh ngang xuống lầu, bọn nha sai lập tức đuổi theo.

Phụng Kính Dạ đưa bạc, nghiêng đầu chờ đợi màn thầu mang tới, đưa một cái cho Lâu Hường Văn, “Đi thôi, phải đến nha môn một chuyến, thời gian còn lại, vừa đi trên đường vừa ăn bánh màn thầu, đợi buổi tối trở về, gia sẽ bồi bổ lại cho nàng”.

Lâu Hường Văn gật đầu, những chuyện này nàng lười can thiệp vào, trực tiếp ăn màn thầu, còn thịt bò muối để từ từ ăn. Trên đường phố cũng có người đứng xa vây xem, có người quen Lâu Hường Văn, cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng khi Hoàng Hiền Nhân xuất hiện, dường như mọi người đã hiểu ra gì đó, ánh mắt giận dữ nhìn chằm chằm Hoàng Hiền Nhân.

“Các vị hương thân phụ lão, nghe quan gia nói có người ăn thức ăn Mộc Mộc mà chết, mới bị bắt đến nha môn. Mọi người không tin có thể qua xem một chút, huyện lão gia sẽ trở về thẳng đường xử án.” Hoàng Hiền Nhân hét lên, nỗ lực cho rằng hần trong sạch vô tội, nhưng ở bên ngoài hần đã mang tiếng xấu, đương nhiên không có người nào tin tưởng.

Hơn nữa người nào không biết Huyện Lão gia là biểu tể phu của Hoàng Hiền Nhân, hẳn muốn hãm hại người quá dễ dàng. Hôm nay Lâu Hưởng Văn và Phụng Kính Dạ vào huyện nha, trong mắt dân chúng nơi này nhìn họ như bước vào điện Diêm Vương, muốn ra ngoài quả là có hơi khó khăn.

Bởi vì lời nói của Phụng Kính Dạ, lão bản Trần Ký cũng bị dẫn đi, sai Ngõ Tác kiểm tra thi thể hai ông cháu khất cái, nha sai áp giải Lâu Hưởng Văn và Phụng Kính Dạ đến huyện nha, bởi vì thời gian có chút dài, cho nên Lâu Hưởng Văn đã ăn hết mìn thẩu cùng thịt bò, mùi thơm làm cho nha sai nhĩn khõng đợc nuốt nước miếng, bất quá khõng ai dám làm gì với Lâu Hưởng Văn cả, khí thế cùng gương mặt Phụng Kính Dạ bày ra ở đây, vừa nhĩn cũng biết là công tử đại phú đại quý.

90. Chương 90: Tuyệt Tử Tuyệt Tôn

“Mộc Mộc, nàng nhĩn xem, nơi nào cũng có thị phi, người khõng quyền khõng thế rất khõ có cuộc sống yên ổn.” Phụng Kính Dạ nắm lấy tay Lâu Hưởng Văn, nắm ngón tay siết chặt vào nhau, âm thanh trong trẻo tựa như nhạc báng. Tuy nhiên, hẳn khõng có lúc nào quên dụ đồn Lâu Hưởng Văn cùng hẳn quay trở về.

Lâu Hưởng Văn dùng ánh mắt khiêu khích, nhĩn khĩnh bỉ với mảnh khõe của Phụng Kính Dạ, lằm bằm hai tiếng. Mặc dù Phụng Kính Dạ khõng có nói sai, mà Lâu Hưởng Văn cũng khõng phải là người khõng quyền khõng thế, nàng cũng khõng phải người để mặc cho người khác ức hiếp, nàng chỉ muốn đợc trải qua thời gian tự do một chút, nhàn nhĩa một chút, khõng cần đấu đá, khõng cần phải tính toán lợi dụng nhau. Thật ra vương gia vẫn khõng hiểu, hay do nàng cũng khõng hiểu chính mình, nàng thật sự sợ Phụng Kính Dạ sẽ lợi dụng nàng như trước đây, mãi luôn lo lắng, sẽ có một ngày bị trả giá, nhận lấy tổn thương và phản bội, nên mới rời khỏi hẳn sớm hơn một chút.

Phụng Kính Dạ bị bộ dáng của Lâu Hưởng Văn chọc cười, khõng nhĩn đợc giơ tay lên gõ hai cái lên trên đầu Lâu Hưởng Văn,” Đợc rồi, đợc rồi, đừng liếc ta nữa, ta sẽ khõng nói nữa.”

“Tại sao lại khõng có chốn đào nguyên chứ?” Lâu Hưởng Văn cảm thán thở dài, đều biết nơi nào có người thì có phản tranh, có bày kế nhau, nhưng lòng nàng lại luôn mãi gây thơ, cứ muốn tình cảm đơn thuần. Ngược mắt nhĩn Phụng Kính Dạ tuần mỹ phi phạm, nhưng người trước mắt lại luôn có thể cho nàng sự sùng ái, có thể ỉnh quyền thế tiền tài, còn có cô đơn khõng hề có chút cảm giác an toàn, tâm cơ vương gia quá sâu, cuộc sống của hẳn luôn có quá nhiều thứ phức tạp.

Phụng Kính Dạ rất muốn nói cho Lâu Hưởng Văn một tiếng, để nàng tin tưởng hẳn thêm một lần. Tuy nhiên, hẳn biết có nói gì cũng vô dụng, cho nên chỉ có thể nắm chặt tay Lâu Hưởng Văn, hẳn sẽ dùng toàn bộ cuộc sống của hẳn để nói cho Mộc Mộc biết, hẳn chính là chốn đào nguyên cho nàng nương tựa.

Trong công đường, nha sai hô lớn, ở trên công đường, Huyện thái gia Trịnh Đạc khoác bộ y phục màu hồng của quan truy huyện, lúc này võ đường mộc một cái, nhĩn hai người dưới công đường, có phần khĩnh hãi, nhất là khí thế tôn quý cùng khuôn mặt tuần mỹ của Phụng Kính Dạ, nhĩn thế nào cũng khõng giống người bình thường, Trịnh Đạc lại nhĩn Lâu Hưởng Văn, mi thanh mục tú, dụ dàng xinh đẹp, có mấy phần khí phách hơn so với những tiểu thư nhà quyền quý, thoạt nhĩn quả là một tiểu cô nương dụ dàng, nhưng ẩn dưới vẻ dụ dàng là vẻ sắc sảo nghiêm nghị.

Nha Sai ở một bên tiến lại báo cáo vụ án, đơn giản nói hai ông cháu khất cái bị trúng độc chết do ăn phải thức ăn Lâu Hưởng Văn làm, Ngõ Tác đã khám nghiệm tử thi, mọi sự việc đều đợc đưa về nha môn.

Phụng Kính Dạ cứ đứng ở trên công đường, khõng có bất kỳ phản kháng nào, càng khõng giống như thảo dân bình thường quỳ xuống, thế nhưng huyện thái gia cũng khõng dám nói thêm cái gì, còn Lâu Hưởng Văn chỉ đứng dựa lưng vào trụ nhà nghỉ ngơi. Nếu như có thể nói, bọn họ chỉ muốn ngồi ghế quan sát, tốt nhất có hạt dưa hay thức ăn vặt nào đó, vừa ăn vừa xem.

“Điều dân to mật, thấy huyện thái gia còn khõng chịu quỳ xuống!” Trái lại Hoàng Hiền Nhân ở một bên cáo mượn oai hùm hết lên, mặc dù hẳn cảm giác Lâu Hưởng Văn và Phụng Kính Dạ khõng phải người đơn

giản, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, đến lúc đó miễn lừa được một ít bạc là xong, cũng không cần đắc tội với người.

“Láo xược, chẳng lẽ không biết tứ quốc đô có luật lệ, tú tài gặp quan không quỳ.” Phụng Kính Dạ lười nhác mở miệng, bất kể triều đại nào, đối với người đọc sách có vài phần kính trọng, cho nên phạm nhà nào có tú tài, sưu cao thuế nặng đều được miễn hoàn toàn, mà tú tài gặp quan thậm chí không cần quỳ, đây là đại diện ột thân phận đặc biệt.

“Hồi bẩm lão gia, ông cháu khát cái đích thực bị trúng độc mà chết, trong tay bọn họ còn nắm miếng khoai tây chiên vẫn chưa ăn, mặt trên có bôi thạch tín.” Ngổ Tác báo cáo, đem vật chứng cùng các chứng cứ khám nghiệm đem tới, thi thể của ông cháu khát cái bị người đặt ở một bên, đắp chiếu lại.

Tính mạng con người lại thấp hèn đến như vậy! Lâu Hưởng Văn lẳng lặng nhìn, trong đầu cảm thấy bi thương. Vương gia nói không sai, bất kể ở nơi nào cũng có phân tranh, ám hại nhau, còn có nhân mạng của thảo dân.

Phụng Kính Dạ bước lên, Huyện thái gia kinh ngạc một lúc, lại thấy Phụng Kính Dạ lấy ra một ấn triện, Huyện thái gia vừa nhìn thấy, đột nhiên sắc mặt đại biến, hai chân bắt đầu run rẩy, cơ hồ muốn đứng dậy, đáng tiếc Phụng Kính Dạ thu hồi lại con dấu, “Thẩm tra vụ án này trước đi.”

Thế cục trong nháy mắt nghịch chuyển, vụ án vốn dĩ đơn giản nhất chính là gài tang vật giả họa, không có gì để thẩm tra, hướng về phía lão bản Trần Ký dùng hình, thấy lão nhận tội, sắc mặt Hoàng Hiền Nhân khiếp sợ. Nhưng Huyện thái gia lần này lực bất tòng tâm, nha sai tìm nhân chứng tới, chính là tiệm thuốc bán thạch tín, còn chứng minh là Hoàng Hiền Nhân làm, không có bất cứ lo lắng gì? Phán xử vụ án, ông cháu khát cái sẽ được an táng, Hoàng Hiền Nhân và Trần ký bị phạt một trăm năm mươi lượng bạc, tất cả dùng để tiếp tế cho những người khát cái ở trên trấn.

Dân chúng vui mừng hoan hô thanh thiên đại lão gia, Hoàng Hiền Nhân bị giải đến nhà giam trong tình trạng không biết đã xảy ra chuyện gì? Phụng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn rời đi, Huyện thái gia muốn kết thân với Phụng Kính Dạ, nhưng Long Vệ từ đằng sau bước ra, ngăn chặn Huyện thái gia. Dù sao đây cũng là Phụng Vương Gia của Vương Triều Tố Nguyên, hôm nay Hách Liên Quốc quy thuận Vương Triều Tố Nguyên, Huyện thái gia cũng không dám đối đầu với Phụng Kính Dạ.

“Mộc Mộc, đây gọi là quyền thế!” Phụng Kính Dạ nhìn ra được Lâu Hưởng Văn đang phiền não, không khỏi đau lòng ôm eo nàng, ôm thân thể mỏng manh của nàng vào trong ngực, thấp giọng mở miệng, “Mộc Mộc, nàng không thích những chuyện này, thì cứ giao cho ta xử lý, hãy tin tưởng ta một lần có được không?”

“Vương Gia.” Lâu Hưởng Văn dựa vào trong ngực Phụng Kính Dạ, bị hắn ôm chặt, không khỏi có một cảm giác an toàn, nhưng trước đây đã xảy ra một lần, làm cho Lâu Hưởng Văn do dự không dám tiến lên, “Vương gia, bây giờ ta còn có thể rời khỏi người, nhưng sau này, không chắc có thể rời khỏi người được.”

Hiện tại không có yêu đến khắc cốt minh tâm, chưa yêu đến mức không thể bỏ xuống được, cho nên nàng vẫn có thể rời khỏi hắn. Dùng thời gian để dần dần quên lãng, nhưng nếu có một ngày, nàng yêu sâu đậm, yêu đến cố chấp, bị tổn thương lần nữa, thật sự nàng không biết mình sẽ làm gì nữa? Cho nên cần tránh dữ tìm lành, nàng đồng ý rời khỏi trước, ít nhất sẽ không bị tổn thương nhiều.

Phụng Kính Dạ tựa như muốn inh một đám. Sao đã biết Mộc Mộc luôn luôn cảm thấy bất an, chưa hoàn toàn tin tưởng hắn, nhưng hắn lại ngu ngốc lợi dụng Mộc Mộc, để sự tín nhiệm của nàng cuối cùng bị chính tay hắn chặt đứt.

“Mộc Mộc, ta đồng ý với nàng, cho dù sau này xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ nói cho nàng biết.” Ánh mắt Phụng Kính Dạ rất buồn, hắn lần đầu tiên cảm thấy người trong ngực rất yếu ớt, thân thể nhỏ gầy đang bất an, Phụng Kính Dạ càng dùng sức siết chặt cánh tay, “Mộc Mộc, thủ đoạn cùng xảo trá của ta chỉ dùng với người khác thôi. Mộc Mộc, nàng hãy tin tưởng ta thêm một lần thôi.”

Bên tai là giọng nói chân thành của Phụng Kính Dạ, Lâu Hưởng Văn ngẩng đầu ngược nhìn nam nhân tuấn mỹ cao quý, thật ra thì nếu không phải vì mình, vương gia cũng không cần ăn nói khấp nép như vậy.

“Vẫn còn nửa năm, Mộc Mộc, hãy tin vào ta.” Phụng Kính Dạ khề hôn lên môi Lâu Hưởng Văn, muốn đem lòng chân thành của hắn truyền đến nàng. Do thân phận cao quý, Phụng Kính Dạ không thể nào không

lợi dụng, ngấm ngầm lập mưu với người khác, nhưng hẳn sẽ không bao giờ.... Dùng những thủ đoạn này với Lâu Hường Văn, bốn chữ thẳng thắn đối đãi, lần đầu tiên Phụng Kính Dạ hiểu nó quan trọng đến thế nào!

Lâu Hường Văn không nói rõ đáp án cho Phụng Kính Dạ biết. Đúng vậy, còn đến nửa năm, bất kể là quyết định nào cũng phải chờ đến nửa năm sau, có điều nàng rất thích cuộc sống hiện giờ, bất ngờ thấy Phụng Kính Dạ dùng quyền thế ép người để làm việc tốt.

“Đi thôi, vương gia, chúng ta đi về nhà.” Lâu Hường Văn mỉm cười, lôi kéo tay Phụng Kính Dạ, cho hắn một nụ cười. Bất kể thế nào, về nhà rồi hãy nói.

Phụng Kính Dạ thở dài một tiếng, lắc đầu một cái, cũng bước đuổi theo Lâu Hường Văn. Từ ngõ hẻm đến ngoài phố, phố xá vẫn náo nhiệt như cũ, chợt thấy có người bán bò câu. Lâu Hường Văn nhanh chóng chạy qua, “Chúng ta mua mấy con bò câu đem về nấu canh.”

“Được.” Trước đây Phụng Kính Dạ đều ăn sơn hào hải vị, hiện tại thức ăn Lâu Hường Văn làm ăn không tệ, mặc dù có hơi thanh đạm, Phụng Kính Dạ cũng không có kén chọn, mỉm cười cứng chịu lại bị lời Lâu Hường Văn nói mà dờ người.

“Vừa lúc sức khỏe Lưu Thành không tốt, ăn nhiều một chút có thể bồi bổ cơ thể.” Lâu Hường Văn lầm bầm, sau đó bắt đầu cò kè giá cả với người bán hàng rong, để Phụng Kính Dạ đứng một bên ăn dấm chua với đĩa con nít tám tuổi.

“Mộc Mộc, còn ta?” Phụng Kính Dạ kéo tay Lâu Hường Văn, chỉ chỉ vào hắn, không được bên nhẹ bên khinh.

“Không biết bò câu được nuôi đặc biệt có thể bắn hạ để nấu canh không.” Lâu Hường Văn bật cười, nghĩ đến bò câu mà ám vệ dùng để truyền tin cho Phụng Kính Dạ.

Bò câu đưa tin có giá trị ít nhất gấp trăm lần một con bò câu bình thường! Mặc dù Phụng Kính Dạ không muốn thừa nhận, vị trí Lưu Thành ở trong lòng Lâu Hường Văn còn cao hơn hắn.

Trở lại trong thôn, không khí có chút không bình thường, chuyện Lâu Hường Văn bị Hoàng Hiền Nhân hãm hại đã truyền đi khắp nơi, cho nên biểu cảm mọi người nhìn Lâu Hường Văn và Phụng Kính Dạ có chút đặc biệt, chỉ khi Tô Thị bước nhanh tới, lúc nói chuyện với Lâu Hường Văn thanh âm liền hạ thấp xuống. Lương địa chủ cho gọi đám người đã động thủ bắt Lâu Hường Văn tới, lúc này biết tin ngày hôm qua nàng bị con trai ngốc của mình đùa bỡn ở bờ sông.

Trường thôn Kiều mang theo người ở trong thôn cùng người Hạ gia đến giáp mặt với Lương địa chủ, ở bên cạnh có một phụ nhân mặc tơ lụa đang khóc. Khi Lâu Hường Văn cùng Phụng Kính Dạ đi tới, phụ nhân òa khóc sụt sùi, giận dữ chửi Lâu Hường Văn.

Tuyệt tử tuyệt tôn? Lâu Hường Văn ngẩn người, quay đầu nhìn Phụng Kính Dạ, thấy hắn vẫn tỏ ra đáng vẻ một công tử nho nhã, gương mặt vô tội làm người ta không ngờ tới tên ngốc Lương Thi bị tuyệt tử tuyệt tôn kia do chính Phụng Kính Dạ làm ra.

“Ả tiện nhân này, sao ngươi lại độc ác, lòng dạ rắn rết như vậy. Người muốn Lương gia chúng ta tuyệt tử tuyệt tôn mà!” Thanh âm phụ nhân sắc bén, lau đi nước mắt trên mặt, hận không thể đem Lâu Hường Văn ăn tươi nuốt sống.

Tính tình của Lương Thi, ai ở trong thôn cũng biết, ý nhà có tiền, thi đỗ tú tài, luôn làm việc xằng bậy, đùa giỡn trêu ghẹo các phụ nhân và cô nương xinh đẹp. Mọi người chỉ biết nhẫn nhịn, hơn nữa còn lần tránh Lương Thi, không dám dây dưa vào hắn, dù sao thôn lớn như vậy, chỉ cần thét lên là có người đến. Lúc đó phải cam chịu bị đánh, người Lương gia biết hành động sắc lang của Lương Thi cũng không để ý, dù sao chưa xảy ra chuyện gì, đương nhiên sẽ không trách nhi tử đỗ tú tài.

Nhưng sáng sớm hôm nay, sau khi nghe gã nô tài Lương Thi hét lên phát hiện hạ thân đau đớn không dứt, để đại phu kiểm tra, biết bị thương nghiêm trọng, đoán chừng là bị tuyệt tử tuyệt tôn. Lương Thi không tin trực tiếp đến thanh lâu trấn trên, nhưng bất kể cô nương trong thanh lâu phục vụ như thế nào, đều không có phản ứng, còn có hơi đau, thể mới biết không xong rồi, khi nghĩ kỹ lại, nghĩ đến ngày hôm qua ở bờ sông trêu chọc Lâu Hường Văn không được, ngược lại còn bị đánh chạy trốn chết.

Sau khi Lương Thi cùng ba bốn tên trở về, không dám mở miệng vì quá mất mặt. Nhưng nào biết qua một đêm tỉnh lại, vật giữa hai chân kia dĩ nhiên biến thành vật trưng bày, người Lương gia cũng tức giận. Ngay khi biết Lâu Hưởng Văn ra tay độc ác, đả thương Lương Thi vào ngày hôm qua, cho đến trưa, Lương địa chỉ liền tập trung ba đến bốn mươi người đi tới Hạ gia, tìm Lâu Hưởng Văn tính sổ.

“Lão gia, phu nhân, chính là nàng, chính nữ nhân này đả thương Ngũ thiếu gia”. Một gã nô tài bị đánh hôm qua ra làm chứng chỉ về phía Lâu Hưởng Văn, sau khi Phụng Kính Dạ bước ra, bọn họ cũng không nhìn đến. Bởi vì bọn họ là nô tài đi theo Ngũ thiếu gia Lương Thi, chủ tử biến thành đoạn tử tuyệt tôn, đoán chừng cũng sẽ không buông tha cho những gã nô tài này, nên ánh mắt nhìn Lâu Hưởng Văn đầy độc ác thù hận.

“Lương gia, các người không thể không nói đạo lý, Ngũ thiếu gia thường ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, bị Mộc Mộc đá bị thương, đó là do hắn xui xẻo!” Tô thị giúp Lâu Hưởng Văn mở miệng, tất cả người trong thôn đều gật đầu, ở đây không ít phụ nhân bị Lương Thi trêu ghẹo, hôm nay biến thành như vậy, đó cũng là ác giả ác báo.

“Tuy vậy, cũng không thể khiến Lương Thi nhà ta tuyệt tử tuyệt tôn, này rõ ràng là cố ý!” Nương Lương Thi lạnh lùng phản bác, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Lâu Hưởng Văn, “Người đã sử dụng yêu pháp gì, mà mấy nam nhân đều không bắt được người, còn khiến Lương Thi bị biến thành như vậy, người nhất định là yêu nữ!”

“Đúng là một yêu nữ!”

“Thiên chết yêu nữ!”

Những người khác của Lương gia cũng phụ họa gào thét theo. Các người đến mà xem, Lâu Hưởng Văn chỉ là một nữ nhân làm sao có thể địch nổi bốn đại nam nhân, còn khiến Lương Thi tuyệt tử tuyệt tôn. Với lại, ngày hôm qua Lương Thi vẫn không có chuyện gì, chỉ bị thương ngoài da, một đêm ngủ dậy liền tuyệt tử tuyệt tôn, đây chính là yêu pháp!

Từ hung thủ khiến Lương Thi tuyệt tử tuyệt tôn đột nhiên trở thành yêu nữ, Lâu Hưởng Văn cảm thấy áp lực rất lớn, những người này đúng là khẩu Phật tâm xà. Tuy nàng biết nếu không có quyền thế, thì thực sự sẽ bị xem thành yêu nữ, sau đó bị người hung ác dùng lửa thiêu chết. Nghĩ đến chuyện này, Lâu Hưởng Văn không khỏi cảm hận trừng mắt nhìn Phụng Kính Dạ, rõ ràng vương gia cố ý, hại nàng gặp tình cảnh này, cố ý buộc nàng phải rời khỏi nơi đây rầy thị phi, mưu hại đầu đá lẫn nhau.

“Lương lão gia, ăn có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói lung tung!” Trưởng thôn Kiều chau mày, lớn tiếng nói, cắt đứt lời nói hươu nói vượn của Lương gia, nhưng sắc mặt thoạt nhìn có chút nặng nề, tựa hồ biết chuyện tình trước mắt rất khó giải quyết.

“Trưởng thôn Kiều, Lương Thi nhà ta hôm nay như vậy, theo ý người, ta nên làm gì bây giờ?” Lương địa chủ hừ lạnh mở miệng, ánh mắt hận ý chuyển từ Lâu Hưởng Văn sang trên người trưởng thôn Kiều.

Ở cổ đại, đời sống trong thôn có loại không thoả, Tộc trưởng gia tộc có thể lực sẽ mạnh hơn hình luật, có một chuyện chỉ có thể để người trong gia tộc xử lý, nhà môn không thể nhúng vào. Hơn nữa, tuyệt tử tuyệt tôn quả là vô cùng nghiêm trọng, trưởng thôn Kiều liếc mắt nhìn Lâu Hưởng Văn, mặc dù biết lai lịch nàng không tầm thường, nhưng hôm nay mấy người Lương gia đều nhắm vào Lâu Hưởng Văn, nếu xử lý không tốt, rất có thể hai bên sẽ đánh nhau. Trưởng thôn Kiều không thể để cho người trong thôn bị thương, đương nhiên cũng không thể để người Lương gia bắt Lâu Hưởng Văn đi, bằng không sẽ không biết bị hành hạ đau khổ đến thế nào.

“Đây chẳng qua chỉ cần đi trấn trên mời đại phu, hoặc tìm một vài danh y, có lẽ cũng không phải không thể trị, về tiền chữa trị sẽ do Mộc Mộc trả.” Kiều trưởng thôn nghĩ ra một biện pháp, dù sao kéo dài một ngày tốt một ngày. Nếu giờ không xong, chỉ có thể để cho ba huynh muội họ rời khỏi thôn, vậy sẽ tốt hơn bị người Lương Gia bắt đi.

“Chữa trị đương nhiên phải chữa rồi, nhưng còn hung thủ, phải mang đến từ đường của Lương Gia. Nếu Lương Thi vô sự sẽ cho qua, bằng không!” Lương địa chủ lạnh lùng nói. Nếu Lương Thi thật sự có chuyện gì, chỉ sợ hắn không chỉ tìm một mình Lâu Hưởng Văn, đoán chừng sẽ còn dính đến Hạ Minh, Lạc cô cô và

cả Lăng Thanh cùng Phượng Kính Dạ. Chỉ cần người có quan hệ với Lâu Hướng Văn, người Lương gia sẽ không bỏ qua.

“Này không được.” Trưởng thôn Kiều nhanh chóng cự tuyệt, bị bắt đến từ đường Lương Gia, nơi đó đều là người Lương Gia, Lâu Hướng Văn đi vào chỉ sợ không có mạng trở ra.

Những người khác đều hiểu, đồng loạt gật đầu đồng ý với lời nói của trưởng thôn. Lương Gia không phải nơi tốt lành gì, đem người đưa vào từ đường, không biết Lương Gia sẽ dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì để hành hạ người đây.

“Tốt, tất cả gia súc gạo ở trong thôn năm nay, cũng đừng hòng bán được ra ngoài!” Lương địa chủ phát biểu ác độc, dương dương đắc ý nhìn sắc mặt biến đổi của người trong thôn, cười lạnh tiếp tục uy hiếp. “Đường ở Kiều Lương do Lương Gia tu sửa, người thôn Ngũ Liên không được phép đi qua, nước sông ở thượng nguồn sẽ bị chặn lại, lấp luôn hồ nước.”

Sắc mặt trưởng thôn Kiều tái nhợt, chuyện lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra, nhà Lương gia có tiền. Lúc trước sửa chữa đường đi ở Kiều Lương, nhằm để giúp Lương gia dễ dàng buôn bán hơn. Hơn nữa huyện nha cũng khỏi ra tiền, mà người trong thôn cũng có góp chút ít tiền, nhưng danh tiếng sửa chữa đường đều thuộc về Lương địa chủ, đến mức huyện thái gia còn khen thưởng Lương Gia, giảm thuế một năm. Hiện giờ, nếu Lương Gia quả thật làm như vậy, bọn người trưởng thôn Kiều cũng xem như hết cách.

Lâu Hướng Văn không có mở miệng, dĩ nhiên Lăng Thanh chẳng đối hoài, sống chết mặc bây, không muốn làm một ông địa chủ nhỏ, cho dù thiên vương lão tử tới, Lăng Thanh cũng không mán. Phượng Kính Dạ lại tựa như xem cuộc vui, chẳng qua ánh mắt âm thầm đầy phức tạp rơi trên người Lâu Hướng Văn.

Tầm mắt Lâu Hướng Văn nhìn chung quanh, vốn người trong thôn còn muốn giúp đỡ nàng, nghe lời Lương địa chủ nói, sắc mặt có chút thay đổi, thái độ liền biến đổi đôi chút, nhỏ giọng thì thầm, không thể vì một người mà làm hại toàn bộ người trong thôn, còn nói phải lấy đại cục thôn trưởng làm trọng.

Dĩ nhiên, trái lại có mấy người đứng về phía Lâu Hướng Văn, không vì lời uy hiếp Lương địa chủ mà thỏa hiệp, cũng không thể chỉ ở một bên nói thôi.

“Mộc Mộc, người quyết định đi! Người thật sự muốn hại toàn bộ người trong thôn chết hết sao?” Lương địa chủ cười lạnh, ánh mắt độc ác lần nữa liếc nhìn Lâu Hướng Văn, “Người phạm sai lầm, liên lụy toàn người trong thôn, lương tâm của người chẳng lẽ đã bị chó ăn rồi sao?”

Đây chính là hắc bạch đảo điên sao? Hoặc giả nói đây là ý thế hiếp người. Bởi vì Lương địa chủ có quyền thế, thậm chí còn uy hiếp cả thôn, cho nên Lâu Hướng Văn mới bắt đầu từ người bị hại thành hung thủ.

“Lão gia, nếu như Thi không có mệnh hệ gì, tiện nhân này cũng phải bán mình làm nha hoàn, hầu hạ Thi cả đời. Nếu như Thi thật sự có gì bất trắc, hãy bán ả tiện nhân này vào thanh lâu, để cho nàng biết không nên đắc tội với người nào!” Nương Lương Thi hung tợn nhìn Lâu Hướng Văn, dám dă thương nhi tử của ả, tiện nhân này quả là không muốn sống!

Lâu Hướng Văn vừa muốn mở miệng, trưởng thôn Kiều nhìn nàng lắc đầu một cái, lần nữa mở miệng, “Lương lão gia, người không thể vì tư lợi cá nhân mà làm hại đường sống của toàn thôn, huống chi chuyện này hoàn toàn không phải lỗi thuộc về Mộc Mộc, Ngũ thiếu gia động thủ trên gheo Mộc Mộc trước.”

“Cái gì? Sao người dám nói như vậy, Thi nhà ta coi trọng tiện nhân này đã là phúc khí của ả! Bản mặt không biết xấu hổ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Nương Lương Thi lần nữa hét lên, kinh ngạc nhìn trưởng thôn Kiều, sao lão ta lại dám nói ra lời như vậy! “Thi nhà ta chính là tú tài lão gia, coi trọng tiện nhân này, xem như đời trước ả đã tu luyện phúc, đã không chấp nhận, còn dám dă thương Thi!”

“Nếu đã không thể thảo luận, vậy cứ đến nha môn đi!” Lâu Hướng Văn bị giọng nói âm độc khiến lỗ tai nàng phát đau, dù sao trước đó Vương gia đã ra mặt với huyện thái gia, nên cứ đi đến đó một chuyến. Lâu Hướng Văn sẽ không để Lương Gia kiêu ngạo hống hách, đối trắng thay đen nữa.

Phượng Kính Dạ nhếch môi cười, biết Lâu Hướng Văn đang ra chủ ý gì? Giờ Mộc Mộc đã hiểu chưa, nơi nào cũng đều có thị phi ân oán. Nếu như Mộc Mộc có thể thay đổi ý định, cùng hắn sớm trở về kinh thành thì tốt quá.

“Có người Lương gia ở đây, chuyện như vậy không cần đi nha Môn! Hay người muốn nhân cơ hội này chạy trốn hả?” Lương địa chủ hoài nghi nhìn Lâu Hưởng Văn, bắt quả nhìn kỹ, da dẻ đúng là trắng nõn, chẳng lẽ Thi ngấm trúng nạng ta. Dù sao hắn có đến năm nhi tử, một đứa không thể sanh con cũng không chẳng sao, có thể lấy hài tử của huynh đệ hắn làm con thừa tự. Bất quá khi thấy Lâu Hưởng Văn xinh đẹp, tâm Lương Địa liền ngứa ngáy, muốn cưới người vào nhà, nói không chừng còn có thể sinh ra hài tử thứ sáu cho hắn.

91. Chương 91: Trừng Phạt Đúng Tội

Bởi vì Lương địa chủ nắm được nhược điểm uy hiếp người trong thôn, nên trưởng thôn Kiều có chút không vui, phần lớn người trong thôn đều do dự, không cần thiết vì một người ngoài mà liên lụy cả gia đình họ. Mặc dù chuyện này đúng là nhà Lương địa chủ làm sai, nhưng đúng là lấy trứng chọi đá, nhà Lương địa chủ có quyền thế, mọi người đều không dám đụng vào.

Nương Lương Thi chau mày nhìn Lương địa chủ không muốn bỏ qua, những lời thô tục đều mắng chửi hết ra ngoài, cuối cùng còn khẳng định Lâu Hưởng Văn chính là một yêu nữ, muốn đem nàng hỏa thiêu chết, bằng không sẽ chặn hết đường sống của thôn Ngũ Liên.

Lâu Hưởng Văn hướng về phía Lăng Thanh nháy mắt, cuối cùng Lăng Thanh cũng miễn cưỡng bước lên, gia tộc Lương gia cũng biết Lăng Thanh là đệ đệ của Lâu Hưởng Văn. Ở trong thôn này, ngoại trừ nhà có quyền có thế tài phú, nhà ai có hán tử nhiều, huynh đệ càng nhiều, nhà đó càng lợi hại, dĩ nhiên còn có kẻ ngu ngốc liều mạng không sợ chết, mọi người càng không dám đắc tội. Khi Lăng Thanh bước ra, đại lão gia Lương gia hét lên, năm sáu người lập tức xông lên muốn dạy dỗ Lăng Thanh, năm sáu tên nam nhân đối phó với Lăng Thanh là đủ rồi.

Lăng Thanh đảo mắt phượng xinh đẹp nhìn chung quanh một lần, sau đó tập trung vào gốc cây ngô đồng cách đó không xa, phía trên có không ít ve sầu, thường cất vang âm thanh vào buổi trưa, rất là ồn ào. Trước đây cạnh nhà Lâu Hưởng Văn có cây ngô đồng, nhờ có người nói cần gốc cây ngô đồng đó đem đi nghiên cứu. Nên lúc này, đột nhiên Lăng Thanh thay đổi phương hướng đi về phía cây ngô đồng, bảy tám chục người có mặt hồng hồng nhìn sang, không biết Lăng Thanh muốn làm cái gì.

Cây ngô đồng cũng được vài tuổi, to lớn vô cùng, hai cánh tay hài tử đoan chừng cũng ôm không đủ. Ánh mắt mọi người có chút không hiểu, Lăng Thanh vận động chân khí, sau đó đạp xuống một cước, rầm một tiếng, tất cả mọi người trợn mắt há mồm trợn. Một gốc cây ngô đồng to như vậy, cao năm sáu thước, nhưng bị Lăng Thanh đạp một cước liền ngã xuống, lá cây văng đầy trên mặt đất.

“Ai muốn ra tay với Mộc Mộc, nhanh bước tới đây, tiểu gia sẽ tiếp đãi.” Lăng Thanh giơ tay phải phải y phục trên người, vốn không có dính bụi bặm. Ánh mắt đảo quanh, không một tiếng động, mọi người Lương Gia trực tiếp lui sang một bên, một cước của Lăng Thanh ác liệt như vậy, khiến họ bị hù sợ rồi.

Người trong thôn cũng hơi kinh ngạc, ngược lại các nam nhân như có điều suy nghĩ, lúc giúp đỡ sửa nhà, vóc người Lăng Thanh hơi nhỏ, nhưng từ lúc bắt đầu làm việc không hề có chút mệt mỏi nào. Giờ suy nghĩ lại, e là đã từng theo sư phụ học võ, mới có thân thủ lợi hại như vậy.

“Các người đúng là vô pháp vô thiên, ý thế hiếp người!” Lương địa chủ cũng bị hù sợ, không nhịn được hướng về phía Lâu Hưởng Văn gào thét, tựa như là đạo tặc còn kêu người bắt đạo tặc. Lâu Hưởng Văn không muốn xem nữa, lại thấy ánh mắt Phượng Kính Dạ hiện rõ niềm vui sướng, tức giận trừng hắn một cái. Vương gia xem vui quá nhỉ!

“Chúng ta hết lần này tới lần khác ý thế hiếp người đó!” Lăng Thanh vỗ tay một cái phì cười, vẻ mặt thoát nhìn vô cùng vô sỉ, có câu thật đúng: Người hiền lành luôn bị người khác ăn hiếp, ngựa hiền luôn bị người cưỡi. Lăng Thanh để lộ một tay, không có người nào dám tiến lên động thủ với Lâu Hưởng Văn. Một cước có thể đem cây ngô đồng đạp ngã, ai mà biết nếu một cước đó đá trên người, không chừng mất một tay một chân luôn, còn có mất luôn cả cái mạng nữa đó.

Kết quả mọi chuyện vẫn không cách giải quyết, trưởng thôn Kiều khẳng khái muốn Lương Thi đi tìm đại phu xem bệnh, tiền vẫn do Lâu Hưởng Văn chi trả. Mọi chuyện cuối cùng như thế nào, cũng đành chờ kết quả đại phu khám ra rồi hãy nói, dù sao tạm thời cũng chỉ có thể kéo dài như vậy thôi.

Lương địa chủ không còn cách nào, thấy cây ngô đồng bị đập ngã, càng thêm tức giận. Cuối cùng chỉ có thể để người rời đi trước, nhưng bản tính ác độc vô luân như thế nào cũng không chịu thua, lúc nhìn về phía Lâu Hưởng Văn bước đi, ánh mắt âm tà sắc bén.

Người trong thôn như vừa thoát khỏi miệng cọp, đều hết sức mừng rỡ, chỉ có trưởng thôn Kiều lộ ra ánh mắt lo lắng như có điều suy nghĩ. Những người khác đều đi ăn cơm, trưởng thôn Kiều kêu Lâu Hưởng Văn, Lăng Thanh và Phượng Kính Dạ vào trong phòng, đóng cửa lại. Lúc này mới nói chuyện, hỏi họ định làm gì? Chỉ sợ Lương Địa chủ tuyệt đối không bỏ qua chuyện này.

“Trưởng thôn, người yên tâm, ta sẽ không liên lụy đến người trong thôn, chuyện này do Lương Thi gây ra trước, cũng không phải ta đá hấn bị tuyệt tử tuyệt tôn. Ta chỉ là một cô nương bình thường làm sao có thể đánh thắng bốn nam nhân, chẳng qua lúc đó ta chỉ hù dọa bọn họ mà thôi. Nếu quả thật Lương Thi có chuyện gì bất trắc, thì Lương Gia phải đi mời đại phu đến chữa bệnh, chứ sao lại kéo dài đến trưa ngày hôm sau mới đi mời đại phu. Trong khoảng thời gian đó, không biết đã xảy ra chuyện gì? Ta tin vào chữ công lý, người Lương gia cũng không dám làm càn đâu? Nhất định sẽ đến nha môn, quan hệ giữa đại ca ta và huyện thái gia cũng không tệ, huynh ấy lại còn là một tú tài. Lương Gia sẽ không làm được gì đâu, bất quá vẫn cảm ơn trưởng thôn, gây phiền phức cho người rồi.”

Lâu Hưởng Văn lẳng lặng mở miệng, ánh mắt vừa chân thành vừa cảm kích. Mặc dù như thế nào, trưởng thôn Kiều quả là một người công chính, ít nhất lão luôn luôn cố bảo vệ nàng, cho dù quyền lực có hạn.

“Thì ra là như vậy, thế cũng tốt, thế cũng tốt.” Nghe những lời Lâu Hưởng Văn, mới biết Phượng Kính Dạ là một tú tài. Hơn nữa lại có quan hệ tốt với huyện thái gia, trưởng thôn Kiều trưởng thở phào nhẹ nhõm. Nếu thật chỉ vì ba huynh muội Lâu Hưởng Văn mà đắc tội với Lương địa chủ, diệt toàn bộ đường sống của người trong thôn, trưởng thôn Kiều cũng không biết nói gì cho ổn thỏa.

Quả thật Lâu Hưởng Văn đoán không sai, sau mọi chuyện ở Lương gia, Lương địa chủ độc ác liên thông suốt, nuốt không trôi cơn giận. Cuối cùng mang theo năm mươi lượng bạc đến huyện nha một chuyến, Phượng Kính Dạ cũng viết lá thư kẹp vào chân chim bồ câu báo cho ám vệ ở trấn trên, muốn huyện nha tạm thời nhận lấy bạc, thụ án của Lương gia, cùng lúc đó phải lên tìm bằng chứng những chuyện Lương Thi làm xằng làm bậy, trêu chọc con gái nhà lành.

Đêm xuống, Phượng Kính Dạ có chết cũng quyết quần lấy Lâu Hưởng Văn đòi ngủ chung, đương nhiên Phượng Kính Dạ cũng biết Lâu Hưởng Văn không quen ngủ cùng với Lạc cô cô, rộng rãi tự mình cố hiến giường cho hắn. Tất nhiên Phượng Kính Dạ sẽ dùng khổ nhục kế, để Lâu Hưởng Văn ngủ ở trên giường, Phượng Kính Dạ ngồi ở trên ghế bên cửa sổ, im lặng nhìn.

“Vương gia! Rốt cuộc ngài muốn sao hả?” Bị người khác nhìn chằm chằm như vậy, Lâu Hưởng Văn ngủ được mới lạ, bất đắc dĩ nhìn sang phía Phượng Kính Dạ ngồi bên cửa. Trong đầu biết Phượng Kính Dạ muốn làm gì, thế nhưng đã nửa đêm rồi, nhìn Phượng Kính Dạ vẫn ngồi ở trên ghế, liền biết rằng mình vẫn quá mềm lòng.

“Mộc Mộc, nàng ngủ đi, không cần để ý đến ta.” Phượng Kính Dạ mỉm cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ mặt cực kỳ vô tội, “Ta sẽ không phát ra âm thanh, cũng không quấy rầy Mộc Mộc nghỉ ngơi.”

“Tối đây!..... “ Thân thể Lâu Hưởng Văn nhit vào bên trong một chút, để trống một nửa, giọng nàng vừa dứt, Phượng Kính Dạ nhanh chóng từ trên ghế lướt đến mép giường, cởi áo ngoài ra, trực tiếp nằm xuống. Trên khuôn mặt lộ ra nụ cười hồ ly đắc ý.

(Ồi trời ơi, anh Dạ dễ thương chết mất... =)) , lão hồ ly quả là lão hồ ly, k ai có da mặt dày như anh cả :smile:)

Đắc ý nhĩ! Lâu Hưởng Văn bất mãn nhéo lấy eo của Phượng Kính Dạ, quay lưng hướng vào phía trong vách tường nhắm mắt lại, Phượng Kính Dạ nhìn Lâu Hưởng Văn cười, cánh tay dài đưa tới, ôm người vào trong ngực, “Ngủ đi.”

Cũng không nói gì thêm, Lâu Hường Văn nhắm mắt lại, bị người ôm lấy, có loại cảm giác an tâm, sau lưng là một ngọn núi lớn vững chắc, hơi thở ấm áp làm cho người ta thấy an tâm, nhưng cũng dần dần nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Phượng Kính Dạ cúi đầu hôn người trong ngực một cái, lần đầu tiên có cảm giác an tâm rõ ràng, chưa từng biến mất bao giờ, mới không còn hối hận tự trách bản thân. Trong khoảng thời gian đi tìm Lâu Hường Văn, mỗi đêm Phượng Kính Dạ đều ngủ không an giấc, cứ tỉnh lại mãi, dần dần hiểu ra nguyên nhân giữa mình và Lâu Hường Văn. Giờ đây, mặc dù đánh cuộc nửa năm, nhưng Phượng Kính Dạ tin rằng sau này hẳn sẽ không bao giờ Làm cho Lâu Hường Văn thất vọng nữa.

Ngày hôm sau quả thật Lương gia dẫn người tới, lần này không chỉ có người của Lương gia, còn có nha sai, Cả huyện thái gia cũng cùng tới. Dù sao huyện thái gia vẫn muốn nịnh bợ cây to là Phượng Kính Dạ, sau này Hách Liên Quốc phải phụ thuộc Vương Triều Tố Nguyên, vương triều Hách Liên Quốc chỉ được cái danh xưng vương mà thôi. Nếu có thể cùng Phượng Kính Dạ tạo chút giao tình, này chính là dựa lưng vào đại thụ mà hưởng vinh hoa phú quý.

Người trong thôn cực kỳ sợ hãi, vừa mới bước vào, người Lương gia còn đang dương dương đắc ý, thậm chí quên mất mối thù Lương Thi bị tuyệt tử tuyệt tôn. Dù sao cũng đã mời đại phu nổi danh ở huyện Nhật Mộ Thành tới, Lương Thi thật sự bị tuyệt tử tuyệt tôn, chẳng qua không phải do bị ngoại lực làm tổn thương, mà là ăn phải thứ được tính gì đó, mà dẫn đến tuyệt tử tuyệt tôn..... Nên, xem như không có liên quan gì đến Lâu Hường Văn, nhưng mà người Lương gia vẫn không nuốt nổi cục tức này, sau khi hối lộ huyện thái gia, liền dương oai diệu võ đi tới cửa, Lương gia cho rằng định dùng chút bạc để đánh lừa, sau đó đem Lâu Hường Văn gả cho Lương Thi làm tiểu thiếp.

Nhưng ai cũng không ngờ, lần này Huyện thái gia lại công pháp nghiêm minh, đầu tiên hỏi thăm đại phu, xác định tình trạng của Lương Thi không liên quan đến Lâu Hường Văn. Sau khi tra khảo Lương Thi mất từ ba đến bốn tiếng, mới xác định là do Lương Thi hành hung không được, sau đó không biết ăn trúng cái gì dẫn đến tuyệt tử tuyệt tôn, nên có thể nói đây là báo ứng.

Sau khi mấy khổ chủ ra khóc lóc kể lể, tố cáo người nhà Lương gia bá đạo, cướp đoạt đất đai. Trong một lúc, tất cả người Lương Gia đều tròn mắt, huyện thái gia cùng nha sai đều đưa ra chứng cứ vô cùng xác thực, nên Lương Gia bị phạt đánh cũng đã bị phạt đánh xong, những đất đai bị cướp đều được trả về cho khổ chủ, hoàn toàn là tiền mất tật mang.

Tấm màn cứ vậy được hạ xuống, từ đầu chí cuối Phượng Kính Dạ không hề nhìn Huyện thái gia một cái, có điều huyện thái gia cũng biết mình chỉ là viên quan nho nhỏ, không thể nào lọt vào mắt Phượng Kính Dạ, không dám cưỡng cầu điều gì? Dẫn nha sai quay trở về, ít nhất chuyến này vẫn có năm mươi lượng bạc do Lương Gia hối lộ.

Sau đó, vụ án Hoàng Hiền Nhân tố cáo Lâu Hường Văn hạ độc chết người cũng truyền đến trong thôn, tất cả mọi người đều biết nhà Lâu Hường Văn, chẳng những có tiền, e rằng còn có quyền thế, ít nhất Phượng Kính Dạ còn là tú tài, nên người đến sửa nhà cho Lâu Hường Văn càng nhiệt tình hơn.

Nửa tháng sau, nhà đã được hoàn thành, hương thân hương lão đều đến ăn mừng, cách khoảng thời gian dài, Long Vệ vương phủ nhiều lần đi vào trong thôn tìm Phượng Kính Dạ, ngựa được buộc ở rừng cây ngoài thôn, thừa dịp đêm xuống tiến vào trong thôn, bẩm báo mọi việc cho Phượng Kính Dạ biết. Ba đến năm ngày còn tạm được, nhưng mười ngày đến nửa tháng thật sự không ổn, rất nhiều người ở Vương Triều Tố Nguyên thúc ngựa đi đến thôn Ngũ Liên.

“Vương gia, chi bằng ngài về trước đi.” Ngược lại Lâu Hường Văn có chút đau lòng cho Phượng Kính Dạ, mấy ngày nay có quá nhiều chuyện. Mỗi ngày Phượng Kính Dạ đều bận rộn đến tối khuya mới ngủ, ban ngày còn phải theo Lâu Hường Văn đi ra đồng, cuối cùng bị Lâu Hường Văn cho về nhà ngủ, cả nòng cũng không đi xuống ruộng, dù sao nòng làm việc đồng áng cũng không có giỏi.

“Không sao, chẳng qua khoảng thời gian này có hơi nhiều chuyện xảy ra thôi.” Phượng Kính Dạ quay đầu lại mỉm cười nhìn Lâu Hường Văn, tiếp tục xem tấu chương trong tay. Hách Liên Quốc làm phản thất bại, khiến Vương Triều Tố Nguyên càng khếch trương lãnh thổ hơn. Vả lại còn quét sạch một vài thế lực ở kinh thành, hiện tại vị trí thái tử của Phượng Sở Thiên có thể nói càng thêm vững chắc rồi.

Còn Tam hoàng tử Phượng Tiêu cũng đã biết rõ hiện tại hắn đang gặp nguy hiểm, nên ra sức lôi kéo để tạo thêm thế lực, mới đến báo tin cho Phượng Kính Dạ biết thêm thôi. Về phần biên cương, Vương Triều Tây Lan cũng không có thừa dịp xuất binh, mặc dù quân lính vẫn tập trung ở tại biên cương, nhưng không có ý đồ xuất chiến. Thật sự Phượng Sở Thiên cùng Tả Ngôn cũng không hiểu gì cả? Liền đem tin này nói cho Phượng Kính Dạ biết, không hiểu Vương triều Tây Lan đang có chủ ý gì?

Dù sao lúc này, Hách Liên Quốc vẫn chưa thể ổn định, lại còn thêm Tam hoàng tử Phượng Tiêu đang giở mọi thủ đoạn để khuếch trương thế lực của hắn. Nếu lúc này Vương triều Tây Lan xuất binh, thì Vương Triều Tổ Nguyên sẽ đối đầu với nguy cơ thù trong giặc ngoài như trước, đây chính là cơ hội tốt cho bọn họ, nhưng mà Vương triều Tây Lan lại từ bỏ, thật sự làm Phượng Sở Thiên không nghĩ ra được. Nếu đúng theo lời hắn, thì bọn họ không thể nào bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này.

Mộc Mộc và Vương Triều Tây Lan rốt cuộc có quan hệ gì? Phượng Kính Dạ im lặng suy nghĩ, trước khi Dịch Quân Hàn rời đi, thám tử Nhật Mộ Thành cùng thám tử Yến Quốc trở lại hồi báo, Phượng Kính Dạ phát hiện Dịch Quân Hàn có thể là thủ lĩnh ám vệ của hoàng đế Vương Triều Tây Lan Bạch Thanh Nguyệt. Nếu quả như vậy, thì chuyện Dịch Quân Hàn có thể điều động người của Vương Triều Tây Lan trong Kinh Thành cũng không kỳ quái.

Nói thế, thân phận Mộc Mộc cũng rất đặc biệt, khó trách nha đầu này không hề tỏ ra thân phận thấp hèn hay ngăn cách hắn, thậm chí còn chưa từng quỳ xuống, rất có thể là người của Hoàng thất Vương Triều Tây Lan. Lúc trước Phượng Kính Dạ đã đi điều tra, nhưng lại không tra ra người nào trong hoàng thất của Vương Triều Tây Lan có thân phận cùng độ tuổi với Lâu Hướng Văn. Mặc dù không muốn thừa nhận, Phượng Kính Dạ vẫn cảm thấy Vương triều Tây Lan sẽ không nhân cơ hội đem binh tấn công, rất có thể là cố kỵ Lâu Hướng Văn.

“Vương gia? Lại xảy ra chuyện gì rồi hả?” Lâu Hướng Văn nhìn Phượng Kính Dạ ngồi trầm tư rất lâu, không khỏi nghi ngờ bước tới, nhưng vừa mới đi đến, Phượng Kính Dạ liền kinh hãi, đem tấu chương trước mặt đóng lại, sau đó để sang một bên.

“Bốn vương đang suy nghĩ Mộc Mộc cùng Vương Triều Tây Lan là có quan hệ gì?” Phượng Kính Dạ bình thản nói, một tay ôm lấy Lâu Hướng Văn ngồi ở trên đùi của hắn, dịu dàng ôm lấy vòng eo của nàng,” Vương triều Tây Lan không nhân cơ hội xuất binh, bỏ qua cơ hội tốt như vậy, tuyệt đối là có âm mưu.” Mà âm mưu này rất có thể chính là vì Lâu Hướng Văn.

Sự thăng thấn của Phượng Kính Dạ khiến Lâu Hướng Văn ngây ra, sau đó nở nụ cười, cầm lấy tấu chương nhìn, sau đó lại nhìn khuôn mặt tuần tú của Phượng Kính Dạ, gật đầu một cái,” Trước đây Quân Hàn đã đáp ứng giúp một tay bảo vệ cửa thành, ngăn cản đại quân Phượng Tiêu ở ngoài thành, điều kiện trao đổi chính là ta cùng hắn trở về Vương Triều Tây Lan.”

“Cái gì?” Âm thanh lãnh khốc vang lên, Phượng Kính Dạ hoàn toàn không biết, lúc trước chính hắn lợi dụng Lâu Hướng Văn giúp một tay lại xảy ra điều kiện trao đổi này, nếu như không phải bị Dịch Quân Hàn phát hiện trong đại quân tinh nhuệ của Phượng Tiêu có quân lính của hắn, như vậy thì?

Mất phương nguy hiểm híp lại, tâm tình Phượng Kính Dạ có chút phức tạp, hắn cảm động Lâu Hướng Văn vì giúp hắn mới đáp ứng điều kiện như vậy, rồi lại cảm hận mình trước đây lừa gạt Lâu Hướng Văn, thiếu chút nữa đẩy nàng cách xa hắn, lại còn là tự bản thân mình chủ động đẩy người ra.

“Mộc Mộc, hậu cung của Bạch Thanh Nguyệt cho tới bây giờ vẫn chưa có ai, nghe thám tử hồi báo, mấy năm nay Bạch Thanh Nguyệt mãi luôn luôn tìm kiếm, chờ đợi một người, sẽ không phải là nàng chứ?” Con ghen ngàn ngạt dâng cao gấp mười lần, Phượng Kính Dạ không vui hôn lên trên cổ Lâu Hướng Văn, để an ủi con tim đang đập liên tục của hắn. Lúc trước đã lan truyền tin đồn này, nhưng do lại bị mọi người bóp méo đủ kiểu.

Nói Bạch Thanh Nguyệt đang tìm nữ nhân hắn yêu, do năm đó hoàng cung xảy ra biến cố đã biến mất, không rõ tung tích. Bạch Thanh Nguyệt luôn luôn muốn tìm lại người đó, cho đến nay vẫn chưa lập gia đình, ngay cả cung nữ âm giương cũng không có.

Cũng có tin đồn nói rằng Bạch Thanh Nguyệt rất yêu thương nữ nhân đã chết, tâm hắn cũng chết theo, cho nên không muốn gặp bất kỳ nữ nhân nào? Thế mới có tin hậu cung không có mỹ nhân, Vương Triều Tây

Lan khác hơn Vương Triều Tố Nguyên, mấy năm nay Bạch Thanh Nguyệt cai trị Vương Triều Tây Lan rất tốt, mấy huynh đệ hần cũng được cấp đất phong làm Vương Gia, không người nào có dã tâm mưu phản. Ngược lại cũng có rất nhiều người ủng hộ vị hoàng đế nhỏ tuổi nhất Bạch Thanh Nguyệt này, có thể nói là huynh đệ đồng tâm, cho nên ở trong triều đình Bạch Thanh Nguyệt rất có uy quyền cùng thế lực. Hần không lập gia đình, các đại thần đành chỉ biết dâng tấu chương, không ai dám chỉ trích hay vung tay múa chân vào chuyện tình cảm của Bạch Thanh Nguyệt.

Còn có một tin đồn kỳ quái hơn, chính là Bạch Thanh Nguyệt yêu phải một cô nương không yêu hần, nàng ta xuất giá sớm và đã chết, Bạch Thanh Nguyệt kiên trì không chịu từ bỏ, quyết định cả đời không lập gia thất. Sau đó nhận con cháu hần làm người thừa tự phong làm thái tử, tóm lại lời đồn nào cũng có. “Sao có thể chứ!” Lâu Hưởng Văn nhanh chóng lắc đầu, phủ nhận suy đoán của Phượng Kính Dạ, Bạch Thanh Nguyệt đang đi tìm thúc thúc của hần. Năm xưa, vị thúc thúc này cũng không lớn hơn hần bao nhiêu tuổi, mặc dù là chú cháu, lại chung sống như huynh đệ, tình cảm rất tốt, sau đó vị thúc thúc này không rõ tung tích, Bạch Thanh Nguyệt vẫn luôn muốn tìm lại người ấy. Lâu Hưởng Văn kể lại tất cả, nhưng lòng Cố Thanh Phong đã chết, cho tới nay vẫn không muốn quay về Vương Triều Tây Lan, cũng không muốn gặp Phượng Đạt.

Nghe Lâu Hưởng Văn phủ nhận, lúc này Phượng Kính Dạ mới nở nụ cười an tâm. Bằng không với một tình địch quá cường đại như vậy, Phượng Kính Dạ thật sự cảm thấy có vài phần e sợ.

“Nhưng ta biết hần đang tìm ai, bởi vì Bạch Thanh Nguyệt đã từng hứa hẹn với một người. Sau này hần có lập gia thất, nhất định để thúc thúc đó làm chủ hôn.” Chuyện này Lâu Hưởng Văn cũng đã nghe Cố Thanh Phong nói qua. Thật sự bản tính của Cố Thanh Phong không thích hợp để sống trong hoàng cung, hần quá thiện lương, phong thái ưu nhã, không giống người trong hoàng cung, đầy mưu mô quỷ kế, cho nên Cố Thanh Phong mới nhanh rời khỏi hoàng cung.

Trước khi đi, hần đã từng nói với Bạch Thanh Nguyệt về chuyện tình cảm của mình, khi đó, Cố Thanh Phong đã dạy hần một đời chỉ nên chung sống với một người, nắm tay người ấy đi đến bách niên giai lão. Có lẽ do thấy có quá nhiều cô nương chết già trong hoàng cung, Cố Thanh Phong cho rằng tình cảm chỉ nên dành duy nhất ột vị cô nương, chỉ một cô nương nhưng Rốt cuộc, nam nhân như vậy lại rất khó tìm được, bởi vì lòng người đều giống nhau.

Lúc đầu Bạch Thanh Nguyệt đã nói, hần nhất định sẽ tìm được một cô nương cùng nắm tay nhau đi đến bách niên giai lão. Sau đó để tiểu hoàng thúc này làm chủ hôn, nhưng sau khi Cố Thanh Phong rời khỏi hoàng cung, gặp phải Phượng Đạt, rồi gặp phải biến cố ở Dược Vương Cốc. Bạch Thanh Nguyệt vẫn không chịu từ bỏ việc tìm kiếm vị tiểu hoàng thúc, mới đến nay chưa lập gia thất, để đợi Cố Thanh Phong xuất hiện, thực hiện lời hứa ban đầu cho Cố Thanh Phong làm chủ hôn như cam kết.

“Nếu nói theo lời Vương Gia, Bạch Thanh Nguyệt quả là tốt hơn chàng rất nhiều.” Lâu Hưởng Văn cười chế nhạo Phượng Kính Dạ, tiếp tục mở miệng, “Thái tử cho tới nay chưa lập gia thất, Tam hoàng tử cũng không có tam thê tứ thiếp, nói vậy, chỉ có Vương gia chàng mới là người hoa tâm nhất.”

Đối mặt với lời chỉ trích, Phượng Kính Dạ im lặng, nhìn Lâu Hưởng Văn một lần tựa như đâm chính vào lồng ngực hần, liền nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, rên rỉ những lời cầu xin tha thứ, “Thực ra bốn vương tử chỉ mang danh tiếng tam thê tứ thiếp mà thôi.”

Phượng Kính Dạ cảm giác mình rất oan uổng, Lâu Hưởng Văn đã biết từ lâu, hần cưới nữ nhân khác chỉ nhằm tạo thêm quan hệ và thế lực. Nhưng từ khi gặp Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ lại vì muốn bảo vệ Lâu Hưởng Văn, mới cưới thêm nhiều nữ nhân, ngay cả dụng chàm cũng không dám.

“Vậy để hôm nào, ta tìm đại một người để gả thử.” Lẩm bẩm hai tiếng, Lâu Hưởng Văn trước kia không hề để ý, bởi vì lúc đó không có quan hệ gì với Phượng Kính Dạ, giờ nghĩ lại, mặc dù đã biết rõ, nhưng vẫn có chút lo lắng.

“Không được!” Phượng Kính Dạ đập bàn, vừa nghĩ tới chuyện Lâu Hưởng Văn có thể làm thê tử cho nam nhân khác, hần lập tức giận dữ, ngọn lửa đố kỵ làm hần mất đi cả lý trí, chỉ muốn thẳng thừng giết chết tên nam nhân kia, dù chỉ là trên danh nghĩa phu thê.

“Không thích sao.” Lâu Hường Văn cười híp mắt nói. Bàn tay nhỏ bé vỗ lên bả vai Phượng Kính Dạ,”Trong lòng không vui, vậy ngài cũng đã rõ, lúc trước ta đã phải chịu ầm ỨC đến cỡ nào rồi chứ?”

“Bổn vương sẽ một lòng một dạ bù đắp cho ngài.” Phượng Kính Dạ nghĩ đến, đột nhiên cảm giác trước đây mình quả thực rất vô sỉ, chỉ muốn bảo vệ Lâu Hường Văn, mà không ngờ đã gây thương tổn ngài. Hơn hết Lâu Hường Văn lại để ý đến chuyện này, điều này đã khiến Phượng Kính Dạ nhếch môi mỉm cười tà mị mãi, trong đôi mắt hiện ra vẻ nhu hòa,”Mộc Mộc, ngài ghen sao?”

Hừ hừ, Lâu Hường Văn liền nâng cằm nhỏ lên. Ngài đang ghen sao! Phượng Kính Dạ liền nở nụ cười, thở dài một cái, tiếp tục hôn lên môi Lâu Hường Văn, thần sắc tràn đầy hạnh phúc, “Không cần ghen, không bao giờ.... có lần sau nữa.”

“Đừng quậy nữa, ta phải đi làm cơm.” Đã là nửa đêm, giờ lại dư ra căn phòng mới để ngủ, nên Lâu Hường Văn kịch liệt phản kháng. Hai ngày nay, Lăng Thanh không cần ra đồng làm ruộng, chán chường đi ra khỏi thôn lên trấn trên, đoán chừng ở sát thủ lâu có chút chuyện cần xử lý, bất quá trong nhà lại có thêm Lôi Bôn hay đến chuyện công văn. Phượng Kính Dạ lại hôn lên môi Lâu Hường Văn mấy cái, mới chịu buông người ra, hẳn còn có ít công vụ cần xử lý,” Để Lôi Bôn giúp nhóm lửa cho ngài, không đừng làm mệt quá đó.”

“Biết rồi, chỉ có ba người chúng ta ăn, làm sao bị mệt chứ?” Lâu Hường Văn không thèm để ý, khoát tay, cảm thấy Phượng Kính Dạ càng ngày càng dài dòng, có điều trong đầu lại có chút vui, phấn khởi rời khỏi phòng. Phượng Kính Dạ sờ sờ đôi môi, cảm giác phần môi vẫn còn lưu lại hương thơm ngọt mềm mại cùng hơi thở của ngài.

Nguyên nhân là do hắn không nhận biết rõ tình cảm của người mình yêu. Phượng Kính Dạ nhìn đống tấu chương trước mắt, dần dần đem chúng kết hợp lại. Trước kia, dù cứng chịu yêu mến ngài, đem toàn bộ tình cảm của mình dâng cho ngài, thậm chí vì yêu Mộc Mộc mà thủ thân như ngọc, hôm nay, Phượng Kính Dạ mới hiểu ra rằng, có nhiều nữ nhân vây quanh hắn chính là một loại thương tổn, càng không cần nói đến chuyện hắn lợi dụng ngài. Giờ suy nghĩ lại, mình được ở lại nơi này, cũng là vì Mộc Mộc quan tâm mình, bằng không ngài sẽ lần tránh, dưới đất trời bao la, lại còn có thêm một tên Bạch Thanh Nguyệt âm thầm giúp đỡ, tới lúc đó quả thật sẽ không thể tìm thấy người.

Lôi Bôn ở trong sân nghe được câu Phượng Kính Dạ nói, lập tức đi về phía nhà bếp, cơ hồ đã xem Lâu Hường Văn là Vương phi của Phượng vương phủ, cho nên muốn tự mình xuống bếp nấu cơm giúp Lâu Hường Văn. Lôi Bôn vẫn có chút không quen, dù sao thân phận khá chênh lệch, ví như Phượng Kính Dạ ăn thức ăn Lâu Hường Văn làm, Lôi Bôn còn có thể tạm chấp nhận, nhưng hắn chỉ là một thị vệ, để tự mình Lâu Hường Văn nấu cơm, đã làm hắn cảm thấy sợ, chứ đừng nói tới chuyện Lâu Hường Văn muốn cả ba người cùng ngồi chung một bàn cơm, lúc ăn cơm xong lại bắt Phượng Kính Dạ đi rửa bát đĩa, làm Lôi Bôn không biết mình ở lại làm gì, chuyện này đối với hắncàng thêm thống khổ bất an.

“Vo gạo ba lần, sau đó bỏ vào trong nồi là được, tiện thể đặt vài trái bắp ở trên hấp luôn.” Lâu Hường Văn xắc thức ăn, đây là việc cần phải tinh tế, Lôi Bôn không biết làm, cũng biết hắn có chút không thích ứng, nên Lâu Hường Văn để Lôi Bôn làm những việc mà hắn có thể làm.

“Dạ”. Lôi Bôn nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh làm việc, bọn họ chỉ có ba người, bất quá Lôi Bôn và Phượng Kính Dạ ăn cơm khá nhiều, người bình thường ăn cơm không đủ mới dùng thêm khoai tây. Lâu Hường Văn thấy bọn họ ăn quá ít, muốn có thêm chút hoa quả để dạ dày được tốt hơn, đương nhiên Phượng Kính Dạ không ngăn cản, thì Lôi Bôn chỉ có thể thi hành mệnh lệnh.

Gia đình bình thường thì cắt đậu cô-ve để vào trong nồi nấu, người có tiền sẽ cho thêm thịt vào xào chung, chẳng qua Lâu Hường Văn lại thích cắt nhỏ đậu cô ve ra, sau đó cắt thêm cà rốt, ớt đỏ ớt xanh cho vào chung. Sáng Lôi Bôn mua thịt heo về cắt nhỏ, đặt ở trong đĩa, sau khi lấy đậu cô-ve ra ngoài liền có mùi cực thơm.

Phượng Kính Dạ ăn thức ăn không nhiều, cá là do Lôi Bôn chạy ra sông bắt, vẫn còn vui đùa ở trong thùng nước, bởi vì không biết Lâu Hường Văn muốn làm gì, nên Lôi Bôn không có giết cá. Những chuyện này hắn đều có thể làm, dù sao lúc trước chuyện ăn ngủ của Phượng Kính Dạ ở thôn quê, tất cả đều do hắn phụ trách.

92. Chương 92: Năm Tháng Tốt Đẹp

Thân phận Phượng Kính Dạ là tú tài, Lăng Thanh có võ, còn được Huyện thái gia kính trọng, khiến cuộc sống trong thôn Ngũ Liên của Lâu Hưởng Văn trôi qua rất thông thả. Long Vệ vương phủ cũng thường hay đến đây, bất kể làm cách gì? Phượng Kính Dạ vẫn không chịu rời đi, cứ muốn sống cùng Lâu Hưởng Văn trong sơn thôn nhỏ bé này.

Gần đến trung thu, Lâu Hưởng Văn còn đi theo người trong thôn học cách làm bánh trung thu, còn gọi Lôi Bôn cùng những Long vệ khác tới, mọi người vây quanh một chỗ, mặc dù có chút gò bó, nhưng vì quen biết Lâu Hưởng Văn khá lâu, cũng biết thân phận mình khác biệt, nhưng vẫn không hề kén kiệu, cho nên mọi người đều ăn khá ngon miệng.

Phượng Kính Dạ cũng dần dần học được chút ít đạo lý vợ chồng của gia đình nông dân nơi này, trước kia Lâu Hưởng Văn luôn trốn tránh Phượng Kính Dạ. Giờ đã quyết định sống cùng nàng, dĩ nhiên nàng sẽ dạy Phượng Kính Dạ cần làm những gì? Trước mắt chuyện tiền bạc cùng quyền lực sẽ do nàng quyết định, lúc này Long vệ vương phủ có chút khiếp sợ, nháy mắt không khí trở nên im lặng. Lâu Hưởng Văn lại nói tiếp, dù nàng giữ tiền, nhưng của nàng cũng như của Phượng Kính Dạ, nên Phượng Kính Dạ là người được hưởng lợi nhiều nhất.

Phượng Kính Dạ đỡ khóc đỡ cười, cuối cùng ở trước mặt mọi người, hôn Lâu Hưởng Văn một cái, đám người Long Vệ coi như đã hiểu Lâu Hưởng Văn hoàn toàn khác với những nữ nhân khác. Bất quá khi Lâu Hưởng Văn hỏi Phượng Kính Dạ có bao nhiêu tiền, Phượng Kính Dạ không để ý đến những thứ này lắm, liền để Long Ngũ nói. Sau khi so sánh xong, phát hiện ra nàng lỗ to rồi, tiền của nàng còn nhiều hơn cả Phượng Kính Dạ. Khi biết cửa hàng Mộc gia là của Lâu Hưởng Văn, Phượng Kính Dạ lại mỉm cười, xoa đầu Lâu Hưởng Văn dịu dàng đầy yêu thương.

Cũng giống như người dân bình thường, thu hoạch vụ mùa thu đông xong. Khi vào đông, trong thôn liền trở nên náo nhiệt, mèo vào đông liền đi ngủ đông, các nhà dân vốn không có việc gì để làm. Đợi sau khi qua bão tuyết, người trong thôn liền tổ chức đi lên núi săn thú, bán ít con thú để ăn mừng năm mới, kiếm được ít bạc mua thêm đồ dùng cho ngày tết, cũng là lúc Lâu Hưởng Văn và Phượng Kính Dạ phải rời đi rồi.

Người trong Thôn Ngũ Liên không hề tham lam, cho dù trong thôn có năm ngọn núi lớn. Tuy nhiên úc họ vào trong núi, sẽ không truy cùng giết tận, vẫn cố giữ động vật cho rừng, những thú nhỏ đều được thả về núi rừng.

Bọn trẻ thường hay hát, qua ngày mồng tám tháng chạp là tròn năm, mồng tám tháng chạp là nấu cháo, ăn qua mấy ngày, ngày 23 khắp nơi đều làm kẹo mạch nha viên, 24 quét dọn nhà cửa, 25 chiên đậu hủ, 26 hầm thịt dê, 27 giết gà trống, 28 cán bánh nhào bánh, 29 chưng bánh màn thầu, tới 30 thức suốt đêm, đến mừng một là tết.

Ngoài cửa sổ, bão tuyết mịt mù, Phượng Kính Dạ lấy áo khoác choàng lên người Lâu Hưởng Văn, ôm nàng vào trong ngực. Trong nửa năm, không hề mưu tính ám hại nhau, quan hệ giữa Phượng Kính Dạ và Lâu Hưởng Văn ngày càng quấn quýt nhau hơn, càng hiểu rõ nhau hơn.

“Mộc Mộc, một hồi phải lên đường quay về.” Phượng Kính Dạ vốn cho rằng hẳn lưu lại nơi sơn thôn nhỏ bé này, đơn giản chỉ vì muốn ở bên cạnh Lâu Hưởng Văn. Thời gian sống tại nơi này, Phượng Kính Dạ cảm thấy cuộc sống này thật an nhàn giản dị, hẳn bận rộn việc triều chính, Lâu Hưởng Văn ngày lo ba bữa ăn, giống như một đôi vợ chồng bình thường. Lâu Hưởng Văn lo giặt giũ quần áo nấu cơm, còn chuyện nặng nhọc để Phượng Kính Dạ làm, cần kiệm sống qua ngày, làm Phượng Kính Dạ cứ muốn sống cả đời ở nơi đây, nhưng hẳn có trách nhiệm đặt nặng trên vai. Hiện thời, Phượng Kính Dạ không thể bỏ hết tất cả đều ở bên cạnh Lâu Hưởng Văn sống tại thôn Ngũ Liên này. “Thiếp biết rồi.” Ở lâu cũng có tình cảm, Lâu Hưởng Văn cẩn thận xử lý công việc ở tiểu viện xong, có chút không đành lòng, quay đầu nhìn gương mặt tuấn tú của Phượng Kính Dạ. Thật sự nàng không nỡ rời xa cuộc sống an nhàn này, cũng không nỡ rời xa người bạn đời ở sau lưng mình, mới cảm thấy đau khổ và hạnh phúc.

Thật ra đồ đạc đem theo không nhiều, bất quá vẫn cần hai chiếc xe ngựa, dù sao đường xá xa xôi, đa số Long Vệ đều đang chờ ở trấn trên. Lúc này Lôi Bôn cùng Lăng Thanh, đem nhà cửa ruộng đất trả lại hết cho Lưu Thành, còn nhà của Lâu Hưởng Văn, để lại Hạ Minh cùng Lạc cô cô giúp đỡ trông coi, có lẽ sau này họ sẽ còn trở lại.

“Đi thôi.” Phượng Kính Dạ nắm chặt tay Lâu Hưởng Văn rời đi, Lâu Hưởng Văn đi theo hần bước xuống bậc thềm, bước lên đất tuyết, quay đầu nhìn lại căn nhà đã khóa kỹ, mỉm cười nhìn Phượng Kính Dạ, hai người lập tức cùng ngồi lên trên xe ngựa. Lúc này người trong thôn vẫn còn chưa thức, hai chiếc xe ngựa nhanh chóng rời khỏi thôn. Hạ Minh và Lạc cô cô đứng ở trên sườn núi xa xa nhìn, bọn họ không phải người thuộc về nơi này nên cuối cùng cũng phải rời đi, vả lại hơn nửa năm nay Hách Liên Quốc đã trở nên ổn định.

Thế cục ở kinh thành Vương Triều Tổ Nguyên y như cũ, mặc dù Phượng Sở Thiên nắm trong tay quyền lực, trong tay Tam hoàng tử Phượng Tiêu vẫn còn chút ít thế lực, Phượng Sở Thiên và Phượng Kính Dạ cần phải giảm bớt đi những tổn thất cho Vương Triều Tổ Nguyên. Bất quá lần này, mặc dù có tranh đoạt quyền lực như thế nào, Phượng Kính Dạ cũng sẽ không bao giờ lợi dụng Lâu Hưởng Văn thêm lần nữa, cho dù có lúc cần Lâu Hưởng Văn giúp một tay, thì hần vẫn sẽ thẳng thắn với nàng.

Phượng vương phủ, thời điểm Lâu Hưởng Văn trở lại, thân phận của Hoa Thiên Thiên đã khác xưa, nên đã khỏi vương phủ. Hơn nửa năm nay, những nữ nhân ngang ngược kia cũng đều biến mất sạch sẽ.

Mặc dù có chút không quen khi từ Thôn Ngũ Liên nhỏ trở lại, nhưng đây là nơi Phượng Kính Dạ ở. Dẫu sao nàng cũng đã sống ở Thu Phong Viện khoảng thời gian dài, cảm giác quen thuộc vẫn y như trước. Điều Lâu Hưởng Văn không ngờ đến, sau khi trở về Thu Phong Viện đã hoàn toàn thay đổi, vốn là đình viện tiêu điều nay đã biến thành vườn hoa, vắng lặng đến lạ thường, một năm bốn mùa đều là hoa thơm cỏ lạ.

Kỳ Lân Viện đã thay đổi đi rất nhiều, bày trí theo phong cách mà Lâu Hưởng Văn thích. Lúc bắt đầu Lâu Hưởng Văn còn rất kinh ngạc, suy nghĩ lại trong khoảng thời gian nửa năm qua, Phượng Kính Dạ tình cờ nghe được nàng nói. Hỏi nàng thích cái gì? Sau đó ngày ngày thay đổi Kỳ Lân Viện, hiện tại trông trang viện rất thoáng mát, càng giống như một gia đình nhỏ, chờ đợi Lâu Hưởng Văn trở về. Cố Thanh Phong không muốn tới Vương Triều Tổ Nguyên, sau đó Lâu Hưởng Văn mang Phượng Kính Dạ đi về một chuyến, qua nhiều năm, Cố Thanh Phong vẫn tuấn nhã xuất trần như cũ. Mặc dù cơ thể có chút suy yếu, nhưng do y thuật cao, mặc dù dáng người gầy gò, nhưng vẫn yếu diệu phong nhã tựa như đoá U Lan (*) chốn thâm sơn cùng cốc. Đối với Phượng Kính Dạ, sau khi biết được thân phận hần, Cố Thanh Phong thẳng thừng đuổi người đi, Lâu Hưởng Văn đành ngó nhìn Phượng Kính Dạ bị phạt đứng ở bên ngoài.

Nhưng do lòng thành kiên quyết, Cố Thanh Phong lại không muốn ái đồ duy nhất sẽ nhận lấy kết quả như năm xưa, đưa cho Phượng Kính Dạ nuốt một quả độc hoàn, hàng năm đều ăn giải được. Nếu như hần vẫn yêu thương Lâu Hưởng Văn như trước, độc sẽ không bộc phát. Ngược lại, dạ dày thối rửa, chảy máu cho đến chết, khắp thiên hạ không ai có thể giải được độc này.

Lâu Hưởng Văn liền len lén nghiên cứu thuốc giải độc hoàn, về sau đành nói cho Phượng Kính Dạ biết, nàng không biết cách chế tạo ra thuốc giải. Phượng Kính Dạ không chút do dự, trực tiếp uống, xem như qua được cửa ải của Cố Thanh Phong, nhưng vì Cố Thanh Phong không muốn giao thiệp với người trong kinh thành, cho nên sáu ngày sau, Cố Thanh Phong muốn Phượng Kính Dạ cùng Lâu Hưởng Văn ở nơi này thành hôn.

Trong thời gian đó, Bạch Thanh Nguyệt cũng đã phái sứ giả đi vào Vương Triều Tổ Nguyên, nguyên ý hòa đàm, điều kiện hòa đàm rất đơn giản, để cho Lâu Hưởng Văn trở về Vương triều Tây Lan. Nếu không vương triều Tây Lan sẽ ủng hộ Tam hoàng tử Phượng Tiêu, trong ứng ngoại hợp tấn công Vương Triều Tổ Nguyên.

Phượng Kính Dạ nghiêng răng giận dữ, mặc dù cuối cùng đáp ứng hòa đàm, nhưng không phải một mình Lâu Hưởng Văn đến Vương triều Tây Lan, mà cả Phượng Kính Dạ là vì phu cũng sẽ đi theo, bất quá qua cuộc hòa đàm của Bạch Thanh Nguyệt, Phượng Sở Thiên đã dần dần thu hẹp được thế lực trong tay của Phượng Tiêu. Trong ba năm, cuối cùng Vương Triều Tổ Nguyên đã hoàn oàn thống nhất.

Còn Phượng Đạt cuối cùng lại chết ở trong phòng luyện đan, khắp cả nước đều thương tiếc. Cố Thanh

Phong biết tin tức này đã là năm ngày sau, trầm mặc nhìn về phía Vương Triều Tố Nguyên, qua một đêm, khôi phục lại cuộc sống hằng ngày. Nhưng rốt cuộc vẫn không chịu đặt chân vào lãnh thổ Vương Triều Tố Nguyên, với tình yêu say đắm, những điều tốt đẹp vẫn chôn chặt trong trí nhớ, nhưng người ấy đã qua đời, nên có hơi đau lòng có hơi khó chịu, thế nhưng cuộc sống vẫn không hề thay đổi.

Cuối cùng Phượng Kính Dạ đã có thời gian ở bên cạnh Lâu Hướng Văn, liền nghĩ đến cuộc sống mới, dù là ở Vương Triều Tố Nguyên hay Vương triều Tây Lan, thì thiên hạ luôn có cảnh đẹp. Long Vệ vẫn luôn đi theo bảo vệ an toàn cho bọn họ, Lâu Hướng Văn vẫn cứ phải tay bỏ mặc mọi chuyện, dần dần các chương quỹ đều phải tự mình xử lý các chuyện làm ăn.

Vào lúc trăm hoa đua nở, Lâu Hướng Văn có thai, Phượng Kính Dạ kích động đến nỗi hai ngày hai đêm không ngủ. Cuối cùng Lôi Bôn phải cho người đánh thuốc mê. Ngày hôm sau, một nhóm người kết thúc du ngoạn liền quay trở về nơi ở của Cố Thanh Phong. Sau khi Bạch Thanh Nguyệt “Cầu kết làm chuyện xấu” với Phượng Kính Dạ, tìm được tung tích của Cố Thanh Phong, đem được liệu trân quý đến chỗ Cố Thanh Phong để bồi bổ thân thể. Mà thuốc dẫn cuối cùng chính là huyết dịch của Phượng Gia, đáng tiếc máu của Phượng Kính Dạ và Phượng Sở Thiên không thích hợp. Mười tháng sau, hài tử ra đời, cuối cùng đã có huyết dịch làm thuốc dẫn, thân thể Cố Thanh Phong rốt cuộc đã tốt hơn. Có lẽ thời gian dần phai nhạt, hoặc do Phượng Đạt chết đầu thai làm thành hài tử, Cố Thanh Phong dần dần khỏe lại, khôi phục lại thần sắc. Bất quá hài tử vẫn phải gửi cho Cố Thanh Phong nuôi dưỡng, làm cho Phượng Kính Dạ rất ghen tức, mà Lâu Hướng Văn lại đứng về phía Cố Thanh Phong, lại còn thêm một tên hoàng đế Bạch Thanh Nguyệt luôn ở bên cạnh giúp đỡ. Mỗi lần tranh đoạt Phượng Kính Dạ cũng đều chuốc thất bại, cuối cùng quyết định phải sinh một hài tử khác.

Sau nhiều năm, Phượng Kính Dạ dần dần rút khỏi triều chính, công việc của hắn không phải ở trong triều, mà là ở trên giang hồ, hợp lực cùng Lâu Hướng Văn trải rộng thế lực đến cả tam quốc. Còn Vương Triều Tố Nguyên cùng Vương triều Tây Lan cũng thành lập ra Tổ Ngọc, người đứng đầu chính là Phượng Kính Dạ và Lâu Hướng Văn. Với thế lực khổng lồ của họ, dù qua rất nhiều năm sau, giang sơn có thay vua đổi chúa, cũng không ai có thể làm rung chuyển bọn họ.

Nắm tay nhau cùng đến bách niên giai lão, Lâu Hướng Văn lặng lặng cười. Cuộc đời này đã không còn gì hối tiếc, còn người bên cạnh nàng, Phượng Kính Dạ vẫn y như xưa, ôm chặt nàng vào trong ngực, nhìn trời chiều dần dần lặn về phía tây, năm tháng trôi qua thật tốt đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ty-nu-vuong-phi>